

Giới thiệu Công Chúa Thành Vương Phi

Thể loại: Nữ chính xuyên không, nam chính trọng sinh. Tuyệt đối sủng.

Nữ chính:

Trong một lần sét đánh đột ngột mà bỏ mạng, lại đầu thai đến nơi vô tình nhất là bậc Đế Vương. Có một mẫu thân là hoàng hậu đoan trang dịu dàng, có hai vị huynh trưởng yêu thương mình đến cực điểm. Vừa sinh ra đã loại trừ mối họa trong lòng phụ hoàng.

Cung đấu, trạch đấu, tất cả ta chưa từng trải qua, nhưng cũng không có gì đáng sợ, chỉ cần ôm chặt đùi phụ hoàng, chắc chắn sẽ thuận lợi ăn thơm uống cay cả đời...

Nam chính.

Điều hối hận nhất trong đời trước của Bùi Nguyên Tu chính là bảo thủ tuân theo lễ nghi, mãi đến khi thê tử chết trước mặt mới hiểu rõ, một cái nhân mày, một nụ cười của nàng đã sớm xâm nhập vào cốt tủy của mình, trên linh đường cả một đêm khiến mái tóc bạc đi rất nhiều...

Mà nay khi trọng sinh trở lại, đời này hắn muốn dồn hết khả năng để cung chiều nàng cả đời...

Nhưng mà, lúc mọi chuyện lặp lại, dường như toàn bộ đều đã lệch khỏi quỹ đạo của kiếp trước.

Hắn còn có thể ôm mỹ nhân về không?

Mà mỹ nhân có còn là mỹ nhân trước kia không?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hoàng Hậu có hỉ

Mở đầu

Editor: Bún

Đại Diện Kim Loan.

"Trận hạn hán đã hơn một năm, đến nay cây bừa vụ xuân cũng sắp tới, chư vị ái khanh có diệu kế gì không?" Bên dưới khung trang trí hình rồng cuộn ngậm ngọc, Thuận Khải để nhũ chắt mày kiếm, khuôn mặt uy nghiêm, ngồi trên ghế mạ vàng khắc hình rồng cười mây. Giọng nói hùng hậu trầm thấp mang theo ý không kiêng nể gì.

Dưới thềm đỏ, văn võ bá quan phân thành hai nhóm, nghe vậy thì đưa mắt nhìn nhau, khiến đại diện vốn đã yên lặng trang nghiêm nay càng thêm yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng mọi người thở dốc, nếu như lúc này có ngân châm rơi xuống, chắc chắn có thể nghe được một cách rõ ràng.

Hộ bộ Thượng Thư cúi thấp đầu, lên quan sát, chỉ thấy đôi mắt chim ưng của Thuận Khải để lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, ghim trên người ông ta, khiến ông ta cuống quýt đứng ra khỏi hàng rồi quỳ lạy: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần... thần bất tài." Ánh mắt hoang mang, tiếng nói run run rẩy rẩy, trên trán đã phủ một tầng mồ hôi mỏng.

"Hừ!" Thuận Khải để hừ nặng một tiếng, trong đôi mắt chim ưng đã chuyển thành giận dữ, lần thứ hai quét về phía hai nhóm văn võ bá quan.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, vi thần cho rằng, kế sách hiện nay là dùng bạc đổi lấy lương thực cứu trợ thiên tai, tìm hiểu tình hình thiên tai, giảm thuế khóa, sắp xếp cho dân lưu lạc, không chế thổ phi, phòng nạn trộm cướp." Thái phó của Thái Tử, Minh Lý bước ra khỏi hàng quỳ xuống, cúi đầu khuyên giải: "Đợi đến khi tình hình thiên tai ổn định, sẽ xây dựng công trình thủy lợi, lấy đó để tính toán."

"Ừ." Thuận Khải để từ chối cho ý kiến, đương nhiên trong lòng ông biết những cách này: "Các khanh còn cách khác không?"

Trong triều lại hoàn toàn yên tĩnh.

"Ai... Thôi, cũng chỉ có thể như vậy, các khanh lui xuống nhanh chóng trình báo tấu chương về cách thức cụ thể việc chấn chỉnh thiên tai." Thuận Khải để giờ tay xoa ấn đường, nói: "Bãi triều đi. Cát An, bãi giá ngự thư phòng."

Chúng quần thần khom người quỳ lạy, cùng hô: "Thần cung tiễn Hoàng Thượng. Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Thuận Khải Đế đứng dậy, vung ống tay áo, chấp tay đi ra khỏi đại điện....

Trong ngự thư phòng..

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, vừa rồi Tiểu Khánh Tử có bẩm báo, Hoàng Hậu nương nương sắp sinh, đã dời đến Sân các rồi ạ." Thái giám tổng quản Cát An, bước nhanh khom người tiến vào ngự thư phòng, vì cơ thể hơi phát tướng cho nên thờ phỉ phò.

"Sao?" Bàn tay cầm chiếc bút lông nhỏ đang phê duyệt tấu chương của Thuận Khải Đế dừng lại một chút, rồi sau đó vội vàng đứng dậy: "Đến Khôn Thái cung."

Trong Khôn Thái cung,

một đám cung nhân đi vội vàng, bụng nước nóng nâng khăn vải, từ trong Sân các ra ra vào vào. Trời mùa xuân hơi se lạnh nhưng trên trán tất cả mọi người lại rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

"Hoàng Thượng giá lâm.." Cùng với chất giọng the thé của tiểu thái giám, Thuận Khải Đế bước vội vào trong.

Đám cung nhân đang bận rộn nhao nhao quỳ gối, cùng hô: "Hoàng Thượng kim an."

"Đứng hết lên đi." Dứt lời, quay đầu hỏi thái giám quản sự Tiểu Khánh Tử của Khôn Thái cung: "Hoàng Hậu sao rồi?"

"A!" Không đợi Thuận Khải Đế dứt lời, trong Sân các đã truyền ra tiếng thét thất thanh của Hoàng Hậu, như thể đang trả lời câu hỏi của ông. Khi nghe được âm thanh đó, mày kiếm của Thuận Khải Đế lại cau lại.

"Nương nương dùng sức, tiếp tục dùng lực..."

"A!" Tiếp theo lại là một tiếng kêu đau.

Đôi tay dưới ống tay áo bằng gấm có màu xanh nhạt thêu hoa văn rồng như ý trên đám mây của Thuận Khải Đế thâm nắm chặt: "Thái y đang ở đâu?"

"Hồi Hoàng Thượng, Trung viện sử và Lưu viện phán của Thái Y viện chờ đã lâu rồi ạ."

Tiểu Khánh Tử khom người hỏi bẩm, vén rèm lên để Thuận Khải Đế vào Đông Ngõn các, sau có lập tức có cung nhân dâng lên một ly trà thơm.

Thuận Khải Đế ngồi xuống ghế mềm liền nghe thấy tiếng truyền bẩm của tiểu thái giám: "Thái hậu giá lâm.." Âm thanh vừa dứt, bức màn của Đông Ngõn các lại được vén lên, một lão phu nhân với vẻ mặt ôn hòa vịn cánh tay một ma ma dẫn đầu bước vào.

"Nhi thần thỉnh an mẫu hậu." Thuận Khải Đế bước lên hai bước khom người xuống, chấp tay.

"Nô khấu bái Thái Hậu nương nương, Thái Hậu nương nương kim an." Đám cung nhân hầu hạ trong Đông Ngõn Các rồi rút quỳ lạy.

"Thôi, các người đều lui xuống, nên làm việc gì thì làm đi." Dứt lời, khẽ vẫy tay, chuỗi tràng hạt bằng phi thủy tốt nhất trên cổ tay như vẽ lên không khí một vết tích màu xanh nhạt.

"Sao lại kinh động đến mẫu hậu thế này?" Thuận Khải Đế tiến lên đỡ Thái Hậu ngồi xuống.

"Hoàng Hậu sinh nở, ai gia ở Từ An cung làm sao có thể đợi đến lúc xong xuôi được."

Đỡ tay Thuận Khải Đế ngồi lên trên giường nhỏ, ngẩng lên thì thấy trong mắt ông lộ vẻ lo lắng, ý bảo là cùng ngồi xuống, rồi nói: "Hoàng Đế, chuyện nữ nhân sinh hài tử giống như đi một lần tới điện Diêm Vương, người có gấp cũng không làm gì được."

"Nhi thần đã hiểu." Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng lo lắng trong lòng vẫn không giảm chút nào.

Trong Sân các.

Trên giường, mái tóc đen dài rối tung của Hoàng Hậu dính trên đôi má ướt đầm mồ hôi, đôi tay trắng nõn vốn đang nắm chặt bỗng chậm rãi buông ra, mặt mũi đến cùng đến nỗi ngay cả sức để nâng mí mắt cũng không còn, chỉ cảm thấy đầu óc nặng trĩu như có một bàn tay vô hình lúi nhủi vào hố sâu.

"Nương nương, người không thể ngủ được..."

"Nương nương, người mau tỉnh lại, không thể ngủ, không thể ngủ được..."

Trong Sân các truyền ra tiếng kêu bối rối của bà đỡ.

Anh Lạc cô cô vội vàng chạy ra khỏi Sân các, bước nhanh đến vén rèm vào Đông Ngõn các, quỳ dưới chân Thuận Khải Đế, mặt trắng bệch, rung rung muốn khóc: "Bẩm Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương mất sức, đã ngủ...."

"Chuyện này..." Mâu quang Thuận Khải Đế hơi khựng lại, vốn vừa ngồi xuống lại đứng lên: "Thái y đâu, Thái y ở chỗ nào? Tuyên Thái y."

"Đi, mang bát canh sâm đã chuẩn bị cho Hoàng Hậu vào." Thái Hậu sau khi nghe vậy cũng hơi cúi người, hình như có chút đứng ngồi không yên, lòng mảy mủn, nếu mất sức, ngủ đi mất cũng không phải là chuyện tốt.

"Đứng! Đứng! Mau đưa bát canh vào, bón cho Hoàng Hậu ăn vào...." Chút bối rối xẹt qua tim, Thuận Khải Đế đi qua đi lại không theo quy luật trong Đông Ngõn các. Chỉ cảm thấy như ngay cả không khí cũng bị đè nén.

Qua khoảng một canh giờ sau, trong Sân các truyền ra tiếng khóc trong trẻo mà vang dội của trẻ mới sinh, tiếp theo trên bầu trời xuất hiện hai tiếng sét giữa ngày xuân "Ầm ầm".

Trên mặt Anh Lạc cô cô biểu hiện sự vui mừng, nhẹ nhàng ôm đứa trẻ mới sinh trong lòng, trên chiếc bọc màu vàng sáng được làm từ vải gấm mềm thêu một chú bé dâng đào tặng phúc lộc, bước vào trong Đông Ngõn các, nhún người hành lễ: "Nô tỳ chúc mừng Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương hạ sinh một tiểu Công chúa."

Trong tã lót có một đứa trẻ mới sinh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, nhảnh nhảnh, chưa nhìn ra diện mạo, chỉ có đôi đồng tử lớn mà sáng ngời, giống như lộ ra một sự nghịch ngợm, đảo qua đảo lại như đánh giả xung quanh.

"Hoàng Thượng, trời mưa, bên ngoài trời mưa rồi." Bước đi của thái giám tổng quản Cát An hơi gấp gáp, nhưng lại nhanh nhẹn thoải mái, vẻ mặt vui mừng khom lưng khấu bái, nói: "Nô tài báo tin vui cho Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương, tiểu công chúa mang theo con mưa may mắn để phân ưu với hoàng thượng."

Một đám cung nhân nghe vậy đều ríu rít quỳ xuống, ăn ý hô: "Nô tỳ chúc mừng Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương, tiểu Công Chúa đến để phân ưu cho hoàng thượng ạ."

"Tốt! Tốt! Tốt!" Thuận Khải Đế như rờ mây nhìn thấy mặt trời sau hơn một năm tối tăm, hai tay cực kỳ cẩn thận nhận tã bọc đứa bé mới sinh nho nhỏ, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng..

Nước Đại Chiêu, Thuận Khải năm thứ chín.

Trong ngự thư phòng.

Một tiểu thái giám dùng hai tay nâng khay trà, khom người nhẹ bước đến bên cạnh thái giám Tổng quản Cát An, nghiêng người nói vài câu vào tai hắt. Cát An tiếp nhận ly trà, bàn tay ở sau lưng khẽ vỗ, ý bảo tên thái giám kia lui xuống.

Rồi sau đó nhẹ nhàng bước đến bên cạnh thư án, khom người đưa hai tay lên dâng trà sâm, nói khẽ: "Lão nô chúc mừng Hoàng Thượng."

"Gi? Có gì mà vui?" Chiếc bút lông đỏ trên tay Thuận Khải Đế cũng không ngừng lại.

"Tiểu Khánh Từ ở Khôn Thái cung vừa tới bẩm, hôm nay là ngày Thái Y chẩn mạch bình an, lại chẩn ra được Hoàng Hậu đã có hi mạch hơn một tháng nay rồi." Cát An nhìn sắc mặt nói.

"Ừ, như vậy thật sự là một việc vui." Thuận Khải Đế đặt tấu chương trên tay sang một bên, môi mỏng hơi cong lên, ngẩng đầu. Mây kiếm mắt sáng trên khuôn mặt anh tuấn không giận mà tự uy, nếu nhìn kỹ dưới mí mắt còn có màu xanh đen nhàn nhạt, có thể thấy được là do một đêm chưa ngủ.

"Cát An, bài giá Khôn Thái cung." Thuận Khải Đế đứng dậy, khép ống tay áo, nói.

"Vâng..." Cát An khom người đáp. Đầu đang cúi xuống hơi nâng lên, lén nhìn, mi tâm vốn đang cau chặt của Thuận Khải Đế hình như hơi giãn ra rồi. Cát An khẽ thở phào, hán hán đã xảy ra trong một khoảng thời gian dài, mấy tháng nay, lo lắng trong lòng Hoàng Thượng chưa từng giảm bớt, bây giờ Hoàng Hậu có thai, thật sự là một việc vui.

Thuận Khải Đế có năm nam bảy nữ, trong đó có Thái tử và Ngũ Hoàng tử đều là do Hoàng Hậu hạ sinh, trong các thế hệ Đế Vương của nước Đại Chiêu thì con nối dòng của Thuận Khải Đế đã phong phú rồi. Thiên hạ này, nam nhân cưới vợ nạp thiếp đều là vì khai chi tán diệp, lấy chuyện hưởng thụ con cháu đầy đàn làm phúc, nhưng dòng chính thứ cũng có chênh lệch khá lớn, trong hoàng gia cũng nặng dòng chính, cho nên con cái của vợ cả càng nhiều thì càng tốt.

Ngự thư phòng cách Khôn Thái cung cũng không quá xa, đó là sau khi Thuận Khải Đế kể vị đặc biệt ra lệnh dời đến.

Đi vào Khôn Thái cung, tiểu thái giám canh giữ cửa cung vội vã quỳ lạy, đang muốn truyền bẩm lại bị Thuận Khải Đế giơ tay chặn lại, hỏi: "Hoàng Hậu khỏe chứ?"

"Hồi Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương vừa mới dùng một chén tổ yến, bây giờ đang nghỉ ngơi trong Đông Ngõn Các."

"Ừ." Thuận Khải Đế trầm giọng, khoát tay áo, ý bảo mọi người không cần đi theo, nhắc chân đi vào Đông Ngõn Các.

"Nô tỳ khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc." Anh Lạc cô cô, người luôn theo sát bên người Hoàng Hậu, thấy Thuận Khải Đế tiến vào, vội vàng quỳ lạy.

"Lui xuống cả đi."

"Vâng..." Anh Lạc cô cô hành lễ, mang theo đám cung nhân ra khỏi Đông Ngõn Các.

Thuận Khải Đế đưa tay vén rèm che, đi vào bên trong.

Thấy Hoàng Hậu nằm nghiêng trên nhuyễn tháp bên cạnh cửa sổ trạm hoa, mặt như hoa đào, môi đỏ hơi cong như đang mỉm cười, mắt phượng khép hờ, lông mi dài như cây quạt nhỏ tạo ra bóng mát trên mí mắt. Bàn tay trắng nõn mềm mại cầm một cuốn 'Nhạc Phủ thi tập' đặt ở trước ngực, tâm trạng thật sự rất tốt.

Đôi mắt Thuận Khải Đế hàm chứa ý cười, khoe môi hơi cong lên. Lúc vui Hoàng Hậu của ông sẽ đọc: 'Nhạc Phủ thi tập', 'Kinh Thi', 'Tập ký'. Lúc không vui sẽ đọc: 'Sử ký', 'Đại học', 'Bình pháp tôn tử'. Lúc bị chuốc say sẽ hát: 'Trương tiến tử'. Mặc dù ít càng thêm ít, nhưng lại làm ông muốn nắm giữ nét cười biếng, xinh đẹp trong giây lát kia.

Ánh nắng buổi trưa, xuyên qua song cửa sổ chiếu lên làn da trắng như sứ của mỹ nhân trên giường, dường như ngay cả mạch máu nhỏ hẹp cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, mềm mại giống như khuê nữ đến tuổi dậy thì.

Thuận Khải Đế khẽ vuốt râu ngắn trên môi, bản thân dường như đã già rồi.

Nhớ lại, ông và Hoàng Hậu chồng già vợ trẻ, năm đó Hoàng Hậu mười bốn tuổi đã gả cho ông, khi đó ông hai mươi lăm tuổi, vẫn còn là Thái Tử. Hoàng Hậu là dòng chính nữ trong đại gia tộc, lúc đầu cưới bà chỉ vì củng cố địa vị Thái Tử. Ở chung lâu ngày, dần dần vì phong thái khí độ của bà mà cảm thấy yêu mến, giữa vợ chồng cũng tương kính như tân, cử án tề mi, trong lòng lại cảm thấy giống như thiếu cái gì đó, nhưng cũng không biết vì sao.

Lặng lẽ bước đến gần, hơi cúi người, giơ tay lên nhẹ nhàng vén tóc mai trên khuôn mặt dịu dàng của mỹ nhân đang nằm trên nhuyễn tháp.

Lông mi của mỹ nhân khẽ rung động, mí mắt nâng lên, để lộ ra đôi mắt long lanh vẫn còn sương mù, in dung mạo khôi ngô của Thuận Khải Đế vào trong đó.

"Hoàng Thượng tới khi nào, sao không cho người đánh thức nô tỳ dậy." Giọng nói linh hoạt trong trẻo còn mang theo một chút lười biếng lúc mới tỉnh ngủ, mỹ nhân trên chiếc giường nhỏ vội vàng muốn đứng lên.

"Cẩn Nhi, đừng động." Tay Thuận Khải Đế đặt lên vai mỹ nhân. Lúc bên cạnh không có ai, ông vẫn yêu thương gọi bà như vậy, hình như có một dòng chảy thân mật không rõ ràng di chuyển giữa hai người.

"Có khó chịu ở chỗ nào không?" Nghiêng người ngồi trên giường nhỏ, cẩn thận nắm bàn tay mềm mại của Hoàng Hậu trong tay mình, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve.

"Nô tỳ không sao, trái lại là Hoàng Thượng, nghe Tiểu Khánh Tử nói, đã nhiều ngày rồi Hoàng Thượng vẫn ngủ ở Ngự thư phòng, nhiều đêm ngủ không ngon giấc rồi."

Đôi môi đỏ thắm của Cẩn Hoàng Hậu khẽ mấp máy, mắt đi chuyển, chăm chú nhìn Thuận Khải Đế.

"Ừ! Trận hạn hán này kéo dài quá lâu..." Thuận Khải Đế than nhẹ một tiếng. Trận hạn hán này kéo dài, dân chúng lầm than, quốc gia sắp loạn lạc, sao có thể không lo lắng đây.

"Long thể của Hoàng Thượng là cội nguồn của quốc gia, không nên quá lo lắng." Đảo tay lại, nhẹ nhàng xoa bàn tay to của Thuận Khải Đế.

"Hôm trước Khâm Thiên Giám mới chuyển tấu chương lên, mười ngày sau tề trời cầu mưa, trăm đã chuẩn rồi. Bây giờ Cẩn Nhi đang có mang, đừng nên làm mấy chuyện đó." Mắt quét về phía bụng dưới vẫn còn bằng phẳng của Cẩn Hoàng Hậu, để lộ sự quan tâm chân thành.

"Hoàng Thượng đừng lo lắng, nô tỳ không có việc. Lần tề trời cầu mưa này chính là lấy thành tâm động ý trời, sao có thể vì nguyên nhân nô tỳ có thai mà tránh được." Đôi mắt sáng như nước, tha thiết nhìn Thuận Khải Đế.

"Cẩn Nhi, nằng đó..." Bàn tay Thuận Khải Đế kéo Cẩn Hoàng Hậu lại gần, nghiêng người nằm xuống giường nhỏ.

"Đã mấy ngày rồi Trẫm chưa dùng bữa với Cẩn Nhi rồi, hôm nay sẽ không đi nữa..." Ngửi được mùi mai hương thoang thoảng phát ra trên người Cẩn Hoàng Hậu, Thuận Khải Đế dần nhắm mắt lại, Hoàng Hậu của ông có thể làm cho ông thoải mái, bình yên.

Trong Nghênh Hi trai.

Trong lò hương nhan Cảnh Thái Lam khảm hoa sen tịnh đế bằng vàng, bay lên từng đợt từng đợt khói, khiến cả căn phòng bao phủ một mùi hương không tên.

Một mỹ nhân tựa người vào giường nhỏ, có nước da trắng như sứ, đôi mắt phượng, con ngươi di chuyển, khóe mắt xéch lên, mí mắt có chút phù thũng. Quần áo màu hồng, trên đó có thêu bướm đang chơi đùa trên bông thược dược làm nổi bật bụng dưới đang nổi lên, tay ngọc khẽ vuốt, vòng tay bảo thạch đỏ nằm vàng, theo động tác di chuyển của tay mà rung động.

"Nô tỳ hồi bẩm Nghênh Tàn nương nương, ngày hôm qua Hoàng Hậu nương nương chán...ra hi mạch, Hoàng Thượng từ ngự thư phòng đến Khôn Thái Cung...đến bây giờ còn chưa rời đi..." Cung nhân quý trước giường cẩn thận trả lời, giọng nói run rẩy càng ngày càng nhỏ.

"Hừ!" Nghênh Tàn Kiều nằm trên giường nhỏ hừ một tiếng, đưa tay cầm ly trà bằng ngọc quăng lên mặt đất, nát thành bụi.

Cung nhân đó lại càng cả kinh.

"Ngươi đi, để Tiểu Trùng Tử đi chuyển lời..." Mắt Nghênh Tàn khẽ chuyển động, lại nói. "...Nói cơ thể ta không tốt, thấy đỏ."

"Chuyện này...nương nương, chuyện này.." Cung nhân do dự.

"Đây đây cái gì, đi mau!" Mỹ nhân trừng mắt.

Trong Khôn Thái Cung.

Thuận Khải Đế mới chớp mắt một lát, bỗng cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn rất nhiều, sau khi dùng cơm với Cẩn Hoàng Hậu, thì sai người chuẩn bị bàn cờ, đang định đánh cờ, thì thấy Cát An tới bẩm: "Hoàng thượng, vừa rồi Tiểu Trùng Tử bên Nghênh Hi trai qua nói, thân thể Nghênh Tàn nương nương không được tốt, thấy đỏ..."

"Sao không truyền thái y, báo ta làm gì?" Thuận Khải Đế cau mày, từ lúc Nghênh Tàn có thai, được vào vị trí Tàn thì càng ngày càng ảm ỉ.

"Thái y nói, nguyên nhân là do Nghênh Tàn nương nương suy nghĩ lo lắng quá nhiều, khiến tâm trạng buồn bực, do đó mới...mong Hoàng Thượng người..."

"Hừ! Có gì mà suy nghĩ lo lắng?" Chưa chờ Cát An nói xong, Thuận Khải Đế hạ mệnh quân cờ màu đen xuống bàn cờ, sắc mặt hơi trầm xuống.

"Chuyện này..." Cát An lén lau mồ hôi, nhắc đi nhắc lại trong lòng, Nghênh Tàn nương nương này thật là, mãi đến hôm nay tâm trạng của Hoàng Thượng mới tốt lên một chút, tại sao người lại mang thêm phiền cho Hoàng Thượng đây, ôi, thật đáng thương cho phận người hầu như nô tài.

"Hoàng Thượng, vẫn nên đi nhìn một chút ạ." Cẩn Hoàng Hậu ở bên cạnh ngừng đầu nhìn chăm chú, đặt tay xuống mu bàn tay của Thuận Khải Đế, nhẹ nhàng an ủi.

"Cẩn Nhi..." Thuận Khải Đế khóa hình ảnh của Cẩn Hoàng Hậu ở trong mắt, cười như không cười, giống như có một cơn gió nhẹ khẽ mon tron lòng ông, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, nói: "Được rồi, Cát An, bãi giá."

Trước khi ra khỏi Đông Ngõa các, Thuận Khải Đế dặn dò một lát: "Cẩn Nhi, trầm đi một lát, nếu như nàng mệt mỏi thì lên nguyên thất nằm một chút."

Cẩn Hoàng Hậu nở nụ cười hiếm có, nói. "Nô tỳ không sao, người mau đi đi."

Khóe miệng Thuận Khải Đế khẽ cong lên, nhìn bà một cái thật sâu, không nhiều lời nữa, khẽ nhấp môi mỏng, đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tâm tư của mỗi người

Editor: Bún.

Nghênh Hi trai.

Liễn của Thuận Khải Đế còn chưa đến cửa, thì đã có tiểu thái giám vội vã chạy nhanh như gió tới hồi bẩm.

Đội liễn của Thuận Khải Đế hạ xuống, vừa đi vào cửa cung, đã có một nhóm cung nhân ở đó vội vàng dập đầu lạy, hô vang: "Hoàng thượng kim an."

Thuận Khải Đế chỉ nói một tiếng, vung ống tay áo sau đó chấp tay sau lưng, sắc mặt u ám tiến vào trong.

Cát An khẽ thờ dài, nhỏ giọng nói: "Đứng hết lên đi." Rồi vội vàng bước theo sau.

Đi vào tẩm cung của Nghênh Hi trai, một mùi hương nồng đậm bỗng ập đến khiến Thuận Khải Đế nhớ tới chuyện đã xảy ra vào tám tháng trước, mặt lại đen thêm vài phần.

Chiều theo quy định mừng một và mười lăm hàng tháng Hoàng Đế vốn nên ngủ lại trong cung của Hoàng Hậu. Nghênh Tàn vốn là Nghênh nữ quan, phụ trách ghi lại sinh hoạt thường ngày của Hoàng Hậu và các Cung phi khác, ngày đó là lần đầu tiên đến ngự thư phòng đưa vật phẩm, mùi hương hóm đó chính là mùi hương này, khiến đầu Thuận Khải Đế choáng váng, sau đó đã làm một chuyện hoang đường.

Đội đến lúc tỉnh lại đã là canh ba, Thuận Khải Đế vội vàng đứng dậy rồi khoác áo, đi thẳng đến Khôn Thái cung. Khi nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp dưới ánh trăng nhu hòa bên cạnh cửa sổ trong Đông Nôn các gối hết như mỗi đêm chờ ông tới kia, không biết vì sao tâm trạng đang bối rối bỗng nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều.

Thuận Khải Đế đẩy cửa, vén rèm bước vào trong. Cẩn Hoàng Hậu thấy Thuận Khải Đế bước vào, vội vàng đặt sách đang cầm trong tay lên bàn, phúc thân hành lễ, cho cung nhân lui xuống, tự mình hầu hạ Thuận Khải Đế rửa mặt cởi áo, dịu dàng hiểu ý, không có chỗ nào không tận tâm chu đáo. Càng khiến Thuận Khải Đế giảm bớt buồn phiền.

Chỉ khi bốn chữ Khải 'Bình Pháp tôn tử' hiện ngang trên bàn tiến vào mắt, động tác lưu loát của Thuận Khải Đế bỗng khựng lại, đồng tử mắt khẽ rụt lại, môi mím đóng mớ, nói: "Cẩn Nhi...Hoàng Hậu..."

"Hoàng Thượng, đêm đã khuya, nên nghỉ sớm thôi, ngày mai còn phải làm triều."

Hôm sau, ý chỉ của Cẩn Hoàng Hậu được đưa đến chỗ Nghênh nữ quan, Nghênh Thừa Nhân, chuyển đến ở trong Nghênh Hi trai, cũng kèm theo yêu cầu phải sao chép 'Kim Cương Kinh' ba lần.

Còn Cẩn Hoàng Hậu lại ở trong Khôn Thái cung đọc 'Bình Pháp tôn tử' mấy ngày.

Hai tháng sau, Nghênh Thừa Nhân có thai. Cẩn Hoàng Hậu ban ý chỉ, chuẩn cho Nghênh Thừa Nhân làm Nghênh Tàn, vẫn ở Nghênh Hi trai, giao cho cung nhân tốt, thái y chuyên về sinh sản hầu hạ.

Còn Cẩn Hoàng Hậu lại tiếp tục ở trong Khôn Thái cung đọc 'Bình Pháp tôn tử' mấy chục ngày.

Sau chuyện ngày hôm đó, Nghênh Tàn chưa từng gặp lại Thuận Khải Đế. Ngày tiến vào vị Tàn, hôm đó cũng là lần đầu tiên Thuận Khải Đế bước vào Nghênh Hi trai từ khi nàng ta chuyển vào trong đó.

Hôm nay là lần thứ năm Thuận Khải Đế đi vào Nghênh Hi trai, mà nguyên nhân mỗi lần tới đó đều là Nghênh Tàn phiền não mà miễn cưỡng đi vào.

Trên giường bên trong phòng, thai phụ xinh đẹp Nghênh Tàn nằm trên đó, sắc mặt trắng bệch, môi không có một chút máu, cơ thể vì mang bầu mà không ngồi dậy được, lệ trong mắt như rơi mà lại không rơi. Dáng vẻ làm bộ, lông mày Thuận Khải Đế lại nhíu lại, chán ghét trong lòng lại tăng thêm một phần, nhưng khi ánh mắt lướt qua bụng dưới đã lộ lên rõ ràng thì lại thờ dài, thôi, dù sao ở đó cũng có con nôi dòng của mình.

"Miễn lễ, nằm đi." Thuận Khải Đế ngồi vào ghế đệm mà cung nhân mang đến.

"Hoàng thượng..." Nghênh Tàn khom người, môi chưa kịp mở, nước mắt đã rơi xuống trước.

Thuận Khải Đế cau mày, không nhận trà thơm mà cung nhân đưa tới, nói: "Nghênh Tàn cũng biết, thai nghén long tử chính là trách nhiệm lớn, đừng nên nghĩ có một lại muốn một." Ông ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: "Trăm bận rộn việc quốc sự, có phải Nghênh Tàn nên đồng tình không? Được rồi, trăm đã đến đây rồi, ngươi cũng nên an tâm mà dưỡng thai đi."

Vứt dứt lời, lại đứng lên, nói: "Bãi giá, Ngự thư phòng."

"Vâng..." Cát An khom người đáp. Lén nhìn rồi thầm nghĩ: Nghênh Tàn nương nương à Nghênh Tàn nương nương, phần trần châu không phải dùng như vậy, người bình thường đều có thể nhìn ra manh mối, huống chi Hoàng Thượng còn có mắt rồng.

Trong Khôn Thái cung.

"Nương nương, đây là Hoàng Thượng phân phó ngự thiện phòng mang tới, sữa dê phải loại trừ mùi tanh nồng, còn dặn là nhất định phải uống lúc còn nóng." Anh Ngọc cô cô đưa chén dương chi bạch ngọc được khảm cánh hoa sen đến gần, sau đó lại nói: "Người chính là người đứng đầu hậu cung, nên đi thăm Nghênh Tàn nương nương cùng Hoàng Thượng."

"Ta đi làm gì? Qua đó để tìm khó chịu sao?" Cẩn Hoàng Hậu tiếp nhận bát ngọc, khẽ ngửi, sau đó đẩy bát sang một bên, nói: "Phàm là nữ tử trong thiên hạ này, làm gì có người nào không muốn lúc có thai sẽ có phu quân ở bên cạnh làm bạn chứ, chỉ có điều phu quân của chúng ta là Hoàng Thượng..."

Cẩn Hoàng Hậu bỏ lửng câu nói, khẽ thở dài: "Ta hà tất phải đi làm khó nài ta, còn làm khó chính mình nữa."

"Nương nương, dù sao Nghênh Tàn cũng là họ bên ngoài nhưng khác chi của nương nương, vào cung cũng có người chiếu cố, cũng không..."

"Anh Ngọc!" Chưa đợi cô nói xong, Cẩn Hoàng Hậu đã trầm giọng quát.

"Nương nương thứ tội." Anh Ngọc thấy sắc mặt Cẩn Hoàng Hậu không tốt, tự biết mình đã làm lỗi, vội vàng quỳ xuống.

"Thôi, người và ta tự hiểu là được." Bàn tay của Cẩn Hoàng Hậu khẽ giơ lên, ý bảo nàng đứng dậy, sau đó nói: "Bên cạnh ta chỉ có mình người, ý của người chính là ý của ta, người đã hiểu chưa?" Trong thâm cung này, bệnh vào từ miệng, họa từ miệng mà ra, mặc dù bà là Hoàng Hậu có địa vị cao quý, nhưng những điều nói ra cũng cần phải vô cùng thận trọng.

"Nô tỳ biết sai rồi." Anh Ngọc vội vàng đáp, trong lòng cũng tự xét lại, cái miệng này của nàng thật là, làm thế nào cũng không thay đổi được.

Sau đó lại nghe được Cẩn Hoàng Hậu rủ rì: "Tường cao nhà làm quan, câu tâm (dùng mưu trí tranh đấu gay gắt với nhau) trong nội viện, việc tranh thủ tình cảm thấy rõ như ban ngày. Huống chi trong thâm cung này, ta là nhất quốc chi mẫu, an ổn của hậu cung này là trách nhiệm của ta. Loại chuyện như đồ kị, tranh sủng, ta không thể mà cũng khinh thường làm vậy....Chỉ với cái tâm này, cũng không hoàn toàn như ta nghĩ..." Vừa dứt lời, Cẩn Hoàng Hậu bỗng nhiên nở nụ cười lạnh lẽo tiêu điều, giống như nhánh mai đơn độc trong trời đông giá rét.

"Nương nương..." Anh Ngọc muốn nói lại thôi, sau đó lại nghe được....

"Hả? Là ai khiến Hoàng Hậu của trẫm không vừa ý vậy?" Rèm che được nâng lên, Thuận Khải Đế bước vào.

"Nô tỳ bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng kim an." Anh Ngọc phúc thân hành lễ.

"Ừ, lui xuống đi."

Anh Ngọc lại vén áo thi lễ, khom người lui xuống.

"Nô tỳ gặp qua Hoàng Thượng..."

Không đợi Cẩn Hoàng Hậu hành lễ xong, Thuận Khải Đế đi lên phía trước, đỡ lấy tay bà.

"Bây giờ Cẩn Nhi đang có thai, đừng nên hành những nghi lễ xã giao này nữa." Dứt lời, tay cũng nắm chặt bàn tay nhỏ của bà, đỡ bà ngồi lên giường nhỏ, rồi lại thấy sữa dê trên bàn không nhúc nhích chút nào, sau khi lợi dụng mu bàn tay chạm vào thành chén, cầm lên đưa đến bên môi của Hoàng Hậu: "Người có thai uống cái này rất tốt, nhân lúc còn nóng thì mau uống đi."

"Vẫn nên để nô tỳ tự mình uống thôi." Cẩn Hoàng Hậu đưa tay nhận bát ngọc, nhúm mảy nhấp qua loa hai ngụm cho xong.

Thuận Khải Đế thấy bà miễn cưỡng uống vào, cũng cầm lấy nhấp một ngụm, sau đó cau mày nói: "Không phải lệnh cho ngự thiện phòng khử mùi tanh này sao, tại sao vẫn còn như thế này?"

"Hoàng Thượng, sữa dê vốn có hương vị như vậy, làm sao có thể loại trừ hết được." Cẩn Hoàng Hậu nở nụ cười xinh đẹp, giống như hoa mẫu đơn nở trong tiết trời mùa xuân. Lòng Thuận Khải Đế khẽ động, đưa tay ôm bà vào trong ngực.

Vừa rồi, trước khi bước vào cửa, Thuận Khải Đế nghe rõ cuộc đối thoại ở bên trong: "....An ổn của hậu cung này là trách nhiệm của ta. Loại chuyện như đồ kị, tranh sủng kia, ta không làm cũng khinh thường..." Đáng ra ông nên vui vì có Hoàng Hậu tài đức sáng suốt như vậy, nhưng tại sao lòng ông lại như bị nhéo một cái vậy

"Vậy thì, vì sao suy nghĩ của Cẩn Nhi lại không giống như trong lòng vậy?" Bàn tay dày rộng khẽ xoa ngực Cẩn Hoàng Hậu.

"Hoàng thượng..." Giọng nói của Hoàng Hậu mang chút nũng nịu, hai gò má hồng như rặng mây, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay trước ngực.

Trong Nghênh Hi trai.

"Bẩm Nghênh Tàn nương nương, thời gian Hoàng Thượng nán lại ở ngự thư phòng chỉ chừng một nén hương, sau đó lại đến Khôn Thái cung..." Cung nhân run run rẩy rẩy bẩm báo.

"Hừ!" Sau khi Nghênh Tàn nghe xong, đôi mắt đẹp bỗng mở to ra. Bất chợt đứng lên, quét toàn bộ ly trà trên bàn tròn làm bằng gỗ lim khảm ngọc thạch xuống đất. Nhưng lại dẫn đến động thai khí, "A" lên một tiếng, khom người bảo vệ bụng dưới.

"Nương nương, nương nương..." Hai nữ quân sự ở bên cạnh vội vàng tới đỡ, cũng cuống quýt la lên: "...Thấy đỏ rồi, nhanh tới báo cho Hoàng Hậu nương nương, truyền Thái y."

Trong Thừa An cung.

"Bẩm Tề phi nương nương, Hoàng Hậu có thai, mấy ngày liên tiếp sau khi hạ triều xử lý chính vụ xong Hoàng Thượng vẫn ở lại Khôn Thái cung. Còn cái thai của Nghênh Tằng nương nương liên tục không khỏe, đã thấy đỏ nhiều lần, sợ là..."

"Lui xuống đi." Không đợi cung nhân bẩm xong, Tề phi đã phát tay, cho người này lui xuống. Ánh mắt hơi cô đơn, nàng đã hơn ba mươi tuổi, nhưng vẫn là một mỹ nhân. Chỉ có điều mỹ nhân cũng sẽ đến tuổi xế chiều, dù hoa có nở đẹp như thế nào đi nữa mà không có người thương tiếc thì cũng sẽ héo tàn.

Tề Phi nhắm mắt lại, giống như hiểu ra điều gì, cảm xúc vốn đang rối rắm bỗng trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Nàng cũng muốn noi noi tranh giành với Hoàng Hậu, nhưng trận giằng co này chỉ tranh được sự chán ghét của Hoàng Thượng. Từ đầu đến cuối Hoàng Hậu chỉ mỉm cười giống như người ngoài cuộc, yên lặng theo dõi, nói như vậy thì ở trong mắt Hoàng Hậu, nàng giống như loại tôm tép nhãi nhép kia. Bây giờ, nhìn Nghênh Tằng, dường như thấy lại bản thân mình trước kia.

Thôi, thôi, đều để xuống đi, nàng chỉ cần bảo vệ Đại Hoàng tử, sống yên ổn qua ngày là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Long tử Phượng sinh

Editor: Bún.

Vào một ngày, trong Ngự thư phòng.

Thuận Khai Đế vừa mới hạ triều trở về, đang vui đầu vào thư án, thì lại nghe Cát An hồi bẩm, Thái Tử hồi kinh, đang chờ ở bên ngoài Ngự thư phòng chờ triệu kiến.

"Tuyên." Thuận Khai Đế không ngẩng đầu, chỉ thản nhiên nói một chữ, khóe môi khẽ nhếch lên.

"Nhi thần Long Hựu khấu kiến Phụ Hoàng." Sau những tiếng bước chân rất nhỏ, một thiếu niên chừng mười một, mười hai tuổi quỳ dưới bậc thư án.

"Bình thân." Hạ lời phê bằng bút đỏ cuối cùng, đặt bút lông nhỏ khắc ngọc hình rồng lượn lên giá bút làm bằng ngọc Hòa Điền, Thuận Khai Đế ngẩng đầu lên, trong ánh mắt vốn bình tĩnh lại hiện lên vẻ yêu mến không dễ dàng nhận ra: "Thư mới truyền đến hôm kia, không phải còn hai ba ngày nữa mới về đến kinh thành sao? Sao hôm nay đã đến rồi?"

"Ngày hôm ấy, sau khi nhận được lệnh triệu kiến của Phụ Hoàng, nhi thần lập tức cáo biệt Hoàng tổ mẫu, rồi chạy suốt cả đêm không ngừng nghỉ." Thái Tử Lý Long Hựu đứng sang một bên, đôi mắt phượng rạng rỡ phát sáng rất giống Cẩn Hoàng Hậu. "Hoàng tổ mẫu chỉ lưu lại Ngũ hoàng đệ bồi bên cạnh bà, lệnh cho nhi thần chờ chậm trễ, lần tế trời cầu mưa này là chuyện quan trọng. Nhi thần cũng có suy nghĩ như vậy nên nhanh chóng trở về để chuẩn bị, vì lý do đó mà cả một đường không dám nghỉ nhiều, mau mau giục ngựa trở về."

"Ừ." Thuận Khai Đế nhìn Thái tử, khẽ gật đầu, đứa nhỏ này càng trầm ổn hơn rồi: "Hoàng tổ mẫu của con có khỏe không?"

"Hoàng tổ mẫu vẫn khỏe, để phụ hoàng lo lắng rồi, tổ mẫu muốn ở lại núi Phở Đà thêm một khoảng thời gian nữa, để cầu phúc cho muôn dân trăm họ." Thái tử dừng lại một lát, rồi nói tiếp: "Hoàng tổ mẫu có nhờ nhi thần chuyển lời đến cho phụ hoàng, xin phụ hoàng chớ suy nghĩ lo lắng quá nhiều, phụ hoàng là minh quân, chứ không phải là Thương Trụ (1), Hạ Kiệt (2). Trận hạn hán lần này chính là khảo nghiệm trời cao dành cho phụ hoàng."

"Được rồi. Đã gặp mẫu hậu của con chưa?"

"Chưa ạ, nhi thần về đến cung, sau khi thay y phục xong thì tới yết kiến phụ hoàng trước." Thái tử lần lượt bẩm báo mọi chuyện.

"Đi gặp mẫu hậu của con đi, tránh cho nàng lo lắng."

"Nhi thần tuân chỉ." Lý Long Hựu lại khom người hành lễ, rồi khỏi Ngự thư phòng đến thẳng cung của Hoàng Hậu.

Thuận Khai Đế nhìn bóng dáng Thái Tử biến mất ở cửa, môi mông khẽ nâng lên, lộ ra nụ cười vui mừng, mặc dù nhi tử này của ông mới mười hai tuổi, nhưng cũng đã có phong thái trầm ổn của bậc quân chủ trong tương lai, lúc giờ tay nhắc chân đều giống ông thời niên thiếu.

Sau khi xử lý xong tấu chương cuối cùng, Thuận Khai Đế xoa xoa mi tâm đang cau chặt, di giá đến Khôn Thái cung. Vừa mới đến cửa Đông Ngõ các, lại nghe được tiếng Thái tử kể lại những điều tai nghe mắt thấy suốt dọc đường đến núi Phở Đà, cùng với tiếng cười khoan khoái nhẹ nhàng của Cẩn Hoàng Hậu.

Phát tay để tiểu thái giám khỏi truyền bả, ông luôn thích lặng yên không một tiếng động xuất hiện trước mặt Hoàng Hậu của ông, nhất là thích bắt gặp khoảnh khắc bà tự cho phép mình không cần đoan trang, rồi lại cố hết sức che dấu hai gò má ửng hồng kia. Mối mong khê nâng lên, Thuận Khải Đế đẩy cửa bước vào.

Cách ngày tể trời cầu mưa còn có ba ngày, Thuận Khải Đế, Cần Hoàng Hậu và Thái Tử đi trước đến hành cung Viên Khâu, ở riêng, tắm rửa, ăn chay.

Tờ mờ sáng ngày tể trời, quan chủ trì việc lễ nghi xướng 'Đốt lửa nghênh đón thần linh'.

Thuận Khải Đế và Cần Hoàng Hậu mặc áo thụng, ngồi liễn từ trai cung (cung dành để ăn chay) ra, do Thái tử mặc áo phụng cưỡi ngựa trắng đi phía trước dẫn đường, phía sau có chúng Hoàng tử và văn võ bá quan đi theo, đi thẳng đến đài Viên Khâu, rồi mới hạ liễn.

Đợi đến khi bài diễn tấu nghênh đón thần linh kết thúc, khói xanh tỏa ra từ bên trong cũi cháy lượn vài vòng rồi dần bay lên trời, chúng Hoàng tử và văn võ bá quan quỳ lạy trước đài, Thuận Khải Đế, Hoàng Hậu, Thái Tử cùng nhau bước lên chín chín tám mươi một bậc thang đến đỉnh đài tể trời, đứng trước bàn tể trời.

Dưới sự hướng dẫn của quan lễ nghi, quỳ lạy, dâng ba cây hương, cúng ngọc và tơ lụa, dâng tặng lễ vật, quỳ dâng rượu, quan lễ nghi cầu chúc đứng giữa đài tể, trên 'đá thiên tâm', quỳ đọc chúc văn, sau ba quỳ chín vái thì dâng lên thần linh.

Đợi đến khi nghi lễ tể trời hoàn tất, Cần Hoàng Hậu ngồi trong phượng liễn, dựa vào gối mềm, bỗng nhiên có cảm giác mũi phượng trên đầu nặng giống như ngàn cân, trên trán đã ướt đầm mồ hôi, toàn thân vô lực xụi lơ giống như gân cốt bị phá vỡ, cảm giác buồn ngủ ập đến, bàn tay khẽ xoa bụng dưới vẫn bằng phẳng như cũ, trong lòng thầm nghĩ, cơ thể có thai thật sự không thể lẫn qua lần lại liên tục được.

"Đi báo lại cho Hoàng Thượng, nơi này của ta đã thỏa đáng rồi."

"Vâng." Tiểu thái giám đợi ở bên ngoài nhanh chóng bước lên liễn mệnh.

Liễn chậm rãi đi về phía hoàng cung, lúc đến cửa Thừa Càn, một quân sự cô cô đã sớm chờ ở đó vội vàng bẩm báo việc gấp.

"Có chuyện gì?" Anh Ngọc nâng rèm che phượng liễn lên một chút, Cần Hoàng Hậu hỏi.

"Bẩm Hoàng Hậu nương nương, sáng hôm nay Nghênh Tàn nương nương bỗng cảm thấy không khỏe...Sau đó...Sau đó đã sinh hạ rồi...Là song sinh...Một đôi long phượng..." Quân sự cô cô ấp a ấp úng bẩm báo, có lẽ bên trong từ 'không khỏe' này có ẩn ý khác.

"À? Một đôi long phượng, rất tốt, đây còn là việc vui, truyền xuống, thưởng." Dứt lời, Cần Hoàng Hậu ngừng một chút, rồi lại nói: "Là chuyện vui, tại sao người lại ấp úng? Không đủ thẳng nên cơ thể hài nhi suy nhược sao?" Nghĩ lại đến nay thai của Nghênh Tàn mới hơn tám tháng, bình thường cũng không ổn định, đứa nhỏ suy nhược cũng là điều đương nhiên.

"Vâng...nhưng...."

"Nhưng sao?" Thấy quân sự cô cô như vậy, lòng mày Cần Hoàng Hậu cau lại, trong lòng thoáng hiện điềm xấu, trầm giọng hỏi.

"Là long tử phượng sinh, lúc tiểu hoàng tử đi ra...không...có hô hấp..." Quân sự cô cô càng nói giọng càng nhỏ, cuối cùng thì không còn nghe rõ nữa.

Cần Hoàng Hậu chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, ngực cứng lại, trong lòng không ngừng nhắc lại 'Long tử phượng sinh...Long tử phượng sinh...' Hay cho một lần xuất hiện long phượng, lại bị biến thành chuyện xấu Long tử phượng sinh, còn đúng ngày tể trời cầu mưa. Nghênh Tàn à Nghênh Tàn, người đang làm chuyện gì đây, sao bình thường không yên ổn chờ sinh chứ.

"Đã bẩm báo Hoàng Thượng chưa?" Cần Hoàng Hậu giống như nhớ ra chuyện gì, vội vàng hỏi.

"Nô tỳ chưa..."

"Được rồi." Cần Hoàng Hậu khẽ khoát ống tay áo: "Lui xuống đi, việc này có ta báo Hoàng Thượng." Tể trời trở về lại gặp chuyện không lành, Hoàng Thượng vốn lo lắng chuyện hạn hán, nếu như Hoàng Thượng biết thêm chuyện này, sợ là sẽ thêm lo lắng, đương nhiên sẽ cần phải khuyên bảo một chút.

Sau ba tháng kể từ ngày tể trời cầu phúc, trời vẫn không rơi lấy một giọt mưa. Lời đồn đãi trong cung càng ngày càng nghiêm trọng, hạn hán vẫn tiếp tục sau ngày tể trời cầu mưa là do Nghênh Tàn không biết cảm tạ, Long tử Phượng sinh trêu tức thần linh. Hơn nữa, từ sau ngày tể trời, việc Thuận Khải Đế không hề bước vào Nghênh Hi trai, ngay cả Bát công chúa mới sinh cũng chỉ chờ không đẻ, cũng không liếc mắt một cái, lại càng chứng thực lời đồn.

Trong Khôn Thái cung

Trên khuôn mặt vì có thai mà càng thêm mướt mà của Cần Hoàng Hậu, vì giận mà tái đi, trầm giọng nói: "Anh Ngọc, truyền lệnh của ta, nếu như có người tiếp tục dùng lời nói mê hoặc người khác, làm nhiễu loạn cung đình, một khi thẩm tra ra nhất định sẽ thưởng 'Một trượng đòn', quyết không nhân nhượng."

Chú thích:

(1) Hạ Kiệt: Vua Kiệt (chữ Hán: 桀; bính âm: jié; bính âm trung cổ: gjet; trị vì: 1818 TCN – 1767 TCN) hay Hạ Kiệt (夏桀) là vị vua thứ 17 và cuối cùng nhà Hạ trong lịch sử Trung Quốc. Ông được truyền thống coi như một bạo chúa và kẻ áp bức, người mang lại sự sụp đổ của một triều đại. Khoảng thế kỉ 16 TCN Kiệt bị đánh bại bởi Thành Thang, dẫn đến chấm dứt của nhà Hạ, kéo dài khoảng 500 năm, và sự ra đời của nhà Thương.

(2) Thương Trụ: Đế Tân (帝辛), Trụ (紂), Trụ Tân (紂辛) hay Trụ Vương (紂王) - cũng có thể thêm "Thương" (商) ở trước các tên gọi này - là vị vua cuối cùng đời nhà Thương của lịch sử Trung Quốc, ở ngôi từ 1154 TCN - 1123 TCN hoặc 1075 TCN - 1046 TCN. Tên thật của ông là Tử Thụ (子受).

Trụ Vương là con của Đế Ất, tên gọi là Ân Thọ, nổi tiếng là một ông vua dâm dăng. Ông mê Đát Kỷ đến quên việc triều chính. Ông và Đát Kỷ là một cặp được nhắc đến trong lịch sử Trung Quốc với sự phẫn nộ của nhiều người. Tuy vậy, Trụ Vương có sức khỏe hơn người và là một vị vua văn võ song toàn, vì sự tàn bạo đã dẫn đến mất nước về tay nhà Chu.

(3) Một trượng hồng: là một hình phạt dùng để trừng phạt nhưng phi tần cung nhân trong hậu cung phạm sai lầm, dùng bản tử dài năm thước rộng năm tấc để đánh vào vị trí dưới eo của nữ phạm nhân, không kể số lượng đánh tới gần cốt đều đứt hết, huyết nhục mơ hồ mới dừng lại, từ xa nhìn lại, thấy một màu đỏ tươi, nên mới có tên là "Một trượng hồng".

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Mưa vui sinh nữ nhi

Editor: Búnn.

Thời gian thấm thoát như thoi đưa, chẳng mấy chốc đã đến cửa ải cuối năm. Tháng chạp năm nay trời đông giá rét mà ngay cả một hạt tuyết cũng không rơi xuống.

Nguyên nhân là do năm nay hạn hán kéo dài, vì thương cảm dân chúng khó khăn, cũng vì phân ưu thay Thuận Khải Đế, Cẩn Hoàng Hậu có lệnh những chi phí có thể giảm thì sẽ giảm đối với tất cả các loại chi phí trong cung, để tiết kiệm ngân lượng, dự trữ lương thực.

Ngay cả quốc yến, châu mừng bách quan trong năm qua cũng xóa bỏ. Theo ý tứ của Thái Hậu, gia yến hoàng tộc trong năm nay cũng không long trọng náo nhiệt như những năm trước.

Cái gọi là gia yến hoàng tộc, cũng chỉ có Thuận Khải Đế, Thái Hậu, Hoàng Hậu, nhóm phi tử của Thuận Khải đến và nhóm Hoàng Tử, công chúa. Con có huynh đệ cùng mẫu thân của Thuận Khải Đế, Bình Vương, An Vương cùng gia yến. Cũng không có ý nói Thuận Khải Đế của có ba huynh đệ, mấy vị Vương gia cách mẫu khác đều bị đưa đến đất phong, chưa được truyền lệnh triệu kiến thì không thể vào kinh.

Nhắc tới Bình Vương và An Vương, một văn một võ, cùng với lão thái sư là tổ phụ của Cẩn Hoàng Hậu, tạo nên thế chân vạc, vững vàng nâng Thuận Khải Đế năm đó vẫn còn là Thái tử lên đế vị.

Qua năm, rất nhanh sẽ đến kinh trập (mùng năm, mùng sáu tháng ba). Mất thấy sắp đến vụ xuân, mà hôm nay vẫn không có một giọt mưa nào.

Ngày đó, sau khi Thuận Khải Đế hạ triều, ở trong ngự thư phòng, lúc đang đau khổ vì không có biện pháp khắc phục, vô kế khả thi, lại nghe thấy Cát An tới bẩm, Hoàng Hậu nương nương đã vào Sân các, bên vội vã đi về phía Khôn Thái cung...

Lã Duyệt chỉ cảm thấy trong đầu vô cùng hỗn loạn, lúc tỉnh lúc mê, lúc lại nghe được tiếng đàn đình đang, uyển chuyển du dương, lúc lại nghe thấy âm thanh rõ ràng của nữ tử đang ngâm thơ:

"Quân tử dương dương, tả chấp hoàng, hữu chiêu ngã do phòng, kỳ nhạc chích thả!

Quân tử đào đào, tả chấp đạo, hữu chiêu ngã do ngao. Kỳ nhạc chích thả!" (1)

Muốn mở to mắt ra nhìn, nhưng cảm giác mí mắt vô cùng nặng, chỉ nhớ rõ mình đang thu thập các loại mẫu đất trên sườn núi, bị sét đánh trúng, không biết mình đang ở đâu, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian.

Không gian mờ mờ ảo ảo, Lã Duyệt chỉ cảm thấy có người đánh vào mũi nàng một cái, vô cùng đau, muốn kêu đau, nhưng lại chỉ phát ra tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh, sau đó thì bị hai tiếng sét liên tiếp dọa trở về.

Nhìn chăm chú một chút, chạm vào mắt là chiếc giường được chạm hình phượng xuyên hoa mẫu đơn, trên màn che bằng xa tanh màu vàng sáng có thêu Hữu Phụng Lai Nghi (1), kết hoa như ý trên màn thoi vàng thêu hình phượng, được treo một bên.

Một mỹ nhân yếu ớt nằm trên giường, mắt phượng khép hờ, mặt trắng như tờ giấy, răng cắn chặt vào đôi môi không chút huyết sắc nào, vô cùng bất mắt, mái tóc đen rối tung, ướt đầm mồ hôi dính lên má.

"Nương nương, là tiểu công chúa." Một giọng nói dịu dàng vang lên, Lã Duyệt cảm thấy mình bị đưa lên phía trước.

Mỹ nhân yếu ớt miễn cưỡng mở mắt, nhìn Lã Duyệt, trong mắt tràn đầy nhu tình như nước, ánh mắt thân thiết như thế, nàng chưa bao giờ nhận được, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, cố gắng nâng khóe miệng, muốn cười đáp lại.

Lã Duyệt nghĩ, nàng xuyên không rồi, còn là xuyên qua thai, xuyên đến một thế hệ trong gia đình đế vương, mỹ nhân yếu ớt trên giường là mẫu thân của nàng, cũng không biết có phải là người được sủng không.

Ngay lúc nàng vẫn đang chìm trong suy nghĩ, thì được Anh Ngọc cô cô ôm vào Đông Ngõa các.

"Nô tỳ chúc mừng Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương, tiểu Công Chúa đến để phân ưu cho hoàng thượng ạ."

Mọi người cùng nhau hô, gọi Lã Duyệt trở về từ trong cõi thần tiên, không đợi nàng đánh giá bày biện trong phòng thì bị một đôi tay có lực ôm vào lòng: "Tốt! Tốt! Tốt! Thật sự là công chúa tốt của trẫm." Tiếng cười sang sảng phát ra từ chủ nhân của cánh tay này, Lã Duyệt có thể cảm thấy được sự rung động, Tướng mạo khôi ngô, mày kiếm, mắt sáng, mặc dù uy nghiêm nhưng khi nhìn nàng lại lộ vẻ yêu thương.

"Hoàng Đế, có câu 'Quân tử ôm cháu không ôm con', mau để ai gia nhìn Tiểu phúc tinh của ta một cái." Âm thanh chưa dứt, Lã Duyệt lại bị một vị lão phu nhân mặc bộ bối tử đời Minh thêu bức trảm thọ đồ như ý ôm qua.

Lã Duyệt nghe cuộc đối thoại, người vừa mới ôm nàng là phụ hoàng của nàng, mà vị này chính là Thái hậu nương nương, Hoàng tổ mẫu của nàng, tính tề đánh giá, ung dung trang trọng, không nghiêm khắc như trong tưởng tượng của nàng, mà trái lại giữa hai hàng lông mày man theo vẻ thân thiết, khiến nàng không khỏi nở nụ cười hờ hợt đáng yêu với Thái hậu.

"A! Không thể nào, vừa mới sinh ra đã có thể cười rồi." Thái hậu ôm Lã Duyệt vui vẻ cười nói.

"Không thể như vậy sao, chắc hẳn đây là tiểu công chúa vận an người đó." Một vị ma ma có thể diện đứng bên cạnh Thái hậu gấp dấp nhanh chóng trả lời.

Lúc mọi người ở trong phòng đang trêu đùa Lã Duyệt, Cát An khom người bẩm "Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, bên giám quan đã chọn được một vị vú nuôi, đã được đưa đến, đang chờ ở bên ngoài."

"A, thật là, chúng ta vui vẻ, nhưng lại để Tiểu phúc tinh của ai gia đối rồi." Thái hậu giật mình, ra lệnh: "Cho vào, để ai gia nhìn một cái."

Rèm khẽ động, tiếng bước chân vang lên, sáu vị phụ nhân vừa tròn hai mươi lần lượt tiến vào. Lã Duyệt muốn quay đầu nhìn, tiếc rằng cơ thể mới sinh này không có lực, cái cổ nhỏ bé không có cách nào quay lại được.

"Nô tỳ bái kiến Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, Hoàng thượng, Thái hậu nương nương vạn phúc kim an." Sáu người thận trọng dập đầu bái lạy, giọng nói mang theo run rẩy.

"Ừ." Thuận Khải Đế chỉ đáp nhẹ một tiếng, sau đó nhìn về phía đứa trẻ mới sinh trong lòng Thái Hậu, ý tứ rõ ràng, ông giao toàn quyền quyết định cho Thái hậu.

Lã Duyệt thấy Thuận Khải Đế để nhìn nàng nở nụ cười yêu thương, nàng cũng khẽ mở miệng nhỏ, nở nụ cười hờ hợt, đáp lại một khuôn mặt tươi tắn, làm Thuận Khải Đế vô cùng vui vẻ, vurun tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lã Duyệt, nhẹ nhàng đưa.

"Được rồi, quy củ cũng không tệ lắm, bình thân." Thái hậu ôm Lã Duyệt tựa vào gối mềm thêu mẫu đơn phú quý, nhìn về phía sáu người đang quỳ phía trước, nói: "Ngẩng đầu lên, để ai gia nhìn một cái."

"Vâng." Sáu người đang cúi đầu nhanh chóng ngẩng mặt lên, mắt không dám nhìn thẳng, để Thái hậu có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lã Duyệt cũng đánh giá mấy người. Mặt mũi gọn gàng thanh tú, mái tóc đen búi kiểu tóc cung đình đơn giản, trên đầu cũng sử dụng hai, ba cái trâm ngọc được khắc hình cò huyền, trên tóc là đôi hoa vải thêu trên châu, mặc váy hoa xanh nhạt, áo ngoài màu chàm thêu hoa văn như ý hình mây, bộ ngực rất tuyệt vời. Y phục thống nhất chỉnh tề, Lã Duyệt có thể xác nhận đây chính là cung trang. Sáu người đứng sát vào nhau, chỉ có mắt của hai người không né được mà nhìn về phía Thuận Khải Đế ở bên cạnh.

"Ừ, ngày thường cũng gọn gàng." Thái hậu dứt lời, nâng tay chỉ điểm, nói: "Người, người, còn có hai người các người. Được rồi, lưu lại bốn người này." Hai người có tâm tư cứ như vậy bị loại bỏ.

"Hoàng Đế, con thấy thế nào?" Sau khi chọn người, Thái hậu quay đầu về phía Thuận Khải Đế.

"Toàn bộ đều tùy thuộc vào quyết định của mẫu hậu." Thuận Khải Đế chỉ nhìn mấy vị ma ma kia một cái, rồi lại chơi đùa với Lã Duyệt.

"Được rồi, Nhận Dung đâu!" Thái hậu gọi vị quản sự ma ma ở bên cạnh: "Người dẫn các nàng vào phòng trong cho Tiểu công chúa uống sữa." Dứt lời, ý bảo Dung ma ma đón lấy Lã Duyệt, lại dặn dò: "Chăm sóc cẩn thận."

Dung ma ma cẩn thận đón lấy đứa bé trong tã, cười nói: "Vâng...nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc tốt Tiểu phúc tinh người."

Dứt lời, phúc thân hành lễ, sau đó ôm Lã Duyệt, dẫn theo bốn vị ma ma đi vào phòng ở phía trong.

(1) Hai câu này thuộc:

Tác phẩm《 quân tử Dương Dương 》thuộc tác phẩm《 Kinh Thi · Quốc Phong · Vương Phong 》: Là dân ca của Trung ca trong thời đại Tiên Tần (giai đoạn lịch sử của Trung Quốc trước khi nhà Tần thống nhất)

Dịch nghĩa:

Vũ sư (quân tử) hớn hờ, tay trái nắm khèn hoàng (lưỡi gà của kèn), tay phải vờ ta biểu diễn 'Do Phòng' (một loại phòng âm nhạc). Trong lòng vừa vui vẻ lại vừa sáng khoái!

Vũ sư vui tươi, tay trái đồng đưa lông vũ, tay phải vờ ta biểu diễn 'Do ngao' (là tên một bài múa). Mang lại không ít hạnh phúc!

(2) Hữu phương lai nghi: Dấu hiệu cát tường trong cổ đại.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Có vú (ở đây chỉ nãi ma ma) sinh phong ba

Editor: Bún.

Lã Duyệt bị ôm vào phòng phía sau, đang muốn đánh giá xung quanh thì bị một ngọn núi trắng như tuyết đầy đà che tầm mắt.

Này...Lã Duyệt cuống quýt, tuy bề ngoài nàng là trẻ sơ sinh trắng nõn nà, nhưng bên trong lại là một người trưởng thành hai tư, hai lăm tuổi rồi, mặc dù cơ thể nhỏ bé này thật sự đói bụng rồi, nhưng làm sao nàng có thể hạ miệng được đây? Ngay lập tức, miệng nhỏ nhếch lên, quay đầu sang hướng khác.

Nhận Dung ma ma ở bên cạnh thấy thì cười, thầm nghĩ: Tiểu công chúa còn có thể chọn người sao? Sau đó nói: "Đổi người khác..."

Đổi liên tiếp ba người, đến người cuối cùng, trong lòng Lã Duyệt càng thêm khó chịu, nghĩ thầm: Tại sao mấy người không dùng bát dùng thìa cho ta ăn chứ! Một chết ta rồi. Nếu Lã Duyệt không thoải mái, trong lòng vị nãi ma ma cuối cùng này càng thêm lo lắng, hồi lộ từ trên xuống dưới, khó khăn lắm mới có cơ hội làm nãi ma ma cho tiểu công chúa. Nhớ lại, tiểu công chúa là nữ nhi của Hoàng Thượng và Hoàng hậu, thân phận này thật sự không tầm thường, nếu nàng ta có thể làm nãi ma ma thì ngày tháng sau này ở trong cung cũng có thể thoải mái hơn một chút.

Bây giờ nhìn lại, nếu Tiểu công chúa không uống sữa của nàng ta thì phải làm như thế nào cho phải, nàng ta cảm thấy việc này vô cùng cấp bách, đặt tay lên đầu Lã Duyệt, cứng rắn ấn vào ngực mình. Đường nhiên Lã Duyệt không vừa ý. Cứ đẩy qua đẩy lại một lúc, Lã Duyệt cảm thấy cổ 'rắc' một tiếng, vô cùng đau đớn giống như bị trật khớp, cảm thấy uất ức, lập tức bắt đầu gào khóc.

Mặc dù tiếng khóc của trẻ sơ sinh không lớn, nhưng lại trong trẻo có lực xuyên thấu. Có thể là mẫu tử liên tâm, Cẩn Hoàng hậu đang mê man trong Sân các giống như nghe được tiếng trẻ sơ sinh khóc nỉ non, mắt phượng khẽ mở ra.

"Anh Ngọc, là tiếng khóc của Tiểu công chúa sao?" Giọng nói sau khi sinh vẫn còn hơi khàn khàn.

"Nô tỳ không nghe thấy." Thấy Cẩn Hoàng hậu tỉnh lại, Anh Ngọc nhanh chóng dùng khăn lông thấm nước ẩm, sau khi vắt hơi khô thì đưa đến trước mặt Cẩn Hoàng hậu, nói: "Nurong nurong, người vừa mới sinh xong, nhất định trên người không thoải mái, để nô tỳ hầu hạ người lau một chút."

Cẩn Hoàng hậu khẽ gật đầu, Anh Ngọc dùng khăn ẩm nhẹ nhàng lau mồ hôi trán, hai gò má, thái dương, cổ....

Cẩn Hoàng hậu bỗng nhiên cau mày nói: "Không đúng, ta nghe thấy tiếng khóc của Tiểu công chúa, Anh Ngọc, người qua bên kia nhìn một chút xem"

"Nurong nurong, người cứ an tâm, bên kia còn có Hoàng thượng, Thái hậu nurong nurong trông nom, còn có ai dám bắt nạt Tiểu công chúa sao?" Anh Ngọc cười nói: "Đề nô tỳ hầu hạ người lau chùi xong đã."

"Đề Lưu Ly lau giúp ta, bây giờ người đi đi, mau mau đi đi!" Nghe được tiếng khóc, Cẩn Hoàng hậu nôn nóng, đưa tay nhận khăn bông.

"Vâng! Vâng! Nô tỳ lập tức đi ngay, người đừng nên tức giận." Nói xong, nhanh chóng gọi Lưu Ly lại gần hầu hạ, vòng qua hai tấm bình phong ngăn

cách bằng gỗ từ đàn đi qua màn thêu mai lan trúc cúc, đi về phía Đông Ngõn các.

Nói về phần bên trong Đông Ngõn các.

Thuận Khải Đế và Thái hậu vừa nghe thấy tiếng khóc của Lã Duyệt, lại đứng ngồi không yên.

"Nhạn Dung, các người ở trong đó làm gì vậy? Tại sao có sữa mà đứa nhỏ vẫn khóc?" Thái hậu vốn đang ngồi trên nhuyễn tháp, trầm giọng hỏi.

Nhạn Dung ma ma vội vàng ôm Lã Duyệt ra ngoài, nói rõ nguyên nhân.

"Hừ!" Thái hậu nghe xong, trầm giọng hừ một tiếng: "Tiểu công chúa không uống sữa của các người cũng phải lỗi của các người, ai gia cũng không trách tội các người, ba người các người lui xuống đi."

Rồi sau đó quét mắt về phía người đang ở trên mặt đất, khiến nãi ma ma làm Lã Duyệt khóc run rẩy cả người, rồi lại nói: "Còn người, Tiểu công chúa không uống sữa của người, người có thể để đầu giống trâu bò không uống nước sao? Làm Tiểu phúc tinh của ai gia bị thương, người đáng tội gì!"

"Hoàng thượng thứ tội, Thái hậu nương nương thứ tội, nô tỳ...nô tỳ thấy Tiểu công chúa không chịu uống sữa, sợ ngài ấy đói bụng, nhất thời nóng vội nên mới...mới..." Nãi ma ma run rẩy nói, dập đầu như gã tội.

"Hừ!" Thuận Khải Đế ở bên cạnh đặt mạnh cốc trà xuống tháp kỷ, nói: "Người tội, lỗi nàng ta xuống, giao cho bộ hình xử trí, sau đó báo lại cho ta."

"Hoàng thượng tha mạng, Thái hậu nương nương tha mạng, nô tỳ...."

Lã Duyệt nhìn vị nãi ma ma bị lôi ra ngoài, thầm nghĩ: Người ta thường nói, gần vua như gần cọp quả không sai, sau này làm chuyện gì mình nhất định phải cẩn thận hơn một chút, nếu không thì, không biết một ngày nào đó lại không giữ được cái mạng nhỏ này. Rồi lại suy nghĩ, thân phận bây giờ của mình rất tôn quý, nói chuyện làm việc càng phải chú ý, nếu không không biết ai là người tiếp theo phải theo lũ ăn dứa, mặc dù không biết danh tính của vị nãi ma ma này, nhưng hôm nay bởi vì muốn nắm bắt cơ hội mà mất đi tính mạng, trong lòng thật sự là không đành lòng, dù sao nàng cũng là người từ tương lai đến đây, cho nên không thể tiếp thu được chuyện sống chết và tôn ti này được.

Nhóm cung nhân vừa đưa vị nãi ma ma kia ra ngoài, thì Anh Ngọc cô cô cũng đến nơi.

"Nô tỳ khấu kiến Hoàng thượng, Thái hậu nương nương." Anh Ngọc lên gần phúc thân hành lễ, lên nhìn đứa trẻ sơ sinh trong tã lót.

Lúc này Lã Duyệt đang được Thái Hậu ôm trong lòng, nhẹ giọng dỗ dành. Đầu mũi nho nhỏ hơi phỉm hồng, còn có chút nước nỏ rầu rĩ sau khi khóc.

"Tại sao người lại qua đây? Hoàng Hậu đã tốt hơn chưa?" Thái Hậu vỗ nhẹ Lã Duyệt, hỏi.

"Bẩm Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vừa mới tỉnh, phân phó nô tỳ qua đây nhìn một chút, chớ để Tiểu công chúa làm người và Hoàng Thượng mệt."

"Nhìn người biết ăn biết nói, thảo nào Hoàng hậu lại thương người nhất." Thái hậu cười nói: "Nhất định là Hoàng hậu vừa thức dậy, nhớ Tiểu công chúa đây mà, ta hiểu, cũng là người làm mẹ, làm sao không hiểu đây, người mau ôm đứa nhỏ đến cho nàng nhìn một cái. Ta sẽ không để người khác bắt nạt Tiểu công chúa đâu."

Nói xong, còn không nỡ vỗ nhẹ hai cái, sau đó đưa Lã Duyệt vào lòng Anh Ngọc.

Anh Ngọc phúc thân hành lễ rồi rời khỏi Đông Ngõn các.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Dịu dàng trong Sản các

Mặc dù lúc này Cẩn Hoàng hậu ở trong Sản các, nhưng chân tướng sự tình cũng biết rõ ràng từng chỗ một. Đợi Anh Ngọc ôm Lã Duyệt tiến vào thì nhẹ nhàng đón lấy, ôm ở trước người vỗ vỗ dỗ dành.

Cơ thể lúc này của Lã Duyệt vốn là trẻ sơ sinh, tinh thần có hạn, còn đói bụng, vừa rồi lại bị lăn qua lăn lại, đầu óc cũng đã phát ngốc, nằm trước ngực Cẩn Hoàng hậu, ngửi mùi hương hoa mai nhàn nhạt như có như không kia, cảm giác buồn ngủ ập đến. Lúc đang mơ mơ màng màng cũng là lúc có mùi hương sữa bay vào mũi, giữa môi, không nhìn được mà mở miệng nhỏ ra ngậm chặt bú mút. Toàn bộ đều bình yên và ấm áp như thế, vuốt ve những bất an vừa mới sinh ra trong lòng Lã Duyệt, nàng cảm thấy hình như cảm giác này vô cùng quen thuộc, nhiều năm trước đây, như thể bản thân nàng đã từng được nép mình trong lòng ngực ấm áp như thế này, hô hấp dần nặng nề, ngoan ngoãn ngủ thiếp đi.

Trong Đông Ngẫu các.

"Đứa bé không uống sữa thì làm sao đây?" Thuận Khải Đế than nhẹ một tiếng, nói. Ông thật sự vô cùng yêu thích tiểu nữ nhi vừa mới sinh ra này.

"Hoàng Đế chớ nên sốt ruột, ai gia thấy tiểu nha đầu kia là một người có lai lịch, lệnh cho vụ nội sự nhanh chóng tìm nhiều nãi ma ma tới, thế nào cũng tìm được người có duyên với nàng." Thái hậu lễ Phật quanh năm, toàn bộ lòng tin đều đi theo nhân quả duyên pháp.

"Mẫu hậu nói có lý, nhi thần sẽ sai người truyền lệnh xuống."

Thuận Khải Đế lại phát tay bảo Cát An mau mau đến vụ nội sự giải quyết cơn việc, sau đó lại thấy Lư Ly bên cung của Hoàng hậu tiến vào thi lễ bái bái, Tiểu công chúa uống sữa xong đã ngủ rồi, mong Hoàng thượng và Thái hậu nương nương đừng nên lo lắng.

"Vậy sao? Là ai cho Tiểu công chúa ăn?"

"Hồi Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, là Hoàng hậu tự mình cho Tiểu công chúa ăn." Lư Ly trả lời đúng sự thật.

"Chuyện này..." Thuận Khải Đế bỗng ngừng trong giây lát, chiếu theo quy định thì Hoàng hậu làm sao có thể tự mình cho ăn được.

Thái hậu lại thấy khác, nói: "Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt, Hoàng Đế, con cũng đừng nên vương mắc mãi ở quy định của tổ tiên, dù sao như vậy cũng tốt hơn để Tiểu công chúa đói bụng đúng không?"

"Nhi thần hiểu rõ, Tiểu công chúa đến vì Hoàng hậu, chắc hẳn từ trước đến nay Hoàng hậu cũng muốn làm như vậy." Thuận Khải Đế như sáng tỏ.

"Nếu như vậy, ai gia cũng an tâm, ngồi lâu cũng mệt mỏi, ai gia cũng nên hồi Từ An Cung rồi." Thái hậu vịn cánh tay của Nhạn Dung mà đứng lên.

"Nhi thần cung tiễn mẫu hậu."

Thuận Khải Đế tiễn Thái hậu đến cửa Khôn Thái cung. Vì trong lòng vẫn nhớ đến chuyện Hoàng hậu tự mình cho ăn, quay người lại đi về phía Sân các. Giờ tay cho đám cung nhân đi theo lui xuống, bước vào Sân các, vòng qua tấm bình phong ngăn cách.

Thấy Cẩn Hoàng hậu tựa người vào cạnh giường, khuôn mặt nhỏ nhắn không trắng bệch như lúc vừa mới sinh, trên đôi môi anh đào vẫn còn lưu lại một loại dấu răng vô cùng bất mắt. Mái tóc đen xõa sau người. Đôi mắt đẹp chăm chú nhìn đứa trẻ mới sinh trong lòng, dịu dàng như nước. Áo bên trong vạt áo màu xanh nhạt, vạt áo mở rộng, trẻ sơ sinh nho nhỏ trắng trẻo đang được phủ bởi lớp áp này, miệng nhỏ dùng sức mút vào. Cẩn Hoàng hậu ôm cả cơ thể nhỏ bé, vô nhẹ khẽ ngậm nga, giữa lông mày để lộ nụ cười nhạt, giống như hoa nở trong mùa xuân.

Nhìn hình ảnh này, Thuận Khải Đế căng thẳng, trong lòng giống như có dòng nước ấm chảy qua. Bước lên trước hai bước.

"Hoàng thượng." Đợi Cẩn Hoàng hậu phát hiện, muốn giấu đi cũng không kịp nữa, trên gương mặt thoáng hiện vết hồng, muốn che giấu xấu hổ bèn vội vàng nói: "Trong Sân các nơi đâu cũng có máu, sao Hoàng thượng lại vào đây."

"Trẫm là cửu ngũ chí tôn, chẳng lẽ lại không trấn được những vết máu nho nhỏ này hay sao?" Thuận Khải Đế cười nói, mắt gắt gao đặt lên hai mẹ con ở trên giường.

"Nhưng...chuyện này không hợp quy củ." Cẩn Hoàng hậu vươn tay kéo vạt áo, có chút ít còn hơn không, để bản thân an tâm.

"Điều trẫm nói chính là quy củ." Thuận Khải Đế vừa nói, vừa bước lên phía trước, ngồi bên cạnh giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của đứa trẻ, miệng nhỏ vừa mút vừa nở nụ cười ngọt ngào. Thuận Khải Đế vươn tay nhẹ nhàng mon trón khuôn mặt mềm mại của đứa nhỏ.

Môi mọng nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Cẩn Nhi, nàng vất vả rồi..."

Không khí lúc này cực kỳ ái muội, còn vô cùng ấm áp, Thuận Khải Đế cảm thấy đây chính là cảm giác mà ông tìm rất lâu rồi. Trong nháy mắt trong lòng tràn ngập tình cảm không biết tên.

Lã Duyệt ngủ đủ nên đã tỉnh lại, được Anh Ngọc ôm đến Đông Ngẫu Các bên ngoài Sân các, trước mắt là hai đứa trẻ cột tóc bằng kim quan có viên ngọc khảm hình rồng uốn lượn xung quanh, vẻ mặt vui sướng xoay quanh nàng, biểu tình giống như vui mừng mà không biết nên làm như thế nào cho phải, nàng lại lộ ra lợi trắng nõn nà, cho bọn họ một khuôn mặt tươi cười.

Mặt hai đứa trẻ này rất giống nhau, đứa lớn hơn một chút thì trầm ổn, đứa nhỏ hơn một chút thì nghịch ngợm. Về sau Lã Duyệt mới biết, hai đứa trẻ kia là hai huynh trưởng cùng mẫu thuẫn của nàng, Thái tử Lý Long Hựu và Ngũ Hoàng tử Lý Long Tá.

Nói tới ngày hôm đó, Lý Long Hựu và Lý Long Tá nghe nói mẫu hậu sinh cho họ thêm một tiểu muội, đợi đến khi học xong, mặc kệ mưa gió vui mừng chạy về. Nhìn thấy Lã Duyệt vẫn còn đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, muốn dùng tay sờ sờ, nhưng lại không biết làm như thế nào cho phải, sợ không cẩn thận sẽ làm hồng mắt, đang lúc rối rắm, lại thấy Lã Duyệt tỉnh lại, nở nụ cười ngọt ngào với bọn hắn, vui mừng chỉ kém lên trời lấy mặt trăng đưa tới trước mặt nàng.

Tỉnh ngủ, Lã Duyệt cảm thấy mình cũng không đói lắm, bèn cười đùa 'y y nha nha' với hai đứa trẻ một chút, bỗng nhiên lại cảm thấy bụng nhỏ căng tức, hình như muốn đi tiêu, cảm thấy sốt ruột, nhưng việc này phải làm như thế nào mới được đây, chẳng lẽ phải tiêu trong quần trước mặt hai đứa trẻ này, hai

người này cũng không lớn lắm, mặc dù nói không mặc quần, nhưng đi ra chần cũng không vinh dự gì cho lắm, lại a a trong cổ họng mấy tiếng. Anh Ngọc cô cô phát hiện nàng có chuyện gì, đang tố cáo tội hai đứa trẻ kia, Anh Ngọc lại gần, ôm nàng vào Sấn các.

Nhưng vừa mới đặt nàng lên giường nhỏ phủ vải xa tanh thù lựu bách tử, cời bọc xem xét một chút. Lã Duyệt cảm thấy bụng dưới buông lỏng, sau đó đi ra, cảm thấy ngượng ngùng, xong rồi xong rồi, đi ra giường, mắt mặt quá đi mất, sau đó lại khóc lên.

Cần Hoàng hậu vừa mới chớp mắt một chút, nghe thấy lập tức hỏi: "Sao lại khóc rồi?"

"Là lỗi của nô tỳ, Tiểu công chúa của chúng ta muốn đi tiểu, là do nô tỳ chậm trễ, hại Tiểu Công chúa mất lễ nghi rồi." Anh Ngọc vừa tắm cho Lã Duyệt vừa cười nói.

Cần Hoàng hậu không tin lắm, nói: "Nhỏ như vậy làm sao có thể biết được những thứ này, chắc là vừa mới chơi đùa một lúc lâu với Tiểu Tam Tiểu Ngũ nên đói bụng cũng không biết chừng, người ôm đến đây cho ta."

"Vâng." Anh Ngọc đáp lời, ôm Lã Duyệt đưa cho Cần Hoàng hậu, cầm khăn tắm nước ấm, sau khi vắt hơi khô thì đưa cho Cần Hoàng hậu lau.

Nhìn các nàng làm việc, Lã Duyệt giật mình tỉnh ngộ, nói vậy có nghĩa là lúc mình ngủ say chính là "Khí tiết tuổi già khó giữ được." (1), nếu không sao lúc tỉnh ngủ lại cảm thấy thỏa mãn, không đói bụng. Lại nghĩ tới, Vị Hoàng hậu này là mẫu thân của nàng, trẻ mới sinh uống sữa mẹ là thiên kinh địa nghĩa, nàng không có gì phải xấu hổ, cứ tiếp tục suy nghĩ như vậy nửa ngày, Lã Duyệt cho rằng tiếp tục uống sữa là chuyện hợp tình hợp lý.

(1) Đến tuổi già sẽ không kiểm soát việc vệ sinh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mười hai ngày

Editor: Bunn.

Từ trận mưa vui ngày sinh nữ nhi đến Kinh trập, kéo dài hơn mười ngày cũng không có ý muốn dừng lại. Mặc dù mưa không lớn, nhưng cũng đủ thấm vào đất, thấm vào vạn vật, giải nỗi khổ hạn hán kéo dài.

Trải qua một thời gian dài không vui, cuối cùng khoe môi Thuận Khai Đế cũng nâng lên một độ cong nhỏ, khó nén được niềm vui. Quần thần nhiều ngày vào triều trong trạng thái lo sợ đều thở phào nhẹ nhõm, không cần phải cẩn thận giống như bước trên băng mỏng nữa, nói thẳng: Tiểu công chúa thật sự là phúc tinh!

Trong thời gian này, mỗi ngày sau khi hạ triều Thuận Khai Đế đều đến Khôn Thái cung rồi ở lại đó một lúc. Đứng ngoài hành lang của Sấn các, ngăn cách cửa sổ lưới cực mỏng nói chuyện với Cần Hoàng hậu một lát. Còn về phần tại sao không bước vào Sấn các? Không phải Thuận Khai Đế chưa từng bước vào. Khụ! Khụ! Từ xưa có điều kiêng kỵ rằng nam nhi không nên tiến vào Sấn các, mặc dù Thuận Khai Đế không kiêng kỵ, nhưng miệng người đáng sợ, đường đường là nhất quốc chi quân, nhất định không để cho bọn hạ nhân chê cười.

Sau đó sai người ôm Tiểu công chúa mới sinh đến Đông Noãn các, dỗ dành một chút, Thuận Khai Đế cảm thấy vô cùng thỏa mãn trở về ngự thư phòng phê duyệt tấu chương. Trước khi đi còn dặn đi dặn lại vài lần: Chăm sóc thật tốt.

Trong cung từ trên xuống dưới người người đều biết rõ, Tiểu công chúa là đầu quả tim của Hoàng thượng, mỗi ngày đều phải ôm một chút mới yên tâm.

Lã Duyệt làm trẻ sơ sinh, mỗi ngày hết ăn rồi lại ngủ, nếu còn việc khác chính là để lộ ra lợi trắng nõn, làm Thuận Khai Đế vui vẻ.

Trong dân gian, trẻ mới sinh cần chú trọng những điều sau: "Tắm ba ngày", "mười hai ngày" và "đầy tháng" (1). Mà theo quy định trong cung chỉ giữ lại "đầy tháng". Mà còn phải xem Hoàng Tử Long Tôn mới sinh còn có mặt mũi để làm việc này hay không.

Có mặt mũi chính là, mẫu thân của đứa trẻ mới sinh có được sung sướng, đứa trẻ mới sinh có làm cho Hoàng Đế vui mừng hay không. Nếu không có mặt mũi, thì những người kia lặng lẽ không cần lên tiếng trải qua ngày đó. Vụ nội sự sẽ dựa theo thông lệ những năm qua, mà làm khóa trường thọ, tiền bình an, y phục thù lựu vải chữ không tới đâu (2), áo và các loại điểm tâm. Còn có một số vật cát tường cung phi thân thiết đưa tới.

Chuyện này có ví dụ rõ ràng.

Nghênh Tàn sinh hạ Bát Công chúa. Sinh trước Tiểu công chúa nửa năm, cho đến hôm nay, Thuận Khai Đế cũng không đến nhìn một cái, hỏi một câu, một người mà ngay cả tên tự cũng không có. Vài ngày trước, vì hạn hán kéo dài, nên không có người đến hỏi Thuận Khai Đế, sợ gặp xúi quẩy. Nhóm cung nhân gọi, cũng chỉ gọi là "Bát Công chúa."

Mặc dù trong cung chưa từng có tiền lệ "Mười hai ngày", nhà mẹ đẻ của Cần Hoàng hậu ở ngoài cung, ngoại tổ mẫu nhớ Tiểu công chúa, trình thê bài vào trong cung.

'Mười hai ngày' còn gọi là lễ đầy tháng nhỏ, ý chỉ là mười hai ngày sau khi sinh của đứa nhỏ. Trong dân gian, đến ngày này, sẽ được tổ chức giống như một lễ mừng long trọng. Ngày này cũng là lần đầu tiên đứa nhỏ được mặc y phục sau khi sinh. Mặc cái gì cũng vô cùng quan trọng: áo của cô cô, quần của di di, hài hoa lạc đường của mẹ. Có ý là phần trên phải mặc áo hoa màu hồng do cô cô làm, phần dưới phải mặc quần dài màu xanh do di di làm. Ý đơn giản là: Cuộc sống náo nhiệt tưng rờ, lớn lên người. Còn 'hài hoa của mẹ', chính là hài lạc đường do mẹ làm.

Hài lạc đường giúp đứa nhỏ có chiều cao hoàn chỉnh. Đấy giày còn thêu một nhánh thái anh, có ý là: Đứa nhỏ vừa mới đến nhân thế, đi giày này vào sẽ lạc đường trên dương gian, quên đường quay trở về âm phủ, đứa nhỏ có thể bén rễ trong căn nhà này. Bên trong còn có quy củ: Trong rất nhiều loại hài, hài từ phải đi hài lạc đường trước, sau khi đi xong, mới có thể đi các loại hài khác.

Đến ngày thứ mười hai, mặc dù Cẩn Hoàng hậu vẫn còn trong lúc ở cữ, nhưng cũng đã chuẩn bị xong, ở trong Sân các chờ người bên nhà mẫu thân đến.

Một lúc sau, chợt nghe thấy Tiểu thái giám đáp lời, phu nhân Minh Đại học sĩ và phu nhân Thái phó yết kiến.

"Mau mời! Anh Ngọc, Lư Ly, mỗi người các người đón một người."

Trong giọng nói run rẩy của Cẩn Hoàng hậu mang theo vui sướng.

Anh Ngọc, Lư Ly đáp lời rồi ra ngoài. Không lâu sau, đỡ hai vị phu nhân vào. Mẫu thân của Cẩn Hoàng hậu, phu nhân Đại Học sĩ Không thị và tẩu tẩu Tề thị. Nhắc tới Không lão phu nhân là dòng chính trong một nhánh của đại tộc Không gia, nội tình thâm hậu, bác học sâu xa. Mặc dù dòng dõi nhà mẫu thân của tẩu tẩu Tề thị không quá cao, nhưng cũng là nhà thanh lưu. Phu thân của Tề thị là tể tửu của Quốc Tử Giám, ở thời hiện đại cũng được coi là Hiệu trưởng của Đại học Thanh Hoa. Chăng qua, Tề thị là nữ nhi của quan tứ phẩm gả vào phủ Thái sư cũng là chuyện gả cao, có muốn không cũng dám muốn. Nhưng trước kia là do Minh gia cầu hôn.

Cầu hôn là bởi vì, thứ nhất lúc Tề thị còn trong khuê phòng thì đã có danh tiếng tốt. Nguyên nhân chủ yếu là do, Minh gia chỉ có một nữ nhi là Minh Cẩn, vừa sinh ra đã được Tiên Hoàng tứ hôn cho Thuận Khai Đế lúc ấy vẫn còn là Thái tử làm chính thể. Minh lão Thái sư muốn tránh cho Minh gia quá nổi bật, cây to đón gió, vì trường tôn Minh Lý mà định ra mỗi hôn sự này.

"Thần phụ Không thị, tham kiến Hoàng hậu nương nương."

"Thần phụ Tề thị, tham kiến Hoàng hậu nương nương."

Phu nhân Không thị vào Sân các, thấy nữ nhi, âm thanh run run, trong mắt chứa lệ, nghiêng người bái lạy.

Vào cửa cung sâu như biển, có là Hoàng hậu Nhất quốc chi mẫu, muốn gặp người thân một lần cũng không dễ dàng gì. Tổ chế có quy định: Nam nhân đẳng ngoại chưa được triệu kiến thì không thể vào cung, mặc dù thân phụ có cáo mệnh muốn vào cung thì có thể trình bài tử, nhưng vụ nội sự phải thẩm tra, sau đó xếp ngày. Mà quy củ của Minh gia rất nghiêm, Minh Lão thái sư có lệnh cho phu nhân trong nhà, không có chuyện lớn thì không thể vào cung. Cho nên, vào cung yến ngày tết phu nhân Không thị mới có thể gặp nữ nhi hoài thai mười tháng một lần.

Hôm nay có thể gặp mặt, tất nhiên là bách chuyển nhu tràng(3)

"Mẫu thân, tẩu tẩu đừng nên đa lễ." Cẩn Hoàng hậu đã lâu không gặp mẫu thân, trong mắt sớm đã có lệ.

"Nương nương, lễ không thể bỏ." Phu nhân Không thị thấy Cẩn Hoàng hậu rơi lệ, nước mắt cũng rơi xuống.

Cẩn Hoàng hậu vẫn còn đang ở cữ, không tiện đứng dậy. Đã có Anh Ngọc và Lư Ly, chưa đợi Không thị và Tề thị bái xong, đã đỡ lấy hai người ngồi lên ghế.

Tề thị thấy bà bà và tiểu cô Hoàng hậu khóc, trong lòng cũng buồn bã. Lúc mình gả vào Minh gia, tiểu cô mới có năm tuổi, ngày thường người giống như ngọc, tính tình vô cùng tốt, tình cảm giữa tiểu cô và tẩu tẩu vô cùng tốt, bây giờ một năm không dễ dàng gì mới gặp được một lần. Khó chịu quá, Tề thị lấy khăn lau nước bên khóe mắt, khuyên nhủ:

"Mẫu thân đừng thương tâm, bây giờ nương nương vẫn còn ở trong tháng, không nên để mắt bị tổn thương. Chúng ta còn chưa gặp Tiểu công chúa đâu."

"Đúng vậy, xem ta này, vậy mà lại quên chính sự."

Phu nhân Không thị mượn khăn của Tề thị lau mắt một lúc.

Cẩn Hoàng hậu vẫy tay: "Mau đi xem Tiểu công chúa đã tỉnh ngủ chưa, ôm ra gặp ngoại tổ mẫu và cữu mẫu."

Chú thích:

(1) Những tập tục này muốn hiểu rõ thì có thể lên google search nha :))

(2) Vạn chữ không tới đầu: có ý là cát tường đến không ngừng.

(3) Bách chuyển nhu tràng: Thành ngữ. Lòng dạ dịu dàng tạo nên vô số nút thắt. Có thể hình dung là trong lòng tích tụ rất nhiều sầu khổ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thần nữ ở trên trời

Editor: Búnn.

Lúc này Lã Duyệt đang mệt mỏi rã rời trên giường nhỏ. Cơ thể trẻ mới sinh không đủ về cả tinh thần và thể lực, mỗi ngày đều phải ngủ trong suốt tám canh giờ, khiến nàng không thể suy nghĩ giải thích tình huống của thời đại này nhiều hơn một chút. Lúc này nàng cảm thấy có người đang ôm mình nên mở mắt ra.

Chỉ thấy Anh Ngọc đặt nàng vào lòng một vị lão phu nhân.

Lần đầu tiên Lã Duyệt gặp vị phụ nhân này, mặt mũi hiền lành, có bảy phần giống mẫu hậu của nàng, bảo dưỡng vô cùng tốt, lúc trẻ nhất định là một đại mỹ nhân. Lã Duyệt không đoán được tuổi của người này thông qua vẻ bề ngoài, ước chừng hơn năm mươi dưới sáu mươi tuổi.

Bên cạnh còn có một vị phụ nhân khác, cũng nhìn nàng cười, hẳn là hơn ba mươi tuổi, cả người được bao phủ bởi vẻ đoan trang nhã nhặn của người đọc sách.

Trên người các nàng có sự ấm áp và thân thiện, khiến Lã Duyệt không tự chủ được mà cười với họ.

"A! Cười này, vừa mới mở mắt ra đã cười."

"Đúng vậy, thật sự là đứa trẻ khiến người ta yêu thích."

"Bề ngoài rất đáng yêu, người trắng trẻo như cục bột, giống hệt đáng về trước kia của nương nương..."

Nghe họ nói chuyện, Lã Duyệt cũng hiểu rõ, đây chính là ngoại tổ mẫu và cữu mẫu, hôm nay tới để làm lễ "mười hai ngày" cho mình.

Bỗng nhiên có cung nhân bẩm báo: Vụ nội sự đưa đồ qua đây rồi.

Cần Hoàng hậu sai người trình lên.

Là áo hoa màu hồng, quần dài màu xanh, còn có hài lạc đường.

Phạm là những vật chuyển vào trong cung, không cần biết là ai đưa, đều phải trải qua kiểm tra của vụ nội sự rồi mới đưa vào cho nhóm quý nhân ở trong cung.

Áo hồng quần xanh.

Mặc dù màu sắc phối hợp có chút ghê, nhưng Lã Duyệt cảm thấy nàng vẫn có thể tiếp thu, nàng bày tỏ rằng mình vô cùng sung sướng với việc có thể thoát ly trạng thái nguyên thủy nhất của nhân loại.

Cuối cùng, cuối cùng cũng có thể mặc y phục rồi.

Lã Duyệt đang định vui vẻ thì lại thấy bụng dưới căng thẳng, biết là muốn đi tiểu tiện rồi.

Cho nên nhanh chóng a a trong cổ họng hai tiếng.

"Anh Ngọc, ôm Tiểu công chúa xuống, nhìn xem nàng có chuyện gì?"

Cần Hoàng hậu nghe thấy Lã Duyệt kêu, biết nàng có chuyện nên phân phó Anh Ngọc.

Anh Ngọc nhận mệnh, ôm Lã Duyệt thi lễ rồi lui vào phòng phía sau.

"Thiên hạ nhỏ như vậy đã biết làm dấu hiệu rồi sao?"

Phụ nhân Không thị cảm thấy kỳ lạ.

Cần Hoàng hậu cười dịu dàng.

"Mẫu thân và tẩu tẩu không biết, đứa nhỏ này lúc mới sinh giống như đã có linh tính vậy, bình thường không khóc không nháo, cực kỳ thích cười. Chỉ đợi bụng hoặc đi tiểu tiện sẽ phát ra âm thanh không vui lắm thôi."

"Nói như vậy thì từ nhỏ đứa trẻ này đã có trí tuệ. Khó trách..."

Tề thị cười đáp, nói đến một nửa lại dừng lại.

"Khó trách như thế nào? Tẩu tẩu đừng nên chỉ nói một nửa, khiến Cẩn Nhi khó chịu trong lòng."

Trước mặt tẩu tẩu, Cẩn Hoàng hậu lại làm nũng giống như hồi còn khuê nữ.

"Chuyện này..." Tề thị nhìn Cẩn Hoàng hậu, lại nhìn bà bà của mình, cảm thấy bối rối.

"Ồ! Chuyện nên nói thì vẫn phải nói." Phu nhân Khổng thị thấy con dâu khó xử, bèn tiếp lời: "Ta chỉ nói ở trong này thôi, con cũng chỉ nghe, nhưng trong lòng cũng phải tính toán cho thật tốt."

"Mẫu thân cứ nói."

Thấy giọng điệu của mẫu thân nhà mình nghiêm túc, Cẩn Hoàng hậu cũng nghiêm mặt lắng nghe.

"Trên phố có truyền rằng: Ngày Tiểu công chúa hạ sinh trên trời có giáng xuống một trận mưa vui giải hạn hán, có thể là do trên trời phái thần nữ xuống..." Nói đến đây, phu nhân Khổng thị dừng lại. Nhìn nữ nhi một cái, rồi nhỏ giọng nói tiếp: "Việc này có thể là việc tốt, có thể là việc xấu, chỉ sợ có người lấy đó để rêu rao." Dứt lời, cho nữ nhi một ánh mắt: Con hiểu trong lòng là được.

Cẩn Hoàng hậu di chuyển ánh mắt, khẽ gật đầu. Sau khi tiễn mẫu thân và tẩu tẩu, nghiêm giọng nói với đám cung nhân ở bên cạnh: "Toàn bộ cuộc nói chuyện hôm nay, các người không thể thấy, nếu trên phố có tin đồn nhảm, ta ở trong cung nghe được có người nghe sai đồn sai, gây hỗn loạn trong cung, nhất định sẽ không nể mặt."

"Vâng!" Đám cung nhân đồng thanh.

Cuộc đối thoại ở phòng bên ngoài, Lã Duyệt ở phòng trong cũng nghe được rõ ràng, nàng đưa ra một quyết định, mình nên giấu dốt, không nên thể hiện thông minh quá sớm, nếu có người nâng lên làm tiên nữ thì không sao, chỉ sợ bị coi là yêu tinh, ném vào đồng lửa thiêu trụi thì hỏng rồi.

Phía bên này, trong Khôn Thái cung, Cẩn Hoàng hậu đang cẩn thận dặn dò cung nhân.

Phía bên kia, trong Ngự thư phòng, Thuận Khải Đế đang cười to thoải mái.

Hôm nay, có Ngự sử trình tấu chương: "Trên phố có truyền nhau rằng Tiểu công chúa mới sinh là thần nữ ở trên trời, sợ có người dựa vào chuyện này để rêu rao, làm loạn triều cương, khẩu thỉnh Ngô Hoàng minh xét..."

"Cát An, người thấy có nên điều tra rõ ràng việc này hay không đây?"

"Nô tài sợ hãi, không dám ngông cuồng bàn bạc chuyện triều chính." Cát An nghe câu hỏi của Thuận Khải Đế, vội vàng quỳ xuống, sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Theo Tổ chế: Hoạn quan tham gia vào chuyện chính sự, đánh. Hắn không nỡ bỏ đám thịt ngon trên người.

"Ừ, trăm cảm thấy nên điều tra rõ ràng việc này."

"Hoàng thượng anh minh." Cát An quỳ lạy đáp.

"Điều tra ra là người nào nói, trăm muốn thưởng hắn thật tốt. Haha, trăm là rồng chuyển thế, nữ nhi của trăm đương nhiên là tiên nữ hạ phàm, người nói có phải thế không? Cát An?"

"..."

Lần đầu tiên Cát An không biết nên đáp lại lời nói của Thuận Khải Đế thế nào cho phải. Hắn lén lút lau mồ hôi lạnh, thầm nghĩ trong lòng: Bây giờ chỉ cần là chuyện liên quan đến Tiểu công chúa thì Hoàng thượng lập tức giống hệt một vị hôn quân.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ánh trăng tròn dễ gây ra nguyệt thực, vật cực tất phản

Editor: Bún.

Sau trận mưa xuân kéo dài trong suốt hai mươi ngày, cuối cùng thì trời cũng quang đãng.

Một ngày trời xanh không mây.

Tâm trạng của Thuận Khải Đế rất tốt, dẫn theo vài vị đại thần đắc lực cải trang đi vi hành, đi về phía nông thôn thể nghiệm và quan sát cuộc sống của bách tính sau trận hạn hán này.

Trên đường đi, phố xá trật tự, ngăn nắp.

Trước cửa mấy nhà quyền quý đều dựng lều cháo.

Mặc dù vẫn còn một ít dân lưu lạc, nhưng cũng là được bố trí ổn thỏa rồi.

Đồng ruộng cũng thay đổi: Chim quốc bay bay đón chào vụ xuân, tận dụng lúc khí trời tràn đầy sức sống.

Trên đường đi, Thuận Khải Đế vô cùng hài lòng, biểu hiện trên mặt cũng giống như cảnh xuân tươi đẹp trong tiết trời tháng ba.

Đi lâu cũng cảm thấy mệt mỏi, mấy vị đại thần cải trang tìm một túp quán sạch sẽ dừng chân nghỉ ngơi, gọi một bình trà.

Lại nghe được, phía bên kia có người kể chuyện tán gẫu, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Thuận Khải Đế vừa mới nhìn về phía đó một cái, Cát An nhanh chóng nháy mắt ra hiệu đề thị vệ đi nghe ngóng.

Lúc về bẩm báo: Mấy người kia đang nói Tiểu công chúa là Thiên nữ hạ phàm.

Thuận Khải Đế nghe được, sự vui vẻ trên mặt càng thêm sâu.

Mấy vị đại thần đi theo vốn đang sợ lời đồn đại sẽ chọc giận mặt rồng, đều có tâm lý né tránh, sau đó lại thấy Thuận Khải Đế không những không bực mình, mà trên mặt còn có chút hào hứng. Trong lòng cũng suy trước tính sau, lại lựa ý hòa theo tâm trạng của vua.

Đừng trách tại sao mấy vị đại thần phải nịnh nọt như vậy.

Từ xưa đến nay, từ Triều Đường của Thái Tông Hoàng đế có thể dung hạ được vài vị gián thần ăn nói thẳng thắn? Không phải không có người muốn noi theo Ngụy Chính(1), có điều tâm tư của Hoàng đế khó dò, nếu nói sai một lời, không những bản thân mất đầu mà còn có thể liên lụy đến cả cử tộc.

Vì lý do đó, các triều đại thay đổi theo thời gian, bất luận là văn thần hay võ tướng thì tùy mặt gùì lời là thứ bắt buộc phải học. Dù người không có bản lĩnh nói năng khéo léo thì ít nhất cũng không cần đưa đầu mình về phía lưỡi đao.

Ví dụ như, các vị đại thần quyền cao chức trọng chỉ cần giẫm chân một cái cũng có thể khiến trái tim của dân chúng run rẩy không thôi, vậy mà lại có thể khen ngợi một đứa trẻ mới sinh chưa từng gặp mặt thành trên trời có mà dưới đất không có.

Trong đám thần, chỉ có một người im lặng không nói, cau mày lại.

Chính là Quốc cữu đại nhân, thái sư Minh Lý.

Từ sau khi Hoàng hậu hạ sinh Tiểu công chúa, có thể nghe được rất nhiều lời đồn nhảm giống như thế này, vốn tưởng chỉ lưu truyền trong dân gian, xem ra bây giờ đã vào đến triều đình, còn càng ngày càng có xu thế nghiêm trọng.

Đây cũng không phải là chuyện tốt!

Thường nói: Mặt trời giữa trưa ngã về tây, ánh trăng tròn dễ gây ra nguyệt thực, vật cực tất phản.

Còn không biết những lời đồn ấy bị người có tâm lợi dụng, ảnh hưởng đến Hoàng hậu, Thái tử hay không.

Tiểu công chúa mới là đứa trẻ mới sinh, làm sao có thể chịu đựng được nhiều sự chú ý như vậy?

Cây mọc thành rừng, gió thổi thành bão!

Người ngoài nhìn vào tưởng là có phúc, nhưng sợ lại biến thành bùa đòi mạng.

Minh Lý quyết tâm, sau khi hồi phủ sẽ phải bàn bạc lại chuyện này với tổ phụ và phụ thân.

Tổ phụ của Minh Lý là Minh lão Thái sư, nguyên lão tam triều.

Năm đó phụ tá Thuận Khải Đế lên ngôi Hoàng Đế, sau khi lập được công lao hiển hách, trong đại điển phong hậu, lại muốn cáo quan, ông nói: Thiên hạ thái bình, Ngô Hoàng chăm chỉ, cựu thần nay tuổi đã cao, đã lực bất tòng tâm trước quốc sự, sợ chậm trễ chính sự, sợ phụ lòng kỳ vọng của con dân và thánh thượng, thỉnh thánh thượng ân chuẩn cho thần cáo lão về nhà.

Minh lão Thái sư không những là Tể phụ của Càn Hoàng hậu, còn là lão sư của Thuận Khải Đế, dạy từ lúc Thuận Khải Đế bốn tuổi bắt đầu học vỡ lòng, dạy từ 'Tam tự kinh' đi lên. Trong mắt Thuận Khải Đế, Minh lão Thái sư không những là trọng thần trong triều, nói là người thân cận, gần gũi, đáng tin nhiệm cũng không quá đáng.

Thuận Khải Đế vốn không muốn chuẩn, thế nhưng Minh lão Thái sư ba phen mấy bận trình tấu chương. Roi vào đường cùng, Thuận Khải Đế đành phải đến hậu cung muốn Càn Hoàng hậu đi khuyên bảo một chút.

Nhưng Càn Hoàng hậu mặt ngọc mảy ngài, cười tươi như hoa nở mùa xuân, lại nói: "Hoàng thượng...Hậu cung không thể tham gia vào chính sự đâu..."

Nhìn Càn Hoàng hậu đoan trang minh diễm như hoa Mẫu Đơn, Thuận Khải Đế lại cảm thấy, trong đôi mắt long lanh của nàng giống như ẩn chứa một con hồ ly nhỏ.

Chuẩn tấu chương cáo lão của Minh Lão thái sư, Thuận Khải Đế lại đánh chủ ý lên nhạc phụ của mình. Dựa tầm nhìn và học thức của nhạc phụ thì chức Thừa tướng là quá phù hợp.

Nhưng, Thuận Khải Đế cũng chỉ lộ một chút phong thanh, ý chỉ phong thưởng kia vẫn đặt trên bàn trong Ngự thư phòng, thì Hoàng hậu lão bà vẫn luôn miệng cười nói 'Hậu cung không tham gia vào chuyện triều chính' của ông bây giờ đang buồn rầu, rưng rưng nước mắt quý trước mặt ông:

"Hoàng thượng, nước đầy sẽ tràn, trăng đầy rồi sẽ khuyết thôi..."

Hoàng thượng than nhẹ một tiếng, kéo Càn Hoàng hậu vào trong lòng.

"Thịnh cực tất suy!"

Làm sao ông không hiểu lo lắng của Lão Thái sư đây.

Ngoại thích phát triển lớn mạnh!

Nhưng đây là do tiểu nhân nhìn vào, còn ông thì chưa bao giờ lo lắng về Minh gia.

Nhưng ông vẫn làm theo ý nguyện của Hoàng hậu, phong nhạc phụ làm Đại học sĩ Hàn Lâm Viên, mặc dù là quan nhất phẩm, nhưng chỉ là người làm nghiên cứu học vấn, biên soạn này kia, cũng không phải là chức quan có thực quyền gì.

Nhưng một năm sau, một thánh chỉ lại ban vào Minh phủ, Thuận Khải Đế phong Đại cửu Minh Lý nhà mình làm Thái sư, dạy vỡ lòng cho Thái tử Lý Long Hựu.

Tuy Thái sư Minh Lý là quan tam phẩm, nhưng lại gần Thiên tử, tương lai sẽ là trọng thần phụ quốc.

Lần này Minh gia không tiếp tục dâng tấu chương từ chối nữa.

Thứ nhất, có thể một lần hai lần, nhưng không thể hết lần này đến lần khác bác bỏ mặt mũi của Hoàng đế được.

Hơn nữa, không phải do Minh gia kiêu căng mà là do chức Thái sư này, không ai có thể thích hợp hơn Văn võ Trạng nguyên Minh Lý nữa. Tiếp nữa, mặc dù là Hoàng tử, nhưng cũng là cháu ngoại ruột thịt nhà mình, cũng sợ bị người có tâm dạ sai lệch đi.

(1)Ngụy Chính:

Sau khi quân Ngõa Cương do Lý Mật lãnh đạo bị thất bại, Ngụy Chính theo Lý Mật vào cửa ải xin đầu hàng triều nhà Đường, nhưng hai người ở lại đã gần một năm mà vẫn không được trọng dụng. Năm sau, Ngụy Chính tự xin đi Hà Bắc để chiêu dụ. Sau khi được chuẩn tấu, Ngụy Chính đi thẳng sang Lê Dương khuyên Từ Thế- một viên tướng của Lý Mật đang trấn giữ tại đây đầu hàng triều nhà Đường. Ít lâu sau, Đậu Kiến Đức đánh chiếm được Lê Dương, Ngụy Chính bị bắt sống. Đến khi Đậu Kiến Đức bị thất bại, Ngụy Chính lại trở về Tràn An, được Thái tử Lý Kiến Thành phong làm Đông Cung Điều Thục. Ngụy Chính thấy sự mâu thuẫn giữa Thái tử và Tần vương Lý Thế Dân ngày càng gay gắt, đã từng nhiều lần khuyên Thái tử phải ra tay trước để áp đảo đối phương, nhưng Lý Kiến Thành vẫn cứ do dự không sao quyết định được.

Ngày 4 tháng 6 năm Võ Đức thứ 9, Tần vương Lý Thế Dân đã trước tiên áp đảo đối phương, phát động sự biến đẫm máu ở Huyền Võ Môn, giết chết Thái tử Lý Kiến Thành và Tề vương Lý Nguyên Cát. Sau sự kiện này, Tần vương Lý Thế Dân trách hỏi Ngụy Chính rằng: "Ông đã để anh em chúng tôi tàn sát lẫn nhau là có làm sao?". Ngụy Chính chẳng hề tỏ ra sợ sệt liền ung dung đáp rằng: "Nếu Thái tử Kiến Thành chịu nghe theo lời tôi, thì đâu đến nỗi phải bỏ mạng như ngày hôm nay". Lý Thế Dân rất khâm phục trước lời nói thẳng thắn của Ngụy Chính, không những không bắt tội, mà còn phong ông chức Giám quan, sau đó còn thường xuyên mời ông vào trong cung hỏi về chính sự.

Năm Trinh Quan thứ nhất, Ngụy Chính được thăng làm Thượng thư tả thừa. Bây giờ, có người kiện ông đã tự đề bạt họ hàng thân thích mình làm quan, Đường Thái Tông liền cử Ngự sử đại phu Ôn Ngạn Bác đi điều tra, kết quả là không có bằng chứng, chỉ là lời bịa đặt mà thôi. Dù vậy, Đường Thái Tông vẫn cử người đến nói rằng: "Sau này phải xa lánh sự hiềm nghi, đừng gây nên việc rắc rối như vậy nữa". Ngụy Chính bèn lập tức vào gặp vua và nói rằng: "Tôi nghe giữa vua tôi phải phối hợp và nâng đỡ lẫn nhau, nếu không kè kiếm công làm việc, mà chỉ chú ý về xa lánh điều hiềm nghi, thì sự hưng vong của nhà nước thật khó mà biết được". Ông đồng thời thỉnh cầu Đường Thái Tông nên coi mình là lương thần chứ không phải là trung thần. Đường

Thái Tông hỏi lương thần và trung thần có gì khác nhau? thì Ngụy Chính đáp rằng: "Bản thân mình được thom lây, vì đã khiến nhà vua trở thành một ông vua sáng suốt, con cháu kế thừa nhau, phúc lộc vô cương, thì đó là lương thần. Còn như khiến bản thân mình bị giết, nhà vua trở thành một ông vua bạo ngược, nhà và nước đều mất cả, chỉ còn lại hư danh mà thôi, thì đó là trung thần. Có thể nói là khác nhau một trời một vực ". Đường Thái Tông nghe xong liền gật đầu khen phải.

Do Ngụy Chính không sợ mang tiếng phạm thượng, dù là trong khi nhà vua đang nổi nóng, ông vẫn dám tranh cãi lại chứ không chịu nhún nhường, nên Đường Thái Tông lắm lúc cũng phải kính nể ông.

Đường Thái Tông có một con chim ưng, nhà vua thường để nó đậu trên vai và tỏ ra rất đắc ý. Khi nhà vua nhìn thấy Ngụy Chính từ đằng xa đi tới, bèn nhanh chóng giấu con chim vào trong áo. Ngụy Chính cố ý nán lại rất lâu, khiến con chim bị chết ngạt mà nhà vua cũng chẳng dám nói sao.

Năm Trinh Quan thứ 12, Ngụy Chính thấy Đường Thái Tông dần dần trở nên xử lý việc chính sự, lao vào ăn chơi phù phiếm, bèn dâng lên bản tấu chương nổi tiếng "Thập tiệm bất khắc chung sơ", trong nói rõ về mười điều thay đổi và mười điều phải suy nghĩ lại.

Năm Trinh Quan thứ 16, Ngụy Chính ốm nặng nằm liệt giường, ông sống cần kiệm, vô gia cư. Đường Thái Tông bèn ra lệnh đem nguyên vật liệu chuẩn bị xây cung điện của mình ra dựng nhà cho Ngụy Chính. Ít lâu sau, thì Ngụy Chính mất. Đường Thái Tông đến khóc nói rằng: "Một người dùng đồng làm gương, có thể nhìn thấy mình ăn mặc có đoan trang hay không; Dùng lịch sử làm gương, có thể thấy được nguyên nhân nhà nước hưng vong; Dùng người làm gương, thì sẽ phát hiện mình làm đúng hay sai. Nay Ngụy Chính chết đi là ta thiếu mất một tấm gương tốt".

Mọi người hỏi tại sao Công chúa lại được sủng ái, tác giả có chia sẻ rằng:

1. Nguyên nhân khách quan là do tác giả.

2. Nguyên nhân chủ quan: Trong hoàng gia, sẽ không có người vô duyên vô cớ được sủng. Quan trọng là do năng lực biết tiến biết lùi của nhà mẹ đẻ Cảnh Hoàng Hậu. Đương nhiên cũng có trận mưa kia, cớ nhân đều vô cùng mê tín mà! Ai bảo lúc Tiểu công chúa sinh ra thì có trận mưa "Hạn hán đã lâu gặp cam lộ" đâu!

*cam lộ: sương ngọt, ý chỉ điều may mắn, điềm lành. bảo cam lộ chính là nước thánh trong cái bình của quan thế âm bồ tát

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Editor: Bún.

Từ ngày cải trang trở về cung, Thuận Khải Đế lại thần thần bí bí nhốt mình trong ngự thư phòng, ngoại trừ lâm triều thì ngay cả Khôn Thái cung của Hoàng hậu cũng không bước vào một bước.

Cảnh tượng ngày khiến người trong cung nhao nhao phỏng đoán...

Ngay cả Cát An cũng mờ mịt không hiểu là có chuyện gì: Chẳng lẽ vì lời đồn mà Hoàng thượng giận chó đánh mèo sao?

Nhưng lại không giống như vậy, từ hôm về đến nay, cũng không thấy mặt Hoàng thượng tỏ vẻ không vui...

Cát An nhớ lại, lại vờn cổ nhìn tráp làm từ gỗ cây tử đàn khảm san hô màu hồng điểm hạt ngọc màu xanh trên án thư của Thuận Khải Đế.

Đã liên tiếp ba ngày rồi.

Ba ngày gần đây, sau khi Thuận Khải Đế phê tấu chương xong, sẽ thấy ông viết viết, vẽ vẽ gì đó trên giấy tuyên thành, còn biểu tình thì lúc cau mày, lúc thì cười nhẹ.

Lúc cảm thấy không hài lòng chính là lúc phải đứng dậy đi lật sách sổ.

Ví như lúc cần rời đi thì nhẹ nhàng đặt giấy tuyên thành vừa vẽ xong vào tráp làm bằng gỗ tử đàn kia giống như vật gì đó vô cùng trân quý.

Từ lúc Thuận Khải Đế học đi thì Cát An đã bắt đầu phụng dưỡng bên cạnh ông, lúc đó hẳn chưa bao giờ thấy chủ tử của mình có biểu hiện như vậy. Những ngày cuối cùng của Tiên Đế, Khang Vương muốn đoạt vị, cũng là lúc Thuận Khải Đế thực sự trưởng thành.

Chỉ là, nhìn dáng vẻ bây giờ của Hoàng thượng, có khi nào...

Có khi nào...

Ai, trong thời gian ngắn Cát An cũng không biết giải thích như thế nào.

Cho nên suy nghĩ lại hướng về phía cái tráp kia.

Có tâm dòm ngó, chợt thấy sau gáy lạnh run, đưa tay lên sờ gáy rồi lại rùng mình một cái.

Làm nô tài, những điều không nên nghe thì đừng nghe, dù có nghe được thì cũng làm như không biết, không nên nhìn thì đừng nhìn, trừ phi...

Cát An lại sờ cổ, với đầu của mình, mặc dù cắt xuống cân lên không bán được mấy đồng, nhưng trong nhà chỉ có một mình hắn, không còn chi nào khác, hắn thật không nỡ để mất nó!

Lúc này, Thuận Khải Đế đã phê xong tấu chương cuối cùng, đưa tay cầm lấy tráp trên bàn, khép ống tay áo đứng dậy, liếc nhìn Cát An đang ngây ngốc ở bên cạnh, ho nhẹ một tiếng.

Cát An vội vã hoàn hồn, cuống quýt quỳ xuống xin lỗi.

"Hãy bình thân!" Tâm trạng của Thuận Khải Đế rất tốt, nói: "Đến Khôn Thái cung!"

"Vâng!"

Cát An lên tiếng trả lời, muốn tiến lên nhận tráp trong tay Thuận Khải Đế.

"Không cần! Trẫm tự cầm!"

Thuận Khải Đế vỗ vỗ cái tráp bảo bối của mình.

Trong Khôn Thái cung.

Trong tháng cũ, cũng vào ngày thứ mười hai, Cẩn Hoàng hậu lập tức rời khỏi Sân các đến Đông Ngõn các.

Lúc này, Cẩn Hoàng hậu đang nhìn Thái hậu chơi đùa với tiểu nữ nhi.

"Hoàng hậu, con muốn bỏ tiệc đầy tháng của Tiểu phúc tinh sao?"

Thái hậu đang cầm cừu liên hoàn bằng ngọc hòa diên trong tay tạo ra âm thanh 'đing đang' êm tai bên cạnh Lã Duyệt.

Lã Duyệt vươn bàn tay mồm mồm ra muốn bắt lấy cừu liên hòa, trong lòng không nhịn được mà than một tiếng: Những vật ngự dụng trong Hoàng cung này đều không phải là những vật bình thường! Ngọc Hòa Diên này vừa chạm vào tay thì cảm thấy ấm nhuận (ấm áp và không quá khô hanh), trơn bóng như son. Ngay cả một người chưa từng trải việc đời như nàng cũng biết đó là thứ tốt.

Nàng vừa nghĩ đến chuyện sau này mình có thể dùng những thứ được coi là bảo bối trong viện bảo tàng này thì giống như Thổ địa nhập thân, muốn hét lên: "Tham tài, tham tài!"

Cũng không thèm để ý xem Mẫu hậu và Hoàng tử mẫu đang nói gì. Chỉ thấy lòng tham đầy người, đưa một cái chuông vào miệng, dùng lợi cắn cắn một miếng.

Ta cũng nếm thử xem vàng ròng có hương vị như thế nào.

Ừ, hơi ngọt.

Sau đó, lúc nàng đang cười tươi đến độ không thấy răng cũng không thấy mắt thì nghe thấy tiếng rèm che được nâng lên, tiếp theo là tiếng hô: "Hoàng thượng kim an!"

Lã Duyệt quay đầu lại, thấy Phụ hoàng mặt mày hớn hơ bước vào.

Trên tivi người ta vẫn thường diễn mỗi lần Hoàng đế tới đều có người hô to truyền báo, nhưng lại chưa bao giờ nghe thấy tiếng truyền báo mỗi lần Phụ hoàng tới cung của Mẫu hậu, luôn lặng lẽ không tiếng động bước vào. Thói quen này thực sự không tốt lắm, nếu phi tần trong cung muốn làm chuyện gì đó bí mật thì đều phải để tâm phúc ở ngoài canh gác, thật là....

Nàng lại không biết, sự cố quái này của Thuận Khải Đế chỉ phát bệnh ở chỗ Mẫu hậu của nàng thôi.

Thuận Khải Đế bước vào trong phòng, sau khi hành lễ các kiểu xong, thì bước lên ôm Lã Duyệt vào trong ngực.

"Ba ngày không gặp, tiểu nữ nhi lại đẹp thêm vài phần! Ừ, giống Hoàng hậu."

Thái hậu cười nói: "Cái này cũng chưa chắc đâu! Nàng còn nhỏ, đợi đến lúc trưởng thành, con cứ chờ xem, nhất định sẽ khuynh quốc khuynh thành, ngay cả Hoàng hậu cũng kém vài phần."

Năm đó Cẩn Hoàng hậu mười ba tuổi đã xinh đẹp giống như nữ thần, đó cũng chính là lý do vừa sinh ra đã được tiên hoàng chỉ hôn cho Thuận Khải Đế lúc đó vẫn còn là Thái tử. Mặc dù không có người dám nói thẳng, nhưng cũng ngầm truyền lời cho nhau, Cẩn cô nương con vợ cả của Minh gia chính là Đệ nhất mỹ nhân của Chiêu quốc, không có người nào có thể sánh bằng. Nhưng điều làm Cẩn Hoàng hậu nổi tiếng không phải là diện mạo mà là do tài năng của nàng. Từ khi bà ra đời đã được Minh gia lấy Chi lễ của Thái Tử phi để dạy bảo, cầm kỳ thư họa không gì không biết, ngay cả mưu lược cũng nắm rõ trong lòng bàn tay.

Cẩn Hoàng hậu đỏ mặt: "Mẫu hậu, người lại trêu đùa nô tỳ rồi!"

Thái hậu đối xử với Cẩn Hoàng hậu giống như nữ nhi, mẹ chồng nàng dâu chưa từng có lúc không hiểu nhau.

"Ai gia thương con còn không hết..." Vui đùa vài câu, Thái hậu lại đổi đề tài: "Hoàng đế tới vừa đúng lúc, ta và Hoàng hậu đang nói đến tiệc đầy tháng của Tiểu phúc tinh này."

"À..Có gì không ổn sao?"

"Nô tỳ muốn bỏ."

"Vì sao?" Thuận Khải Đế cau mày, ông muốn làm điều tốt nhất cho nữ nhi duy nhất của mình và Cẩn Hoàng hậu, đương nhiên là tiệc đầy tháng cũng cần phải tốt nhất.

"Vừa trải qua đại tai họa, còn rất nhiều việc phải làm, lúc này trong cung không nên làm chuyện đầy tháng cho một đứa trẻ..." Cẩn Hoàng hậu giấu suy nghĩ thật của mình trong lòng, bà sợ tiểu nữ nhi được nhiều người chú ý sẽ dẫn đến họa sát thân.

Cây mọc thành rừng, gió thổi thành bão.

Trong hoàng gia, được cung chiều quá mức cũng không phải là chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Viên ngọc đẹp nhất của trời đất

Editor: Búnn.

Đôi mắt rạng rỡ của Thuận Khải Đế chăm chú nhìn dung nhan xinh đẹp của Cẩn Hoàng hậu.

Chỉ thấy mỗi cái nheo mắt cau mày của bà đều có một loại phong tình.

Thuận Khải Đế than nhẹ một tiếng, làm sao ông không hiểu lo lắng của Hoàng hậu đây?

Gần đây mỗi câu nói, mỗi hành động của ông đều như nói rõ với mọi người, Tiểu công chúa là người được sủng ái, bản thân cũng biết là mình thể hiện quá mức.

Mặc dù ông có không ít nữ nhi, nhưng mãi gần bốn mươi tuổi mới có được nữ nhi thuộc dòng chính. Chỉ cần là người có tuổi một chút, thì nhất định sẽ cưng chiều đứa con nhỏ tuổi nhất.

Chưa nói đến chuyện ngày thường Lã Duyệt trắng trẻo đáng yêu, lúc nào cũng cười, nhìn vô cùng dễ thương, còn không tranh cãi âm ỉ như những đứa trẻ mới sinh khác. Nếu trên triều đình có chuyện gì phiền lòng, chỉ cần nhìn tiểu nữ nhi cười đáng yêu như Phật Di Lặc một cái thì mọi phiền toái cũng bị quét đi.

Lại còn là con do Hoàng hậu sinh, là nữ nhi của phi tử, dù có bao nhiêu sủng ái thì sẽ không lấn vào dòng chính được.

Nhưng ông lại quên mất, được sự sủng ái của Hoàng đế cũng không phải là...

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Thuận Khải Đế lại cảm thấy bức mình trong lòng.

Mình đường đường là nhất quốc chi quân, tại sao muốn sủng ái nữ nhi của mình mà còn phải lo lắng cái nhìn của người khác?

Thuận Khải Đế càng nghĩ càng giận, là người ở địa vị cao, vốn không giận mà tự uy, lúc này quanh người lại bị bao phủ bởi luồng khí tức giận, khiến Lã

Duyệt cảm thấy rung mình, nâng mắt nhìn gương mặt đen giống như nghiền mực của Phụ hoàng đang ôm mình.

Cảm thấy khó hiểu.

Lúc mới bước vào mặt mày vẫn còn hớn hờ, tại sao không lâu sau lại biến thành như mưa rào có sấm chớp vậy?

Giống như cảm thấy được ánh mắt của tiểu nữ, Thuận Khải Đế cúi xuống nhìn.

Cứ như vậy Lã Duyệt và Thuận Khải Đế bốn mắt nhìn nhau.

Nghĩ tới mỗi ngày đều cười với Thuận Khải Đế, giống như hình thành phản xạ có điều kiện, lúc này Lã Duyệt lại cười "Khách khách" vại tiếng, chỉ thấy lợi không thấy mắt.

Tiếng cười của trẻ sơ sinh là động lòng người nhất.

Thuận Khải Đế nâng tiểu nữ nhi lên, dùng râu cọ cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của nàng, khiến Lã Duyệt cười "khách khách" không ngừng được.

Mây đen bị quét lại biến thành trời trong.

"Theo lời Hoàng hậu nói, bỏ đi!"

Thuận Khải Đế có hơi do dự, nhưng cũng biết lo lắng của Hoàng hậu không phải không có lý. Sự sùng ái cùng Hoàng đế cũng là một loại bùa đòi mạng. Nghĩ xong lại hạ quyết tâm, dù có thể nào cũng không thể khiến tiểu nữ nhi mất đi nụ cười của trẻ sơ sinh này được.

Nghe thấy tiệc đầy tháng của mình bị bỏ đi, Lã Duyệt cũng không có ý kiến gì, cây to đón gió, suy cho cùng ở trên cao thì sẽ bị sét đánh thôi.

Trước khi xuyên về thế giới này, nàng đã xem không ít phim cung đấu, điển cổ lịch sử cũng đọc không ít, tự nhiên sẽ biết, thân phận bây giờ của mình không tệ, thái độ của Phụ hoàng với mình cũng khá tốt, như vậy thì cũng quá hấp dẫn ánh mắt của người khác rồi.

Nàng cũng không nhận ra cơ thể nhỏ bé của mình có thể gánh vác được phúc phận như vậy hay không, chỉ sợ giảm thọ thôi, tốt hơn hết là vẫn nên khiêm tốn khi đối xử với người khác. Xuyên không cũng không dễ dàng gì, nàng cũng không muốn trở thành một nàng công chúa chưa kịp lớn đã phải đi gặp Diêm Vương.

Phía bên này nàng đang định lập kế hoạch làm một công chúa có cuộc sống thì bỗng nhiên cảm thấy cơ thể trống trải, lại nâng mắt lên nhìn, nàng lại được Hoàng tổ mẫu ôm vào trong lòng rồi.

Sau đó lại nghe thấy Thuận Khải Đế ra lệnh cho cung nhân dọn dẹp bàn đất, tự mình đặt một tráp gỗ vô cùng tinh xảo lên đó, mở tráp ra, lấy giấy Tuyền thành đặt lên mặt bàn.

Lã Duyệt cố gắng ngẩng đầu lên nhìn ngó, nhưng nhìn không rõ lắm, chỉ thấy hình như trên mặt có vẽ một cái gì đó.

Sau đó lại nghe Thuận Khải Đế nói: "Tiểu nữ nhi ra đời lúc trăng tròn, nên sẽ lấy Nguyệt làm tên, trăng đã nghỉ ra được mấy cái rồi, hôm nay đúng lúc mẫu hậu có ở đây, mau giúp trẫm chọn một cái đi."

"Vậy sao? Để ai gia xem xem. Lung Nguyệt...Lý Lung Nguyệt..." Thái hậu suy nghĩ trong chốc lát. "Lung chính là viên ngọc đẹp nhất, Nguyệt chính là viên ngọc của trời đất, viên ngọc đẹp nhất của trời đất, ừ, rất tốt rất tốt, ai gia rất thích tên này." Thái hậu cúi đầu, nhìn đứa nhỏ ở trong lòng, nói với nàng: "Lung Nguyệt, thấy thế nào, tên này Phụ hoàng chọn cho con, con có thích không?"

Lã Duyệt chớp chớp mắt nhìn Thái hậu, nhếch miệng cười.

Lung Nguyệt, tên này rất đẹp, Lung Nguyệt, Lã Duyệt, cách đọc có phần giống nhau, nàng thích.

"A! Đứa nhỏ này hiểu sao? Con đang nói là con cũng thích sao?" Thái hậu mỉm cười. "Hoàng hậu, con cảm thấy thế nào?"

"Nô tì cũng cảm thấy tên này rất tốt, chỉ là tên này..." Cẩn Hoàng hậu cau mày. "Chữ Lung, có phải nghe giống như Long không..."

Các thế hệ trong gia phả của hoàng tộc Đại Chiêu quốc, cách sắp xếp tên chữ của dòng chính và dòng thứ cũng khác nhau, đó là lý do mà trong thế hệ này, hai Hoàng tử con của Cẩn Hoàng hậu lấy chữ 'Long', còn các Hoàng tử thứ xuất khác thì lấy chữ 'An'. Trong dòng họ, nữ tử không được sắp chữ, trừ phi là được vô cùng vô cùng coi trọng thì mới được sử dụng chữ có âm đọc gần hoặc giống nhau.

Mà bây giờ chữ "Lung" này lại biểu hiện rất rõ ràng rằng Thuận Khải Đế vô cùng sùng ái tiểu nữ nhi.

"Đây là đích nữ của trẫm, được sủng là chuyện vô cùng bình thường!"

Ngữ khí của Thuận Khải Đế vô cùng quyết đoán.

"Không phải chỉ là một chữ 'Lung' thôi sao, Tiểu phúc tinh của ai gia đảm đương nổi, Hoàng hậu đừng suy nghĩ quá nhiều." Vừa dứt lời, Thái hậu nâng

đưa nhỏ trong lòng lên, hôn hôn vài cái.

"Là nô tì nghĩ nhiều, toàn bộ đều do Hoàng thượng và mẫu hậu quyết định."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhũ danh Cửu Nhi

Editor: Búnn.

Khuê danh đời này của Lã Duyệt được quyết định như vậy, Lung Nguyệt - Viên ngọc đẹp nhất của trời đất.

Tiểu nữ nhi do mình sinh ra có thể được Hoàng thượng và Thái hậu coi trọng, đương nhiên là Cẩn Hoàng hậu vô cùng vui sướng.

Nhưng lại sợ tiểu nữ nhi mới sinh ra, không chịu nổi phúc lớn như vậy. Thông minh linh hoạt, dịu dàng khéo léo còn không bằng tìm cho tiểu nữ nhi một nhũ danh để áp chế loại phúc khí này. "Hiện giờ đã có khuê danh rồi, còn thiếu một cái nhũ danh để gọi, mẫu hậu và Hoàng thượng cùng xem nên đặt gì thì tốt?"

"Cái này...."

Nhiều ngày nay Thuận Khải Đế suy nghĩ đến đại danh của nữ nhi, thật sự là không có lòng dạ nghĩ đến nhũ danh.

"Nhũ danh đương nhiên là nên để người làm mẹ lấy rồi." Thái hậu cười.

"Vậy thì nô tì đành tự chủ ý một lần vậy, mẫu hậu, Hoàng thượng cảm thấy chữ 'Cửu' này như thế nào?" Cẩn Hoàng hậu nhìn Thái hậu và Thuận Khải Đế, dịu dàng nói: "Đứa nhỏ này vốn là đứa thứ chín, chữ 'Cửu' này lại dễ đọc, mà người xưa vẫn thường nói 'tên xấu dễ nuôi'. Đứa nhỏ này vừa mới sinh ra đã được mẫu hậu và Hoàng thượng yêu thương, nô tỳ muốn tìm một nhũ danh đơn giản mộc mạc một chút để áp đi phúc khí này của nàng mới tốt, ý của mẫu hậu và Hoàng thượng như thế nào?"

Cẩn Hoàng hậu vừa ý đúng một chữ 'Cửu', không nhiều hơn, hiện giờ tiểu nữ nhi được giữ quá cao trước mặt hai vị đại nhân vật này, chín phần thêm một thì sẽ tràn, sung ái quá thì sợ sẽ bị giảm thọ. Cẩn Hoàng hậu không cầu tiểu nữ nhi thập toàn thập mỹ về mọi mặt, chỉ mong nàng có thể bình an lớn lên mà không phải lo lắng chuyện gì, cho nên, sung cũng được, không sung cũng được, chỉ cần chín phần là được rồi!

"Cửu...ừm, ai gia cảm thấy rất tốt, Hoàng đế nghĩ như thế nào?"

Thái hậu hết lòng tin theo Phật pháp, Phật nói rằng: Cửu cửu quy nhất, sẽ thành chính quả. Cho nên, trong Phật gia, 'Cửu' đại biểu cho cấp bậc cao nhất, Thái hậu lão nhân gia cực kỳ ngưỡng mộ nên vô cùng vui vẻ nó khi được sử dụng trên người tiểu tôn nữ nhà mình.

Thuận Khải Đế gật đầu, trong quy định của Hoàng thất, 'Cửu' là cao nhất, là tiểu nữ nhi ruột thịt cho nên đương nhiên phải dùng thứ tốt nhất: "Được, rất tốt, vậy cứ gọi là 'Cửu Nhi' đi!"

Cứ như vậy, người được ba người có địa vị cao nhất trong Đại Chiêu quốc coi trọng, Lã Duyệt...à không, là công chúa Lý Lung Nguyệt có một cái nhũ danh dễ thân thiết, đáng yêu, trong sáng, dễ gọi, 'Cửu Nhi'!

Công chúa Cửu Nhi trốn trong lòng Thái hậu, chớp chớp mắt, còn chép chép miệng nhỏ, 'Lung Nguyệt' không tốt sao? Tại sao còn muốn vẽ thêm chuyện làm gì chứ? Còn 'Cửu Nhi', thật sự là đất cũng bỏ đi rồi, ai!

Đáng tiếc, ba vị ở đại nhân vật ở đây không cảm nhận oán niệm của công chúa Cửu Nhi.

Sau khi quyết định xong khuê danh và nhũ danh, Thuận Khải Đế lại mở ra một tờ giấy Tuyên thành khác, trên mặt vẽ một bản phác thảo khóa Trường Mệnh, vừa thấy đã biết là do Thuận Khải Đế tự tay viết ra.

Khóa Trường Mệnh còn được gọi là khóa đỡ đầu, bình thường đều là do trưởng lão đeo cho trẻ mới sinh, phòng tránh tai họa, trừ tà, mong bình an lớn lên.

Lung Nguyệt ngẩng cổ lên xem một lát, cũng chỉ nhìn được mơ hồ, có lẽ là do đôi mắt của trẻ sơ sinh chưa phát triển hoàn toàn. Cảm thấy không có bao nhiêu thú vị, còn là cơ thể của trẻ sơ sinh, tinh thần và thể lực đều có hạn, một lát sau đã ngủ thật say.

Về phần, cuối cùng Hoàng tổ mẫu, phụ thân và mẫu hậu chọn cái nào thì nàng không thể biết được rồi.

Đào mắt một cái đã đến ngày tổ chức tiệc đầy tháng của Lung Nguyệt.

Dựa theo dụng ý 'giản lược' của Cẩn Hoàng hậu, tiệc đầy tháng được làm như một gia yến bình thường.

Thuận Khải Đế, Thái hậu, nhóm phi tần của Thuận Khải Đế và nhóm Hoàng tử, Công chúa. Còn có huynh đệ nhất mẫu của Thuận Khải Đế, Bình Vương, An vương và gia quyến.

Đương nhiên, còn có gia đình bên ngoại của Công chúa Lung Nguyệt, nhưng cũng chỉ có Minh Lão thái sư, Minh Đại học sĩ và phu nhân và phu thê Minh Lý, cùng nam nữ con vợ cả.

Tất nhiên, những điều có thể giản lược trong tiệc đầy tháng này đều đã giản lược toàn bộ rồi.

Thời điểm Lung Nguyệt lên sân khấu đều khiến mọi người chân động không dứt, nàng được Thuận Khải Đế ôm ra.

Người xưa vẫn nói: Nghiêm phụ từ mẫu.

Đó chính là lý do mà từ trước đến nay, mọi người đều ôm cháu không ôm con.

Lúc Thái tử Lý Long Hựu được sinh ra, Thuận Khải Đế cũng vui mừng như vậy, nhưng vẫn không ôm một chút nào.

Mà hôm nay lại như vậy, thật là khiến người ta muốn rút cả tròng mắt.

Lung Nguyệt muốn nhận thức rõ ràng nhưng người thân thiết, tiếc rằng cơ thể nhỏ bé vốn không có lực. Trước đó lại chơi đùa với hai vị huynh trưởng nên yến tiệc còn chưa được một nửa, nàng đã mơ mơ màng màng muốn ngủ.

Có điều, lúc đang mơ màng, cảm thấy có vài ánh mắt lạnh lẽo oán độc luôn theo sát người mình. Không biết là do ảnh hưởng của tâm lý hay là do cơ thể nhỏ bé, nên giác quan thứ sáu nhạy cảm. Lung Nguyệt cũng cảm thấy, sự xuất hiện của nàng cũng kéo theo khá nhiều hận thù.

Được phụ hoàng tự mình ôm ra! Điều này khiến những đứa con khác có suy nghĩ gì? Nếu như mình cũng trong nhóm Long tử Phượng nữ kia thì cũng sẽ cảm thấy không vui. Cùng là con, tại sao lại đối xử khác biệt như vậy?

Lại nghĩ tới, sau này mình đừng nên hy vọng xa rồi sẽ có tỷ muội tình thâm rồi.

Lúc Lung Nguyệt tỉnh lại thì đang được Cẩn Hoàng hậu ôm trong ngực, đứng trong một khu rừng trúc.

Còn phụ hoàng, thì đã không còn chút hình tượng của cửu ngũ chí tôn nữa, mà thay vào đó đang mặc áo gấm màu xanh nhạt thêu rồng quần mây, vạt vào được nhét vào đai ngọc ở bên hông, trong tay cầm một cái xèng, đang dùng sức đào cái gì đó ở một gốc trúc.

Lung Nguyệt chớp chớp đôi mắt trong suốt.

Phụ hoàng và mẫu hậu của nàng đang chơi trò lấy bảo vật sao?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nữ nhi hồng

Editor: Bún.

Lung Nguyệt đang định 'a! a!' hai tiếng để thông báo cho phụ hoàng và mẫu hậu rằng mình đã tỉnh lại rồi. Thì nghe thấy tiếng bước chân từ xa đi về phía này.

"Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần và hoàng huynh sai người mang rượu đến đây." Giọng nói có chút trẻ con vang lên.

Lung Nguyệt biết giọng nói này, là Ngũ hoàng tử, tiểu ca của nàng. Chỉ là cần rượu đến làm gì?

Mượn ánh trăng, dưới bóng trúc loang lổ, vài cung nhân lục đục vận chuyển vò rượu được bọc bằng gấm vàng màu sáng niềm phong đỏ về phía này.

"Phụ hoàng, từng này rượu đã đủ chưa? Nếu không đủ thì nhi thần và Ngũ hoàng đệ sẽ sai người mang thêm?" Trong giọng nói của Thái tử Lý Long Hựu mang theo nét trầm ổn mà thiếu niên mười hai, mười ba tuổi không nên có.

"Ừm..." Thuận Khải Đế đảo mắt qua mấy vò rượu. "Đủ rồi!"

"Vậy nhi thần giúp phụ hoàng chôn rượu!" Ngũ hoàng tử Lý Long Tá hưng phấn, giống như đây là một trò chơi vô cùng thú vị.

Rõ ràng Thuận Khải Đế không muốn người khác động tay vào. Sau đó lại cầm lấy một vỏ rượu, nhẹ tay đặt vào hồ đã được đào xong từ trước, hình dung giống như đang làm chuyện gì đó vô cùng to lớn.

Có thể là do trên vai không mang trọng trách của người kế thừa, cho nên tính tình của Lý Long Tá không trầm ổn như huynh trưởng Lý Long Hựu, mà tương đối linh hoạt, có điều như vậy mới đúng là đáng về mà một người mười mấy tuổi nên có. Hắn đứng ở bên cạnh, chưa từng nhàn rỗi, đưa tay nhẹ nhàng nhắc một góc áo lông chồn đang bọc lấy Lung Nguyệt, lộ ra khuôn mặt trắng nõn nà của nàng.

Mặc dù đã vào tháng tư, nhưng vẫn hơi se lạnh, lúc này lại là buổi tối, cho nên Lung Nguyệt bị bọc kín. Lúc trước chỉ có thể đánh giá qua khe hở, bây giờ đã không còn vật gì che trước mắt nữa, nên nàng có thể thoải mái đánh giá.

Chỉ thấy trong rừng trúc có chừng mười mấy hồ không lớn, từng cái hồ đang được Thuận Khải Đế tự tay đặt vỏ rượu vào, lúc này ông đang dùng xẻng xúc đất vào, rồi sau đó giẫm chân lên đó.

"Muội muội dậy rồi!" Lý Long Tá vui vẻ reo lên, đưa đầu lại gần mặt Lung Nguyệt, lè lưỡi, nhăn mặt.

Lung Nguyệt lại cười, chỉ thấy lợi không thấy mắt.

Cần Hoàng hậu nâng nàng lên gần mặt, hôn một cái vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, giọng nói dịu dàng ấm áp như gió mùa xuân: "Cửu Nhi dậy rồi sao? Phụ hoàng con đang chôn 'Nữ Nhi Hồng' vì con đấy..."

Nữ Nhi Hồng?

Theo như hiểu biết của Lung Nguyệt, thời xưa ở vùng Thiệu Hưng có một phong tục là: Trong nhà có chuyện vui như sinh con gái, thì sau khi sinh nữ nhi, sẽ chôn vài hũ rượu vàng dưới tàng cây trong nhà, đợi đến lúc nữ nhi xuất giá sẽ đào lên lấy ra để đãi tân khách. Khi đó vì được chôn dưới đất trong thời gian dài nên rượu sẽ có mùi thơm ngào ngạt, mê hoặc lòng người.

Chẳng lẽ Đại Chiếu quốc chưa từng xuất hiện trong lịch sử cũng có tập tục này?

Lung Nguyệt không biết, mấy ngày trước Thuận Khải Đế cải trang đi vi hành, nghỉ chân tại một gia đình nông thôn, đúng lúc nhà người ta mới sinh nữ nhi, đang chôn rượu dưới tàng cây trong viện nhà mình. Lúc ấy Thuận Khải Đế động tâm, cảm thấy vô cùng thú vị. Hôm nay là tiệc đầy tháng của tiểu nữ nhi, lại nhớ tới chuyện hôm đó nên dẫn Cần Hoàng hậu và hai nhi tử đến đây....

Nghĩ tới mười mấy năm sau, lúc Cửu Nhi xuất giá, mang chỗ rượu này ra sử dụng trong đại yến đãi quần thần. Nhưng khi nghĩ đến hai từ 'Xuất giá' mặt lại đen lại.

Cần Hoàng hậu, Lý Long Hựu và Lý Long Tá kinh ngạc, vừa rồi Thuận Khải Đế vẫn vui vẻ, tươi cười như mùa xuân mà sao bây giờ đã chuyển sang âm u của ngày mưa rồi.

Đúng lúc đó lại nghe được Thuận Khải Đế nhỏ giọng quở trách: "Tương lai không biết tên tiểu tử vô liêm sỉ nào có phúc khí lấy được Tiểu Cửu Nhi của trẫm đây!"

Thái tử Lý Long Hựu nhanh chóng che mặt lại, nín cười.

Khóe miệng của Ngũ hoàng tử cũng cong lên, mãi mới ép nó xuống được, còn trái tim đang không ngừng run rẩy thì không có cách nào dừng lại được.

Đôi mắt đẹp tựa làn nước mùa thu của Cần Hoàng hậu cười như không cười, nhìn chăm chăm vào Thuận Khải Đế, giống như muốn nhận thức ông lại một lần nữa.

Từ lúc Cửu Nhi sinh ra, dường như Hoàng thượng càng có nhiều điểm không còn giống như trước kia nữa.

Chỉ có Lung Nguyệt không cần kiêng nể làm tổn thương thể diện của Thuận Khải Đế, dù sao phụ hoàng cũng sẽ không cho rằng nàng đang cười ông. Cho nên nàng lại bắt đầu cười lộ rõ, vẫn nụ cười thấy lợi không thấy mắt ấy, không biết trong lòng đã co rút bao nhiêu lần rồi.

Có điều, nói chung tất cả phụ thân trong thiên hạ này đều yêu thương nữ nhi, đều coi nữ tử như cừu địch!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Kiếp trước

Editor: Bún.

Thời gian thẩm thoát.

Nhoáng một đã trôi qua năm năm.

Từ một đứa trẻ mới sinh nho nhỏ Lung Nguyệt trở mã thành một bé gái phấn điều ngọc trác.

Hai năm đầu, nàng còn có chút cẩn thận, dù sao 'Từ xưa trong hoàng gia không có cái gọi là phụ tử', có bao nhiêu hoàng đế vì vị trí tối cao này mà giam cầm nhi tử, nữ nhi của mình vào ngục, thương curu (1).

Lung Nguyệt nghĩ đến liền cảm thấy sau cổ lạnh ngắt, cho nên chức vị công chúa này nàng phải làm thật cẩn thận.

Ngay qua ngày, dần dần Lung Nguyệt phát hiện, vị Đế vương này thật sự là người có tình, không bàn đến chuyện Thuận Khải Đế đối xử với nữ nhi khác như thế nào, nhưng ông ấy thật tâm yêu thương mình. Một chút không yên tâm vừa nảy lại chìm xuống, nàng tính toán làm sao để trải qua những ngày làm công chúa thật hạnh phúc.

Phải nói Lung Nguyệt vô cùng khát vọng tình thân.

Trong đời trước, mặc dù nàng có cha mẹ, nhưng lại không khác gì cô nhi. Khi đó nàng sinh ra ở trong một kênh rạch trên núi nhỏ, cha mẹ đều là thanh niên trí thức trên núi xuống nông thôn, bọn họ không do dự từ bỏ nàng, ly hôn, sau đó mỗi người trở về quê của mình. Còn nàng được một ông cụ họ Lã nuôi lớn. Ông nội Lã có thể nói là bói ăn từ đồng đất để nuôi nàng lên đại học. Khi đó nàng đã từng thề nhất định sẽ thật cố gắng để ông nội có thể hưởng thụ lúc tuổi già. Ai ngờ năm nàng học đại học năm thứ hai thì ông qua đời do vất vả lâu ngày thành tật.

Lúc ấy Lung Nguyệt cảm thấy bầu trời của mình như sụp xuống. Người thân duy nhất của mình cũng không còn nữa rồi. Sau đó nàng cắn răng vừa đi làm vừa cố gắng hoàn thành quá trình học tập. Nàng không đi tìm cha đẻ, dù biết ông ta ở ngay trong thành phố nơi mà cô học đại học. Bởi vì biết mình là người thừa. Lúc trước cha mẹ trở về thành phố không bao lâu thì lại lập gia đình mới, sau đó họ cũng có con riêng của mình.

Năm đó Lung Nguyệt là sinh viên của đại học công nghiệp.

Nàng vẫn nhớ ông nội đã từng nói: Con à, nơi này của ta, đất không tốt, nước cũng không tốt, hoa màu trồng xuống lại không ra hoa, con trưởng thành, nếu có tài năng, nhớ phải trở lại giúp quê hương thân yêu của ta nhé!

Vì vậy, tốt nghiệp đại học xong, nàng cuốn bọc hành lý quay về quê làm một kỹ thuật viên nông nghiệp.

Mà nàng có thể bị sét đánh, đầu thai vào bụng Cẩn Hoàng hậu, còn phải cảm ơn người cha đời trước của nàng.

Con trai của người cha kia bị nhiễm trùng đường tiểu, phải thay thận, cho nên mới nhớ đến người con gái là nàng, sau đó tìm tới cửa như một phép màu.

Làm sao Lung Nguyệt có thể không hận.

Muốn nàng quyên thân sao?

Hừ!

Làm vỡ giấc mộng lớn trong mùa thu của ông rồi.

Bị người cha về mặt sinh học bám riết không tha trong một thời gian dài. Trong một lần ông ta tìm tới cửa, vì để tránh né nên nàng trốn đến ruộng thí nghiệm lấy mẫu.

Kết quả là bị sét đánh, nàng xuyên không, còn là xuyên qua thai.

Mới đầu nàng còn tưởng rằng ông trời cảm thấy nàng quá tuyệt mình, thấy em trai ruột chết mà không cứu, cho nên mới bị sét đánh.

Bây giờ nghĩ lại, thật ra có lẽ ông trời cảm thấy đời trước của nàng quá đau khổ, cha không thương mẹ không yêu, cho nên vào thời điểm quan trọng mạng nàng tới nơi này, hưởng thụ tình thân, tình yêu thương của người trong nhà.

Tại đây, trong hoàng cung của Đại Chiêu quốc, không biết người khác như thế nào, nhưng ít nhất Lung Nguyệt có phụ hoàng, mẫu hậu và hoàng tổ mẫu yêu thương nàng. Cộng thêm hai vị huynh trưởng có thể nâng nàng lên trời bất cứ lúc nào.

Lung Nguyệt thật sự cảm thấy dường như mình vô cùng giống quả mướp đắng rơi vào hũ mật.

Cuộc sống gia đình ấm áp trôi qua.

Người hầu, nô tài trong cung này đều là năng cao giảm thấp, nhìn người cũng giống hạ đồ ăn, những món ngon sẽ được đặt ở trên bàn, nghĩa rộng là không thể đối xử bình đẳng, mỗi người một khác nhau, những người khác nhau thì sẽ có cách đối xử khác nhau, nên tự nhiên mỗi lần nói chuyện khen ngợi nàng thì miệng giống như được lau mặt vậy. Họ dám cả gan gây chuyện với nàng sao? Trừ phi họ không vừa mắt với đầu của họ nữa.

Đương nhiên, cũng không có nghĩa là không có người dựa vào đó làm mưa làm gió. Chỉ là mỗi lần đều có đại nhân vật giúp nàng hàng yêu trừ ma, giúp nàng xua đuổi tai họa, tránh ma quỷ.

Mục đích theo đuổi lớn nhất hiện nay của nàng chính là làm cho những người yêu thương mình vui vẻ.

Nếu có thể nàng cũng không tiếc mà noi theo lão Thái Y Ngu Nhân(1).

Năm ngoái Lý Lung Nguyệt mới bắt đầu đề bút luyện chữ, tập theo kiểu chữ của mẫu hậu nàng. Cẩn Hoàng hậu khéo tay viết được chữ tiểu triện hoa mai xinh đẹp, thanh tú mà không mất gân cốt, rất có phong thái tiêu sái của bậc thầy.

Lung Nguyệt vô cùng thích.

Từ năm ngoái, bàn tay nhỏ nhắn quá ư là nhiều thịt của nàng có thể nắm được cán bút, thì đã xin mẫu hậu nhà mình bắt đầu viết chữ, vẽ tranh.

Lung Nguyệt của đời trước cũng không phải là người không thông minh, trong đời này, đại thân cho nàng xuyên không cũng không mở cho nàng cái gọi là bàn tay vàng.

Căn cứ vào căn cù bù thông minh, Lung Nguyệt mới luyện được khả năng chịu khổ.

Lúc này nàng đang ở trước thư án trong Kinh Chập điện, viết vẽ đâu ra đấy.

Lại nghe được cung nhân tới bẩm, Thái tử cùng Ngũ hoàng tử đến đây.

Sau đó thì vài tên tiểu thái giám lục tục khiêng từng cái rương được dán giấy niêm phong vào viện của nàng.

(1) Thường cưu: Cái được gọi là 'Cưu trượng' chính là trên chỗ tay vịn của trượng được làm thành hình dạng một con chim ngói. Trước đây, ở thời Tần, Cưu trượng được coi là vật tượng trưng cho địa vị quyền quý. Dân đời Hán cứ đến 70 tuổi thì được cho một chiếc gậy ngọc, trên có chạm hình chim cưu để trang sức, ý muốn chúc người già như chim cưu ăn không bị ghen.

(2)Thái Y Ngu Thân: Trong thời Xuân Thu, có một vị ẩn sĩ ở Sở quốc vô cùng hiếu thuận với cha mẹ, nghĩ hết tất cả các biện pháp làm cha mẹ vui, để bọn họ có thể khỏe mạnh trường thọ. Khi ông bảy mươi tuổi cha mẹ vẫn còn khỏe mạnh, vì không muốn để cha mẹ thấy ông có tóc bạc mà đau lòng, ông làm một bộ y phục gồm năm màu sắc rực rỡ, rồi mặc lên người, học cách đi đứng nhảy múa của đứa trẻ làm cha mẹ vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: Bún.

Lung Nguyệt thu bút lông cừu lại, nhẹ nhàng đặt bút lông cừu làm bằng trúc đốt(1) lên ống bút.

Mới học viết chữ, bút lông cừu là loại bút dễ điều khiển nhất.

Giọng nói ngọt ngào trong trẻo xuất phát từ miệng nhỏ đỏ hồng của bé gái: "Các ca ca đi đường có tốt không? Về bao lâu rồi? Lúc này đang ở đâu? Đã bái kiến phụ hoàng, mẫu hậu chưa?"

Lung Nguyệt ngẩng đầu lên, đôi phượng mâu hơi tròn nhìn cung nhân đang khom người trước án chờ câu trả lời, hơi cau mày.

Người này là thái giám tùy tùng thân cận của Thái tử Lý Long Hựu, tên gọi là Đức Bình, là người quen luôn cúi, chanh chua nâng cao giẫm thấp. Mặc dù hần không dám đối xử với nàng như thế, nhưng Lung Nguyệt cũng không thích, chỉ cần nhìn ánh mắt phù phiếm của hần là biết trong lòng người này toàn ý nghĩa bất chính.

Lung Nguyệt không muốn biết nhưng vẫn thấy rõ được phẩm chất của Đức Bình, bản thân nàng cũng đã từng duyệt vô số người, tại sao phụ hoàng và mẫu hậu có đạo hạnh cao thâm lại để người như hần ở bên người ca ca? Chẳng nhẽ không sợ hần ta mang tai họa đến cho Thái tử ca ca sao?

"Nô tài hồi Cừu công chúa, Thái tử và Ngũ hoàng tử đã quay về cung một canh giờ rồi, sau khi thay y phục xong lập tức đến bái kiến Hoàng thượng, hiện tại vẫn còn đang ở trong ngự thư phòng. Nô tài đi trước mang đồ chơi mới được thu thập trên dọc đường đi qua đây mời Công chúa xem qua."

Đức Bình cẩn thận trả lời.

Nếu Lung Nguyệt không gọi hần đứng dậy, hần chỉ có thể thành thành thật thật nửa quỳ nửa không quỳ, khom lưng khom người chờ.

Không có cách nào khác, trong cung này, người không thể đắc tội nhất chính là vị Tiểu chủ tử này.

Đây chính là người trong lòng, cầm trên tay sợi roi, ngâm trong miệng sợ tan của Hoàng thượng.

Còn nhớ rõ cuối mùa thu năm ấy, vị Tiểu chủ tử này rơi xuống nước, hôn mê, sốt cao ba ngày không thấy tỉnh lại, Thuận Khải Đế không xử lý chính sự mà ở bên cạnh chăm sóc Tiểu công chúa trong suốt ba ngày.

Một đám cung nhân lớn nhỏ trong điện Kinh Chập bị phạt vào tần giả khổ(2).

Người khởi xướng hại Tiểu công chúa rơi xuống nước chính là nữ nhi của Đại công chúa. Vốn dựa vào huyết mạch của hoàng gia có thể được phong làm huyện chủ. Thuận Khải Đế tức giận, biếm làm thứ dân, trợn đời không được vào cung. Nếu phải nói, thì phạt như vậy cũng là nặng, trong lúc đó cũng có một vị quý nhân vì ghen tuông, mà hại người khác rơi xuống nước, nhào đến trước mặt Thuận Khải Đế, nhiều lắm cũng chỉ phải chịu phạt gậy, sau đó tiếp tục ban thưởng hai vị ma ma giáo dưỡng vào trong phủ quản giáo hai năm, liền bỏ qua.

Lúc này Đại công chúa và Ngoại tổ mẫu Mẫn Phi thay phiên nhau cầu tình, Thuận Khải Đế lại tức giận nói: "Nàng không tôn trọng trưởng bối, làm hại đi mẫu, còn nhỏ tuổi mà đã ác độc như vậy, không đảm đương nổi huyết mạch hoàng gia...Nếu Đại công chúa không rõ thì sau này cũng có thể không cần vào cung thỉnh an nữa."

Bên nào nặng bên nào nhẹ, người nào sáng suốt đều có thể phân biệt được.

Cửu công chúa chính là bảo vật!

Lung Nguyệt nhìn Đức Bình lần nữa, nói, trong giọng nói mang theo vẻ trầm ổn không thích hợp: "Hiểu rồi, người trở về hầu hạ bên cạnh ca ca đi! Chuyển lời của ta, nói ta rất thích, cảm ơn các ca ca nhớ đến!"

Nói xong, đại nha hoàn Hoán Ngọc bên cạnh Lung Nguyệt tiến lên, đưa cho Đức Bình một cái hũ bao nhỏ rồi đuổi hẩn ra ngoài.

Bên cạnh Lung Nguyệt có bốn ma ma giáo dưỡng, bốn đại nha hoàn, tám nhị đẳng nha hoàn, các loại nha hoàn vẩy nước quét nhà, nha hoàn thô sử, thêu thùa may vá khoảng hai mươi mấy người.

Năm Lung Nguyệt ba tuổi, sau khi nàng rơi xuống nước, Cẩn Hoàng hậu tự mình chọn cho nàng bốn nha hoàn: Hoán Ngọc, Tiền Bích, Đào Châu, Dịch. Tuổi không lớn, cũng mới chỉ tám, chín tuổi nhưng lại lanh lợi đáng tin cậy. Bốn người đi theo Anh Lạc, nha hoàn tâm đắc bên người Cẩn Hoàng hậu học tập một năm, rồi mới đưa qua bên nàng. Cùng lúc đó Anh Lạc cũng đi theo nàng luôn.

Lung Nguyệt là do Cẩn Hoàng hậu tự mình nuôi lớn, không có nãi ma ma.

Cho nên quân sự của điện Kinh Chập không phải là ma ma, mà là Anh Lạc cô cô.

Đức Bình vừa mới bước chân ra khỏi>Noãn Các thì thấy Hoán Ngọc nở nụ cười.

Không có nguyên nhân vào khác. Lúc này Cửu công chúa nhà nàng đã không còn đáng vẻ nghiêm trọng khi Đức Bình còn ở đó nữa, mặt nhỏ nhắn, sống mũi cao thẳng, từ phía sau án thư đi ra. Nhìn Hoán Ngọc nói: "Em cười gì?"

"Công chúa lại hù dọa hẩn." Hoán Ngọc lại che miệng trả lời.

"Một tên đáng ghét!" Lung Nguyệt bĩu môi, giọng nói và vẻ mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc: "Phải nghiêm túc!" Rồi lại mỉm cười, nói: "Mau sai người khênh thùng ngoài kia vào đây để ta xem một chút!"

Hoán Ngọc phúc thân lĩnh mệnh ra ngoài.

Rất nhanh, sáu thùng đồ chơi lớn được bày trước mặt của Lung Nguyệt.

Cũng không phải là đồ đất tiền gì, lại không có một kiện trang sức châu báu nào, những thứ này, bên ngoài làm gì có nơi nào tốt hơn ở trong cung?

Trong thùng có: búp bê tò te cười hề hề, tiểu trư nặn bằng bột có sắc màu tươi sáng, giỏ tre nhỏ, tráp sơn khắc(3) đựng đồ trang sức có hoa văn sinh động, lớn nhỏ không giống nhau..

Rất nhiều, nhiều không kể xiết.

Ngay cả búp bê tò te đã có đến mấy bộ, có hình dáng khác nhau.

Lung Nguyệt lấy ra hai bộ búp bê, lại lấy thêm mấy tượng Tiểu Trư, cho vào một tráp sơn khắc trạm hoa văn hồ sen dưới ánh trắng, đóng hòm lại, gọi đại nha hoàn Tiền Bích: "Em mang hộp này mang sang cho Bát tỷ. Đúng rồi, ta còn có hai đôi búp bê vải do Tây Dương tiến cống, em cũng mang một đôi qua cho Bát tỷ đi."

Đội Tiền Bích lĩnh mệnh mang đồ ra khỏi cửa, bỗng Lung Nguyệt lại nói: "Đúng rồi, mang thêm Tiểu trư màu bạc mà hôm kia Giang Nam tiến công sang cho Bát tỷ chơi đùa."

(1)Trúc đóm: Tương truyền Vua Thuấn đi tuần ở Thương Ngô bị băng hà, hai vợ Vua Thuấn thương chồng than khóc ở khoảng giữa Trường Giang và Tương Giang nước mắt vẩy lên cây trúc, từ đó da trúc có đốm.

(2)Tân giả khổ: Nơi lo liệu khẩu phần ăn, bao gồm người của tân giả khổ và người trong cung phạm tội bị đày tới làm nô bộc

(3)Son khắc: là một loại thủ công mỹ nghệ đặc biệt, đầu tiên phủ một lớp son lên bề mặt của đồ đồng hoặc gỗ, sau khi khô sẽ khắc hoa văn lên. Sản phẩm nổi tiếng nhất là ở Bắc Kinh và Dương Châu, Trung Quốc

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Editor: Bún.

Năm Lung Nguyệt được một tuổi được phong hào "Thụy Mẫn", Thuận Khải Đế cấp Giang Nam giàu có nhất cho nàng làm đất phong.

Vì thế, năm Lung Nguyệt một tuổi cũng là năm nàng tỏa sáng, khiến các vị công chúa tỷ tỷ vô cùng ghen tỵ.

Không nói đến chuyện một tuổi nàng đã có đất phong, chỉ cần nói đến phong hào thôi cũng đã khiến các vị công chúa tỷ tỷ đỏ mặt tía tai. Chữ 'Thụy' chính là phong hào cao nhất dành cho công chúa ở Đại Chiêu quốc, giống như phi tần có phong hào: 'Đoan', 'Kính', 'Thục', tượng trưng cho phẩm cấp.

Từ khi khai quốc cho tới nay, Đại Chiêu quốc mới chỉ có một chữ 'Thụy', là trưởng tỷ của Thế Tông hoàng đế, sau khi chết còn được truy phong là "Trường công chúa Thụy An."

Có thể thấy được phong hào này của Lung Nguyệt có thể kéo được bao nhiêu cừu hận.

Lúc Đại công chúa và Nhị công chúa xuất giá cũng được phong hào và phong đất, nhưng phong hào kia cũng rất bình thường: 'Ninh Bình', 'Ninh An'.

Theo lý giải của Lung Nguyệt, phong hào này chỉ dễ gọi dễ nghe, cầu được may mắn, không coi phong hào là thứ đại diện cho phẩm cấp.

Ở Đại Chiêu quốc, công chúa được phong hào, phong đất, lúc xuất giá cũng tương đương với cáo mệnh phu nhân tam phẩm, phò mã đi theo đính quang, được phong hầu cũng chỉ từ tam phẩm.

Mặc dù nói công chúa xuất giá là tam phẩm, nhưng vẫn là huyết mạch hoàng gia, dù là quan nhất phẩm, gặp công chúa cũng vẫn phải hành lễ.

Không có nguyên nhân khác, công chúa là quân.

Được phong đất, Lung Nguyệt cũng đã từng vụng trộm nghiên cứu một chút, xác nhận đất phong của nàng là Dư Hàng, vùng Lâm An. Vì vậy, hàng năm, nàng nhận được lợi tức, cùng với thuế thu từ Giang Nam mang vào kinh.

Viên quan chuyên quản khoản thu nhập ở đất phong của nàng nghĩ ra một ý tưởng linh hoạt, hy vọng sẽ gặp may mắn, biết nàng là Tiểu chủ tử, vì vậy, mỗi lần sắp xếp đồ cống phẩm, sẽ có thêm mấy đồ vật mới mẻ. Đặc biệt đức Tiểu trư vàng và Tiểu trư bạc tròn vo có kích thước nhỏ như ngón tay cái, nhìn rất thú vị, lấy được lời khen là mới mẻ, cho nên rất được Lung Nguyệt yêu thích.

Năm ngoái, viên quan kia mãn chức sau ba năm, hồi kinh báo cáo công tác. Thuận Khải Đế mang chuyện này ra khen ngợi, rồi lại đưa về đó tiếp tục giữ chức vụ ba năm tiếp theo.

Mặc dù phẩm cấp không cao, nhưng cũng là chức quan béo bở.

Đương nhiên, Thuận Khải Đế cũng không phải là hôn quân, chỉ cần người có thể dỗ khuê nữ bảo bối của ta vui vẻ thì người có thể yên ổn ngồi chức quan của mình. Làm sao có thể xảy ra chuyện này được chứ?

Trên con đường làm quan, từ cổ chí kim đều giống nhau. Nhất định phải có tài năng, nhưng cũng không thể chỉ vui đầu vào làm nhưng việc khổ. Ca hát tuyệt vời bởi vì nó không chỉ áp dụng với con hát. Lúc nên cúi thì phải cúi, chỉ cần không quá mức, nếu quá mức, bước sang con đường tà đạo kia thì ngày bị roi đầu cũng không còn xa nữa.

'Bát tỷ tỷ' trong miệng Lung Nguyệt chính là Bát công chúa do Nghêên tần hạ sinh lúc trước. Chỉ lớn hơn Lung Nguyệt nửa năm, nhưng lại bị nương không đau phụ thân không yêu. Do đính quang năm Lung Nguyệt một tuổi, nên mới làm cho Thuận Khải Đế nhớ đến ông vẫn còn một nữ nhi như vậy. Ban thường khuê danh 'Hóa Diên'.

Hóa Diên, biến thành điều hâu, điều hâu chính là vật xui xẻo được thả trong tiết Thanh Minh, điều ngày có nghĩa là Thuận Khải Đế muốn nữ nhi biến

thành điều hâu, để những điều xui xẻo bay đi mất!

Lần đầu Lung Nguyệt gặp Hóa Diên là yến tiệc chọn đồ vật đoán tương lai của nàng, một đứa bé gầy gầy nho nhỏ, được nãi ma ma ôm trong ngực, đôi mắt giống như một con nai bị kinh sợ, biểu hiện sợ hãi, không có chút kiêu kiêu của một công chúa trong hoàng gia nên có. Biểu hiện trên mặt giống như lúc nào cũng có thể bị uy hiếp.

Trong cung là như vậy đó, Long tử Phượng nữ không được sủng còn không phải quản sự nô tài ở bên cạnh sủng phi. Chứ nói gì đến Hóa Diên là nữ nhi bị phụ hoàng lãng quên ở bên ngoài chín tầng mây, chỉ cần có cơm ăn, có cái mặc, có thể sống là tốt rồi, không cần nghĩ đến những nô tài có thói quen nâng cao giảm thấp, chỉ cần biết vâng lời hầu hạ là được.

Lung Nguyệt nghĩ lại kiếp trước của mình, cũng phụ thân không đau nương không thương, nhưng suy cho cùng nàng vẫn hơn Hóa Diên một chút, nàng còn có gia gia coi nàng như cháu gái ruột.

Động lòng trắc ẩn.

Do tuổi xấp xỉ nhau, thường ngày Lung Nguyệt cũng thường xuyên sai cung nhân dẫn mình đi tìm Hóa Diên chơi đùa. Cố kỵ thân phận của mình, cho nên những nô tài thích nịnh hót này cũng thu liễm hơn rất nhiều, cuộc sống của Hóa Diên cũng không quá mức khó khăn.

Trải qua thời gian dài, cuộc sống của Hóa Diên cũng dễ chịu hơn, tính tình cũng không còn giống như con thỏ bị kinh hãi nữa. Mặc dù không hoạt bát như đứa trẻ năm tuổi khác, nhưng cũng an tĩnh điềm đạm.

Thời gian dài, tình cảm của Lung Nguyệt cũng chuyển từ thương hại sang thích.

Nói cung đứa trẻ chịu khổ cũng sớm thông minh, Hóa Diên là một tiểu cô nương hiểu chuyện, còn hiểu chuyện hơn mẫu phi Nghiênh tần không đáng tin của nàng không chỉ một chút thôi đâu.

Cho nên, cho dù được vật gì tốt, Lung Nguyệt đều nhớ tới, mang cho Hóa Diên một ít.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Editor: Búnn.

Sau khi đuổi Tiễn Bích đi tặng đồ.

Lung Nguyệt tự mình lấy gốm sứ màu trắng có hình con mèo ngây thơ, vô cùng sinh động ở trong hòm ra thưởng thức một lát, sau đó lệnh cho Đào Châu cẩn thận đặt lên Đa Bảo các.

Lung Nguyệt yêu mèo.

Vì vậy trong điện Kinh Chấp, trên bàn bệ bộ được thêu hình mèo nhỏ đang bắt bướm, trên ấm nước uống trà cũng có hình mèo thần tài, trên bàn đồ dùng để chặn giấy là một đàn mèo nhỏ đang ngủ say làm bằng gỗ cây từ đàn. Ngay cả những vật dụng dùng thường ngày như khăn gấm, hà bao cũng đều được thêu hình mèo.

Đánh giá đồ vật trong hòm, Lung Nguyệt cân nhắc có nên mang một hai cái sang cho các vị công chúa tỷ tỷ khác không?

Nhưng chỉ suy nghĩ một lát thì từ bỏ suy nghĩ như vậy. Những đồ vật nho nhỏ này, với mình là bảo bối, nhưng chưa chắc người ta đã hiếm lạ.

Hơn nữa, bây giờ mình cũng mới chỉ là tiểu nha đầu năm tuổi, suy nghĩ quá chu toàn cũng không phải là điều hay.

Vì thế, nàng sai Hoán Ngọc và Đào Châu thu những thứ này lại.

"Tiểu chủ tử không đưa vài món qua cho mấy vị công chúa khác sao? Nếu chỉ tặng một mình Bát công chúa...E rằng không được tốt lắm"

Trong bốn đại nha hoàn của Lung Nguyệt, Dịch Thúy là người có tâm tư tinh tế, suy nghĩ chu toàn nhất.

"Không cần!" Lung Nguyệt bĩu môi, hiện ra dáng vẻ nhõng nhẽo của tiểu nha đầu năm tuổi. "Các nàng mới không hiếm lạ!" Dù có thì sao, các nàng không thân thiết với ta, vậy thì tại sao ta phải mang những thứ các ca ca đặc biệt mua từ ngoài cung về để tặng các nàng chứ.

Thuận Khái Đế có chín nữ nhi, Lung Nguyệt nhỏ nhất, cũng là người được lòng ông nhất. Đại công chúa lớn hơn Lung Nguyệt mười chín tuổi, Nhị công chúa nhỏ hơn Đại công chúa hai tuổi, đều đã xuất giá. Tam công chúa hiện giờ đã mười bốn tuổi, cũng đã định vị hôn phu, đợi đến tuổi cập kê cũng sẽ gả

đi. Tứ công chúa mười hai, Ngũ công chúa chỉ kém Tứ công chúa hai tháng. Lục công chúa mười một tuổi, Thất công chúa mười tuổi. Cuối cùng là Bát công chúa Hóa Diên, lớn hơn Lung Nguyệt nửa tuổi.

Có thể là do chênh lệch tuổi tác ít nhiều, cũng có thể là do Lung Nguyệt được sủng ái, cho nên các nàng không thích. Sau đó lại không thường ở chung với Lung Nguyệt, mỗi ngày gặp nhau một lần lúc thỉnh an Thái hậu và Hoàng hậu.

Do đó, Lung Nguyệt chỉ thân thiết với Bát công chúa Hóa Diên.

Địch Thúy nhẹ cười: "Người nói không đưa thì em sẽ không đưa, người đừng để ý, nếu không tội của em to lắm, đợi lát nữa Anh Lạc cô cô trở về sẽ phạt em đan túi lưới đó."

Địch Thúy thông minh nhanh nhẹn, nhưng với việc nữ công lại thiếu một chút thiên phú, thêu thùa còn có thể chấp nhận được, chứ đan túi lưới thì lại tạo ra vô số nút thắt mà không có cách nào tháo gỡ được.

"Ta nói một câu, em đã bày ra một cái sọt úp về phía ta." Lung Nguyệt khẽ chạm vào mũi thẳng của Địch Thúy. "Không cần chờ Anh Lạc cô cô, trận phạt hôm nay, em lĩnh từ bản công chúa đi!"

Dứt lời, Lung Nguyệt chớp chớp đôi mắt thông minh, nhìn Địch Thúy, cười hỏi đám người Hoán Ngọc ở phía sau: "Các em nói xem lúc này nên phạt nàng như thế nào mới phải?"

"Phạt đan túi lưới là tốt nhất!" Đào Châu là người có tính tình nhanh nhẹn nhất.

"Ừ, công chúa nhà em cũng hiểu được đan túi lưới là biện pháp tốt nhất!" Lung Nguyệt ra vẻ nghiêm túc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như phấn điều ngọc trác.

"Huhu... Công chúa tha mạng, em không dám nữa..." Địch Thúy phúc thân cầu xin tha thứ, nhưng trên mặt lại không có vẻ sợ sệt.

Bởi vì đây là chủ tớ các nàng đang chơi đùa.

"Ta mới ra ngoài một chút, là người nào trêu chọc thị khi khiến ta không bớt lo?" Giọng nói vừa dứt, lại nghe thấy tiếng rèm cửa.

"Anh Lạc cô cô đã về rồi!" Lung Nguyệt chăm chú nhìn rèm cửa, vừa thấy Anh Lạc cô cô bước vào thì lập tức muốn nhảy từ trên giường nhỏ xuống đất, làm nhóm người Đào Châu hoảng sợ, vội vàng bước lên phía trước ngăn lại, ôm nàng từ trên giường nhỏ đặt xuống đất.

"Công chúa đừng làm như vậy, ngã thì phải làm sao?"

À....Lung Nguyệt cúi đầu nhìn cơ thể nhỏ bé cao bằng ba miếng đậu của mình, được rồi, nàng còn chưa đến năm tuổi, cho nên gật đầu đồng tình, sau đó lại dán mắt lên người Anh Lạc cô cô.

"Hoán Ngọc, mời cô cô dùng trà để làm ấm cơ thể!" Thời tiết đã tiến vào mùa đông, mọi thứ trong vườn đều đã mang màu sắc âm đạm "Cô cô đã mang 'Kim Cương Kinh' qua cho Hoàng nãi nãi chưa?"

Lung Nguyệt sớm thông minh, chưa tròn chín tháng đã biết nói, nhưng lúc gọi phụ hoàng, mẫu hậu, tổ mẫu, hoàng huynh đều không được rõ lắm, cho nên Thuận Khải Đế cho phép giảm bớt rườm rà, chỉ gọi: phụ thân, nương, nãi nãi, ca ca. Đến nay đã thành thói quen, vẫn chưa có ý định sửa lại.

"Đã đưa qua, Thái hậu nương nương khen ngợi chữ của công chúa lại tiến bộ rồi." Anh Lạc cô cô nhận cốc trà, nhẹ nhàng đưa lên nhấp một ngụm, cười nói.

"Không nói gì khác sao?" Lung Nguyệt chớp chớp đôi mắt to tròn, hình như có chút chờ mong.

"Có, Thái hậu nương nương nói công chúa có hiểu tâm, Thái hậu nương nương rất thích bản sao chép 'Kim Cương Kinh' kia..." Anh Lạc cô cô lại cười.

"Sau đó?" Lung Nguyệt tiếp tục hỏi.

"Không có sau đó...A...Thái hậu nương nương dặn nô tỳ, trời càng lạnh, chớ để Tiểu chủ tử bị nhiễm lạnh."

"À..." Trên mặt Lung Nguyệt thoáng hiện nét thất vọng, nhưng chỉ trong nháy mắt, sau đó lại hỏi: "Hoàng nãi nãi có nói gần đây có chuyện gì vui không?"

Anh Ngọc cô cô lắc đầu: "Không nói."

Lung Nguyệt đang định thất vọng, lại nghe được Tiểu thái giám truyền bẩm: "Nhận Dung ma ma đến!"

"Mau mời vào!" Lung Nguyệt biết người bên cạnh Thái hậu, tinh thần lập tức tỉnh táo trở lại.

"Lão nô thỉnh an Cửu công chúa."

Nhận Dung ma ma là tâm phúc bên cạnh Thái hậu, phân nửa thời gian Lung Nguyệt được ma ma ôm lớn lên, cho nên khi thấy ma ma hành lễ, vội vàng đỡ lấy. "Ma ma mau miễn lễ, Đào Châu dọn chỗ cho ma ma! Hoán Ngọc mang Đại Hồng Bào nương mới đưa tới hôm kia ra mời ma ma ăn." Giọng nói

bập bẹ trong treo vừa đứt, mắt Lung Nguyệt đã dán chặt vào cái hòm tre không lớn mà Nhạn Dung ma ma mang theo.

Nhạn Dung ma ma cảm ơn rồi ngồi xuống, nhận trà, nhìn Anh Lạc cô cô cười. Sau đó nhẹ nhàng mở nắp hòm tre ra...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Editor: Búnn.

Khi chiếc hòm mở ra, một cái đầu đầy lông, xù xì màu hổ phách thò ra ngoài dò xét xung quanh.

Thấy nó, Lung Nguyệt lập tức tỉnh táo, chạy thẳng đến trước mặt nó, ôm vật nhỏ vào trong lòng.

Đó là một con mèo nhỏ, người nó dài bằng một chiếc đũa ngắn.

Lung Nguyệt yêu mèo, do đời trước không có thời gian, cũng không có điều kiện nuôi dưỡng nên nàng thường xuyên tiếp tế cho một câu lạc bộ nuôi dưỡng những con mèo đi lạc. Trong mắt Lung Nguyệt, loài mèo, cho dù bị đối phải lưu lạc, nhưng trong nội tâm nó vẫn không vứt bỏ bản tính tao nhã trời sinh. Loại tính cách lười biếng, dẻo dai đó khiến nó có thể thích ứng trong mọi tình huống, đó cũng chính là điều khiến Lung Nguyệt hâm mộ.

Trong thâm cung tịch mịch, chuyện phi tần nuôi dưỡng sủng vật như chim, chó, mèo cũng không phải là chuyện hiếm.

Lô Phi nương nương trong Phụng Ninh cung, gần bốn mươi tuổi mà vẫn dưới gối không có con, Lung Nguyệt từng nghe lão cung nhân vụng trộm bàn tán sờ sau lưng, ban đầu Lô Phi hầu hạ Thuận Khải Đế đã từng có thai, nhưng vào lúc mang thai sáu tháng lại bị người khác hãm hại, sau khi trải qua sinh tử thì không còn khả năng hoài thai nữa. Cho nên nuôi một con mèo, gọi là đứa nhỏ để giải buồn cũng được, gọi là ký thác cũng được.

Lung Nguyệt nghe xong, trong lòng khê động, người hại là nương của nàng sao? Nhưng ý nghĩ này chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi biến mất ngay lập tức. Khi đó nương của nàng vẫn là một tiểu cô nương chưa đến mười tuổi, cho dù thuở nhỏ được Minh gia dạy bảo thuật đọc tâm của đế vương, thì cũng không thể vươn tay vào Đông cung của Thái tử được. Còn nữa, vì quy củ 'Không có đích tử trước thì không thể có thứ tử, sợ sẽ gây rối loạn cương thường', cho nên lúc vẫn còn là Thái tử, mãi đến gần hai mươi tuổi Thuận Khải Đế vẫn không có con. Chuyện này ở Đại Chiêu quốc có thể coi là độc nhất vô nhị rồi. Vẫn là do tổ phụ của Cẩn Hoàng hậu, Minh lão thái sư dâng tấu chương, nói: Đông cung không thể vô tử!

Rồi sau đó, Trắc Thái tử phu mới được miễn dùng canh tránh thai.

Nói tới đây, Lung Nguyệt không nhịn được mà dựng ngón tay cái trong lòng.

Minh gia thật sự nhìn rõ thuật đọc tâm đế vương, cũng hiểu rõ từng cái được. Không tranh, không đoạt, lại có thể khiến Hoàng đế vui mừng giao trọng trách, lại không hề nghi kỵ.

Làm gì có ai không tham quyền, làm gì có ai không muốn củng cố địa vị của gia tộc?

Xem xét thời thế, lấy lùi làm tiến, phương pháp này khiến Minh gia càng ngày rực rỡ.

Muốn đạt được trước hết phải học cách cho đi.

Phật nói: Bỏ được... Có bỏ mới có được.

Đúng là như vậy, Minh gia cũng được, Cẩn Hoàng hậu cũng được, như vậy mới có thể vững vàng chiếm được lòng tin của Hoàng đế.

Còn nữa, chính là bất luận vì nguyên nhân gì, ở chung vài năm với nương nhà mình, Lung Nguyệt cũng hiểu rõ, nương nhà mình là người kiêu ngạo, hoàn toàn không sử dụng đến những thủ đoạn xấu xa bỉ ổi. Giữ đám nữ nhân ở hậu cung, rất có hương vị 'Mọi người đều say chỉ một mình ta tỉnh'.

Dù vậy, Lung Nguyệt vẫn có thể cảm giác được nương nhà mình rất cô đơn.

Dù nữ nhân có thông minh đến đâu cũng sợ rằng mình sẽ động tình.

Vài năm trở lại đây, Lung Nguyệt có thể thấy rõ, mỗi khi biết được phụ thân đến chỗ của phi tần, trong đôi mắt của nương lại lóe lên vẻ thèm lương, mặc dù rất nhanh giấu đi, nhưng vẫn bị Lung Nguyệt bắt gặp.

Dù sao nương cũng vẫn là nữ nhân trong hậu cung, Lung Nguyệt thăm thờ dài.

Quay trở lại chuyện con mèo, bình thường nàng rất hay chạy đến Phụng Ninh cung, có thể là do càng lớn tuổi càng có khát vọng với hải tử, Lô Phi nương

nuơng đối xử rất tốt với Lung Nguyệt.

Loại tốt này không phải là uốn mình theo người mà là phát ra từ nội tâm.

Trong cung, thường xuyên thấy được hình ảnh thân hình nhỏ bé cao bằng ba miếng đậu của Lung Nguyệt dùng hết sức ôm một con mèo vô cùng mập, chơi đùa với nó.

Dáng vẻ vô cùng đáng yêu.

Một ngày, cháu dâu nhà mẹ đẻ của Thái hậu tiến cung thỉnh an, nói thương đội từ phía tây mang về một con mèo nhỏ, chiều dài cơ thể chưa đến một thước, tương lai cũng không lớn được nữa, tính tình ôn hòa, dù tiểu hài tử có trêu ghẹo nó thế nào thì nó cũng không để ý.

Thái hậu thương tiểu tôn nữ, cảm thấy nếu có được một con như thế, rồi để nó chơi đùa với Lung Nguyệt cũng tốt. Sau đó để cháu dâu đi thu xếp.

Loại mèo này chính xác là mèo bình thường được nuôi dưỡng để nữ tử quý tộc trong cung ngắm cảnh, cho nên vô cùng yếu ớt, rất ít con có thể sống được trên dọc đường đi theo thương đội từ Ba Tư, Đại Thực(1) vào kinh.

Cháu dâu của Thái hậu nuơng nuơng phải dùng đủ mọi cách, dùng số tiền lớn mới có thể tìm được một con như vậy, vội vội vàng vàng mang vào cung.

Đúng lúc đó Lung Nguyệt đang ở cùng Thái hậu. Nhìn thấy con mèo nhỏ đáng yêu này thì không buông tay được.

Vốn là tìm cho nàng, nhưng thấy đáng vẻ yêu thích không buông tay của nàng, Thái hậu lại muốn đùa giỡn nàng.

Lung Nguyệt lại càng hận không thể sống ở Từ Ân cung, không về nữa.

Nói ra, Lung Nguyệt có chút cảm thấy xấu hổ, đáng vẻ bây giờ là sao đây? Mặc dù bề ngoài mình là hài tử năm tuổi, nhưng bên trong lại là người trưởng thành hơn hai mươi tuổi rồi! Chẳng lẽ vài năm sống trong thân thể của hài tử, nên thật sự đã biến thành hài tử rồi sao?

A! Người này chính là không thể nuông chiều, bị nuông chiều tuổi tâm lý sẽ bị bào mòn. Khó trách đời trước có nghe một câu chuyện, có một người chồng cưng chiều vợ như con gái, rõ ràng là một người phụ nữ đã bốn mươi tuổi, nhưng tâm tính vẫn như một cô gái mười mấy tuổi.

Lung Nguyệt và Thái hậu gây rối vô có hơn mười ngày, mỗi ngày đều làm bà cười như Phật Di Lặc.

Thái hậu là người ăn chay lễ Phật nhiều năm, đã qua một năm, kể từ lúc Lung Nguyệt bắt đầu cầm bút luyện chữ cho tới bây giờ, cho nên thường xuyên vì Thái hậu mà sao chép kinh văn.

Đời trước Lung Nguyệt vốn là một người theo thuyết vô thần (2), nhưng trải qua lần đầu thai chuyển thế này, thì bắt đầu cảm thấy kính nể với thuyết luân hồi của Phật. Trái phải đều phải viết, vậy thay vì viết văn gửi gắm tình cảm vào non nước thì tại sao không cầu phúc cho người thân yêu của mình trong kiếp này!

Cho nên, mỗi ngày Lung Nguyệt đều tiêu tốn nửa canh giờ, thành kính dâng hương, sao chép kinh văn.

Nãi nãi đã gây rối vô lý trong nhiều ngày, làm bà vui vẻ, nên bà cho phép Lung Nguyệt, chỉ cần sao chép xong 'Kim Cương Kinh', thì sẽ đưa con mèo nhỏ này cho nàng.

Cuốn 'Kim Cương Kinh' này, Lung Nguyệt đã sao chép trong một khoảng thời gian dài, đã gần xong rồi, vậy mà nãi nãi lại nói, trở về vườn của mình tự sao chép mấy ngày, mãi đến hôm nay mới hoàn thành, lập tức sai người mau mau đưa qua cho nãi nãi, đổi con mèo nhỏ kia về.

Đến chỗ Thái hậu, đương nhiên phải dùng người có thể diện, tùy tiện đưa một tiểu nha đầu qua là bắt kính với trưởng bối. Người có thể diện nhất bên Lung Nguyệt chính là Anh Lạc cô cô, đương nhiên lần này phải làm phiên Anh Lạc cô cô rồi.

Thái hậu thấy 'Kim Cương Kinh' thì rất vui vẻ.

Thái hậu cảm thấy thích, vốn định để Anh Lạc cô cô mang mèo nhỏ cùng về, nhưng lại sợ người khác đàm tiếu, nói Lung Nguyệt chép kinh văn vì muốn đổi mèo.

Đương nhiên Thái hậu biết, dù không có mèo nhỏ này thì Lung Nguyệt cũng sẽ vì mình mà sao chép kinh văn, trước kia không có mèo nhỏ này thì nàng cũng mang 'Địa Tạng kinh', 'Bản Nhục Ba La Mật Đa Tâm Kinh', bản thân mình biết là được, người khác chưa hẳn đã nghĩ như vậy.

Nhưng Thái hậu đau lòng tiểu tôn nữ, sợ hiểu lầm bị người khác xuyên tạc, nên bảo Anh Lạc cô cô đi trước, sau đó sai Nhạn Dung ma ma mang mèo nhỏ theo sau. Còn đặc biệt dặn dò, phải nhìn rõ biểu tình của Lung Nguyệt khi nhìn thấy mèo nhỏ, trở về nói cho bà nghe.

Nhạn Dung ma ma cười nói: "Từ lúc có Cửu công chúa, Thái hậu nuơng nuơng đã trở thành lão ngoan đồng rồi..."

--- -----

(1) Đại Thực: Ả Rập.

(2) Thuyết vô thần: Bắt nguồn từ ngôn ngữ Hy Lạp, ý tứ ban đầu của nó là "Không tin thần" từ từ chuyển hóa thành "Đoạn tuyệt quan hệ với thần" hoặc "Phủ nhận sự tồn tại của thần".

Nếu muốn hiểu thêm về thuyết này mọi người tra google nhé.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Editor: Bún.

Tiền Nhận Dung ma ma.

Lung Nguyệt vui vẻ ôm mèo con, nói với Hoán Ngọc: "Lúc này hẳn là các ca ca đã bàn chuyện với phụ thân xong, cũng đã trở về rồi đúng không!"

Hoán Ngọc gật đầu: "Hắn là đã trở về rồi, từ lúc Đức Bình đến tới bây giờ đã hơn một canh giờ rồi. Cho dù quân quốc đại sự cũng có thể bàn bạc ổn thỏa rồi!"

"Vậy thì chúng ta đến chỗ mẫu thân chờ các ca ca đi. Sau khi bọn họ rời khỏi ngự thư phòng nhất định sẽ đến chỗ mẫu thân trước." Lung Nguyệt ôm mèo con đứng dậy, muốn đi ra khỏi Kinh Chập các thì đâm vào Tiền Bích đang vén rèm đi vào.

Vừa rồi Lung Nguyệt sai Tiền Bích đi tặng đồ cho Bát công chúa Hóa Diên.

Bát công chúa vốn không được Thuận Khai Đế sủng ái, có thể nói là một nữ nhi dư thừa. Mẫu phi của nàng là Nghênh tần cảm thấy do mình sinh nữ nhi nên Hoàng thượng mới chán ghét mình, cho nên không quan tâm, coi nữ nhi này như không tồn tại, chứ đừng nói đến chuyện ở cùng một chỗ. Hóa Diên ở phía bên kia của hoàng thành rộng lớn, được ví như là mảnh đất xa xôi, từ chỗ của Lung Nguyệt đến chỗ nàng ấy, vừa đi vừa về cũng mất rất nhiều thời gian.

Không phải Lung Nguyệt chưa từng suy nghĩ đến chuyện cầu nương đổi chỗ ở cho Bát tỷ, nhưng nàng ấy là người không có căn cơ. Trong hoàng cung này, không ai không muốn dưới mí mắt của Thuận Khai Đế, tạo nên cái gọi là 'ngẫu nhiên gặp', có thể đề hoàng đế nhớ rõ có một người như vậy và không đến mức bị bỏ quên ngoài chín tầng mây. Nếu để Hóa Diên thay đổi chỗ ở, thì phải chịu thêm chút xem thường từ người khác.

Lúc này Lung Nguyệt nghĩ đến, chịu bị xem thường thì chịu bị xem thường, lại không đau không ngứa, cũng không rớt miếng thịt nào, trước tiên mình phải thật thoải mái đã. Nhưng Hóa Diên lại là người có tâm tư nặng nề, không khác Lâm muội trong Hồng Lâu Mộng bao nhiêu. Phải chịu bị người khác xem thường thêm một chút nữa thì không khác gì muốn mạng của nàng. Cho nên Lung Nguyệt đành phải buông tha ý nghĩ này.

Tiền Bích thấy Lung Nguyệt đâm vào người mình, vội vàng đưa tay ra đỡ, để tránh nàng không kịp dừng lại, bị ngã.

"Có gặp được Bát tỷ không?" Lung Nguyệt vừa đứng vững, lập tức miễn lễ cho Tiền Bích, hỏi.

"Hồi công chúa, em có gặp Bát công chúa. Bát công chúa lệnh cho em thay nàng nói lời cảm tạ, làm phiền công chúa phải lo lắng, có cái gì đều nhớ mang cho nàng một phần." Dứt lời, lấy ra hai chiếc khăn từ trong ống tay áo ra, tiếp tục nói: "Bát công chúa nói, ở chỗ nàng cũng không có vật gì đáng giá để đền đáp lại người, chỉ là thangka trước Lý Nâm sai người đưa lụa lĩnh đến, nàng cắt ra, thêu hai cái khăn, mong người đừng ghét bỏ."

Lung Nguyệt gật gật đầu, tiếp nhận khăn, trên chiếc khăn lụa màu xanh da trời có thêu một con mèo nhỏ, mặc dù đường may vẫn còn gồ ghề, tất nhiên là không có cách nào so sánh với tú công được. Nhưng, việc thêu thùa này lại được làm ra từ tay của một đứa trẻ năm tuổi, thì đã vô cùng đặc biệt rồi, có thể thấy được người thêu nó đã bỏ ra bao nhiêu tâm tư, dù sao lúc này Lung Nguyệt cũng không thể thêu được như thế này.

"Khả năng thêu thùa của Bát tỷ mạnh hơn ta nhiều lắm!"

Lung Nguyệt cảm thấy hồ thẹn, mặc dù thân xác của mình là một đứa trẻ năm tuổi, nhưng bên trong lại là một người trưởng thành hai mươi tuổi, vậy mà nữ công lại kém một đứa nhỏ năm tuổi. Không khỏi cảm thán trong lòng, ông trời ơi, bàn tay vàng của ta đang ở đâu, không phải nữ chính xuyên không đều có nhiều khả năng, việc gì cũng có thể làm sao?

Vừa nghĩ đến đoạn này lại xóa bỏ đi. Đôi khi phải biết đủ, nàng gửi hồn đến gia đình đế vương, được phụ thân yêu nương thương, ca ca cưng chiều, phía trên còn có lão tổ mẫu yêu thương nàng, như vậy là đủ rồi. Trong kiếp trước có lưu hành một câu như thế nào nhỉ? Ừ...Muốn gì thì tự mình làm đi!

"Công chúa vẫn còn nhỏ tuổi, đợi đến lúc công chúa bằng tuổi em, nhất định còn thêu đẹp hơn Dịch Thử!" Hóa Ngọc cầm áo choàng màu đỏ, mặt bên trong màu vàng có viền được khâu lông thỏ trắng như tuyết khoác lên người Lung Nguyệt, nói.

Lung Nguyệt nhìn nụ cười bên môi Hoán Ngọc, chớp mắt vài cái, bỗng nhiên hiểu được, sẵn giọng: "Đào Châu, Tiền Bích, đi xé miệng của nàng cho ta! Giỏi lắm! Công chúa nhà em tính tình tốt, quen được chiều chuộng nên bắt đầu dám bố trí ta, hừ hừ! Thật sự thấy công chúa nhà em dễ khi dễ phải

không?"

Đào Châu, Tiền Bích được lệnh, cười cười bước lên, giả vờ xé rách.

Hoán Ngọc vội vàng xin tha: "Công chúa tha mạng! Công chúa tha mạng! Em không dám nữa, người giữ lại miệng để em ăn cơm được không!"

"Tha cho em?" Lung Nguyệt liếc nàng.

Hoán Ngọc nghiêm túc gật đầu: "Cầu công chúa tha mạng!"

"Làm thế nào để tha cho em?" Lung Nguyệt cười cười, hỏi lại.

"Chuyện này..." Hoán Ngọc nâng mắt nhìn Địch Thúy ở bên cạnh, nói: "Hiện tại công chúa lập tức thù tốt hơn Địch Thúy!"

"Cái này không được, công chúa nhà em không thích nghe! Chọn một người thông minh ra so sánh với công chúa nhà em một lần!" Lung Nguyệt chuyển ánh mắt sang người Địch Thúy, cười.

Địch Thúy ở bên này không nghe nổi nữa, chà chà chân, sảng giọng: "Em vẫn còn nhiều khuyết điểm, để công chúa chê cười rồi!" Lời còn chưa dứt, quay người trằm mũ viền lông thỏ trắng như tuyết lên đầu Lung Nguyệt.

Lại làm cho cả phòng cười rộ.

Đợi đến khi mặc kín, Lung Nguyệt mới ra khỏi cửa Noãn Các.

Đón một trận gió bắc thổi tới, Lung Nguyệt không nhìn được mà rụt rụt cổ. Do nàng sợ lạnh, cho nên vừa mới vào mùa đông, trong phòng đã đốt than. Nhiệt độ bên trong và bên ngoài có chênh lệch rất lớn, mặc kín như vậy mà vẫn khiến nàng không thích ứng kịp.

"Nếu công chúa lạnh, em lấy ấm lò để người ôm nhé!" Tiền Bích cẩn thận hỏi.

"Không sao! Ta ôm nó cũng ấm mà!"

Lung Nguyệt cười, nâng con mèo trong lòng lên. Sau đó dẫn Anh Lạc cô cô, Hoán Ngọc và bốn nha hoàn thân cận, mấy nha hoàn thô sử vội vàng chạy đến Khôn Thái cung của Cẩn Hoàng hậu. Lung Nguyệt không cần thái giám, lấy cái nhìn của người từ tương lai, cái 'chức vụ' không thể sinh sản này quá vô nhân đạo, mặc dù không có cách nào ngăn cản, nhưng cũng có thể lựa chọn không sử dụng.

Điện Kinh Chập của Lung Nguyệt ở phía đông Khôn Thái cung, cách Khôn Thái cung không xa, ngoại trừ Khôn Thái cung, đây là nơi gần ngự thư phòng nhất. Về phần sự tồn tại của Kinh Chập, cũng xuất phát từ mấy tia sấm sét hôm Lung Nguyệt được hạ sinh. Sau đó được Thuận Khải để viết tên.

Lung Nguyệt không quen thuộc với bố cục trong cung, chỉ biết Hoàng Thành và Tử Cấm Thành nàng từng nhìn thấy có sự khác biệt rất lớn. Theo nàng biết, Hoàng Thành được chia làm ba phần:

Tiền triều, cũng chính là Điện Kim Loan, nơi phụ thân vào triều gặp văn võ bá quan thảo luận chính sự.

Trung điện, cũng chính là Điện Cẩn Chính, có thể gọi là nơi làm việc và nghỉ ngơi của phụ thân nhà nàng. Ngự thư phòng cũng được thiết kế ở trong này, bình thường đều ở trong đó phê duyệt tấu chương, gặp khách và các vị thần, nghị sự, buổi tối nếu làm việc muộn quá, không muốn nhúc nhích thì có thể nghỉ lại ở đây luôn.

Hậu đình, đó là hậu cung, nơi ở của đại tiểu lão bà và nữ nhi của phụ thân. Đương nhiên, nhi tử đủ mười sáu tuổi thì phải xuất cung lập phủ.

Khôn Thái cung của Cẩn Hoàng hậu và điện Chính Cẩn được ngăn cách bởi cửa Thừa Cẩn.

Lung Nguyệt dẫn theo một đám cung tỳ, vừa mới cửa Khôn Thái cung thì gặp hai thân hình thon dài đang đứng đợi cách đó không xa, đang mỉm cười với cô.

Lung Nguyệt vội vàng gọi: "Ca ca! Tiểu ca!" Rồi nhanh chóng bước những bước nhỏ chạy về phía bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Editor: Bún.

Mắt thấy cơ thể nhỏ bé của Lung Nguyệt sắp nhào qua đây, Lý Long Hựu và Lý Long Tá cùng vươn tay ra.

"Chậm một chút, vốn đã đi không vững, lúc ngã xuống lại không khác gì hạt đậu bị rơi!"

Lung Nguyệt đang định nhào về phía hai ca ca, nghe Lý Long Tá nói xong, lập tức dừng phắt lại, quay người lại nhào về phía Lý Long Hựu.

Được Thái tử ca ca ôm lấy, nhưng vẫn không quên quay đầu về phía sau bĩu môi với Lý Long Tá: "Ca ca, ca ca xem, Tiểu ca lại khi dễ muội!"

Lý Long Hựu cười nhặt nhìn tiểu muội muội nhà mình. Trên người thiếu niên mười bảy tuổi đã có khí thế vương giả nhàn nhạt.

Còn Lý Long Tá vẫn giống hệt lúc trước, vẫn thích trêu đùa Lung Nguyệt: "Ta khi dễ muội lúc nào? Ai làm chứng? Chứng cứ đâu?"

"Hừ!" Lung Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, vịn vẹo cơ thể, ý bảo Lý Long Hựu thả nàng xuống đất, rồi kéo tay hắn, không thèm nhìn Lý Long Tá, đi thẳng về phía Khôn Thái cung.

Lý Long Hựu ở phía sau cười cười, nói: "Nhìn kia, nhìn kia, chân vừa hạ xuống đất đã xiêu vẹo..."

Lung Nguyệt quay đầu lại, nhìn Lý Long Tá, nhe răng ra.

Cái mà Lung Nguyệt ghét nghe nhất chính là có người nói nàng đi không vững.

Nghĩ tới lúc tám tháng nàng mở miệng nói chuyện, lúc một tuổi lại đi theo nương nhận biết mặt chữ, đương nhiên, những điều đó thì không có gì đáng nói, cho dù loại chữ phải luyện tập trong kiếp này là chữ phồn thể, chữ triện, thì do bản thân vẫn còn mang theo một chút trí nhớ của kiếp trước, cho nên việc học tập cũng không có gì khó khăn. Nhưng cứ nghĩ đến vấn đề đi lại thì thật sự Lung Nguyệt chỉ muốn vỗ trán thở dài, mãi đến năm ba tuổi nàng mới có thể đi, nhưng vẫn thường xuyên gặp khó khăn.

Nếu nói kiếp này tứ chi của nàng không giúp đỡ gì cho nhau? Cũng không hẳn vậy. Lung Nguyệt cũng đã lén lút thử làm một chút động tác cần sự phối hợp của tứ chi, lại không phát hiện ra có gì không ổn. Về sau Lung Nguyệt mới hiểu, tập đi đường cũng như tập viết, không phải là đến ngày sẽ biết ngay, mà vẫn phải trải qua luyện tập.

Nhưng từ lúc nàng sinh ra, không phải phụ thân ôm nàng, thì là nương ôm, còn có nãi nãi ôm, cộng thêm hai vị ca ca ôm nữa, từ phòng phía đông sang phòng phía tây, đi vài bước cũng có một đồng cung nhân tỷ nữ theo sát phía sau, sợ nàng ngã vào đâu đó. Cứ như vậy, nàng làm gì có thời gian để tập đi? Đến năm ba tuổi mới bắt đầu học đi thì thật sự là không dễ. Nghĩ tới đây, Lung Nguyệt không nhịn được vì mình mà rơi lệ. Được sủng ái, cũng không phải là chuyện tốt.

Có điều, như vậy cũng được, biết đi rồi có thể che giấu chuyện nàng thông minh sớm biết chữ, biết đọc sách. Chẳng ai hoàn mỹ cả, một người mà quá mức hoàn mỹ, không thấy chút tỷ vết nào thì thật sự quá làm người khác chú ý rồi.

Huynh muội ba người chân trước chân sau, cười đùa âm ỉ bước vào Đông Ngưỡng các của Cẩn Hoàng hậu, hành lễ vãn an.

Cẩn Hoàng hậu vẫy tay, để Lung Nguyệt đến gần, ngồi xuống bên cạnh mình, cười hỏi: "Từ xa đã nghe thấy tiếng cười đùa của các con rồi!"

"Mẫu thân, tiểu ca cười nữ nhi đi lại không vững!" Lung Nguyệt cáo trạng.

"Mẫu hậu, nhi thần bị oan, nhi thần chỉ quan tâm muội muội thôi, sợ muội ấy bị ngã nên mới dặn dò hai câu thôi, nhưng lại khiến muội ấy không vui!" Lý Long Tá nhìn Lung Nguyệt, trong mắt cười lộ rõ vẻ yêu thương.

"Nói vậy thì muội lại oan uống tiểu ca ca hiếu thuận, nhún nhường, khiêm tốn, yêu thương trẻ nhỏ sao?" Lung Nguyệt giận dữ nói.

"Đúng rồi!" Lý Long Tá không biết xấu hổ, thẳng thắn gật đầu.

"Hừ!" Lung Nguyệt lại khế hừ, không muốn tiếp tục đề tài này nữa, xoay người sang chỗ Lý Long Hựu, phúc thân hành lễ: "Cảm ơn ca ca yêu thương Cửu Nhi, xuất môn ban sai(1) còn nhớ mang lễ vật về cho muội muội!"

(1) ban sai: việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa.

"Cửu Nhi đa lễ, không biết muội có thích không?" Lý Long Hựu kéo Lung Nguyệt lại gần, đưa tay cầm lấy dây hạt ngọc màu đỏ trên dây buộc tóc trên búi tóc của nàng.

"Thích, Cửu Nhi đều thích, đặc biệt là gốm sứ màu trắng có hình mèo nhỏ kia, muội muội thích lắm lắm!"

"Mấy bình gốm sứ màu trắng kia là tiểu ca muội tìm được, muội mau qua đây hành lễ cho ta đi!" Lý Long Hựu luôn thích trêu nàng.

"Không cảm ơn tiểu ca đâu!" Lung Nguyệt chìa cằm nhỏ mập mạp về phía hắn, đáng vẻ cao ngạo thật đáng yêu, làm mọi người trong buồng đều bật cười.

Lung Nguyệt cười cười, lại quay đầu nói chuyện với Lý Long Hựu: "Ca ca thích gì? Muội muội sẽ đi tìm, rồi sẽ lấy nó để tạ lễ?" Dừng một chút, rồi lại nói: "Lại nghĩ đến ca ca không thiếu thứ gì, hay là muội muội sẽ làm tặng ca ca một đôi găng tay để giữ ấm nhé! Về sau sợ là ca ca phải thường xuyên ra

ngoài ban sai, lúc cười ngựa thì sẽ đeo nó, vừa ầm áp lại vừa không bị đau tay, ca ca thấy sao?"

"Được!" Lý Long Hựu gật đầu đồng ý: "Chỉ cần là Cửu Nhi đưa cho ca ca thì ca ca đều thích!"

"Cửu Nhi thiên vị, tiểu ca muội cũng phải ban sai, cũng phải cười ngựa..." Lý Long Tá khoe khoang.

Lung Nguyệt nhìn hần một cái, quay về phía Lưu Ly cô cô nói là cần giấy bút, sau đó bảo hai ca ca đi tìm giấy. Lúc khom lưng, Lý Long Tá bỗng nhiên phát hiện: "Trong áo của Cửu Nhi bọc vật gì vậy, tại sao trên cổ lại đeo túi?"

"Không cho Tiểu ca xem!"

Lung Nguyệt lệnh cho Hoán Ngọc thu giấy phác thảo có dấu vân tay của hai ca ca vào. Thần thần bí bí đến trước mặt Cẩn Hoàng hậu, lấy mèo con vẫn bọc ở trong ngực ra, đặt vào tay Cẩn Hoàng hậu.

Mèo con lim dim mắt buồn ngủ, nhỏ giọng khẽ 'meo' một tiếng, lại cuộn tròn trong tay Cẩn Hoàng hậu ngủ tiếp, không có chút sợ hãi nào.

Cẩn Hoàng hậu không hài lòng cười nói: "Con vì con mèo này mà vô cớ gây rối với Hoàng tổ mẫu của con sao?"

"Không phải do nữ nhi vô cớ gây rối, rõ ràng là nãi nãi đặc biệt tìm cho nữ nhi mà, chẳng qua là đặt ở chỗ của nãi nãi, rồi trêu đùa nữ nhi thôi, nữ nhi đều hiểu được..."

"Con đúng là quỷ tinh linh! Không có gì có thể gạt được con mà!" Cẩn Hoàng hậu miết ngọc chi, nhẹ nhàng chỉ chỉ trán Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt 'Haha' hai tiếng.

Lý Long Tá sáp đến, hỏi: "Đây chính là mèo nhỏ từ phía tây tới đây sao? Lúc ta và Hoàng huynh tới tây bắc ban sai cũng tìm cho muội muội một con, chỉ là chưa đến tay đã đi đời nhà ma rồi, thật là yếu ớt..."

Lý Long Hựu ho một tiếng, Lý Long Tá vội vàng vỗ gáy: "Nhìn ta này, lại nói ra mất rồi, biết muội muội thích mèo, trước khi trở về Hoàng huynh vẫn dặn ta đừng nên nói ra, tránh cho muội muội nghe xong đau lòng..."

Lý Long Tá và Lung Nguyệt giống nhau, chỉ có ba huynh muội bọn họ thân thiết với nhau, dù những đứa con khác của Thuận Khải Đế và bọn họ bị ngăn cách bởi cái bụng, cho nên, sau khi đóng cửa lại, Lung Nguyệt đều gọi Thái tử Lý Long Hựu là ca ca, Ngũ Hoàng tử Lý Long Tá là tiểu ca ca. Lý Long Hựu và Lý Long Tá cũng như vậy, đóng cửa sẽ không xưng hô theo thứ bậc. Không phải bọn họ ý vào vị trí cao, xem thường thứ xuất, mà là lòng người khó dò, huống chi còn liên lụy đến ngôi vị hoàng đế, nếu người bày chân tình ra trước mặt người ngoài thì người ta sẽ không cảm dao găm chĩa vào lưng của người.

"Nhìn ca ca nói kia, muội là đứa trẻ được làm từ nước sao, đây là số mệnh của mèo con, đi sớm sớm siêu sinh, nói không chừng kiếp sau có thể thành người cũng không biết đâu. Cửu Nhi muội không phải là người thương xuân bi thu, các ca ca cứ yên tâm đi! Đúng rồi, lần này trên đường ban sai các ca ca có gặp được chuyện thú vị nào không?"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

Editor: Bún.

Lung Nguyệt vừa vuốt ve mèo con đang ngủ say, vừa nghe Lý Long Hựu kể lại những điều tai nghe mắt thấy dọc đường đi Tây Bắc, mắt phượng chớp chớp, cảm thấy vô cùng hâm mộ.

Bỗng nhiên Lý Long Tá lại thêm vào một câu: "...Thú vị lắm lắm, chỉ tiếc Cửu Nhi chưa từng được chứng kiến tận mắt."

Lung Nguyệt lại quay về phía hần, trợn mắt nhe răng.

Cẩn Hoàng hậu nhìn con cái hòa hợp êm thấm, đứa thì trầm ổn, đứa thì hấp tấp, đứa thì lanh lợi, vô vùng thỏa mãn, sự thỏa mãn đó từ trong lòng nâng lên, tràn qua đáy mắt.

Từ lúc Lung Nguyệt sinh ra đến giờ, phạm vi hoạt động bị giới hạn trong Hoàng thành, chỉ hình dung phổ phùng xung quanh qua lời kể của người khác.

Nghĩ đến đó, miệng lại lẩm bẩm thành tiếng: "Muội cũng muốn ra ngoài cung nhìn ngó một chút! Chỉ tiếc là..."

"Chỉ tiếc cái gì? Không thể ra ngoài sao? Hàng năm trong dịp tết hoa đăng, nữ nhi nhà người ta đều có thể đi dạo chợ đèn hoa, chỉ là mấy năm qua muội

vẫn còn nhỏ, nếu dẫn muội ra ngoài, sợ nhiều người, lại lộn xộn, sợ làm muội sợ..." Lý Long Tá lạnh mồm lạnh miệng.

"Muội đâu có nhát gan như vậy, nhiều người thì có thể làm muội sợ sao?" Lung Nguyệt nhỏ giọng oán giận, bỗng mỉm cười: "Năm nay muội có thể đi không? Có thể đi không? Muội lớn rồi!" Lung Nguyệt trượt từ trên đùi Lý Long Hựu xuống, cố gắng đi khập khiễng, để đầu nhỏ tiếp xúc với viên ngọc khảm hoa vẫn non nước thiên nhiên dưới mặt bàn khắc hoa mẫu đơn phú quý, để biểu hiện rằng mình đã lớn rồi.

Lý Long Hựu vuốt ve sợi tơ từ đồ trang sức trên thái dương của Lung Nguyệt: "Nếu phụ hoàng và mẫu hậu, còn có hoàng tử mẫu cho phép thì sẽ dẫn muội đi!"

"Phải giữ lời?" Lung Nguyệt nhìn Lý Long Hựu và Lý Long Tá cùng gật đầu, quay ngoắt người lại, nhào vào lòng Cẩn Hoàng hậu, lấy đầu dụi dụi: "Cho phép con đi, mẫu thân, cho phép con đi được không?"

"Việc này ta không làm chủ được đâu, con vẫn đến chỗ của phụ hoàng con vô cơ gây rối đi!"

Cẩn Hoàng hậu cười, kéo nàng từ trong ngực ra, thì nghe thấy một giọng nam uy nghiêm vang lên, mười phần vang dội: "Ai muốn tới chỗ trẫm gây rối?"

Thuận Khải Đế vén rèm tiến vào, chủ tớ bên trong vội vàng hành lễ thỉnh an.

Sau khi miễn lễ cho mọi người, Thuận Khải Đế ngồi xuống bên cạnh Cẩn hoàng hậu.

"Mấy ngày gần đây, tinh thần của Hoàng thượng càng lúc càng tốt rồi."

Cẩn Hoàng hậu nhận ly trà trong tay Lưu Ly, cầm hai tay chuyển đến trước mặt Thuận Khải Đế.

"Ừ, chính vụ thuận lợi, ngoài việc bên Tây Cương không ổn định ra thì những chuyện khác cũng không khó giải quyết."

Thuận Khải Đế nhận cốc trà, nhẹ nắm bàn tay mềm mại của Cẩn Hoàng hậu, rồi nhanh chóng buông ra. Khiến hai má Cẩn Hoàng hậu nhuộm một tầng mây hồng, giận dữ vụng trộm liếc Thuận Khải Đế một cái. Trong lòng khẽ oán: Cẩn Nhi cũng đã lớn rồi, hoàng thượng càng ngày càng biểu hiện không đứng đắn, ở trước mặt con cái lại 'Già mà không kính'. Mặc dù lo lắng bị nữ nhi nhìn thấy chuyện xấu hổ, nhưng cũng ngầm thích.

Thuận Khải Đế nhìn Cẩn Hoàng hậu cười nhẹ, giờ Lung Nguyệt lên đặt trên đùi.

"Phụ thân xử lý tấu chương xong thì lập tức tới chỗ của mẫu thân sao?" Lung Nguyệt không quên củng cố tình cảm giữa phụ thân và nương khi có cơ hội. Trong lòng nàng cũng rõ, chỉ có khi phụ thân và nương có tình cảm với nhau thì cuộc sống của nàng và các ca ca sẽ trải qua trong dễ chịu. Nếu là một đôi phu thê bằng mặt không bằng lòng thì nàng lại bị mẹ không thương cha không yêu rồi. Không có gì quan trọng hơn gia đình hòa thuận, do đời trước thiếu thốn cho nên đời này nàng đặc biệt quý trọng nó.

"Đúng vậy! Cừu Nhi ở đâu thì ở đó náo nhiệt, trẫm nghe thấy tiếng nên mới tìm tới đây!"

"Haha!" Lung Nguyệt cười hai tiếng: "Tay phụ thân rất lạnh, nhất định là mặc không đủ rồi, mau mau uống một ly trà làm ấm người thôi!" Vừa nói xong lập tức bung ly trà Thuận Khải Đế vừa mới đặt xuống bàn lên, dùng hai tay dâng.

"Đừng nên lấy lòng trẫm, có chuyện thì mau nói thẳng đi, vừa rồi trẫm đứng lúc nghe được mẫu hậu con nói, bây giờ con muốn vô cơ gây rối chuyện gì với trẫm?" Thuận Khải Đế nhận ly trà, nhấp một ngụm.

"Mới không phải vô cơ gây rối!" Lung Nguyệt lại làm dáng vẻ của đứa bé đáng yêu: "Vừa rồi con nghe tiểu ca nói, tết Nguyên Tiêu có chợ hoa đăng náo nhiệt, chỉ là những năm qua nữ nhi còn nhỏ, không được đi, nhưng bây giờ nữ nhi đã lớn rồi, cầu phụ thân cho phép nữ nhi ra ngoài thấy tận mắt những điều đó!"

"Chuyện này...trẫm phải suy nghĩ cẩn thận, cái đứa bướng bỉnh này, nếu như thả ra ngoài thì còn nhớ đường về nhà không?"

"Nhớ chứ, đương nhiên là nhớ, còn có ca ca và tiểu ca đi theo con, nữ nhi nhất định sẽ nghe lời, nếu không thì phụ thân phải thêm người mặc thường phục lên đi theo chúng con?"

"Hai ca ca của con không thể làm việc theo đúng tiêu chuẩn được, vừa bị con quấy thì lập tức quăng mấy việc cần nhớ ra sau đầu." Thuận Khải Đế nghiêm mặt, một lát lại cười: "Không bằng đến tết hoa đăng năm nay, chúng ta cùng đi thể nghiệm niềm vui trong cuộc sống của một gia đình dân chúng bình thường, hoàng hậu thấy thế nào?"

Mắt Lung Nguyệt sáng lên, không chờ Cẩn Hoàng hậu trả lời, vội vàng đáp thay: "Vẫn là phụ thân có biện pháp tốt, mẫu thân nhất định sẽ đồng ý, đúng không? Đúng không?"

Cẩn Hoàng hậu thấy Lung Nguyệt vui vẻ, khẽ gật đầu một cái. Gia đình dân chúng bình thường, phu thê hòa hợp, mỗi ngày có con cháu quây quần đầu gối, bà thật sự hi vọng bản thân có thể trải qua, mặc dù không được cả một đời, nhưng một đoạn thời gian ngắn thôi cũng đủ rồi. Nhưng lại không thể không suy xét chu toàn: "Vẫn còn hoàng tử, công chúa khác, còn cả phi tần..."

"Lưu bọn họ ở trong cung, tự bố trí đi!" Thuận Khải Đế vẫn chưa tính cả bọn họ vào trong đó.

"Vậy thì đến ngày đó, nữ thần sẽ để Trịnh tiểu tướng quân vắt và một phen, mang Kim Ngô Vệ mặc thường phục đi theo hầu hạ!"

Nếu việc này đã định, Lý Long Hựu sẽ bắt đầu suy nghĩ đến vấn đề an toàn trong ngày đó!"

Thuận Khải Đế gật đầu: "Vẫn còn sớm, con và Tiểu Ngũ xem xét rồi sắp xếp đi!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Có thể đã từng quen biết

Editor: Bún.

Từ ngày được Thuận Khải Đế cho phép, Lung Nguyệt bắt đầu đếm ngón tay tính ngày.

Một ngày rồi lại một ngày, cuối cùng cũng chịu qua Đông Nguyệt(1), vào tháng chạp, tuyết cũng bắt đầu nặng hạt hơn.

Tình hình phía Tây Cương càng lúc càng bất ổn.

Có lẽ là do dân tộc du mục không thể sánh bằng người Hán, không phải là người làm nông, chỗ ở lại không cố định. Vào mùa đông, thời tiết lạnh khiến mặt đất đóng băng, cuộc sống hàng ngày nhất định sẽ không dễ chịu. Lại thêm tính tình người dân ở đây cường hãn, thiếu cơm thiếu áo, đương nhiên là phải tập kích quấy rối vùng biên giới, đánh cướp lương thực, thậm chí còn có thể bắt cóc phụ nữ.

Có điều, dường như lần này không đơn giản chỉ là tập kích quấy rối cướp lương thực, bắt người bình thường nữa, nếu không thì cũng không đến mức nửa tháng nay Thuận Khải Đế phải ngủ lại ở Ngự thư phòng, ngày đêm triệu kiến các vị thần vào nghị sự. Xem ra tình hình tương đối căng thẳng, rất có khả năng chạm vào sẽ nổ ngay.

Đã nhiều ngày, Lý Long Hựu và Lý Long Tá cũng bị Thuận Khải Đế lệnh đến Ngự thư phòng.

Nói tới chuyện này, Thuận Khải Đế cũng là vị vua đặc biệt trong các vị vua từ trước đến nay trong các triều đại, phương pháp nuôi dưỡng nhi tử cũng là độc nhất vô nhị. Năm nhi tử, chỉ có hai nhi tử, do Cẩn Hoàng hậu hạ sinh được học tập thuật đế vương, sau mười hai tuổi thì được Thuận Khải Đế cho phép tham gia tất cả mọi việc liên quan đến triều chính. Ba nhi tử khác, chỉ học lục nghệ(2) của bậc quân tử, còn những chuyện liên quan đến triều chính thì Thuận Khải Đế không cho phép bọn họ đụng đến. Ý tứ rất rõ ràng, cũng là nhi tử, nhưng vẫn có sự khác biệt giữa dòng chính và dòng thứ, Thuận Khải Đế chỉ cần bọn họ có tri thức hiểu lễ nghĩa, làm một vương gia an nhàn, về phần ngôi vị hoàng đế thì không cần mơ ước đến.

Có lẽ Thuận Khải Đế là bị ngôi hoàng đế này thay đổi nên mới chém giết ruột thịt. Nhắc tới đại chiêu quốc cũng kỳ lạ, đã từng có lúc vô cùng bình an, đăng cơ lên ngôi chỉ có hai đời Hoàng Đế, còn lại đều là đập lên xác người và máu tươi để ngồi lên trên ngôi hoàng đế. Đến Thuận Khải Đế, cũng phải chém giết năm vị huynh đệ mới có thể bước lên hoàng vị.

Vậy mới nói cũng vì nguyên nhân này mà mấy vị Hoàng Đế trước kia không sắc lập thái tử, nhưng cũng có trường hợp khác biệt, ví dụ như trước kia Thuận Khải Đế ngồi trên thái tử vị hơn mười năm liền!

Lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, cũng có thể hiểu được rằng Thuận Khải Đế không muốn nhìn thấy cảnh sau này nhóm nhi tử của mình vì hoàng vị mà đao thương tương kiến, máu chảy thành sông, cho nên mới làm như vậy ngay từ đầu, để mấy vị phi tần, người sinh ra mấy vị hoàng tử kia vứt bỏ tâm tư không đúng đắn.

Nhưng cũng phải nói, lá gan của Thuận Khải Đế cũng khá lớn, chẳng lẽ già dặn kinh nghiệm rồi sẽ không sợ hai nhi tử con vợ cả đấu cho không chống đỡ được sao? Hoặc là hai nhi tử đều có bản lĩnh, huynh đệ ruột thù tương tàn?

Lúc trước Cẩn Hoàng hậu cũng đã từng đề cập vấn đề này với Thuận Khải Đế, chỉ là lựa lời mà nói thôi.

Nhưng sau khi nghe xong, Thuận Khải Đế lại cười nhạo: "Trẫm tin tưởng, Cẩn Nhi và Hải Nhi của trẫm sẽ không đi sai đường."

Chỉ có điều không biết ngay lúc đó Cẩn Hoàng hậu có thể lĩnh hội được "Alexander Đại Đế" (3) không.

Hôm đó là ngày mồng tám tháng chạp.

Trong cung có rất nhiều người, không một gia đình bình thường nào có thể so sánh được, ít người sẽ dễ quản lý hơn. Cho nên có rất nhiều người nhân cơ hội này để ăn bớt, nếu có phi tần nào muốn lịch sự trải qua ngày này thì phải tự bỏ tiền của mình ra, sau đó sai phòng bếp làm.

Ngày hôm đó, Lung Nguyệt cho người đi hỏi Cát An thì biết được khoảng giờ Mùi(4) hôm nay, Thuận Khải Đế sẽ không triệu kiến các vị thần vào nghị sự. Cho nên vào buổi sáng, Lung Nguyệt tự mình vào trừ phòng nhỏ ở trong cung chuẩn bị vài loại gạo, long nhãn, nho khô, táo đỏ, cầu kỷ(5), nấu như

thành món 'Cháo mồng tám tháng chạp'(6), cuối cùng sẽ làm thêm bánh hoa quế mật ong.

Sai người xách hộp đựng thức ăn đi theo mình, đầu tiên sẽ đưa qua chỗ Thái hậu và Cẩn Hoàng hậu, còn làm nũng, nghịch ngợm, làm hai người họ vui vẻ một lúc.

Ước chừng thời gian, mới sai người hâm nóng cháo rồi đưa vào hộp giữ ấm, rồi theo mình đến Ngự thư phòng.

Lung nguyệt bọc trong áo choàng lông cáo trắng như tuyết, lót bằng vải bông mềm mại màu đỏ thẫm, trên đầu đội mũ trùm đầu cùng chất liệu. Bên trong áo choàng là một thân quần áo màu vàng đỏ viền lông thỏ tuyết trắng, nữ đồng năm tuổi cũng không mặc vậy. Chân đi một đôi ủng vải da cừu màu đỏ. Bàn tay bên dưới tay áo giữ nhiệt lông cáo trắng nắm Cánh Thái Lam được vẽ hình mèo con đang bắt bướm rất xinh xắn làm đồ để sưởi ấm tay.

Sau khi bọc kín, Anh Lạc cô cô gọi Cát An phái tới bốn tên tiểu thái giám, dặn dò đủ thứ rồi mới thả Lung Nguyệt ra ngoài.

Còn tại sao phải bảo Cát An sai thái giám tới đón?

Một là, trong cung của Lung Nguyệt không có thái giám hầu hạ.

Hai là, từ lúc xảy ra chuyện của Nghêh tần, Thuận Khải Đế ra lệnh: Phi tần ở hậu cung, cung tỳ không có lệnh thì không được đến cửa Thừa Càn, tiến vào điện Càn Chính.

Hôm nay có tuyết rơi, cũng không lớn, bông tuyết nhẹ bay trong không khí. Đi từ điện Kinh Chập đến cửa Thừa Càn cũng phủ kín vai.

Dọc đường đi, Lung Nguyệt chọn những nơi tuyết phủ kín, chưa có người đi qua. Ngẫu nhiên giẫm thêm vài dấu chân, tạo thành một bông hoa năm cánh.

Vào cửa điện Càn Chính, rẽ sang bên phải chính là Ngự thư phòng.

Từ xa, Lung Nguyệt đã thấy hành lang bên ngoài Ngự thư phòng có bóng người màu xanh thẫm đang quỳ trên nền tuyết.

Có thể thấy được thời gian quỳ không ngắn, trên tóc vào áo choàng đã được phủ một lớp tuyết mỏng.

Người này vẫn quỳ thẳng, giống như cây tùng, rắn rỏi, không chịu khuất phục.

Lúc tới gần Lung Nguyệt mới thấy rõ. Là một thiếu niên, tuổi xấp xỉ tuổi tiểu ca nhà mình.

Bên trong vào bên ngoài của chiếc áo choàng cùng một màu xanh thẫm.

Mây kiếm nhập vào tóc mai, hình như trong đôi mắt sang xuất hiện sự tĩnh mịch không nên có vào tuổi của hắn, nhưng cũng mang theo một chút tàn ác. Mũi cao thẳng, môi mỏng mím chặt đã có chút trắng bệch, nhất định là do ở ngoài trời đã lâu rồi. Khuôn mặt đã dần xóa bỏ nét mềm mại của thiếu niên, dần trở nên góc cạnh.

Lung Nguyệt có thể xác định, mình chưa bao giờ gặp người này, nhưng tại sao hắn lại cho mình cảm giác đã từng quen biết? Hình như trong lòng còn có chút chua xót. Lung Nguyệt không nhận được chạy tới phía trước thiếu niên đó.

(1) Đông Nguyệt: Tháng 11 âm lịch.

(2) Lục nghệ:

a. lục nghệ (người xưa chỉ: lễ nghĩa, âm nhạc, cung tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán)

b. lục nghệ (thơ, sách, lễ, nhạc, dịch, xuân thu)

(3) Một trong mười bài học của Alexander Đại Đế: Lòng trung thành chính là động cơ để giành được thắng lợi, thậm chí còn có thể thay đổi cả thế giới.

(4) Giờ Mùi: Từ 1h chiều đến 3h chiều

(5) Câu kỹ: Vị thuốc bắc, các bạn biết cái hạt đỏ đỏ đi cùng với táo tàu không? Chính là nó :3

(6) Cháo mồng tám tháng chạp: Bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc đạo vào ngày này, nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau được lưu truyền trong dân gian, thời gian dài thành tục lệ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Editor: Bún.

Hôm nay Bùi Nguyên Tu được Thuận Khải Đế triệu vào cung. Sau đó chờ lệnh của Thuận Khải Đế, muốn theo đại quân xuất chinh đi Tây Cương. Thứ nhất là báo thù cho phụ thân, thứ hai là do hắn không thể ở lại cái gọi là 'Nhà' kia nữa.

Bùi Nguyên Tu chính là con trai trưởng của Bùi Kính, Bùi đại tướng quân trước kia.

Phải nói nhân khẩu của Bùi gia vô cùng đơn giản, nhưng những chuyện làm người ta bức mình lại không thiếu.

Đời thứ ba của Bùi gia làm tướng, chết trên chiến trường, bây giờ trường bối trong nhà chỉ có một vị Bùi lão phu nhân, là kế mẫu của Bùi đại tướng quân, khi gả qua đó thì Bùi đại tướng quân đã mười ba tuổi rồi. Trong lúc đó tình cảm giữa mẹ kế và con riêng vốn không hoàn hợp, cộng thêm việc Bùi lão phu nhân là người lòng dạ hẹp hòi, mặc dù không khắt khe với Bùi đại tướng quân khi đó vẫn còn là thiếu niên, nhưng cũng không tốt. Có điều, nói đến Bùi lão phu nhân cũng là người mệnh khổ, làm mẹ kế cho Bùi đại tướng quân, sau đó chỉ sinh được bốn khuê nữ. Đến già chỉ có thể dựa vào kế tử sống qua ngày.

Phu nhân Bùi đại tướng quân, thời điểm sinh hạ Bùi Nguyên Tu bị nhiễm bệnh, kéo dài nhiều năm vẫn không tốt lên, cuối cùng đến năm Bùi Nguyên Tu bảy tuổi thì qua đời. Cũng không biết năm đó Bùi lão phu nhân sử dụng biện pháp gì, vào thời điểm Bùi phu nhân triển miên trên giường bệnh lại đáp ứng cho chất nữ Trần Như của Bùi lão phu nhân đến làm bình thê.

Ở Đại Chiêu quốc, cho dù dòng chính nữ của một gia đình lớn có gả thấp cũng không làm vợ kế, chứ đừng nói là bình thê. Bình thê là gì? Nói rõ một chút thì cũng chỉ là thiếp.

Nhưng mặc dù nhà mẹ đẻ của Bùi lão phu nhân và chất nữ của nàng không phải là tiểu môn tiểu hộ, nhưng cũng đã lụi bại rồi. Bùi lão phu nhân nhớ lại, sức khỏe của con dâu ngày càng sa sút, không biết ngày nào sẽ buông tay nhân thế. Kế tử vẫn còn trung niên(1), sớm muộn gì cũng lấy kế thê, không bằng mang chất nữ nhà mẹ đẻ tới đây, nói không chừng tương lai cũng có thể bắt chẹt kế tử một chút.

Bùi đại tướng quân tức giận với thê tử bởi vì nàng không thương lượng với mình đã đáp ứng chuyện này. Bùi đại tướng quân chỉ cùng phòng với Trần Như duy nhất một ngày, đó chính là ngày Trần Như vào phủ, sau đó thì chưa từng bước vào cửa của nàng.

Lại nói đến bụng của Trần Như cũng không chịu thua kém, chỉ một lần mà có thể hoài thai, sau mười tháng thì sinh được một nhi tử. Bùi đại tướng quân cũng không muốn gặp, chỉ đặt cho một cái tên: Bùi Viễn. Ý là phải 'Kính nhi viễn chi'.

Hai tháng sau Bùi phu nhân qua đời, đúng lúc đó Tây Cương có chiến sự, Bùi đại tướng quân chờ lệnh xuất chinh, nhưng lại lo lắng nếu mình giao con trai trưởng vào tay hai nữ nhân trong nhà thì sợ lúc mình đánh giặc trở về thì nhi tử bị các nàng giam đến mảnh vụn cũng không còn, cho nên bất chấp cái gọi là giữ đạo hiếu ba năm, mang nhi tử Bùi Nguyên Tu cùng ra chiến trường.

Bùi Nguyên Tu tám tuổi lên chiến trường với phụ thân, mười tuổi đã có thể bắn một mũi tên vào yết hầu của tướng địch. Người đã từng giết người, thì tất nhiên trong mắt sẽ lộ ra vẻ tàn ác, vì vậy Lung Nguyệt không nhìn lắm một chút nào.

Trận chiến Tây Cương bốn năm, lúc sắp thắng Bùi đại tướng quân lại trúng gian kế của địch, bị trọng thương, không chữa trị được. Bùi Nguyên Tu đỡ linh cữu hồi kinh, giữ đạo hiếu cho Bùi đại tướng quân.

Khi còn là thiếu niên, Bùi đại tướng quân thường đọc sách với Thuận Khải Đế, Bình Vương, An Vương. Tình cảm của ông với ba người họ rất thân thiết. Vào lúc Khang Vương mưu nghịch lại đỡ một kiếm cho Thuận Khải Đế, cứu Thuận Khải Đế một mạng.

Thuận Khải Đế vẫn nhớ tới Bùi đại tướng quân lúc còn sống, đến nỗi đến ngày tết luôn triệu Bùi Nguyên Tu vào cung hỏi han mấy câu. Ban thường hàng năm vẫn như lúc Bùi đại tướng quân chưa mất, chưa bao giờ thiếu.

Lúc Bùi Nguyên Tu còn nhỏ đã đi theo Bùi đại tướng quân ở trong quân, đương nhiên đốt đặc cán mai chuyện trong nhà. Mặc dù hai nữ nhân trong nhà không dám công khai nghiêm khắc với hắn, nhưng cũng ngầm làm không ít việc mờ ám.

Cho nên sau khi mãn hạn ba năm giữ đạo hiếu, Bùi Nguyên Tu muốn rời khỏi 'nhà' chướng khí mù mịt này, hôm nay được Thuận Khải Đế triệu kiến, vừa vâng chờ lệnh theo quân xuất chinh.

Nhưng Bùi Nguyên Tu này tuổi không lớn, lại còn là con trai trưởng duy nhất mà cự thân lưu lại. Thuận Khải Đế vốn có ý định, đợi đến lúc hắn khoảng hai mươi tuổi(2), lấy công lao của tổ phụ và phụ thân, sẽ ảm(3) phong Bùi Nguyên Tu làm một Hầu gia nhân tãn, sau đó sinh cho lão Bùi gia con dòng chính nối dõi tông đường(4). Cho nên sẽ không thể để hắn ra chiến trường được.

Ai ngờ Bùi Nguyên Tu lại là người quật cường, tính tình cương trực. Cũng khó trách Bùi đại tướng quân cho hắn tên tự, gọi là: Nhận Chi. Chính là hi vọng hắn không nên chấp nhất quá mức, quá cứng sẽ gãy.

Mặt Thuận Khải Đế trầm xuống, đuổi thẳng Bùi Nguyên Tu ra khỏi ngự thư phòng. Nhưng tiểu tử kia lại quỳ ở bên ngoài, có ý là: Nếu ngày không nay ngài không cho phép thì thần sẽ quỳ cho đến chết.

Làm Thuận Khải Đế tức giận đến ngã ngửa. Sau đó không phúc hậu nghĩ thầm: Quý đi, lạnh cóng rồi bị bệnh, sau đó trầm cho thái y chữa bệnh cho người, để người nằm trên giường bệnh ba, năm tháng, xem người xuất chinh kiểu gì.

Bùi Nguyên Tu quỳ ngoài cửa ngự thư phòng khoảng nửa canh giờ. Cả người đã lạnh buốt, tay chân cứng ngắc, đầu gối đã không còn cảm giác nữa rồi.

Bỗng nhiên thấy trước mắt xuất hiện một người mặc y phục màu hồng, tiểu nha đầu giống như một cây pháo nhỏ. Ngũ quan trên khuôn mặt xinh đẹp phần điều ngọc trác tình xảo đến kỳ lạ. Dù ai nhìn thấy cũng không nhận được mà yêu mến nàng.

Bỗng nhiên tiểu nha đầu mở miệng hỏi hần, giọng nói trong trẻo êm tai. "Người là ai? Sao lại quỳ ở đây? Là phạm lỗi nên bị phạt sao?"

Bùi Nguyên Tu mím chặt môi, không lên tiếng.

Thứ nhất tiểu nha đầu quá nhỏ, nói nàng cũng không hiểu. Thứ hai, quỳ trong một thời gian dài, hần đã bị đông cứng, không tìm thấy giọng nói của mình nữa.

Lung Nguyệt thấy hần không thêm để ý tới mình, nhấn cái mũi đáng yêu lại, mà xui quýt khiến thế nào lại móc lô giữ ấm tay trong tay áo giữ nhiệt ra, nhét vào tay hần: "Người chịu khó một lát, ta vào cầu tình giúp người..." Sau đó quay người lại, bước những bước nhỏ, chạy vào trong ngự thư phòng.

Bùi Nguyên Tu nhìn lô giữ ấm trong tay mình, thoáng sững sờ. Nhiệt độ của lô giữ ấm từ lòng bàn tay truyền thẳng vào trái tim.

Lúc tiểu nha đầu kia đưa lô ấm tay cho hần, áo choàng đỏ thắm theo động tác mở ra, làm khóa Trường mệnh cũng theo đó mà lộ ra: Trên chiếc khóa bình an bằng vàng ròng có điểm vài hạt huyết ngọc thiên nhiên, trung tâm chiếc khóa bình an có khảm một viên ngọc nhân, viên ngọc kia chỉ nhỏ hơn mười hai viên ngọc trên mũ miện Thuận Khải Đế đang đội một chút.

Mỹ ngọc minh châu, khóa Trường mệnh ám chỉ khuê danh của nữ nhi nhà người ta, Bùi Nguyên Tu hiểu rõ, người này là Cửu công chúa được Hoàng thượng sủng ái nhất.

(1) Trung niên: khoảng ba bốn mươi tuổi.

(2) Trong nguyên tác là nhược quán: thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán, nhưng vì đề nhược quán mà đến cuối mới giải thích thì các bạn đập mình quá =)))

(3) Âm phong: Thời đại phong kiến, do cha ông có công mà đem lại quyền lợi cho con cháu được đi học và được bổ làm quan.

(4) Phần này muốn giải thích thêm vì Bùi Nguyên Tu là con vợ cả, là đích tử, nên con của Bùi Nguyên Tu sẽ là dòng chính. Đại khái vậy đó.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Editor: Bún.

Nô tài hầu hạ ở ngự thư phòng đều là người biết nhìn, thấy Lung Nguyệt đến đây thì đã có người bẩm tấu Thuận Khải Đế.

Lúc này rèm trước cửa ngự thư phòng đã sớm được tiểu thái giám cao gầy nâng lên, cung kính chờ Lung Nguyệt đi vào.

Lung Nguyệt bước những bước ngắn, tăng tốc độ, đến gần cửa, lúc chuẩn bị bước vào thì quay đầu lại, nhìn thân hình màu xanh kia một cái.

Chỉ cần liếc mắt một cái thì trong lòng lại xuất hiện cảm giác như đã từng quen biết kia.

Thật kỳ lạ!

Lung Nguyệt có thể lấy cái đầu nhỏ của nàng ra đảm bảo, nàng chưa bao giờ gặp người này.

Chỉ là, tại sao....

Nàng lên lắc lắc đầu, không tiếp tục nghĩ sâu thêm nữa.

Vừa vào ngự thư phòng thì lập tức có tiểu thái giám cầm áo choàng giúp nàng.

Thuận Khải Đế ngồi phía sau Long án thư, Lý Long Hựu, Lý Long Tá ở hai bên, khom người, không biết đang nhẹ giọng thương thượng chuyện gì với Thuận Khải Đế!

Nhìn hai người, một người mặc áo gấm vàng thêu mãng xà bốn chân quần mây ngũ sắc, bào phục tượng trưng cho thân phận Thái tử. Một người mặc áo gấm màu xanh nhạt, cũng thêu mãng xà bốn chân quần mây ngũ sắc, bào phục tượng trưng cho thân phận Hoàng tử.

Lung Nguyệt không nhịn được hoảng hốt trong lòng. Hai vị huynh trưởng phong quang tể nguyệt trước mặt càng làm nổi bật một vị thiếu niên mặc áo đen đang quỳ trên đất, cả người toát ra vẻ cô đơn. Khuôn mặt thiếu niên hiện ra vẻ quật cường, vẻ mặt như vậy, vốn không phải là vẻ mặt một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi có cuộc sống suôn sẻ nên có.

Từ lúc Lung Nguyệt vào ngự thư phòng, đến trước Long án thư thì phụ tử ba người lập tức dừng bàn luận những việc liên quan đến chính sự, mỉm cười nhìn nàng.

Cảm nhận được ánh mắt của ba người, Lung Nguyệt thu hồi suy nghĩ lại, cười ngọt ngào phúc thân hành lễ.

"Nhi thần thỉnh an phụ thân, thỉnh an các ca ca!"

Mặc dù vóc người nhỏ xinh, khe cùi đầu vẫn lộ ra vẻ dịu dàng. Thuận Khải Đế mơ hồ cảm thấy trên người nữ nhi có bóng dáng của Cẩn Hoàng hậu lúc còn là tiểu nữ nhi.

Thuận Khải Đế vẫy tay.

Lung Nguyệt đứng dậy, bước nhẹ, vòng qua Long án thư, tới trước mặt Thuận Khải Đế, bí mật chèn tiểu ca của nàng sang một bên.

Một màn mờ ám này khiến phụ tử ba người cười nhẹ.

"Trận đại tuyết này, đứa nhỏ sợ lạnh như con không ở lại trong cung ngủ đông, tới nơi này làm gì?" Thuận Khải Đế ôm Lung Nguyệt lên đùi, khẽ nắm cái mũi nhỏ phiếm hồng do đi trong trời lạnh của nàng.

Lung Nguyệt cười nhẹ hai tiếng, vẫy tay bảo Tiểu Lộc Tử mang hộp thức ăn lên.

"Hôm nay là 'mồng tám tháng chạp', mẫu thân nói, trong cung không quá coi trọng ngày này. Nhi thần đọc 'Tập ký' thấy có ghi cách nấu món 'Cháo mồng tám tháng chạp', lúc nhìn lại đoán hương vị hẳn là không tệ, cho nên đề trù phòng bắt chước nấu lại, mang tới đây nếm thử với phụ thân."

Trong lúc nói chuyện, Tiểu Lộc Tử đã cầm chén sứ nhỏ, múc ra ba bát, cung kính dâng lên.

Tiểu Lộc Tử này chính là nghĩa tử của Cát An. Trong đám nô tài trong cung, cũng như trong trận kiến danh lợi, thì cũng được coi là có 'chỗ dựa vững chắc'. Cát An thấy Tiểu Lộc Tử là đứa trẻ lanh lợi, lòng dạ ngay thẳng, cho nên mới nhận làm đồ đệ. Về sau lại nghĩ, tương lai mình già đi, cũng phải có chỗ dựa, nên thu làm nghĩa tử.

Có điều cũng không muốn che giấu, Thuận Khải Đế cũng biết rõ chuyện này.

Đây cũng là chỗ thông minh của Cát An.

Cho dù là nô tài, làm Hoàng đế cũng kiêng kị các loại 'Kết bè kéo cánh'.

Cát An tiếp nhận cháo Tiểu Lộc Tử đưa lên, lặng lẽ lấy ngân châm thử trước, rồi dùng hai tay đưa lên trước mặt Thuận Khải Đế.

"Ừm! Không tệ, giữ lửa rất tốt, tron mịn mềm dẻo mà không quá nát..." Thuận Khải Đế ăn hai miếng rồi nói: "Đây không phải là đường vẫn thường dùng?"

Lung Nguyệt gật đầu. "Không phải là loại đường trù phòng vẫn quen dùng để làm đồ ngọt, là loại đường được làm từ dưa vàng ở kinh thành cùng với thịt quả đào ở trên núi, lại dùng mật đường hoa quế trộn lẫn tất cả mọi thứ với nhau, rắc lên mặt cháo. Chua chua ngọt ngọt còn có mùi thơm ngát..."

Lung Nguyệt khẽ lắc lư đầu nhỏ, còn chưa nói xong đã bị Thuận Khải Đế chỉ chỉ lên trán vài cái: "Con đó, chỉ thích tìm tòi các loại đồ ăn vặt thôi!" Giọng điệu từ ái, hoàn toàn không giống việc đang trách mắng, ghét bỏ nữ nhi không làm việc đáng hoàng.

"Người khác đọc sách sẽ nói: Trong sách có Nhan Như Ngọc, trong sách có Hoàng Kim Ốc. Ta vốn nghĩ muội muội thích đọc sách sớm, tuy không vì làm quan nhưng cũng là vì muốn tăng hiểu biết của bản thân, thật không ngờ là vì 'Trong sách có thức ăn ngon'..."

Lý Long Tá uống vào ngụm hết một bát cháo, trêu ghẹo nói. Khiến cho Lý Long Hựu cười nhẹ.

Lung Nguyệt không cam lòng, bĩu môi: "Tiểu ca ca không thích ăn thì mau mang bánh ngọt hoa mai tự muội làm mang đến chỗ ca trả lại cho muội!"

"Trả lại thì tuyệt đối không thể rồi, lúc này nó đã đi vào kiếp ngũ cốc luân hồi rồi!" Lý Long Tá cũng học Lung Nguyệt bĩu môi.

Vui đùa vài câu với Lung Nguyệt, sự nặng nề trong lúc nghị sự cũng qua đi.

Ngay cả Cát An cũng cảm thấy thoải mái vào phần.

Lung Nguyệt lại nhớ đến thiếu niên ở ngoài cửa, nhỏ giọng thăm dò: "Lúc nhi thần tiến vào, thấy bên ngoài có một người quỳ, hẳn ta thật là đáng ghét, làm phụ thân tức giận?"

Thuận Khải Đế cau mày: "Coi như là vậy!"

Lung Nguyệt tùy mặt gửi lời, nàng phát hiện lúc nhắc tới thiếu niên kia, mặc dù phụ thân nhà nàng có chút tức giận, nhưng trong mắt cũng biểu lộ sự đau lòng sâu sắc. Chớp chớp mắt, đảo qua đảo lại, nói: "Phụ thân, nhưng bên ngoài rất lạnh..."

Sao Thuận Khải Đế có thể xem nhẹ ám chỉ của nữ nhi, nhìn về mặt không hề nhẫn nại của Lung Nguyệt, muốn cầu tình, lựa vừa kín đáo lại vừa biết cách dừng đúng lúc. Trong lòng cảm thấy vô cùng mềm mại, quả nhiên đứa nhỏ này là người thiện tâm. Dưới uy nghiêm của thiên tử, phòng tránh còn không kịp, có mấy người có thể vì người không liên quan đến mình mà không sợ gặp giận chó đánh mèo đây?

Càng là người nằm trên đỉnh quyền lợi thì càng thương tiếc tâm hồn trong sáng, sạch sẽ của trẻ con.

"Cát An, người đi nhìn một chút, xem tiểu tử kia đã hiểu rõ chưa..." Thuận Khải Đế dừng lại một lát. "Đưa nó đi gian phòng phía tây, thay một bộ y phục, sưởi ấm một chút."

Cát An lĩnh mệnh ra ngoài.

Bùi Nguyên Tu ở ngoài cửa lạnh sắp đóng băng rồi, được đưa vào gian phòng phía tây, thay y phục, uống một cốc trà nóng, lại được bọc trong chăn ấm, hơi tay trước lồng đống than.

Lát sau Cát An mang hộp đựng thức ăn tiến vào. Lấy cháo mỏng tám tháng chạp ra đưa cho hắn: "Bùi công tử, ăn một chút làm ấm cơ thể đi! Hôm nay công tử có lộc ăn, đây là Cừu công chúa đặc biệt hiệu kính hoàng thượng đó."

Ăn một miếng cháo ấm, tròn mồm mềm dẻo, hơi chua ngọt, dường như trái tim cũng ấm theo.

Bùi Nguyên Tu không biết Thuận Khải Đế tính toán như thế nào, tóm lại, hắn được sự chấp thuận của Thuận Khải Đế, theo Thái tử Lý Long Hựu xuất chinh.

Đến lúc về phủ tướng quân, Bùi Nguyên Tu mới phát hiện, ma xui quỷ khiến thế nào mà mình lại mang lô giữ ấm Cảnh Thái Lam về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Editor: Bún.

Trong Khôn Thái cung.

Lúc Lung Nguyệt biết được lần này Thái tử ca ca nhà mình muốn theo quân xuất chinh thì mày bắt đầu cau lại.

Mặc dù nói Đại Chiêu quốc đang ở trong kẽ hở mà lịch sử vẫn ở vào thời đại binh khí lạnh, nhưng đao kiếm không có mắt. Với tính tình của Thái tử ca ca nhà mình thì nhất định không phải là chủ nhân chịu co đầu rút cổ ở trong trường chờ người khác nâng công trạng lên, lần này đi, hẳn là muốn lên phía trước chém giết...

Nghĩ đến đây, lông mày của Lung Nguyệt lại càng nhíu chặt. Chớp chớp mắt nhìn chăm chăm Lý Long Hựu ở trước mặt.

Lý Long Hựu từ trước đến nay luôn trầm ổn bị nàng nhìn đến mức cảm thấy sợ hãi trong lòng, tại sao ánh mắt của muội muội nhìn mình lại giống như nếu bây giờ không nhìn thì sau này sẽ không được nhìn nữa thế?

Nhìn sang bên cạnh lại phát hiện Cẩn Hoàng hậu ngồi trên tháp quý phi cũng đang nhìn mình, mắt nhìn thoáng qua thì giống như yên lặng, nhưng cũng xen lẫn một chút lo lắng mơ hồ.

Lý Long Hựu khẽ cười, vươn tay xoa mái tóc dài của Lung Nguyệt, cố ý trêu ghẹo nói: "Sao? Sợ nếu ca ca đi thì phải hủy bỏ chuyện đi xem đèn trong tết nguyên tiêu sao? Muội yên tâm, phụ hoàng nhất ngôn cửu đỉnh, hơn nữa còn mẫu hậu và tiểu ca của muội ở đây, nhất định sẽ làm muội vui vẻ!"

Lý Long Hựu luôn là người chín chắn, khó có dịp trêu ghẹo người khác như vậy.

Nhưng lúc Lung Nguyệt nghe thấy chữ 'Đi' thì hốc mắt lại đỏ lên, chui vào lòng Lý Long Hựu, ôm chặt cổ hân: "Đi cái gì, ca ca mới không cần phải đi..."

"Được rồi! Được rồi! Không phải đi, lần này ca ca phải đi đánh người xấu..." Lý Long Hựu cũng phát hiện chữ 'Đi' này có nghĩa khác là 'chết'.

"Đánh người xấu xong phải trở về ngay!" Từ trong lòng Lý Long Hựu thò đầu ra, Lung Nguyệt hít hít mũi, nói: "Không được để bị thương!"

Lý Long Hựu cười gât đầu: "Không để bị thương!"

"Thật sao?" Lung Nguyệt chớp chớp mắt.

"Thật!"

Sau khi nghe Lý Long Hựu đảm bảo, Lung Nguyệt lại vùi đầu vào lòng hân, ngửi mùi mực trúc thoang thoang trên người hân. Thì ra tâm trạng khi đưa người thân ra chiến trường là như vậy. Do đời trước vô cùng thiếu thốn tình thương của người thân, cho nên đời này nàng vô cùng tình cảm giữa phụ mẫu, huynh muội với nhau.

"Cửu Nhi, lần này Thái tử ca ca của con ra trận, phụ hoàng con nhất định sẽ chuẩn bị chu toàn..." Cẩn Hoàng hậu vẫy tay, để tiểu nữ nhi qua đây. Lời này để an ủi nữ nhi, cũng là tự an ủi mình. Con đi nghìn dặm mẩu thân đã lo lắng, chứ đừng nói là phải đi chinh chiến. Nhưng bà không phải là mẩu thân bình thường, bà còn là quốc mẫu. Ở trên đỉnh cao của quyền lực, chữ 'tình' chỉ có thể đặt ở phía sau, tình yêu cũng vậy, mà tình thân cũng thế.

Còn nữa, trong lòng Cẩn Hoàng hậu cũng rõ, lần này nữ tử ra trận, cũng là vì tích lũy kinh nghiệm và nền tảng để ngày sau lên ngôi.

Lung Nguyệt cũng phát hiện ra biểu hiện của mình có phần hơi quá, mặt nhỏ bỗng đỏ bừng lên, chui vào lòng Cẩn Hoàng hậu dụi dụi, phát ra âm thanh nhỏ như muỗi: "Con không nhớ xa Thái tử ca ca..."

"Nhìn muội muội như vậy, tiểu ca ghen tị lắm nhé!" Lý Long Tá nháy ra, xóa tan bầu không khí ngột ngạt: "Cùng là ca ca, sao muội có thể bên này nặng bên kia nhẹ được!"

Lung Nguyệt nghiêng đầu về phía Lý Long Tá, chun mũi: "Tiểu ca không tốt, Tiểu ca suốt ngày trêu chọc muội!" Xong nói lại hừ nhẹ một tiếng, ý bảo là mình vô cùng bất mãn. Hành động đó lại khiến mọi người cười ồ lên.

"Mẫu thân, mấy ngày nữa ca ca phải khởi hành rồi, không bằng ngày mai để nữ nhi đi Hoàng Giác tự cầu bùa bình an cho ca ca đi!" Lung Nguyệt bẻ ngón tay nhỏ, nói.

Cẩn Hoàng hậu im lặng, bà cũng muốn đến đó cầu bùa bình an cho nữ tử. Nhưng, bà là chủ mẫu trong cung, xuất hành nhất định phải loan giá, có nhiều bất tiện. Mà chủ mẫu trong cung làm sao có thể tùy ý xuất cung đây.

Lung Nguyệt chớp chớp mắt, khẽ nắm ống tay áo của Cẩn Hoàng hậu.

"Mẫu hậu, đây là tâm ý của muội muội, nhi thần sẽ đi trước bảo vệ muội muội, mẫu hậu cứ yên tâm đi! Còn nữa, huynh trưởng xuất chinh, thân làm đệ đệ, nhi thần cũng muốn cầu bùa bình an cho huynh trưởng." Sau khi nói một tràng dài, Lý Long Tá quay sang nói với Lung Nguyệt: "Còn nói Tiểu ca không tốt sao?"

Lung Nguyệt liếc hân một cái: "Lúc này Tiểu ca mới thay đổi, không phải là người trong quá khứ nữa."

Lý Long Hựu cười nhẹ, nói: "Mẫu hậu, nữ tử cũng đi cùng, người cứ yên tâm!"

Cẩn Hoàng hậu gât đầu: "Cũng được, các con cùng đi, sau đó bái một bái với Tuệ Viễn đại sư ở đó, rồi giúp mẫu hậu đưa lên một chút tiền dầu vùng, thấp một cây đèn trường minh! Phù hộ mấy đứa con cả đời trôi chảy."

"Vâng! Nhi thần tuân ý chỉ của mẫu hậu..." Lung Nguyệt bò xuống từ đầu gối của Cẩn Hoàng hậu, hành đại lễ trong cung.

"Đứa nhỏ láu cá này!" Cẩn Hoàng hậu cười mắng.

Đợi đến khi bố trí xong công việc ngay mai Lung Nguyệt xuất hành đến Hoàng Giác tự, Lý Long Hựu khom người hành lễ nói: "Mẫu hậu, còn mấy ngày nữa nữ tử phải xuất hành rồi, nhi tử muốn đến chỗ Hoàng Tổ mẫu hỏi thăm người một chút."

"Ừ, cũng được! Đến đó nghe xem Hoàng tổ mẫu của con có dặn dò thêm gì không." Cẩn Hoàng hậu gât đầu: "Chỉ là, Hoàng tổ mẫu của con lớn tuổi rồi, đừng làm bà đau lòng, biết không?"

"Nhi thần hiểu!"

"Nữ nhi đi cùng với ca ca!" Lung Nguyệt cũng đi theo, phúc thân với Cẩn Hoàng hậu. Thái hậu lớn tuổi, tất nhiên sẽ lo lắng khổ sở khi nghe thấy tôn tử bà yêu thương nhất sắp phải xuất chinh, tốt nhất nàng nên đi theo, kịp thời khoe mẽ một chút, không để cho lão nhân gia quá đau lòng.

"Nhi tử cũng đi!" Suy nghĩ trong lòng Lý Long Tá và Lung Nguyệt không mưu mà hợp.

Ba huynh muội Lung Nguyệt đi không bao lâu thì Thuận Khải Đế đi giá đến Khôn Thái cung.

Lúc vào cửa không thấy nhi từ nữ nhi đâu, chỉ thấy vô cùng yên tĩnh, trong lòng kinh ngạc. Sau khi biết được bọn nhỏ đến Từ Ân cung thì gật đầu, sau đó lại giải sầu cho Cẩn Hoàng hậu.

"Cẩn Nhi cứ yên tâm, lần này Hựu Nhi ra trận, trăm đã chuẩn bị chu toàn, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì..."

Lần Tây Cương xâm phạm này, Thuận Khải Đế tính toán kế hoạch hơn mười ngày, nhưng không chỉ suy nghĩ mỗi chuyện điều binh khiển tướng. Đại Chiêu quốc không thiếu những tướng tài muốn lãnh binh xuất chinh, chỉ là bây giờ, vì muốn lót đường cho thái tử, cho nên ông cực kỳ cẩn thận trong việc chọn người và binh lính đi theo.

Sau một thời gian suy nghĩ thận trọng, Thống soái tam quân mời huynh đệ ruột Bình Vương, Phó soái là đường huynh của Cẩn Hoàng hậu Minh Du, chính là đệ nhất Võ Trạng Nguyên sau khi Thuận Khải Đế đăng cơ, Minh gia dạy con trai đều là văn võ toàn tài, Minh Du cũng là một người có chí khí. Tướng quân cánh quân bên trái: Mộc Chiêm Giang. Tướng quân cánh quân bên phải: Dương Phúc Thông.

Toàn bộ công việc lương thảo, quân nhu ở phía sau đều do Thái sư Minh Lý điều phối.

Về sau sẽ chọn vài người đáng tin cậy trong đám con cháu thế gia đi theo Thái tử. Và Bùi Nguyên Tu được liệt vào danh sách đó.

Thuận Khải Đế vốn không muốn cho hắn đi, nhưng Thái tử Lý Long Hựu ở bên cạnh thường xuyên du thuyết(1): "Bùi Nguyên Tu này tám tuổi đã đi theo Bùi đại tướng quân ở trong quân, mười tuổi đã giết địch, nói vậy có nghĩa là khi còn sống Bùi đại tướng quân đã dốc lòng dạy bảo, chỉ tiếc là đại tướng quân mất sớm, nếu không sau này hắn là một nhân tài cầm binh, người mà nếu chỉ an phận ở phía sau thì sẽ khiến người ta cảm thấy đáng tiếc. Còn không bằng để hắn đi theo nhi thân, còn có cơ hội kiến công lập nghiệp, nếu Bùi đại tướng quân dưới suối vàng biết, cũng sẽ cảm thấy vui mừng. Còn nữa, nhi tử xuất chinh lần này, phụ hoàng đã chuẩn bị vẹn toàn, vậy thì Bùi công tử đi theo nhi thân, cũng sẽ không có chuyện gì có thể uy hiếp tính mạng của hắn..."

Thuận Khải Đế suy nghĩ một chút cũng thấy có lý, hổ phụ vô khuyến tử, là nhân tài không thể mai một. Nếu có chuyện gì thì sau này sẽ lại ảm phong hắn làm một hầu tước an nhàn. Nếu như thành thì sẽ là một người nhi tử có thể dùng được.

(1)Du thuyết: Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình.

Lý Long Tá chỉ kém Thái tử Lý Long Hựu hai tuổi, thuở nhỏ lại như hình với bóng, lần này huynh trưởng phải xuất chinh, hắn cũng nóng lòng muốn thử cùng tiến về phía trước với huynh ấy.

Nhưng sao Thuận Khải Đế có thể thả hắn ra đây.

Lần này Thái tử xuất chinh, cho dù là chuẩn bị chu toàn, nhưng vẫn sợ có người có dị tâm chui vào chỗ trống. Đương nhiên không thể để hai nhi tử ông hài lòng nhất cùng vào chỗ nguy hiểm, để có người có tâm diệt gọn rồi.

Vì vậy, để trấn an Lý Long Tá, để cho hắn ở lại trong kinh, đi theo cữu Minh Lý điều phối quân nhu, nói: "Toàn bộ tính mạng hoàng huynh của con và toàn bộ nấy vạn quân sĩ trên tiền tuyến đều giao vào tay con, cho nên phải làm cho cẩn thận!"

Lý Long Tá tự biết, đây là chuyện quan trọng, cho nên cẩn thận gật đầu, lập giấy đảm bảo thực hiện quân lệnh trước mặt Thuận Khải Đế.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Editor: Bún.

Sáng hôm sau, trời tờ mờ sáng.

Từ cửa nhỏ của Hoàng Thành, có một đội xe ngựa đi ra. Bánh xe lăn qua mặt đất đầy tuyết, tạo ra hai vệt bánh xe kéo dài, đi thẳng về ngọn núi ở phía Tây.

Ngồi bên trong xe chính là Lung Nguyệt. Lúc này nàng đang dựa nửa người trên người Anh Lạc cô cô, vén rèm cửa bằng vải rực rỡ lên, xuyên qua một tầng lụa mỏng màu xanh, nhìn ra ngoài xem quang cảnh đường phố.

Đường phố tường xám ngói xanh, cửa hàng kinh doanh đang dỡ ván cửa đóng hôm trước xuống, bắt đầu mời chào khách. Phong cách cổ đại thuần phác mang lại cảm giác hoàn toàn khác với cảnh mà nàng từng nhìn thấy trên phim truyền hình trong đời trước.

Lý Long Hựu và Lý Long Tá, mỗi người mặc một cái áo choàng bằng vải có lớp lót bằng lông cáo màu nâu, cưỡi con ngựa cao to, một trái một phải, đi phía trước xe ngựa.

Có hai đội mười hai người thuộc Kim Ngô Vệ đi bên trái bên phải của xe ngựa, mặc y phục hàng ngày, hóa trang thành dáng vẻ của gã sai vặt, ngồi trên lưng ngựa nhưng vẫn hùng dũng oai vệ, long tinh hổ mãnh(1).

(1) Long tinh hổ mãnh hổ (Thành ngữ): Dùng để miêu tả người linh hoạt năng nổ.

Lần này xem như cái trang xuất hành, không có nghi thức của hoàng tử và công chúa kia. Người thường nhìn vào, xe ngựa lộng lẫy, tùy tùng mạnh mẽ, tinh anh, cũng đoán già đoán non kia chắc là người của thế gia vọng tộc xuất hành rồi.

Lung Nguyệt đi dẫn theo một mình Anh Lạc cô cô, bốn thiếp thân đại nha hoàn kia đều giữ lại trong cung. Lung Nguyệt cũng định mang các nàng ra ngoài nhìn đó đây cho biết, nhưng Cẩn Hoàng hậu lại nói: "Bốn nha đầu kia tuổi còn nhỏ, chọn các nàng hầu hạ bên người, vốn là tìm mấy người bạn cùng chơi với con, làm sao có thể gọi là chủ tử nô tỳ, đây là lần đầu tiên con xuất cung, náo loạn e rằng sẽ xảy ra chuyện, đi sớm về sớm, miễn cho mẫu thân phải lo lắng, cho nên không cần dẫn các nàng đi theo..."

Lung Nguyệt gật đầu đồng ý.

Trước khi ra ngoài, bốn nha đầu này lại hết sức chu đáo, nào là lò sưởi, tay áo giữ nhiệt, thảm lông, nào là than trắng bạc, y phục, áo choàng phòng khi bị tuyết làm ướt còn có cái mà thay. Sau đó lại lo Lung Nguyệt bị đói, ăn không quen đồ ăn bên ngoài, nhặt mấy thứ điểm tâm nàng thích cho vào hộp. Ngay cả ẩm trà, cốc trà Lung Nguyệt dùng thường ngày cũng được gói mang theo.

Lần qua lần lại đến mãi nửa đêm mới chuẩn bị đi ngủ, làm Anh Lạc cô cô cười mắng: "Đám người các người thu xếp ổn thỏa như thế này, xem ra cô cô ta lại là người thừa rồi." Nhưng trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ, dù sao mình là người dẫn dắt mấy tiểu nha đầu này, có khả năng như vậy, cũng là tăng thể diện cho mình.

Lý Long Hựu và Lý Long Tá cũng chỉ dẫn thiếp thân thái giám của mình theo, Đức Bình và Tiểu Phúc Tử.

Đức Bình là người quen nhìn ánh mắt của người khác, thích nịnh nọt, được Lý Long Hựu ngầm đồng ý, thỉnh thoảng đến bên cạnh xe ngựa nói vài câu thú vị cho Lung Nguyệt nghe, ví dụ như quán điểm tâm kia ngon, cửa hàng kia có đồ chơi thú vị..

Mới đầu Lung Nguyệt còn chăm chú nghe, càng về sau, xe ngựa lắc qua lắc lại, bắt đầu cảm thấy mệt mỏi nên dựa vào lòng Anh Lạc cô cô ngủ thiếp đi.

Xe ngựa đi thẳng đến cửa chính của Hoàng Giác tự, Lung Nguyệt được Anh Lạc cô cô đánh thức. Đến lúc hoàn toàn tỉnh táo, Lý Long Hựu vén rèm, đưa tay ôm nàng ra ngoài.

Mặc dù Hoàng Giác tự là chùa của hoàng gia, nhưng cũng không từ chối dân chúng bình thường đến hương khói. Mặc dù hôm nay không phải là ngày cử hành nghi thức nào đó, nhưng cũng không ít thiện nam tín nữ đến đây.

Lung Nguyệt từ cửa chính nhìn vào, thấy đèn nguy nga, sương khói lượn lờ, có tiếng tụng kinh quanh quẩn bên tai, xác định là nhóm tăng lữ còn chưa hoàn thành xong khóa buổi sáng.

Do đường trơn, Lý Long Hựu ôm Lung Nguyệt đi thẳng vào cửa lớn của Hoàng Giác tự. Rất nhanh có vị hòa thượng quần sự ra chào đón, dung ngôn ngữ của Phật giao tiếp vài câu, rồi đưa bọn họ về phía điện ở phía sau.

Xem tình hình này là biết hôm qua trong cung đã cho người tới đây thông báo trước.

Chính giữa điện phía sau có một vị Đại hòa thượng mặc áo cà sa rực rỡ. Chiếc áo cà sa rực rỡ này chỉ có hơn không có kém với chiếc áo cà sa của Đường Tăng trong phim truyền hình 'Tây Du Ký' ở đời trước. Vị Đại hòa thượng này cũng ngoài năm mươi tuổi, mặt mũi hiền lành. Da mặt thiên về màu tối, mày rậm mắt hờ, theo Lung Nguyệt, vị Đại hòa thượng này có phần giống Lão Trí Thâm trong 'Thủy Hử'.

Lúc Lý Long Hựu và Lý Long Tá cúi đầu hành lễ, tôn xưng 'Tuệ Viễn đại sư' xong, thì Lung Nguyệt lại kinh ngạc đến không thể hoàn hồn lại.

Bất luận là cách ăn mặc hay tướng mạo của vị Đại hòa thượng này đều khác xa vị cao tăng đắc đạo trong lòng nàng. Lung Nguyệt biết vậy nên không có khả năng tiếp thu, trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ tròn tròn mắt nhìn Đại hòa thượng trước mặt.

Vị Tuệ Viễn đại sư này giống như có thể nhìn thấu lòng người, cười to hai tiếng, âm thanh giống như chuông lớn vang lên: "Sinh ra đã như vậy, đừng nên câu nệ về bề ngoài."

Lung Nguyệt chớp chớp mắt, lại nói: "Phật có câu: Tướng sinh từ tâm."

Tuệ Viễn đại sư lại cười: "Nhìn núi gọi là núi vì trong lòng có núi."

Lung Nguyệt im lặng một lát, trong lòng sáng tỏ, vị Đại hòa thượng này nói cho mình: Đừng nên câu nệ tình hình, mà phải tuân theo cái tâm.

"Tiểu nữ thụ giáo!"

Lung Nguyệt cúi đầu. Lúc ngẩng đầu lên lần nữa thì đã thấy Tuệ Viễn đại sư đang nhìn thẳng vào mắt mình, khoảng nửa phút, đột nhiên nói: "Vì kiếp trước, cho nên kiếp này, mọi thứ đều đã được sắp xếp..."

Câu này khiến Lung Nguyệt cả kinh, chẳng lẽ vị Đại hòa thượng này vừa nhìn đã có thể biết được mọi chuyện trong lòng người ta sao?

Nâng mắt lên nhìn thì lại thấy Tuệ Viễn đại sư mỉm cười, trong mắt giống như hiểu rõ, muốn đuổi theo hỏi thì lại thấy Đại hòa thượng khẽ lắc đầu.

Lung Nguyệt cúi đầu, không nói gì nữa.

Chỉ là một già một trẻ nhìn nhau một lúc lâu, cũng làm cho Lý Long Hựu và Lý Long Tá không hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi đưa tiền dầu vừng, thấp đèn mình đăng xong, Lung Nguyệt quỳ trước Phật cầu bùa bình an.

Nhớ kỹ trước khi đi mẫu thân đã dặn là phải đi sớm về sớm, nhưng Lung Nguyệt lại muốn đi chơi một lát cho nên đi theo hai vị ca ca đi ra đại điện. Vừa ra đã đâm vào một người mặc áo xanh đậm, thân hình khỏe mạnh.

Người tới chính là Bùi Nguyên Tu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Editor: Bún.

Lại nói đến Bùi Nguyên Tu, sau khi nhận được sự chấp thuận của Thuận Khải Đế, hân hoan về nhà, chuẩn bị mọi thứ để đến Tây Cương. Y phục thì nhất định phải mang đi, hân mang giáo bạc thường dùng cho người quen để họ đánh bóng. Ngựa thì không cần mua, Thuận Khải Đế cho phép hân đi theo Thái tử xuất chinh, cho nên được ban thưởng hai con ngựa quý. Bùi Nguyên Tu nghĩ rằng sẽ không có ai dám động tay động chân vào ngựa ban thưởng, trừ phi người đó chán cái đầu của mình rồi, nên chỉ dặn người chăn ngựa chăm sóc cho tốt. Hơn nữa, mấy cái người được gọi là người thân trong nhà chỉ mong sao mình sớm rời khỏi nhà, chết trận thì càng tốt, cho nên hân là sẽ không gây thêm chuyện nữa.

Vì khi còn bé đã theo phụ thân rời kinh, nhiều năm ở trong quân, mà nhà ngoại lại ở phía nam. Cho nên, ở kinh thành, hân không có một vị bằng hữu thân thiết nào. Hằng ngày, Bùi Nguyên Tu đến Diên Vũ Đường luyện một chút quyền cước, rồi lại đến thư phòng đọc một chút binh thư, đợi đến ngày xuất chinh.

Hôm nay, bị hai tên tùy tùng thân cận khuyến khích, đành phải ra ngoài một chút, lại nghĩ đến tiện thể đến Hoàng Giác tự thắp một nén hương cho cha mẹ đã khuất. Vừa vặn gặp huynh muội Lý Long Hựu.

Bùi Nguyên Tu đang muốn bước lên phía trước hành lễ thì Lý Long Hựu đưa tay ra ngăn lại: "Bùi tiểu tướng quân không cần đa lễ."

Bùi Nguyên Tu cúi sâu người, hành đại lễ, nói: "Tại hạ không dám đương nổi ba chữ 'Tiểu tướng quân'."

Lý Long Hựu biết hân lớn lên từ trong quân, đã từng lên chiến trường chém giết quân địch, có tâm bất chuyên với hân, sau đó giải thích một chút chuyện tình trong quân, cũng miễn cho tương lai vào trong quân hai mắt bị bôi đen một. Vì thế dặn Lý Long Tá đưa Lung Nguyệt hỏi cung trước.

Chỉ là, làm sao hai người này có thể dễ dàng đồng ý như vậy chứ? Nếu người làm huynh trưởng không đi, thì bọn họ tự nhiên sẽ ở lại.

Trong phòng ăn, sau khi nói chuyện được một lát, Lý Long Hựu và Bùi Nguyên Tu đều cảm thấy tiếc nuối vì quen nhau quá muộn.

Lý Long Tá sợ Lung Nguyệt ở trong phòng ăn, nghe hai người nói chuyện không thú vị, liền dẫn nàng ra sân gặp người tuyết.

Đội tiểu sa di(1) mang đồ ăn chay lên, Lý Long Tá mới công Lung Nguyệt vào phòng.

(1) Tiểu sa di: Hòa thượng mới xuất gia.

Lý Long Hựu vội vàng đưa ly trà nóng đang cầm trong tay cho Lung Nguyệt, rồi đưa tay lên xoa xoa gương mặt lạnh lạnh của nàng: "Muội ra ngoài cung, giống hệt như thả dê ra khỏi chuồng, cẩn thận nhiễm lạnh bị bệnh, trở về phải uống thuốc đắng, lúc đó thì chớ có khóc đấy."

Lung Nguyệt cong khóe mắt, cười ngọt ngào với Thái tử ca ca nhà mình. Bỗng nhiên thấy có người nhìn mình, quay đầu lại, thì ra là Bùi Nguyên Tu.

Người ta vẫn thường nói: "Thiên gia không phụ tử, hoàng gia không tình thân!"

Nhưng hành động vô cùng thân thiết giữa ba huynh muội bọn họ không thể nào làm giả được. Điều đó khiến Bùi Nguyên Tu vô cùng hâm mộ, nghĩ đến bản thân, mặc dù có huynh đệ, nhưng cũng như không có, trong giây lát cảm thấy vô cùng ảm đạm. Bùi Viễn kia chỉ mong sao mình nhanh chóng chết đi, để hắn có thể độc chiếm gia nghiệp. Như vậy thì không phải là huynh đệ, rõ ràng là kẻ thù kiếp trước, cho nên kiếp này là oan gia...

Mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình mà Bùi Nguyên Tu quên thu hồi ánh mắt.

Đợi đến khi Lung Nguyệt thật sự không thể chịu được ánh mắt nóng rực này, quay sang ngại ngùng cười với hắn thì lúc đó Bùi Nguyên Tu mới cảm thấy thất lễ, vội vàng khom người hành lễ, nói: "Tại hạ thất lễ!"

Lung Nguyệt dùng vẻ mặt của tiểu hài tử để giấu đi sự xấu hổ của mình, nói: "Có lẽ vị ca ca này đã đói lắm lắm rồi." Rồi lại hít sâu, "Thật thơm, nhìn cũng ngon nữa, chỉ là không biết mùi vị của nó như thế nào nhỉ?"

"Muội là con nèo tham ăn, đồ ăn chay ở Hoàng Giác tự là ngon nhất, đầy đủ mọi màu sắc, hương vị." Lý Long Tá nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Lung Nguyệt, trong giọng nói mang theo sự cưng chiều nồng đậm: "Mau đi rửa tay đi, đừng để mọi người chờ muội!"

Lung Nguyệt gật đầu, rồi đưa tay lên muốn Anh Lạc cô cô ôm đi rửa tay, đi được vài bước chợt quay người lại: "Tại sao muội không thấy các ca ca rửa tay nhỉ? Không phải hai người muốn muội đi rửa tay rồi ăn vụng đấy chứ?"

Lý Long Hựu ần ần trán nàng: "Đồ láu cá!"

Sau đó vẫy tay, lập tức có gã sai vặt bê chậu vào, ba người lần lượt rửa tay.

Ăn không nói, ngủ không nói. Mặc dù mọi người không nói chuyện, nhưng Lung Nguyệt cũng không nhàn rỗi. Thức ăn rất hợp khẩu vị, cho nên ăn nhiều hơn hai vị ca ca một chút. Nhưng Lý Long Tá lại cứ gấp ột đồ, món mà nàng không thích ăn nhất vào bát nàng, làm nàng tức giận không thôi. Lại quay sang, nhe răng với hắn. Càng nhìn càng cảm thấy nàng đáng yêu.

Lý Long Hựu lại gấp hết những thứ nàng không thích ăn cho vào bát mình, sau đó ăn từng miếng một.

Hành động bây giờ của mấy huynh muội này giống hệt đang náo loạn cả một vùng, làm Bùi Nguyên Tu ghen muốn chết. Trong lòng cảm thấy cô đơn, mắt cũng thoáng hiện một nét chán nản.

Dường như Lung Nguyệt phát hiện ra Bùi Nguyên Tu có điều khác thường, mắt khẽ chớp chớp, cười nói: "Bùi ca ca mau ăn đi, đừng ngừng, nếu không thì toàn bộ thức ăn ngon ở đây sẽ vào hết bụng tiểu ca mất." Nói xong, vươn người ra, gấp hai miếng giả gà vào bát Bùi Nguyên Tu.

Lý Long Tá không cam lòng bị trêu, nói: "Tiểu ca của muội đâu có tham ăn như vậy? Là người nào nói: Trong sách có thức ăn ngon??"

Lung Nguyệt hừ một cái: "Mới không nói như vậy!" Rồi quay sang chỗ Bùi Nguyên Tu, đúng lúc đó mắt hai người chạm nhau, thấy Bùi Nguyên Tu nhìn nàng cười thì cúi đầu không nói nữa.

Nhưng chưa được một phút lại ngẩng đầu lên: "Nếu đồ ăn chay này có thể chuẩn bị thêm một phần, sau đó mang về mời Hoàng nãi nãi nếm thử thì tốt rồi!"

Thái hậu lễ Phật, cho nên quanh năm chỉ thích ăn chay.

"Muội có tâm rồi." Lý Long Hựu vén tóc bên thái dương nàng ra sau tai.

"Có được không?" Lung Nguyệt hỏi lại.

Thấy Lý Long Hựu gật đầu, gọi tiểu sa đi ở ngoài cửa vào. Lung Nguyệt tự mình lấy một ít tiền trong hà bao màu nhũ đỏ bạc có đường viền kim tuyến thêu mề con ra, thêm chút tiền dầu vừng. Nhặt mấy đồ ăn chay ngon nhất ra để tiểu sa đi xếp nó vào hộp đựng thức ăn.

Sau khi ăn cơm xong, nghỉ khoảng hai khắc, Bùi Nguyên Tu đứng dậy chào Lý Long Hựu, Lý Long Tá, mang theo gã sai vặt xuống núi.

Ngoài thư phòng có một cây hồng mai, làm Bùi Nguyên Tu nhớ tới bóng người nhỏ bé toàn thân màu đỏ kia. Chợt cảm thấy trong lòng vô cùng ảm áp.

Nếu như mình cũng có một muội muội hiểu biết lạnh lợi như vậy thì chắc là cũng giống như Thái tử chỉ muốn ôm vào lòng mà yêu thương thôi!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Editor: Búnn.

Hai ngày sau, Thái tử Lý Long Hựu muốn xuất kinh đến đại quân trước một ngày để tiện hòa nhập vào trong quân.

Trong khoảng thời gian này Lung Nguyệt vội vàng thêu xong một cái hà bao không được đẹp mắt cho lắm, cẩn thận cho bùa bình an vào, sau đó kiễng chân nhỏ lên, đeo lên cổ Thái tử Lý Long Hựu.

"Ca ca chớ có ghét bỏ, muội muội cũng biết xấu, nhưng đây là tâm ý của muội muội, dù sao cũng không thể nhờ người khác làm được." Lung Nguyệt xấu hổ cúi đầu, đỏ mặt. "Nhưng mà, nếu như ca ca thật sự không thể mang được thì cho hà bao và bùa bình an này vào một cái hà bao hoặc túi hương khác cũng được."

Lý Long Hựu nhìn hà bao nhỏ màu xanh lá cây đậm thêu mặc trúc trên cổ, đường may xiêu vẹo, quả thật là không đẹp mắt cho lắm, nhưng dù sao cũng là tâm ý của muội muội. Ngồi xồm xĩnh người xuống, nhìn thẳng vào mắt Lung Nguyệt, cười âm ỉ: "Làm sao ca ca có thể ghét bỏ được, muội muội đã thêu rất đẹp rồi, đặc biệt là mặc trúc này, ca ca rất thích." Dứt lời, hẩn nhét hà bao vào bên trong áo. "Ca ca sẽ mang bên người, ăn cơm, đi ngủ cũng không bỏ xuống được không?"

Lung Nguyệt xấu hổ cười, biết đây là do ca ca thương mình, vươn hai bàn tay nhỏ ra ôm cổ Lý Long Hựu, nói: "Ca ca phải bình an trở về, muội ở nhà nhất định sẽ luyện nữ công thật tốt, đến lúc đó sẽ thêu cho ca ca một cái có thể khoe ra ngoài."

"Được! Một lời đã định!"

Lý Long Hựu xoa xoa tóc trên trán Lung Nguyệt, xoay người về phía trước mặt Thuận Khải Đế, Thái hậu, Cẩn Hoàng hậu, vén vạt áo lên, quỳ xuống đất, vô cùng cẩn thận bái đại lễ.

"Lần này nhi thần vào trong quân, hi vọng phụ hoàng, hoàng tổ mẫu, mẫu hậu đừng nên lo lắng! Nhi thần chắc chắn sẽ chăm sóc tốt bản thân, cũng mong phụ hoàng, hoàng tổ mẫu, mẫu hậu bảo trọng, đợi nhi thần chiến thắng trở về." Lý Long Hựu không nói bất cứ điều gì liên quan đến kiến công lập nghiệp, hoặc chí lớn trong lòng. Lúc này, hẩn không phải là Thái tử, chỉ là đứa con bình thường trước khi xuất chinh chào từ biệt phụ thân mẫu thân.

"Được! Tốt lắm! Lần này Hựu Ca Nhi đi phải cẩn thận, Hoàng tổ mẫu chờ con chiến thắng trở về!" Giọng nói của Thái hậu có chút run run.

Hai tay Cẩn Hoàng hậu đỡ Thái hậu, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm gì nữa, những điều nên dặn dò đã dặn hết từ tối hôm qua, còn nhắc đi nhắc lại vài lần.

"Đi đi!" Thuận Khải Đế chỉ nói hai chữ. Lo lắng, yêu thương của ông đã sớm thể hiện trong lúc bố trí đoàn người đi theo Thái tử rồi.

Lý Long Hựu đứng dậy.

Đội vài vị Hoàng tử, Công chúa khác bước lên, nói vài câu đơn giản, đưa tiễn Lý Long Hựu như: "Nhớ bảo trọng", "Chiến thắng trở về". Không thể nào phân biệt được trong đó có bao nhiêu thật tình, bao nhiêu giả ý.

Lý Long Hựu trả lời từng người.

Rồi sau đó xoay người lại, khẽ dấn vào ngực Lý Long Tá một cái, dặn hẩn, đừng quá hấp tấp, nên hiếu kính trường bối, thành thật nghe lời, ban sai cẩn thận. Rồi lại ôm Lung Nguyệt vào lòng.

Tạm biệt mọi người, xoay người đi, đi nhanh, đi thẳng ra khỏi cửa cung, không quay đầu lại dù chỉ một lần.

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng thiếu niên kia nữa, Cẩn Hoàng hậu mới dùng khăn chấm khóe mắt.

Buổi tối, lúc dùng cơm với Thuận Khải Đế và Cẩn Hoàng hậu ở Khôn Thái cung, Lung Nguyệt biết được, ngày mai Thuận Khải Đế phải đến đình nghị chân cách kinh thành mười dặm đưa tiễn chúng tướng sĩ, thì lập tức nấn nỉ Thuận Khải Đế, đồng ý giấu nàng ở trong xa liễn, cùng đến đó. Vừa làm nũng, vừa trêu chọc. Thuận Khải Đế bị nàng vô cớ gây rối, đành phải cười đáp ứng.

Hôm sau, trời chưa sáng.

Đình nghị chân cách kinh thành mười dặm.

Tam quân tướng sĩ đứng thẳng trong tuyết, chí khí dâng trào.

Thuận Khải Đế hạ Long tiễn, tể rượu, chúc chiến thắng trở về, đưa tiễn tam quân.

Nói lời tạm biệt với Bình Vương, Thống soái tam quân.

Vì hai nhi tử của Thuận Khải Đế đã xuất cung lập phủ phong Vương, cho nên hai huynh đệ nhất mẫu của Thuận Khải Đế là Bình Vương và An Vương đã sớm vào chức vị Thân Vương.

Tình cảm giữa Bình Vương, An Vương và Thuận Khải Đế vô cùng cùng thân thiết.

Lúc này, Bình Vương nắm tay Thuận Khải Đế, nói: "Lần này Thần đệ đi nhất định sẽ đánh tan man di ở Tây Cương, chiến thắng trở về. Chi là thần đệ đi lần này..." Bình Vương dừng lại một chút, rồi lại nói: "Chi là tiểu ma tinh trong nhà Thần đệ, mong Hoàng huynh giúp đỡ quản giáo nó..."

Bình Vương còn chưa nói xong thì một giọng nói trong trẻo của trẻ con vang lên, mặc dù phát âm còn chưa rõ ràng, nhưng cũng đủ hiểu: "Phụ vương cứ yên tâm đi đánh người xấu, nhi tử ở nhà sẽ nhím chăm chăm mẫu phi, không để cho mẫu phi nhảy lên đầu lật ngói(1)!"

Mọi người cố nén cười, tìm chủ nhân của giọng nói đó, chỉ thấy phía sau rèm cửa trong liễn của Thuận Khải Đế có một cái đầu của nam đồng thò ra. Không phải người ngoài, chính là tiểu ma tinh trong miệng Bình Vương.

Bình Vương vẫn không có con, người ta đồn rằng: Năm Khanh Vương làm loạn, Bình Vương giết ba vị huynh đệ, phạm phải luân lí làm người, cho nên không có con.

Bình Vương là tướng quân trên lưng ngựa, giết vô số kẻ địch, đương nhiên là không tin chuyện này. Nhưng lại không chịu nổi tính đa nghi của Bình Vương phi, vẫn cầu thần xem bói, rồi lại cầu thầy trị bệnh dùng thuốc, lần qua lần lại khiến mỗi lần nghe thấy con nói dòng thì Bình Vương lại cảm thấy sợ hãi. Đến lúc qua tuổi hai mươi, thẳng đến bốn mươi tuổi, Bình Vương phi lại hoài thai, sinh hạ một đứa bé mập mạp.

Mà được một đứa con này, nghe nói lại là dính ánh sáng của Lung Nguyệt.

(1) Thành ngữ: Ba ngày không đánh nhảy lên đầu lật ngói.

Tương truyền Bảo thị có hai người con trai, bởi vì không việc quá mức bận rộn, không có thời gian quản lý hài tử, kết quả ba ngày sau hài tử nhảy lên mái nhà lật ngói.

Ý chỉ là đứa trẻ nghịch ngợm.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Editor: Búnn.

Lại nói đến ngày làm tiệc đầy tháng ấy của Lung Nguyệt.

Mặc dù Bình Vương Phi không có con, nhưng là người thích hài tử. Thấy Lung Nguyệt xinh đẹp, đáng yêu như vậy, thì vô cùng thích, ôm một lúc lâu mà không muốn buông tay.

Đến lúc quay trở về Bình vương phủ, không đến hai tháng thì truyền ra tin tức, Bình Vương Phi có thai rồi!

Hoài thai mười tháng, rồi sinh được một đứa bé mập mạp.

Đây chính là "Ngàn mẫu đất mới được một cây mạ" đó!

Thái hậu ở trong cung còn vui mừng hơn, vui đến phát khóc, cuối cùng tiểu nhi tử cũng có hậu rồi.

Đương nhiên Thuận Khải Đế cũng vui mừng cho huynh đệ nhà mình, lúc trước Bình Vương giết Tam Vương tạo ra nghiệp chướng cũng là vì kế hoạch bá nghiệp của mình, cuối cùng tiểu đệ cũng có hậu, cái tâm ý này của ông cũng có thể đặt xuống được rồi. Sau đó mỗi ngày đều có đồ ban thưởng từ trong cung đi chuyển về phía Bình vương phủ.

Bình Vương Phi cũng thẳng thắn nói: "Cửu công chúa là phúc tinh của chúng ta, tiếp chỉ ôm nàng một chút, vậy mà lại được một đứa bé mập mạp."

Được rồi, sau lần này, Lung Nguyệt lại biến thành phúc tinh "Tổng Tử"(1) trong lòng mọi người.

(1) Tổng Tử: Là Nữ Oa nương nương, hay là Bà Mụ.

Có rất nhiều vị phụ nhân, muốn sinh nhi tử, thấy Bình Vương tạo ra 'Sát nghiệp', mà vẫn có thể có con trai, nên cũng muốn ôm tiểu phúc tinh Lung Nguyệt một cái.

Nhưng muốn cũng chỉ là muốn, muốn xong thì thôi.

Lung Nguyệt là ai chứ!

Là Thiên gia Công chúa!

Là hòn ngọc quý trên tay của Thuận Khai Đế!

Người muốn ôm thì có thể ôm được ngay ư?

Lại nói đến "Ngân mẫu đất mới có một cây mạ" trong Bình Vương phủ này. Dựa theo quy củ xếp tên trong hoàng gia, được đặt đại danh là: Lý Long Triệt. Lúc tiểu tử này tám tháng đã biết bò, từ đó về sau thì người lớn trong nhà đã không còn thời gian rảnh rỗi nữa. Đến lúc một tuổi, đi còn chưa vững đã bắt đầu nghĩ đến chạy. Về sau chỉ cần hắt ở đâu thì ở đó gà bay chó sủa, không được một góc yên tĩnh.

Bình Thân Vương nói: "Ngân trông vạn trông, cuối cùng lại trông được một tên tiểu ma tinh."

Mấy ngày trước, Bình Vương được phong làm Thống soái Tam quân, đương nhiên là muốn đi trước thời hạn vài ngày.

Trước khi rời phủ, Lý Long Triệt lại gây tai họa, Bình Vương Phi giờ chửi lông gà, mắng thẳng vào mặt hắn: "Ba ngày ta không đánh người, người dám nhảy lên đầu lật ngối phải không?" Trong lúc thu thập tên tiểu ma tinh kia thì vô ý bị trật eo. Bình Vương liên tục dặn dò là đừng nên tức giận rồi đi vào trong quân.

Lại nói đến Bình Vương Phi, là nữ trượng phu giống như Hoa Mộc Lan, Lương Hồng Ngọc. Xuất phát từ Bình Cương Công phủ ở phía Tây Bắc.

Bình Cương công phủ này lập được công lao trên lưng ngựa, khi Bình Vương Phi vẫn còn là cô nương gia thì cũng từng ra trận chém giết Thát Tử(2).

(2) Thát Tử: dân tộc Hán gọi dân du mục phương bắc là Tác-ta, thời Minh chỉ người phía đông Mông Cổ, phía đông bắc Nội Mông và nước Mông Cổ ngày nay.

Có điều, thê tử này là do Bình Vương tự mình theo đuổi mới cưới về được.

Về phần tại sao ư?

Ồ, chỉ có thể nói, vị này phù hợp với khẩu vị của Bình Vương.

Phu thê nhà người ta đóng cửa lại, cài nhau âm ỉ, cuối cùng được một cảnh tượng náo nhiệt. Bình Vương thích nhất là ôm Bình Vương Phi vào lòng, nói một câu: "Nàng mới đúng là tiểu khắc tinh của ta!"

Chỉ là không nghĩ tới, lúc này giữa hai phu thê không có ai, trong lúc không đề phòng thì bị Lý Long Triệt ở trong bụng Bình Vương Phi nghe được từ "Tiểu khắc tinh" này. Sau đó thì xuất hiện tiểu tử như ngày hôm nay.

Quay về hôm đưa tiễn Tam quân.

Bình Vương nghe thấy câu nói hoang đường của nhi tử, sau đó mắt lại quét xung quanh, nhìn gương mặt cố nín cười của bọn họ, không nén được giận, tiểu tử này vất hết mặt mũi của ông đi rồi, khụ hai tiếng: "Hoàng huynh, tại sao đồ nghiệp chương này cũng đến đây thế?"

Chuyện là thế này, tối hôm qua Thuận Khai Đế lệnh Cát An tới đón Lý Long Triệt vào cung. Lúc đồng ý với thỉnh cầu của Lung Nguyệt, Thuận Khai Đế lại nhớ tới, nhà tiểu đệ chỉ có một nhi tử, lần xuất chinh này ít thì mấy tháng, nhiều thì một năm, hai năm, cũng chưa xác định được, hẳn là sẽ nhớ con. Cho nên cùng mang tới đây, để phụ tử gặp mặt nhau một lần.

Thuận Khai Đế giữ mặt mũi cho tiểu đệ, nín cười vẫy tay, bảo Lý Long Triệt qua đây.

"Trăm mạng nó tới!"

Được sự đồng ý của Thuận Khai Đế, Lý Long Triệt không cần ôm ấp, tự mình dùng cả hai tay hai chân bò xuống Long tiền, người chưa đến gần, đã nghe thấy âm thanh giòn giã: "Phụ vương, Hoàng bá bá mang con tới tiễn người, nhi tử chúc người lấy được chiến thắng, thành công trở về!" Giọng nói trong trẻo của trẻ con có lực xuyên thấu cực mạnh, nhưng chỉ nói được một câu đúng đắn, sau đó lại trở về phờn nhuộm, nhỏ giọng nói: "Thái Tử ca ca nói với Cửu Nhi tỷ tỷ, dao găm cắt thịt của Man đi ở Tây Cương rất sắc, sẽ mang về cho Cửu Nhi tỷ tỷ một con. Người cũng mang về cho nhi tử một con nhé!" Lý Long Triệt chớp chớp đôi mắt to trắng đen rõ ràng, lộ rõ vẻ chờ mong.

Bình Vương chỉ 'Ừ' thật mạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Lý Long Triệt lại vui mừng hơn hờ, nói: "Nhi tử chỉ biết là Phụ Vương đã đáp ứng rồi nhé! Nhi tử ở đây tạ ơn Phụ Vương!"

Xong việc của mình, Lý Long Triệt lại nhớ tới việc mà mẫu thân ở nhà phân phó, vươn tay nhỏ ra, muốn phụ thân nhà hắn lại gần một chút.

Bình Vương đen mặt, nói: "Có chuyện gì thì nói mau, nam tử hán đừng có mà dùng động tác của nữ nhân nhà người ta!"

"Phụ Vương muốn nhi tử nói luôn sao?" Lý Long Triệt nghiêm túc hỏi.

Bình Vương đáp: "Nói mau!"

Lý Long Triệt nghiêm mặt, hùng hồn nói: "Mẫu Phi bảo nhi tử truyền lời: Lần này trở về, nếu phát hiện trên người chàng có thêm một vết thương, thì cần thận da của chàng đấy!" Dứt lời, len lén nhìn gương mặt tiếp tục đen đi một nửa của phụ thân hắn, vèo một cái trốn ra sau lưng của Thuận Khải Đế, thò đầu ra, nói: "Nhi tử truyền xong rồi đấy nhé. Là người bảo nhi tử nói luôn mà!" Nói xong, lại rút đầu vào sau lưng Thuận Khải Đế.

Mọi người ngai mặt mũi của Bình Vương, không dám cười, nhưng Thuận Khải Đế thật sự không chịu được, cười ha ha.

Từ trẻ Bình Vương đã dần thân vào trong quân, tính tình vốn thô kệch, nhìn mọi người: "Đừng nhịn, muốn cười thì cười đi!"

Như được đại xá, mọi người phá lên cười, ngay cả động vật trong rừng cũng hoảng sợ mà bay tán loạn.

Lúc này Lung Nguyệt ngồi trong Long tiễn, ôm ấm lò, nhìn xuyên rèm màu vàng thêu hoa văn hình rồng ra bên ngoài, tìm kiếm bóng dáng Thái tử ca ca của nàng.

Trong đám người, Thái tử ca ca nhà nàng mảy mẩy sáng, mặt giống như chậu bạc, cả người mặc chiến giáp màu xám bạc, bên cạnh là một con ngựa Xích Thổ, vẻ mặt uy vũ, đẹp không tả hết.

Bên cạnh Thái tử ca ca đều là con nhà thế gia, tất cả đều tinh thần bất phàm.

Còn có một người, chiến giáp màu đen, ngựa màu đen, bên cạnh yên của con ngựa có một cây ngân thương cực kỳ bắt mắt. Dáng người, khuôn mặt, tất cả đều anh tuấn, không thua ca ca chút nào.

Nhưng trên khuôn mặt lại không có vẻ nóng lòng muốn tỷ thí như đám người con nhà thế gia, lại có thêm vài phần trầm ổn, ung dung. Lòng Lung Nguyệt khẽ động một cái, hình như người này, cảnh tượng này, nàng đã từng gặp, từng nhìn thấy, nhưng rồi lại cảm thấy xa lạ. Trong lòng có cảm giác chua xót mơ hồ nói không nên lời.

Người này chính là Bùi Nguyên Tu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Editor: Bún.

Lúc Lung Nguyệt đang chăm chú nhìn Bùi Nguyên Tu thì tiếng trống báo hiệu thời gian xuất chinh đã đến, tướng soái tam quân quý lạy Thuận Khải Đế, xuất phát đến Tây Cương, sớm tụ hợp với Lão Nguyên Soái đã đóng quân chiến đấu gian khổ với Man di ở Tây Cương trước đó nhiều ngày.

Nhoáng một cái đã mấy tháng.

Từ sau khi xuyên qua, qua lần Kinh Chập này Lung Nguyệt đã năm tuổi rồi.

Cần Hoàng hậu để nàng và Hóa Diên học cùng một khuê học.

Trong hoàng cung Đại Chiêu quốc, nhóm công chúa có ma ma giáo dưỡng, cũng có nữ quan dạy đọc sách, thơ từ, vẽ tranh.

Mới đầu chỉ có nhóm công chúa theo học, sau lại cảm thấy ít người, một mình nhóm công chúa học sẽ cảm thấy buồn tẻ, cho nên chọn thêm dòng chính nữ vừa đủ tuổi trong thế gia vọng tộc, gia đình trọng thần tiến cung làm thư đồng. Về sau vì cái danh 'Thư đồng của công chúa' vang dội, cho nên thanh niên trai tráng trong nhà làm quan thường thích chọn thê tử trong nhóm thư đồng, còn chọn ra được vài vị hoàng tử phi. Dần dần những người trong nhà quan lại, phẩm là người có thể đưa người vào trong cung, đều năn nỉ họ đưa dòng chính nữ của mình vào, số người tăng lên, về sau thành khuê học.

Mặc dù Lung Nguyệt còn nhỏ tuổi, nhưng nàng lại là công chúa duy nhất thuộc dòng chính của Thuận Khải Đế, còn có phong hào, còn được sủng. Nên tất nhiên mấy người trong khuê học không dám xem thường nàng, cũng không có người dám nói mấy lời khó nghe với Hóa Diên. Mặc dù mấy vị Công chúa tỷ tỷ kia không thích nàng, nhưng cũng chỉ dám trốn tránh mà thôi.

Lúc dạy học, các nữ quan càng tăng cường để ý tới nàng.

May mà Lung Nguyệt không phải thật sự năm tuổi, hai khoản mục thi thư đều là những việc đơn giản, nàng còn hiểu biết hơn mấy vị công chúa tỷ tỷ, cô nương thế gia kia nhiều.

Chỉ là về phần vẽ tranh, đòi trước Lung Nguyệt chỉ thích chạy lung tung, hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc, tiền kiếm được từ công việc gia sư chỉ đủ trả tiền học phí và sách vở, vậy thì làm gì có thời gian mà nghiên cứu nghệ thuật?

May mắn trong kiếp này, mẫu thân của nàng là người hữu tình, từ khi nàng đầy tháng, thường xuyên ôm nàng đánh đàn vẽ tranh. Sau hai tuổi, Lung Nguyệt cũng được ôm đàn chơi đùa, sau đó thì đánh chuẩn Cung Thương Giác Trung Vũ (1). Đến nỗi bây giờ, mặc dù không quá xuất sắc nhưng cũng có thể làm ồn. Chỉ là về phương diện vẽ tranh này thì có chút khó coi. Trong bốn năm Lung Nguyệt cầm bút, muốn viết được chữ cũng phải khổ luyện một phen, chữ triện cũng tạm ổn, nhưng lúc vẽ lại cực kỳ gượng ép.

Có điều, Lung Nguyệt vẫn vô cùng tin tưởng chuyện siêng năng có thể bù trừ những cái khác, bây giờ nàng mới năm tuổi, nếu chăm chỉ luyện tập trong năm năm, không câu có danh tiếng, nhưng cũng phải có một chút thành tựu. Huống chi, mẫu thân nàng là một tấm gương tốt, cầm kỳ thư họa, mọi thứ đều tinh thông.

Thật ra, Lung Nguyệt đang cố ép bản thân mình.

Với những gì người khác thấy, một nữ đồng năm tuổi như nàng, có thể làm được những việc như vậy đã là không tầm thường rồi.

Quy định của khuê học là học hai ngày nghỉ một ngày.

Hôm nay chính là hai ngày đi học, Hoán Ngọc và Đào Châu đã sớm chuẩn bị xong giấy, bút, mực mà Lung Nguyệt quen dùng. Cũng chuẩn bị thêm điểm tâm mà Lung Nguyệt thích, đưa vào hai hộp đựng. Chỉ còn chờ Bát công chúa qua đây, rồi đi học cùng Lung Nguyệt. Nhưng một lúc sau chỉ có Sương Nhi, đại nha hoàn của Hóa Diên tới đây, nói: Đêm qua Bát công chúa bị phong hàn, nửa đêm bắt đầu sốt cao, cho nên hôm nay không thể đi học chung với Cửu công chúa được.

Từ trong bụng mẹ cơ thể của Hóa Diên đã yếu đuối, từ nhỏ lại không được chăm sóc cẩn thận, một tháng thì ốm bệnh mất nửa tháng. Về sau Lung Nguyệt lười nàng đi đá cầu, rồi ném bao cát, thỉnh thoảng còn theo đuổi Lý Long Tả luyện một chút trung bình tấn, quyền cước. Mặc dù chỉ là khoa chân múa tay, không đánh không giết được tặc nhân, nhưng cũng có thể cường thân kiện thể. Sức khỏe của Hóa Diên đã tốt hơn trước rất nhiều, không cần phải ôm thuốc uống mỗi ngày nữa.

"Bây giờ đã bớt sốt chưa? Mời thái y chưa? Thái y nói như thế nào?" Lung Nguyệt ngồi trên ghế, hỏi cận kề.

"Hồi bẩm Cửu công chúa, hôm nay trời vừa sáng đã báo cáo Hoàng hậu nương nương, thỉnh Lưu thái ý đến thăm bệnh, Lưu thái y nói, do cơ thể Bát công chúa yếu từ bên trong, nhiễm phong hàn, đã khai được rồi. Bát công chúa cũng uống thuốc rồi, sốt cũng đã giảm. Người sai nô tỳ đến đây mong Cửu công chúa đừng lo lắng."

Sương Nhi cẩn thận đáp lời, biết rõ vị Tiểu chủ tử trước mặt này không yếu đuối như công chúa nhà nàng. Nhìn bề ngoài mới chỉ có năm tuổi, nhưng trong hành động vẫn mơ hồ lộ ra sự uy nghiêm, mang theo bóng dáng của Cẩn Hoàng hậu. Ngày thường là một chủ tử rộng rãi, có nét mặt hòa nhã, nhưng nhìn đám cung nữ trong điện Kính Chập này hành sự rất có quy củ thì biết, vị Tiểu chủ tử này là người có trình tự quy tắc riêng, có chủ ý riêng của bản thân, không dễ lừa bịp.

Sương Nhi tiến cung năm mười hai tuổi, bây giờ đã mười tám tuổi, hầu hạ trong cung sáu năm, cũng đổi qua ba lần chủ tử. Đó là vị Nghênh tẩm nương nương lúc nào cũng gay gắt kia, nhưng cũng chỉ có vẻ ngoài lợi hại, chèn ép hạ nhân, chứ không cũng không có mảnh khỏe gì.

Lung Nguyệt gật đầu. "Các người hầu hạ tận tâm, đợi đến khi Bát tỷ tử tốt lên, tất nhiên là sẽ không quên phần thưởng của các người."

"Đây là việc nô tỳ nên làm, không dám nhận thưởng Công chúa ban cho." Sương Nhi cúi đầu, nàng ta biết Cửu công chúa đang ám chỉ các nàng không dụng tâm phụng dưỡng.

"Ừ, các người hiểu được là tốt rồi, chỉ là bây giờ Bát tỷ tử đang ốm, cũng không có tâm lực chú ý đến các người, nếu thiếu cái gì, hay là có gì không ổn, cứ qua chỗ ta!" Nói xong, nàng vẫy tay với Dịch Thúy: "Xếp hoa quả đường mạch nha sang cái hộp khác, mang sang cho Bát tỷ tử, để tỷ ấy ăn lúc uống thuốc đắng."

Sương Nhi nhận hộp nhỏ trắng men màu vàng Dịch Thúy đưa, chuẩn bị cáo lui thì thấy Hoán Ngọc đưa một cái hà bao nhỏ qua đây, bèn đưa tay ra thật trọng cảm lấy. Lúc đi ra khỏi điện Kính Chập, mở hà bao ra, bên trong có ba tiểu kim trư tròn xoe có dáng vẻ ngây thơ đáng yêu. Thăm nghĩ trong lòng: Vẫn là Cửu công chúa này có của cải, dù sao cũng là người có đất phong.

Hiện tại những vị công chúa khác đều chưa có đất phong, toàn bộ đều dựa vào phân lệ hàng tháng, khó trách có câu: nói như rồng leo, làm như mèo mửa, không thể mỗi lần khen thưởng đều dùng trang sức, nhưng dù sao cũng phải có chút bạc vụn.

Chỉ mỗi mình Lung Nguyệt là khác, từ sau khi nàng một tuổi, hàng năm đều có thu nhập là một đồng bạc lớn.

Cho nên mới nói, làm chủ tử cũng không phải là việc dễ dàng gì.

Sau khi Sương Nhi về, Lung Nguyệt nhìn sắc trời không còn sớm, lệnh cho Hoán Ngọc và bốn nha hoàn thu thập mọi thứ, chuẩn bị đi khuê học, lại nghe thấy cung nhân bên ngoài nói: "Thỉnh an Anh Vương điện hạ!"

--- -----

(1) Cung Thương Giác Trung Vũ:

Cung: một âm trong ngũ âm thời cổ tương đương với nốt 'Đô'

Thương: một trong năm âm cổ, tương đương với hai giản phổ

Giác: một trong năm âm cổ, tương đương với số 3 trong giản phổ

Trung: một trong 5 âm thời cổ tương đương với số 5 trong giản phổ

Vũ: một âm trong ngũ âm thời cổ, tương đương với số 6 trong giản phổ

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Editor: Bunn.

Lúc này Lung Nguyệt đi nhanh đến cửa phòng. Vén rèm thêu mèo chơi đùa trúc đốm lên, thì gặp Tiểu ca nhà mình đang đi về phía này.

Trong tháng trước, Lý Long Tá tròn mười sáu tuổi, trong thọ yến, Thuận Khai Đế nghiêm mặt nói: "Bây giờ con cũng đủ tuổi để xuất cung lập phủ rồi, chọn lấy một ngày tốt mau mau chuyển ra đi, miễn cho suốt ngày nhảy nhót, tìm việc bắt nạt Cửu Nhi."

Sau đó Cát An cầm thánh chỉ đã soạn sẵn, đứng ra phía trước, tuyên đọc.

Lý Long Tá được phong làm Anh Vương, Thuận Khai Đế cấp Bột Hải(1) quận cho hắn làm đất phong.

Phải nói, không cần xét đến địa vị cao quý nhất quốc chi quân của Thuận Khai Đế, ông cũng giống như bất kỳ một người làm phụ mẫu nào khác trong thiên hạ, trong lòng vẫn luôn thiên vị. Phủ của các hoàng tử khác đều được ban thưởng ở ngoài cung, chỉ mình Lý Long Tá, ngoài miệng Thuận Khai Đế nói ghét bỏ hắn làm âm ỉ, nhưng lại thường điện Anh Vũ ở phía tây điện Cần Chính cho hắn làm phủ.

Thời cổ đại, càng nhà kiến trúc trang trọng nghiêm túc thì càng coi trọng sự cân xứng, Hoàng Thành chính là nơi như vậy.

Cửa chính Hoàng Thành Đại Chiêu quốc, cũng chính là cửa Cần Thanh, tiếp theo đó là Điện Kim Loan. Bên trái điện Kim Loan tổ miếu(2), bên phải điện Kim Loan thờ thần đất và thần lúa. Phía sau điện Kim Loan chính là điện Cần Chính. Bên trái điện Cần Chính là Đông Cung của Thái Tử, mà đối xứng phía bên phải của nó chính là điện Vũ Anh. Còn về phần tại sao lại xây dựng nó, chính là xem tâm tình của Hoàng đế.

Người sáng suốt vừa thấy là biết, Ngũ Hoàng tử, cũng chính là Anh Vương, là Thái tử dự bị, một khi Lý Long Hựu có gì bất trắc thì Lý Long Tá chính là Thái tử kế nhiệm.

Cũng có người có ý xấu, ngóng trong huynh đệ hai người cấu véo lẫn nhau, ở giữa ngư ông đắc lợi, Nghiên phi chính là một trong những vị đó. Nghiên Phi là một vị phụ nhân khi Thuận Khai Đế vẫn còn là Thái tử, sau khi sinh Nhị hoàng tử, bây giờ là Thận Vương, được tiến phong làm trác phi, Thuận Khai Đế đăng cơ, phong tân vị, sau đó lại sinh Thất công chúa, mới được vào phi vị. Nhắc tới cũng có vài phần thủ đoạn, nhưng đứng trước mặt Cẩn Hoàng hậu được học đạo Đế Vương từ nhỏ thì cũng không là gì.

Lung Nguyệt vừa vén rèm, vừa cười với Lý Long Tá: "Sáng sớm tiểu ca đã tới chỗ muội muội, chẳng lẽ trong điện Vũ Anh không chuẩn bị điểm tâm sao? Chỉ là tiểu ca tới chậm rồi, muội muội phải đi học rồi, không có thời gian tiếp tiểu ca đâu." Nói xong thì hạ mệnh xuống, đứng trên bậc thang ngẩng đầu nhìn Lý Long Tá.

Lý Long Tá bước lên vài bước, vờn tay ra ấn ấn trán nàng: "Con mèo nhỏ này, tiểu ca đến ăn chút điểm tâm mà muội cũng không nỡ! Vậy thì thư của Thái tử ca ca muội cũng không cần xem đúng không, phí ánh mắt."

"Thái tử ca ca gửi thư sao? Có tốt không? Có thu được cho muội muội món quà nào không?" Lung Nguyệt nghe thấy Lý Long Hựu có gửi thư, mắt sáng lên. Sau khi nhìn thấy mặt Lý Long Tá hơi trầm xuống, lại lấy lòng nói: "Muội muội mới làm một thực đơn mới, hôm nay mới để trù phòng làm thử một chút, khi nào tiểu ca rảnh rồi, tới đây ăn cùng muội muội có được không?"

Lý Long Tá chỉ muốn đùa nàng thôi. Mỗi ngày huynh muội hai người đều phải đùa một chút, nếu không thì cả ngày đều cảm thấy thiếu gì đó.

"Muội đó!" Lý Long Tá lấy thư từ trong ngực ra.

Từ kinh thành đến Tây Cương khá xa, thư từ qua lại cũng khó khăn, bây giờ lại có chiến sự, thật sự chính là "Thư nhà là vạn kim". Tướng sĩ bình thường nửa năm mới được một lần nhìn thấy thư nhà. Mỗi tháng có được một lá thư như Lung Nguyệt chính là được ưu tiên rồi.

"Thái tử ca ca rất tốt, mấy ngày trước khi gửi thư cho muội còn chém được mấy tên man di trên chiến trường. Găng tay muội làm mang theo lên chiến trường rất có lợi, huynh ấy nói găng tay đó có thể che hết các đầu ngón tay, lại không ảnh hưởng đến việc kéo cung bắn tên." Lý Long Tá cuộn tròn thư lại, gõ lên đầu Lung Nguyệt: "Muội thật là thiên vị, lúc nào cũng nghĩ đến Thái tử ca ca! Làm tiểu ca ta thật sự thất vọng!"

Lung Nguyệt 'Haha' hai tiếng, nói: "Bất công ở chỗ nào, muội muội cũng nhớ đến tiểu ca mà!" Dứt lời, vẫy tay với Dịch Thúy ở phía sau.

Rất nhanh, Dịch Thúy bê hộp tre vô cùng tinh xảo bước ra. Lúc mở ra, bên trong có một bao tay tinh xảo, nhưng bề ngoài lại vô cùng quái dị.

Lung Nguyệt giải thích: "Có hình dạng như vậy là vì có thể bảo vệ bàn tay, không bị mài mòn, không ảnh hưởng đến sự linh hoạt của ngón tay. Ở chỗ của Thái tử ca ca lạnh, nên muội dùng hàng da lông để làm. Cái này của tiểu ca muội dùng da mỏng hơn, ở đây thời tiết đã dần ấm lên, càng về sau sẽ không dùng được nữa." Vừa nói, Lung Nguyệt chỉ chỉ sợi dây bên cạnh lỗ nhỏ trên mu bàn tay của Lý Long Tá. "Cái này là lỗ thông khí, như vậy sẽ không cảm thấy quá kín, đợi đến lúc trời lạnh hơn, muội sẽ lại làm cho tiểu ca một cái khác."

"Cái này rất tốt, ta rất thích, muội vất vả rồi!" Lý Long Tá đeo lên thì không muốn tháo xuống, chỉ lật qua lật lại xem xét nó, rồi lại nói: "Nay mai phải cưỡi ngựa, Tiểu ca sẽ mang theo, để bọn họ hâm mộ, xem ai còn dám khen ngợi muội muội nhà họ khéo léo trước mặt ta nữa!"

Lý Long Tá đã đến tuổi nghị hôn. Hiện giờ con cháu thế gia nghị hôn đều có nãi nãi lo liệu. Lý Long Hựu đã sớm quyết định cô nương con vợ cả của danh môn thế gia là Không gia rồi, chỉ đợi cô nương gia đến tuổi cập kê là sẽ cưới về làm thê tử. Còn Lý Long Tá, từ một năm trước Cẩn Hoàng hậu đã đề cập mới hần vài lần. Hần chỉ nói: Muốn giống như Bình Vương thúc, tự chọn cho mình một người.

Cẩn Hoàng hậu hiểu được lỗi khổ của việc kết thân, tất nhiên là hi vọng người thân không bị liên lụy bởi quyền lợi. Lý Long Hựu là Thái tử, tất nhiên là không có khả năng, còn tiểu nhi tử thì không muốn lại ép buộc hần. Cho nên đã thương lượng với Thuận Khải Đế, để hần tự chọn cũng được.

Thời cuộc trước mắt rõ ràng hơn rất nhiều, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì sau khi Thuận Khải Đế trăm tuổi, Thái tử sẽ đăng cơ, là thân huynh đệ dòng chính của Thái tử, ngày sau Lý Long Tá nhất định phải che chở cho tân hoàng. Có thể thấy, Hoàng thượng cũng yêu thương tiểu nhi tử này.

Nhóm người thế gia đương nhiên muốn mang nữ nhi nhà mình tới, bầu vút lấy chức vị cao này. Vì vậy, lúc công tử thế gia nói chuyện với Lý Long Tá thường xuyên mang tỷ tỷ, muội muội nhà mình ra, muốn treo một cái biển hiệu trước mặt vị gia này.

Nhưng dường như Lý Long Tá trời sinh thiếu căn cốt về chuyện nữ nhi thường tình, chỉ nghĩ đến "so sánh với muội muội" thôi.

Lung Nguyệt cười: "Tiểu ca thích là được rồi." Sau đó xoay người nhìn đồng hồ báo giờ trong phòng, nói: "Tiểu ca nhớ đến giờ cơm trưa quay lại tìm muội muội, rồi cùng nếm thử món ăn mới nhé. Bây giờ muội phải đi học, không đi lại phải chịu thước mất."

"Ai dám đánh muội!" Lý Long Tá tròn mắt, nói: "Không sợ phụ hoàng lấy đầu của nàng ta sao!"

Mọi người đều biết Thuận Khải Đế cưng chiều tiểu khuê nữ này, mỗi lần có chuyện liên quan đến Lung Nguyệt thì khí chất hôn quân lại hiện lên, đó là điểm không cần nghi ngờ.

"Hôm nay tiểu ca đưa muội đi học được không?"

"Đương nhiên là được rồi!" Nói xong, Lung Nguyệt kéo Lý Long Tá xuống, nhảy lên lưng hần. "Tiểu ca cõng muội!"

Sau đó vẫy tay để bốn người Hoán Ngọc cầm mọi thứ đi theo.

(1) Bột Hải: vùng biển giữa bán đảo Sơn đông và bán đảo Liêu đông Trung quốc.

(2) Tổ miếu: miếu nơi vua chúa tế tổ tiên.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Editor: Bún.

Khuê học trong cung ở Thanh Tâm trai.

Hậu cung Hoàng thành của Đại Chiêu quốc được chia thành thập nhị cung ở bên trong và lục cung ở bên ngoài. Thập nhị cung ở bên trong lại phân thành lục cung ở phía đông và lục cung ở phía tây. Lục cung ở bên ngoài chia tam cung ở phía đông và tam cung ở phía tây.

Thanh Tâm trai thuộc tam cung ở phía tây, cách cổng phía tây của Hoàng Thành một đoạn rất gần. Thiết lập như vậy để thuận tiện cho dòng chính nữ của quan lại ở bên ngoài tiến học.

Điện Kinh Chập của Lung Nguyệt ở giữa lục cung ở phía đông, cách Thanh Tâm trai một đoạn khá xa.

Lúc này, nàng đang ôm cổ Lý Long Tá, thoải mái ghé vào lưng tiểu ca nhà mình, đứng đưa theo từng bước chân lên lên xuống xuống của hắn. Từng đợt từng đợt hương mực trúc thấm vào xoang mũi. Lung Nguyệt ngửi mùi hương nhang chỉ có phụ thân, Thái tử ca ca, và tiểu ca quen dùng này thì cảm thấy vô cùng yên lòng.

Lúc mơ mơ màng màng muốn ngủ thì Lý Long Tá đứng lại, vỗ vỗ chân nhỏ của Lung Nguyệt: "Cửu Nhi, đến nơi rồi, mau xuống thôi, miễn để cho người khác nhìn thấy rồi chê cười."

"Vâng!" Lung Nguyệt mơ màng gật đầu.

Hoán Ngọc và Tiền Bích ở phía sau lại đỡ, giúp nàng đứng xuống đất. Sau đó, Lý Long Tá nắm tay nhỏ mập mập của nàng, đi về phía chính đường.

Lại phát hiện, những chiếc bàn ngày thường quen dùng đều được bày ở trong vườn. Màu hồng của hoa đào xen giữa màu xanh của lá, nhóm quý nữ đang bồi mồi vậy công chúa nói chuyện.

Thấy trời hôm nay đẹp, nên chắc là học ở ngoài này rồi. Lung Nguyệt cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Bên ngoài rất tốt, bên ngoài không có mùi hương nhang lượn lờ, xung quanh là mùi cây cỏ thoang thoảng, không khí không bị ô nhiễm, vô cùng thiên nhiên.

Từ trước đến nay Lung Nguyệt không thích mùi hương nhang trong lò, ngửi nhiều sẽ khiến tinh thần bất ổn, vì vậy hàng năm, trong điện Kinh Chập chỉ có mùi hoa theo bốn mùa và mùi hoa quả.

Nam nữ bảy tuổi trong cổ đại vô cùng khác nhau, tiểu ca nhà mình đã lập phủ phong Vương, nhóm quý nữ trước mặt mình cũng phải chín, gần mười tuổi rồi.

Nam nữ khác biệt, cho nên tất nhiên là tiểu ca nhà mình muốn tránh bị nghi ngờ, cho nên không thể đi lên phía trước.

Lung Nguyệt dừng lại, đang định chào tạm biệt tiểu ca nhà mình thì phát hiện không biết tại sao Lý Long Tá lại cau mày.

Phía trước mơ hồ truyền đến cuộc trò chuyện của nhóm quý nữ.

"Ta nghe ca ca ta nói, mấy ngày trước Tụ Hương các chọn ra hoa khôi, cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông..."

"Muội cũng nghe nói, về việc ngâm thơ làm câu đối, ngay cả Thám Hoa cũng bại dưới váy nàng..."

"Vậy thì sao? Cũng chỉ là cung nhân tìm việc để vui thôi. Nếu như nói đến 'Tài' thì ta lại nghe nói Hoàng hậu nương nương có thể thi triển tứ nghệ cùng một lúc, chân đánh trống bắt đầu múa, uyển chuyển ngâm thơ, làn váy vẽ thành bức tranh, các tỷ tỷ đã từng nghe nói chưa?"

Mẫu thân nhà mình lợi hại như vậy sao? Lòng Lung Nguyệt khẽ động, đợi đến lúc trở về nhất định phải nắn nỉ mẫu thân, dạy cho mình một chút. Đang chìm trong suy nghĩ, bỗng thấy bàn tay đang nắm tay mình của tiểu ca khẽ dùng lực. Ngẩng đầu lên thấy vẻ mặt lúc này của Lý Long Tá đen như nghiên mực.

Lung Nguyệt là người xuyên không, nên chưa quen thuộc với những điều cần kiêng kỵ trong quy củ của cổ nhân. Nhưng suy nghĩ một lát lại thấy những lời vừa rồi thật không ổn.

Tụ Hương các, hoa khôi, không cần nghĩ, vừa nghe đã biết là thanh lâu. Một đám quý nữ nhà quyền quý, lại treo những nơi bẩn thỉu trên bờ môi, nhưng cũng không sao, còn lấy nhất quốc chi mẫu ra so sánh, cái này có phải là chê sống quá lâu rồi không.

Lung Nguyệt là người bao che khuyết điểm, do kiếp trước thiếu tình thân, kiếp này vất vả mới có được, tất nhiên sẽ không tha thứ cho kẻ nào làm hại người mà mình đề ý. Lung Nguyệt tự nhận mình không phải là người có tính nết dịu dàng. Mặc dù dân phong ở nơi thâm sơn cùng cốc thuần phác, nhưng cũng không thiếu người chanh chua khi dễ tuổi già cô đơn, Lung Nguyệt là đã nha đầu lớn lên ở vùng núi hẻo lánh, tất nhiên là không thể thiếu chuyện đánh nhau với người khác. Thân phận kiếp này là Công chúa, nên trải qua ít sóng gió, luôn xuôi chèo mát mái, tính tình đã dịu dàng hơn rất nhiều, nhưng vẫn là người trong mắt không thu nổi hạt cát. Cộng với việc được sủng ái, cho nên tính khí nóng nảy đương nhiên là sở trường của nàng.

Tiểu ca nghe thấy, nhưng lại ngại thân phận, không ra tay được. Mà bản thân lại không cần cố kỵ chỗ nào, mẫu hậu là người đứng đầu cung, phải vị tha, hai vị ca ca phải có tấm lòng của nam tử. Còn nàng thì không cần gì cả, nàng được sủng ái như vậy, nếu cố nén giận thì có vẻ quá giả tạo rồi. Lúc hành xử, thì phải khoa trương một chút, tiện thể trấn áp những người 'có tâm' luôn.

Nghĩ thông suốt, Lung Nguyệt bắt đầu cảm thấy bức bối. Bỏ tay Lý Long Tá ra, dẫn bốn người Hoán Ngọc lên phía trước.

Đợi đến lúc đám quý nữ nhìn thấy nàng, chưa kịp thì lễ thì đã nghe giọng nói lạnh lùng vang lên: "Và miệng!"

Được Lung Nguyệt phân phó, Hoán Ngọc, Đào Châu và Tiền Bích tiến lên, hung hăng cho ba vị quý nữ kia hai cái bạt tai.

Âm thanh trong trẻo, trong giây lát làm mọi người ở đây ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Editor: Bún.

Lý Long Tá ở bên ngoài nghe thấy tiếng quát chói tai "Và miệng!" của Lung Nguyệt thì sửng sốt một lát, ngay sau đó môi khẽ tạo thành một độ cong đẹp mắt. Ngay thường chỉ thấy dáng vẻ vui tươi hơn hờ của tiểu nha đầu này khiến hắn lo lắng rằng quá mức hiền hòa dịu dàng, bây giờ xem ra...đúng rồi, phải viết thư cho Thái tử ca ca, đề huynh ấy không cần lo lắng chuyện Cửu Nhi sẽ bị người khác khi dễ nữa.

"Thần nữ không biết đã làm chuyện gì khiến Cửu công chúa không vui, nếu đắc tội với công chúa, mong công chúa chỉ điểm một hai." Mơ mơ màng màng bị đánh, nhóm quý nữ tỏ rõ thái độ, phúc thân hành lễ.

Bất luận trong lòng có bao nhiêu oán khí, bao nhiêu không phục, nhưng đứa trẻ năm tuổi trước mặt này là công chúa, còn là công chúa dòng chính được sủng ái nhất, mặc dù trong lòng có tức giận, nhưng vẫn phải chịu đựng.

Lung Nguyệt mím môi không nói, chậm rãi bước đến chỗ ngồi của mình, chậm rãi ngồi xuống. Nhưng động tác cũng không được đẹp cho lắm, với cơ thể nhỏ bé cao bằng ba miếng đậu, đối mặt với ghế đệm quá cao thì thật sự không có cách nào để ngồi cho nó đẹp.

Nhưng không đợi nàng ngồi yên vị, ba vị quý nữ kia đuổi kịp, lại phúc thân hành lễ, ngữ điệu hơi ảm ức, nói: "Mong Cửu công chúa chỉ rõ!"

Lung Nguyệt nháy mắt mấy cái, đang muốn mở miệng thì...

"Cửu muội muội còn nhỏ, chắc là nhóm nô tài hầu hạ không chu đáo, chọc giận muội muội, trong giây lát không có chỗ phát tiết cơn giận trong lòng..."

Lung Nguyệt nghiêng đầu, thì thấy Thất công chúa mặc váy lụa màu hồng thêu hoa văn hình lưới, khẽ cười nhìn nàng.

Lung Nguyệt cau mày, năm nay Thất tỷ tỷ vừa tròn mười tuổi, nếu ở cuộc sống hiện đại lúc trước của nàng thì cũng chỉ là học sinh lớp bốn tiểu học, chỉ biết nhảy dây làm nũng, còn vị trước mặt...

Lung Nguyệt trầm lắng đầu, cũng đừng trách tại sao những đứa trẻ ở đây trưởng thành sớm. Hoàng cung rộng lớn này giống như một cái 'thùng nhuộm', làm gì có mấy người không đề phòng bị người khác lôi xuống nước, lại làm gì có mấy người không nghĩ đến chuyện cho người khác một cái bẫy?

Tuổi và cách suy nghĩ của trẻ con ở đây không có cách nào hòa hợp lại làm một.

"Thất tỷ tỷ đang nói muội cố tình gây chuyện, không có cách nào giải tỏa tức giận trong lòng nên dùng cách tát nữ nhi của đại thần để giải tỏa sao?" Lung Nguyệt cười thâm, tuổi nhỏ cũng có cái lợi của nó, không cần vòng vo giảng giải làm gì. "Muội muội cũng có chuyện muốn hỏi chư vị tỷ tỷ và nhóm quý nữ, vừa rồi mấy người đang nói chuyện phiếm với nhau?"

Lung Nguyệt không trả lời mà lại hỏi, khiến mọi người không biết có chuyện gì đang xảy ra, cũng không biết ý của Lung Nguyệt ra sao, chỉ khẽ gật đầu trả lời: "Đúng vậy."

Lung Nguyệt quét mắt sang bên cạnh, cười vô hại, nói: "Hai vị nữ tiên sinh cũng ngồi ở đây sao?"

Vừa rồi Lung Nguyệt sai người và miệng, hai vị nữ quan dạy học lập tức dè dặt cẩn trọng đứng bên cạnh. Mặc dù chư vị công chúa tôn trọng gọi các nàng một tiếng 'tiên sinh', nhưng cũng chỉ là khách khí mà thôi, mặc dù có chức quan lục phẩm, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là nô tỳ mà thôi.

Lúc này nghe Lung Nguyệt hỏi, vội vàng đáp: "Vâng!"

"Vậy thì để nói rồi." Lung Nguyệt cười nói: "Xin hỏi tỷ tỷ và tiên sinh có nghe được ba vị quý nữ này đang nói chuyện gì không?"

"Cái này..."

Câu hỏi vừa rồi của Lung Nguyệt đã đưa mấy người này vào chỗ khó xử.

"Không nghe rõ sao? Ta và Ngũ ca ở đằng xa kia vẫn còn nghe rất rõ đấy!" Giọng nói ngọt ngào của Lung Nguyệt bỗng trở nên lạnh lẽo, phong thái trên người có bảy phần đoan trang của Cẩn Hoàng hậu, lại có ba phần uy nghiêm của Thuận Khải Đế, làm hơi thở xung quanh nàng bỗng trở nên vô cùng sắc bén.

Vừa rồi Lung Nguyệt nhìn rất rõ, lúc nàng nói ra mấy câu này, có mấy người lộ vẻ xem thường, lại có mấy người vui sướng khi người khác gặp họa, lại có mấy người giả mặt diếc tai ngơ, đương nhiên vẫn có người cười thầm trong lòng. Nhưng lại không có ai đứng ra chỉ trích hay ngăn lại.

"Trần Ngũ cô nương, vừa rồi người mới nói những gì? Dương Thất cô nương, tại sao lại không tiếp tục? Còn Tống cô nương, người còn nói gì nữa?" Lung Nguyệt càng thêm sắc bén, không giống đứa trẻ năm tuổi.

"Mọi người chỉ đang nói giỡn thôi, Cừ muội muội ở cách đây khá xa, chắc là nghe không rõ thôi." Ngũ công chúa là người ba phải, muốn đứng ra giảng hòa.

"Các tỷ tỷ có thể cảm thấy Cừ Nhi còn nhỏ tuổi, không có vấn đề gì, muội muội có thể nghe không rõ, chẳng lẽ Ngũ ca cũng nghe không rõ sao?"

Lúc Lung Nguyệt nói đến Ngũ Hoàng tử thì đám quý nữ mới nhớ ra, vừa rồi Cừ công chúa cũng nhắc tới Ngũ hoàng tử, không hẹn mà cùng nhìn ra xa. Chỉ thấy sắc mặt Lý Long Tả không vui, đứng ở đường đá phía bên kia.

Những lời kia, các nàng đều nghe ra có chỗ bất kính. Quý nữ nhà quyền quý treo nữ tử thanh lâu trên miệng đã không ổn, còn so sánh với Hoàng hậu nương nương, thật sự là tìm đường chết rồi. Trước đó mọi người cùng ngồi ở đây, sẽ không ai dám truyền ra ngoài, dù sao cũng ngại mặt mũi, không đi nhắc nhở, cứ như vậy cho qua là được rồi.

Ai biết lại để hai vị tiểu tử tông này nghe được. Đây chính là mẫu thân của bọn họ, làm gì có chuyện bọn họ sẽ cho qua? Lúc này chỉ có thể cắn răng không chịu thừa nhận, đành phải nói hai người nghe không rõ mà thôi.

"Ngũ hoàng huynh cũng ở khá xa, nhất định là nghe không rõ rồi." Thất công chúa nói.

Những người còn lại đều một mực cho rằng, Lung Nguyệt không nghe rõ.

Lung Nguyệt cũng chỉ muốn các nàng nhận sai, lĩnh phạt, sau đó thì nhớ kỹ, không được nói xằng bậy nữa rồi bỏ qua. Nhưng lúc này, thấy nhóm người này cứng miệng, ra vẻ ầm ức, trong giây lát con tức lại bùng lên. Lạnh lùng nói: "Tiếp tục và miệng!"

Ba người Hoán Ngọc, Đào Châu, Tiền Bích lại tiến lên...Thì nghe thấy giọng nữ quyền rũ quát: "Dừng tay!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Editor: Bún.

Giọng nói đột nhiên vang lên, mọi người quay đầu lại nhìn về phía phát ra âm thanh.

Hai hàng cung tỷ chậm rãi tách ra, một mỹ nhân yếu điệu đi về phía bên này. Khuôn mặt trắng hồng, cảm hơi nhon, mày liễu khẽ nhăn, mắt đào hoa mờ màng, môi nhỏ khẽ nhếch lên, biểu hiện rằng nàng ta đang không vui.

Người tới chính là Nghiên phi.

Lung Nguyệt cau mày, tại sao người này lại đến đây! Trong giây lát nàng bỗng hiểu ra.

Khuê danh của Nghiên phi là Tống Tử Nghiên, chính là cô cô ruột, Thất công chúa là biểu muội của Tống cô nương. Thảo nào vừa rồi không thấy người kia mở miệng, thì ra là có người chống lưng rồi. Có lẽ vừa rồi Thất tỷ tỷ mới vụng trộm sai người báo tin tức cho Nghiên phi.

Lung Nguyệt được Hoán Ngọc và Đào Châu đỡ đứng dậy.

Nghiên phi lập bước lên phía trước, cách nàng chừng năm bước thì nhẹ phúc thân hành lễ, nói: "Cừ Công chúa!"

Lung Nguyệt cũng hơi nghiêng người, không chịu nhận toàn bộ lễ của nàng ta, sau đó nhẹ phúc thân hoàn trả lễ cho nàng ta, nói: "Nghiên phi nương nương tới rồi!"

Nhắc tới quy củ thì quy củ ở Đại triều quốc vô cùng mới mẻ, Công chúa dòng chính không cần phải hành lễ với Tần Phi, nhưng nhóm tiểu lão bà của Hoàng thượng thấy công chúa dòng chính phải hành lễ. Lúc Lung Nguyệt mới nghe ma ma giáo dưỡng giảng về chuyện này cũng cảm thấy vô cùng giật mình, nàng chưa bao giờ nghe qua có Hoàng đế của triều đại nào lập ra quy củ như vậy. Sau này, lúc Thái tử ca ca ở thư phòng xem điển tịch, trong lúc vô ý thấy được 'Sử ký Đại Chiêu', mới hiểu rõ.

Chuyện là thế này, Phụ Hoàng của Thế Tông Hoàng Đế nước Đại Chiêu là người sùng thiếp diệt thê, mặc dù mẫu hậu của ông là chủ mẫu trong cung,

nhưng nơi ở của bà không khác lãnh cung bao nhiêu, ông và tỷ tỷ của ông càng không được Phụ hoàng thích. Tỷ tỷ của ông là Đại công chúa, lúc ông vô ý va chạm với sủng phi của phụ hoàng, thì tỷ tỷ ấy đứng ra gánh tội, chịu phạt thay ông, quỳ sáu canh giờ trên nền đất trong trời đông giá rét, cuối cùng nhiễm thương hàn, không thể chữa trị được mà qua đời. Thế Tông Hoàng Đế vô cùng đau lòng, quyết định che giấu thù hận, giấu taint, nhẫn nhục mười năm, một lần hành động đã thành công, đăng cơ làm vua, việc đầu tiên ông làm chính là phong 'Trưởng Công chúa Thụy An' cho tỷ tỷ mình, sau đó lập lại quy củ, Công chúa dòng chính có địa vị cao hơn Phi tần.

Lung Nguyệt vô cùng ngưỡng mộ vị hoàng đế này, cả đời ông ngoại trừ chính cung nương nương thì chỉ có một vị phi tử. Vị phi tử này còn xuất thân từ cung nữ, là người dạy ông tình yêu nam nữ. Nước Đại Chiêu có hai vị hoàng tử vững vàng đăng cơ, thì có một vị là con của ông này.

Nhưng mà vị hoàng đế này không có Công chúa dòng chính, vị hoàng đế đời thứ ba cũng không có Công chúa dòng chính, ngôi vị Hoàng Đế truyền đến Thuận Khải Đế thì có một người. Mà Lung Nguyệt lại vô cùng may mắn, chính là người đầu tiên được hưởng thụ phúc lợi này.

Sau khi hoàn trả lễ xong, Lung Nguyệt ngồi xuống, Nghiên phi cũng ngồi trên ghế đệm cung nhân vừa mới mang tới.

"Thấy trời đẹp, ta muốn đi tản bộ một chút, ai dè mới đi một chút lại thành đi quá xa, đến hẳn nơi này." Nghiên phi cười cười, lại nói: "Ta nghe thấy ở đây náo nhiệt nên mới vào, không biết là người nào không vừa mắt, làm Cửu công chúa tức giận?"

Lung Nguyệt trầm trợn mắt ở trong lòng, mẫu thân và khuê nữ nói chuyện giống hệt nhau, dù là ngoài sáng hay trong tối đều chỉ trích nàng làm bậy, đắc tội với người khác.

"Cô cô, người nhất định phải cầu tình giúp chất nữ trước mặt Cửu công chúa, mong Cửu công chúa bỏ qua cho chất nữ, chất nữ thật sự không biết mình đã làm gì sai, khiến Công chúa không thoải mái..." Chưa nói được hai câu, mỹ nhân lập tức rơi lệ, nhìn vào thật sự là có biết bao nhiêu uất ức.

"Thần nữ không biết mình đã làm sai chuyện gì, mong Cửu công chúa chỉ rõ."

Lúc này hai vị quý nữ bị đánh thấy có chỗ dựa, cũng tới đòi phân bua.

"Cửu muội muội, muội nghe Thất tỷ tỷ khuyên, nô tài ở bên người, không vừa mắt thì có thể đánh, có thể mắng, nhưng dù sao ba vị này cũng là quý nữ, liên quan đến đại nhân trên triều thì cũng phải nể mặt vài phần."

Lung Nguyệt nghe đến đây thì tức điên lên. Đây là muốn chi huơu bảo ngựa, đôi trắng thay đen sao?

Lý Long Tả ở cách đó không xa, sợ muội muội nhà mình bị chịu thiệt thòi nên không kiêng kị cái gọi là nam nữ khác biệt nữa, vội vàng bước lên phía trước.

Chúng quý nữ vội vàng phúc thân hành lễ, thi nhau khoe ra giọng nói dễ nghe, dáng người xinh đẹp, đôi mắt long lanh. Lung Nguyệt cảm thấy, tại sao lại giống như sói đói thấy thỏ mập vậy. Ngẩng lại cũng đúng, với phản phạn, diện mạo hiện tại của tiểu ca nàng, nếu thả vào hiện đại thì chắc chắn sẽ là người đàn ông độc thân hoàng kim đó!

Ý định ban đầu của Lý Long Tả là qua đây, làm chỗ dựa cho muội muội bảo bối. Nhưng hẳn còn chưa kịp nói câu nào thì nghe thấy có tiểu thái giám truyền bẩm "Hoàng thượng giá lâm!"

A....

Đây là tình huống gì?

Lung Nguyệt nhòai người ra nhìn, bình thường vào giờ này phụ thân nàng vừa hạ triều, đang ở trong ngự thư phòng phê tấu chương mà!

Mọi người tới tấp hành lễ.

Thuận Khải Đế miễn lễ, ôm lấy Lung Nguyệt, ngồi xuống, trầm giọng nói: "Ồ đây làm gì?"

Sau câu nói này, ba vị quý nữ thay phiên nhau kêu oan, Thất công chúa và Nghiên phi nương nương van xin hộ.

Giữa lúc mấy người ở đây loại chỉ hưu bảo vượn, toàn bộ nước bắn đang đổ lên đầu Lung Nguyệt thì một vị tiểu cung nhân không cẩn thận nói "Nói sai rồi", cộng thêm hai vị tiểu thái giám ở bên cạnh Thuận Khải Đế cũng nói, "Nói sai rồi".

Vì thế, lúc Lung Nguyệt đang suy nghĩ làm cách nào để chân tướng có thể phơi bày thì mọi thứ đã bị moi ra hết rồi.

Sau đó Thuận Khải Đế giận dữ, ôm Lung Nguyệt phát tay áo chạy lấy người.

Đề lại một đám công chúa, quý nữ lo sợ bất an.

Tạm thời không nói đến chuyện Thuận Khải Đế xử lý bọn họ như thế nào, nói đến chuyện bên trong quân ở Tây Cương.

"Vương Phi... Cửu Nhi..."

Đầu Bùi Nguyên Tu đầu đầy mồ hôi, ngồi phất dậy, nhưng lại tác động đến miệng vết thương.

Tại sao lại không chết?

Hắn vẫn nhớ, lúc hai con ngựa va vào nhau, hắn phát hiện được sơ hở, lấy ngực đỡ riu, dùng thương đâm người kia.

Nhưng tại sao lúc này miệng vết thương lại ở trên lưng?

Lại nhìn qua nhìn lại một lúc, màn trong trướng này cũng không phải màn mà hắn vẫn dùng.

"Gia! Tại sao người lại ngồi dậy, mau nằm xuống, cẩn thận miệng vết thương!"

"Bùi Tiểu?"

Bùi Nguyên Tu ngăn người nhìn người vừa mới vào trướng, đây thật sự là tùy tùng bên cạnh hắn, nhưng tại sao hắn lại trẻ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Editor: Bún.

Bùi Tiểu vội vàng nhìn miếng băng vải quấn thật dày trên cơ thể cường tráng của gia nhà mình, miệng vết thương phía sau lưng đã chảy máu rồi.

"Gia, người mau nằm xuống đi, e là miệng vết thương đã nứt ra rồi, ngại chịu khó một chút, ta đi mời Lư đại phu."

Bùi Nguyên Tu không kịp phản ứng với những biến hóa trước mặt, sững sờ một lát, để Bùi Tiểu đỡ nằm xuống giường. Vừa nằm xuống theo quán tính mồ tay dưới gối, lại thấy trống trơn.

Không có?

Đâu mất rồi?

Bùi Nguyên Tu lại ngồi phất dậy, hất gối vải ra, vẫn không thấy hà bao màu đỏ bằng gấm thêu hoa sen tĩnh để. Trong hà bao đó có tóc kết của hắn và thê từ lúc động phòng.

Bây giờ lại không thấy.

Cửu Nhi...

Bùi Nguyên Tu lại nhớ lại, triều phục công chúa bị nhuộm máu làm nổi bật gương mặt tinh xảo, khiến nó càng thêm trắng bệch. Nụ cười bên khóe môi nàng lúc này như đoá hoa phù dung sớm nở tối tàn, hiện rõ ràng trong đầu hắn...

"Gia! Thái tử đến xem người!"

Màn trướng được nâng lên. Lý Long Hựu vội vàng đi vào.

"Nhận Chi! Bùi Tiểu nói người ta tỉnh, ta đến xem! Nếu không có người xả thân cứu giúp thì sợ là cái mạng nhỏ của ta đã không còn rồi!"

Bùi Nguyên Tu nhìn Lý Long Hựu trước mặt, đây là Thái tử lúc chưa đến hai mươi mà...

Phía sau, người cùng vào là Bùi Đại...

Bùi Nguyên Tu nghĩ đến Bùi Tiểu vừa mới đi tìm đại phu, người có gương mặt giống như đúc, khác biệt duy nhất giữa hai người là trên mũi Bùi Tiểu có một nốt ruồi. Cũng mang dáng vẻ trẻ hơn mười tuổi.

Bùi Đại, Bùi Tiểu. Lúc tám tuổi rồi nhà theo phụ thân lên đường vào trong quân, đi qua cửa đồ phùng nhật được một đôi song sinh. Lớn hơn hắn một hai tuổi, phụ thân để hai người họ làm tùy tùng bên cạnh hắn.

Nhưng khi đó, hắn vẫn là "Thiếu niên không biết âu lo." Chỉ nói: "Bên trong đồ phùng thường hô đặt tiểu hay đại, hai người các người được tìm thấy ở bên ngoài đồ phùng, vậy thì gọi là 'Bùi Đại', 'Bùi Tiểu' đi!"

Lần đầu Cửu Nhi nghe được chuyện này, nàng nói như thế nào nhỉ?

"Có lẽ lúc nhỏ tuổi, Vương gia cũng là người nghịch ngợm!"

Đôi mắt trong suốt sáng ngời cong thành hình trăng lưỡi liềm, bên trong đó phản chiếu hình ảnh của hắn, khiến hắn sinh ra một loại ảo giác, rằng trong mắt nàng, hắn chính là ông trời của nàng.

Bùi Nguyên Tu xoa ngực, nơi đó không ngừng truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt. Nơi này có miệng vết thương không nhìn thấy, miệng vết thương đó vĩnh viễn không bao giờ khép lại.

"Nhận Chi? Nhận Chi?" Lý Long Hựu cho rằng về sững sờ lúc này của hắn là do vết thương khiến hắn cảm thấy không khỏe. "Đau sao? Bùi Tiểu đã đi tìm Lưu đại phu rồi, người nằm xuống đi, do mất máu quá nhiều, cần phải tĩnh dưỡng."

"Đề Thái tử phải lo lắng rồi, tại hạ không sao."

Bùi Nguyên Tu dựa vào lực của Lý Long Hựu, nằm xuống giường.

Tóc rơi xuống trán, là màu đen.

Nhưng tại sao lại là màu đen?

Rõ ràng tóc của hắn, trước linh đường của Cửu Nhi đã biến thành màu trắng như tuyết rồi cơ mà...

Trí nhớ trong đầu hắn không ngừng giao thoa, dung hợp lại với nhau.

Cuối cùng, hắn đánh bạo đoán, bản thân mình đã chết rồi, sau đó sống lại, quay trở lại năm mười sáu tuổi. Năm nay chính là năm vừa hết ba năm hắn giữ đạo hiếu sau khi phụ thân qua đời, theo Thái tử xuất chinh đi Tây Cương. Lần bị thương này là thay Thái tử cầm một đao.

Nếu là như vậy thì...Cửu Nhi...Hắn là nàng vẫn còn ở trong hoàng cung, được hoàng đế yêu thương.

Người muốn biết kiếp trước chính là người gánh chịu kiếp này, muốn biết kết quả kiếp sau, chính là người gây ra kiếp này.

Đây là trời xanh cho hắn cơ hội để bù đắp lại.

Bỗng nhiên Bùi Nguyên Tu ngửa mặt lên trời cười to.

Cửu Nhi, kiếp này, Bùi Nguyên Tu ta nhất định sẽ bảo vệ nàng, cầm tay đi đến bạc đầu!

Lúc này Cửu Công chúa, Lung Nguyệt ở trong hoàng cung còn chưa biết, bản thân mình đã được người khác nhớ thương rồi.

Nàng đang thành thật ngồi trong Khôn Thái cung, đôi mắt phượng khẽ chớp chớp nhìn mẫu thân của nàng.

Lúc này, sắc mặt của mẫu thân nhà nàng vô cùng không dễ nhìn.

"Cửu Nhi!"

"Mẫu thân, Cửu Nhi biết sai rồi!"

Lung Nguyệt nhớ rõ lời dặn của tiểu ca, dù như thế nào, lúc nhận sai phải chủ động, đến lúc bị phạt sẽ được giảm nhẹ đôi chút. Có lẽ đây chính là kinh nghiệm hắn rút ra được sau nhiều năm quấy phá.

"À? Sai như thế nào? Sai ở đâu?"

Mắt của Cẩn Hoàng hậu gắn chặt trên người Lung Nguyệt, không hề có trách cứ, chỉ tràn đầy yêu thương.

"Nữ nhi không nên nhất thời xúc động, không nên không quan tâm đến hậu quả mà trách phạt nhóm quý nữ, suýt nữa thì liên lụy đến thanh danh của tiểu ca, còn khiến phụ thân mẫu thân khắc phục hậu quả giúp nữ nhi."

Lúc này Lung Nguyệt thật sự ăn năn.

Nếu lúc đó, tất cả mọi người đều một mực cho rằng nàng nghe không rõ, mà vô cớ đắc tội nhóm quý nữ, thì nàng nên làm như thế nào?

Nếu lúc đó phụ thân không kịp thời xuất hiện, nếu không có vài cung nhân kịp thời 'lỡ lời', thì nàng nên làm như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36

Editor: Bún.

Cơ thể nhỏ bé của Lung Nguyệt đứng ngay ngắn trước mặt Cẩn Hoàng hậu.

Răng trắng như tuyết cắn đôi môi đỏ hồng, mày nhỏ khề cau chặt lại, nghiêm túc suy nghĩ xem hậu quả sẽ phát sinh sau hôm nay sẽ là gì.

Những cung nhân và thái giám 'lờ lờ' đều là người Cẩn Hoàng hậu xếp vào. Trong hoàng cung này, chỗ ở vị phi tần nào cũng có người của bà, gọi là giấu kín nhưng Cẩn Hoàng hậu cũng đã nói rõ với Thuận Khải Đế. Một nơi rộng lớn như hoàng cung này, bản thân lại là người đứng đầu cung, nếu không sắp xếp vài người của mình vào thì làm cách nào nắm giữ được hướng đi trong cung? Nhóm phi tần cũng tự hiểu rõ, chỉ là không biết ai là cơ sở ngầm của Cẩn Hoàng hậu thôi.

Có điều, tại sao Thuận Khải Đế lại đến đúng lúc như vậy, Lung Nguyệt nghĩ mãi không ra. Mẫu thân của nàng thông tuệ như thế, đương nhiên biết không thể điều tra hành tung của Đế vương, càng không có khả năng sắp xếp người bên cạnh Thuận Khải Đế. Nhưng là ai dẫn phụ thân của nàng đến?

Nói đi nói lại, Thuận Khải Đế thiên vị thì cả Đại Chiêu quốc cũng biết. Ông cảm thấy tiểu khuê nữ nhà mình vô cùng đơn thuần, cộng thêm việc rơi xuống nước vào năm ba tuổi kia, sợ nàng bị người khác ức hiếp, cho nên sắp xếp cơ sở ngầm, âm thầm bảo vệ. Bên kia Thất công chúa vụng trộm cho người đi mời Nghiên phi thì bên này cơ sở ngầm cũng đi báo Thuận Khải Đế.

Vì vậy, Thuận Khải Đế giống như ông tiên ở trên trời bay xuống, vội vàng đi làm chỗ dựa cho tiểu khuê nữ bảo bối của mình.

Người mà Cẩn Hoàng hậu xếp vào kịp thời 'lờ lờ' trong giây lát, chân tướng lập tức được phơi bày khắp thiên hạ rồi.

Cẩn Hoàng hậu đau lòng tiểu nữ nhi, than nhẹ một tiếng, ôm Lung Nguyệt vào lòng.

"Như lời con nói, nhưng cũng không hẳn là vậy. Con vốn là công chúa của trời, thân phận tôn quý, nên chuyện đắc tội với nữ nhi quan lại cũng không tính là gì." Cẩn Hoàng hậu vuốt ve mái tóc đen mềm mại của nữ nhi, nói: "Mẫu thân vốn không muốn nói với con những chuyện này, dù sao thì con vẫn còn nhỏ, nhưng xảy ra việc hôm nay, mẫu thân sẽ nói với con, tránh cho ngày sau phải chịu thiệt. Nha đầu, con phải nhớ rõ hai chữ 'Chế hành'."

"Chế hành?" Lung Nguyệt mở to mắt.

Cẩn Hoàng hậu khẽ gật đầu. "Chuyện ngày hôm nay, con vốn bắt được lỗi của mấy người kia, nhưng tại sao cuối cùng lại bị rơi vào thế hạ phong? Con cũng biết, nhóm quý nữ trong khuê học cũng giống như một triều đình nho nhỏ, đại biểu cho các thế lực, cũng biểu hiện cho người có tâm. Có nghĩa là, con đã bắt được lỗi của ba người kia, thì muốn xử lý như thế nào thì xử lý như thế ấy. Sai ở chỗ, con đã đẩy các nàng vào cùng một cái thuyền."

Lung Nguyệt suy nghĩ cẩn thận, đúng là như vậy. Ban đầu nàng có thể trị tội ba người kia tội bất kính, nhưng nàng lại làm liên lụy đến những vị quý nữ và các công chúa khác. Phải biết rằng, nghe người khác bàn tán Hoàng hậu mà không ngăn cản cũng bị tính là tội bất kính. Nếu việc này bị làm to ra, hẳn sẽ bị chịu trách nhiệm liên đới. Trong lúc tức giận, nàng còn lôi cả nữ quan phụ trách việc quản giáo vào...

Bỗng nhiên Lung Nguyệt có một loại xúc động muốn che mặt đi.

Chẳng lẽ do quá được sủng ái, nên nàng bắt đầu trở nên không có đầu óc sao. Bọn họ có thể bị lôi vào tội 'nhân chứng không báo cáo', rồi bị đánh chết toàn bộ, tội chết. Thảo nào tất cả mọi người đều cho rằng nàng nghe lầm. Nếu việc này đặt lên người nàng thì không quan tâm phía trước có chuyện gì hay không, chắc hẳn nàng cũng sẽ làm như họ.

Lung Nguyệt tiếp thu gật đầu: "Nữ nhi hiểu ý của mẫu thân, có nâng lên thì phải có hạ xuống, như vậy có thể khiến các nàng tự cấu xé lẫn nhau, sau đó sẽ đạt được mục đích mà nữ nhi muốn?"

Cẩn Hoàng hậu cười khẽ, gật đầu: "Mặc dù cách nói không hoa mỹ, nhưng chính là ý này. Có thể thấy được con mèo nhỏ của mẫu thân hiểu rồi. Cái này gọi là thuận điều khiến người."

"Nữ nhi hiểu rồi, phụ thân ở trên triều cũng làm như vậy."

"Con hiểu được là được, nha đầu lanh lợi!"

Cẩn Hoàng hậu vron ngón tay ra, yêu thương ắn ắn trán Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt chui vào lòng Cẩn Hoàng hậu làm nũng.

"Nữ nhi là do mẫu thân sinh ra mà..."

"À? Nói vậy thì chỗ không tốt là do trầm hả?"

Lời còn chưa dứt, Thuận Khải Đế đã vén rèm vào trong Đông Ngõ Các, xua tay miễn lễ cho cung nhân.

Đầu Lung Nguyệt roi đầy vạch đen, mỗi lần phụ thân nàng đến Khôn Thái cung đều không cho người truyền bẩm, hừ, chuyện này không tốt chút nào.

"Nào có, của phụ thân cũng rất tốt!"

Lung Nguyệt bò ra từ lòng Cẩn Hoàng hậu, lò dò đi về phía Thuận Khải Đế. Vào những lúc như thế này, cách đơn giản nhất chính là nghĩ ra cái gì thì dùng cái đó vậy.

"À? Vậy cái không tốt thì giống ai?" Thuận Khải Đế túm lấy sơ hờ của nàng để trên đầu.

"Cửu Nhi có chỗ nào không tốt sao? Tại sao nữ nhi lại không biết?"

Lung Nguyệt vô lại không chịu nhận.

"Thật không có sao? Hoàng hậu cảm thấy Cửu Nhi nói đúng không?" Hôm nay Thuận Khải Đế dựa vào việc Lung Nguyệt khơi mào ở khuê học, đúng lúc có chỗ để xử lý mấy vị đại thần ông đang lo không bắt được chỗ sai.

Cẩn Hoàng hậu và Thuận Khải Đế cùng nhìn Lung Nguyệt, cười nói: "Cũng không hoàn toàn như vậy!"

Lung Nguyệt bị phụ mẫu nhìn đến mức tự cảm thán trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ đỏ lên, da mặt mỏng, quanh co nói: "Chỗ không tốt đều học được ở chỗ tiểu ca...."

Lúc này Lý Long Tả đang xem công văn ở trong thư phòng của điện Vũ Anh thì hắt hơi một cái. Hắn còn không biết, bản thân đã bị trúng đạn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Editor: Búnn.

Thuận Khải Đế cười lớn, ần ần trán Lung Nguyệt, nói: "Không biết cả ngày cái đầu nhỏ của con nghĩ gì vậy? Toàn những điều cổ quái, nếu tiểu ca con mà nghe được thì nhất định sẽ nhảy lên nhảy xuống cho xem."

"Hí hi!" Lung Nguyệt cười hai tiếng rồi bỗng nhiên dừng lại, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nghiêm lại, nói: "Nữ nhi thỉnh tội với phụ thân. Nữ nhi lại gây phiền toái cho phụ thân rồi." Vừa nói xong lại nở nụ cười vô lại: "Phụ thân sẽ không trách tội nữ nhi đúng không? Nữ nhi không dám nữa đâu."

Nhìn gương mặt mong đợi của nữ nhi, Thuận Khải Đế lại cười to: "Không trách con! Biết con hiếu thuận, nhỏ tuổi mà đã biết che chở cho mẫu thân, không để nàng phải chịu uất ức."

"Nữ nhi cũng che chở phụ thân mà, cũng không nỡ để phụ thân chịu uất ức..." Lung Nguyệt thầm nghĩ: Nhỏ tuổi cũng là một cái bùa hộ mệnh, dựa vào việc được sủng ái, có thể chơi xấu bằng cách làm nũng, gây họa rồi cũng có thể y vào việc vô lại mà được bỏ qua.

"Được! Được!" Thuận Khải Đế nghe xong thì vô cùng vui vẻ, phát ra tiếng cười cũng vô cùng vang dội.

Lung Nguyệt dùng bữa tối với Thuận Khải Đế và Cẩn Hoàng hậu trong Khôn Thái cung, sau đó lại làm trò, khéo léo làm Thuận Khải Đế cười ha ha mấy lần, sau đó lập tức xin cáo lui.

Cẩn Hoàng hậu cũng không giữ, có Thuận Khải Đế ở đây thì chắc chắn sẽ không dạy thêm được gì. Mặc dù cũng thâm hiểu, Thuận Khải Đế không thể không biết những thủ đoạn ngầm ngầm xấu xa này, nhưng cho dù biết, cũng sẽ làm như là không biết.

Và lại, nếu bà dạy dỗ khuê nữ nhà mình làm cách nào để thu thập tiểu lão bà của ông và thứ nữ trước mặt ông thì không thể nghi ngờ chính là đánh vào thế diện của ông.

Đội Lung Nguyệt rời đi.

Cẩn Hoàng hậu di chuyển tới trước mặt Thuận Khải Đế, nhẹ nhàng hành lễ: "Nô tỳ cảm ơn Hoàng thượng che chở Cửu Nhi!"

"Cẩn Nhi đang làm gì vậy? Cửu Nhi cũng do trầm sủng ái mà lớn lên, là khuê nữ của trẫm. Hôm nay Cẩn Nhi lại hành lễ như vậy, không lẽ coi trẫm là

người lạ sao?"

Thuận Khải Đế đưa tay kéo Cẩn Hoàng hậu đứng dậy, đưa đến trước mặt mình, khẽ vuốt tóc mái rơi xuống bên má bà lên, giống như hành động trấn an Lung Nguyệt ngày thường. Khiến mặt Cẩn Hoàng hậu đỏ bừng.

"Nô tỳ không dám. Chỉ là bình thường nô tỳ luôn cung chiêu nha đầu kia quá mức, còn cung chiêu đến không có giới hạn nên mới để xảy ra chuyện nhóm quý nữ hôm nay. Cô phụ kỳ vọng của Hoàng thượng."

Thuận Khải Đế khẽ nhủ mày: "Cẩn Nhi đang nói trầm không đúng sao? Người cung chiêu nha đầu kia nhiều nhất không phải là trầm sao?"

"Hoàng thượng lại nói đi đâu rồi, nô tỳ mới không dám đắc tội với ngài đâu!" Cẩn Hoàng hậu giận dữ nhìn Thuận Khải Đế, để ông ngồi xuống, xoay người đưa cho ông một ly trà: "Hôm nay nô tỳ thật tâm thỉnh tội với Hoàng thượng. Cửu Nhi là đứa nhỏ sớm thông minh, ngày thường cũng có chút đoan trang của nữ nhân, làm việc gì cũng nhìn trước ngó sau, rất có quy củ. Chỉ là bây giờ nàng còn nhỏ, còn chưa hình thành tính nết, nô tỳ sợ ngày nào nàng cũng được nghe người khác khen ngợi mà lại không nghe được những lời nhắc nhở, ngày dài tháng rộng, nếu trở nên ngạo mạn, kiêu căng thì thật không ổn."

Thuận Khải Đế im lặng trong giây lát rồi nói: "Cẩn Nhi nói đúng, tuy nha đầu Cửu Nhi còn nhỏ, nhưng làm việc rất có chừng mực, mặc dù hôm nay gây chuyện, có chút liều lĩnh, nhưng cũng chỉ muốn bảo vệ mẫu thân. Dù nàng có thông minh sớm thì cũng chỉ là đứa nhỏ năm tuổi thôi. Nếu Cẩn Nhi lo lắng, thì tìm thời gian thích hợp, dạy nàng một chút! Nhưng đừng ép quá mức, phần thiện lương của nàng cũng là khó có được."

"Nô tỳ hiểu rõ, ngày mai sẽ bắt đầu ngay."

Được Thuận Khải Đế đồng ý, Cẩn Hoàng hậu lập tức cảm thấy đã có chỗ dựa. Nói đi nói lại, chẳng qua cũng là muốn xin chỉ thị của Thuận Khải Đế, xem có nên dạy nàng những việc ngăn ngấm xấu xa ngay bây giờ hay không. Cho dù có lảng tránh thì nói đến những thủ đoạn trong hậu trạch cũng không thể tránh được phải nói đến những thủ đoạn bản. Lung Nguyệt còn nhỏ tuổi, Thuận Khải Đế lại vô cùng yêu thương khuê nữ. Sợ đề nữ nhi biết những việc này quá sớm sẽ khiến Thuận Khải Đế không vui.

Nhưng, dù thủ đoạn có bản bao nhiêu thì Cẩn Hoàng hậu cũng muốn đề nữ nhi biết. Để sau này dù có gả cho ai, không cần dùng đến thì cũng phải đề phòng người khác sử dụng với mình.

Phải nói, Cẩn Hoàng hậu là một vị mẫu thân sáng suốt. Bà hiểu được, dù nữ nhi có đáng quý bao nhiêu thì cũng không có khả năng ở mãi trong vòng tay của mình, cho nên việc tốt nhất vẫn là học cách tự bảo vệ bản thân!

"Cũng không còn sớm nữa, nô tỳ hầu hạ ngài đi ngủ, sớm mai còn phải lâm triều nữa!"

Thuận Khải Đế gật đầu, cười nói: "Đúng vậy, sáng mai còn phải thu thập cục diện rồi rảnh cho tiểu nha đầu Cửu Nhi nữa." Mặc dù nói vậy, nhưng trên mặt lại không có ý trách tội nào.

"Ngài cung chiêu nàng đến vô pháp vô thiên rồi!"

Cẩn Hoàng hậu tự mình hầu hạ Thuận Khải Đế rửa mặt chải đầu cỡi áo. Với thân phận của mình, Cẩn Hoàng hậu hẳn không cần tự thân tự lực hầu hạ mấy việc vặt cho Thuận Khải Đế, đều có cung tỳ làm. Không nói đến thế gia đại tộc, cho dù là gia đình thương nhân có chút của cải cũng sử dụng một vài nha đầu.

Vậy mà từ lúc Cẩn Hoàng hậu gả cho Thuận Khải Đế đến giờ, bà chưa bao giờ nhờ tay người khác làm những việc này. Đây cũng là chỗ cao mình của Cẩn Hoàng hậu.

Phu thê ở chung với nhau đều cầu người cử án tề mi. Nhưng cử án tề mi không chỉ là một câu nói sẽ có ngay. Những việc nhỏ như rửa mặt thay quần áo này chính là việc làm tăng sự thân mật giữa phu thê. Những lúc đó mà còn bày ra dáng vẻ chủ mẫu thì không khỏi có chút ngu ngốc rồi.

Nhưng, với những người càng ở trên cao càng lạnh như Thuận Khải Đế thì càng hướng đến những điều bình dị nhất như thế này.

"Đương nhiên là phải cung chiêu tiểu nha đầu này rồi, dù nàng có chọc thủng trời, trầm cũng có thể vá giúp nàng!" Thuận Khải Đế vui vẻ nói, thật sự giống hôn quân. Ông đưa tay ra ôm Cẩn Hoàng hậu vào trong lòng, cùng nhìn lên đỉnh màn, bàn tay to dịu dàng mon tron mái tóc dài đen như mực của Cẩn Hoàng hậu: "Cẩn Nhi chớ lo lắng quá, Cửu Nhi là công chúa nhà trời, bây giờ có trầm che chở, sau này còn có Hựu Nhi và Tá Nhi che chở, nhất định có thể bảo vệ nàng cả đời bình an, không để người khác khi dễ nàng." Dừng lại một lát rồi lại nói: "Trầm nhất định sẽ tìm cho nàng một nhà chồng thật tốt."

Nói xong lại hừ một cái: "Không biết xú tiểu tử nhà ai có phúc có thể cưới được Cửu Nhi của ta!"

Cẩn Hoàng hậu cọ cọ trong ngực Thuận Khải Đế, tìm vị trí thoải mái nhất: "Có Hoàng thượng che chở, làm sao nô tỳ có thể không an tâm đây!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chó ngáp phải ruồi

Editor: Bún.

Trở về điện Kinh Chập, trong lòng Lung Nguyệt vẫn còn chút không yên.

Không phải lo lắng phụ thân vì chán ghét mà vứt bỏ mình, nàng quan sát tỉ mỉ, vẫn không tìm ra sự không vui trên mặt phụ thân. Nếu như trên mặt có thể che giấu, nhưng ánh mắt và hơi thở không thể nào giả vờ được.

Từ lúc Lung Nguyệt xuyên đến đây, ông trời còn thêm cho nàng một thứ, chính là giác quan thứ sáu, đây là mở bàn tay vàng cho nàng rồi. Nàng có thể cảm nhận được, yêu thích người ta dành cho mình là xuất phát từ nội tâm hay chỉ là biểu hiện ở bên ngoài thôi.

Lung Nguyệt lo lắng, không biết biểu hiện ở khuê học có vượt qua diễn xuất của đứa trẻ năm tuổi có thể làm được hay không.

Nhưng sau khi cân nhắc thì dường như cũng không quá mức, bản thân sớm thông minh thì cả thiên hạ đều biết. Mà diễn xuất hôm nay cũng vô cùng liêu lĩnh, càng về sau lại càng chặn đường quay lại của mình.

Nhưng, cũng may là nhờ có nét bút hồng này, mới không khiến người ta hoài nghi nội tâm của nàng là do người trưởng thành khác xuyên vào.

Nàng cũng biết nàng phải sửa cái tính lòng dạ ngay thẳng của mình đi. Cổ nhân cong cong queo queo vô cùng lợi hại, chỉ cần một chút không cẩn thận cũng tự đào mộ cho bản thân rồi.

Cung đấu, trạch đấu gì đó thật sự là môn học lớn.

Có điều nàng cũng có một lão sư vô cùng tốt. Mẫu thân ở trong hoàng cung nhiều năm như vậy, bình an nuôi lớn hai vị ca ca và mình, còn có thể giữ vững sủng ái của phụ thân. Trong hậu cung không có người nào không kiêng nể. Có thể thấy được, bà rất cao tay.

Bản thân không cần học mười phần, chỉ cần ba phần chân truyền, cho dù ngày sau bị gả vào nhà chồng hỗn loạn, cộng thêm thân phận của mình, không dễ bản thân chịu thiệt là được rồi.

Á...Lúc này mình mới có năm tuổi, hình như nghĩ hơi sớm. Với cả, dựa vào sự sủng ái của phụ thân và mẫu thân, thì nhất định sẽ tìm cho mình một nhà chồng thật bình an thôi.

Nhưng dù sao cũng phải đề phòng vạn nhất.

Lung Nguyệt chìm sâu vào suy nghĩ rồi ngủ thiếp đi. Ý niệm cuối cùng thoáng qua trong đầu chính là: Có người yêu thương thật sự rất hạnh phúc. Nếu như là mơ thì nàng nguyện ngủ mãi không cần thức dậy.

Bên trong Hoàng cung, Thuận Khải Đế ôm kiều thê, Cẩn Hoàng hậu, thoải mái ngủ. Cửu công chúa, Lung Nguyệt gây phiền toái cũng có phụ thân của mình bao che khuyết điểm, cũng đang ngủ say sưa.

Nhưng ở ngoài Hoàng cung, quan lại thế gia lại không có tâm trạng tốt đẹp như vậy.

Lại nói đến, sau khi Thuận Khải Đế tức giận, ôm Lung Nguyệt đi, sau đó trở về Ngự Thư phòng. Sau đó triệu ba vị Trần, Dương, Tống đại nhân tiến cung. Về phần phát tác như thế nào thì tin tức đó vẫn chưa được truyền ra.

Sau đó, Hoàng hậu nương nương thấy việc dạy dỗ có hại, tức giận ập lên nữ quan ở khuê học, rồi đến nhóm cung nhân hầu hạ. Mấy vị công chúa thay đổi ma ma giáo dưỡng và đại cung nữ.

Nghiên phi lập tức bị Thái hậu triệu đến phạt đường, cùng tụng kinh lễ Phật, bao giờ thả ra thì chưa biết được.

Chuyện quan trọng như thế, đương nhiên nhóm quý nữ không dám giấu giếm nửa điều, sau khi về nhà lập tức báo lại chi tiết với người đứng đầu gia đình. Cuối cùng đều nhận được hai chữ 'Ngu xuẩn'!

Lúc Cửu Công chúa tức giận, cũng không phải là mình nói ra, tại sao không đứng cùng một bên với Cửu công chúa, chỉ mặt điểm tên?

Cho dù mắc phải tội không ngăn cản được, thì cũng không mắc phải tội bao che!

Bây giờ triều đình vô cùng an ổn, hoàn toàn sẽ không dính dáng đến việc tranh giành đế vị. Tranh chấp, cũng chỉ là võ mồm giữa thế gia thanh lưu và thế gia bảo thủ.

Nhưng càng là việc liên quan đến lạm dụng chức quyền thì Thuận Khải Đế càng phải xử lý thật tốt. Cũng không ảnh hưởng đến con trai nên lúc ra tay cũng không có bao nhiêu cổ kị.

Chúng triều thần còn dựa vào lúc lửa mạnh của Minh gia tàn đi, có thể ngăn ở phía trước, thu hút ánh mắt của Thuận Khải Đế.

Nhưng Minh gia lại vô cùng giáo hoạt, giả từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, bây giờ vẫn giữ được tín nhiệm của Thuận Khải Đế. Nhưng ngồi

lâu đến mức khiến cho đám thế gia, tân quý vô cùng khó khăn.

Bây giờ lại xảy ra chuyện ở khuê học, nhóm gia đình quý nữ không nhận được nghỉ tới, Cửu công chúa nhận lệnh của Thuận Khải Đế, cố ý gây chuyện, để bắt được cái đuôi của bọn họ.

Ai, không thể không nói, chư vị đại nhân quả thật là 'tâm tiểu nhân' rồi.

Cùng lắm Thuận Khải Đế cũng chỉ chờ bọn họ hờ ra một chút chuyện, sau đó mĩa mai một chút.

Mà Lung Nguyệt đúng là chó ngáp phải ruồi. Đúng lúc này, nhóm quý nữ lại khoe đuôi ra cho người ta bắt.

Hôm sau, lâm triều.

Chỉ cần là đại thần có nữ nhi liên lụy đến chuyện hôm qua đều dâng tấu chương.

Sau khi thảo luận chính sự xong, hạ triều, Thuận Khải Đế ngồi sau Long án thư, nhìn đồng tấu chương này, vô cùng thoải mái.

"Cát An à! Người ta thường nói: Nữ nhi là chiếc áo bông tri kỷ, thật sự không sai một chút nào! Haha! Trẫm đang muốn làm thế nào để có thể mĩa mai chúng thần, thì nha đầu này lập tức tìm được nhược điểm cho trẫm. Cái này gọi là đang buồn ngủ bắt được chiếu manh sao? Haha..."

Thuận Khải Đế vuốt vuốt râu, vẻ mặt vô cùng vui vẻ.

"Hoàng thượng anh minh!"

Cát An lén lút chớp mắt. Thầm nghĩ: Chỉ cần là chuyện liên quan đến Cửu công chúa thì Hoàng thượng người đều cho là tốt. Trong đầu lại nhảy lên hai chữ: Hôn quân!

#Búnn: Lần thứ ba nhắc đến hai chữ 'hôn quân' rồi :v tác giả không nhắc đến thì chúng tôi cũng không quên đâu :v

Các bạn có thấy phản xử lý của Thuận Khải Đế, Cẩn Hoàng hậu và Thái hậu đáng yêu không?

Làm đến đoạn đó mình cười không khép được miệng :3 Đáng yêu kinh khủng :3 Không biết đến lúc Nguyên Tu theo đuổi Cửu Nhi sẽ đáng yêu như thế nào :3

Còn lúc Hoàng thượng biết được có người nhắm nhe nữ nhi của mình nữa chứ :)))

á á á!! Thật là vô cùng phấn khích!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Đãi ngộ khác biệt

Editor: Búnn.

Lại nói đến ngày lâm triều, Thuận Khải Đế lấy lý do là hai vị Trần, Dương đại nhân dạy nữ nhi không đúng cách, phạt một năm bổng lộc, ban thường ma giáo đường để dạy hai vị quý nữ.

Còn Tổng đại nhân dạy nữ nhi không nghiêm, bôi nhọ thanh danh hoàng gia, trực tiếp giáng hai cấp, điều đến tỉnh ngoài làm phủ doãn.

Sau khi Thuận Khải Đế đăng cơ, Tổng gia, Trần gia, Dương gia luôn nhắc tới việc thế gia thanh lưu phát triển lớn mạnh trong suốt mười năm.

Đặc biệt là Tổng gia, vì Nghiên Phi nương nương là người trong tộc, mới đầu người trong nhà cũng chỉ là một Công Bộ Lang nho nhỏ, sau khi huynh ruột của Nghiên phi tham gia khoa cử, đỗ hai kỳ trạng nguyên. Đúng lúc đó Nghiên Phi sinh Thất công chúa, được tấn phong vào phi vị. Trong các đời Hoàng đế, con nối dòng của Thuận Khải Đế cũng coi như là thừa thốt, lúc có nữ nhi thì vô cùng cao hứng, lại thấy huynh ruột của Nghiên phi có chút thực lực, có thể sử dụng được, cho nên mới có suy nghĩ đề bạt. Thuận buồm xuôi gió lên được chức Nhị phẩm hộ bộ Tả Thị Lang.

Người này thì sao, nếu quá mức đắc ý sẽ dễ dàng thất bại. Vị Tổng đại nhân, Tổng Hướng Học là một vị như vậy. Có học vấn, lại không tham tài, cũng không mê nữ sắc, đúng là một vị có thanh danh trong sạch, lúc nào cũng tự xưng là tài tử. Sau khi chủ trì hai lần khoa khảo, lại nảy sinh tham vọng,

khoác lác là có vô số môn sinh, ngằm kéo bè kết phái. Sau lưng cũng tự xưng là 'Tiểu quốc cữu'!

Thế gia thanh lưu đương nhiên là không vừa mắt với thế gia cổ hủ luôn đối lập với mình từ trước đến nay, cười nói: Thật sự là môi trên đội trời, môi dưới đạp đất, Trọng nguyên Quốc cữu lão gia chân chính cũng chưa chắc thanh cao bằng hẳn.

Minh Lý nghe người ta bàn tán vài lần, lần nào cũng cười trừ.

Nếu Tổng gia nhỏ bé, Thuận Khải Đế sẽ không so đo, nhưng nếu muốn lớn mạnh, dẫn dắt triều đình, thì đó lại là trêu chọc ánh mắt của Thuận Khải Đế.

Mà hai nhà Trần, Dương đang phụ thuộc vào việc Tổng gia đối chọi với thế gia thanh lưu.

Đúng lúc này lại bị Thuận Khải Đế mĩa mai.

Nhị Hoàng tử Thận Vương nhận được tin thì thầm cười khổ.

Có Thái tử và Ngũ Hoàng tử Anh Vương, như viên ngọc tỏa sáng ở phía trước, bản thân đã không lọt vào mắt của phụ hoàng, nên chỉ nghĩ đến chuyện thành thật làm một Vương gia an nhàn cũng được rồi. Ai biết mẫu phi và cửu tử không tự biết bản thân được mấy cân mấy lượng, mà còn muốn đẩy người trên đỉnh cao xuống. Còn có muội muội đồng mẫu, với thân phận công chúa, ngày thường cao ngạo một chút cũng được. Nhưng tại sao người lại muốn đối đầu với Cửu muội muội ở trên cao? Đương nhiên hẳn biết vì sao mình lại được phong là Thận Vương? Chữ 'Thận' này có nghĩa là phải nói năng thận trọng, hành động thận trọng, chỉ an tâm thụ hưởng vinh hoa phú quý thôi.

Mặc dù có ghen tỵ, lồng ngực có khó chịu, nhưng giấu trong lòng là được rồi. Ai bảo bản thân không được đầu thai đến bụng Hoàng hậu nào.

Cửu muội muội mới đúng là quả tim trên người Phụ hoàng. Nâng trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan. Nhất định sẽ không để nàng chịu một chút uất ức, dù là nhỏ nhất.

Bản thân thừa dịp mấy tháng Thái tử không ở trong cung, tạo ấn tượng tốt với phụ hoàng, nhưng lần gây chuyện này của bọn họ chỉ sợ là lại toi công rồi.

Nghĩ đến đây lại thầm trách Thuận Khải Đế. Tại sao cùng là nhi tử lại có người được thiên vị. Đã không thương tại sao còn sinh ra?

Nhưng Nhị Hoàng tử Thận vương thật sự là người phúc hậu, cũng là người thông minh. Dù mẫu phi, cửu tử, muội muội có làm âm ỉ như thế nào, hẳn vẫn kiên quyết giữ chủ ý của mình.

Vội vàng dâng tấu chương thỉnh tội. Thuận Khải Đế cũng không giận chó đánh mèo, nói: "Trẫm biết con tốt!" Sau đó ban thưởng một đôi ngọc như ý, vài khúc vải tiến cống, cùng vài con ngựa. Biết Thận Vương mê côn trùng, sai người tìm mấy con côn trùng hiếm để ban thưởng. Coi như trấn an, cũng báo cho triều thần biết, nhi tử của trẫm tốt, trẫm sẽ không ghét hẳn vì lỗi lầm của gia tộc mẫu thân.

Cũng coi như nói với thế gia khác, thế gia thanh lưu vẫn giữ được tin tưởng của đế vương.

Chỉ là Thận Vương được ban thưởng lại cười khổ.

Nếu là Thái tử và Ngũ Hoàng tử, hẳn là phụ hoàng sẽ không ban sủng vật gì.

Hắn còn nhớ lúc Thái tử còn nhỏ có nhặt được một con hồ ly khuyển lông trắng, vô cùng yêu thích, gần như lúc ngủ cũng muốn ôm. Lại bị Phụ hoàng nểng mò là mê muội mất cả ý chí! Lệnh cho cung nhân mang nó đến chỗ An hoàng thúc, cho tiểu quận chúa.

Sau vài ngày lại tìm cho Thái tử một con chó ngao Tây Tạng và chim ưng, dẫn hắn xuất cung săn thú. Đến bây giờ Thận Vương vẫn còn nhớ rõ lời phụ hoàng nói với Thái tử mà hắn nghe lén được: "Không thể nuôi sủng vật, phải nuôi những con có chỗ sử dụng được. Nếu nuôi những vật yếu đuối thích chơi này, lâu dần cũng yếu đuối mà mất đi chí lớn. Nếu muốn nuôi thì phải nuôi những con như hùng ưng, chó săn vậy, có thể bị con chinh phục, để con sử dụng..."

Có lẽ vận mệnh của con người đã được trời định trước. Tranh như vậy, mà không tranh cũng như vậy.

Đại Hoàng tử Thành vương, cũng là người thật thà phúc hậu, không có tâm cơ gì, tính tình hoàn toàn trái ngược với mẫu phi Tề phi của hắn. Lúc nhận được tin thì xách hai bình rượu ngon tới cửa, uống với Thận Vương đến không say không về.

Còn Tứ Hoàng tử Mặc Vương, lúc nhận được tin thì đang viết chữ trong thư phòng, lại chỉ cong cong khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nhìn vật nhớ người

Editor: Bún.

Trong đại doanh ở Tây Cương.

Người luyện tập công phu từ nhỏ, thân thể vốn cường tráng, mấy ngày nay lại được chăm sóc cẩn thận, mặc dù chất lượng thức ăn kém nhưng cơ thể Bùi Nguyên Tu cũng nhanh chóng phục hồi, dù còn chưa được vận động mạnh, nhưng ra ngoài doanh trường, đi bộ vài vòng thì vẫn có thể làm được.

Một đội nhân mã phi thẳng vào trong doanh trại, tạo lên một lớp bụi mỏng.

Người dẫn đầu cười xịch thổ chính là Thái tử Lý Long Hựu, phía sau yên ngựa còn treo một bao vải dầu, phía ngoài bao vải vẫn còn vết máu.

Bùi Nguyên Tu vừa thấy liền biết đã đắc thủ rồi.

Theo trí nhớ của kiếp trước, Bùi Nguyên Tu nhớ đúng vào mấy ngày này, nhi tử đầu lĩnh bộ tộc Cổ Đề hài lòng nhất là Ba Lăng mang đám người cướp rất lương thảo của bọn họ, khiến cho trận đánh vô cùng gian nan. Cho nên, hắn giả vờ như vô tình nói ra một câu: Lương thảo trong quân sắp hết, tính thời gian xem lương thảo phía sau sắp vận chuyển đến đây chưa, không biết con đường kia...

Mặc dù đây là lần đầu tiên Lý Long Hựu tòng quân đánh giặc, nhưng cũng là người cẩn thận, cũng vô cùng thông minh, nghe Bùi Nguyên Tu nói xong lập tức kéo hắn vào màn trướng. Sau khi cùng xem xét bản đồ với Bình vương và vài vị tướng quân, họ cảm thấy rất có khả năng quân địch sẽ mò vào đánh lên từ ba chỗ, lập tức điều khiển nhân mã đến phục kích.

Theo kế hoạch Bùi Nguyên Tu vẽ ra, Lý Long Hựu chờ lệnh dẫn theo một đội nhân mã, mai phục trên mặt đất, nơi Ba Lăng có thể đi qua nhất.

Vào địa doanh, Lý Long Hựu xoay người xuống ngựa, thấy Bùi Nguyên Tu, vẻ mặt vô cùng vui mừng, bước lên phía trước, đâm vào ngực Bùi Nguyên Tu một quyền, cổ kị vết thương vết thương của hắn, tất nhiên là ra tay sẽ không nặng, cười đó: "Được lắm, Nhận Chi, không chỉ là võ tướng, còn có tài chi huy nữa!"

Bùi Nguyên Tu cười, bước đầu tiên lấy lòng đại cữu huynh đã thành công, chấp tay nói: "Chúc mừng Thái tử chiến thắng trở về!" Ánh mắt dừng lại trên tay Lý Long Hựu.

Bao tay da giữ ẩm màu đen, nữ công còn thô ráp, không thuần thực, nhìn một cái là biết do Cửu Nhi làm. Kiếp trước, tuy chỉ có duyên phận làm phu thê vài năm ngắn ngủi nhưng Cửu Nhi đã làm cho hắn không ít đồ. Phần lớn áo trong, vớ gầy, tới khăn tay, áo khoác, quạt, hà bao đều xuất phát từ tay của nàng. Ngay cả những bao tay giữ ẩm này cũng rất nhiều.

Lúc thuê thừa may vá Cửu Nhi luôn có một thói quen, thêu hoa văn hình con mèo giống như một ký tự quanh co ở nơi khó phát hiện.

Trên bao tay giữ ẩm của Lý Long Hựu, Bùi Nguyên Tu chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy được.

"Sao? Thích bao tay này? Nếu là cái khác thì có thể cho huynh, nhưng cái này là do Cửu Nhi đặc biệt làm cho ta, huynh đừng nghĩ đến nữa, haha..." Thấy ánh mắt Bùi Nguyên Tu khóa chặt trên tay mình, Lý Long Hựu lập tức sáng tỏ. Bao tay giữ ẩm này là do muội muội hắn nghĩ ra, lúc trước không ít nam nhân của thế gia cùng hắn vào trong quân thấy, cũng cảm thấy lạ lắm, cũng muốn xin đi.

Nhưng đây là tác phẩm của muội muội nhà mình, làm sao Lý Long Hựu có thể cho đi được. Còn nữa, đồ thuê thừa của nữ nhân nhà người ta không thể tùy tiện cho người ngoài.

Bùi Nguyên Tu cười cười, khổ sở trong mắt chợt lóe rồi biến mất. Tay không tự chủ được sờ sờ ngực, nhưng lại không cảm nhận được gì. Kiếp trước, sau khi Cửu Nhi đi, hà bao đựng kết tóc luôn nằm trên ngực hắn. Bây giờ ngay cả nhìn vật nhớ người cũng không được rồi.

"Quân tử không đoạt cái mà người ta thích! Bình vương gia còn chờ tin mừng của Thái tử, Thái tử gia mau đi đi!"

"Được, Nhận Chi huynh quay lại trường đi, đợi ta đi báo tin mừng rồi sẽ quay trở lại mời huynh uống rượu!" Lần đầu Lý Long Hựu dẫn đội phục kích đã thắng trận trở về, tự tay chém đầu Ba Lăng, cho nên cảm thấy vô cùng vui vẻ: "Đúng, còn muốn phải cảm ơn công lao của tiểu Gia Cát huynh nữa! Huynh nhớ chờ tin tức tốt của ta!" Dứt lời, chấp tay, đi về phía trưởng lớn nhất.

Bùi Nguyên Tu nhìn Lý Long Hựu rời đi, cười khò xoay người, thấy vẻ mặt chào mừng của Bùi Tiểu: "Gia! Nơi này đầu gió, quay lại trường đi!"

Bùi Nguyên Tu gật gật đầu trở về.

Bùi Tiểu đi phía sau, từ lúc gia nhà hắn bị thương, lại trở nên kỳ lạ. Cũng không thể nói là kỳ lạ, phải nói là...

Tang thương...

Đúng! Chính là tang thương!

Từ sau khi Bùi tướng quân đi Gia bắt đầu trở nên trầm lặng, vài ngày nay lại cộng thêm một tang thương.

"Gia, người thích bao tay giữ ấm của Thái tử gia sao? Tiểu nhân thấy đó cũng là đồ tốt, không gây trở ngại cũng rất ấm, bao phủ cả bàn tay! Hay là tiểu nhân cũng học khâu cho ngài một đôi?"

Từ nhỏ Bùi Nguyên Tu đã theo phụ thân ở trong quân, tất nhiên là không có tỳ nữ hầu hạ, y phục đều là do nhũ mẫu ở trong nhà mang đến đây, còn may vá thuê thùa, giặt giũ, đều do hai huynh đệ Bùi Tiểu và Bùi Đại thu xếp. Lúc tắm rửa thì tự mình làm.

Nghe Bùi Tiểu nói, Bùi Nguyên Tu vẫy tay. "Không cần!"

Nếu không phải là do nàng làm thì có ý nghĩa gì đâu?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bày mưu tính kế

Editor: Bún.

Bùi Nguyên Tu khẽ lắc đầu, xoay người vào doanh trường.

Lúc này cần gì phải tự làm khổ?

Bây giờ Cửu Nhi vẫn còn ở trong Hoàng cung, hưởng toàn bộ sự yêu thương. Bản thân hẳn phải suy nghĩ một kế hoạch thật tốt để có thể giống như kiếp trước lấy được Cửu Nhi về nhà.

Ngồi trên chiếc giường giản dị bên trong doanh trường, Bùi Nguyên Tu cố gắng suy nghĩ việc đã trải qua trong kiếp trước. Lập công, phong tướng quân, sửa lại án xử sai, thu thêm lãnh thổ, được tấn phong làm Phiên Vương.

Vậy thì nếu kiếp này cũng làm những việc tương tự thì có thể xứng đôi với thân phận của Cửu Nhi, có năng lực bảo vệ nàng.

Hướng hồ, con đường này còn có kinh nghiệm được gom góp tích lũy từ kiếp trước, sẽ tránh tình trạng không có kế hoạch mà bị người khác tập tịch, lúc tiến hành cũng gặp thuận lợi.

Sau khi quyết định chủ ý, bắt đầu nghiêm túc vạch ra kế hoạch.

Lý Long Hựu ở bên kia, mang theo tùy tùng, xách bao vải dầu vào doanh trường lớn nhất, chấp tay thi lễ.

"Bình Hoàng thúc! Hoàng chất may mắn không làm nhục mệnh, lấy được thủ cấp của Ba Lăng trở về!"

Dứt lời, tùy tùng của Lý Long Hựu cầm bao vải dầu trong tay đưa lên án thư. Mở ra, đầu người với mái tóc hỗn độn, hai mắt lờ lờ, máu tràn khắp nơi, lộ ra ngoài.

Bình Vương và các vị tướng khác thoải mái cười to.

Bình Vương vuốt râu nói: "Ba Lăng này chính là nhi tử mà Trát Đạt, thủ lĩnh bộ tộc Cổ Đề hài lòng nhất. Cũng chính là người sẽ kế vị chức thủ lĩnh. Bây giờ lại bị con lấy mất đầu, lúc biết việc này nhất định hẳn sẽ không nén giận, chắc chắn sẽ có một trận phản công quyết liệt." Bình Vương vỗ vỗ bả vai Lý Long Hựu, nói: "Tiểu tử con rất giỏi, lần đầu lãnh binh phục kích đã toàn thắng, để ta dâng tấu chương báo tin vui cho phụ hoàng con. Lúc Hoàng huynh thấy, nhất định là vui cả đêm không ngủ được cho xem."

"Hoàng thúc tán thưởng, lần này Hoàng chất có thể chiến thắng, còn có một người có công vạch kế hoạch!"

"À? Là ai?"

"Bùi Nguyên Tu!"

"Là Nhận Chi? Tiểu tử này vô cùng giống phụ thân hẳn lúc mới tòng quân, là người vừa có dũng vừa có mưu." Từ Lão Nguyên Soái nhẹ lắc đầu, tiếc nuối nói: "Năm đó Bùi Kính cũng là do ta đào tạo ra, chỉ tiếc lại mất sớm, ai..."

"Hồ phụ vô khuyến tử, chà trách lúc tiểu tử này dâng tấu muốn xuất chinh lại khiến Hoàng huynh tức giận muốn ngã ngựa." Bình Vương gia cười khẽ. "Nếu để hẳn bình yên ở kinh thành thì đúng là nhân tài không được trọng dụng rồi."

"Là người có tài sao không truyền hán đến đây, nghe xem bước tiếp theo hán muốn làm gì." Minh Du nói. Là Thống soái có tài của một thế hệ, hán còn chưa thấy cái gì tốt. Nếu không nắm chặt cơ hội bồi dưỡng, sợ đến lúc đồng lứa bọn họ lui về sau, lại chưa chín mà đã rụng thì hỏng rồi. Lần này Hoàng thượng tuyển hơn mười vị con cháu thế gia có công lao đi theo Thái tử ra đây, cũng có ý là sẽ tuyển lựa người tài trong số đó.

Lý Long Hựu nghe xong, liếc mắt ra hiệu với tùy tùng, để hán đi mời Bùi Nguyên Tu qua đây.

Với Bùi Nguyên Tu, từ lần nói chuyện với hán trong Hoàng Giác tự lập tức có ý kết bằng hữu. Cho nên sau này cùng ở trong quân, càng cảm thấy người này hợp khẩu vị của mình, cách nói chuyện của hán cũng ngay thẳng, trong lời nói luôn có một tầng ý tứ. Không lý luận suông, thậm chí phù phiếm giống phần lớn con cháu thế gia. Mặc dù biết bản thân là Thái tử, nhưng cũng không thích nhìn thấy người khác làm theo ý kiến của mình. Điều này khiến việc ở chung với Bùi Nguyên Tu vô cùng thoải mái.

Lúc Bùi Nguyên Tu tới doanh trướng, thì bên trong bàn đồ đã được mở sẵn, Bình Vương đứng ở giữa, Từ Lão nguyên soái và Minh Du, đứng bên phải bên trái. Những vị tướng quân còn lại đứng thành hai hàng ở hai bên.

Mặc dù Lý Long Hựu có địa vị Thái tử cao quý, nhưng cũng chỉ đứng ở vị trí thủ hạ.

Bùi Nguyên Tu tiến lên hành lễ, sau đó đứng ở vị trí thủ hạ của Lý Long Hựu.

Ba vị con cháu thế gia cũng vào ngay sau đó, theo thứ tự đứng bên cạnh hán.

Minh Du ho nhẹ một tiếng, nói: "Lần này Thái tử dẫn nhân mã đánh thắng bộ tộc Cô Đê có ý định ăn cắp lương thảo của quân ta, cũng lấy được thủ cấp của Ba Lăng, nhi tử của thủ lĩnh bọn họ. Ba Lăng này chính là người tiếp nhận vị trí thủ lĩnh đời kế tiếp của bộ tộc Cô Đê, cũng chính là nhi tử mà thủ lĩnh của bọn họ hài lòng nhất, rất có tiếng nói ở bộ tộc Cô Đê. Cho nên lần này nhất định bọn họ sẽ phản công quyết liệt. Mời chư vị đến đây chính là muốn nghe xem, chư vị có ý kiến gì không?"

Minh Du vừa nói xong, Bình Vương liền tiếp lời: "Có lẽ đây là lần đầu đám người trẻ tuổi các ngươi chinh chiến. Mấy tháng nay cũng quan sát không ít rồi, có ý kiến gì không? Nói cho mấy lão già chúng ta nghe một chút!"

Đội Bình Vương dứt lời, Lý Long Hựu bước lên nửa bước, chấp tay nói: "Lần này mặt tướng dẫn nhân mã phục kích quân địch, phát hiện, lần này bọn họ đánh lên đội ngũ áp vận lương thảo của quân ta, còn mang theo rất nhiều diêm sinh, cũng dẫn theo khá nhiều ngựa, và dây thừng. Cho nên mặt tướng đoán, lần này bọn họ không có ý đánh lên cướp lương thảo, mà là muốn thiêu hủy..."

"Ừ..." Từ lão nguyên soái vuốt râu, nói: "Nếu vậy thì bây giờ cũng là thời điểm quân địch thiếu lương thảo."

"Mặt tướng cũng cho là vậy, nên..." Lý Long Hựu đang muốn đưa ra suy nghĩ của mình thì một loạt ý kiến khác ào ào ập tới.

"Nếu vậy thì đại binh bên ta áp sát, thừa dịp bọn họ kiệt sức, ngựa mệt lử, thiếu lương thảo thì một lưới bắt gọn, đây chẳng phải là cơ hội tốt sao?" Thứ tử dòng chính của Đông Tin Hầu theo Thái tử xuất chinh, Trịnh Minh Tích nói.

Tướng quân cánh phải Dương Phúc Thông cười nói: "Ý tưởng rất tốt, nhưng chỉ là lý luận suông. Người trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm, dùng để cái lợi trước mắt che mờ."

"Vậy thì treo đầu Ba Lăng phía trên cửa doanh trại, giết nhuệ khí của Man di!" Lại thêm một người thuộc con cháu thế gia nói.

"Làm vậy chỉ chọc giận bọn họ, chúng ta có lợi ích gì?" Minh Du hỏi.

"Chuyện này..." Người đó không biết phải trả lời như thế nào.

"Mặt tướng có ý kiến, treo đầu Ba Lăng trên cửa doanh trại cũng là một kế hay..." Giọng Bùi Nguyên Tu có hơi trầm ngâm.

"Như thế nào?" Lý Long Hựu hỏi.

"Treo đầu Ba Lăng lên, sẽ kích động sự bi thương trong bộ tộc Cô Đê, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, khiến bọn họ muốn chiến đấu một mất một còn với quân ta. Đương nhiên, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, thêm cái thứ hai sẽ suy yếu, ba cái sẽ biến mất. Trong mấy ngày này quân ta chỉ cần canh phòng cẩn mật, đợi đến lúc đối phương kiệt sức, chúng ta sẽ tiến công..." Bùi Nguyên Tu dứt lời, nâng mắt nhìn các vị tướng bối.

"Cũng có nghĩa là thừa dịp hán bệnh, muốn mệnh của hán? Diệu kế!" Trịnh Minh Tích nói.

"Ừ, có thể thử một lần!" Bình Vương nói. "Ý chư vị thế nào?"

Mọi người cảm thấy có thể làm, cho nên cùng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tương tư không giảm

Editor: Bún.

Quyết định thử dùng kẻ sách của Bùi Nguyên Tu.

Các vị tướng quân và Bình Vương gia lập tức cùng cẩn thận nghiên cứu khả năng, quy tắc, chi tiết, cách bố trí, bài binh bố trận của kế hoạch này như thế nào. Vừa nghiên cứu kỹ thói quen xuất binh trong quá khứ của bộ tộc Cổ Đề, vừa diễn tập xem bọn họ có thể thực hiện được bao nhiêu loại tiến công. Nếu gặp được, bên ta sẽ phòng như thế nào, phá như thế nào.

Lý Long Hựu đứng đầu đám con cháu thế gia, quy củ đứng ở bên bên, tất cả đều biết đây là cơ hội học tập khó có được, đều căng lỗ tai cẩn thận lắng nghe.

Kiếp trước, bây giờ chính là lúc lương thảo bị cướp, mỗi ngày mấy vị chủ soái đều toàn tâm toàn ý vui đầu vào tính xem nên đối phó với quân địch như thế nào, không còn tâm tư để lo lắng chuyện bồi dưỡng người mới. Đương nhiên là Bùi Nguyên Tu không có cơ hội này.

Lúc này, hấn khoanh tay đứng bên cạnh Lý Long Hựu, vừa nghe nhóm lão tướng quân bài binh bố trận, vừa không nhịn được gật đầu.

Kiếp trước, hấn cũng cầm trọng binh trong tay hơn mười năm, đánh vô số trận lớn trận nhỏ. Nhưng, nếu trận chiến này để hấn vạch kế hoạch, sẽ không được hoàn hảo như thế, lại nghĩ gừng càng già càng cay. Nhất là vị phó soái Minh Du này, vô cùng hiểu rõ tập tính của đứng tướng bên doanh trại đối phương, còn là thuộc như lòng bàn tay, cái này chính là biết người biết ta.

Từ Lão nguyên soái vẫn làm đầu chắc đấy, trước sau như một. Kiếp trước Bùi Nguyên Tu đi theo hấn ba năm, cho nên mới biết được.

Còn Bình Vương gia chính là một binh một tốt dùng vào những chỗ cần thiết, vô cùng tỉ mỉ, khác một trời một vực với tính tình không câu nệ tiểu tiết ngày thường.

Bùi Nguyên Tu thầm nghĩ: Chẳng trách lão nhạc phụ đại nhân của hấn lại muốn ba vị đại nhân vật này đi hộ tống Thái tử. Bày mưu nghĩ kế, bổ sung điểm mạnh, lại dùng binh như thần, ánh mắt độc đáo. Đó là những thứ mà kiếp trước, lúc lương thảo bị cướp, lòng quân bất ổn, dưới tình trạng khó khăn địch đây ta kiệt như vậy mà vẫn có thể ổn định tam quân, đánh cho quân lính của bộ tộc Cổ Đề tan rã.

Sau một thời gian tính toán, lão Soái và các lão tướng quyết định kẻ sách.

Bình Vương vung tay, để nhóm tiểu tướng lui ra ngoài.

Lý Long Hựu dẫn đám Bùi Nguyên Tu về doanh trường của hấn, tùy tùng mang rượu đến, nói cho oai chính là Mừng Công. Còn thật ra là từ lúc nhóm con cháu thế gia nhập quân đến nay, thể xác và tinh thần đều bị buộc chặt, muốn mọi người thả lỏng một chút.

Đây cũng là cách dụng người mà Thuận Khai Đế vẫn thường dạy: Sử dụng cường quyền và dụ dỗ cùng một lúc, vừa hỗ trợ còn tăng thêm sức mạnh.

Là người trong quân, cũng không dám uống nhiều, chỉ dám uống ba tuần rượu, sau đó tự giải tán, trở về doanh trường của mình.

Bùi Nguyên Tu vén màn trường còn chưa bước vào bên trong thì thấy có một vật nhanh chóng lặn tới chân mình, hấn cúi xuống nhặt lên, lại nghe Bùi Tiểu nói: "Gia, ngài đã trở lại rồi sao? Tiểu nhân đang ở trong này dọn dẹp..." Cúi đầu một chút, thấy trong tay Bùi Nguyên Tu có vật gì đó, vô đầu nói: "Cái này là lô ẩm tay ngày mang từ trong cung ra, tiểu nhân nghĩ là thứ tốt, nếu để lại ở trong phủ, không biết có mấy người không biết xấu hổ thò tay dài ra lấy không, cho nên dứt khoát mang đến đây, vừa mới dọn dẹp, không để ý nên mới rơi ra..."

"Ừ!" Bùi Nguyên Tu không đợi Bùi Tiểu nói xong, đáp lại một tiếng, nhắc chân bước về phía giường ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve lô ẩm tay, không nói gì nữa.

Lô ẩm tay này là ngày ở ngoài cửa Ngự thư phòng ấy, Lung Nguyệt nhét vào tay hấn.

Vỏ đồng trắng men, lớp lót màu xanh ngọc, bên trên có hai con mèo nhỏ đen trắng quấn nhau cùng nhảy lên, hướng về phía bướm trắng. Chật vô tình tế, hoa văn bên trên vô cùng sống động. Vừa nhìn thấy đã biết không phải là vật bình thường.

Vỏ đồng trắng men này có tên là Cảnh Thái Lam, là một loại dụng cụ thủ công mỹ nghệ mới được sản xuất ra trong mấy năm gần đây. Tất cả đều là công phẩm, vẫn chưa được lưu thông thị trường, gia đình quan lại nào có công cũng có một hai cái, đều là vật vua ban.

Bùi Nguyên Tu che chở giống như bảo vật, đưa lên ôm trước ngực, nghiêng người nằm xuống giường, môi mòng khê cong lên. Bóng dáng nhỏ nhắn màu hồng trong ngày tuyết rơi ấy dần hiện rõ trong đầu. Giương mặt tinh xảo, mắt long lanh như làn nước, miệng nhỏ màu đỏ thắm, mũi còn hơi hơi nhú lên...

Sau đó, gương mặt đũa nhỏ ấy dần biến thành gương mặt nữ nhân vô cùng xinh đẹp...

Mặc dù khóe miệng khê cong, nhưng khóe mắt lại rơi xuống một giọt nước trong suốt. Bùi Nguyên Tu ôm chặt lô ẩm tay.

Kiếp trước, lần đầu tiên gặp Cửu Nhi cũng là trước cửa Ngự thư phòng, cũng bị nằng nhét lô ẩm tay vào người, cũng được Bùi Tiểu mang vào trong quân. Sau đó lại bị Thái tử Lý Long Hựu thấy, muốn lấy lại...

Bùi Nguyên Tu lại ôm chặt hơn, giống như Cửu Nhi đang ở trong lòng hắn vậy.

"Cửu Nhi...Ta sẽ không phụ nàng...Nàng cần phải mau lớn mới được..."

Hắn nhắm đi nhắm lại câu đó trong đầu, dần thiếp đi...

Ban đêm, Bùi Nguyên Tu ngồi phất dậy, sợ đến nỗi cả người đầy mồ hôi, tình cảnh kiếp trước lại hiện rõ mồn một trong giấc mơ của hắn.

"Gia? Gia? Người sao thế? Gặp ác mộng sao?"

Bùi Đại nghe tiếng động, vội vàng rót chén nước: "Gia uống hớp nước cho đỡ sợ đi!"

Bùi Nguyên Tu hồi phục tinh thần, xua tay để Bùi Nguyên Tu về ngủ. Lấy lô ấm tay từ dưới gối lên, vuốt ve, khẽ đọc: "Ngô đồng nay cũng tàn lụi, Gió hoa kia cũng đành lụi vào sương Hương nhang như những đoạn trường Thanh xuân giờ đã vắn vương phương nào, Mảnh trưởng theo gió bay cao, Tương tư theo đó mà trao không rồi, Nhớ lại nụ cười rạng ngời, Cả những e ấp một thời mộng mơ, Nay chỉ còn những giấc mơ Người xưa năm ấy đi nơi nào tìm... Ấm áp nay cũng xa rồi, Lan can nơi đó mình tôi đợi chờ."

Trong kiếp trước, sau khi Cửu Nhi mất, đoạn thơ này biến thành hình dung cuộc sống của hắn, cho đến lúc bị Bát công chúa lặn lội xa xôi đến tát một cái làm tỉnh giấc....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Hoàng hậu vi sư

Editor: Bún

Sau mấy trận mưa phùn liên miên, cái nóng của mùa hè qua đi, chuyển sang tiết trời mát mẻ của mùa thu.

Tin thắng trận ở Tây Cương liên tiếp truyền vào Hoàng cung.

Đầu mùa hạ, bộ tộc Cổ Đề bị diệt, binh phù của thủ lĩnh Trát Đạt chuyển vào trong kinh, không tới hai ngày đã được Thuận Khải Đế đặt vào tay Lung Nguyệt.

Nguyên nhân chính là, binh phù của bộ tộc này chính là một loại vòng cổ của dân tộc ít người, Lung Nguyệt lại rất thích chơi loại này.

Sau khi Thuận Khải Đế cân nhắc một chút, suy cho cùng thì bộ tộc Cổ Đề đã hoàn toàn bị diệt, giữ lại binh phù cũng chỉ là một chiến lợi phẩm mà thôi, cũng không có chỗ để dùng, tổ chất Hôn quân lại nổi lên, nếu khuê nữ thích thì đưa cho nàng, để nàng vui cũng tốt.

Ở Tây Cương, bộ tộc Cổ Đề, bộ tộc đứng đầu bị tiêu diệt, những bộ tộc còn lại liên hợp, nhanh chóng di chuyển sang nơi khác, dựa vào địa thế hiểm trở để chống lại quân Đại Chiêu, nhưng lại bị quân Đại Chiêu diệt toàn bộ.

Thuận Khải Đế nhận được tin tức tiền tuyến mới nhất, ở Tây Cương còn có một số bộ tộc nhỏ cần phải quét sạch, nếu như thuận lợi thì sau vào đông vài ngày có thể khai hoàn về triều.

Xem qua công báo, tâm trạng Thuận Khải Đế rất tốt, sau khi khép ống tay áo thì đứng dậy từ Long án thư, tính toán đến chỗ lão bà và khuê nữ bảo bối.

Mà lúc này, lão bà Cẩn Hoàng hậu và khuê nữ bảo bối Lung Nguyệt của Thuận Khải Đế đang ở trong tiểu hoa viên của Khôn Thái cung.

Từ ngày xảy ra chuyện trong khuê học, Thái hậu nương nương liền ban chỉ, miễn đi cái gọi là khuê học trong cung. Cẩn Hoàng hậu cho phép vài vị công chúa chưa xuất giá ở trong cung tự mình mời nữ giáo quan đến dạy.

Mặc dù Lung Nguyệt có hai nữ giáo quan, nhưng chỉ là có cho đủ thôi, người thực sự dạy nàng là Cẩn Hoàng hậu.

Cẩn Hoàng hậu chính là tài nữ nổi tiếng nhất Đại Chiêu quốc, lục nghệ của quân tử không gì không biết, không gì không giỏi. Thuở nhỏ được Minh lão Thái sư tự mình dạy dỗ, trí tuệ mưu trí không thua kém nam nhi.

Chỉ là cách làm người của Cẩn Hoàng hậu khiêm tốn, không thích phô trương, dù địa vị cao quý đứng đầu cung. Nhưng tất nhiên là cũng không có người dám âm thầm nghị luận.

Năm Lý Long Tá năm tuổi ấy, Hoàng cung tuyển tú. Đây cũng là lần duy nhất tuyển tú kể từ khi Thuận Khải Đế kế vị tới nay.

Một vị tài tử, biết Thuận Khải Đế là người thích tài, tìm cơ hội trở hết 'các loại tài năng' của mình trước mắt Thuận Khải Đế, muốn lấy được sự sủng ái của ông.

Ai ngờ, Thuận Khải Đế xem qua chỉ khẽ cười một chút, nhưng chưa từng triệu kiến nàng ta, vị tài tử này đau khổ trong một thời gian dài, không biết mình đã đắc tội với Hoàng đế ở đâu, sau đó lên lút một vị cung nhân bình thường hầu hạ Thuận Khải Đế, mới biết, sau ngày hôm đó, Thuận Khải Đế đánh giá nàng ta, chính là: 'Không thể nào trèo lên được nơi thanh nhã.'

Sau đó mới biết, có Cẩn Hoàng hậu ở phía trước, bản thân chỉ là lòe thiên hạ mà thôi.

Kiếp trước, Lung Nguyệt cũng là một người có tính tình mạnh mẽ xuất chúng, xét về mặt học tập thì vô cùng rõ ràng. Đưa trẻ lớn lên trong núi, muốn làm phượng hoàng trong chuồng gà, thì chỉ có một con đường đó là học tập.

Sau này đã dưỡng thành tính thì khó sửa đổi. Sau khi xuyên về đây vẫn giữ nguyên điều đó.

Bây giờ, tìm được lão sư tốt, Lung Nguyệt lập tức biến thành miếng bọt biển nhỏ, tiếp thu tất cả mọi thứ, vừa hiểu học, vừa chăm chỉ luyện tập.

Kiếp trước không có khả năng luyện tập những thứ như cảm kỳ thư họa, Lung Nguyệt càng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, cho nên kiếp này cũng không có ý tưởng bỏ cuộc một cách dễ dàng.

Hôm nay, trời trong xanh, Cẩn Hoàng hậu sai người khiêng bàn ra dưới tàng cây quế, nhìn Lung Nguyệt vẽ tranh một lát, rồi lại luyện vài nét chữ.

Sau đó sai Lưu Lý bê cảm ra, tự tay dạy Lung Nguyệt đánh đàn.

Bỗng nhiên Lung Nguyệt nhớ tới 'Tứ nghệ cùng triển'. Tò mò hỏi Cẩn Hoàng hậu, thật sự có chuyện này không.

Đội Cẩn Hoàng hậu gật đầu, Lung Nguyệt lập tức hưng phấn hẳn lên, năn nỉ Cẩn Hoàng hậu để nàng thưởng thức một chút.

Cuối cùng bị nàng quấy rối một lúc, Cẩn Hoàng Hậu đành phải sai người chuẩn bị trống xuất chinh, lựa dài đến. Trờ về Noãn Các, thay y phục tương đối gọn nhẹ, bước lên trống.

Nhịp trống vừa cất lên, tay áo khẽ vung lên, miệng hát khúc 'Tương tiễn tử', nâng cốc vẫy mực vẽ thành bức tranh.

"Tốt! Tốt! Tốt! Phong thái của Cẩn Nhi không hề giảm hơn năm đó!"

Thuận Khải Đế vào cửa Khôn Thái cung, thấy mỹ nhân dưới tàng cây quế, chân đánh trống, miệng hát, tay áo viết chữ. Hình ảnh đẹp không sao tả hết.

'Tứ nghệ đồng triển' của Cẩn Hoàng hậu Thuận Khải Đế cũng chỉ được xem một lần trong thọ yến của Minh Lão Thái Sư, năm đó Cẩn Hoàng hậu vừa tròn mười tuổi mà đã có thể làm chuyện kinh người như vậy rồi.

Bây giờ xem lại, phong thái càng thêm quyến rũ, càng động lòng người.

Thuận Khải Đế nhất thời hoảng hốt, theo bản năng gọi hai chữ 'Cẩn Nhi'.

"Tạ Hoàng thượng tán thưởng, nô tì bêu xấu!"

Cẩn Hoàng hậu phúc thân thi lễ.

Thuận Khải Đế tiếp nhận áo choàng gấm màu mưa tạnh trời trong thêu hồng mai ngao tuyết quảng lên người Cẩn Hoàng hậu. "Mặc dù gió thu có mát, nhưng vẫn phải cẩn thận phong hàn."

Bốn mắt nhìn nhau, ẩn chứa tình cảm sâu đậm.

Không khí như thế, Lung Nguyệt cầu còn không được, làm sao dám đánh vỡ?

Về phần 'Tứ nghệ đồng triển'. nàng muốn học, nhưng cũng hiểu được phải học nhuần nhuyễn tứ nghệ, lúc học mới có hiệu quả nước chảy thành sông. Nóng vội lại không ổn.

Phát phát tay, để đám cung nhân lui xuống.

Sau đó nhìn sắc trời, nghĩ đến lúc này tiểu ca và Đại cữu tử Minh Lý đang thảo luận văn chương ở điện Vũ Anh, nàng lập tức dẫn Tiểu Lộc Từ đi về phía cửa Thừa Cẩn. Đối với nghiên cứu học vấn của cô nhân, Lung Nguyệt hứng thú mười phần.

Lung Nguyệt vốn không muốn dùng Tiểu thái giám. Nhưng đang yên nàng lại chạy đến chỗ Lý Long Tá, mà cung tỳ không thể tùy ý ra vào cửa Thừa Cẩn, rơi vào đường cùng đành phải nhập gia tùy tục. Đòi Cát An, bảo hần dẫn nghĩa tử mà hần hài lòng nhất, Tiểu Lộc Từ đến.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44

Editor: Bún.

Thư phòng điện Vũ Anh.

Thái sư Minh Lý cầm mấy bài sách luận (1) của thí sinh khoa thi Hương, cùng bình luận với Lý Long Tá.

(1) Sách luận: thời phong kiến chỉ các bài văn nghị luận về các vấn đề chính trị phía trước để hiến sách cho triều đình.

Lung Nguyệt học được tật xấu của phụ thân nàng, vung tay nhỏ lên, để cung nhân đang muốn bấm báo lui ra, thò đầu vào bên trong.

"Tiểu ca! Đại cữu từ! Ta đến đây!"

"Cửu công chúa!" Minh Lý hành lễ.

Lung Nguyệt biết chắc hẳn sẽ làm như vậy, thừa dịp hấn xoay người, ôm cổ hấn.

Mặc dù nàng là công chúa, có địa vị cao quý, nhưng nhận lễ của người thân, nàng không dám nhận. Đùa, nhờ nàng nhận lễ của trưởng bối, ông trời mất hứng một cái, mang hồn nàng trở về hiện đại thì sao. Thật vất vả mới tìm được tinh thần, nếu không còn nữa, chẳng phải nàng sẽ hối hận muốn chết sao?

Còn nữa, nàng không muốn, cũng không đồng ý nhận lễ này. Nàng không nghĩ bản thân là người có thân phận cao quý mà làm mất đi sự vui vẻ giữa người thân. Những thứ kia từng là những thứ nàng mong muốn mà không thể cầu.

"Công chúa chó bướng bỉnh, cẩn thận không ngã!"

Mặc dù lời nói nghiêm khắc, nhưng trong mắt lại lộ vẻ cưng chiều.

Trong mắt tiểu nha đầu trước mặt này, hấn thấy được đáng vẻ của muội muội. Muội muội, người vừa sinh ra đã gánh vác hưng suy vinh nhục của gia tộc, vừa mới biết một chút đã bị tổ phụ mang đi dạy các loại sách như kinh điển, lịch sử, chư tử, văn tập, cầm kỳ thư họa, khiến nàng không có thời gian vui đùa.

Minh gia là thế gia đại tộc, mặc dù đời đời đều có nhân tài, nhưng trong thế hệ này có nhiều huynh đệ nổi tiếng nhất, giữa đường huynh đệ cũng đồng lòng. Muội muội nhỏ tuổi nhất phải bước từng bước gian nan, ngồi trên hậu vị như băng mỏng. Sủng ái của Đế Vương như sương mù lúc ẩn lúc hiện, ai biết lúc nào sẽ tan thành mây khói, không có có khi còn tốt hơn có, giống như câu nói: "Người như mặt đường, ta như thạch tín" cũng không đủ diễn tả.

Năm đó Minh Lý còn trẻ, là Văn võ Trạng Nguyên của Đại Chiêu, chẳng qua cũng là muốn cấp thể diện cho muội muội ở trong cung, cho nàng một chỗ dựa.

Bây giờ nhìn tiểu nha đầu trước mặt, đáng vẻ, thần thái giống hệt muội muội lúc còn nhỏ. Đặc biệt là sự thông tuệ giống hệt muội muội. Nghĩ đến muội muội lúc trước, Minh Lý không nhận được cảm thán, nếu không phải là thân nữ nhi, muội ấy sẽ mạnh hơn mấy người huynh đệ bọn họ rất nhiều.

Tình cảm yêu thương của Minh Lý với Lung Nguyệt là phát ra từ nội tâm, muốn đền bù hết những gì muội muội thiếu hụt trong tuổi thơ ấu lên người tiểu nha đầu thông minh lanh lợi này.

"Muội lại đây!"

Lý Long Tá bước từ án thư xuống, ần ần trấn Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt cọ cọ vào hõm vai của Minh Lý, tránh thoát 'móng vuốt của sói', nghiêng đầu nhìn trên án, nói: "Cái kia là gì?"

Mấy bài văn trên bàn đều bị chấm chấm bởi mực đen và đỏ. Nhìn qua giống như những bài thi nàng từng thấy trong viện bảo tàng ở kiếp trước.

"Mấy sách luận của thí sinh trong khoa cử, Đại cữu mang đến bình luận với ta."

Lung Nguyệt nghe được, mắt sáng ngời, trượt từ trên người Minh Lý xuống, trèo lên ghế đệm sau án thư. Nhìn chăm chăm mấy bài văn đó, thầm nghĩ: Nếu mang mấy cái này về hiện đại, giá trị sẽ không thể tưởng tượng nổi!

Bệnh tham tiền nhập vào nên Lung Nguyệt quên mất, từ đầu tới chân nàng, dù là y phục, hay bất cứ thứ gì, nếu mang về hiện đại, hay là ở Đại Chiêu quốc, cũng đều là thứ những người trong gia đình bình thường không dùng nổi.

"Hiểu sao?"

Mặc dù Minh Lý cảm thấy hiểu rõ, năm nay Lung Nguyệt mới năm tuổi, sách luận kia dành cho người mười hai mười ba tuổi, nếu như không có người bên cạnh chỉ điểm, sợ là không thể hiểu rõ được. Nhưng nhìn đôi mắt long lanh khi nhìn về phía mấy bài văn kia của Lung Nguyệt, Minh Lý vẫn không nhịn được mà đặt câu hỏi.

Nguyên nhân chính là hiệu ứng ánh sáng từ phía Cẩn Hoàng hậu nhà nàng.

Năm Cẩn Hoàng hậu tám tuổi, đã theo tổ phụ Minh Lão thái sư luận chính, nói một câu đã trúng đích. Bây giờ, Minh Lý thấy tiểu nha đầu này có bảy phần tương tự với muội muội, lại do muội muội tự mình dạy dỗ, nếu nàng có thể hiểu được những thứ này, cũng không quá ngạc nhiên.

Nếu Lung Nguyệt biết được Đại cữu từ nhà nàng đang ‘Suy luận mọi thứ theo muội muội’ thì sẽ cảm thấy trên đầu có thiên lôi cuốn cuộn.

"Không hiểu!"

Lung Nguyệt nghe Minh Lý hỏi, vội vàng lắc đầu.

"Con thấy mấy chữ này rất đẹp mắt, về ngoài, bên trong, ai cũng có sở trường của mình."

Minh Lý khẽ cười, cũng đúng thôi, nha đầu kia mới năm tuổi, mặc dù thông tuệ, nhưng nếu hiểu được những thứ này thì cũng quá sớm rồi. Hơn nữa, dựa vào sự khôn khéo của muội muội, nhất định sẽ không để thơ ấu của bản thân tái hiện trên nữ nhi của mình. Là người của Hoàng gia thì phải có chút nhạy cảm với thời thế, nhưng cũng không vội vàng như thế.

Nhưng lúc Minh Lý đang muốn bảo Lung Nguyệt viết mấy chữ để hắn xem thì nghe được tiểu nha đầu nói: "Không phải người này quá mức cấp tiến sao! Nói đến loạn thế dùng biện pháp mạnh, hình phạt khắc nghiệt hẳn đang nói đến này có phải có hơi quá mức không?"

"Sao?" Minh Lý nghe nói, trong mắt khẽ hiện chút ánh sáng, thầm nghĩ: Quả nhiên là nữ nhi của muội muội, không kém muội muội năm đó chút nào.

"Hiện nay là thời bình, bách tính an cư, hình phạt nên thích hợp rộng rãi, lấy niềm vui của dân chúng làm gốc, hướng tới lòng dân. Nếu chỉ dùng trọng hình cho trọng phạm cũng không sao! Theo con nên cấm khổ hình hà khắc, lúc nghe kể lại đã thấy khí lạnh bay vào vào, làm cho người ta khó chịu!"

Dứt lời, Lung Nguyệt sững sờ một lát, thầm nghĩ: Hồng rồi, nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, nói hết những điều đang suy nghĩ ra, đứa nhỏ năm tuổi có thể nói những lời này sao, nàng sẽ không bị cho là yêu nghiệt rồi mang đi thiêu sống chứ!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Kỹ xảo của Lung Nguyệt

Minh Lý nghe Lung Nguyệt nói xong, không những không có sợ hãi mà còn vô cùng vui mừng, trong mắt hàm chứa ý cười: "Mức xử phạt cao nhất theo luật pháp chính là gốc rễ để giữ vững đất nước, mặc dù người nói những lời này cấp tiến, nhưng trong triều đình cũng cần những tiếng hô như thế này. Nếu như cả triều đình đều thuộc phái trung dung (một chủ trương của Nho gia), phái cân trọng thì khó có thể bỏ cũ lập mới, có người đi tiên phong!"

"Vâng... Gian thần, dung thần hại quốc!" Lung Nguyệt nghe xong gật đầu.

"Tại sao lại nói vậy?"

Minh Lý chỉ nói gian thần hại quốc, còn dung thần hại quốc thì lần đầu nghe thấy.

"Gian thần, mặc dù triều nào cũng có, nhưng cũng chỉ là một hai vị. Còn những người thuộc phái trung dung, bất kỳ một vị trí nào cũng có, những người bình thường, làm qua loa đại khái, không có suy nghĩ gây dựng thì trong triều đình có không dưới mười, hai mươi người, hạng người vô năng lấy số lượng giành chiến thắng như thế không phải là hại quốc sao?"

Vừa nói xong, Lung Nguyệt lại thật sự muốn tự cắn đứt lưỡi, tại sao lại có thể khoan khoái nói ra tất cả như thế. Họa từ miệng mà ra chính là giống như nàng bây giờ vậy!!

Lung Nguyệt ảo não, còn Minh Lý lại vui mừng. Trong lòng không nhịn được lại tiếp tục tán thưởng: Quả nhiên là nữ nhi của muội muội, sinh ra được tâm can bảo bối. Lòng yêu tài nổi lên, vỗ về đầu Lung Nguyệt, nói: "Sau này mỗi ngày đều tới đây tìm ta, ta sẽ dạy con đọc sách, bàn về lịch sử, được không?"

Sao? Không bị cho là yêu nghiệt? Lung Nguyệt thầm vui mừng, không nghe rõ Minh Lý nói gì mà vẫn gật đầu như bấm tỏi.

Minh Lý nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, nói: "Con có thể có những kiến thức này, chắc bình thường Hoàng hậu nương nương cũng dạy con không ít đúng không?"

"Nhớ lúc còn bé, mặc dù mẫu hậu không thảo luận chính trị, nhưng cũng có thể giảng giải cho con và Thái tử ca ca rất nhiều đạo lý..." Lý Long Tá trả lời.

Nghe hai người trước mặt tự động mơ mộng nói chuyện với nhau, Lung Nguyệt không còn cảm thấy rối rắm nữa, vì hai người đã tự động giải thích chỗ không hợp lý kia rồi.

Từ nay về sau, trình tự mỗi ngày của Lung Nguyệt đều vô cùng phong phú.

Sáng mới đến chỗ Cẩn Hoàng hậu thỉnh an, sau khi ăn sáng xong thì hai người cùng đến chỗ Thái hậu thỉnh an. Bình thường vào thời điểm như vậy, Thái hậu đã niệm xong khóa kinh văn buổi sáng rồi. Văn an xong, Cẩn Hoàng hậu hỏi cung xử lý mọi chuyện, để Lung Nguyệt ở lại nói chuyện phiếm với Thái hậu.

Đến thời gian hạ triều, Lung Nguyệt xuất phát từ Từ Ân cung, đi về phía điện Vũ Anh tìm tiểu ca và đại cữu của mình. Lý Long Tá không cần học lại kinh điển, lịch sử, chư tử, văn tập nữa. Bây giờ Minh Lý chỉ mang chính vụ trên triều phân tích tỉ mỉ cho hắn nghe, sau đó hỏi xem hắn có suy nghĩ gì không.

Lung Nguyệt đi theo dự thỉnh, mới đầu còn cảm thấy nhàm chán, về sau, lúc dần hiểu rõ thế cục triều đình, thì càng nghe càng cảm thấy thú vị. Thôn thốc trong lòng: Cổ nhân ngấm ngấm hai người, cách đấu nhau giữa huynh, đệ, tỷ, muội cùng cha khác mẹ, thật sự là vô cùng uyên thâm! Còn hung hiểm hơn việc cầm đao chiến đấu trên chiến trường, chỉ cần hơi thất thần một chút cũng có thể bị người khác đập ngã lăn xuống.

Sau khi Minh Lý phân tích tình hình chính trị cho Lý Long Tá xong sẽ dạy Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập cho Lung Nguyệt. Chỉ dạy phương pháp thôi, không có gì khác: Đọc, sao chép, học thuộc lòng, nói điển cổ.

Lung Nguyệt vui vẻ nhất khi nói điển cổ. Giống như nghe kể chuyện xưa vậy.

Đến bữa trưa, nàng lại phái Tiểu Lộc Từ đến chỗ phụ thân, rồi cùng đến chỗ mẫu thân dùng bữa.

Giờ nghỉ trưa, lại mang cảm kỳ thư họa ra học với mẫu thân.

Đến bữa tối, lại đến điện Cẩn Chính kéo Thuận Khải Đế đến Khôn Thái cung.

Lung Nguyệt có tiểu tâm tư. Nàng thích ngày nào cũng được vui vẻ hòa thuận bên phụ thân, mẫu thân, huynh trưởng. Thích nhìn đầy mắt ẩn chứa ý xuân của mẫu hậu.

Biết rõ phụ thân còn có nữ nhân khác, nhưng nàng không muốn chia sẻ với bọn họ, nên nàng ý sủng sinh kiêu, kéo phụ thân đến Khôn Thái cung. Nàng biết mẫu thân không bình thân, không độ lượng như vẻ bề ngoài, thử hỏi làm gì có nữ tử nào nguyện chia sẻ phu quân với người khác?

Từ lúc nàng xuyên đến đây, mỗi lần thái giám kính sự phòng hồi bẩm Thuận Khải Đế ở chỗ phi tần nào, dù còn là trẻ con những nàng vẫn nhận ra được nét cô đơn trong nụ cười của mẫu thân. Có thể là do mẫu tử liên tâm, để cho nàng bắt gặp được sự đau lòng đó của mẫu thân.

Từ khi đó nàng liền vắt hết óc tìm cách, khiến phụ thân không đến chỗ những phi tần khác.

Là trẻ con cũng có nhiều thuận lợi, Lung Nguyệt lập tức tính đúng canh giờ Thuận Khải Đế hạ triều, canh giờ dùng bữa, không thấy bóng dáng Thuận Khải Đế là khóc rống không ngừng. Thuận Khải Đế vừa xuất hiện trước mặt nàng thì mặt biến đổi ngay lập tức, một khắc trước còn cuồng phong mưa rào, một khắc sau đã sáng lạn như ánh mặt trời.

Thuận Khải Đế vô cùng vui vẻ, thấy nữ nhi thân thiết với mình nhất, càng vui vẻ nuông chiều nàng. Thường xuyên qua lại thành thói quen, mỗi khi đến thời gian dùng bữa, dù Lung Nguyệt không đến tìm ông cũng sẽ đến Khôn Thái cung.

Mà sau bữa tối, đương nhiên là không đến chỗ khác ngủ.

Lung Nguyệt vô cùng vui vẻ khi tiểu xảo của nàng đạt được hiệu quả, nhưng nàng không biết, trước khi nàng sinh ra, Thuận Khải Đế rất ít khi đến chỗ phi tần khác nghỉ, phần lớn đều xử lý tấu chương, rồi ngủ lại ở Cẩn Chính điện luôn.

Nếu không phải như thế thì tại sao nàng lại cách Thất công chúa những sáu tuổi.

Còn Bát công chúa Hóa Diên được sinh ra là do ngoài ý muốn. Cũng vì thế mà Thuận Khải Đế làm như không thấy nữ nhi này. Bất kỳ một đại nam nhân cũng không thích bản thân bị người khác tính kế, huống chi là Hoàng Đế cửu ngũ chí tôn.

#Bún: Mỗi lần đến đoạn Thuận Khải Đế có nữ nhân khác mình lại cảm thấy thương Cẩn Hoàng hậu. Dù mình hiểu Thuận Khải Đế cần khai chi tán diệp, nhưng vẫn thấy thương.

Đúng như tác giả nói, làm gì có người phụ nữ nào nguyện chia sẻ chồng mình với một người phụ nữ khác. Nhưng đứng trên cương vị quốc mẫu, Cẩn Hoàng hậu không thể không làm thế.

Haizzz, quá là buồn :'(

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Một buồn một vui

Lung Nguyệt kéo phụ thân và tiểu ca đến chỗ mẫu thân dùng bữa tối.

Trong điện Diên Ninh.

Nghiên Phi ở trong phật đường sao chép kinh văn với Thái hậu nương nương mấy tháng, hôm kia mới được đưa trở về. Lúc này đang ngồi trên giường quý phi oán trách nữ nhi.

"Từ nhỏ ta đã cho rằng con là đứa thông minh lanh lợi, sao đến bây giờ cách suy nghĩ ứng xử còn không bằng đứa nhỏ năm tuổi vậy? Những năm gần đây, nếu Hoàng thượng không nghỉ ở Càn Chính điện thì cũng nghỉ ở Khôn Thái cung, bây giờ Hoàng hậu đã độc sủng rồi. Đều là do con gây chuyện!" Nghiên Phi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ần ần trách Thái công chúa: "Con cũng suy nghĩ một chút đi, đừng cả ngày tranh nọ kia với vị công chúa kia nữa. Khuê nữ nhà người ta có thể tranh thủ tình cảm cho mẫu thân nhà mình, con đứng một bên xem mẫu thân con sốt ruột phát hỏa à?"

Thái công chúa bĩu môi, nói: "Không phải là nữ nhi chưa từng đi tranh, lần trước người cùng thấy rồi đấy, mấy vị tỷ tỷ kia không tranh sao? Chúng tỷ muội bọn con mang hết tất cả vốn liếng ra cũng không bằng Tiểu Cửu Nhi đứng trước mặt phụ hoàng."

Nghiên phi nghe khuê nữ nói xong, mặc dù không cam lòng, nhưng cũng hiểu được. Ai có thể miễn cưỡng được ý muốn của Đế Vương?

Hôm nay Càn Hoàng hậu có thể chuyên sủng là do Hoàng thượng nguyện ý cho.

Lung Nguyệt quần quýt người, cũng là do Hoàng thượng nguyện ý để hàng quần quýt

Đây cũng chính là Đế tâm

Không nói đến việc trong lòng mẫu tử Nghiên phi có bao nhiêu không cam lòng, có bao nhiêu rối rắm.

Nói đến Lung Nguyệt, mấy ngày nay, tâm trạng của nàng vô cùng tốt!

Nhìn trời thấy sắp vào đông, Bình Vương sắp sửa dẫn quan tướng thắng trận trở về triều rồi.

Thái Tử ca ca sắp trở lại, tết Nguyên tiêu này cả nhà có thể cùng nhau dạo chợ đèn hoa rồi.

Tết Nguyên tiêu trước, vì Thái tử ca ca xuất chinh đến Tây Cương, mẫu thân lo lắng, tiểu ca và bản thân nàng cũng không còn lòng dạ đi du ngoạn, cho nên từ bỏ việc đi xem chợ đèn hoa.

Nhưng lần này nhất định phải làm được.

Nhưng Lung Nguyệt tính toán xong xuôi hết rồi thì thời điểm vừa qua năm mới, phủ Ninh An công chúa truyền đến tin dữ.

Nhị nữ nhi của Thuận Khải Đế, Ninh An công chúa qua đời.

Lung Nguyệt nghe xong tin này thì thần thờ một lát. Nàng không quen thuộc với vị nhị tỷ này, chỉ biết tỷ ấy hơn mình mười hai tuổi, sau khi nàng được sinh ra, chưa đến hai năm vị Nhị tỷ này đã xuất giá rồi. Gả cho biểu ca của tỷ ấy.

Lúc trước biết được chuyện huynh, muội có thể kết hôn, Lung Nguyệt còn khó chấp nhận một thời gian, họ hàng gần kết thân đó! Nàng không có cách nào tiếp nhận chuyện này.

Nhà mẹ đẻ của Ninh An công chúa vốn là Hoàng thượng, Thuận Khải Đế nạp mẫu thân của nàng là Trang Tần, Lung Nguyệt suy nghĩ đến không phải không có can hệ đến chuyện kinh phí đưa vào hoạt động lúc trước của Thuận Khải Đế, khi vẫn còn là Thái tử.

Sau khi Thuận Khải Đế đăng cơ, nhà mẹ đẻ Trang Tần hiển bạc, có công với xã tắc, cho nên phong tước vị Cẩm Y Hầu hữu danh vô thực.

Nói đến Ninh An công chúa cũng là người mệnh khổ, sau khi Trang Tần sinh hạ nàng thì sức khỏe bắt đầu không tốt, kéo dài hai năm thì qua đời. Càn Hoàng hậu thấy nàng còn nhỏ tuổi, ôm đến bên mình nuôi dưỡng hai năm.

Trang Tần là người yếu đuối, không biết bên nhà mẹ đẻ nàng nói gì, lúc sắp chết xin ân điển từ Thuận Khải Đế, đính ước nữ nhi cho thứ tử dòng chính của huynh trưởng nhà mẹ đẻ.

Lúc đó Lung Nguyệt nghe được, nàng cảm thấy nhà Cẩm Y Hầu không hổ là thương nhân, làm chuyện gì cũng phải tính toán thật kỹ. Quyền bạc được trước vị, hiện tại lại có con dâu là công chúa, phò mã của Công chúa cũng được phong hầu.

Vốn là gia đình thương nhân bình thường, nhaoáng một cái thành một phủ có hai tước vị tân quý. Mặc dù không có quyền gì, nhưng người ta có nhiều bạc, hiện tại lại có tước vị âm phong ba đời. Nếu quyết tâm bồi dưỡng hậu bối thật tốt, bỏ đi hơi tiền thì ngày tiến thân vào thế gia thanh lưu cũng sắp tới tới.

Nhưng Ninh An công chúa lại cực giống mẫu thân của nàng, tai mềm, sức khỏe yếu đuối, bây giờ bỏ lại tiểu nữ nhi chưa đến ba tuổi mà ra đi. Trước khi mất lại nói, để biểu muội của em dâu làm kế thế, chiếu cố tiểu nữ nhi số khổ của mình.

Lung Nguyệt nghe xong lại cảm thấy vị Nhị tỷ này là người ngốc nghếch, tại sao không nhờ phụ thân, mẫu thân của mình chiếu cố tiểu nữ nhi. Dù là phụ thân và nữ nhi không thân, nhưng phải nhớ kỹ, không nên nhờ vả sai người.

Bây giờ có kế mẫu, sau này đứa nhỏ kia sẽ vất vả.

Linh đường ở phủ Ninh An công chúa, Cẩn Hoàng hậu đích thân đưa tiễn. Dù sao cũng nuôi nấng hai năm, có chút cảm tình.

Lung Nguyệt muốn đi theo, nhưng lại sợ nàng còn nhỏ tuổi, linh đường ồn ào, sợ làm nàng sợ cho nên bị giữ lại ở trong cung.

Lung Nguyệt cũng không ngờ, lúc mẫu thân nàng hồi cung lại mang theo tiểu nữ nhi số khổ của Nhị tỷ về.

Lung Nguyệt thấy đứa nhỏ không mẫu thân rất đáng thương, cho nên đi đâu cũng mang nó theo.

Tiểu nha đầu này vốn nhất gan, có thể nó thấy Lung Nguyệt không lớn, sau đó lại thấy Lung Nguyệt đối xử với mình rất tốt, còn thấy nàng xuất ra nhiều tâm tư muốn nó vui vẻ, cho nên rất quấn Lung Nguyệt, trở thành đuôi nhỏ của nàng.

Lung Nguyệt và cháu ngoại nữ Trang Nhã Như cùng ăn cùng ngủ cùng chơi một tháng, sau đó lão phu nhân Cẩm Y Hầu tiến cung đón nó về.

Thấy trước khi đi nước mắt con bé lưng tròn, giống như chó nhỏ bị vất bỏ, Lung Nguyệt luôn miệng cam đoan, khi nào rảnh sẽ đến tìm nó chơi.

Do việc của Ninh An công chúa, bên trong Hoàng cung âm đạm hai ngày, sau vì Bình Vương dẫn quân chiến thắng trở về mà vui mừng trở lại.

Bùi Nguyên Tu cũng theo đại quân trở về Kinh Thành.

Theo kiếp trước, Bùi Nguyên Tu phải là ở lại trong quân đi theo Từ lão nguyên soái.

Nhưng bây giờ trong lòng nhớ nhung một người, cho nên theo Thái tử Lý Long Hựu hồi kinh.

Có điều, trên đường hồi kinh xảy ra một việc khiến Bùi Nguyên Tu vô cùng uể oải. Chính là ám lô Cảnh Thái Lam của Lung Nguyệt bị Lý Long Hựu nhìn thấy nên đã bị hấn cầm về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thời gian thấm thoát trôi qua

Mặc dù mất vật đó khiến Bùi Nguyên Tu cảm thấy phiền muộn, nhưng lại nghĩ sau khi trở về kinh thành liền có cơ hội gặp người trong lòng, nên cũng cảm thấy có chút an ủi.

Nhưng, người tính không bằng trời tính.

Bùi Nguyên Tu ở kinh thành bồi hồi hai tháng, tìm các loại biện pháp vào Đông cung gặp Thái tử Lý Long Hựu. Vốn tính, Lung Nguyệt thân thiết với hai vị huynh trưởng, thế nào cũng đến Đông cung tìm Thái tử chơi đùa.

Nào ai ngờ, đã rất nhiều ngày rồi nàng chưa từng bước một bước vào Đông cung.

Mà Thái Tử Lý Long Hựu từ trước đến nay luôn chững chạc lại là người vô cùng yêu thương muội muội, chỉ cần là chuyện liên quan đến Lung Nguyệt thì hẳn sẽ không bao giờ để lộ ra, dù chỉ một chút.

Nhưng dựa vào hiểu biết của mình về Lý Long Tá, Bùi Nguyên Tu biết Lý Long Tá là người có tính tình hoạt bát, không câu nệ tiểu tiết, thường treo Lung Nguyệt ở bờ môi. Tuy rằng nhiều khi bị Lý Long Hựu bắt gặp sẽ bị ngăn cản, nhưng cũng đủ an ủi trái tim của Bùi Nguyên Tu.

Lại tính cung yến Trừ tịch, thế nào cũng được gặp cô gái nhỏ một lần.

Nhưng ông trời lại không cho Bùi Nguyên Tu một chút mặt mũi nào.

Lung Nguyệt bị thủy đậu rồi.

Thái hậu và Cẩn Hoàng hậu không ngủ không nghỉ, chăm sóc nàng suốt năm ngày. Thuận Khải Đế cũng không lâm triều, canh giữ ở điện Kinh Chập làm hôn quân đúng năm ngày.

Mặc dù đã khỏi, nhưng vì trên mặt vẫn còn để lại vài dấu vết mờ mờ, cô gái nhỏ thích chum điện liền ở lại điện Kinh Chập, có nói thể nào cũng không ra ngoài.

Cung Yến đã không tham dự thì không cần nói đến tết Nguyên Tiêu, cô gái nhỏ lác đầu như trống bỏi, người muốn ba hoa chích chòe như thế nào cũng được, nàng vẫn vững chắc như bàn đá, miệng nhỏ chỉ phả ra hai chữ: "Không đi!"

Ngưng ngọc cao được gọi là trần phẩm trừ sêu, vì nó dùng những loại thảo dược quý hiếm, khó tìm thấy. Mặc dù được tiến cống nhưng trong cung cũng chỉ có mười hộp. 'Hôn quân' Thuận Khải Đế vung cao tay, đưa toàn bộ đến chỗ Lung Nguyệt, để nàng dùng.

Ra giếng, dù cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, nhưng Bùi Nguyên Tu cũng hiểu được tiền đồ vẫn quan trọng hơn.

Người làm phụ thân thương yêu khuê nữ kia nhất định sẽ không gả ái nữ cho hạng người vô năng.

Kiếp này, vì Bùi Nguyên Tu trọng sinh, có biến hóa. Lúc hần trở lại Tây Cung, bên người lại có thêm một người có kinh nghiệm, Lý Long Tá.

Nhật Nguyệt lưu chuyển, Bạch Mã qua khe.

Đào mất một cái lại năm năm.

Tiểu nha đầu xinh đẹp búi hai búi tóc, bây giờ đã trở nên duyên dáng yêu kiều, trở mã thành tiểu giai nhân xinh đẹp.

Trong điện Kinh Chập.

"Công chúa, người thật sự muốn đi sao?" Tay Hoán Ngọc cầm một chiếc khăn màu xanh, Lung Nguyệt đi phía trước.

"Thật!" Lung Nguyệt ần trán. "Đã cầu An Hoàng thúc cho ta một thân phận tú tài, tại sao không đi?"

Lung Nguyệt đi theo Đại cữu Minh Lý nghiên cứu học vấn, mấy năm nay đọc không ít sách.

Bây giờ lại nổi lên hứng thú, muốn giống như thí sinh kia đi thi một lần.

Dù sao người xuyên về từ hiện đại, tham gia khoa khảo để khảo nghiệm kiến thức là một lý do, phần lớn là do Lung Nguyệt vô cùng tò mò.

"Nô tỳ sai Tiểu Lộc Từ đi tìm Thái tử hoặc Anh Vương đi cùng người nhé?" Hoán Ngọc ở bên cạnh vừa hầu hạ Lung Nguyệt vừa nói: "Hoi to, nô tỳ đi sửa áo này một chút."

"Không cần sửa lại, ngày mai ta khoác áo bên ngoài nó là được, biểu ca Minh Hiền nói vùng đất thi huyện rất lạnh." Lung Nguyệt cột chắc đai lưng, ngồi trước gương trang điểm: "Mau chải đầu thư sinh để ta nhìn một cái."

Tiền Bích khéo tay, xõa búi tóc ban đầu của Lung Nguyệt, vài lần chải đã búi toàn bộ tóc của nàng lên đỉnh đầu, tạo thành một kiểu Bạch Ngọc Liên Hoa Quan.

Lung Nguyệt quay trái quay phải nhìn vào gương đầu, rồi hài lòng gật đầu, xoay người chấp tay nói với Tiền Bích: "Tiểu sinh cảm ơn..."

Tiền Bích cuống quýt tranh ra, oán trách nói: "Công chúa, ngài muốn nô tì tổn thọ sao?"

"Chỉ là vui đùa thôi, nhìn em kìa. Đào Châu, mau mau mang một ly trà nhỏ cho Tiền Bích cô nương, để an ủi nàng!" Lung Nguyệt nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiền Bích, nha đầu kia cái gì cũng tốt, chỉ là không thể đùa vui được.

"Nô tỳ không nhận nổi trà của chủ tử, chỉ cần sau này người không mang nô tỳ ra đùa là thương nô tỳ rồi! Hoán Ngọc tỷ tỷ hỏi người có muốn mời Thái tử hoặc Anh Vương cùng ngài đến đó không? Ngài cũng không trả lời." Tiền Bích bước lên phía trước, để Lung Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm, khôi phục lại búi tóc nữ nhi.

"Đừng nói cho họ biết. Nếu Thái tử ca ca biết, thì chắc chắn sẽ ngăn cản ta. Nếu Tiểu ca biết thì nửa Hoàng cung này sẽ biết mất. Dù là ai thì Công chúa ta đều không đi được nữa."

Lung Nguyệt đứng dậy để Hoán Ngọc hầu hạ đổi cung trang, lại nói: "Sáng sớm mai, Triệt Nhi và biểu ca Minh Hiền đến giúp ta, các em yên tâm đi!"

Bốn đại nha đoàn cùng cau mày, đồng thanh nói: "Chính là Triệt thế tử đi cùng người cho nên nhóm nô tỳ mới không thể yên tâm đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Lung Nguyệt đi thi

'Triệt thế tử' trong miệng đại nha hoàn chính là tiểu khắc tinh, 'Ngân khoảnh được một cây mạ' của Bình Vương gia - Lý Long Triệt.

Lúc năm tuổi, Lung Nguyệt đi theo Minh Lý đọc sách, Bình Vương trở về nghe thấy vậy liền cầu Thuận Khải Đế cũng đưa 'Hỗn thế Ma Vương' nhà mình vào cung. Hy vọng hắn có thể thu liễm tính tình nghịch ngợm của mình lại một chút.

Mặc dù Minh Lý vừa mới qua tuổi bốn mươi, nhưng cũng đã là nhà thông thái đương thời, nhi tử đi theo Minh Lý thì tương lai cũng chỉ có lợi. Mặc dù con cháu hoàng gia không cần tham gia khoa khảo, nhưng cũng cần phải đọc sử tri lễ.

Minh Lý còn văn võ toàn tài, giao nhi tử vào trong tay hắn, từ cái gọi là sư phụ thì đương nhiên tiên sinh sẽ lo toàn bộ, còn bản thân mình đỡ phải lo lắng nhiều rồi.

Sau đó, Thuận Khải Đế lại tuyên tiểu nhi tử của Minh Du là Minh Hiến tiến cung làm thư đồng.

Trên thực tế, mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng Minh Hiến làm việc rất thỏa đáng. Lý Long Triệt quá mức lạnh lùng. Đúng lúc hai người có thể bù cho nhau.

Còn Thái tử Lý Long Hựu và Anh Vương Lý Long Tả từ bốn năm trước đã không còn theo Minh Lý đọc sách nữa rồi.

Vì thế, việc đọc sách tự nhiên sẽ chuyển từ điện Vũ Anh sang Phẩm Vị trai trong điện Cần Chính.

Phẩm Vị trai thật ra là tầng thư lâu cao ba tầng, trước lâu có một tấm biển, Thuận Khải Đế tự mình đề: Đọc sách có cảm giác như người bạn già đã quên từ lâu.

Lung Nguyệt nghĩ, hai chữ 'Phẩm vị' này bắt nguồn từ 'Đọc sách có cảm giác'. (Đọc thư hữu vị)

Thuận Khải Đế là người yêu sách, trong Phẩm Vị trai này có rất nhiều loại sách của thế gian, cũng có rất nhiều bản tốt nhất, bản đơn lẻ.

Minh Hiến cũng từng cười nói: "Ở nơi đó, thật sự là bạn già đã quên từ lâu!"

Minh Hiến cũng là người thích sách như mạng.

Lung Nguyệt có Minh Hiến và Lý Long Triệt làm bạn, cùng đọc sách thì cũng coi như là không quá tịch mịch rồi.

Một người là biểu huynh, một người là đường đệ, cả ngày đọc sách cùng một chỗ, cho nên tình cảm giữa bọn họ cũng càng ngày càng thêm sâu sắc.

Từ nhỏ Minh Hiến đã đi theo Ngoại tổ phụ của Lung Nguyệt, Minh Đại học sĩ đọc sách, tám tuổi đã có công danh tú tài.

Lung Nguyệt nghe hẳn kể những chuyện thú vị trên trường thi, như: Có một thí sinh tham gia khảo thí bí mật mang theo tài liệu sao chép bị phát hiện. Một người lên trường thi ăn đồ bị hồng dẫn đến đau bụng quần quai. Rồi thì có người làm văn không lưu loát như thế nào..

Sau khi tự mình kiểm tra lại kiến thức, cộng thêm đứa nhỏ chỉ sợ thiên hạ không loạn, Lý Long Triệt cổ vũ. Nàng liền vụng trộm chạy tới cầu An Vương gia cho mình một thân phận giả.

An Vương gia, hẳn lên gọi là An Thân Vương, là nhi tử thứ hai của Thái hậu. Trong nhà có hai đích tử, hai thứ tử, lúc còn trẻ An Vương Phi từ sinh một nữ nhi, nhưng không sống được. Bây giờ nhìn thấy Lung Nguyệt liền giống như vật trân quý, đối với nàng cũng coi như là có cầu tất ứng. Lại nói đến ngày đó, An Vương lập tức tạo cho Lung Nguyệt một thân phận thí sinh giả để tham gia khoa khảo.

Lung Nguyệt không thể không cảm thán: Thật sự là có người thân trong triều chuyện gì cũng dễ làm!

Vì muốn gạt Phụ thân và mẫu thân, Lung Nguyệt đã bàn bạc với Hoàng thân An Vương phi của nàng xong xuôi, lấy cớ là ở An Vương phủ mấy ngày, liền dẫn bốn đại nha hoàn Hoán Ngọc xuất cung đến An Vương phủ.

Sáng sớm hôm sau, Lung Nguyệt mang theo cặp mắt thâm quầng bò xuống giường. Làm bốn đại nha hoàn phát hoảng.

Lung Nguyệt khoát tay nói: "Không sao, hôm qua có chút hưng phấn, mãi đêm mới ngủ."

Lung Nguyệt bận rộn sai Hoán Ngọc thu thập bút sách rồi cùng nàng ra ngoài.

Đến tiền sảnh, thấy nàng, mọi người đều sửng sốt.

Sau đó lại nghe thấy An Vương phi nói: "Hay cho một tiểu công tử xinh đẹp, phần hóa trang này khiến ta sợ nhảy dựng lên, đẹp đến nỗi khiến ta không thể nhận ra được!"

Lung Nguyệt mặc y phục màu xanh da trời thêu tu trúc, thắt lưng khảm bạch ngọc, bên hông đeo ngọc bội minh thiên xanh biếc. Tóc dài buộc trên đỉnh đầu, dây buộc tóc khảm ngọc cùng màu với y phục. Ngoài ra không còn gì.

Trán cao, mũi thẳng, môi đỏ, mặt mày ẩn chứa ý xuân, sắc mặt như ngọc, gương mặt mượt mà, chỉ dưới cằm hơn nhon. Ngũ quan không gì không tinh xảo.

Giữa trán mang bảy phần quý phái, ba phần thư hương.

An Vương phi lời kéo Lung Nguyệt thở dài: "Con của ta, thật sự có phong thái của Hoàng thượng, đáng về thùy mị thướt tha của Hoàng tấu."

"Hoàng thượng lại trêu con rồi." Lung Nguyệt muốn làm nũng, nhưng lại nhớ ra bản thân đang mặc y phục nam nhi, chấp tay nói: "Hoàng thượng quá lời rồi! Tiểu chất ngượng ngừng không dám nhận!"

An Vương phi ần ần trán nàng: "Cái con mèo nhỏ này! Không còn sớm nữa, mau đi đi!"

Lung Nguyệt và Lý Long Triệt, Minh Hiền cùng ra ngoài, bước lên xe ngựa xuất phát đến trường thi.

Tới cửa trường thi, thí sinh đã lục tục vào bàn, Lung Nguyệt cũng xuống xe ngựa, cầm bút sách, tất cả những vật cần thiết, cả bài tử chứng minh thân phận.

Trước khi đi vào, còn nghe thấy Lý Long Triệt lớn tiếng nói với nàng: "Đừng khẩn trương, nếu thi không đậu thì ta và Hiền Nhi cũng không chê cười tỷ đâu!"

Lung Nguyệt buồn bực, làm gì có người nào như hấn chứ! Cho nên xoay người lại, trừng mắt nhìn hấn.

Nhưng ánh mắt đó rơi vào trong mắt người khác lại có vẻ đặc biệt phong tình.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đứng đầu cả ba bài thi

Lung Nguyệt vào trường thi, tìm chỗ ngồi.

Cầm bài thi trong tay, Lung Nguyệt thầm vui mừng.

Bài thi chia thành nội khóa và ngoại khóa.

Nội khóa yêu cầu viết một bài văn bát cổ(1), đề là: Quân tử không tranh.

Cái gọi là văn bát cổ, dựa vào khẩu khí của Khổng Tử, Mạnh Tử mà làm, bốn đoạn thơ đối nhau theo vần bằng trắc, không thể không tôn trọng thánh nhân trong điển cổ phong hoa tuyết nguyệt, mỗi câu văn từ lúc bắt đầu đến kết thúc chia làm bốn phần. Đề mục bắt nguồn từ Tứ thư ngũ kinh. Cách thức cố định: Từ phá đề, thừa đề(2), đoạn khởi giảng (3), bắt đầu, dòng đầu tiên, dòng giữa, dòng cuối. Bắt buộc chia thành tám phần cho nên gọi là văn bát cổ.

Lung Nguyệt nhìn, có chút giống văn nghị luận hiện đại. Nhưng năm gần đây đi theo Đại cừu Minh Lý, loại văn bát cổ này làm không ít, gần như có thể nói là nhắm mắt cũng làm được. Không tốn bao nhiêu khí lực đã viết ra được bài văn đầu tiên.

Còn ngoại khóa, Lung Nguyệt có chút nhừ đầu, muốn dùng một trong tứ quân tử làm thơ thất ngôn. Phải nói về phần đoán cú, về, Lung Nguyệt có thể làm được ngay, nhưng về luật bằng trắc, nàng lại không giỏi lắm. Rơi vào đường cùng, đành phải phát huy một chút đặc điểm của người xuyên không đi! Lung Nguyệt suy nghĩ một lát, vài năm nay nàng đọc không ít sách sử, phát hiện sau khúc quanh của lịch sử Tống Triều, không có Nguyên Triều mà lại có Đại Chiêu của phụ thân.

Kết quả là Lung Nguyệt moi ruột gan suy nghĩ ra một bài thơ 'Họa Ma' của Phương Hiếu Nhụ đời Minh.

Vì tuyết sơ tiêu nguyệt bán tri.

Ly biên điều kiến lưỡng tam chi

Thanh hương truyện đắc thiên tâm tại

Vị hứu tâm thường thảo một tri.

Bài thơ này cũng được cho là lạ, mặc dù cũng có người cùng xuyên như mình, nhưng chắc tỷ lệ dùng cũng không lớn.

Thi huyện, thi phủ, thi viện. Đề thi không gì ngoài: văn bát cổ, thơ thử thiếp, kinh luận, luật phú, sách luật với nội dung tương tự.

Lung Nguyệt bắt đầu đi thi từ tháng hai, đến cuối thu thêm thêm bớt bớt khoảng mười cuộc thi mới tính là hoàn thành.

Thi huyện đầu tháng hai, thi phủ giữa tháng tư. Hai cuộc thi này giống trong trí nhớ của Lung Nguyệt. Còn thi viện thì hơi khác quỹ đạo lịch sử một chút. Lung Nguyệt nhớ mang máng từng đọc được ở một tờ báo nào đó, hình như thi viện trong cổ đại cũng ở tháng hai.

Có điều, nhất triều thiên tử nhất triều thần(4), ai đương gia ai làm chủ. Lão tổ tông khai quốc Đại Chiêu quốc nói, thi viện định vào khoảng thời gian nhập thu, mừng 9 tháng 9 tết Trung Cửu, sao người có thể làm khác được?

Đợi đến lúc yết bảng thi viện, Lung Nguyệt được lên bảng. Cộng thêm thi huyện, thi phủ, Lung Nguyệt đạt được "Tiểu Tam Nguyên".

Trong Khôn Thái cung.

Thuận Khải Đế cầm ba bài thi của Lung Nguyệt cùng bình luận với Cẩn Hoàng hậu.

Không sao, trước khi An Vương lột đường khoa khảo cho Lung Nguyệt đã từng âm thầm thương lượng với Thuận Khải Đế. Chỉ là Lung Nguyệt không biết thôi!

Nói đùa, nếu sau lưng Thuận Khải Đế cho khuê nữ bảo bối của ông xuất cung đi thi, nếu xảy ra chuyện thì phải làm sao? Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất!

"Cẩn Nhi thấy sao? Cửu Nhi không kém nàng năm đó chút nào đúng không? Trở thành người đứng đầu tam án! Haha...Không hổ trăm thương nàng!"

"Hoàng thượng, luật không cho phép nữ phần nam trang tham gia khoa khảo, ngài chó nuông chiều nàng, càng ngày càng không có dáng vẻ nữ nhi." Cẩn Hoàng hậu khẽ cau mày, người ta thường nói: Nghiêm phụ tử mẫu. Trước kia Hoàng thượng ở trước mặt nữ nhi đều là nghiêm phụ, tại sao đến Cửu Nhi lại biến thành dáng vẻ này.

"Đừng trách trăm nuông chiều nàng, nói đến nam nhi, chưa chắc ở tuổi Cửu Nhi đã có thể đứng đầu tam án! Sợ qua vài năm nữa, trăm có thể trước điện Kim Loan khâm điểm cho Cửu Nhi một cái Tân Khoa Trạng Nguyên cũng chưa biết chừng!" Thuận Khải Đế khẽ vuốt râu, trong lòng thầm nghĩ: Cửu Nhi nhà ông nhất định là "Tài tử đứng đầu lục nghệ".

"Hoàng thượng! Cửu Nhi là nữ nhi, làm sao có thể tham gia khoa khảo? Ngài chó nuông chiều, nếu không có dáng vẻ nữ nhi, tương lai sao có thể lập gia đình?" Cẩn Hoàng hậu buồn bực, sao Hoàng thượng càng ngày càng không đáng tin vậy.

"Cửu Nhi đừng giận, đừng giận! Cửu Nhi là đứa bé có chừng mực, những năm gần đây làm gì có ai không yêu thương, chiều chuộng nàng nào? Nhưng Cẩn Nhi có thấy nàng ý sùng sinh kiêu, ý thế hiếp người không? Làm gì có ai không khen nàng đoan trang rộng lượng? Nha đầu kia là đứa trẻ tốt, nàng yên tâm đi!"

Hôn quân! Trong đầu Cát An phía sau Cẩn Hoàng hậu xoẹt qua hai chữ.

"Ngài cứ cưng chiều đi! Sớm muộn không gả ra được thì Hoàng thượng cũng đến thời gian phải lo lắng thôi!"

"Nữ nhi của trăm làm sao mà khó gả? Có người cầu hôn, trăm còn chưa muốn gả đâu!" Bây giờ Thuận Khải Đế nghe thấy 'Cửu Nhi xuất giá' lập tức có ý nghĩ chặt đầu người kia xuống.

(1) Bát cổ: Nguyên là chỉ một thể loại văn trong khoa cử thời Minh - Thanh, quy định về phân đoạn rất nghiêm ngặt, nội dung rỗng tuếch, hình thức cứng nhắc, gò bó tư tưởng con người. Gồm 4 đoạn, mỗi đoạn 2 vế, tất cả có 8 vế.

(2) Thừa đề: vế thứ hai trong văn bát cổ, tiếp theo vế phá đề, nói rõ hơn mục đề.

(3) Đoạn khởi giảng: đoạn thứ ba trong văn bát cổ, tóm tắt toàn bài để chuyển sang nghị luận.

(4) Cái gọi là 'Nhất triều thiên tử, Nhất triều thần' có nghĩa là nếu bạn đứng đúng vị trí thì đương nhiên có vinh hoa phú quý, cảm y ngọc thực, nếu như đứng sai vị trí thì đương nhiên nhà tan cửa nát, vợ con tử tán, còn người đứng trung lập e là cũng không có kết quả tốt

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Sau khi Lung Nguyệt trúng "Tiểu Tam Nguyên" thì không còn hứng thú đọc sử, giảng cổ, làm văn nữa. Chung quy vẫn là thân nữ nhi, học văn có giỏi đến mấy cũng không có khả năng xuất sĩ nhập tướng. Lần này cũng để chứng tỏ bản thân vẫn học hành đúng cách, thủ khoa kỳ thi cao đẳng như kiếp trước. Lung Nguyệt hiểu thấu, đây là tính cách thâm căn cố đế ngấm vào tận xương cốt từ kiếp trước.

Chỉ là nàng có ý nghĩ bỏ qua việc học tập, dốc lòng học cầm kỳ thư họa, nữ công may vá của nữ nhi lại có người không đồng ý.

Dường như Thuận Khải Đế thật sự có ý định ở trên điện Kim Loan khâm điểm nữ nhi một chức Tân Khoa Trạng Nguyên. Cuối cùng để Minh Lý tiếp tục dạy dỗ, ba năm sau lại để Lung Nguyệt đi thi một lần nữa.

Minh Lý không thể tưởng tượng được, cũng không dám tưởng tượng đến chuyện Thuận Khải Đế có ý nghĩ để nữ nhi trúng Trạng Nguyên, làm nhiễu loạn triều đình này.

Chỉ cảm thấy tiểu nha đầu này không chỉ có tâm tư nhạy bén, thả một điểm đã thông suốt, mà từ một có thể suy ra ba. So với những đệ tử hần thường dạy thì thật sự là có thể thông thấu được ngay.

Lão sư đều thích đệ tử thông minh, Minh Lý cũng vậy.

Lấy địa vị, thanh danh hiện tại của hần, đã không còn cần những đệ tử được dạy dỗ có thể xuất sĩ nhập tướng, đạt được thành tựu cao như thế nào, sau đó bản thân có thể dựa vào đó mà nổi danh. Chỉ nghĩ đến, vì bản thân tìm được người để truyền thụ lại những điều hần đạt được trong những năm dốc lòng nghiên cứu học vấn. Mà Lung Nguyệt chính là người lọt vào mắt xanh của hần.

Xấu số rồi!

Lung Nguyệt nỗ lực mở to phượng mâu ra, nghe Đại cữu Minh Lý giảng giải.

Hay ở chỗ, nếu có tâm dốc lòng cầu học thì lúc này sẽ giống như lạc thú tiêu pha thời gian. Nếu như không có tâm dốc lòng cầu học thì thời gian này sẽ giống hệt như bị tra tấn vậy.

Trạng thái hiện tại của Lung Nguyệt rơi vào phía sau.

Cuối cùng cũng chờ đến lúc Minh Lý nói: "Tan học." Tiểu Bá Vương Lý Long Triệt thò đầu vào nói: "Hôm kia phụ vương của đệ mới mua được một con ngựa đích lô(1), rất là uy vũ, có muốn đi nhìn một chút không? Ở ngay trong ngự mã giám thôi."

Lung Nguyệt trừng mắt nhìn hần: "Tại sao Bình Hoàng thúc không để ngựa yêu ở trong chuồng ngựa nhà mình? Mà lại để trong ngự mã giám? Hần là thúc ấy sợ đệ gây tai họa cho nên mới làm ra loại hành động bất đắc dĩ này." Nghĩ đến việc xấu mà Hồn thể ma vương Lý Long Triệt thường xuyên gây ra, cũng không khó để Lung Nguyệt có suy nghĩ như thế.

Lý Long Triệt cười gượng.

Thân nam nhi, không kể tuổi tác, đều thích đào tốt ngựa quý, Lý Long Triệt còn đặc biệt hơn. Lần này phụ vương có được ngựa Đích Lô, hần chỉ nhìn thoáng qua thì phụ vương đã giấu vào ngự mã giám rồi. Còn đặc biệt lệnh cho quan trông ngựa là không được để Lý Long Triệt gần gũi ngựa thân yêu của mình.

Cũng chớ nên trách Bình Vương gia để phòng một rẽ một mằm nhà hần như để phòng cướp. Thật sự là hai con ngựa quý trước kia của hần đều do tên tiểu khắc tinh này hại. Thật sự rất là đau lòng!

Lý Long Triệt nhớ thương Đích Lô hai ngày nhưng vẫn không được gặp, hôm nay đến trường, gặp Lung Nguyệt thì hai mắt sáng ngời. Vị tỷ tỷ này của hần chính là yêu bài thông hành, trong Hoàng cung không có chỗ nào mà tỷ ấy không thể vào, ngay cả nơi quan trọng bàn chuyện cơ mật như ngự thư phòng của Hoàng bá phụ cũng đặt nhiều vật nhỏ của tỷ ấy.

Nhìn một buổi sáng, chờ đến hết giờ học mới dám đến dụ dỗ tỷ tỷ bảo bối đi cùng.

Còn vì sao phải đợi tan học ấy hả?

Hồn thể ma vương Lý Long Triệt, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ một người là thái sư Minh Lý, còn không rõ nguyên nhân. Ngay cả bản thân Lý Long Triệt cũng không thể giải thích rõ căn nguyên, có lẽ cái này chính là sinh sinh tương khắc, vô quýt dày có móng tay nhọn đi.

"Tỷ tỷ thân yêu, không phải tỷ không biết, phụ vương đệ là người không quá để bụng chuyện gì, trong lòng phụ vương chỉ có mẫu phi đệ, đào tốt ngựa quý mới là vật cần nâng niu, còn lại thì không đáng đêm xía tối, đáng thương cho đệ, là đứa nhỏ không có ai thương, sinh ra ngay cả sữa mẫu thân cũng không được một ngụm, đầu giống như tỷ tỷ được Hoàng thẩm tự mình nuôi lớn. Bây giờ đó, ngay cả con ngựa cũng giấu đi không để đệ thấy."

Lý Long Triệt cố tình làm vẻ mặt đáng thương tội nghiệp, làm dáng vẻ giống như gặp phải tình cảnh nào đó vô cùng khốn khổ, khiến Lung Nguyệt cười ra tiếng.

"Đang nói chuyện gì, sao lại vui như thế?" Minh Hiền xuất hiện từ giá sách ở phía sau, trong ngực ôm một bản đơn lẻ giống như ôm vật trân quý.

"Đang nói đến Bình Hoàng thúc có một con ngựa Địch Lô!" Lung Nguyệt cười nói.

"Địch Lô? Là Địch Lô trong Tam quốc?" Nói đến ngựa quý, hai mắt Minh Hiền cũng sáng ngời.

Lý Long Triệt vội vàng gật đầu: "Đúng vậy! Minh Hiền huynh có muốn cùng đi nhìn một cái không?"

"Đương nhiên là được!" Minh Hiền bỗng quay sang Lung Nguyệt nói: "Nhưng nếu muốn gặp ngựa quý phải có biểu muội đồng hành đúng không?"

Minh Hiền cười, với tính tình của Lý Long Triệt, nếu có thể dễ dàng đi nhìn thì e rằng đã sớm không còn thấy bóng, làm gì có chuyện ở đây mượn sức Lung Nguyệt.

"Vậy ta đây liền đi với hai người một chút! Cũng để nhìn rõ xem con ngựa trong bài thơ 'Ngựa tựa tên bắn lao vun vút, cung như sấm sét nổ bùng đoàng' (2) là như thế nào."

Lung Nguyệt đi Khôn Thái cung cầu mẫu thân đồng ý, sau đó ngồi xe thất mã Phi thúy minh châu của công chúa dòng chính, cùng Lý Long Triệt và Minh Hiền mỗi người cưỡi một con ngựa quý đi bên trái bên phải, vội vàng đi về phía ngự mã giám.

Ngự mã giám của Hoàng gia Đại Chiêu quốc chính là nơi vua dùng để giữ ngựa, cho nên vô số ngựa quý.

Lung Nguyệt vừa loan giá tới nơi đã nhìn thấy mọi người trong ngự mã giám đã chờ ở cửa từ lâu.

Lý Long Triệt còn chưa đợi mọi người hành lễ xong, đã mở miệng nói: "Địch Lô ở đâu?"

Quan ngự mã giám vội vàng trả lời: "Anh Vương điện hạ đang cưỡi Địch Lô ở sân phi ngựa."

Lý Long Triệt nghe vậy thì vô cùng vui mừng: "Thật đúng lúc!"

Sau đó cũng không xuống ngựa mà vung roi thúc ngựa chạy thẳng về phía chuồng ngựa.

Lung Nguyệt cũng không xuống xe, vẫy tay để mọi người trong ngự mã giám ai làm việc đây, không cần đi theo hầu hạ rồi giục ngựa chạy về phía chuồng ngựa.

Trong đám ngựa chưa thấy Anh Vương Lý Long Tá, đã thấy một thân hình mặc ý phục màu xanh biếc vô cùng xinh đẹp khỏe khoắn đang giục ngựa chạy xung quanh.

Thân ngựa khỏe mạnh, tứ chi thon dài, chân vô cùng nhanh nhẹn, bốn chân lao về phía trước không chạm đất giống như đang bay vậy. Minh ngựa có màu vàng giống như gấm vóc, dưới ánh mặt trời rạng rỡ phát sáng, trước trán có một hoa văn màu trắng giống như ngôi sao.

Lung Nguyệt nâng màn xe, khẽ thở dài: "Thì ra 'Nhất triều câu lũng xuất, Khán thủ phát vân phi' (3) là như thế!"

Còn chưa dứt lời, đã được một đôi tay nhấc lên, ôm xuống xe ngựa.

(1) Ngựa Địch Lô: một giống ngựa quý thời Tam Quốc.

Địch Lô vốn là ngựa của Trang Vũ, vốn là một tướng của một danh sĩ dòng dõi hoàng tộc nhà Hán là Lưu Biểu nhưng sau này phản bội lại Lưu Biểu. Lưu Bị (người sáng lập ra nhà nhà Thục Hán) bị thất bại trong trận giao chiến với Tào Tháo nên về đầu quân cho Lưu Biểu vì hai người cùng trong hoàng thất, đợi thời cơ làm lại sự nghiệp.

Lưu Bị nhìn thấy ngựa của Trương Vũ cho rằng đây là một con tuấn mã, liền hết lời ca ngợi rằng "con ngựa này chắc chắn là ngựa thiên lý". Tướng của Lưu Bị lúc đó là Triệu Vân lập tức hiểu ngay ý của chủ nhân, liền giết chết Trương Vũ để cướp ngựa. Triệu Vân là danh tướng thời cuối Đông Hán và thời Tam Quốc, người góp công lớn thành lập nhà Thục Hán.

Khi Lưu Biểu nhìn thấy con ngựa này cũng khen không ngớt lời. Lưu Bị đang không biết lấy gì để báo đáp Lưu Biểu liền tặng con ngựa này cho Lưu Biểu. Không ngờ, Lưu Biểu lại thấy con ngựa này "có quang mắt, trên đầu có những đốm trắng, lại tên Địch Lô, ắt là con ngựa sát chủ", còn nói rằng "Trương Vũ cưỡi con ngựa này bị chết" chính là minh chứng, nên vội vàng tìm cơ trả lại cho Lưu Bị.

Người hầu của Lưu Bị đem tin "ngựa sát chủ" nói cho Lưu Bị, nhưng Lưu Bị không tin. Sau đó, khi nhận được mật báo có người định sát hại, Lưu Bị vội vàng thoát ra ngoài, cưỡi ngựa Địch Lô chạy trốn, nhưng bị nhầm đường, ông chạy đến bên suối Đàm Khê.

Phía trước là con suối rộng lớn, phía sau là quân địch truy đuổi, lúc này Lưu Bị mới nhớ đến lời khuyên "Địch Lô sát chủ" ngày trước, ông vừa điên cuồng quát vào lưng ngựa, vừa hét: "Địch Lô! Địch Lô! Hôm nay này hại ta đi!". Địch Lô bỗng nhiên vùng lên, phi một phát sang bờ bên kia, lập một kỳ tích

chưa từng có trong lịch sử. Sau đó, Luru Bị càng không tin chuyện "Địch Lô sát chủ", ông càng yêu quý con ngựa đã cứu mạng mình này hơn.

Khi đem quân đi đánh nước Thục, thấy ngựa của Bàng Thống, một trong những mưu sĩ của Luru Bị, già yếu quá, nên để thể hiện sự trọng dụng của mình với Bàng Thống, Luru Bị đã đem ngựa yêu của mình tặng cho Bàng. Ai ngờ Bàng Thống không có phúc được hưởng, vừa mới cưỡi lên Địch Lô đã bị kẻ địch tưởng nhầm là Luru Bị nên bắn chết. Sau này ngựa Địch Lô cũng không rõ lưu lạc về đâu.

(2) Là hai câu trong bài.

Mã tác địch lô phi khoái,

Cung như phích lịch huyền kinh,

Liều khước quân vương thiên hạ sự,

Doanh đắc dinh tiền thân hậu danh.

Khả liên...Bạch phát sinh!

Tạm dịch:

Ngựa tựa tên bắn lao vun vút

Cung như sấm sét nổ đùng đoàng

Phò tá giúp vua nên nghiệp lớn

Đề ngàn thu chói lợi thanh danh

Tiếc thay! Tóc đã bạc màu!

(3) Hai câu trong bài thơ về ngựa kỳ 15:

Mã thi kỳ 15

Bất tòng Hoàn Công liệt,

Hà năng phục hổ uy.

Nhất triều câu lũng xuất,

Khán thủ phát vân phi.

Dịch nghĩa:

Không được theo Tề Hoàn Công đi săn,

Thì sao có đủ uy để đối đầu với hổ.

Sẽ có ngày, ta ra khỏi nơi ngòi nhò gò thấp này,

Xoải vó phi nhanh như mây bay.

Dịch thơ:

Không theo Hoàn Công săn

Lấy uy đâu đánh hổ

Một sáng ra khỏi gò

Phi như mây cuốn gió.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tiểu tẩu Tĩnh Nhu

"Cô gái nhỏ, chưa nhìn thấy người, đã nghe thấy tiếng của muội rồi!"

Người ôm Lung Nguyệt từ trên xe ngựa xuống chính là Lý Long Tá!

Hai chân Lung Nguyệt chạm đất, vừa đứng vững thì Hoán Ngọc, Tiền Bích vội vàng đi lên sửa sang lại y phục giúp nàng.

Đợi đến lúc xong xuôi, Lung Nguyệt nhỏ giọng nói với Lý Long Tá: "Tiểu ca đừng làm như vậy nữa, Cửu Nhi đã không còn là tiểu nha đầu nữa rồi!" Trong đôi phượng mâu thoáng hiện sự oán trách nhẹ nhàng, nhìn về phía Lý Long Tá. Lần nào từ trên xe ngựa xuống đều bị hắt xách xuống giống như bọc đồ vậy. Ngày thường nàng đều vô cùng cố gắng duy trì hình tượng đoan trang của công chúa, nhưng mà mỗi lần gặp tiểu ca thì đều bị phá hỏng đến không còn chút gì.

Lý Long Tá trêu ghẹo nàng: "Cũng chỉ là đứa nhỏ mười tuổi, thật sự đã xem mình như đại cô nương rồi sao!"

Lung Nguyệt không thèm nhìn hắt. Quay sang nhìn bóng ngựa đang dần tiếm về phía này, đôi mắt cong thành trăng lưỡi liềm. Nàng khẽ nâng vạt váy, tiến lên hai bước, nhẹ phúc thân: "Tiểu tẩu từ!"

Người trên lưng ngựa nhanh chóng nhảy xuống, kéo tay Lung Nguyệt nói: "Nếu biết muội muội đến đây, tẩu đã đến trước cửa đón rồi!"

Tiểu tẩu từ trong miệng Lung Nguyệt chính là Anh Vương phi của Lý Long Tá, cháu gái ruột dòng chính của Từ Lão nguyên soái, Từ Tĩnh Nhu.

Lúc trước lúc chưa thấy người chỉ nghe thấy tên, Lung Nguyệt còn tưởng phụ mẫu tẩu ấy lúc đặt tên hy vọng nữ nhi của mình sẽ trở thành tiểu thư khuê các lịch sự nhã nhặn ôn nhu. Lúc gặp người cũng thấy tự nhiên thanh thản, giờ tay nhắc chân vô cùng tương xứng với khuê danh, đậm chất cô nương gia.

Ai ngờ sau vài lần gặp mặt, vị tiểu tẩu từ này liền hiện nguyên hình thành nữ trượng phu giống như Bình Hoàng thắm.

Lung Nguyệt còn nhớ được lúc bị lộ chân tướng, tiểu tẩu từ dùng giọng điệu như được đại xá: "Ai nha! Lộ rồi thì thôi! Cuối cùng cũng không cần gượng ép bản thân nữa!" Sau đó lại nói: "Có làm muội muội sợ không? Tẩu mang tính nết nam nhi, không thể sửa được."

Lung Nguyệt che miệng cười, dù sao tiểu ca nghịch ngợm nhà nàng cũng không thể tìm thê từ đoan chính thanh nhã giống như Thái tử phi được.

Toàn gia Từ Lão nguyên soái đều là tướng quân trên ngựa, Tiểu tẩu từ của Lung Nguyệt trời sinh tính tình tùy tiện, hồi chưa gả cũng không thân thiết với chúng tỷ muội, mà suốt ngày đi theo vài vị huynh trưởng múa đao lộng thương. Nữ nhi gia phải nữ công may vá, ngâm thơ vẽ tranh, không cái nào nàng ấy làm được cho ra hồn. Nhưng bản đến đao mã công phu thì vô cùng tinh tường.

Từ Tĩnh Nhu tự giải thích bản thân: "Chỉ có người dữ dằn mới giày xéo bề ngoài của mình."

Lễ giáo của Đại Chiêu quốc với quý nữ không cởi mở giống như triều Đường, cũng không khắc nghiệt giống như triều Tống. Đương nhiên với cách nhìn của người xuyên không như Lung Nguyệt thì ánh mắt còn có chút khắt khe.

Nhưng mà cách lớn lên của nữ nhi ở Đại Chiêu quốc cũng được coi là rộng rãi rồi. Nếu không như vậy thì làm sao Lung Nguyệt có thể nữ giả nam trang đi thi? Cũng sẽ không thể có nữ trượng phu ra trận giết địch như Bình Vương phi.

Còn tiểu ca nàng cũng không thể gặp gỡ Từ Tĩnh Nhu ở Tây Cương, sau đó cưới về cho nàng một vị tẩu từ.

Lúc trước Từ Tĩnh Nhu vụng trộm giả nam trang tiến vào trong quân tìm tổ phụ của nàng ấy. Ai ngờ tổ phụ còn chưa gặp được đã bị lộ nhân bánh trước mặt Lý Long Tá. Hai oan gia thường xuyên qua lại, dần dần hợp mắt, sau đó bị Lý Long Tá lừa gạt hồi kinh, rồi làm Tiểu tẩu từ của Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt nhìn tư thế oai hùng hiên ngang của tiểu tẩu từ, cười: "Chỉ là nhất thời có ý định thôi, nếu không phải Triệt Nhi...a?"

Lung Nguyệt chưa nói xong đã thấy Lý Long Triệt vụng trộm cười Địch Lô, đạp chân khiến nó lao thẳng về phía trước, vội vàng nói với tiểu ca: "Tiểu ca mau đuổi theo đệ ấy đi, đệ ấy là đứa trẻ lỗ mãng không đáng tin, chớ để đệ ấy làm tổn hại bảo bối của Bình Hoàng thúc."

Lý Long Triệt thích nhất là cưỡi ngựa vượt rào cản, nhưng kỹ thật lại không tốt lắm, bình thường đều bị ngựa quật ngã.

Lý Long Tá chưa đợi Lung Nguyệt nói xong, đã xoay người nhảy lên ngựa, đuổi theo tiểu bá vương.

Hai con ngựa, một con vàng, một con đỏ, một trước một sau, tạt lên một đường bụi mù mịt.

Bóng lưng mạnh mẽ khiến Lung Nguyệt không nhìn được mà hâm mộ.

"Muội muội muốn cưỡi ngựa không?" Từ Tĩnh Nhu nhìn thấu tâm tư của Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt gật đầu rồi lại lắc đầu. Nàng thích ngựa, nhưng cũng sợ nó. Kiếp trước từng bị ngựa kéo xe trong sơn cốc đá, cho nên kiếp này chỉ dám đứng xem từ xa.

"Nếu muốn học thì tâu dạy muội. Đạp thanh năm sau muội cũng có thể 'cỏ dài chim bay, vó ngựa lưu hương' rồi."

"Thì ra tiểu tẩu tử cũng có thể xuất khẩu thành thơ, ngày thường đều cố tình che giấu."

Mặc dù Lung Nguyệt trên ghẹo, nhưng cũng nghĩ đến dáng vẻ đẹp đẽ mà tiểu tẩu tử vừa mới vẽ ra, tâm liền động. Tưởng tượng bản thân mang dáng vẻ mạnh mẽ, giục ngựa phi về phía trước, gió xuân lướt qua mặt, không nhận được cảm thấy vui vẻ. Đôi phượng mâu trong veo như làn nước mùa thu khẽ chớp, nhìn Từ Tĩnh Nhu: "Vậy muội muội ở đây tạ ơn tiểu tẩu tử trước, sợ là sau này tiểu tẩu tử phải vất vả rồi."

Mấy huynh muội Lung nguyệt nào loạn ngự mã giám một hồi, thấy sắc trời không còn sớm liền khởi hành trở về cung.

Đến lúc sắp chia tay, bỗng nhiên Lý Long Tá tiến lại gần, nói nhỏ vào tai Lung Nguyệt: "Năm ngày sau đừng sắp xếp hành trình khác, tiểu ca mang muội đi xem nào nhiệt!"

Nhìn thần sắc sáng lạn của tiểu ca nhà mình, Lung Nguyệt liền biết trận nào nhiệt này nhất định không nhỏ, vì thế cười gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Lung Nguyệt và Từ Tĩnh Nhu, một người tâm huyết muốn dạy cưỡi ngựa sôi trào, một người nóng lòng muốn thử học cưỡi ngựa. Hai người làm đi làm lại khiến tất cả mọi thứ trong ngự mã giám gà bay chó sủa.

Cửu Công chúa là bảo bối trên đầu quả tim của Hoàng thượng, cho nên việc chọn ngựa chính là việc khiến mấy người trong ngự mã giám đau đầu.

Đầu tiên, con ngựa này phải ngoan ngoãn, dễ bảo. Nếu chẳng may lực cầm cương mạnh khiến nó không thoải mái rồi hất công chúa ngã thì cho dù chỉ là bị dọa sợ thì đầu của đám nô tài bọn họ phải chuyển nhà.

Sau đó, muốn ngựa tốt, quý, phải nổi danh mới có thể xứng đôi với danh vọng của Cửu công chúa. Nếu người dám mang loại ngựa tạp chủng nào đó đến thì cũng là muốn chết.

Cuối cùng, ngựa phải xinh đẹp. Ngựa của công chúa không cần quá uy vũ, nhưng phải hoạt bát, nhanh nhẹn, có thể khiến mắt người nhìn sáng ngời. Dựa vào việc Cửu công chúa là việc ngọc của thiên hạ, nếu mang ngựa màu đen đến thì bọn họ sẽ không qua được cửa ải này.

Cộng toàn bộ những yêu cầu trên lại, thật khiến cho mọi người trong ngự mã giám cảm thấy u sầu! Có thể bao gồm cả ba điều trên phải là ngựa quý. Nhưng ngựa quý làm gì có con nào không mãnh liệt, bướng bỉnh lý lợm, và tất nhiên là cũng không có khả năng thuần phục chủ nhân mới biết cưỡi ngựa.

Trước tiên không đề cập tới chuyện mọi người trong ngự mã giám vắt óc suy nghĩ làm cách nào để tìm được ngựa cho Lung Nguyệt.

Nói đến chuyện năm ngày sau.

Hôm đó, Lung Nguyệt cải trang thành nam nhi, hô biến thành một tiểu công tử phấn điều ngọc trác, dẫn Tiểu Lộc Tử đến điện Vũ Anh tìm tiểu ca của nàng.

Sau khi đợi cung nhân bẩm báo xong thì đi vào chính sảnh, thì thấy Tiểu tẩu tử Từ Tĩnh Nhu cũng sửa sang thành một quý công tử, đang chơi đùa với nhi tử.

Năm thứ hai sau khi Lý Long Tá cưới Từ Tĩnh Nhu liền sinh được một đứa bé mập mập, năm nay vừa tròn hai tuổi, dáng vẻ khỏe mạnh, khẩu khí thật đáng yêu.

Lúc này đang mờ to đôi mắt tròn vo đen láy, nhìn mẫu thân hân.

Miệng nhỏ méo xệch đi, tạo thành dáng vẻ muốn khóc nhưng lại không khóc.

Mà Từ Tĩnh Nhu lại vô cùng vui mừng, lôi kéo Lý Long Tá đứng trước mặt nhi tử, nói: "Tê Nhi, con nhìn xem ai là nương, ai là phụ thân?"

Lý Long Tá còn phụ họa phía sau.

Tê Nhi nhìn người này một chút, lại nhìn người kia một chút, phụ thân thì hân nhận ra, nhưng người bên cạnh nhìn rất quen mắt, giống mẫu thân, nhưng làm sao mẫu thân có thể biến thành nam nhi được? Trong giây lát đầu nhỏ của hân không có cách nào giải thích được, chịu đựng nửa ngày, cuối cùng khóc thét lên.

Lung Nguyệt không nhận được thâm liếc mắt.

Hai người này làm phụ mẫu thật sự không đáng tin, nhi tử khóc mà hai người này vẫn có thể cười vui vẻ được.

Vì thế nàng khom nửa người, cười nói: "Tề Nhi đến chỗ Tiểu cô cô này, đừng quan tâm phụ mẫu vô lương tâm của con nữa."

Tề Nhi nhìn thấy Lung Nguyệt khóc càng thêm lợi hại, tại sao tiểu cô cô cũng biến thành đáng vẻ này? Trong nháy mắt thế giới nhỏ bé của hắn sụp đổ.

Lúc này Lung Nguyệt mới nhớ ra mình cũng cải trang thành nam nhi.

Mãi đến lúc cung nhân truyền bẩm: "Thái tử, Thái tử phi giá lâm!"

Tề Nhi nhìn thấy Thái tử phi thâm trầm, lắc thân mình nhỏ bé ra khỏi ba người, ôm chặt đùi Khổng thị không buông tay, cũng không khóc nữa. Cuối cùng cũng nhìn thấy người bình thường rồi.

Thái tử Phi Khổng Trúc Xuân, là người từ nhỏ đã được đính ước với Thái tử Lý Long Hựu, dòng chính nữ chi chính của Khổng gia. Sau khi cập kê liền gả cho Lý Long Hựu làm thê, tình cảm của hai người rất sâu đậm. Đến nay bên cạnh Lý Long Hựu vẫn không có trắc phi hay một vị phu nhân nào.

Lúc trước Lung Nguyệt nghe tới Thái tử phi xuất thân từ Khổng gia còn rồi rấm trong thời gian dài. Ngoại tổ mẫu của mình cũng là dòng chính nữ chi chính của Khổng gia, cái này có tính là họ hàng gần không? Sau đó nàng quần quít ngoại tổ mẫu hỏi tường tận nhất mạch của chi chính của Khổng gia, sau đó không quên tính đi tính lại, xác định là năm đời mới an tâm. Về sau chất tử, chất nữ sẽ không là đứa ngốc.

Hai đôi ca ca và tẩu tử đều là phu thê đồng tâm, cử án tề mĩ, không có xảy ra vấn đề hậu trạch nóng bỏng khiến Lung Nguyệt vô cùng vui mừng, nếu không nàng thật sự không biết đối mặt với tiểu lão bà của huynh trưởng như thế nào. Chỉ là bây giờ không có, nhưng không biết sau này sẽ như thế nào. Tính nết Tiểu ca rất giống Bình Hoàng thúc, nhìn điệu bộ chần chẫn là lấy Bình Hoàng thúc làm chuẩn, cả đời chỉ cần một mình tẩu tử Từ Tĩnh Nhu là đủ.

Nhưng Lung Nguyệt lại không nhìn được cảm thấy đau lòng thay tẩu tử Thái tử phi. Sau này Thái tử ca sẽ là cửu ngũ chí tôn, bất luận có nguyện ý hay không thì hậu cung sẽ không chỉ có một mình Hoàng hậu được. Có thể hình dung được tẩu tử Trúc Xuân tương lai sẽ giống như mẫu thân bây giờ đi!

Có thể là do tình cảm giữa ba huynh muội Lung Nguyệt sâu đậm, cùng với hai vị tẩu tử cũng là yêu ai yêu cả đường đi, cho nên vô cùng thân cận với Lung Nguyệt. Cộng thêm Khổng Trúc Xuân đoan trang thanh nhã chừng mực, Từ Tĩnh Nhu đại khí hào sảng, đều không phải là người có tính tình tính toán chi li. Với cả từ nhỏ cũng được dạy dỗ cẩn thận, cho nên cũng có tri thức, có cùng đề tài thảo luận. Cho nên càng ở chung càng cảm thấy hòa hợp.

"Nhìn hai người đều là người không đáng tin, còn mang Tề Nhi ra làm trò đùa." Khổng Trúc Xuân vỗ nhẹ lưng Tề Nhi đang nắc nức, thờ không ra hơi, làm tổ trong lòng nàng, nói khẽ: "Chúng ta đi tìm Tiểu Ca và Triêm Ca chơi, được không?"

Khổng Trúc Xuân tới đây để đón Tề Nhi về Đông cung.

Phu thê Anh Vương là hai người không chịu ngồi yên, Tề Nhi còn nhỏ không tiện dẫn theo, mỗi khi ra ngoài, không làm phiền mẫu hậu ở Khôn Thái cung thì cũng đưa tới Đông cung nhờ Thái tử phi trông nom.

Đó là lý do tại sao Tề Nhi còn thân thiết với Khổng Trúc Xuân còn hơn cả mẫu thân hắn.

"Tầu tầu thực đúng là cửa thành cháy và đến cá dưới ao (1)." Lung Nguyệt bước lên phía trước, thấy Tề Nhi vẫn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình liền xoay người vẫy tay với Tiểu Lộc Tử.

(1) Cửa thành cháy, và đến cá dưới ao = chó chết, bọ chó chết theo (do cửa thành cháy, người ta lấy nước ở hào bên thành cứu hỏa, làm cho cá chết vì hết nước)

Sau đó Tiểu Lộc Tử bê tráp tre đến gần Tề Nhi, nâng lên.

Lúc mở ra, bên trong có ba bảo kiếm bằng vải, thân kiếm màu vàng đỏ được thêu rằn bốn chân (mãng tứ chi), tú công cực kỳ tinh xảo, dưới chuôi kiếm có treo túi lưới, trong túi lưới có bùa bình an.

Tề Nhi nhìn thoáng qua, lập tức vươn tay cầm lên, khoa tay múa chân loạn xạ.

"Muội nghĩ ba đứa nhỏ thích múa đao lộng thương, nhưng sợ còn nhỏ, tay cầm không cẩn thận, nên khâu vài cái bằng vải để bọn nó chơi, dù là đánh lên đầu hay lên mặt cũng không gây ra chuyện gì."

Được đồ chơi tốt, Tề Nhi quay sang cười với Lung Nguyệt, lộ ra mấy chiếc răng mới mọc trắng sáng.

"Muội muội nhỏ tuổi, lại là người cẩn thận, suy nghĩ vô cùng thấu đáo. Tẩu thay ba tiểu chất tạ ơn muội." Khổng Trúc Xuân cười nói, quay sang hỏi Tề Nhi: "Tề Nhi thích sao? Còn không mau quay sang tạ ơn Tiểu cô cô của con đi!" Cách nói chuyện giống như nàng mới là mẫu thân của Tề Nhi vậy, Từ Tĩnh Nhu chỉ là bày cho có thôi.

Tề Nhi giờ chấp tay nhỏ thi lễ với Lung Nguyệt.

Hành động đó khiến Từ Tĩnh Nhu bật cười, nói: "Bây giờ có tẩu tử, trong mắt Tề Nhi liền không có mẫu thân như muội rồi."

Khổng Trúc Xuân oán trách: "Muội nói mà không biết xấu hổ, nào có mẫu thân nào lấy nhi tử ra làm trò chơi? Như tẩu thấy thì Tế Nhi chỉ muốn tẩu ôm về nuôi cùng với hai tên hỗn tiểu tử kia thôi."

Từ Tinh Nhu lại chấp tay thi lễ với Tháo tử phi: "Thì ra là như vậy, tiểu sinh ở đây tạ ơn tẩu tử, tẩu tử vất vả rồi!"

Mấy người lại cười đùa một trận.

Lý Long Hựu nhìn thời gian, nói: "Cũng không còn sớm, mau đi thôi!"

"Ca ca cũng đi sao?" Vừa rồi Lung Nguyệt không chú ý, bây giờ mới phát hiện Thái tử ca ca nhà nàng cũng đang mặc thường phục.

Lý Long Hựu gật đầu: "Bằng hữu nhờ vả."

Lung Nguyệt không hiểu có chuyện gì, náo nhiệt như thế nào còn có thể khiến Thái tử tự thân xuất mã?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Gà trống báidường

Editor: Búnn.

Một xe ngựa có vẻ ngoài bình dị đi ra từ cửa phía tây của Hoàng cung, đi thẳng tới phố lớn mới dừng lại.

Bốn vị thiếu niên mặc y phục bình thường không khiến người khác chú ý từ trên xe ngựa bước xuống, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể xác định được chất liệu y phục đều là ngàn vàng khó mua. Chỉ một miếng ngọc bội lấy ra từ tà áo cũng đủ để một gia đình bình thường nhiều nhân khẩu ăn trong vòng hai năm.

Đây chính là bốn huynh muội Lung Nguyệt.

Sau khi Thái tử Lý Long Hựu lệnh cho người điều khiển xe ngựa đến quán trà cách đó không xa xong thì dẫn đầu quẹo vào một ngõ nhỏ.

Mới đi được vài bước, liền thấy phía trước có hai người đang đứng chờ, là Lý Long Triệt và Minh Hiên.

Mọi người ở bên ngoài nên Lý Long Hựu xua tay miễn tất cả các nghi thức xã giao.

Lung Nguyệt lại nghe thấy Lý Long Triệt nói: "Các huynh trưởng cũng đến xem gà trống báidường sao?"

Gà trống báidường?

Lung Nguyệt cũng từng nghe nói đến có loại phong tục này. Nghe nói trước hôn lễ tân lang qua đời hoặc là ở ngoài không có cách nào trở về đúng thời gian để tham gia hôn lễ thì 'Lấy gà đại tế', để tân nương báidường thành thân với gà trống. Mà lúc tuyển chọn gà trống cũng tốn không ít sức lực, thứ nhất là gà trống phải là con đầu tiên được gà mái ấp ra, thứ hai hoạt bát lanh lợi sôi nổi, không được có bệnh, thứ ba là cân nặng phải trùng với đuôi số tuổi của tân lang.

Một khi gà trống được chọn phải nhốt một mình trong lồng mới, trên lồng được buộc một mảnh vải đỏ, dán hai chữ 'Gà may mắn' màu đỏ lên đó. Đồ ăn mỗi bữa cũng có đồ mặn, ngũ cốc. Đến thời điểm báidường, tân lang sẽ chọn một người ôm gà trống, người đó sẽ thay thế tân lang hoàn thành hôn lễ với tân nương.

"Là khuê nữ gia đình nào phải tổ chức hôn lễ như thế?" Lung Nguyệt cảm thấy tò mò, nhưng cũng có chút đồng tình mơ hồ. Lúc nàng đọc sách cũng có thấy, 'Lấy gà đại tế' không phải là xung hi thì cũng là minh hôn(hôn lễ của người âm), loại nào cũng là gia đình quyền quý, nhà cao cửa rộng mua cô nương gia đình nghèo khó, nói dễ nghe thì là thú thê, chứ thật ra chính là gia đình giàu có mong được gửi gắm tinh thần thôi. Bình thường nàng đâu được gà vào gia đình chồng theo cách này thì thể diện còn không bằng nô tài.

"Bùi gia thú thê." Minh Hiên lời ít ý nhiều.

"Bùi gia?"

Trong đầu Lung Nguyệt thoáng hiện gương mặt cương nghị có nét nho nhã của một thiếu niên.

Minh Hiên khẽ gật đầu, nhìn thẳng vào mắt Lý Long Hựu, nháy mắt ra dấu. Tuy chỉ là một cái chớp mắt, nhưng vẫn bị Lung Nguyệt nhạy cảm bắt được.

"Triệt Nhi biết được chuyện này từ đâu?" Lung Nguyệt hỏi. "Bình Hoàng thúc có thể thả dề dễ dàng như vậy sao? Không sợ dề gặp rắc rối à?"

Lý Long Triệt cười haha hai tiếng: "Tất nhiên là nghe Đoan Nghiễn nói". Đoan Nghiễn là tùy tùng thân cận của Minh Hiền.

"Đệ không nói với phụ vương là đi xem náo nhiệt, làm sao ông ấy có thể biết được? Còn có Hiền Nhi tới tìm đệ, đương nhiên là phụ vương yên tâm rồi."

Lung Nguyệt cảm thấy sáng tỏ, thì ra tên tiểu bá vương này là do ca ca ra mình và biểu ca tính kế lòi ra ngoài. Chỉ là tại sao lại phải cùng nhau tính kế? Lân gà trống bái đường này có gì kỳ quái sao?

Mấy người Lung Nguyệt vừa mới hàn huyên vài câu đã thấy trong khu phố nhỏ càng ngày càng có nhiều người đến xem náo nhiệt. Lung Nguyệt được vài vị huynh trưởng bảo vệ đi về phía cửa lớn của Bùi phủ.

Lúc đi còn nghe được người qua đường nói chuyện phiếm: "Lần đầu tiên ta thấy có kiểu gà trống bái đường này."

"Đừng nói người còn trẻ, lần đầu gặp được chuyện này, ngay cả người đất lấp nửa người như ta cũng lần đầu nhìn thấy đó!"

Lại một người nói: "Không biết tại sao đường đường là phủ tướng quân như Bùi gia lúc thú thê lại phải bái đường với gà trống?"

"Nghe nói là Đại thiếu gia Bùi gia, thắng trước Thiếu tướng quân bị trọng thương trên chiến trường, sợ chuyện bất ngờ, lão phu nhân Bùi gia đau lòng đại tôn tử, cầu cao nhân xem bát tự, nói năm nay Thiếu tướng quân bị sao Thái tuế chiếu, cần một người có phúc cao vào hậu trạch để che những điều không tốt, mang đến điều tốt lành. Bùi lão phu nhân và Bùi phu nhân đều tang phu, không được coi là người có phúc cao, sau đó liền cầu thân với chất nữ nhà mẹ đẻ, đến xung hỉ cho Bùi thiếu tướng quân, dẹp bỏ tai họa."

"Sao người lại biết được rõ ràng như thế?"

"Người không biết sao, hần là mật thám có tiếng đấy."

Lung Nguyệt nghe xong thì cảm thấy rõ ràng bảy tám phần.

Thì ra Bùi Nguyên Tu thật sự muốn thú thê rồi. Chỉ có điều là nàng cảm thấy cưới nàng dâu này thật sự có chút hoang đường. Suy nghĩ trong đầu nhưng lại lẩm nhẩm ra miệng.

Sau đó lại nghe thấy Từ Tinh Nhu tiếp lời: "Cũng không hẳn là hoang đường. Hai phụ nhân trong nhà này xưa nay chưa từng ngóng trông Bùi Thiếu tướng quân được tốt, chỉ ước gì hần chết ở bên ngoài, cả đời này không cần hồi phủ để tranh giành gia sản với thân tôn tử, thân nhi tử của các nàng. Bây giờ Bùi Thiếu tướng quân lập được nhiều công lao, cánh chim dần cứng cáp, không phải là người các nàng có thể khống chế được, cho nên mới lôi kéo người khác, khống chế tâm tư người đó. Cưới chất nữ nhà mẹ đẻ lại bại vào phủ, để khống chế hậu trạch của Bùi thiếu tướng quân. Thật sự muốn cho một cái tát tai."

Lúc Từ Tinh Nhu đến Tây Cương tìm tổ phụ, cũng ở trong quân nửa năm, do Lý Long Tá và Bùi Nguyên Tu thân thiết cho nên cũng hiểu rõ đôi chút về chuyện mà hần lo lắng.

"Nếu Bùi Thiếu tướng quân không thích thì tại sao không trở về rồi đuổi người đi?" Lý Long Triệt bĩu môi, sao còn có chuyện ghê tởm như vậy? Đây đúng là lần đầu tiên hần nghe thấy có chuyện này.

"Đuổi thế nào? Một chữ 'hiếu' cũng đủ đề chết đệ rồi!"

Từ Tinh Nhu còn chưa dứt lời thì nghe tiếng trống, kèn tấu hỉ nhạc từ xa tiến lại gần.

Tám người nâng kiệu hồng run run rẩy rẩy dừng trước cửa Bùi phủ.

Kiệu hoa vừa ổn định, từ trong cửa một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi mặc hỉ phục đỏ thắm bằng gấm thêu hoa văn cảnh lựu quán quýt, nếu không phải trong ngực hần ôm một con gà trống buộc hoa hồng bằng vải đỏ chót thì với cách ăn mặc của hần thì có thể khiến người khác hiểu lầm rằng hần chính là tân lang.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Gà trống nháo đường

Editor: Bún.

"Người ôm gà là người phương nào vậy? Về ngoài vô cùng phong lưu tuần tú?" Trong đám người xem náo nhiệt, có người hỏi.

"Cái này người cũng không biết sao, là Bùi nhị công tử, Là đệ đệ của Bùi Thiếu tướng quân."

"Thảo nào, cũng khó trách, nghe nói Bùi Thiếu tướng quân là một vị tướng có phong độ, hoàn toàn khác biệt với những người lỗ mãng trong quân, bây giờ nhìn đến vị đệ đệ của ngài ấy thì cũng có thể tưởng tượng được một hai rồi."

"Bùi Thiếu tướng quân không thể có mùi vị đàn bà như vậy được!" Lý Long Triệt không thể chịu được có người so sánh người hùng trong lòng hắn với người lẻo lét kia.

Trong lòng mỗi thiếu niên nhiệt huyết đều có một vị anh hùng. Tiểu Bá Vương Lý Long Triệt cũng như vậy. Trong lòng hắn tất nhiên là vừa hâm mộ vừa vô cùng bội phục Bùi Nguyên Tu, người nhập quân từ nhỏ, sử dụng đao thật thương thật chém giết quân địch kiến công lập nghiệp. Sớm muộn gì cũng có một ngày hắn tự mình lập lên mệnh lệnh trong quân, làm thiếu niên anh hùng.

Đùng đoàng...Tiếng pháo trúc vang lên.

Vài hồng được rải trước cửa Bùi phủ.

Người đón dâu bốn phía bắt luận là chủ tử hay nô tài thì gương mặt đều tươi cười. Yên ngựa và chạu than đã bày biện xong, chỉ đợi tân nương hạ kiệu.

Nhưng không có tân lang nên không có đá cửa kiệu.

Mành đỏ thắm của kiệu được vén lên, hi nương nâng tân nương từ trong kiệu ra.

Nhìn bóng dáng yếu điệu mặc hi phục đỏ thắm, bước từng bước qua yên ngựa rồi hơ chạu lửa, sau đó được Bùi Viễn ôm 'Gà may mắn' dẫn vào. Lung Nguyệt thâm suy xét trong lòng: Cô nương này cũng tự nguyện sao? Nhưng bỗng nhiên nàng lại cảm thấy suy nghĩ của bản thân buồn cười, đây là lệnh của phụ mẫu, là nghi lễ mai mối của cô đại, làm gì có nữ nhi nhà nào có thể tự làm chủ hôn nhân của bản thân? Hắn đều là vật hi sinh cho lợi ích của gia tộc rồi!

Từ người nô lại suy nghĩ đến mình, Lung Nguyệt bỗng cảm thấy bắt đầu lo lắng cho tương lai của mình. Không biết phụ thân mẫu thân sẽ tìm cho mình lang quân như thế nào, dựa vào sự sủng ái mà mình nhận được, không biết mình có quyền lên tiếng về hôn nhân của mình không? Trong các triều đại, cũng không phải chưa từng có công chúa tự mình lựa chọn phò mã. Bây giờ Thất tỷ tỷ đến tuổi cập kê, nhưng mình chưa được định thân, đây mới chính là chỗ lóa mắt!

Lung Nguyệt cũng không nghĩ nhiều, thu hồi suy nghĩ. Sau đó lại nghe thấy tiếng hô của mọi người!

Chỉ thấy 'Gà may mắn' đang được Bùi Viễn dịu dàng ôm trong ngực đột nhiên nóng nảy nhảy lên, kêu quách quách, vỗ cánh phành phạch, mổ cắn.

Chỉ cần là người đứng gần đó thì đều bị vạ lây.

Chạu than có ngụ ý cát tường trong lúc hỗn lại cũng bị lật đổ, đốt hi phục của tân nương.

Tiếng thét chói tai, tiếng kêu khóc, tiếng mắng chửi, toàn bộ những âm thanh đó lẫn át tiếng kèn trống đang tấu hi nhạc.

Sau hai tiếng trống 'Thùng thùng', cuối cùng mọi thứ cũng trở về bình thường.

Cửa lớn Bùi phủ vô cùng hỗn độn.

Mọi người càng thêm chật vật.

Bùi Viễn áo mũ đang chỉnh tề cũng trở nên hỗn loạn, hai gò má có vài vết thương do bị gà trống mổ, đương nhiên, sắc mặt cũng không phải khó coi bình thường. Khác một trời một vực với dáng vẻ công tử dịu dàng khi nãy.

Tân nương lại càng khó khăn hơn.

Chẳng biết khoản voan đỏ duyên ương hi thúy đi đâu, trên mặt cũng không thiếu vết thương. Do chạu than ban tặng, nàng ta bị hất vọt hết cả người, lúc này cả người hỗn loạn ướt nhèm nhẹp ngồi trên đất, hi phục bị đốt vài chỗ, búi tóc tán loạn giống như bà điên. Ánh mắt mê man, không biết làm sao.

Mà hi nương, nha hoàn, bà tử ở bên cạnh cũng không khá hơn bao nhiêu.

Lung Nguyệt di chuyển tầm mắt tìm kiếm 'Gà may mắn' đầu sỏ gây nên mọi chuyện kia. Lúc này đã không còn đáng vẻ nóng nảy khi nãy nữa, mà nằm oặt trên mặt đất, đuôi thẳng tứ chi, cũng không còn thở nữa.

Đợi đến lúc tất cả mọi người tỉnh táo lại sau trận hỗn loạn này thì đám người lại bắt đầu nghị luận ào ào.

Có đồng tình, có tiếc nuối, cũng có người vui sướng khi người khác gặp họa.

"Tân nương phải ôm gà trống báai đường đã là đáng thương rồi, không ngờ bây giờ lại gặp phải tình huống này."

"Bây giờ còn không thấy gà trống báai đường nữa rồi."

"Ai! Sao ngươi lại nói vậy, gia đình Bùi Tướng quân cô nhi quả mẫu đã đáng thương, ngươi lại còn..."

"Ngươi nói ta mới nhớ, hay là Bùi thiếu tướng quân mang mệnh sát, ngươi xem nhà hần..."

Lời vừa nói ra, có người gật đầu, có người lắc đầu.

Lúc này Bùi lão phu nhân được bà tử nâng ra ngoài.

Vừa nhìn đã biết lão thái thái được bảo dưỡng không tệ, mặt mũi hồng hào, lời nói ra cùng tràn đầy sức mạnh.

"Chư vị thân bằng hảo hữu, chư vị láng giềng, việc ngày hôm nay là tai bay vạ gió, đợi bà lão ta đây cầu cao nhân chọn một ngày tổ chức hôn lễ khác, mong rằng đến lúc đó chư vị sẽ đến tham dự. Tôn nhi của ta đến chiến trường hộ quốc đã là điều không thể thay đổi, mặc dù bà lão ta đây không có cách nào vào quân chăm sóc nó, nhưng ở trong nhà cũng muốn nghĩ cách giải trừ lo toan cho nó."

Bùi lão phu nhân vừa dứt lời, liền nghe thấy có người trong đám người nói: "Nhưng 'Gà may mắn' lại nháo hi đường, sợ là bát tự của tân nương và Bùi thiếu tướng quân không hợp rồi!"

Lại có người nói: "Có lý! Nếu không tại sao tự xưng 'Gà may mắn' phát điên mà chết?"

Bùi lão phu nhân nghe mọi người nói xong, có chút chột dạ, bà ta muốn cháu gái gả cho Bùi Nguyên Tu, làm gì có từng đi xem có hợp bát tự không. Mà lúc này cũng cảm thấy hận nghiêng răng nghiêng lợi: Một con 'Gà trống bái đường' nho nhỏ cũng gây ra sóng gió to như vậy. Nhưng bề ngoài vẫn vô cùng bình tĩnh.

"Chư vị, chư vị, bát tự của cháu gái và trưởng tôn của bà lão ta đây thật sự đã mời cao nhân xem cho, vô cùng tương hợp, nhưng canh giờ có chút va chạm, lại quên xem giờ lành..."

Chưa để bà ta nói xong, lại có người nói: "Không biết lão phu nhân mời cao nhân ở nơi nào xem bát tự, tính giờ lành, chưa biết chừng lại là bọn bịp bợm trên giang hồ khi dễ ngài một nhà tuổi già cô đơn rồi!"

"Đúng vậy, nhất định ngài phải xem cho chính xác, Bùi Thiếu tướng quân ra chiến trường hộ quốc, hộ dân chúng Đại Chiêu ta an ổn, ngài đừng khéo quá hóa vụng hại tướng quân đó!"

Mọi người vây xem đồng thanh hô có lý.

Lúc Bùi lão phu nhân sắp mở miệng, Lung Nguyệt lại thấy Lý Long Triệt ở bên cạnh vọt ra phía trước.

"Ta muốn nói, gà trống bái đường chó má gì, xung hi phá tai họa chó má gì, sợ là người có tâm muốn quấy rối khiến hậu trạch của Bùi Thiếu tướng quân bất ổn, không có cách nào an tâm diệt địch mới đúng."

Lung Nguyệt nghe xong, khóe mắt nháy điên đảo, câu nói này của Tiểu Bá Vương thật đáng trách phạt, tự xưng lại đội lên đầu Bùi gia cái mũ 'Thông đồng với địch'.

Lý Long Triệt lại nói: "Gà may mắn đã chết, rõ ràng trên trời cao đã nói rằng bát tự của nàng ta với Bùi Thiếu Tướng quân không hợp, lão thái bà ngươi còn mời cao nhân xem ngày tốt làm gì, mau xóa bỏ ý nghĩ đó đi!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Phá rồi việc vui

Editor: Bún.

Lý Long Triệt nói một tràng mấy câu mỉa mai, Bùi lão phu nhân nghe được thì vô cùng tức giận, quát lên:

"Hậu sinh kia không được vô lễ!"

Lý Long Triệt cười nhạt, khuôn mặt non nớt chưa đủ mười tuổi có thêm vài phần uy nghiêm: "Lẽ? Bùi lão phu nhân cũng dám nhận lễ của ta sao, sợ là phải giảm thọ đó!"

"Ngươi! Ngươi! Ngươi!" Bùi lão phu nhân tức giận đến run cả người, chỉ thẳng tay vào mặt Lý Long Triệt: "Ngươi là hậu sinh nhà ai, có thù hận gì với Bùi phủ của chúng ta sao? Ngày đại hi của Bùi gia mà lại nói năng lỗ mãng, ngươi có ý gì?"

Bây giờ Bùi gia đã không còn quang cảnh như Bùi đại tướng quân còn sống nữa, chỉ trông chờ vào điền trang, cửa hàng mà tổ tiên lưu lại sống qua ngày.

Bùi lão phu nhân và binh thế của Bùi đại tướng quân Trần thị lại không phải là người biết kinh doanh, còn thường xuyên phải tiếp tế cho nhà mẹ đẻ nghèo túng. Cũng may nhân khẩu của Bùi phu nhân đơn giản, nhưng cũng sắp thành cái thùng rỗng rồi.

Trong phủ không có người làm quan, tất nhiên là không đi lại với người trong quan trường, năm vừa rồi Bùi Viên đạt được tú tài, là một trong số tú tài mới vào quốc học, nên mới đi lại với vài vị công tử quan gia.

Làm gì có cơ hội đi lại với người cao cao tại thượng trong hoàng tộc, tất nhiên là không biết thân phận của Lý Long Triệt.

Bùi gia sắp sửa suy tàn, Bùi lão phu nhân cũng không có duyên lui tới với phu nhân quan gia, ở trong phủ cũng là người được mấy người trong phủ cung phụng như đại Phật, tất nhiên là không ai dám nói chuyện với bà ta như vậy.

Bây giờ lại bị Lý Long Triệt mười tuổi làm cho tức giận ngả ngửa.

Trần thị vừa đỡ bà ta, vừa liếc mắt ra hiệu với mấy người ở đối diện. Ngay lập tức có hai gã sai vặt coi như khỏe mạnh muốn bắt Lý Long Triệt lại.

Con cháu Hoàng gia ít nhiều cũng có một chút công phu phòng thân, Lý Long Triệt lại là người vô cùng giỏi võ, đừng nhìn hấn còn nhỏ, việc thu thập hai tên nô tài thùng rỗng chỉ biết kêu to kia vẫn là thừa sức.

Nhấc chân đạp thẳng vào ngực, một người ngã xuống. Lại lợi dụng vóc dáng nhỏ, tự mình xuyên qua nách một gã sai vặt khác, đồng thời đưa chân đá vào chân người nọ. Liền thấy đầu gối gã sai vặt này mềm nhũn, 'Phịch' một tiếng quỵ về phía đám người ở đằng trước.

Trong đám người có người hiểu chuyện, cười nói: "Con của ta, không lẽ không tết, quỳ cũng không được tiền mừng tuổi đâu!"

Mọi người ở đó cười âm lên.

Trần thị thấy hai gã sai vặt không bắt được Lý Long Triệt, lại lên lút sai bốn gã sai vặt khác qua đó.

Lý Long Triệt thấy không ổn, quay về phía mấy người Lung Nguyệt hô to: "Các huynh trưởng mau tới đây, tiểu đệ mệt rồi!"

Đám người Lý Long Hựu ở phía sau chỉ đợi câu này của Lý Long Triệt! Tách mọi người ra, đi đến gần đó.

Lung Nguyệt dẫn theo vài Kim Ngô Vệ mặc thường phục, sau khi được Lung Nguyệt phân phó, tiến lên phía trước áp cánh tay bốn gã sai vặt này sang một bên.

Mấy người Lý Long Hựu còn chưa đứng lại, đã thấy hai thiếu niên vội vàng đi lên phía trước, vội vàng hành lễ: "Đệ tử bái kiến Thái tử điện hạ, bái kiến Anh Vương điện hạ!" Hai người này chính là hai công tử có quan hệ khá tốt với Bùi Viễn, từng có may mắn được bái kiến Thái tử và Anh Vương.

Hai người cúi đầu, mọi người ở đây đều sùng sốt, sau khi bình tĩnh lại cũng vội vàng bái lạy.

Lý Long Hựu nâng nâng tay, ý bảo mọi người miễn lễ bình thân. Xoay người quở trách Lý Long Triệt: "Việc này là do đệ gây rối sao? Cẩn thận Bình Hoàng thúc lột da của đệ!"

Vừa nghe lời này, trước mắt mọi người Bùi gia biến thành màu đen, chỉ thiếu là trực tiếp ngất xỉu thôi. Việc hi hôm nay thật sự không được xem hoàng lịch, sao lại trêu chọc phải Tiểu bá vương này chứ!

Bùi lão phu nhân cố gắng chống đỡ, dẫn theo một đám gia nhân đến nhận lỗi với Lý Long Triệt.

Lý Long Triệt khịt khịt mũi, quay đầu nói với Lý Long Hựu: "Ca ca tới thật đúng lúc, làm chủ thay Bùi Thiếu tướng quân, đừng để huynh ấy ở biên cương xa xôi liều mạng, trong nhà lại thêm một vị phu nhân chỉ biết chiếm tiện nghi."

Lý Long Hựu cười thầm trong lòng, đệ đệ nhà mình lại nói thẳng việc này ra, nhưng trên mặt vẫn cố ra vẻ trầm ngâm, nói: "Đây là việc nhà của Bùi thiếu tướng quân, ta không tiện nhúng tay...."

Lời còn chưa dứt, lại nghe thấy người trong đám đông nói: "Thú thế xung hi có liên quan đến an nguy của Bùi thiếu tướng quân ở tiền phương, cũng liên quan đến việc quốc gia, vẫn mong Thái tử điện hạ cân nhắc cho thỏa đáng!"

"Lời này thật có lý!"

"Đúng vậy!"

"Việc này..." Trên mặt Lý Long Hựu giống như đang khó xử, nhưng trong lòng lại nói: Mấy người này Bùi Nguyên Tu an bài rất tốt.

Bùi lão phu nhân thấy Lý Long Hựu giống như không muốn quản nhiều, muốn cho hấn một cái bạc thềm, hấn sẽ mượn nước đẩy thuyền để Bùi gia tự làm chủ, nên mới nói: "Bà lão ta đây cũng mời Thái tử điện hạ làm chủ."

Lý Long Hựu khó xử: "Văn thường nói: Thanh quan khó quyết việc nhà, theo ta thấy thì vẫn nên đợi Bùi thiếu tướng quân khai hoàn, sau đó lại định chuyện nhân duyên đi!"

Chỉ một câu nói, chặt đứt mọi tính toán của người Bùi gia.

Trên xe ngựa hồi cung, Lung Nguyệt nhìn Thái tử ca ca nhà mình, bỗng nhiên nói: "Thái tử ca ca ngày càng giỏi hoạt!"

"Vì sao?" Lý Long Hựu hỏi.

"Thái tử ca ca muốn trà trộn vào hôn lễ nhà người ta để họ không thể hoàn thành được, lại sợ miệng lưỡi của đám quan gia kia, nên mới để tiểu ca dẫn muối ra, sau đó lại để Minh Hiên biểu ca lừa gạt Triệt Nhi, tất cả đều là muốn bùng bít chuyện ngày hôm nay! Nếu sau này có vị quan nào đó dâng tấu, Thái tử ca ca có thể nói dẫn muối đi chơi, sau đó gặp Triệt Nhi ở cửa Bùi phủ xem nào nhiệt. Muối muối đoán có đúng không?"

"Muối rất thông minh!" Lý Long Hựu cười khê.

Đại doanh Bắc Cương, trong quân trường.

Bùi Nguyên Tu lấy tờ giấy trên đùi bỏ câu xuống xem, sau khi xem xong, mày nhăn mấy ngày cuối cùng cũng giãn ra.

Minh Thúc ngồi bên cạnh cười nói: "Sao rồi? Mọi việc hoàn thành rồi sao?"

Bùi Nguyên Tu cười gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Toàn tâm toàn ý chỉ một người

Editor: Bún.

Minh Thúc thấy chuyện đã thành, tiện thể nói: "Thẩm đại phu nói, mặc dù vết thương của đệ đã hồi phục phần lớn, nhưng vẫn phải cẩn thận. Bây giờ việc ở hậu trạch tạm thời an ổn, đệ có thể an tâm dưỡng thương rồi, đợi sau khi khỏi hẳn, có thể lĩnh binh quyết chiến với phản quân."

Bùi Nguyên Tu gật đầu.

Hai năm trước Phiên Vương ở Bắc Cương mưu phản, Bùi Nguyên Tu được Minh Du tiến cử, phụng mệnh dẹp loạn.

Minh Thúc là trưởng tử của Minh Du.

Minh Du đã sớm phát hiện với tài năng của mình Bùi Nguyên Tu hoàn toàn có khả năng đảm đương một phía, nên lần này đưa trưởng tử nhà mình đi làm quân sư cho Bùi Nguyên Tu.

Bùi Nguyên Tu đã sớm biết được rằng Phiên Vương ở Bắc Cương sẽ làm phản. Kiếp trước hắn vốn nhờ việc san phẳng phản quân mà kiến công, sau đó tiếp nhận vị trí Phiên Vương của Bắc Cương, thụ phong Tĩnh Bắc Vương.

Còn lần này bị thương là do hắn sơ suất mà tạo thành.

Kiếp trước hắn cũng từng bị trọng thương như thế. Chủ soái trọng thương, quân địch nhất định sẽ vô đến. Kiếp trước Bùi Nguyên Tu cắn răng miễn cưỡng chịu đựng đánh lui quân địch, nhưng cũng coi như đã đánh mất nửa già cái mạng.

Kiếp này, bị thương khi nào, bị thương ở chỗ nào, người nào gây thương tích cũng giống hệt kiếp trước, nhưng lập lại kiếp này hắn đã quên sạch việc này.

Lúc trọng thương tỉnh lại mới nhớ ra, bèn vội vàng sai người mời Minh Thúc đến thương nghị, làm cách nào để có thể đánh bại phản quân. Có trí nhớ kiếp trước, cộng với tương trợ của Minh Thúc, trận đánh này tự nhiên sẽ vô cùng nổi bật.

Nhưng trong lòng hắn vẫn nhớ một chuyện, khiến mọi chuyện cũng không còn quá vui mừng.

Kiếp trước ở kinh thành, người gọi là tổ mẫu và mẫu thân của hắn lấy cớ hắn bị trọng thương mà xung hi, trong lúc hắn hoàn toàn không biết gì thay hắn cưới người gọi là biểu muội Trần gia.

Cũng là do như thế, sau này hắn mới có thể mắc thêm sai lầm, đón thứ nữ của Quận Vương ở Phủ sơn làm trắc phi. Ném lại Bùi phủ trong kinh thành đánh nhau với ba nữ nhân họ Trần kia.

Lại nạp nữ nhi của bà vú làm thị thiếp, đưa đến Phiên Vương phủ ở Bắc Cương chiếu cố cuộc sống thường ngày của bản thân.

Kiếp trước Cữu Nhi rơi vào kết quả như vậy đều là do hấn liên lụy.

Nếu không phải chuyện đó, hấn còn cho rằng nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, sau khi Cữu Nhi mất mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

Người làm thê cũng như vậy. Nếu phu thê tương hoà, thê thờ một lòng với phu quân thì sẽ luôn tập trung làm mọi việc vì hai người.

Nhưng nếu hậu trạch không chỉ có một người, dẫn đến phu thê mất đi chân tình, dù là thê hay thiếp cũng chỉ biết mưu lợi cho bản thân mà thôi. Thậm chí còn có thể vì bản thân mà tính kế cả phu quân cũng không biết chừng.

Cái gì mà tề nhân chi phúc (ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp), bây giờ nghĩ lại thật sự cảm thấy buồn cười.

Đó là Đế vương, tam cung lục viện, phi tần như mây, không phải vì muốn thê thiếp hòa hợp, mà chỉ vì dùng hậu cung khống chế quan thần trên triều mà thôi.

Lại nhớ kiếp trước, Cữu Nhi từng viết một câu: "Một đời một kiếp một đời." Nhưng trước khi hấn cưới Cữu Nhi đã mất tiền cơ rồi.

Bây giờ có cơ hội làm hại từ đầu, hấn có thể đáp ứng chắc chắn cho nàng 'Bạc đầu chẳng xa nhau'.

Trong kinh có thể giải quyết chuyện 'Gà trống bái đường' hoang đường kia thì thật sự phải đa tạ vài vị cữu huynh.

Lúc trước nỗ lực giao tiếp tốt với Lý Long Hựu và Lý Long Tá đều chỉ là vì Cữu Nhi. Không thể giống như kiếp trước, để bọn họ nghĩ rằng gà Cữu Nhi cho mình là làm năng ủy khuất. Mặc dù trong lòng hấn cũng tự sáng tỏ rằng mình không xứng với Cữu Nhi thống minh lạnh lùng.

Cho nên đời này phải nỗ lực lấy được sự đồng ý của bọn họ.

Ai ngờ việc này cũng lại nhờ mấy vị cữu huynh.

Lúc bị thương tình lại nhớ lại việc này, Bùi Nguyên Tu đã nói cho Minh Thức biết. Đương nhiên sẽ không nói bản thân là người đã từng chết qua một lần, chỉ nói: Trong kinh có truyền tin tức đến, người nhà cưới vợ xưng hi cho mình.

Lý do nói cho Minh Thức biết là vì:

Thứ nhất, Minh Thức là bằng hữu duy nhất trong kiếp này mà hấn thổ lộ tình cảm của bản thân.

Thứ hai, hấn có việc cầu Thái tử, mặc dù có giao tình nhưng cũng không bằng tình cảm biểu huynh đệ thân thiết giữa Minh Thức và Thái Tử.

Minh Thức có mưu tính cũng khôn bằng người hai kiếp như Bùi Nguyên Tu, chỉ cần hai ba câu đã bị Bùi Nguyên Tu cho vào tròng. Hấn ngốc nghếch trấn an Bùi Nguyên Tu: "Chuyện này Nhận Chi tự mình viết thư xin Thái tử giúp đỡ là tốt nhất. Thứ nhất đệ đã từng có giao tình với Thái tử, bây giờ xem ra đệ chính là người Hoàng thượng muốn bồi dưỡng làm người trợ giúp đắc lực cho Thái tử, đệ có điều khó xử đương nhiên là Thái tử muốn xen vào. Và lại, bây giờ đệ đang dẹp loạn trên tiền tuyến, vì công vì tư Thái tử cũng muốn đệ an tâm, để cho đệ dốc hết sức dẹp phản loạn, không thể để việc hậu trạch làm đệ phân tâm được."

Cách nói chuyện của Minh Thức thật không hổ là biểu huynh đệ của Lý Long Hựu, hoàn toàn hiểu thấu tâm tư của hấn.

Lý do Lý Long Hựu ra mặt cũng thật sự dựa vào lý do như thế.

Tầng đá lớn nhất trong lòng được buông xuống, Bùi Nguyên Tu cũng có tâm trạng vui đùa.

"Minh Thức huynh vội vã muốn khai hoàn, không phải là nhớ nhung tẩu phu nhân và tiểu chất nhi sao?"

"Người hiểu ta chỉ có Nhận Chi thôi!" Minh Thức cười không e dè: "Lúc xuất chinh thê tử của ta vừa mới có thai, hôm kia mới nhận được thư, đứa bé đã biết gọi phụ thân rồi. Nghĩ đệ và ta đạo thương nhuốm máu người như vậy cũng không sau trăm tuổi có thể được lên giới cực lạc, chỉ cầu lúc còn sống gia đình đầm ấm thôi."

"Minh Thức huynh nói câu ấy là sai rồi, người giống như huynh và ta càng dễ thành Phật!" Bùi Nguyên Tu kể chuyện cười.

"Giải thích như thế nào?"

"Phật có câu: Phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật!" Nụ cười trên mặt Bùi Nguyên Tu không hề giảm, nhưng trong mắt lại có vẻ cô đơn.

Lời này là do Cữu Nhi từng nói với hấn, Bùi Nguyên Tu còn nhớ rõ dáng vẻ sinh đẹp động lòng người lúc ấy của nàng, nàng chậm rãi nói: "Tầng lầu cả đời ăn chay niệm Phật cầu sớm lên miền cực lạc, cũng không dễ dàng thành Phật như người làm nghề sát sinh."

Lúc đó hấn cũng tò mò hỏi giống như Minh Thức lúc này: "Giải thích như thế nào?"

Sau đó hấn thấy Cữu Nhi chớp chớp mắt, đáng yêu le lưỡi nói: "Vương gia có biết Phật từng nói: Phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật không?"

Dáng vẻ xinh đẹp kia của Cửu Nhi cũng lộ ra sự kiêu ngạo của Hoàng gia từ trong xương tủy, nhưng nàng lại buông dáng vẻ Công chúa cao cao tại thượng cam tâm làm tiểu thê từ dịu dàng của hân.

Thu hồi suy nghĩ, Bùi Nguyên Tu vươn tay lấy công báo quân tình trên bàn lên xem, trận đánh này nhất định phải đánh xong sớm. Khái hoàn hồi kinh là có thể thấy thiên hạ mà bản thân luôn tâm tâm niệm niệm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Editor: Bún.

Những ngày sau trò 'Gà trống bái đường' khôi hài ấy, Lung Nguyệt mơ hồ cảm thấy dường như mọi chuyện phát triển không đúng như thế, thành quả của 'Gà trống bái đường' hẳn phải là chuyện tốt.

Loại cảm giác này rất mãnh liệt, nhưng lại không biết vì sao nó lại đến.

Nàng cũng đã từng có rất nhiều loại hành vi theo bản năng như thế này, sau khi làm qua lại có cảm giác trong khoảng thời gian nào đó đã từng xảy ra cảnh tượng giống như thế.

Cảm giác này làm Lung Nguyệt vô cùng không khỏe, nàng cân nhắc đợi một ngày nào đó nhất định phải đến Hoàng Giác tự tìm Đại hòa thượng giải thích cho bản thân một lần.

Từ mùa đông năm năm tuổi Lung Nguyệt gặp Tuệ Viễn đại sư ấy, nàng vẫn cảm thấy vị Đại hòa thượng này biết nàng đến từ đâu, muốn tìm kết quả, vì thế hàng tháng đều lấy cớ thay mặt Hoàng tổ mẫu dâng hương, đến trước một ngày tìm ông ấy trò chuyện tán gẫu. Thời gian dài lại trở thành bạn vong niên của ông ấy.

Còn về phần tại sao lại thành bạn vong niên thì đương nhiên là vì 'ăn'.

Mặc dù Tuệ Viễn đại sư là người côi bông lai, nhưng không giống các cao tăng thích phẩm trà, nói chuyện đức hạnh, nói chuyện các loại cờ khác, ông ấy còn thích ăn hơn.

Sau khi Lý Long Tả biết được, bỗng nhiên thấy một đời đại sư liên tiếp bị muối mè bảo bối nhà mình kéo từ trên thần đàn xuống.

Vào một ngày, Lung Nguyệt mang theo hai phần điểm tâm đơn giản mà mình vừa mới nghĩ ra đến Hoàng Giác tự nói chuyện phiếm nửa ngày với Đại hòa thượng, lúc về lại đổi được phần thức ăn chay do Tuệ Viễn đại sư tự mình xuống bếp nấu, vui mừng mang biếu Thái hậu.

Lúc trở về điện Kinh Chập, chưa kịp thay y phục đã nghe cung nhân bẩm báo: "Thất công chúa đến!"

Lung Nguyệt nhủ mảy, gần đây vị Thất tỷ tỷ này rất kỳ quái, vốn không muốn gặp nàng, nhưng không hiểu tại sao mấy tháng nay lại biểu hiện thân thiết với nàng như vậy. Nhưng về mặt không được tự nhiên của nàng ta thực sự làm Lung Nguyệt khó chịu.

Đã ghét nhau vì việc gì phải kiên trì đến gần nhau làm gì.

Phân phó cung nhân mời Thất công chúa vào tiểu sảnh ở phía Tây, còn nàng vào Đông Noãn các thay y phục.

Chính sảnh điện Kinh Chập tất nhiên là bề phụ thân, mẫu thân, tổ mẫu dùng khi đến đây, vì lẽ đó mà chính sảnh quá mức đoan trang, phòng rất lớn, cho nên Lung Nguyệt không cảm giác được ở đây có sự ấm áp của 'gia đình'. Ngày thường nàng chỉ thích đi lại giữa Noãn các và thư phòng, vì vậy hai nơi này được nàng sắp xếp cực kỳ ấm áp.

Những người nàng vô cùng thân thiết như ca ca, tẩu tẩu, Lý Long Triệt và Bát công chúa Hóa Diên đến đây thì tất nhiên là sẽ vào Noãn các. Còn vị Thất công chúa này thật sự không mang lại cho Lung Nguyệt cảm giác tốt nào, cảm thấy nàng ta không có việc gì mà ân cần thì không phải lừa lọc cũng là trộm cắp.

Thay đổi y phục ở nhà rộng rãi, Lung Nguyệt đi vào tiểu sảnh ở phía Tây.

"Muội muội vừa mới trở về từ chỗ Hoàng tổ mẫu, để Thất tỷ tỷ đợi lâu, mong Thất tỷ tỷ không trách muội."

Lung Nguyệt vào cửa đã phúc thân trước.

Đương nhiên là Thất công chúa Cẩm Loan không để nàng bái hạ, liền đứng dậy kéo tay nàng, hai người đi tới chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh, chia hai người ngồi hai bên.

Cẩm Loan có tình thân thiết nói: "Muội muội đa lễ, là do ta tới không phải lúc, còn nhờ muội muội không trách ta mới đúng."

"Muội muội sao dám!" Mặc dù Lung Nguyệt cười, nhưng cũng không nói tiếp, nàng chỉ muốn biết tại sao Thất tỷ tỷ lại làm như vậy thôi.

Thất công chúa Cẩm Loan khẽ nhấp một ngụm trà: "Trà ở chỗ muội muội có mùi hương rất lạ, sao lại có mùi thơm của quýt vậy?"

"Mấy ngày nay cổ họng của muội muội có chút đau, nên lúc pha trà mấy người Hoán Ngọc có cho thêm một chút quýt, nếu tỷ tỷ uống không quen thì để các nàng đổi là được rồi."

"Vậy sao? Ta mới chỉ nếm lần đầu, cảm thấy rất tươi mới. Ta rất thích mùi vị này. Mấy đại nha hoàn bên cạnh muội rất có lòng."

"Biện pháp pha trà này muội muội đọc được trong một quyển 'tạp ký', có nói cho các nàng nghe, nhưng các nàng nhớ trong lòng. Nếu tỷ tỷ thích thì ta có thể sai các nàng chép một bản đưa qua cho tỷ tỷ."

"Vậy làm phiền muội muội rồi, tỷ tỷ ở đây cảm ơn muội muội trước."

"Tỷ tỷ khách sáo rồi."

Lung nguyệt vừa nói chuyện với Thất công chúa Cẩm Loan vừa suy nghĩ, khách sáo đã nửa ngày rồi, tại sao chưa nói vào vấn đề chính, chắc chắn không phải chỉ là đến uống trà nói chuyện suông rồi.

Cẩm Loan lại nâng cốc trà lên uống một ngụm, vụng trộm đánh giá Lung Nguyệt, trong lòng đang cân nhắc xem nên mở miệng với nàng như thế nào. Mấy tháng gần đây nàng ta không có chuyện gì nhưng vẫn lôi kéo làm quen với Lung Nguyệt là có ý đồ riêng.

Hiện tại nàng ta đã cập kê được một năm rồi, nếu là nữ nhi trong gia đình bình thường thì nên có hôn ước rồi chỉ đợi xuất giá thôi. Mấy vị công chúa tỷ tỷ trước nàng ta cũng là như thế.

Mà cho tới bây giờ nàng ta vẫn chưa định thân. Cũng không phải là không có người quan tâm, mẫu thân nhà nàng ta, Nghiên phi từ lúc nàng ta mười ba tuổi đã bắt đầu xem xét rồi. Nhưng nàng ta lại không muốn giống như các vị tỷ tỷ tìm một người có nhan sắc bình thường, phẩm chất bình thường rồi hứa hẹn cả đời. Nhưng trong các triều đại làm gì có đích tử của nhà đứng đắn có tương lai nào muốn lấy Công chúa?

Lấy công chúa chính là cắt đứt tương lai, chỉ an tâm làm hầu gia nhân tán nào đó. Nam nhi có chí tất nhiên là sẽ không tự hủy tiền đồ của mình.

Mặc dù trong lòng nàng ta cũng hiểu, nhưng cũng không cam lòng. Vì thế một kéo, hai kéo, liền kéo dài tới tận bây giờ.

Có thể là ông trời đồng tình với sự chân thành của nàng ta.

Mấy tháng trước, trong tết Nguyên tiêu, nàng ta gặp được một vị công tử. Mặc dù lúc đó không biết thân phận như thế nào, nhưng liếc mắt một cái là vạn năm. Sau khi hỏi thăm một hồi mới biết, người nàng ta nhìn trúng là cháu ruột của Cẩn Hoàng hậu, chính thứ tử của Thái sư, Minh Triệt.

Mình gia luôn có những thiếu niên tốt.

Minh Triệt mười tám tuổi đã là cử nhân, kỳ thi mùa xuân năm sau có thể sẽ được đề tên bảng vàng, cười ngửa đạo phở.

Cẩm Loan càng nhìn càng thích, nhưng cũng hiểu được mặc dù bản thân có địa vị công chúa cao quý nhưng không phải muốn gả cho ai thì có thể gả cho người đó. Có lẽ chỉ có Cửu muội muội Lung Nguyệt của nàng ta, được Phụ Hoàng ngấm trong miệng sợ tan mới có thể muốn gả cho ai thì gả cho người đó!

Lúc này Cẩm Loan cảm thấy ảo não, nếu như biết có thời điểm như bây giờ thì lúc trước đã cố gắng tạo quan hệ tốt với nha đầu kia. Dựa vào phân lượng của Lung Nguyệt ở trong lòng phụ hoàng và Minh gia thì e là chỉ cần vài câu nói là bản thân nàng ta đã có thể như ý nguyện.

Bây giờ thì...ai...

Liệu trên đời này còn có thuốc hồi hận không?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Cầm Loan đặt cốc trà xuống, cân nhắc xem nói như thế nào để chuyển đến trọng tâm câu chuyện, dù thế nào cũng không thể nói thẳng là: Ta nhìn trộm biểu ca của muội, muội giúp ta định việc hôn nhân đi.

Cha mẹ chính là người làm mối, làm gì có nữ nhi nhà nào không có thể diện đi cầu. Còn nữa, nếu nàng ta có hạ thấp thể diện đi cầu hôn sự, thì đã không cần buồn kiêu ngạo xuống đến đây làm trò cười để cầu vị muội muội vốn bất hòa này.

Nhưng mặc dù trong lòng có khúc mắc, nhưng lại không có cách nào không quan tâm đến trái tim của mình. Vị Cửu muội muội này đi lại thân thiết với bên ngoại, nếu bản thân chịu khó đi lại với nàng, thì càng có cơ hội nhìn thấy công tử mà mình vẫn luôn tâm niệm rồi.

Nếu Lung Nguyệt biết Thất công chúa Cầm Loan có tính toán này thì phỏng chừng trong lòng có thể không vui đến chết.

Người ta vẫn thường nói: Cưới vợ thì phải cưới vợ hiền.

Trừ khi nàng có oán hận với biểu ca Minh Triệt, nếu không làm sao nàng có thể để vị Thất tỷ tỷ cao ngạo, bụng dạ hẹp hòi không tha người này gả vào Minh gia được.

"Hôm trước ta ở chỗ mẫu hậu nhìn được vài mẫu thêu rất đẹp, sau nghi hỏi thăm mới biết là muội muội vẽ, hôm nay tới là muốn nhờ muội muội vẽ giúp tỷ tỷ một hai bức. Sắp đến sinh thần của Nghiên mẫu phi, tỷ tỷ muốn tự tay thêu hai chiếc khăn chúc thọ lễ."

Lung Nguyệt thầm nghĩ: Không phải nguoi đang nói chuyện nhằm chứ!

"Chúng ta là tỷ muội, tỷ khách khí làm gì, tỷ tỷ chỉ cần nói một câu, muội muội sẽ cố gắng giúp đỡ hết mình." Lung Nguyệt nói hai câu khách sáo, làm cả người mình nổi da gà, quay đầu nói với Hoán Ngọc: "Em đi thư phòng ở Đa Bảo các lấy vài hoa văn ta mới vẽ hôm trước đến đây, ngay ở trong tráp làm bằng trầm hương khắc dây nho quấn quanh đó." Nói xong hơi dừng một lát, lại nói: "Là cái khảm ngọc bích đấy."

Sau đó quay đầu nói với Thất công chúa Cầm Loan: "Thất tỷ tỷ là người có hiểu, trong cung này bảo vật gì mà không có, Nghiên Phi nương nương nhìn cũng đã nhiều, còn không bằng nữ nhi nhà mình tự tay thêu gì đó. Tỷ tỷ nhìn xem mấy hình đó, nếu không có bức nào vừa ý, chỉ cần nói yêu cầu, muội muội sẽ đặc biệt vẽ cho tỷ tỷ mấy bức."

Trên mặt Cầm Loan mang ý cười, trong lòng lại cảm thấy ghen ghét, Trầm Hương là gì, chính là cái tụ tập linh khí của trời đất, tinh hoa của nhật nguyệt, tích lũy của năm tháng, là vật hiếm có khó tìm. Nhưng lại để Cửu muội muội dùng để thêu các kiểu hoa văn, thật sự khiến người khác giậm chân tức giận. Ý tứ trong lời của Cửu muội muội nghĩa là không chỉ có một cái, nàng ta càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực. Phụ hoàng thật sự quá bất công, chỉ cần trong cung có bảo vật gì đều gấp gáp đưa đến chỗ Cửu muội muội trước, công phẩm hàng năm của ngoại tộc, trước khi đưa vào kho cũng để Cửu muội muội nhìn trước, xem có gì vừa ý không.

Thật ra Lung Nguyệt cũng không có ý kéo thù hận cho bản thân, chỉ là nàng có bốn chiếc hòm như vậy, còn khắc hoa văn giống nhau, chỉ có đá quý khảm trên đó là không giống nhau thôi. Sở Hoán Ngọc không tìm được thì lại phiền, với cả nàng có thói quen không thích những đồ vật mình sắp xếp bị thay đổi, cho nên mới dặn một câu.

Đội Hoán Ngọc lấy về, Lung Nguyệt mới nói với Cầm Loan ở bên cạnh: "Thất tỷ tỷ xem xem có vừa ý không?"

Cầm Loan lấy từng cái từng cái ra xem, mới đầu thầm nghĩ chỉ xem một hai dạng lấy lệ thôi, dù sao đây cũng không phải là mục đích nàng ta tới đây. Nhưng, sau khi nhìn một hai bản lại thấy vô cùng đẹp mắt. Mặc dù nàng ta không thích vị Cửu muội muội này, nhưng không thể không thừa nhận nàng thực sự có tài. Những hoa văn trước mắt này, tất cả đều có cấu tạo đặc biệt, mới vẽ độc đáo, vô cùng khác lạ.

Lung Nguyệt ngồi ở bên cạnh, thân nhiên nhìn Cầm Loan lựa chọn từng chiếc một. Trong lòng suy nghĩ xem làm thế nào cho vị Thất tỷ tỷ này một chủ ý.

Bỗng nhiên nghe cung nhân bẩm báo: "Bình thân Vương thế tử tới!"

Lời còn chưa dứt đã thấy rèm cửa được vén lên, một thiếu niên nhẹ nhàng bước vào, cầm bảo màu bồ đào thêu hoa văn hình mây như ý màu vàng. Đầu đội mũ kim quan khảm ngọc tím, đứng ở nơi đó giống như kim đồng trên trời.

Nhưng vừa mới mở miệng đã phá bỏ hoàn toàn hình tượng: "Sao hôm nay tỷ tỷ không ở Đông Noãn các, mà lại chạy đến phòng này?"

Lung Nguyệt còn chưa trả lời đã thấy một quả cầu màu hổ phách chui vào phía sau ngăn tủ.

"Đệ lại dọa mèo con của tỷ!!"

Mèo của Lung Nguyệt sợ nhất tên tiểu ma tinh Lý Long Triệt này.

Lúc hán còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, lại còn búống bình, từng chấm con mèo nhỏ này lên mực nước rồi ấn lên giấy tuyên thành, bảo là muốn ấn ra một con mèo. Mặc dù việc này đã qua nhiều năm, nhưng mèo nhỏ vẫn nhớ, mỗi lần thấy hán đều cuống quýt chạy mất.

Lý Long Triệt cười gượng, quay đầu lại thấy Thất công chúa Cầm Loan ngồi bên cạnh, len lén bĩu môi, khom người nói: "Bái kiến Thất công chúa."

Chỉ cần một câu hỏi thăm, cũng có thể phân biệt được thân sơ.

"Sao Triệt Nhi lại qua đây? Mau ngồi đi!" Cầm Loan quen thói kiêu ngạo, mặc dù đây là điện Kinh Chập, nhưng vẫn biểu hiện như mình là chủ nhân vậy.

Lý Long Triệt chỉ cười nói: "Đa tạ!" Rồi bước tới bên cạnh Lung Nguyệt, lại len lén bấu môi, ý là: Nàng ta đến đây làm gì?

Lung Nguyệt nhũm mày, lại làm như không có gì cười cười. Xoay người phân phó Tiễn Thúy: "Nấu ngân châm Quân Sơn để mời tiểu Vương gia uống."

Lý Long Triệt nói với theo: "Thêm mấy đóa hoa nhài của Công chúa nhà người vào, gần đây ta thích hương vị này."

"Như vậy còn không bằng trực tiếp uống trà ướp hoa này, ngân châm thêm hoa nhài là hỏng rồi." Lung Nguyệt nói.

"Tỷ tỷ học keo kiệt này từ bao giờ vậy, chỉ là một cốc trà thôi mà, dù sao cùng chi là uống vào bụng thôi, thuận miệng là được rồi!"

Lung Nguyệt cười nói: "Đệ nói cùng đúng, đệ uống trà nào thì cũng giống như trâu ăn hoa mấu đơn thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Vì ghen sinh hận

Lý Long Triệt là dòng độc đinh của Bình Vương phủ, không có huynh đệ tỷ muội gì, thân thiết nhất chính là con cháu của Thuận Khai Đế và An Vương gia rồi.

Gần tứ tuần Bình Vương gia mới có nhi tử, vì lẽ đó mà khoảng cách tuổi tác giữa Lý Long Triệt và các đường huynh muội là khá lớn, chỉ có Lung Nguyệt xấp xỉ tuổi hần, từ nhỏ lại còn cùng đọc sách ở chỗ Minh Lý cho nên tình cảm giữa hai người thân thiết giống như tỷ đệ ruột thịt vậy.

Nhắc tới cũng lạ, Lý Long Triệt là tiểu Bá Vương không sợ trời không sợ đất, nhưng Lung Nguyệt lại có thể hạn chế được hần. Có bất cứ chuyện gì hần cũng thích nói với Lung Nguyệt trước.

Vì lý do như vậy, Thái hậu liền ra lệnh cho mọi người, hai người bọn họ ở nơi này không cần kiêng kỵ cái gọi là nam nữ bảy tuổi khác biệt, dù sao cũng còn nhỏ, chưa đến mười lăm tuổi, xem bọn họ như hai tỷ đệ ruột cũng không sao.

Lý Long Triệt ngồi ở đây vui đùa với Lung Nguyệt, đương nhiên sẽ lộ ra tình cảm thân thiết.

Cầm Loan ngồi bên cạnh nhìn, không biết trong lòng có cảm giác gì, chung quy vẫn là đệ ý, cùng là đường tỷ đệ, nhưng ngay cả một nụ cười Lý Long Triệt cũng lười cười với nàng ta. Cảm thấy không cam lòng nên nàng ta nói xen vào: "Hôm nay Triệt Nhi qua đây là có chuyện gì vậy?"

Lý Long Triệt không tình nguyện liếc nàng ta một cái, thầm nghĩ: Thật sự là người không biết nhìn.

Ngại thể diện, thật không tốt nếu để nàng ta bị bề mặt, dù sao cũng là nữ nhi của Hoàng bá phụ, mặc dù trong lòng không muốn gặp, nhưng bề ngoài vẫn phải thể hiện khác.

"Ta đến mời Cửu tỷ tỷ dự tiệc!"

"Tiệc nào?"

Cầm Loan chưa hỏi xong đã nghe Lung Nguyệt nói: "Thật sự quyết định ở ngày mừng tám sao? Vừa rồi Hoàng nãi nãi còn nói sẽ chuẩn bị quà cho đệ đây!"

"Thì ra là thọ yến của đệ đệ, là Thất tỷ tỷ hồ đồ, hôm kia ta còn nói chuyện với nha đầu thân cận, chuẩn bị hai món quà cho đệ đây!" Mặt Cầm Loan hơi phỉếm hồng, hòa giải cho bản thân.

"Đúng là ngày mừng tám. Làm phiền tỷ tỷ và Hoàng tổ mẫu lo nghĩ cho đệ, quà thì không cần, chỉ mong ngày ấy tỷ tỷ vất vả một chút, làm nửa chủ nhà, giúp đệ chiêu đãi một vài nữ quyến."

Lý Long Triệt chuẩn bị thọ yến chỉ là cái cớ. Cái chính là hần muốn tụ họp một vài bằng hữu chơi đùa một chút. Mẫu thân Bình Vương phi của hần là người thích náo nhiệt, đương nhiên là muốn mượn chuyện này mời chúng phu nhân đến vui vẻ. Mà lúc các phu nhân qua phủ tất nhiên là sẽ mang theo nữ nhi chưa định thân của nhà mình. Với thân phận của mình thì tất nhiên là Bình Vương phi sẽ không tự mình tiếp đón các vị cô nương. Lý Long Triệt lại không có tỷ muội ruột, lại chỉ thân thiết với một mình Lung Nguyệt, cho nên chuyện chủ nhà không nhờ nàng thì biết nhờ ai.

Lung Nguyệt cười: "Ta còn nghĩ bàn tiệc của đệ không dễ dàng ăn như vậy, thì ra là bắt ta đi làm người hầu."

"Làm phiền tỷ tỷ rồi, ai bảo đệ thân với tỷ nhất đâu!" Lý Long Triệt thờ dãi nói.

"Ta thật sự không cần chuẩn bị quà cho đệ sao?"

"Không cần, không cần." Lý Long Triệt hào phóng xua tay, lại đảo mắt cười lấy lòng: "Sao đệ đệ có thể dễ tỷ tỷ lo lắng được, chỉ cần tỷ tỷ lấy giúp đệ một đôi kiếm Tây Dương treo ở ngự thư phòng của Hoàng bá phụ là được rồi."

Lung Nguyệt oán trách: "Đệ ở chỗ này chờ ta, muốn ta làm cu li cho đệ cũng không sao, còn muốn ta giúp đệ tính toán đồ tốt của phụ thân, đệ thật đúng là đáng đánh một bạt tai."

"Không thể dễ tỷ tỷ uống công khổ cực, đệ đệ đã chuẩn bị hậu lễ để đáp tạ rồi!"

"Là cái gì vậy?"

"Phụ Vương của đệ mới tìm được một con ngựa dạ chiếu ngọc sư tử, đệ đệ sẽ đưa nó cho tỷ tỷ!"

"Phi!" Lung Nguyệt phi hân: "Cái đó vốn là Bình Hoàng thúc tìm cho ta, đệ lại còn tới nơi này mượn hoa hiến phật, còn tỏ ra thông minh!"

Từ sau hôm Lung Nguyệt bàn bạc với tiểu tẩu Từ Tình Nhu rằng sẽ học cưỡi ngựa xong thì thật sự bắt đầu chuẩn bị. Ngự mã giám tìm cho nàng một con ngựa cái nhỏ ngoan hiền, với con ngựa này thì cũng có thể luyện tập được vài tháng. Một ngày Bình Vương gia thấy con ngựa của Lung Nguyệt, ông nói: "Không tốt, không tốt! Con ngựa này không xứng với Tiểu Cửu Nhi của ta! Đợi Thúc thúc tìm cho con một con ngựa tốt nhất!"

Bình Vương gia là ai? Chính là người thích ngựa quý, một con ngựa phải như thế nào mới có thể lọt vào mắt xanh của ông, huống chi con ngựa của Lung Nguyệt chỉ là một con ngựa Mông Cổ màu trắng. Nhưng lợi thế của con ngựa này là cơ thể nhỏ hơn những con ngựa khác một chút, dễ dàng thuần phục, thích hợp với người mới học cưỡi ngựa.

Sau khi Lý Long Triệt nghe Lung Nguyệt nói, sờ sờ mũi mình, cười gượng.

Trong lòng Thất công chúa cảm thấy chua chua, không cam lòng bị xem nhẹ, tiếp lời nói: "Triệt Nhi có thể để lại cho tỷ tỷ một vị trí nhỏ không?"

Lý Long Triệt đang nói chuyện vui vẻ, dường như đã quên bên cạnh còn có một người. Nâng mắt nhìn Cẩm Loan, cười như không cười, nói: "Nếu Thất công chúa vui lòng đến dự, tất nhiên là không dám chậm trễ!"

Cẩm Loan nghe xong thì cảm thấy buồn bực, nhưng cũng không tiện trở mặt.

Bình Vương phủ mở tiệc, Minh gia hân là thượng khách. Mấy huynh đệ Minh Triệt, Minh Hiền chắc chắn sẽ đến trước, làm sao nàng ta có thể buông tha cơ hội như vậy được? Chỉ tiếc là mẫu phi nhà nàng ta không thể dễ dàng xuất cung, nhà ngoại lại ở xa, không có người giúp đỡ bản thân thăm dò ý tứ của phu nhân Minh gia. Và lại, coi như một nhà ngoại tổ mẫu ở kinh thành cũng không thể có mặt trong danh sách khách mời của Bình Vương phủ. Nhưng mắt Cẩm Loan khế đào, nghĩ tới tiểu tử của nàng ta, Thận Vương phi. Người này có thể giúp đỡ nàng ta một chút.

Nghĩ đến đây, Cẩm Loan không nhịn được thầm ai oán. Đều là công chúa, nhưng huynh đệ, tiểu tử cho đến nhà ngoại của Lung Nguyệt đều tính toán cho nàng, còn bản thân nàng ta lại không trông cậy được vào ai. Mẹ cả Cẩm Hoàng hậu tất nhiên là sẽ không đồng ý cho nàng ta gả vào Minh gia, trong lòng phụ hoàng cũng chỉ có một mình Lung Nguyệt, nhà mẹ đẻ của mẫu phi lại không dùng được, nàng ta lại không thân thiết huynh trưởng cùng bỏ ra từ một cái bụng....

Càng nghĩ Cẩm Loan lại càng ghen ghét với Lung Nguyệt. Ánh mắt nhìn Lung Nguyệt thoáng hiện ánh sáng oán độc, nhưng ánh mắt đó lại chôn sâu vào trong lòng của nàng ta, giống như sự tồn tại của nàng chính là đầu sỏ gây nên cảnh ngộ hiện tại của nàng ta.

Một ý niệm không ngừng quanh đi quẩn lại trong đầu nàng ta: Không có nàng thì tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Tỷ muội nhiệt tình

Mùng tám tháng tư là sinh thần của Lý Long Triệt. Đã xui xẻo đồng ý chuyện giúp hân tiếp đón nữ quyền nên ngày mùng bảy Lung Nguyệt vào Bình Thân Vương phủ ở. Trước khi ra khỏi cung nàng đặc biệt chạy tới Lạc Hà tiên của Bát tỷ tỷ Hóa Diên dặn nàng ấy là ngày mai phải trang điểm thật xinh đẹp rồi mới được đi dự tiệc.

Bây giờ Hóa Diên trải qua rèn luyện mấy năm trong cung, nhìn đã quen mọi thứ, sớm đã không còn sự hồn nhiên của tiểu nữ hài mười hai tuổi. Lại thêm Lung Nguyệt thường xuyên lôi kéo nàng ấy đến Hoàng Giác tự cùng bàn luận mỹ thực trên trời dưới đất của Tuệ Viễn đại sư. Cho nên trong lòng cũng đã thông suốt hơn rất nhiều, không còn cú đầu e lệ, cũng không còn để ý đến cái nhìn của người khác nữa.

Nhưng cũng có một điểm không tốt, đó là tính tình của Hóa Diên vốn nhã nhặn lịch sự nay càng trở nên lạnh nhạt, không thích kết bạn với người khác. Hoàng cung to như vậy, người có thể khiến nàng đầy nhớ ở trong lòng cũng chỉ có một mình Lung Nguyệt mà thôi.

Mới đầu Lung Nguyệt thấy Hóa Diên có thể bình tĩnh xử sự với người khác thì cũng thầm vui mừng trong lòng. Nhưng sau một thời gian dài lại phát hiện tính tình của nàng càng ngày càng lạnh nhạt, sợ nàng ấy còn nhỏ tuổi mà đã mang hơi thở của người chết, nên đi đâu cũng lôi kéo nàng ấy theo.

Mặc dù Hóa Diên không thích đi, nhưng cũng tùy ý để Lung Nguyệt làm ầm ĩ. Nói đến, ngày thường mọi người đều thấy là Lung Nguyệt chiều cố Hóa Diên, nhưng không phải bản thân Hóa Diên cũng âm thầm dung túng cho Lung Nguyệt sao. Bên trong Hoàng cung phụ thân không thương, mẫu thân không yêu này, cái mà nàng ấy có thể sử dụng chỉ là tình cảm thật lòng của bản thân. Trái tim của nàng ấy mở ra rồi, mở to ở trước mặt Lung Nguyệt, hoàn toàn không giữ lại cho mình chút nào.

Mấy hôm trước Lung Nguyệt đã sớm chuẩn bị xong y phục, đồ trang sức. Sau đó lệnh cho Dịch Thúy và Tiền Bích phân phó rõ ràng cho cung nhân của Hóa Diên. Sợ Hóa Diên bằng mặt không bằng lòng, ngày mai không đi nên nàng tự mình đến chỗ phụ thân lấy một đôi kiếm Tây Dương giao cho Hóa Diên, nói: "Trong tráp này là món quà mà ma đầu Triệt Nhi tâm tâm niệm niệm, hôm nay muội phải qua phủ trước, nếu bị hấn nhìn thấy thì ngày mai lại không thể đưa cho hấn được, và lại muội cũng muốn trêu hấn một chút. Mong Bát tỷ tỷ bảo quản giúp muội, ngày mai thọ yến lại đưa cho hấn."

Hóa Diên thấy Lung Nguyệt đang chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn mình, cười mắng nàng: "Ở nơi này của ta mà muội còn phải tính toán à, không phải muội muội sợ ngày mai ta không đi sao, còn tìm điểm quan trọng đến quân thức ta. Chuyện ta đã hứa với muội có bao giờ thay đổi chưa?"

Lung Nguyệt nhảy nhẩy mũi, cười gian tà, hình ảnh này không còn là đáng vẻ đoan trang uy nghiêm trong mắt người khác nữa, mà chỉ là đáng vẻ của tiểu cô nương thôi. "Tỷ tỷ nói như vậy thì muội muội yên tâm rồi."

Sau đó nhận hai hà bao từ trong tay của Hoán Ngọc, nói: "Đây là đồ chơi nhỏ mà Giang Nam mới đưa tới, bây giờ bọn họ ngày càng dụng tâm, không còn chỉ là đáng vẻ của tiểu trư, mà cũng thêm quả đào, quả lựu, còn có hoa hồng. Muội muội thấy đẹp mắt, lấy ra một ít đưa tỷ tỷ thưởng thức."

Vừa nói, Lung Nguyệt vừa đổ một đồng đồ chơi bằng kim ngân to cỡ một ngón tay cái từ trong hà bao ra: "Tỷ xem mấy cái này giống y như thật? Muội thích nhất là quả nho này, ngay cả dây mây cũng có."

Hóa Diên chỉ nhìn gương mặt tinh xảo của Lung Nguyệt, trong mắt thoáng hiện vài giọt nước, nói: "Sau này đừng đưa những thứ này nữa, lại hao tổn tinh thần. Ta biết muội sợ trong tay ta không có, lấy ra để cho ta dùng làm phần thưởng. Ta biết muội thật tâm đối với ta, cần gì phải tiếp tục để ý đến mặt mũi của ta nữa!"

Lung Nguyệt khẽ cong khóe môi: "Chỉ cần tỷ tỷ hiểu là được rồi!"

Hóa Diên lấy một khung thêu hoa từ trong rổ chằm tuyến của mình ra, trên tám lụa mỏng màu đỏ bạc có những đường thêu vô cùng tinh xảo, là một bức thêu mèo con bắt bướm chưa hoàn thành.

"A! Là cách thêu hai mặt! Nữ công của tỷ tỷ ngày càng lợi hại, hình thêu này thực sự rất giống thật. A? Sao mèo con này giống như hổ phách của muội vậy?"

"Còn không phải là thêu mèo nhỏ hổ phách trong tay áo của muội sao, trời sắp vào hạ rồi, muội cũng hiểu được là ta không có gì đưa cho muội, cho nên thêu một cái quạt tròn, dù sao cũng là tâm ý của ta, suy cho cùng cũng không thể bị nói là chỉ nhận mà không có báo đáp đúng không?"

Lung Nguyệt chỉ nhìn Hóa Diên cười, cũng không nói gì thêm. Bây giờ nàng cũng coi như là 'Cầu người thân' có tình cảm thật lòng giữa tỷ muội.

Tạm biệt Hóa Diên xong, Lung Nguyệt lại tiếp tục qua chỗ của Thái hậu và Cẩn Hoàng hậu, nàng không dùng nghi thức loan giá của công chúa, chỉ dẫn theo bốn đại nha hoàn, mặc y phục thường ngày lên xe ngựa, cùng mười hai Kim Ngô Vệ mặc thường phục bảo vệ đến Bình thân Vương phủ. Gặp Bình Vương phi, nghe bà giải thích chỗ sắp xếp tịch yến, gặp ma ma quản sự, tỷ nữ hầu hạ nữ quyền ngày mai.

Buổi chiều, sau khi dùng cơm xong, Bình Vương gia liền bị Vương phi đẩy đến thư phòng nghỉ ngơi, còn bà thì ôm Lung Nguyệt nói: "Hôm nay ta muốn ôm khuê nữ ngủ!"

Bình Vương gia nhìn Vương phi, rồi lại nhìn Lung Nguyệt, không còn cách nào khác.

Xoay người trừng mắt xách Lý Long Triệt ra ngoài, chỉ nói: "Kiểm tra bài tập của con!"

Lý Long Triệt thăm kê khô, phụ vương của hấn lại coi hấn là quả hồng mềm dễ nhéo rồi.

Sang ngày hôm sau, mừng tám tháng tư.

Sau khi Lung Nguyệt theo Hoàng thẩm nghe người làm báo cáo chuẩn bị tịch yến xong thì lại lệnh cho ma ma quản sự theo nàng đi kiểm tra lại hoa viên được chuẩn bị để các cô nương chơi đùa một lần, thấy không có cạm bẫy gì liền bỏ qua, sau đó lệnh cho ma ma nếu sau khi khai yến có chuyện gì thì có thể nói lại với bốn đại nha hoàn bên cạnh nàng.

Lại nói đến sinh thần của Lý Long Triệt cũng thật khéo, cùng một ngày với ngày sinh của Phật Thích Ca Mâu Ni. Buổi sáng các phu nhân không đi tự miếu thì cũng ở nhà thấp cho phụ mẫu ba nén nhang, đọc kinh chúc tụng, cầu nguyện một chút. Vì thế bữa thọ yến này liền tổ chức vào buổi chiều.

Sau khi dùng bữa trưa xong, sau khi nghỉ trưa thì các phu nhân của gia đình cao quý dẫn theo cô nương nhà mình liên tục đến phủ.

Các cô nương đi qua hành lễ với Bình Vương phi, thấy Lung Nguyệt làm chủ nhà tiếp đón nữ quyến thì có chút ngạc nhiên. Vốn cho sẽ là chất nữ nhà mẹ đẻ của Bình Vương phi, ngàn vạn lần không ngờ là vị Phật lớn này.

Lung Nguyệt cũng nhìn ra được nhóm quý nữ không được tự nhiên, chỉ cười nói: "Hôm nay người tới là khách, chỉ cần xem ta là chủ nhà thôi, không cần nghi thức gì khác."

Nhóm quý nữ đều biết, Lung Nguyệt là người rộng lượng, nhất ngôn cửu đỉnh. Hôm nay nàng đã nói là không cần tuân theo nghi lễ của Hoàng gia, chỉ có chủ khách thì sẽ không so đo với các nàng, trong lòng liền bình tĩnh, cũng tự tại hơn nhiều.

Lung Nguyệt lệnh cho bốn người Hoán Ngọc sai nhóm tỷ nữ dẫn nhóm quý nữ vào hoa viên trước, dâng trà bánh. Thỉnh thoảng tán gẫu với các nàng thêm mấy câu.

Không lâu sau, Lung Nguyệt thấy tỷ nữ dẫn vài bóng dáng là lướt vòng qua khóm cây hải đường ở phía Tây phủ đi về phía nàng, nên đứng dậy đón, còn chưa đợi phụ nhân trẻ tuổi xinh đẹp dẫn đầu hành lễ đã đưa tay ra đỡ, nói: "Biểu tỷ không cần giữ lễ tiết, hôm nay muội muội là chủ nhà."

Phụ nhân trẻ tuổi xinh đẹp cười với Lung Nguyệt, mặt mày có ba phần tương tự. Người này chính là đích trưởng nữ của Minh Lý, Đại biểu tỷ Minh Nhân của Lung Nguyệt.

"Nếu vậy thì ta liền giao tiểu cô của ta cho muội." Minh Nhân xoay người kéo tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi mặc váy yên vân hồ điệp màu xanh nhạt ở bên cạnh qua: "Đây là tiểu nữ nhi của đường thúc bên nhà chồng của tỷ, Diêu Nhụy. Con bé luôn đi theo phụ mẫu nhậm chức ở xa, mấy ngày trước đường thúc hồi kinh báo cáo công tác mới cùng về, hôm nay tỷ dẫn con bé đến đây để thoải mái hơn một chút. Muội cần phải tiếp đãi giúp tỷ nhé."

Lung Nguyệt khẽ gật đầu với tiểu cô nương đang thi lễ với nàng.

"Nghe biểu tỷ nói kia, sợ muội không tiếp đãi được sao? Giao cho muội thì tỷ yên tâm đi!" Lung Nguyệt vừa nói vừa đánh giá, chỉ thấy cô nương này mi thanh mục tú, có hương vị dịu dàng của nữ tử vùng sông nước Giang Nam, mặt mày lại lộ ra vẻ dẻo dai. Nhìn đã biết là người trong lòng có tính toán từ trước.

"Cái này..." Minh Nhân còn muốn tán gẫu thêm vài câu với Lung Nguyệt thì lại nghe có tỷ nữ thông báo: Có Công chúa loan giá tới!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Editor: Bún.

Nghe hạ nhân thông bẩm, Lung Nguyệt khẽ nhăn mày, không cần nghĩ nàng cũng biết là người phương nào.

Minh Nhân khẽ nắm tay Lung Nguyệt, nhỏ giọng nói: "Là người họ sao?"

Lung Nguyệt gật đầu, còn không phải vị Thất tỷ tỷ Cẩm Loan của nàng sao?

Chưa thấy ai đến nhà thân thích làm khách mà còn bày dáng vẻ của công chúa, cái này không phải là khiến chủ nhà được tự nhiên sao. Huống chi đây còn là gia đình thân Hoàng thúc, bày dáng vẻ công chúa thật sự là không cần thiết lắm.

Thực không biết trong đầu vị thất tỷ tỷ này chứa cái gì, nàng ta đến chúc mừng hay là đến làm rối?

Ở Đại Chiêu quốc, công chúa chưa xuất giá vô cùng tôn quý, ngay cả Vương gia nhìn thấy Công chúa loan giá cũng phải tự mình ra nghênh đón.

Cửa Bình Vương phủ mở rộng ra, trải ni hồng.

Xe ngựa của gia đình quan lại vì nghi trọng (1) của công chúa là đẹp sang hai bên.

(1) đội bảo vệ mạng vũ khí khi cử hành đại lễ của quốc gia hoặc đón tiếp khách nước ngoài. Cũng chỉ băng cờ, biểu ngữ, mô hình ngày nay.

Lung Nguyệt dẫn chúng quý nữ đến trước cửa lớn thì Bình Vương và Vương phi đã dẫn một nhóm quan lại đón ở trước cửa phủ rồi. Ngay cả Lý Long Triệt có thói quen không để ý đến nghi lễ quy củ cũng dẫn theo một đám đệ tử thế gia cung kính tiếp đón rồi.

Màn phượng trên xe thất bảo điểm vàng được vén lên, Cẩm Loan được nha hoàn đỡ ra ngoài. Chưa xuống xe ngựa đã nâng mắt tìm kiếm trong đám thiếu niên.

Lý Long Triệt mặc cẩm y thọ tinh công đồ thẫm vô cùng nổi bật. Mà trong giây lát, thiếu niên như ngọc mặc y phục màu xanh thêu hoa văn chìm đứng

bên cạnh Lý Long Triệt lập tức khám vào mắt nàng ta.

Hôm nay, Cẩm Loan vì muốn Minh Triệt gặp một lần mà không thể quên được nên cũng vắt hết óc, xuất ra nghi thức công chúa, mặc cẩm y màu nhũ đỏ bạc thêu mây ngũ sắc. Tóc mây xếp trần châu điểm ngọc, một cây trâm đuôi phượng càng thể hiện rõ thân phận tôn quý. Làm hai mắt người ta tỏa sáng. Phải nói Cẩm Loan thật sự là mỹ nhân trong sách, ngũ quan tinh xảo quyền rũ, có chín phần tương tự với Nghiên phi nương nương ở trong cung.

Nàng ta lướt về mặt kinh diễm của công tử gia đình quan lại trước của Bình Vương phủ, khoe môi khê tạo nụ cười dịu dàng, thậm chí thể hiện hết sức hài lòng với thiết kế hiện tại của bản thân.

Nàng ta vịn tay tỳ nữ, đặt chân xuống ghế tử đàn khắc hoa bên cạnh xe ngựa, đi lên phía trước hành lễ với Bình vương và Vương phi, nói: "Cháu gái tới chậm, mong Bình hoàng thúc, Bình hoàng thẩm chớ trách!"

Bình Vương gia thậm cảm thấy buồn mặt, mặt than càng thêm rõ ràng, lên tiếng xong liền thôi.

Bình Vương phi cũng thậm rút rút khoe mắt, nghĩ: Người đến phá hoại đúng không!

Nhưng mặt vẫn treo nụ cười thân thiện: "Không muộn, không muộn!" Rồi xoay người nói với Lung Nguyệt: "Cửu Nhi, mau đến đây! Mau tiếp đón Thất công chúa!"

Lung Nguyệt lên tiếng trả lời, bước lên phía trước, hành lễ qua lại với Cẩm Loan.

Cẩm Loan cười nhìn Lung Nguyệt đứng cùng một chỗ với mình, trong lòng có chút dè dặt, thầm nghĩ: Nếu biết hôm nay nha đầu kia mặc y phục màu vàng nhạt thì mình sẽ mặc y phục gấm Tử Xuyên màu đỏ thêu kim tuyến đến thì có phải là bắt mắt hơn không. Có điều, y phục màu đỏ nhũ bạc của mình bây giờ cũng tôn mình lên năm phần rồi.

Công chúa Cẩm Loan đã quen làm theo ý mình, phi tần có thân phận thấp trong cung không dám so đo với nàng ta, thân phận cao thì lười so đo với tiểu cô nương. Mà nguyên tắc của Lung Nguyệt chính là thêm một việc không bằng bớt một việc, trốn nàng ta còn không kịp, làm sao lại so đo với nàng ta. Cho nên mặc dù trước đó ma ma giáo đường có từng dạy nàng ta ra ngoài vì khách thì cũng bị nàng ta tự động xem nhẹ rồi.

Cẩm Loan tự hiểu, bản thân là công chúa tôn quý, ra ngoài cung làm khách thì chủ nhà sẽ tôn trọng như đại Phật, hoàn toàn không có lý lẽ hạ thấp bản thân. Nhưng nàng ta lại quên mất, mặc dù người trong Vương phủ là thần, nhưng cũng là trưởng bối của nàng ta.

Hôm nay Bình Vương phủ mở yến tiệc, mời những người có thân phận cao quý không phải để khoe mẽ thân phận của bản thân. Bình Vương gia, Bình Vương phi mặc y phục bình thường, nàng ta lại dùng loan giá, y phục của công chúa tới tham dự, thì chỉ làm người ta cảm thấy nàng ta tới để ra oai.

Cho nên vừa rồi Bình Vương phi mới gọi nàng ta là Thất công chúa, còn Lung Nguyệt lại là Cửu Nhi, biểu hiện rõ thân sơ.

Ở trong cung phần lớn y phục của Lung Nguyệt lấy màu hồng làm chủ. Thứ nhất, vì nàng là con vợ cả nên màu sắc y phục cũng lấy theo đó. Thứ hai, chất liệu y phục của nàng phần lớn là do đích thân Thái hậu lựa chọn, lão nhân gia đều thích nhìn tiểu cô nương mặc y phục màu đỏ.

Nhưng lần này Bình Vương phủ mở yến tiệc, chủ tiệc là Lý Long Triệt, mặc dù không cùng bàn, nhưng cũng không thể thoát nổi bật của hắn.

Nàng lấy thân phận làm chủ đãi khách nhân, lại có địa vị công chúa cao quý, nếu ăn mặc quá mức long trọng thì sẽ khiến khác nhân quá mức gò bó.

Và lại đây là gia đình thân thích của nàng, nên cần gì phải có sĩ diện!

Cho nên hôm nay nàng chỉ chọn y phục gọn nhẹ màu vàng nhạt thêu hồng mai ngao tuyết. Mặc dù màu sắc y phục không quá đậm nhưng cũng nổi bật trong đám người, vì vậy thời điểm đôi mùa này nhìn vô cùng vui tai vui mắt, cũng không quá táo bạo. Chất liệu quần áo nhìn như bình thường, nhưng nơi dệt trong cung dùng để làm y phục cho Cửu công chúa thì làm sao có thể giống bình thường được?

Chất liệu y phục hiện tại của Lung Nguyệt chính là lụa mỏng nguyệt ảnh, nhìn thẳng thì giống như một màu vàng, nhưng theo hành động, dựa vào ánh sáng sẽ cho ra những màu vàng có độ đậm nhạt không giống nhau, còn có mùi thơm ngát thoang thoảng.

Chất liệu hiếm có, là cống phẩm trong cung, một năm cũng chỉ có mấy cuộn.

Cẩm Loan nhìn Lung Nguyệt ở bên cạnh thấp hơn mình một cái đầu, trong lòng tất nhiên là âm thầm cao hứng, cuối cùng nàng ta cũng có thể chèn ép Lung Nguyệt một lần. Lại không biết trong lòng chúng phu nhân, Lung Nguyệt lại cao hơn nàng ta không biết bao nhiêu lần.

Bàn về dáng vẻ, một mình Cẩm Loan tất nhiên cũng là một mỹ nhân, dù là chúng quý nữ cũng không có vài người có thể áp được nhan sắc của nàng. Nhưng nếu đứng cùng một chỗ với Lung Nguyệt thì cũng chỉ có thể làm nền mà thôi. Không phải nói Lung Nguyệt đẹp không gì sánh nổi, hai người các nàng mỗi người một vẻ, vẻ đẹp hiện tại của Lung Nguyệt cũng chỉ thắng Cẩm Loan ba phần thôi. Nhưng bây giờ nàng chỉ là đứa nhỏ chưa trưởng thành, cũng chưa có dáng người thướt tha.

Cho lên, với ý trên, Lung Nguyệt hoàn toàn hơn Cẩm Loan.

Dung mạo của Lung Nguyệt có bảy phần giống Cẩn Hoàng hậu, ba phần giống Thuận Khải Đế, đặc biệt là vẻ mặt trầm xuống lúc tức giận, phượng mâu khê khép càng giống Thuận Khải Đế. Suy cho cùng nàng cũng là giọt nước giữa gia đình thư hương, tự nhiên quanh người cũng mang vẻ linh hoạt kỳ ảo khó nhập vào phong cách tầm thường. Và lại nàng còn theo Minh Lý đọc được không ít sự việc thực tế, trong tim tất nhiên là có đôi núi khe nước, cho

nên tình tình cũng đại lượng, không hề có sự oán hận thương xuân bi thu của khuê tú khác, ngược lại làm cho người ta cảm thấy khí chất của trời đất.

Cứ như thế so sánh xuống phía dưới, Cẩm Loan còn nhỏ tuổi mà đã đắm chìm vào những việc trong hậu trạch, rảnh rỗi liền đi lục đục với người khác, đôi khi thể hiện quyền rũ quá mức sẽ thành tầm thường.

Nhìn xuyên qua Lung Nguyệt và Cẩm Loan có thể nhìn thấy được cách dạy nữ nhi của Cầm Hoàng hậu và Nghiên phi.

Trong lòng chúng phu nhân cũng sáng tỏ không ít, vì sao ở hậu cung lại chỉ có mình Hoàng hậu lớn mạnh, đến nay vẫn không có người nào có thể giảm bớt sự sủng ái và lay động được địa vị của bà.

Sau khi mọi người ở cửa Vương phủ chào hỏi nhau xong chuẩn bị đi vào, thì thấy một xe ngựa tới. Mãn xe được vén lên, là Thái tử phi, Anh Vương phi cùng ba đứa trẻ.

Khổng Trúc Xuân và Từ Tĩnh Nhu đỡ tay tỳ nữ xuống xe, hành lễ với phu thê Bình Vương trước, sau đó để Tiêu Nhi, Tế Nhi, Triêm Nhi tiến lên hành lễ.

Mọi người cũng thấy cách trang điểm của hai vị này đều là cách trang điểm của người đến thăm người thân, càng nổi bật đáng về quá mức long trọng mà mất đi tình thân của Cẩm Loan. Suy cho cùng đây cũng cũng phải là cung yên long trọng, chỉ là rảnh rỗi không có việc gì làm thì tìm có vui đùa thôi.

Lung Nguyệt và Cẩm Loan bước đến gần hành lễ với hai vị tấu tử. Ba tiểu chất tử thấy Lung Nguyệt liền túm lấy vạt váy nàng không chịu buông tay, nhất quyết muốn đi theo nàng vào hoa viên.

Roi vào đường cùng đành phải dặn nhũ mẫu, nha hoàn trông coi cho tốt rồi để ba tiểu gia hòa đi theo Lung Nguyệt.

Tịch yến thì buổi tối mới mở.

Một nhóm cô nương ở trong hoa viên ngoại trừ nói chuyện thì cũng không có việc gì làm. Trong các cô nương cũng có người thân người không, tụ họp lại một chỗ, hoặc là chơi cờ, hoặc là vẽ tranh, hoặc là ngâm thơ.

Ngay cả người kiêu căng như Cẩm Loan cũng có vài khuê mật cũng tự cho mình là tài nữ.

Trong nhóm người của Lung Nguyệt có Bát tỷ tỷ Hóa Diên nhà nàng, Tiểu cô Diêu Nhụy của Đại biểu tỷ, còn có chất nữ nhà mẹ đẻ của Bình Vương phi và Anh Vương phi, cùng với vài cô nương của nhà tướng quân. Nhóm người này đều là những người có tính cách ngay thẳng, tất nhiên các nàng sẽ không làm những việc như là học đòi làm thơ. Như vậy, nhóm cô nương dịu dàng văn nhã và nhóm cô nương thiện võ của tướng gia liền phân giới tuyến rõ ràng.

Nói thật, Lung Nguyệt thật sự cảm thấy chán nản với cách giao tiếp của quý nữ trong thời cổ, cũng may còn có ba tiểu chất tử bên cạnh nàng cười đùa nhón nháo. Chỉ là tính tặc của mấy đứa nhóc có hạn, vui đùa một lúc liền mệt mỏi. Lung Nguyệt lệnh cho nhũ mẫu và nha hoàn trông nom đi chuẩn bị phòng ngủ cho bọn chúng.

Đang lúc cảm thấy nhàm chán thì Lý Long Triệt đi về phía nàng.

Loại yến hội như thế này còn có một tác dụng, đó chính là để quen biết.

Bình Vương phi ngăn cách hai bên hoa viên là một dòng sông, một bên là thực nữ thiên thiên, một bên là công tử dịu dàng. Sông này là một con sông nhân tạo nhỏ, cũng không quá rộng, lấy một cây cầu cong bằng đá cẩm thạch trắng nối liền giữa hai bờ sông.

Lý Long Triệt đến đây tiện nói: "Tỷ tỷ có trò gì hay không? Ngồi một lúc chán quá."

Lung Nguyệt cười: "Đợi ta hỏi một chút." Tất nhiên là biết tên tiểu ngọc này bị đám người bên kia dụ dỗ qua đây liên lạc tình cảm rồi.

Đây là độ tuổi thanh xuân nảy mầm, nhóm quý nữ bên này nghe xong cũng cảm thấy có hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Nhóm người trong hoa viên, Lung Nguyệt là người có thân phận tôn quý nhất, còn Cẩm Loan thì lớn tuổi hơn nàng. Hai người này không mở miệng, mặc dù nhóm quý nữ nóng lòng muốn thử nhưng cũng không dám mở miệng trước.

Cẩm Loan quét mắt nhìn chúng quý nữ, mở miệng nói: "Theo ta thấy thì lúc xuân hạ tương giao, hoa trong vườn nở rộ, nếu không ngâm thơ vẽ tranh thì chẳng phải là phụ cảnh đẹp sao?"

"Đúng vậy!"

"Ta thấy chú ý của Thất công chúa rất tuyệt!"

Phần lớn nhóm quý nữ đều tập cảm kỳ thư họa từ nhỏ, đương nhiên phản ứng sẽ nhiều hơn.

Lung Nguyệt cười khẽ, đang định quay đầu hỏi ý tứ của Lý Long Triệt thì ống tay áo bị người khác khẽ kéo hai lần. Quay đầu thì thấy một tiểu cô nương xinh như búp bê bĩu môi, lắc đầu với nàng.

Nha đầu kia là cô nương nhỏ tuổi nhất trong nhà mẹ đẻ của tiểu tẩu tử Từ Tĩnh Nhu, năm nay vừa tròn mười tuổi. Từ gia là gia đình võ tướng lập công trên lưng ngựa, về phương diện ngâm thơ vẽ tranh thì nữ nhi trong nhà cũng không hiểu biết nhiều, cộng thêm tiểu cô nương này còn nhỏ tuổi, đương nhiên là sẽ không biết ngâm thơ vẽ tranh.

Lung Nguyệt cho nàng ấy một ánh mắt yên tâm, đừng nóng vội, sau đó quay lại nhìn thì thấy các cô nương gia đình võ tướng cũng khẽ nhăn mày.

Nàng quay đầu hỏi Lý Long Triệt: "Ngâm thơ vẽ tranh, ý đệ như thế nào?"

Lý Long Triệt nghe Cẩm Loan nói đã sớm cảm thấy không muốn rồi. Từ nhỏ hắn đi theo Minh Lý đọc sách, cho nên dù không thích thì trong bụng cũng phải có hai ba lọ mực.

Nhưng ở thọ yến của bản thân bắt hắn phải ngâm thơ vẽ tranh, khoe mặt chữ thì hắn cũng không muốn.

Vì vậy hắn không thêm suy nghĩ, mở miệng nói luôn: "Không thú vị!"

Lung Nguyệt nhún mày, cười hần: "Thứ có thể làm đệ cảm thấy thú vị thì chỉ có múa đao múa thương. Chẳng lẽ đệ muốn một nhóm thực nữ ở đây chơi đùa đao kiếm với đệ sao?"

Lý Long Triệt chớp chớp mắt, cười hai tiếng haha.

Lung Nguyệt lại nói: "Theo tỷ thấy thì không bằng chơi câu đối đi! Mang giấy bút lên cầu đá, viết vế trên lên đó làm đề, rồi người phía sau sẽ viết ra câu đối ở phía dưới, sau đó lại viết một vế trên khác, cứ lặp đi lặp lại như vậy được không? Không cần vất óc suy nghĩ gieo vần hợp lý, chỉ cần câu đối cân thiện là được!"

Lung Nguyệt dứt lời, nhìn mọi người một chút, rồi lại nhìn Lý Long Triệt: "Đệ cảm thấy thế nào?"

Lý Long Triệt nói: "Cứ như vậy đi. Đối đáp qua lại còn dễ dàng hơn ngâm thơ vẽ tranh!"

Đợi đến lúc tỷ nữ lên cầu đá chuẩn bị giấy mực xong, Lung Nguyệt vẫy vẫy tay với Lý Long Triệt nói: "Đệ là người được chúc thọ, đệ tới chơi trò phạt rượu, thì vế trên đệ ra trước đi!"

Lý Long Triệt lắc đầu thờ dài, nói: "Đệ không phí suy nghĩ đâu, mời tỷ tỷ làm giúp đệ!"

Lung Nguyệt liếc hần, nói: "Nếu vậy thì ta đây đành phải nhận lời, ra vế trên thôi!"

Mọi người hai bên cầu làm sao dám có âm thanh khác thường, cùng đồng thanh: "Làm phiền Cửu công chúa!"

Người làm trước phải uống rượu, Lung Nguyệt bưng ly rượu sứ trắng lên, uống cạn rượu ú trái cây, cầm bút lên vung mực. Chữ triện hoa mai hiện trên giấy. Sau khi viết xong, Hoán Ngọc và Tiên Bích nâng câu đối lên, lớn tiếng đọc: "Hoa miêu hí hoa, hoa mê hoa miêu nhân, miêu miêu miêu!"

Vừa đọc xong câu đối, mọi người đều khẽ cười.

Cẩm Loan cười to nói: "Từ trước đến nay ta đã biết muội muội là người yêu mèo, không ngờ, ngay cả dùng chữ viết thơ đối ngẫu cũng mang mèo theo, thật sự yêu mèo đến phát ngốc rồi!"

Lung Nguyệt khẽ cười không nói.

Mọi người ở đây đều hiểu, vừa nghe đã biết vị Cửu công chúa là người phúc hậu. Chiều cổ cả những người có học vấn tốt lẫn không tốt, ra vế trên không khó, nhưng cũng hoạt bát vui vẻ, làm người khác cảm thấy thoải mái. Nhưng, nhìn những chữ này thì cũng biết nàng phải trải qua khổ luyện, thoát nhìn thì có sự thanh tú của nữ nhi, nhìn kỹ hơn thì lại thấy mang theo một chút lực, giống như hàn mai trải qua gió tuyết.

Lý Long Triệt thấy vế trên, tinh thần lập tức tỉnh táo, bước lên phía trước, nói: "Rất thú vị, đệ đến đối vế dưới!"

Dứt lời, cầm bút lên: Thủy ngư hạ thủy, thủy một thủy ngư giác, mu mu mu!

Vừa viết xong, còn kêu hai tiếng 'mu mu'. Sau khi mọi người thông qua, lại nhắc bút lên viết: Khuyết ngư thiếu dương na lai tiên!

Cẩm Loan đứng đây, nói: "Ta đến!" rồi bước lên phía trước, viết: Vô thiệt phẩm cam chăm tri điền!

Rồi sau đó lại viết thêm câu đối: Nhất lộ duyên khê hoa phục thủy!

Sau khi viết xong, quay sang bên nam nhân cười xinh đẹp.

Trong nhóm khách nam có một người đứng lên, nhưng lại không phải là người Cẩm Loan hi vọng.

Mọi người ra câu đối, đáp tới đáp lui, nói đùa qua lại cũng cảm thấy thú vị. Lung Nguyệt chỉ làm người ngoài quan sát, dần dần phát hiện ra điều thú vị, chính là nếu có vị cô nương nhà nào vừa ý một vị công tử, sẽ đứng lên đối câu thơ của hắn, với công tử cũng như vậy. Bỗng nhiên Lung Nguyệt cảm thấy đây không phải là thọ yến, mà là tiệc xem mắt rồi.

Người nổi bật nhất trong đám quý nữ chính là Thất tỷ tỷ của nàng, Lung Nguyệt suy nghĩ một lúc cũng cảm thấy hiểu rõ, vị Thất tỷ tỷ của nàng cũng đang tìm lang quân như ý. Mười bảy tuổi còn chưa có nhà chồng, ở thời đại này cũng có thể coi là gái ỡ thì rồi. Như vậy thì Thất tỷ tỷ đang coi trọng công tử nhà ai?

Lung Nguyệt tò mò, nhìn theo ánh mắt của Cẩm Loan. Ngồi cùng bàn với Lý Long Triệt và hai vị đường huynh của An Hoàng thúc thì còn có hai huynh đệ Minh Triệt và Minh Hiên.

Lòng Lung Nguyệt khẽ động, không phải là Thất tỷ tỷ coi trọng biểu ca nhà nàng chứ? Minh Hiên còn chưa tới mười lăm tuổi, tất nhiên là không có khả năng, còn Minh Triệt biểu ca đã mười tám tuổi rồi, còn chưa có kết thân, chẳng lẽ....

Minh Triệt tuấn tú nhả nhặn, không có thói quen xấu, tuổi trẻ đã là cử nhân, cộng thêm gia thế hiển quý, thật sự là lựa chọn đầu tiên trong lòng nhóm quý nữ.

Nghĩ đến đây Lung Nguyệt thầm cảm thấy căng thẳng, nếu Thất tỷ tỷ gả vào Minh gia thì nhà ngoại của nàng sẽ không có ngày lành rồi. Phải nhanh chóng tìm cách thông báo tin này cho Đại cữu mẫu mới được.

Lung Nguyệt tự mình suy nghĩ, các công tử tiểu thư đối câu đối thật sự rất vui vẻ.

Sau đó lại thấy Minh Hiên đối câu đối phía dưới, rồi lại viết một câu về trên: Xuân đối dịch, đối đối nan, nhượng xuất đối nhân tiên đối.

Sau khi viết xong nhìn Lung Nguyệt cười khê.

Mọi người nghe câu đối này cũng cười rộ nhìn Lung Nguyệt.

Lý Long Triệt còn la lớn lên: "Cửu tỷ tỷ, Hiên Nhi đang muốn gọi tỷ viết câu đối phía dưới đó!"

Lung Nguyệt nhìn câu đối này, thầm nháy nháy khóe mắt. Câu này còn không phải là gọi nàng đối sao! Người trong ý thứ nhất cũng là nàng, người trong vẻ thứ hai cũng là nàng! Nàng thoải mái đứng dậy. "Không phải là câu thơ đối ngẫu, ta cũng đối được!"

Cầm bút, suy nghĩ một lát, liền viết: Thường họa nhân, họa họa nan, thỉnh thưởng họa giả hậu họa!

Sau đó lại viết ra một câu đối xảo quyết: Di y ý đồng đồng thưởng nguyệt!

Sau khi vẽ xong, nâng mắt đối diện với Minh Hiên, môi anh đào khê cong, trong mắt thoáng hiện một chút lạnh lợi, vì dung nhan quá tính xảo nên tăng thêm một chút linh động. Mặc dù còn nhỏ tuổi, vóc người chưa kịp trưởng thành, nhưng cũng đã vô cùng độc lòng người.

Tiểu nha đầu hạ chiến thư, Minh Hiên cười đi lên tiếp câu đối. Nhưng sau khi nhìn câu đối, suy nghĩ hồi lâu lại không nghĩ ra vẻ dưới, đành phải chịu thua, nhận phạt rượu, xoay người cầu cứu huynh trưởng.

Minh Triệt cười hắc: "Ngày thường đầu óc lợi hại lắm mà, sao hôm nay lại mất linh rồi!"

Minh Hiên lấy lòng, cười chấp tay thi lễ: "Làm phiền huynh trưởng rồi!"

Minh Triệt cười hắc, quay sang nói với Lung Nguyệt: "Nha đầu kia xảo quyết hơn đệ rất nhiều, còn nghĩ ra câu đối như vậy!"

"Còn mong biểu ca chỉ giáo!" Lung Nguyệt phúc thân với Minh Triệt, lại nhìn Minh Hiên, chun chun môi: "Ai bảo biểu ca làm muội khó xử!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

rong Bình Vương phủ.

Bình Vương gia tất nhiên là đang ngồi ở chính đường trong viện bên ngoài nói chuyện với đại thần thế gia.

Phòng khách ở bên trong, Bình Vương phi nói chuyện phiếm với các phu nhân thế gia.

Đông Hương Hầu phu nhân hỏi: "Hôm nay Cửu công chúa làm chủ nhà đãi khách sao? Tuy còn nhỏ tuổi nhưng nàng ấy cũng có phong phạm của Hoàng hậu nương nương năm đó."

Bình Vương phi cười: "Đúng vậy, mặc dù mới mười một tuổi, nhưng lúc làm việc rất chu đáo. Vì thọ yến của Triệt Nhi mà sáng hôm qua đã xuất cung đến phủ. Đi theo ta gặp mặt các quan sự quản lý mọi việc trong phủ, còn hỏi cận kề mọi việc trong tịch yến. Sáng sớm hôm nay còn giúp ta đi kiểm tra lại một lần, thật sự là khiến ta thoải mái hơn rất nhiều. Mọi người thấy đấy, tại sao ta lại chỉ có một tên tiểu tử thích gây sự, mà không có lấy một cô nương vừa ý!"

Dứt lời, quay sang nói với đại nha hoàn đang hầu hạ bên cạnh: "Người đến hoa viên nhìn xem, bọn họ đang làm gì, sau đó quay lại nói cho ta."

Nha hoàn nhận lệnh, phúc thân hành lễ đi về phía hoa viên.

An Vương phi cười: "Xem muội kia, chẳng lẽ muội đã quên đáng về cảm ơn trời đất lúc sinh Triệt Nhi rồi hả? Bây giờ gặp được tiểu cô nương tri kỉ lại thấy không biết đủ rồi. Nha đầu Cửu Nhi kia không có chuyện gì liền chạy đến phủ của muội đầu tiên, không thân thiết với muội mới là lạ đấy!"

"Thế nào, chẳng lẽ tiểu tử ăn giấm chua sao? Mỗi lần Cửu Nhi được thứ tốt đều không quên tặng qua cho quý phủ đúng không? Với tiểu như vậy cũng là thân rồi! Không phải ta nói lời bất kính, nhưng ba huynh đệ Hoàng thượng, Vương gia chỉ có một cô nương con vợ cả, vốn là tôn quý, mà lại khó có được một người thật sự yêu thương cùng tri kỷ như vậy, chỉ là không biết về sau nhà nào mệnh tốt, cưới được Cửu Nhi đây!" Bình Vương phi vừa dứt lời, nhìn Minh phu nhân Tề thị ngồi bên cạnh cười khẽ.

Chúng phu nhân vừa nhìn đã hiểu được vài phần. Nghĩ đến chuyện Hoàng thượng yêu thương tiểu khuê nữ, đây là chọn trúng Minh gia, Minh gia là nhà ngoại của Cửu công chúa, vì vậy cũng yêu thương nàng. Hoàng thượng gả công chúa vào đây tất nhiên sẽ không bị ức hiếp, mà còn càng thêm lớn mạnh. Chỉ là không biết vị công tử nào. Minh gia có năm công tử con vợ cả, còn có hai vị chưa đính hôn. Đầu tiên là Tứ công tử Minh Triệt, năm ngoái vừa mới trúng cử nhân. Thứ hai là Ngũ công tử Minh Hiên.

Có điều, đoán chừng Hoàng thượng hợp ý với Ngũ công tử hơn, thứ nhất là tuổi gần với Cửu công chúa, chỉ hơn Cửu công chúa ba tuổi, từ nhỏ đã cùng đọc sách, có thể nói là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư. Thứ hai còn là biểu huynh muội, tình cảm càng thêm thân thiết.

Trước đó Minh gia đã có một vị Hoàng hậu, tương lai vẫn là nhà ngoại của Tân Đế, bây giờ lại có khả năng cưới vào công chúa cùng mẫu thân với Thái tử, mà từ xưa tới nay Minh gia làm việc có chừng mực, cho nên hai triều hưng thịnh hẳn là không có vấn đề gì.

Suy nghĩ cẩn thận, sau khi hiểu rõ lý lẽ này, chúng phu nhân bắt đầu tính toán xem trong nhà mình có nữ nhi nào có thể kết thân với Minh gia không.

Thận Vương phi, thân tiểu tử của Thất công chúa Cẩm Loan cùng ngồi đó, trong lòng nàng ta thầm cảm thấy u ám. Trước khi đến đất, thân muội muội của phu quân nhà mình đặc biệt truyền một câu, muốn hướng mình vào Tứ Công tử Minh gia, muốn nàng ta nghe xem có thể có tin tức gì về hôn nhân của Minh Triệt không.

Nghe những lời này thì xem ra tâm tư của Thất công chúa phải bỏ rồi. Các triều đại cũng không có chuyện hai vị Công chúa cùng gả vào một nhà, dựa theo yêu thương của Hoàng thượng với Cửu Nhi, tất nhiên Minh Hiên sớm được chọn là con rể, nếu không cũng sẽ không để hai người tùy ý ở chung. Bây giờ làm sao có thể để một nữ nhi mà mình không quan tâm làm hồng nhan duyên của khuê nữ bảo bối. Trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót thay Thất công chúa, đều là nữ nhi của Hoàng đế mà thân sơ kém xa.

Tục ngữ có nói: Ngàn xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên(1)

(1)Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên: ngàn vạn thứ có thể đâm thủng, chỉ có móng ngựa là không thể đâm thủng được: "Vuốt móng ngựa" ở đây được hiểu là khen, nịnh bợ, ý chỉ rằng ai cũng thích việc mình được khen.

Bên trong phòng khác, cho dù trong lòng các vị phu nhân nghĩ như thế nào, thì ngoài miệng cũng tăng bốc Cửu công chúa được lòng Hoàng thượng lên trên trời đó mà dưới đất không có.

Không bao lâu sau, đại nha hoàn lúc đầu Bình Vương phi sai đi vào trong vườn dò xét tiến tới đáp lời, nói: "Hồi Vương phi nương nương, các cô nương và các công tử trong vườn đang chơi trò đối câu! Nô tỳ nghe thấy rất náo nhiệt, Cửu công chúa và Thế tử gia lấy mèo cùng bò, còn tiếng bò rống làm câu thơ đối ngẫu đầu tiên, vô cùng thú vị. Các cô nương cùng các công tử đối phong hoa tuyết nguyệt, vừa nghe đã cảm thấy đẹp rồi. Sau đó Minh ngũ công tử ra công đối muốn làm khó Cửu công chúa, ai ngờ lại không làm khó được, Cửu công chúa lại lấy về trên nói về ngắm trăng gì đó làm khó Minh Ngũ công tử. Lúc nô tỳ trở về, Minh ngũ công tử vừa uống rượu phạt vừa cầu cứu Minh tứ công tử!"

Nghe xong đáp án, An vương phi nói trước: "Nhìn nha đầu bên cạnh đệ muội kia, miệng nhỏ rất biết nói chuyện."

Bình vương phi cười: "Tiểu tử cũng biết, muội là người miệng lưỡi vụng về, nếu bên cạnh không có một hai người biết cách nói chuyện, thì không phải muốn làm việc gì sẽ mệch chết người sao?" Vừa dứt lời liền nâng tay, để đại nha hoàn đứng dậy, rồi lại cười nói: "Vài tên quý hạp hỏi, ngay cả Cửu Nhi cũng vậy, Triệt Nhi là đứa trẻ không sợ trời không sợ đất, may mà có Cửu Nhi có thể quản thúc được hẳn."

Minh phu nhân Tề thị nói: "Là Thế tử thấu tình đạt lý, chiếu cố tỳ tỳ."

Bình Vương phi nói: "Phu nhân đừng dắt vàng lên mặt hấn, tại sao tên tiểu ma tinh kia không thấu tình đạt lý với ta?" Dừng một chút rồi lại nói: "Mọi người không biết đây thôi, Cửu Nhi chỉ đồng, Triệt Nhi tuyệt đối không dám chi tây, còn nghe lời hơn con mèo nhỏ của Cửu Nhi nữa!"

Chúng phu nhân cười rộ lên.

Lúc này ba đứa nhỏ đã tỉnh lại, vốn đang được nhũ mẫu ôm ở bên cạnh mẫu thân chơi đùa quả táo, lúc nghe được Tiểu cô cô ở vườn chơi đùa liền ầm ỹ muốn đi.

Thái tử phi, Anh vương phi liền xin phép Bình Vương phi, An Vương phi, dẫn nhi tử đi tìm Lung Nguyệt.

Bình Vương phi nói với các nàng dâu trẻ tuổi: "Các người còn trẻ, cũng đừng ở đây nghe chúng ta tán gẫu, quá không thú vị, ta thay mẹ chồng các người làm chủ, miễn cho các người không cần hầu hạ, các người cũng vào hoa viên thoải mái một chút đi!"

Vì thế, các nàng dâu trẻ tuổi cùng xin lỗi rồi dẫn nhau ra hoa viên.

Lung Nguyệt nhìn thấy biểu tỳ nhà mình đến đây, thầm vui vẻ, vừa rồi bản thân còn phát sầu vì một đứa trẻ chưa lấy chồng như mình làm sao có thể nói việc hôn nhân của Minh Triệt biểu ca với trưởng bối. Thời cổ mà làm như vậy chính là không tốt, yêu cầu với nữ nhi quá mức nghiêm khắc, chưa lấy chồng đã đàm luận chuyện hôn nhân, cho dù là bản thân vì người khác thì cũng đều là người không biết tự trọng.

Cho nên lúc này gặp biểu tỳ tự nhiên cũng giống như là thấy cứu tinh, ngẩng nháy mắt với biểu tỳ, để nàng ấy chú ý Thất công chúa Cẩm Loan nhiều hơn. Minh Nhân là người thông minh lanh lợi, chỉ nhìn một lúc đã nhận ra điểm kỳ lạ, sau đó cho Lung Nguyệt một ánh mắt yên tâm, việc này nàng ấy sẽ thương lượng với phụ mẫu, nhanh chóng định hôn nhân cho Minh Triệt.

Minh gia đã sớm tìm cho Minh Triệt một mối hôn sự, đã trải qua ba trong sáu lễ Nạp Thái, Ván Danh, Nạp Cát, thậm chí chờ qua kỳ thi mùa xuân sẽ lại làm thêm hai lễ Nạp Chính, Thỉnh Kỳ. Nhưng trước kỳ thi mùa xuân, tăng tổ phụ lại muốn Minh Triệt đợi thêm ba năm nữa. Vì vậy, tháng bảy năm nay cô nương kia mới cập kê, nên chưa muốn vội vàng công bố, bây giờ xem ra sợ là không thể đợi, Minh gia ngàn vạn lần không đồng ý cho Minh Triệt cưới công chúa, chứ đừng nói một người cao ngạo không coi ai ra gì như Cẩm Loan.

Qua thọ yến chưa đến hai ngày, Lý Long Triệt liền theo Thái hậu nương nương đi núi Phổ Đà ngoài kinh thành làm lễ tạ thần. Trước kia Thái hậu làm lễ tạ thần cũng đều có tôn nhi đi theo, hoặc là Thái tử, hoặc là Anh Vương, hoặc là đích trưởng tử của An Vương gia. Thái hậu tuyệt đối không lệnh Thứ tử đi cùng, cũng không phải Thái hậu không coi thứ xuất là tôn nhi, nhưng nếu hàng năm thứ xuất theo tổ mẫu, nhất định sẽ gây rối loạn lễ thường, làm thứ tử quên đi thân phận của mình.

Lúc này vài tôn nhi con vợ cả đều đã lớn tuổi, đều có chuyện cần phải làm, nhân rồi chỉ có một mình Lý Long Triệt.

Lý Long Triệt tất nhiên là không muốn đi, hấn giải thích một tràng dài: "Cả ngày trọn mắt nghe tiếng hòa thượng niệm kinh, nghĩ thôi đã cảm thấy đau đầu muốn chết rồi."

Mặc dù ngoài miệng không đồng ý, nhưng cũng vui tươi hơn hờ đi theo Thái hậu rồi.

Vì sao? Đương nhiên là hấn đã đến chỗ phụ vương hấn vò một con ngựa quý rồi.

Bên cạnh không có Lý Long Triệt ba ngày năm bận gây rắc rối, những ngày bình thân của Lung Nguyệt bắt đầu.

Mà lúc này, Bùi Nguyên Tu ở Bắc Cương đã bắt sống hai cha con Phiên Vương, thủ phạm gây rối loạn ở Bắc Cương, đã trình tấu chương lên, chỉ đợi Thuần Khái Đế hạ chiếu phê chuẩn cho hấn khải hoàn về triều thôi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Côn trùng cắn lá cây

Chương 64:

Editor: Búnn.

Trận này Bùi Nguyên Tu thắng nhanh hơn kiếp trước gần nửa năm.

Chắc hấn là do hấn trọng sinh, mang theo trí nhớ kiếp trước.

Tuy nói hấn trọng sinh sinh ra hiệu ứng hồ điệp, cho nên việc quân địch bài binh bố trận, điều động nhân lực có thay đổi khác với kiếp trước. Nhưng thói quen điều binh khiển tướng cùng lãnh binh chỉ tướng của thống soái vẫn không thay đổi.

Bùi Nguyên Tu vẫn làm theo trí nhớ kiếp trước cho nên cuộc chiến bình định này có thể nói là đánh thoải mái.

Sau khi đại thắng, tầu chương chuyển đi chưa được mấy ngày, Bùi Nguyên Tu liền nhận được thư của nhà ngoại ở phía Nam, cửu của hắn hồi kinh báo cáo công tác, được Thuận Khải Đế khen ngợi, được giữ lại làm Công Bộ Viên Ngoại lang ở kinh thành.

Cái này giống hệt kiếp trước, Bùi Nguyên Tu hiểu được, không lâu sau ngoại tổ phụ của hắn cũng sẽ được gọi hồi kinh. Như vậy có lẽ cũng sắp đến lúc hắn được phong làm Phiên Vương như kiếp trước rồi.

Các triều đại thay đổi, chỉ cần là người được Hoàng thượng ảm phong làm Phiên Vương, đóng ở biên cương thì người nhà sẽ được giữ lại ở trong kinh, sống dưới mí mắt của Hoàng thượng. Thoạt nhìn thì có vẻ làm quan ở kinh thành cao quý hơn, nhưng thật ra là Đế Vương sợ Phiên Vương này sinh dã tâm, cho nên giữ người lại làm con tin thôi.

Người ngoài nhìn thấy, mặc dù có tổ mẫu, huynh đệ, nhưng chỉ có người bên trong mới hiểu, tất cả những người này đều không phải là người thân, cần gì nói đến con tin.

Bùi Nguyên Tu không thân với người trong tộc, lúc về phía nam giữ đạo hiếu ba năm cũng nhận được sự chiếu cố từ nhà ngoại, cho nên hắn lại thân thiết với bên ngoại hơn.

Kiếp trước, nhà ngoại tổ mẫu của Bùi Nguyên Tu là con tin Hoàng đế dùng để quản thúc hắn.

Cho nên điểm này, Bùi Nguyên Tu hoàn toàn không lo lắng, đời trước hắn không có suy nghĩ tạo phản, đời này hắn càng không có dã tâm đó, thậm chí chỉ cần nắm tay người mình tâm tâm niệm niệm sống qua ngày thôi. Mà dù hắn có dã tâm, vì không muốn Cửu Nhi đau lòng cũng sẽ thu tâm tư đó lại.

Bên ngoại và cửu cửu vốn là người làm quan không có công trạng gì lớn, vào kinh thì tương đương với việc được chú ý nhiều hơn thì có gì không tốt?

Bùi Nguyên Tu cảm thấy, bây giờ hắn có công trạng, có thân phận, chỉ cần đợi Cửu Nhi cập kê là cưới vào cửa thôi. Nghĩ đến đây, trong lòng cũng thả lỏng hơn rất nhiều, mỗi ngày trong quân ngoại, ngoại trừ xử lý một ít quân vụ thì cũng là luyện tập một ít quyền cước với các tướng sĩ, đội Thuận Khải Đế hạ chiếu chuẩn cho hắn khỏi hoàn về triều.

Tính đi tính lại, còn hơn một tháng nữa là tiết Vạn thọ rồi, nếu như kiếp trước thì hắn là hắn có thể về đến kinh đúng dịp đó, như vậy thì trong vạn thọ yến cũng có thể nhìn thấy Cửu Nhi rồi.

Không nói đến việc Bùi Nguyên Tu ở Bắc Cương có tính toán gì.

Lại nói đến trong kinh thành, gần đây mới xuất hiện dấu vết thần kỳ.

Trong ngõ lớn phố nhỏ đều có lá cây bị sâu cắn thành chữ.

Bất luận cổ kim, mọi người luôn như vậy, làm là việc không có cách giải thích thì đều lấy mũ thần bí ra chụp.

Trên phố đồn: Có lẽ đây là trên đời có việc muốn lay tỉnh người đời đó!

Kết quả, việc sâu cắn lá cây khiến cho quan ngự sử phải cảnh giác, tầu chương giống như lá cây ào ào rơi xuống án thư của Thuận Khải Đế.

Sau khi nhìn thấy, để ý có điều bất thường, Thuận Khải Đế lập tức quăng tầu chương đi. Cho nên tầu chương trắng trợn của Bùi Nguyên Tu cũng không làm cho Thuận Khải Đế nở một nụ cười.

Liên tục vài ngày, áp suất trong Càn Chính điện vô cùng thấp. Cát An không dám thở mạnh, chỉ sợ một lần thất thần chọc giận Thuận Khải Đế thì mông của hắn sẽ nở hoa.

Ngày hôm nay, sau lần thứ năm Thuận Khải Đế quăng tầu chương, bên ngoài ngự thư phòng có tiểu thái giám truyền bẩm: "Thụy Mẫn công chúa đến!"

Cát An lên lau mồ hôi, tiểu cứu tinh, cuối cùng ngài cũng đến rồi.

Rèm được vén lên, Lung Nguyệt cầm một hộp đựng thức ăn tiến vào.

"Nữ nhi thỉnh an phụ thân!" Lung Nguyệt phúc thân hành lễ.

"Con bé này lại tới rồi!" Mặc dù tâm tình không tốt nhưng Thuận Khải Đế vẫn ôn hòa với tiểu khuê nữ như trước, vẫy tay để nàng đến bên cạnh.

"Thời tiết nóng, mẫu thân sợ phụ thân mãi làm quốc sự dẫn đến bị trúng nắng nên đặc biệt nấu cháo lá sen dặn nữ nhi mang tới chỗ phụ thân." Lung Nguyệt đưa hộp đựng thức ăn trong tay cho Cát An, cười tí mắt nói: "Là mẫu thân tự tay nấu đó!"

Nghe Lung Nguyệt nói xong, tâm tình Thuận Khải Đế tốt hơn rất nhiều.

Nếu như nói hòa khí mấy ngày nay của Thuận Khải Đế lớn thì cũng có năm phần liên quan đến Càn Hoàng hậu.

Việc đó còn xảy ra cùng một ngày với ngày mà nhóm Quan ngữ sử dâng tấu chương nói về 'Dấu vết của thần tiên'.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Phụ mẫu kỳ lạ

Phát hiện nội dung thần tích muốn nói chính là: Độc sủng một phòng gây bất lợi cho xã tắc.

Còn tấu chương nhóm đại thần dâng lên đều khuyên can: Vì là Đế Vương nên ân huệ hậu cung phải cùng hưởng.

Nói đến thần tích(dấu vết của thần) này, Thuận Khải Đế hoàn toàn không tin, vì nó không có khả năng.

Cổ nhân mê tín, cái gọi là đạo trời, sự điều khiển của thần tiên vẫn vô cùng có phân lượng trong lòng cổ nhân.

Nhưng Thuận Khải Đế là Đế Vương một đời, mà còn là một vị chính khách vô cùng thành công.

Phàm là chính khách thì hiếm có người không tiếp xúc với âm mưu.

Cái gọi là âm mưu, cũng không phải là từ nghĩa xấu. Trong [Kể tôn tử]: Bình giả, quý đạo dã(1). Quý đạo này là âm mưu, không để người khác biết, phải âm thầm thực hiện mưu kế.

Thuận Khải Đế thả mình vào trung tâm của quyền lợi rất nhiều năm, làm sao có thể không nhìn ra được ở trong này có mùi vị của âm mưu?

Không thấy thiên tai, làm sao giữa thanh thiên bạch nhật lại xuất hiện 'thần tích' như vậy?

Thuận Khải Đế buồn bực, nghĩ đến triều đình và hậu cung yên ổn đến mười năm, chắc chắn có người không cam lòng, muốn làm một vài chuyện rồi. Quảng tấu chương, Thuận Khải Đế vội vàng đến Khôn Thái cung. Nhiều năm qua đã thành thói quen, mỗi khi gặp chuyện phiền lòng thì sẽ lại nghĩ tới mùi hương yên ổn bên cạnh Cẩn Hoàng hậu có thể làm ông thư thái hơn.

Nhưng lần này Cẩn Hoàng hậu lại làm ông không hài lòng, bà lại khuyên bảo ông, muốn ông đến chỗ các phi tần khác.

Mặc dù trước khi đến Khôn Thái cung, ông đã đoán được thế nào Hoàng hậu cũng nói như thế.

Chẳng bao lâu sau, Thuận Khải Đế lại thương thức Cẩn Hoàng hậu là người biết nguyên tắc, vì đại cục, mọi chuyện đều lấy quốc sự làm trọng, nhi nữ tình trường xếp ở phía sau. Nhưng lúc ông nghe được Cẩn Hoàng hậu nói: "Lời người đáng sợ, dù là thần tích thật sự hay là kế của người có tâm, trước khi chân tướng được bày ra ánh sáng thì vẫn phải cố kỵ. Để tránh người khác nói điều xằng bậy, kính xin Hoàng thượng qua lại chỗ các phi tần khác!"

Thuận Khải Đế không nói lên được trong lòng mình có cảm giác như thế nào, có tức giận, có chua xót, còn có mất mát mơ hồ. Đôi mắt chìm ung khóa trên khuôn mặt xinh đẹp của Cẩn Hoàng hậu, giống như muốn tìm ra chút manh mối gì đó, nhưng Cẩn Hoàng hậu vẫn dịu dàng, nhã nhặn, lịch sự như trước, làm ông không tìm ra được điều gì.

Khuôn mặt anh tuấn của Thuận Khải Đế càng lúc càng đen, một lát sau, phát ra âm thanh phiền muộn rồi phát tay áo rồi đi.

Sau mấy ngày, gần như mỗi chỗ của phi tần lớn nhỏ trong cung đều đi một lần, nhưng chỉ dừng lại ở việc dùng bữa, nói chuyện phiếm, ăn xong liền đi, cũng không ngủ lại.

Mới đầu Thuận Khải Đế còn vì sự rộng lượng của Cẩn Hoàng hậu mà buồn bực, nhưng phần nhiều vẫn là tức giận vì cuộc sống cá nhân của ông bị quan viên chi phối, tiếp theo là người trong hậu cung bắt đầu rục rịch. Có lẽ là do những năm gần đây hậu cung quá mức vững vàng ổn định nên một số người có dã tâm lớn sao?

Thuận Khải Đế đến chỗ các phi tần trong cung một phần là do tức giận Cẩn Hoàng hậu, nhưng cũng có mục đích khác, ông muốn nhìn một chút xem vị phi tần nào sinh ra tâm tư không an phận. Việc trùng ăn lá cây này nhất định có liên quan đến triều đình và hậu cung.

Đi một vòng hậu cung, ông thật sự nhìn ra được chút manh mối.

Trong lúc Thuận Khải Đế và Cẩn Hoàng hậu xảy ra vấn đề, đương nhiên Lung Nguyệt là người đầu tiên cảm thấy không vui.

Đã nhiều ngày, phụ thân của nàng chỉ ngủ ở Cẩn Chính điện, không đến Khôn Thái cung nữa.

Mẫu thân lại bỏ qua cầm và cờ, chuyển qua dạy nàng [Bình pháp tôn tử]. Mấy ngày sau Lung Nguyệt phát hiện, mẫu thân của nàng thật sự là đọc thông hiểu thấu [Bình pháp tôn tử], nếu không phải bị nhốt trong Hoàng cung này thì nói không chừng sẽ làm nữ nguyên soái bày mưu tính kế ấy chứ.

Mặc dù nàng không có ý kiến gì với việc nghiên cứu [Bình pháp tôn tử], nhưng cũng không thể bỏ mặc phụ mẫu giận dữ như tiểu hải tử được, sợ có người thừa dịp chui vào chỗ trống.

Nàng vẫn chưa thực sự yên tâm về phụ thân của mình. Trong gia đình của Lung Nguyệt, chỉ có phụ thân, có mẫu thân, có huynh trưởng, có tẩu tử, có tổ mẫu, có thúc bá, còn có nhà ngoại, và đương nhiên là không có tiểu lão bà của phụ thân.

Vì thế đã nhiều ngày nàng làm ống loa nhỏ, làm thuốc dẫn, dỗ mẫu thân làm thức ăn gì đó để nàng đưa tới chỗ phụ thân.

Nhưng như vậy lại không trị được tận gốc, suy cho cùng phương pháp tốt nhất vẫn là phá giải cái 'Thần tích'. Sau khi sai người đi tìm những chiếc lá bị sâu cắn thành những dòng chữ mơ hồ, trước tiên Lung Nguyệt dùng ngón châm thử xem có độc không, sau đó cầm lá lên liếm nhẹ, phát hiện ra có vị ngọt. Trong lòng bỗng hiểu rõ mọi chuyện, sau đó cũng nảy ra ý hay. Nếu như nói dùng tâm kê của nàng, thì hoàn toàn không có khả năng từ trong đám người tìm ra người đứng đầu, nhưng nàng có thể rút củi dưới đáy nồi, khiến chân tướng làm sao sâu có thể cắn chữ trên lá này được phơi bày khắp thiên hạ.

Lung Nguyệt vui vẻ viết tám chữ, lệnh cho nhóm người Hoán Ngọc đi dán.

Về phần dán ở đâu?

Hai năm trước, Lung Nguyệt tự tay triết hai gốc đào trong điện Kinh Chấp, năm nay đúng lúc cây ra trái, tính đợi đến tiết Vạn thọ của phụ thân thì cũng vừa đủ chín rồi. Việc đồng áng của nhà nông vốn là ngành học của nàng trong kiếp trước, đến kiếp này nàng không muốn vứt bỏ, nên lấy ra chơi đùa, ai ngờ lại có công dụng lớn như vậy.

Lung Nguyệt lệnh cho nhóm người Hoán Ngọc lấy chữ nàng tự cắt ra, dán lên mỗi quả đào, nơi được ánh mặt trời chiếu nhiều nhất, cũng lệnh cho các nàng cách vài ngày lại cẩn thận nhìn xem, không thể để mấy chữ này rơi xuống, cũng không thể để lệch vị trí.

Ngày hôm nay nàng mang hộp đựng thức ăn vừa mới đến cửa chính của Càn Chính Điện thì nhận được ánh mắt cầu cứu của nhóm cung nhân. Vừa đi vào ngự thư phòng, Cát An thấy nàng càng giống như gặp được vị cứu tinh.

Đổ cháo lá sen vào chén sứ nhỏ cánh sen tinh tế, vừa nhìn phụ thân ăn, vừa nói: "Mẫu thân lo lắng phụ thân nhiều ngày phiền lòng lo quốc sự, cũng không quản trong người không thoải mái, đặc biệt tự tay nấu cháo, cũng chưa bao giờ ăn một ngụm, liền phải nữ nhi mang tới đây để phụ thân ăn đây!"

"Mẫu thân con bị bệnh sao?" Thuận Khải Đế nghe Lung Nguyệt nói cháo này là do Hoàng hậu dù ốm nhưng vẫn nấu cho ông thì trong lòng cảm thấy vô cùng hưởng thụ. "Đã gọi thái y chưa?" Dứt lời, cũng không ngồi yên, buông bát đứng dậy nói: "Trẫm đi xem, thật đúng là mấy chuyện buồn bực thay phiên nhau đến."

Nhìn phụ thân vội vã đến Khôn Thái cung, Lung Nguyệt cảm thấy vui vẻ, phụ thân của nàng dễ bị gạt quá, nhưng cũng là do quá quan tâm nên bị loạn thời! Ở trong lòng phụ thân, mẫu thân xinh đẹp của nàng vẫn vô cùng quan trọng.

Thật ra mẫu thân nàng không bị bệnh, nhưng mấy ngày gần đây thật sự cảm thấy không thoải mái, cho nên cũng không tính là nàng khi quân. Đến lúc đó phụ thân trừng mắt, chỉ cần lừa gạt là qua thôi. Nhưng phụ thân sẽ không thật sự tức giận nàng. Còn nữa, nhất định là phụ thân đã muốn đến gặp mẫu thân trước, nhưng là ngại mặt mũi, bây giờ nàng cho bậc thêm tốt như vậy, nghĩ đến phụ thân cảm ơn nàng còn không kịp đâu!

(1) Dùng binh đánh giặc là hành động dối trá (nguyên tác: "Bình giả, quỷ đạo giả" là câu cửa miệng rất nổi tiếng của các vị tướng). Thông thường, nếu có thể tấn công thì giả như không thể tấn công, muốn đánh như giả như không muốn đánh, muốn hành động ở gần nhưng giả như muốn hành động ở xa, muốn hành động ở xa nhưng lại giả như muốn hành động ở gần. Lấy lợi mà dụ kẻ tham, chiến thắng kẻ loạn, phòng bị kẻ có thực lực, tránh kẻ thù mạnh, khiêu khích kẻ hay giận dữ. Dịch kinh thường thì làm chúng thêm kiêu, dịch nhân hạ thì làm chúng vất vả, dịch đoàn kết thì làm chúng ly tán.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Thói quen thật sự quá đáng sợ.

Từ lúc có Lung Nguyệt, thì gần như ăn ngủ của Thuận Khải Đế đều ở Khôn Thái cung. Đã nhiều ngày bỗng nhiên không đến đây, Thuận Khải Đế cảm thấy vô cùng khó chịu. Mỗi khi phê tấu chương xong, chân lại không tự chủ được đi về phía Khôn Thái cung, trong đầu lúc nào cũng nghĩ hắn là lúc này Càn Nhi đang dạy Cửu Nhi vẽ tranh rồi! Không biết Cửu Nhi lại làm trò lêu lắt gì khiến Càn Nhi cười đến vô cùng vui vẻ rồi!

Thuận Khải Đế muốn đến xem, nhưng lại ngại lúc trước trong con tức giận đã dứt khoát đi như thế, nên không thể hạ mặt mũi mà đến được.

Mỗi đêm, Thuận Khải Đế gối đầu một mình càng khó ngủ, đã quen với việc có Cẩn Hoàng hậu mềm mềm ở trong ngực, mùi hoa mai quanh quần bên mũi. Bây giờ là đầu hạ, ông cảm thấy giường bên trong Cẩn Chính điện cứng ngắc khó chịu.

Mỗi khi đến lúc này, trong lòng Thuận Khải Đế cảm thấy bức bối khó nhin.

Ngày hôm nay càng quá đáng, ngay cả tấu chương thỉnh cầu tuyển tú lần nữa cũng đó. Thuận Khải Đế càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, có lẽ người vui vẻ nhất chính là Ngự sử Khúc Mậu, trong nhà có một vị sư tử Hà Đông, mỗi ngày đều trải qua nước sôi lửa bỏng, chẳng lẽ không chịu được Hoàng hậu hiền lành. Còn có Thái thường hầu Thiệu Khanh, trong nhà có bảy, tám tiểu thiếp, phu nhân lại là người yếu đuối, không có thủ đoạn, suốt ngày bị người trong hậu trạch đánh cho từ đầu óc bình thường thành không bình thường. Còn có Lễ Bộ Thị Lang, nữ nhân trong nhà dòng chính không ra dòng chính, thứ không ra thứ. Người tức nhất phải là Ngự Sử Nhan Múc, trong nhà chỉ có một thê tử, lại có cả nhi tử lẫn nữ nhi, hậu trạch hòa thuận, phu thê tương hòa. Hắn có thể cả ngày ôm ấp lão bà, tại sao trăm phải ăn huệ cùng hưởng? Những người này thấy hậu cung của trăm vô cùng an bình, ngày qua ngày quá mức thư thái phải không. Thật sự là khinh người quá đáng.

Thuận Khải Đế vừa đi đến Khôn Thái cung, vừa nghe ám vệ trình báo tin tức của các đại thần, vừa thăm nhớ kỹ, vừa thăm mắng trong lòng.

Vào đến cửa miển tiểu thái giám thông bẩm, đi thẳng vào Đông Ngõ các, vén rèm đi vào.

Lung Nguyệt đi bên cạnh phụ thân nhà mình, dọc đường đi, sắc mặt của ông lúc thì giận, lúc thì buồn bực, lúc thì âm trầm, thay đổi mấy lần, cuối cùng lúc bước vào Khôn Thái cung thì lại chuyển sang vui vẻ, trong lòng thậm chí cười trộm không thôi.

Vì chuyện hôm trước, cộng thêm chuyện thần tích trùng cán lá cây nên cuộc sống mấy ngày hôm nay của Cẩn Hoàng hậu không tránh khỏi cảm thấy không vui. Lúc này đang uể oải nằm trên giường Quý phi ôm bản [Bình pháp Tôn tử] uể oải đọc.

Thấy Thuận Khải Đế vào liền phát hoảng, vội vàng đứng dậy, lại bị Thuận Khải Đế bước lên vài bước, ấn nhẹ xuống giường. "Cẩn Nhi chờ để ý đến nghi thức xã giao, thân mình quan trọng hơn!"

"Hoàng thượng, nô tỳ không sao, chỉ là sao hôm nay người lại..."

Lời còn chưa dứt, liền thấy Lung Nguyệt cắn môi dưới, lắc lắc đầu, liền mạnh mẽ nuốt những lời khuyên Thuận Khải Đế đến chỗ phi tần xuống. Nữ nhi nói có lý, có một vài thời điểm không cần quá mức miễn cưỡng bản thân, là nữ nhân, hoàn toàn có thể làm nũng hoặc tùy hứng một chút, không ảnh hưởng đến toàn cục là được. Hoàng thượng tự mình tới đây, làm sao bà phải làm trái lương tâm, vừa làm mình đau khổ, vừa để ông tức giận rồi rồi đi?

Cẩn Hoàng hậu âm thầm suy nghĩ, lại nghe Thuận Khải Đế nói: "Chỗ phi tần, trăm đã dựa theo lời dặn của Cẩn Nhi đi một vòng rồi."

Lung Nguyệt cười trộm, ở trước mặt mẫu thân, dường như lúc nào phụ thân cũng là người chịu thua.

Thuận Khải Đế ở chỗ Cẩn Hoàng hậu dùng bữa trưa, lệnh cho cung nhân chuẩn bị bàn cờ.

Lung Nguyệt vụng trộm sai người mời ca ca, tẩu tử, tiểu chất từ đến đây, hihi haha náo nhiệt một trận. Buổi chiều, tam đại tổ tôn cùng nhau dùng bữa xong liền đuổi nữ nhi tôn tử đi. Cẩn Hoàng hậu tự mình hầu hạ rửa mặt, Thuận Khải Đế ôm mỹ nhân nằm trên giường, ngửi mùi hương hoa mai thoang thoảng trên người Cẩn Hoàng hậu, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng viên mãn. Thê tử hiền thuận, tôn nhi lanh lợi, đây chính là hạnh phúc lớn nhất của một gia đình bình thường rồi!

Thân là Đế Vương nhưng ông vẫn có thể hưởng thụ được những điều này thì có thể nói ở Đại Chiêu quốc cũng chỉ có một mình ông thôi.

Cuộc sống về sau, Thuận Khải Đế vẫn cố định ăn ở Khôn Thái cung như trước. Chỉ là mỗi ngày sau khi hạ triều sẽ qua chỗ phi tần một chút.

Cẩn Hoàng hậu cũng không nói cái gì mà: "Lấy quốc sự làm trọng, lấy đại cục làm trọng" nữa mà liên hiệp với Thuận Khải Đế, đánh thái cực với nhóm quan viên trong triều.

Đây gọi là 'Người có kẻ trang lương, ta có thang trèo tường.' Phi tần không bị vắng vẻ, lại còn có thể ôm lão bà ngủ. Bỗng chốc tâm tình của Thuận Khải Đế tốt hẳn lên, sắp xếp cho thám tử cẩn thận nhìn xem là ai có can đảm dùng tà mê hoặc người khác.

Mà ở phía biên cương xa xôi, Bùi Nguyên Tu cũng nhận được chiếu thư hoàn triều của Thuận Khải Đế, trừ những người nhận hoàng lệnh lưu lại, những tướng sĩ các đều nhỏ trại, chuẩn bị hồi kinh.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Có thể nói đại quân khai hoàn giống như mũi tên bắn thẳng về tim.

Chinh chiến mấy năm, các tướng sĩ đều muốn sớm bàn giao công việc để còn trở về thăm gia đình.

Về đến nơi sớm hơn dự tính ba ngày.

Đại quân đóng ở đình cách kinh thành mười dặm, Bùi Nguyên Tu chờ tấu chương cho phép vào thành, không có việc gì liền để cho chúng sĩ tạo hình ngọc thạch.

Gần đây Thuận Khải Đế đánh thái cực với nhóm đại thần khuyến khích ông tuyền tú, thấy tấu chương của Bùi Nguyên Tu thì lập tức chuẩn ngay, Thái tử Lý Long Hựu dẫn kim ngô vệ đến đón đại quân khai hoàn, đồng thời cũng áp giải phụ tử phản vương vào thành.

Lý Long Hựu lĩnh chỉ, sáng sớm ngày hôm sau liền vận chuyển rượu ngon cùng thịt ngon đi trước ra đình cách kinh thành mười dặm thăm hỏi đại quân.

Chôn nồi nấu cơm, nấu bò thịt cừu.

Sau bữa tiệc thăm hỏi, đại quân vẫn đóng quân ở đình, còn Bùi Nguyên Tu, Minh Thức cùng Kiền Tướng quân dẫn thân vệ, cùng Thái tử Lý Long Hựu cùng áp giải phụ tử phản vương từ cửa An Định vào Kinh Thành.

Từ xưa đến nay, người ta đều thích xem náo nhiệt. Nhận được tin tức đại quân sắp sửa vào thành, cho nên mọi người tạo thành hai đường trước cửa An Định kiểng chân ngóng trông. Có người vì đón người nhà, có người vì xem phản vương, còn phần lớn là muốn nhìn mặt Bùi Nguyên Tu một lần.

Do sự kiện 'Gà trống bái đường' năm trước, trên phố tương truyền, từ nhỏ Bùi Nguyên Tu đã mang mạng sát, thân cao hơn trượng, mặt đen như đáy nồi, mắt như chuông đồng, vô cùng khỏe mạnh, nói chuyện như sét đánh.

Rất nhiều quý nữ đã sớm yên vị ở một trà lâu trên đường cái, phòng ở trà lâu đã được bao từ trước, thứ nhất là vì nữ nhi vốn ở khuê phòng không có việc thú vị, mượn cơ hội này ra ngoài nhìn chút náo nhiệt, giải khuây một chút. Thứ hai là vì muốn nhìn xem Bùi Nguyên Tu có giống hung thần ác sát như trong lời đồn không.

Vừa nhìn thấy, lại không biết bao nhiêu khuê tú nữ nhi mất trái tim.

Đại quân vào thành, Kim Ngô Vệ mở đường, Thái tử Lý Long Hựu cưỡi ngựa Xích Thổ đi ở giữa, Bùi Nguyên Tu cưỡi ngựa ở bên cạnh hắn, hơi lùi về phía sau một chút, kềm chừng một cái đầu ngựa. Hai người quen biết từ trước, lại trải qua một lần giao tình về số mạng, dọc đường đi hăng say nói một chút chuyện vui.

Thái tử Lý Long Hựu, có thể nói là người như Ngọc, trong cái phong lưu nho nhã còn mang sự uy nghiêm của Hoàng gia. Còn Bùi Nguyên Tu đi bên cạnh hắn cũng không mất đi vẻ đặc biệt, từ ngựa giáp chiến đầu lộ ra vẻ nghiêm nghị, mặc dù nhiều năm chinh chiến như trên mặt không có vết thương, cũng là người mang vẻ đẹp cổ xưa. Mây kiểng nhập tóc mai, trong ánh mắt pha trộn sự rạn rở và ánh sáng sắc lạnh, tỏa ra vẻ vô cùng lịch lãm. Khuôn mặt càng giống như đao chém gọt đá. Nhưng quanh người lại lộ vẻ nho nhã, không thể hiện sự thô lỗ, cả người giống như phong cách cổ xưa mà lại mang vẻ sắc bén của gươm đao.

Qua cửa An Định, vào Hoàng thành, giữ Kiền Tướng quân ở lại Thiên Điện nghỉ ngơi, Thái tử Lý Long Hựu dẫn Bùi Nguyên Tu và Minh Thức vào Càn Chính điện, đi về phía Ngự thư phòng.

Từ lúc vào Càn Chính điện, dọc đường đi, Bùi Nguyên Tu vẫn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, trong lòng không có việc gì khác. Nhưng mắt vẫn không ngừng đánh giá xung quanh.

Cho dù là cùng Từ Lão nguyên soái ở Tây Cương, hay là lúc chinh chiến bình định Bắc Cựon, Bùi Nguyên Tu vẫn thường thư từ qua lại với Thái tử và Anh Vương Lý Long Tá. Thái tử vẫn luôn là người yêu thương muội muội nên bảo vệ nàng vô cùng tốt, nửa điểm tin tức của nàng cũng không nói cho Bùi Nguyên Tu. Nhưng Lý Long Tá lại khác, mặc dù cũng là người yêu thương muội muội, nhưng lại cực thích treo Lung Nguyệt trên đầu mũi. Ở trong lòng hắn, muội muội là người không ai có thể sánh được.

Bùi Nguyên Tu từ trong những bức thư của Lý Long Tá biết được bảy tám phần những việc vặt Lung Nguyệt làm trong năm gần đây.

Lung Nguyệt nữ giả nam trang tham gia tú tài, liên trúng tam án thủ, ngày ấy Bùi Nguyên Tu biết được tin tức liền tìm cơ thường tam quân, ăn mừng cho Cửu Nhi của hắn.

Trong thư Lý Long Tá cũng đề cập tới, mỗi ngày sau bữa trưa, Lung Nguyệt sẽ mang bánh và trà nàng tự làm đến Ngự Thư phòng cho Thuận Khải Đế.

Lung Nguyệt là người thích ăn, trước kia ở Phiên Vương phủ, mỗi ngày hắn đều ăn chút trà bánh nàng tự làm, dáng vẻ của chúng vô cùng độc đáo, ngọt hoặc mặn, thơm mà không ngấy.

Bùi Nguyên Tu nghĩ, không có may mắn để hắn gặp được Cửu Nhi trong hôm nay không.

Chuyển qua một khúc rẽ, đến viện ngoài cửa Ngự thư phòng, Bùi Nguyên Ty nhìn góc váy màu đỏ thoáng hiện, sau đó liền biến mất ở cửa viện.

Có thể mơ hồ nghe được tiếng nói trong treo: "Minh Hiền biểu ca, ca thua rồi, bản lễ [Thư tay của ông già] về tay muội rồi!"

Bỗng nhiên giọng nói ầm ập của nam nhân trẻ tuổi vang lên: "Lừa đảo! Triệt Nhi vừa đi núi Phở Đà muội liền chọc ghẹo ta!"

"Muội lừa đảo chỗ nào? Rõ ràng là ca không đoán ra nhân bánh điểm tâm mà! Có phụ thân làm chứng!" Giọng nữ trong trẻo lại vang lên.

"Có ai không biết, từ trước đến nay Hoàng thượng đều thiên vị muội!" Giọng nam ấm áp cười khẽ.

"Đó là bởi vì muội nói đúng đạo lý!"

Tiếng cười dần đi xa, cũng mang luôn trái tim của Bùi Nguyên Tu theo.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Ai là phu quân?

Thấy tiếng cười đã đi xa, Minh Thức nói nhỏ: "Là Cửu công chúa và Minh Hiền sao?"

Thái tử Lý Long Hựu gật đầu: "Không phải thì còn ai nữa!"

"Trông tiểu tử Minh Hiền lông dài còn hơn lông con khi kia, vậy mà cũng có lúc bị chịu thiệt, haha, thật hiếm thấy! Hiếm thấy! Đợi lát nữa nhất định phải giễu cợt đệ ấy một lần!" Minh Thức cười nói.

"Sợ là đệ ấy sẽ bị huynh giễu cợt cả đời rồi!" Lý Long Hựu nhớ đến dáng vẻ cam chịu mỗi lần ở trước mặt muội muội nhà mình của biểu đệ thì ngay lập tức nở nụ cười.

"Cả đời?" Minh Thức nghi ngờ, sau khi nghĩ lại một chút thì còn không phải là cả đời sao.

Dù chưa đến lúc đưa ra ánh sáng, nhưng trong lòng mọi người cũng hiểu rõ một hai, tiểu tử Minh Hiền này là phò mã lý tưởng mà Hoàng thượng đang nhắm cho Lung Nguyệt rồi.

Cả đời....

Trái tim Bùi Nguyên Tu đang theo Lung Nguyệt đi xa nhất thời bị hai chữ kia hung hăng đánh một đòn cảnh cáo.

Vừa rồi còn nghĩ không biết tiểu nha đầu lanh lợi có ngũ quan tinh xảo năm đó bây giờ như thế nào rồi. Hắn nhớ được dáng vẻ lanh lợi lúc Lung Nguyệt năm tuổi, cũng biết năm năm sau nàng sẽ khuynh quốc khuynh thành như thế nào, nhưng lại không biết lúc này Lung Nguyệt xinh đẹp kiều diễm đến nhường nào. Đúng lúc hắn đang tỉ mỉ phác thảo trong lòng thì hai chữ 'cả đời' kia như chậu nước lạnh đổ xuống, làm lòng hắn ngay giữa thời tiết mùa hè dâng lên từng đợt khí lạnh.

Từ lúc trọng sinh tới giờ, vì hối hận nên hắn chỉ nghĩ làm cách nào mới có thể đạt được địa vị cao, đủ để xứng đôi với Cửu Nhi, cũng chỉ thầm suy nghĩ phải làm như thế nào để bù lại những thiệt thòi kiếp trước cho Cửu Nhi, càng nghĩ đời này nhất định phải dùng hết khả năng cho nàng một đời sung ái. Nhưng hắn lại quên, trong kiếp trước, Minh Hiền là phò mã Thuận Khải Đế lựa chọn cho Cửu Nhi. Tuổi tác hai người tương đương, còn là thanh mai trúc mã cùng lớn lên, lại vô cùng hợp nhau.

Nếu không phải ảnh hưởng của thời thế năm ấy thì dù thế nào Cửu Nhi cũng không thể gả cho hắn. Bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ tình cảnh Cửu Nhi gả cho hắn lúc ấy cũng không kém hòa thân là bao nhiêu!

Mà lúc đó, dưới tình huống chính thể của hắn qua đời, lại còn có trắc phi, phu nhân, còn có một thứ tử, cũng không dám nghĩ tới có thể cưới được nữ nhi trên đầu quả tim của Hoàng thượng.

Kiếp trước, nếu Cửu Nhi không gả cho hắn thì chắc chắn nàng sẽ là nữ nhân hạnh phúc cả đời. Đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ ràng, sau khi Cửu Nhi mất đi, trong con mắt đỏ bừng của Minh Hiền còn toát ra sự đau thương từ tâm can. Minh Hiền níu chặt cổ áo hắn, chữ phát ra từ trong kẽ răng, mang ý hận thấu xương. "Đã cưới nàng, vì sao không đối tốt với nàng! Vì sao nha đầu được ta bảo vệ như châu ngọc ở trong lòng ở trong tay người lại rơi vào kết cục thế này! Vì sao người chết không phải là người?"

Đúng vậy! Tại sao người chết không phải là hắn?

Hàng đêm, sau khi Lung Nguyệt mất đi, lúc không còn người khác, hắn cũng tự hỏi mình vô số lần.

Rồi sau đó, hắn thật sự đã chết, chết trên chiến trường, cùng đồng quy vu tận với người giết Cửu Nhi.

Rồi sau đó, hắn lại sống lại, trở về năm mười sáu tuổi.

Hắn vui mừng, trời cao thương xót hắn, cho hắn cơ hội làm lại, cho hắn cơ hội bù đắp lại những tiếc nuối trong lòng.

Nhưng mà bây giờ hắn lại chùn bước rồi.

Lặp lại một đời, hắn không biết bản thân có thể cho nàng hạnh phúc không. So sánh với bản thân thì dường như Minh Hiến mới là phu quân hợp với nàng.

Nhưng hắn lại không cam lòng.

Không cam lòng buông tha cơ duyên trời ban cho này. Không cam lòng nhường Cửu Nhi cho người khác. Cho dù người kia thích hợp với nàng hơn hắn.

Bùi Nguyên Tu không biết bản thân vào ngục thư phòng như thế nào, trả lời Thuận Khải Đế như thế nào, rồi hỏi phủ tướng quân như thế nào.

Từ sau khi ra khỏi cung, đã nhiều ngày hắn trải qua trong sự hốt hoảng.

Kiếp này, nếu như thời cuộc không rung chuyển, nếu như không có cơ hội và duyên phận thì Cửu Nhi có khả năng trở thành thê tử của hắn không?

Trong quá khứ đã từng có quãng thời gian tốt đẹp bên cạnh thiên hạ thì làm sao hắn có thể dứt bỏ được đây?

Từ sau khi trọng sinh, hắn vẫn luôn nỗ lực vì có thể có được nàng. Điều này đã trở thành niềm tin trong lòng hắn, nếu bây giờ lại biết những điều hắn tâm niệm niệm có khả năng trở thành xa vời thì bỗng nhiên Bùi Nguyên Tu cảm thấy tim mình bị đào rỗng rỗng.

Nhưng sự kiên trì và bền bỉ được tôi luyện trong quân ở hai kiếp nói cho hắn biết: [Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên], mà [Người được định trước là sẽ thắng thiên]!

Mà kiếp này cho dù không có cơ hội và duyên phận hắn cũng muốn tạo ra một cái!

Cho dù không xuất hiện sự xoay chuyển của thời cuộc khiến Cửu Nhi gả cho hắn như kiếp trước thì hắn cũng không muốn buông tay.

Hắn sẽ nâng Cửu Nhi vào lòng bàn tay mình, trở thành phu quân duy nhất trong lòng nàng!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Trừ bỏ tai họa ngầm

Sau khi quyết định chủ ý, Bùi Nguyên Tu không tiếp tục suy nghĩ xem có được hay không nữa.

Lo được lo mất vốn không phải là tác phong của hắn.

Bây giờ hắn phải vạch kế hoạch từng bước, làm thế nào để có thể lại ôm được Cửu Nhi vào trong lòng.

Phải nói, Bùi Nguyên Tu thật sự là một nam nhân bá đạo. Nếu đã không muốn buông tay thì phải nhanh chóng ôm người vào giới tuyến của mình. Súng cũng tốt, thói quen cũng được, nhưng đều phải xuất phát từ bản thân.

Bùi Nguyên Tu ngồi trong thư phòng, thưởng thức một nửa miếng ngọc thạch trong tay, đó là một con mèo nhỏ.

Tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi!"

Bùi Nguyên Tu tưởng Bùi Đại tới nên mới đáp lời.

Ngẩng đầu đã thấy một thiếu nữ thẹn thùng, mặt ửng hồng đứng ở phía trước, phúc thân thi lễ.

"Nô tỳ thỉnh an đại gia!"

"Đứng lên đi!"

Bùi Nguyên Tu nhú mày. Người này tên là Tú Nhi, là nữ nhi của bà vú, kiếp trước là thiếp của hắn.

Một khắc ngẩng đầu lên thấy nàng ta, Bùi Nguyên Tu không thể nói lên được cảm giác trong lòng của mình bây giờ là gì, trái phải đều không hề có loại tình cảm nam nữ, cũng không có ý thương tiếc mà thân nhiên giống như nhìn thấy hạ nhân bình thường.

"Nô tỳ thấy đại gia ở trong quân vài năm, y phục cũ nát, nên muốn đo đạc làm vài món mới cho gia, còn mong gia chó ghét bỏ nô tỳ làm việc thô ráp." Đòi mất Tú Nhi chứ sống, phui phui bộ áo dài trong tay. "Xin gia đứng dậy, nô tỳ chỉ muốn đo xem còn chỗ nào cần phải sửa không."

"Không cần! Y phục của ta đều có Bùi Đại Bùi Tiểu lo, người chỉ cần an tâm làm việc thuộc bổn phận của mình là được rồi!"

Bùi Nguyên Tu tự biết Tú Nhi có ý với mình, nếu không kiếp trước cũng không thuận nước đẩy thuyền thu phòng, cũng để nàng sinh ra nhi tử duy nhất của bản thân. Ít nhất trước khi có Cửu Nhi, nàng ta là người duy nhất đối xử thật tình với bản thân. Nhưng phần thật tình này dần dần biến thành đồ kị ghen ghét.

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên Bùi Nguyên Tu cảm thấy trong lòng dâng lên sự chán ghét. Trầm giọng nói: "Người mau xuống đi, không gọi thì không thể lại gần thư phòng."

"Nô tỳ...nô tỳ..." Lời nói lạnh lùng của Bùi Nguyên Tu khiến Tú Nhi vừa tức giận lại vừa uất ức, nước mắt đảo quanh hốc mắt. Nàng ta hiểu được Đại gia là người lạnh lùng, nhưng trước kia chưa bao giờ hầm hầm giận dữ nói chuyện với bản thân như vậy, bây giờ vài năm không thấy lại càng thêm lạnh lùng, mà ngay cả nề mặt tình cảm lúc còn bé cũng không làm.

"Đi xuống!"

Nàng ra về ta đây như thế càng khiến Bùi Nguyên Tu tức giận.

"Vâng!"

Thấy Bùi Nguyên Tu tức giận, Tú Nhi không dám tiếp tục dây dưa, kích động xin lỗi, vội vàng lui ra ngoài.

Bùi Nguyên Tu nhú mày, cảm thấy cần phải suy nghĩ, hẳn là không thể giữ Tú Nhi này ở bên người được, thấy nàng ta sẽ nhớ tới kiếp trước hồ đồ. Nhưng lại ngại mặt mũi của bà vú, sắp xếp nàng ta như thế nào thì còn phải suy nghĩ cẩn thận.

"Gia, tiểu nhân đã ban sai về rồi!" Bùi Đại gõ cửa bước vào.

"Ừ, sao rồi?"

Trước khi hồi kinh Bùi Nguyên Tu liền nhờ cửu tử đặt mua một trạch viện trong kinh cho bản thân.

Những thứ vừa tới là của cái hán đoạt được trong những năm chinh chiến gần đây. Nhắc tới đánh giặc cũng là công việc kiếm được nhiều tiền, mà vốn bỏ ra chính là đánh cược tính mạng. Cướp thành đoạt đất cũng kiếm được không ít vàng bạc cùng kỳ trân dị bảo, mặc dù phần lớn đều nộp lên quốc khố, nhưng vẫn giữ lại một ít chia sẻ cho các tướng sĩ. Phải nói Phiến Vương ở Bắc Cương thật sự có không ít đồ tốt, hẳn dựa theo sở thích của Cửu Nhi giữ lại không ít bản lẻ, bản tốt nhất cùng một vài món đồ chơi nhỏ hiếm lạ. Những thứ đó hẳn không muốn người ngoài biết nên phải tìm một tòa nhà để cất.

Thứ hai, Bùi phủ là nơi hẳn không ở yên được. Lão phu nhân và Trần thị vẫn có thể thổi phồng mọi chuyện để định việc hôn nhân của bản thân. Tục ngữ nói: Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Hẳn bày kế phá 'Gà trống báid đường' của bọn họ, nhưng lại không biết sau lưng bọn họ có sử dụng thủ đoạn ngầm nào không. Đòi này hẳn nhất định phải 'Một đòi một thế một đối' với Cửu Nhi, tất nhiên không thể mắc bẫy. Đợi tòa nhà bên kia thu thập xong, hẳn sẽ chuyển qua đó ngay, như vậy sẽ yên tâm hơn.

"Nhà bên kia có nói, nhà cửa đã gọn gàng rồi, đợi hai ngày nữa là có thể ở." Bùi Đại vờn tay lau mồ hôi trên trán, trả lời.

"Ừ, bao giờ mấy thùng kia có thể sắp xếp xong?" Bùi Nguyên Tu khẽ đẩy ly trà lạnh trên thư án về phía Bùi Đại: "Uống ngụm trà lạnh trước đi!"

Với Bùi Đại Bùi Tiểu, Bùi Nguyên Tu vẫn coi họ là huynh đệ ra sống vào chết.

"Tiểu nhân tạ trà của gia!" Bùi Đại bùng lên, một ngụm uống cạn: "Bùi Tiểu lo lắng nên ở lại bên kia rồi!"

Bùi Nguyên Tu khẽ nâng khóe môi, gật gật đầu, lại nói: "Nhi tử của bà vú hiện đang làm ở đâu?"

"Hôm trước nghe vú Lưu nói, bây giờ Lưu Đức bị lão phu nhân giữ ở chuồng..." Bùi Đại dừng một chút, giống như đang nghĩ có nên nói hay không.

"Tiếp tục nói!"

"Vú Lưu muốn xin người nể tình đã từng uống sữa của mình mà đổi cho Lưu Đức một công việc...." Bùi Đại dứt lời, nâng mắt lên nhìn Bùi Nguyên Tu.

"Ừ, để ta ngắm lại." Bùi Nguyên Tu trầm ngâm trong giây lát, nâng mắt nhìn Bùi Đại: "Người đi hỏi thăm một chút, có điền trang nào muốn bán không, rồi quay lại báo cho ta."

"Vâng! Nếu gia không có việc gì vậy thì tiểu nhân ra ngoài làm việc."

"Ừ, đi đi!" Bùi Nguyên Tu đáp, bỗng nhiên nhìn thấy trên sạp La Hán cách đó không xa có đặt vài bộ áo đơn, lại nói: "Cầm mấy bộ áo mới này đi, người

cùng Bùi Tiểu sửa một chút rồi dùng!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Bùi Đại làm việc rất hiệu quả. Vài ngày đã tìm được hai điền trang muốn bán. Bùi Nguyên Tu nhìn một lát liền mua cả hai.

Hai điền trang này cũng không lớn, một người họ Đông muốn bán vì thu hoạch không được tốt, một cái ở phía đông, một cái ở phía tây. Bùi Đại cũng không rõ gia nhà mình đang có tính toán gì.

Lúc đầu Bùi Nguyên Tu cũng muốn mua điền trang để sắp xếp một nhà bà vú ở đó. Bà vú là đại nha hoàn hồi môn của mẫu thân hắn, cũng là người từ nhỏ lớn lên bên cạnh mẫu thân hắn. Từ lúc hắn sinh ra, ngay cả nhi tử của mình bà vú cũng bỏ qua, chỉ một lòng làm bà vú của hắn. Câu nói bà vú cũng coi như là một nửa mẫu thân cũng không phải là không đúng, mấy năm hắn ở trong quân, hàng năm y phục bốn mùa đều nhận từ bà vú. Từ lúc phụ mẫu qua đời, có lẽ cả Bùi gia chỉ có mình bà vú là người hiểu hắn nhất. Bùi Nguyên Tu tự nhận, về tình về lý hắn cũng nên để bà vú yên tâm dưỡng lão.

Điền trang ở phía Đông không lớn, và lại cũng bằng phẳng, có hơn mười mẫu ruộng nước, dùng để bà vú dưỡng lão thì vô cùng tốt.

Sau khi đến điền trang ở phía Tây, trong giây lát Bùi Nguyên Tu cảm thấy nơi này nhất định là dành cho Cửu Nhi.

Điền trang được xây dựng giữa lưng chừng núi, trong trang có một hồ nước không lớn, lúc này đang giữa hè, phóng tầm mắt ra xa liền có cảm giác 'Liên trời sắc lá xanh xanh ngắt'(1). Vì sao khu rừng phía sau điền trang lại có cây cối, Bùi Nguyên Tu vẫn không biết tường tận, không tính là rậm rạp nhưng cũng đan xen hợp lý. Hắn là từ lâu rồi điền trang này không có người tận tâm quản lý nên có chút hoang phế, Bùi Nguyên Tu lại nhớ tới ý cảnh 'Hái cúc dưới giậu đông. Thờ thối nhìn núi Nam'(2) mà kiếp trước Cửu Nhi thường nhắc tới.

Bùi Nguyên Tu động tâm, nghĩ sau này tìm cơ hội mời Thái tử và Anh vương tới đây thả lỏng một chút mới được. Đương nhiên, ý của hắn không ở trong lời nói, mà ý ở Cửu Nhi, cảnh trí như vậy Cửu Nhi nghe được thì nhất định sẽ muốn đến xem một chút.

Mua xong hai điền trang, Bùi Nguyên Tu lệnh cho Bùi Đại cùng chủ cũ của điền trang là người họ Đông đến nha môn sang tên khế đất.

Sau khi về nhà liền truyền vú Lưu vào bên ngoài thư phòng.

Nhìn phụ nhân hiền lành an phận thủ thường trước mắt này, Bùi Nguyên Tu nói: "Việc nhũ mẫu nhờ ta đã biết, huynh ấy đến điền trang làm quản sự đi!"

Vú Lưu khẽ phúc thân, giọng điệu thành khẩn: "Lão nô cảm tạ Đại gia, lão nô thêm phiền toái cho Đại gia rồi."

"Nhũ mẫu không cần như thế." Đôi mắt sáng rỡ của Bùi Nguyên Tu dừng ở trên mặt Vú Lưu một lát, nói: "Nhũ mẫu cũng theo huynh ấy xuống điền trang đi!"

"Gia? Lão nô có làm việc gì sai, khiến gia..." Giọng điệu của Vú Lưu có chút kích động.

"Nhũ mẫu đừng vội, nghe ta nói đã. Điền trang này là nơi ta mới bàn giao, không liên quan gì đến trong phủ." Bùi Nguyên Tu dừng lại một chút, lại nói: "Ta biết mấy năm nay nhũ mẫu ở trong phủ thật sự rất vất vả. Mặc dù bây giờ ở trong kinh, nhưng sau này phần lớn thời gian ta cũng sẽ ở trong quân thôi, mặc dù là có tâm nhưng cũng không thể quan tâm đến tận phủ, không bằng để nhũ mẫu theo nhi tử đến điền trang dưỡng lão, dù sao cũng tốt hơn ở lại trong phủ. Nhũ mẫu có ân nuôi dưỡng ta, sắp xếp cho nhũ mẫu xong thì lúc ta vào trong quân cũng an tâm phần nào."

Vú Lưu nghe vậy, khóe mắt liền ướt, nói: "Lão nô biết Đại gia có hôm nay thật sự là không dễ, bây giờ còn phiền Đại gia lo lắng cho một nhà của lão nô, lão nô thật sự có lỗi với Đại gia. Lão nô ở đây tạ ơn ân điển của Đại gia." Nói xong vội vàng muốn hành lễ.

Bùi Nguyên Tu vươn tay ra ngăn lại: "Tức là nhũ mẫu đã đồng ý rồi, vậy thì sắp xếp hai ngày liền chuyển qua đó luôn đi! Ừ, còn Tú Nhi, bây giờ cũng lớn rồi, giữ lại trong phủ cũng không phải là nơi tốt, liền cùng đến điền trang đi, khẽ bán thân của mọi người đều ở trong tay ta, có làm việc gì cũng dễ dàng."

Vú Lưu thiên ân vạn tạ Bùi Nguyên Tu, nói việc chuyển ra ngoài thì tự mình làm được, nên không cần tiếp tục nói nữa.

Bùi Nguyên Tu thăm thò phào nhẹ nhõm, giống như đã giải quyết xong chuyện phiền lòng nhất. Đợi đến lúc nhà mới thu thập thỏa đáng xong hắn liền cảm vật quan trọng chuyển qua đó.

Sau khi Minh Thúc biết được hắn tranh thủ thời gian chuyển ra khỏi Bùi phủ liền mang rượu chạy đến. Nói là chúc mừng việc hắn thăng quan tiến chức, chứ thực ra là tới tâu gheo hắn. Nhưng vừa mới vào cửa liền lấp bắp kinh hãi. Đây là tiểu tử hợp viện, cũng có tận ba cửa, nhưng chưa thấy người nào bố trí như thế.

Lại nói đến, tòa nhà này của Bùi Nguyên Tu cũng không có cỏ quý hoa hiếm gì.

Vài gốc lê trắng, vài gốc hồng hạnh, vài gốc bích đào. Bây giờ là giữa hè, tất nhiên là không có đóa hoa nào, còn lại vài quả non, ít đến thảm thương.

Trong chủ viện có một giàn nho, chiếm nửa sân. Phía dưới đặt một bộ bàn ghế bằng trúc.

Góc tường có vài bụi trúc, thỉnh thoảng dưới gió mùa hạ sẽ vang lên vài tiếng 'xào xạc'.

Lúc trước hai huynh đệ Bùi Đại và Bùi Tiểu sửa sang viện còn tường gia nhà mình tuổi còn trẻ mà đã nghĩ đến chuyện giải ngũ về quê rồi.

Tòa nhà này Bùi Nguyên Tu dựa vào sở thích kiếp trước của Cửu Nhi mà bố trí.

Lúc Minh Thức tiến vào, hần ngồi dưới rặng nho thưởng thức trà, nói: "Nhà của Nhận Chi thực sự có phong thái khác biệt!" Vừa nói xong lại nhấc vò rượu trong tay: "Đến đến đến, hai huynh đệ chúng ta nâng cốc nói chúc mừng! Không thể cô phụ cảnh trí khác biệt như vậy được!"

Bùi Nguyên Tu cười, sai người lấy cốc rượu tới.

Minh Thức ở chỗ Bùi Nguyên Tu uống quá chừng rượu rồi rời đi, không đến vài ngày lại dẫn mấy đại phật đến.

Lúc Bùi Nguyên Tu thấy thân hình bé nhỏ bên cạnh Thái tử Lý Long Hựu thì trong giây lát khăn trương đến mức không bước chân được xuống thềm.

(1) Câu thơ xuất phát trong bài [Hiếu xuất Tinh Từ tự tổng Lâm Từ Phương] - Dương Vạn Lý

Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích

Ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng

Bản dịch của Tùng Văn:

Liên trời sắc lá xanh xanh ngắt

Nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng

(2) Đây là hai câu thơ trong bài thơ nổi tiếng của Đào Uyên Minh (tên thật là Đào Tiềm)

Hán Việt:

Kết lư tại nhân cảnh

Nhi vô xa mã huyên

Vấn quân hà năng nhĩ

Tâm viễn địa tự thiên

Thải cúc đông ly hạ

Du nhiên kiến nam sơn

Sơn khí nhật tịch giai

Phi điều tương dữ hoàn

Thử hoàn hữu chân ý

Dục biện dĩ vong ngôn

Dịch thơ:

Nhà cô giữa nhân cảnh,

Không thấy ồn ngựa xe.

Hỏi ông: “Sao được vậy?”

Lòng xa, đất tự xa.

Hải cẩu dưới gấu đông,

Thơ thối nhìn núi Nam

Khí núi ánh chiều đẹp,

Chim bay về từng đàn.

Trong cánh có thâm vị,

Muốn tả đã quên lời.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Phải nói Lung Nguyệt cũng là người ngốc nghếch.

Kiếp trước, thứ mà Lung Nguyệt thích nhất chính là lâm viên Hoàng gia, nàng đã từng đứng ngây ngốc trong lâm viên mà cảm thán: "Nếu nàng có thể ở lại đây một ngày thì chết cũng cam lòng!"

Bây giờ xuyên không, có được thân phận tôn quý nhất, mỗi ngày đều sinh hoạt trong lâm viên tinh xảo của Hoàng gia thì lại trở về suy nghĩ tấc ban đầu.

Ngày ấy nghe Minh Thúc biểu ca nói Bùi tướng quân có một tiểu viện thì cảm thấy vô cùng tò mò. Mặc dù nói gia cảnh của Bùi Nguyên Tu có chút xuống dốc nhưng vẫn là công tử thế gia, 'Đào lý La Đường' thực không phải thứ mà những người như hắn có thể ở cùng! Chẳng lẽ có liên quan đến sở trường chinh chiến? Nhưng biểu ca Minh Thúc nhà nàng cùng chinh chiến với hắn mấy năm, sao không thấy có ý định này? Có lẽ mỗi người một khác nhau rồi!

Hôm nay Thái tử ca ca cùng Tiểu ca muốn tới ôn chuyện với Bùi Tướng quân. Lung Nguyệt liền mặt dày vô cớ gây sự đòi theo đến đây.

Nếu nói đơn thuần chỉ đến xem viện thì lại không đúng. Trái ngược với điều này, nàng còn tò mò về chủ viện này hơn, tại sao thiếu niên quật cường quý trên đất tuyến trước của Ngự thư phòng năm đó lại vứt bỏ thói quen tinh xảo mà lựa chọn điền viên.

Khi chiếc xe ngựa có bề ngoài giản dị, bên trong thoải mái ngừng lại, Lung Nguyệt vén màn xe, đập vào mắt là cửa chính không lớn. Nếu là người nào không biết thì sẽ không bao giờ nghĩ được, chủ nhân của nơi này lại là tướng quân thiếu niên vừa mới thắng trận hồi kinh, có thân phận vô cùng cao quý.

Trước cửa viện trên bậc thềm ba bậc có khắc con thú cuộn nhánh sen. Cửa đỏ, hành lang màu xanh mới tinh, vừa nhìn đã biết là được quét sơn cách đây không lâu.

Vì mới có ý định đến đây, chưa kịp thông báo cho chủ nhà nên ở cửa lớn không có người ra nghênh đón.

Minh Thúc lên phía trước mười bậc, đập tay cảm đầu thú bằng đồng vào cánh cửa.

Cửa nhỏ được mở ra, một đứa nhỏ tầm mười hai, mười ba tuổi thò đầu ra, thấy là người quen của chủ tử nhà mình, cũng không đi trước hỏi thăm mà mở cửa lớn ra, mời mấy người Lung Nguyệt vào rồi mới tung tăng phi nước đại về phía trước.

Dáng đi này vẫn mang bóng dáng của đứa trẻ! Lung Nguyệt che miệng cười khế, nhìn nhìn cảnh vật ở cửa hiên.

Đối diện cửa viện là ảnh bích(1) được trạm nổi. Nhưng bức trạm này không phải là hình vẽ có ngụ ý cát tường mà là đầu Bạch hổ. Lung Nguyệt chỉ kinh ngạc chớp mắt một cái rồi lại bình thường. Trong Thần thú, bạch hổ vốn là thần dương, có tác dụng tránh ma quỷ, tránh tai họa. Trong thần thoại, Bạch hổ là chiến thần, là thần sát phạt, nếu hợp với Bùi tướng quân thì lại càng tăng thêm sức mạnh.

(1) ảnh bích: tường xây làm bình phong ở cổng

Trước ảnh bích có một cái ao nước nhỏ, trong ao có một khối đá Thái hồ lờ lờ, có vài con cá chép nhỏ bơi tới bơi lui ở giữa. Lung Nguyệt nghĩ đến nhất định cái ao này có liên quan đến phong thủy.

Lung Nguyệt đang định đưa mắt nhìn phía sau ảnh bích thấy một bóng dáng cao lớn nhanh chóng bước về phía này, lúc bước lên mười bậc thì bước đi của người nọ có hơi lảo đảo một chút, có thể thấy hắn vô cùng gấp gáp. Nhưng nàng lại không biết, tâm trạng hoảng hốt thất thần của hắn vì thấy nàng mà đến.

"Vi thần không biết Thái tử cùng Anh vương giá lâm, nên không tiếp đón từ xa..." Bùi Nguyên Tu đang muốn bái hạ thì bị Lý Long Hựu ngăn lại.

"Nhận Chi miễn lễ, vốn là huynh đệ ta không mời mà tới, quấy rầy chủ nhà, làm sao huynh lại có tội chứ?" Lý Long Hựu cười nói: "Còn nữa hôm nay tới là để ôn chuyện với huynh, nên không có quân thần, chỉ có lão bằng hữu thôi."

"Đúng vậy, Nhận Chi nên làm tròn vai trò chủ nhà, dẫn huynh muội bọn ta đi nhìn viện của mình một chút." Anh Vương Lý Long Tá tiếp lời, lại nói: "Minh Thức nói nơi này của huynh có phong thái khác biệt, hấp dẫn đến mức ngay cả Tiểu Cửu Nhi của nhà ta cũng bị mời gọi đến đây!"

Nương theo giọng nói của Lý Long Tá, Bùi Nguyên Tu mới dám đặt ánh mắt lên người Lung Nguyệt, mặc dù thiên hạ như ngọc vẫn còn non nớt nhưng cũng đã có tám phần khuynh quốc.

"Thần bái kiến Cửu công chúa!" Bùi Nguyên Tu chỉnh lý tâm trạng, tiến lên hành lễ.

Lung Nguyệt cười: "Bùi ca ca! Các ca ca nói hôm nay chỉ có lão bằng hữu, không có quân thần, Cửu Nhi cũng chỉ là muội muội của lão bằng hữu thôi!"

"Cửu Nhi nói đúng, Nhận Chi chớ nên giữ lễ tiết nữa!" Minh Thức vỗ vỗ bả vai của Bùi Nguyên Tu: "Mau dẫn nhóm lão bằng hữu đi dạo viện của huynh đi!"

"Vậy thì Nhận Chi liền vượt quyền!" Dứt lời liền dẫn mấy người vòng qua ảnh bích, bước vào chính viện.

Trên đường, hàng rào bao quanh gốc đào hấp dẫn sự chú ý của Lung Nguyệt.

"Gốc đào này năm nay mới trồng sao? Nhìn quả đào này nhất định là chưa bao giờ được chiết cành rồi!" Lung Nguyệt vươn ngón tay ra, chọc chọc một quả đào non vẫn còn lông.

"Đúng là mới chuyển đến không lâu, còn chiết cây là gì, Nhận Chi không hiểu lắm."

Ngón tay ngọc, lông mi dài dày như cánh quạt che một nửa đôi mắt sao động như làn nước của Lung Nguyệt như đâm vào trái tim của Bùi Nguyên Tu. Miệng đỏ hồng, mang theo ý cười khi đóng mở, Bùi Nguyên Tu nhìn có chút thất thần, phảng phất nhớ tới kiếp trước.

"Cây mới này đợi đầu hạ sang năm liền chiết cành! Sau khi chiết xong liền chuyển tới đây là được rồi, thật tiếc cho mấy quả đào năm nay." Lung Nguyệt ngược mắt nhìn về phía Bùi Nguyên Tu, thông minh cười.

Bùi Nguyên Tu bỗng cảm thấy bỗng nhiên đôi mắt sáng rỡ này hút hần vào trong, khiến hần ngu ngơ ngay tại chỗ. Trong đầu không ngừng chiếu lại đủ loại tình cảnh giữa hai người....

"Nha đầu này, biến cây đào trong sân của mình thành đào quả còn không nói, còn tính toán cả nơi này của Nhận Chi sao? Người ta trồng đào vì muốn ngắm hoa thôi, có mấy người luôn nhớ tới đồ ăn như muội chứ?" Lý Long Tá trêu ghẹo nàng.

Lung Nguyệt chun môi, không cho là đúng nói: "Cây đào ra quả vẫn có thể nở hoa, vừa có thể ngắm hoa, vừa có quả đào để ăn, như vậy không phải là đẹp cả đôi đường sao?"

"Lý ở chỗ muội hết!" Lý Long Tá.

"Đúng vậy! Ai bảo muội họ Lý đâu!" Lung Nguyệt cười cười đi tới bên cạnh Thái tử Lý Long Hựu: "Đúng không, ca ca?"

Lý Long tá cũng đuổi đến nơi: "Phi lý!"

Lung Nguyệt trừng mắt, bỗng nghiêm túc nói: "Tiểu ca, ca xong rồi, ca biết tội chưa?"

"Tội gì?" Lý Long Tá sững sờ hỏi.

"Tiểu ca cũng biết, họ Lý của muội xuất phát từ phụ thân nhà, tiểu ca nói chữ 'Lý' của muội muội không chính đáng, vậy không phải chữ 'Lý' của phụ thân cũng vậy không?" Lung Nguyệt nghiêm mặt phân tích.

Rồi lại mỉm cười: "Lát nữa gia sẽ về nói với phụ thân, để phụ thân đánh ca mấy bản tử!"

Mọi người nghe xong liền bùng tỉnh đại ngộ, thì ra chữ 'Lý' mà Lung Nguyệt nói tới xuất phát từ 'Phi Lý'!

Lý Long Tá tiến lên vài bước bắt Lung Nguyệt nói: "Vậy thì ta đánh muội vài bản tử rồi nói sau!"

"Ca ca cứu muội!" Mặc dù ngoài miệng kêu cứu mạng, nhưng trong giọng nói lại không có chút sợ hãi nào.

Lúc Lung Nguyệt trốn tránh lại khiến Bùi Nguyên Tu trở lại từ trong hồi ức.

Nhìn Lung Nguyệt lanh lợi xinh đẹp trước mắt, hần lại không có cách nào hòa hợp nàng bây giờ với nữ tử mặc áo đỏ yên lặng trong Vương Phủ trước kia. Hình như giữa hai người có điểm khác biệt, chẳng lẽ có liên quan đến tuổi tác? Vì sao hần chưa bao giờ thấy Cửu Nhi hoạt bát như thế?

Bùi Nguyên Tu lại không biết, tính cách của một người khi gặp cảnh ngộ sẽ thay đổi.

Chương 72: Yêu sách thành si

Mọi người vừa cười vừa nói được Bùi Nguyên Tu dẫn tới chính viện.

Anh Vương Lý Long Tá đi tới xích đu làm từ cây trúc phía dưới giàn nho, đặt mông ngồi xuống, đong đưa qua lại, cười nói: "Viện này của Nhận Chi rất tốt! Làm ta có cảm giác đầu óc thư thái sinh sản nhân(1). Ta ngồi ở giàn nho này hưởng thụ chút nhân tản, mọi người cứ đi dạo đi, đừng để ý đến ta."

"Anh Vương khen nhầm rồi, viện này được xây dựng trong lúc Nhận Chi tâm huyết sôi trào thôi, vẫn chưa đạt được ý cảnh điền viên." Bùi Nguyên Tu cúi xuống khom người trả lời, sau đó phát tay, để Bùi Đại Bùi Tiểu bê trà và trái cây lên, đặt phía trên bàn trúc.

Thái Tử Lý Long Hựu cũng ngồi xuống một cái ghế trúc: "Nhận Chi, nơi này của huynh thực rất ổn. Du liễu âm hậu diêm, đào lí la đường tiên."(2)

Bùi Nguyên Tu cười khẽ lắc đầu: "Thái tử nói quá rồi!"

Còn chưa dứt lời đã nghe thấy tiếng cười trong trẻo của Lung Nguyệt: "Hôm nay biểu ca Minh Hiên bình thường thích khoe chữ không đến đây thì các ca ca lại biến thành người như vậy, nhìn các ca ca nói có sách sách có chứng, vừa nói ra đã là danh ngôn của người đời, chẳng lẽ tất cả đều muốn quy ẩn điền viên giống như Tĩnh Chương tiên sinh sao?"

Sau khi mỉm cười lại nói: "Biểu ca cùng Bùi ca ca cũng tùy hứng đáp hai câu đi." Dứt lời lại che miệng cười.

Bùi Nguyên Tu nghe thấy tên Minh Hiên vô cùng thân thiết xuất phát từ trong miệng Lung Nguyệt, thì không biết trong lòng có cảm giác gì. Nhưng cũng chỉ là tự chuốc khổ mà không có chỗ để tỏ.

Minh Thúc lấy quạt án nhẹ đầu Ling Nguyệt, ngâm: "Tức thử tiện nhân dật, Trương nhiên ngâm thức vi!"(3)

Bùi Nguyên Tu nghe xong liền xin tha: "Nhận Chi tông quân từ nhỏ, nếu bàn về bình thư còn có thể nói một vài bài, còn về phần thơ ca phong nhã này thì không có năng lực rồi."

"Nhận Chi quá khiêm tốn rồi, ai không biết huynh là một nho tướng, ta còn nhớ ngày ấy sau khi say rượu huynh còn sáng tác [Điệp Luyến Hoa] mà!" Tất nhiên là Minh Thúc không chịu buông tha cho hắn rồi.

"Làm gì? Mau mau nói đi, chúng ta đang chăm chú lắng nghe đây!" Lý Long Tá truy hỏi.

"Chỉ là nói trong lúc say thôi, làm sao có thể nghe vào tai được!" Mặt Bùi Nguyên Tu đỏ bừng, đó là bài thơ hắn làm, dùng để tưởng niệm Cửu Nhi ở kiếp trước, nhưng lại chưa bao giờ dám nghĩ sẽ có một ngày đọc nó trước mặt Cửu Nhi.

"Không vào tai được thì vào mắt được không?" Lòng hiếu kỳ của Lung Nguyệt nổi lên, không biết vị chiến tướng quyết đoán sát phạt trên chiến trường này lại có một mặt phong nhã như vậy.

"Cái này..." Bùi Nguyên Tu có hơi khó xử, rồi lại nói: "Vậy thì mời mọi người đi giá đến thư phòng!"

"Cái này rất hợp với suy nghĩ của Cửu Nhi, mọi người này của ta thích nhất là dạo thư phòng của chủ nhà, nhưng huynh phải cẩn thận sách tốt của huynh, mau mau sai người cất đi rồi chúng ta hãy vào!" Lý Long Tá reu reu.

Với một nữ tử xuyên không đến một thời đại khoa học kỹ thuật lạc hậu, không có TV, không có mạng, càng không có máy tính hoặc di động, và lại với thân phận là công chúa cao quý, khiến nàng không thể thường xuyên xuất cung đi lại. Mỗi ngày trừ bỏ viết chữ, vẽ tranh, đánh đàn thì biện pháp giết thời gian tốt nhất chính là đọc sách rồi. Vì lẽ đó, Lung Nguyệt rất thích tìm xem những bản ghi chú mang văn phong cổ xưa. Bây giờ liền thành thói quen, bất luận là thư phòng của An Vương, Bình Vương, Minh gia, hoặc của các cô nương quen thân đều thì nàng vợ vét một lần.

Mỗi ngày đều vì sách mà đấu với Minh Hiên một trận, mặc dù lần nào Minh Hiên cũng là người bại trận, nhưng cũng thành một chuyện vui.

Cho đến hôm nay mọi người đều nói: Minh Hiên là một sách lớn, còn Lung Nguyệt thì là một sách nhỏ.

Minh Thúc cũng nói: "Đúng vậy! Nếu mà những bản đơn lẻ, bản tốt nhất mà huynh sưu tầm được bấy lâu nay mà rơi vào tay nha đầu yêu sách thành si này thì e là khó mà giữ được rồi! Huynh không biết thư phòng của con bé tên là gì đâu, là 'Hận Thiếu trai' đó!"

Khuôn mặt tinh xảo như ngọc của Lung Nguyệt nhiễm một tầng mây hồng, oán trách liếc hai người một cái: "Cái đó có ý là 'đọc sách đến lúc bao nhiêu cũng hận vẫn còn ít', dùng để thúc giục bản thân nhìn nhiều đọc nhiều thôi, hoàn toàn bị hai người xuyên tạc!"

"Bất luận có ý như thế nào thì chỉ sợ trong lòng mọi người luôn nghĩ là càng nhiều càng tốt!" Lý Long Tá cười, lại bị Lung Nguyệt liếc hai lần.

Bùi Nguyên Tu lại trầm nghĩ: Làm sao huynh hiểu được, sách trong thư phòng này đều vì nàng mà tìm, bây giờ có cơ hội được nàng mang đi mới là điều tốt nhất, chỉ cần có thể nhận được nụ cười từ nàng. Bỗng nhiên hắn có suy nghĩ, nếu khiến Cửu Nhi có suy nghĩ muốn mang đi thì không phải sau hôm nay sẽ có thêm một cơ để gặp nàng sao? Nếu cứ liên tục như vậy thì không phải sẽ biến thành nước chảy đá mòn sao?

Tâm tư di chuyển mấy vòng, quyết định chủ ý, Bùi Nguyên Tu nói: "Nhận Chi là người thô kệch, nếu những sách này có thể có người biết đến thì âu cũng là duyên phận, nếu vậy thì đưa cho Cửu Công chứa thì có sao đâu."

Lung Nguyệt nghe hắn nói thì mắt phượng sáng ngời, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rực, nhỏ giọng nói: "Có thể xem một chút không?"

"Mời!"

Bùi Nguyên Tu vén rèm trúc ở cửa thư phòng, để mấy người bước vào.

Chỉ là vừa mới vào thư phòng, Lung Nguyệt liền có cảm giác quen thuộc.

Sau đó lại nghe Lý Long Tá kinh ngạc thốt lên: "Thư phòng của Nhận Chi, bất kể là đồ cùng hay là cách trang trí đều giống hệt Hận thiếu trai trong điện Kính Chập của Cửu Nhi. Nếu không phải biết rõ huynh chưa từng bước vào điện Kính Chập thì ta còn tưởng rằng huynh bắt chước thư phòng của con bé đấy!"

(1) Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân: Câu thơ trong bài Đề Hạc Lâm tự bích (Đề trên tường chùa Hạc Lâm) của nhà thơ Lý Thiệp đời Đường, nghĩa câu thơ là giải thoát bản thân khỏi sự phiền não, buồn chán để bản thân tới một nơi thoát tục, tu dưỡng tâm hồn.

[2] Bài thơ “Quy Điền Viên Cư” kỳ 1 – Đào Tiềm (tức Đào Duy Minh). Dưới đây là bản dịch thơ của Hoàng Tạo – Thivien.net:

Thiếu vô thích tục vận, tính bốn ái khâu son.

Ngộ lạc trần vòng trung, nhất khứ tam thập niên.

Ki điều luyện cự lâm, tri ngư tư cố uyên.

Khai hoang nam dã tể, thủ chuyết quy viên điền.

Phương trạch thập dư mẫu, thảo ốc bát cửu gian.

Du liễu ẩm hậu diêm, đào lí la đường tiền.

Ái ái viễn nhân thôn, y y khứ lý yên.

Cầu phệ thâm hạng trung, kê minh tạng thụ điền.

Hộ đình vô trần tạp, hư thất hữu dư nhân.

Cửu tại phiên lung lí, phục đắc phản tự nhiên.

Dịch nghĩa:

Trẻ không hòa thói tục, tính thích núi non chơi

Lưới bụi khi trót vướng, chốc ba chục năm trôi

Chim lồng nhớ rừng cũ, Cá vụng tiếc đầm khơi

Đồng nam về vỡ rậm, Yên phận ruộng vườn vui

Mười mẫu đất vừa vựa, Tám chín gian sơ sai

Hiên sau du liễu ropy, Thềm trước lý, đào tươi

Xóm cũ tuôn khói bếp, Làng xa thoáng bóng người

Ngõ sâu chó sủa vọng, Ngọn dâu gà gáy dài

Sân ngoài không mây bụi, Nhà rỗng thừa thanh thoi

Cũi lỏng bó buộc mãi, Lại được thoả thuê đời.

(3) Hai câu thơ trong bài thơ Vị Xuyên Điền gia (Cảnh nhà nông ở Vị Xuyên) - Vương Duy

Vị Xuyên điền gia

Tà quang chiếu khur lạc,

Cùng hạng ngưư dương quy.

Dã lão niệm mục đồng,

Ý trượng hậu kinh phi.

Trĩ cầu mạch miêu tú,

Tầm miên tang điệp hi.

Điền phu hà sử chí,

Tương kiến ngữ y y.

Tức thử tiện nhân dật,

Trưởng nhiên ngâm "Thức vi".

Dịch nghĩa:

Ánh nắng chiều chiếu xuống xóm làng,

Trong hẻm sâu trâu dê đang trở về.

Ông lão nhà quê trông chờ trẻ chăn trâu,

Chống gậy đứng nơi cổng tre.

Chim trĩ kêu, lúa mạch tốt tươi,

Tầm đã ngủ, lá dâu còn lại lưa thưa.

Người nông dân vác cuốc tới,

Gặp nhau chuyện vãn như thường ngày.

Đó chính là ưa chuộng đời sống an nhàn,

Thanh thản mà hát bài ca Thức vi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Suýt nữa hoài nghi

Nghe Lý Long Tá nói thế, Lung Nguyệt lập tức bừng tỉnh đại ngộ, còn không phải sao, thư phòng này, cho dù là bố cục hay là cách sắp xếp đồ đạc gần như giống hệt với Hận Thiếu trai của bản thân. Vật liệu và hoa văn chạm trổ gần giống với Thư các và Đa Bảo các của nàng.

Càng không cần nói đến vị trí đặt giấy cùng bút mực, quen thuộc đến mức nàng chỉ cần nhắm mắt cũng có thể lấy nó.

Chỉ là vật trang trí trong phòng này không tinh xảo, quý giá giống như vật ngự dụng của hoàng gia trong Hận Thiếu trai. Thiếu vài phần tinh tế, xinh đẹp nho nhã của nữ nhi khuê các, thêm vài phần đại khí thẳng thắn của nam nhi.

Nếu không phải như vậy thì Lung Nguyệt thật sự có thể coi nơi này như Hận Thiếu trai của nàng.

Đúng vậy, ở nơi này, ngay cả đồ vật trang trí cũng là cách thức, phong cách yêu thích của nàng.

"Việc này...." Nói thực, hết thảy những điều trước mắt này làm Lung Nguyệt có chút tròn tròn mắt, nàng nhẹ chớp chớp mắt, xong rồi lại trừng mắt. Chẳng lẽ nói, trên thế gian này thực sự có việc trùng hợp như thế? Cách thưởng thức của Bùi Tường quân lại tương tự bản thân đến kinh người như thế. Nếu không phải bản thân ở trong cung nhiều năm, trước đó chỉ có duyên gặp hán hai lần. Cộng thêm lúc gặp là lúc bản thân vẫn còn nhỏ thì nàng sẽ cho rằng đây chính là cố tình chuẩn bị.

Công chúa Cửu Nhi, sự thật đúng là Bùi Nguyên Tu cố tình chuẩn bị được không?

Nhưng lúc này Bùi Nguyên Tu cũng có chút chột dạ. Gian thư phòng này của hán đều là do đối chiếu trí nhớ của kiếp trước, kiếp trước Cửu Nhi cũng sắp xếp, bài trí thư phòng trong Tĩnh Bắc Phiên Vương phủ như vậy. Nào ai ngờ, sở thích lúc này của Lung Nguyệt đã giống khi đó rồi. Trùng hợp như thế, có phải hay không...Có phải hay không....

Lung Nguyệt hoàn hồn, nhìn Bùi Nguyên Tu vì hốt hoảng mà gương mặt có chút trắng bệch, cho rằng hán sợ thư phòng này chọc giận bản thân rồi trị tội hán nên cười nói: "Ta nói, làm sao nhìn nơi này lại có cảm giác như vào Hận Thiếu trai như vậy! Dù sao cũng thật sự có chút giống. Thì ra sở thích của Bùi ca ca cũng tương tự như Cửu Nhi vậy!"

Bùi Nguyên Tu nào có sợ bị trị tội, hán chỉ lo lắng tình cảnh như vậy sẽ khiến Thái tử sinh nghi, rồi ngăn cách bản thân với Cửu Nhi. Tương giao vài năm, lại có kinh nghiệm đồng sinh cộng tử trong quân, tâm Bùi Nguyên Tu như gương sáng, Thái tử Lý Long Hựu là người yêu muội muội thành si. Chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, hán liền có thể bảo vệ Cửu Nhi nghiêm ngặt. Ngay cả trong lời nói, cử chỉ hàng ngày cũng biểu hiện hết sức rõ ràng, lúc trước ở trong quân, chỉ cần là đồ Cửu Nhi mang đến cho hán thì hán sẽ bảo vệ giống như bảo bối, dù là người quen cũng không nói đến Cửu Nhi, chỉ vo vo giữ nàng ở trong lòng.

Còn Lý Long Tá liền khác hán một trời một vực. Cũng là người yêu muội muội thành si, mặc dù không phải lúc nào cùng treo trên môi, nhưng cũng không giữ bo bo trong lòng, chỉ cần có người nói tỷ muội nhà mình huệ chất tâm lan như thế nào thì hán sẽ nhảy ra, dùng các thứ mà Cửu Nhi có ra so sánh với người ta một lần, chỉ là Cửu Nhi quá mức xuất sắc, cho dù là nữ công may vá, hay là cảm kỳ thư họa, mỗi lần mang ra so sánh đều khiến người ta mặt mày xám xịt rồi đi. Nhiều lần như vậy khiến không có ai dám nói đến tỷ muội nhà mình trước mặt Anh Vương.

Lúc này, Lý Long Hựu mím môi không nói, giống như đang suy nghĩ.

Sau đó lại nghe Lý Long Tá nói: "Ta lại không biết, Nhận Chi cũng thích phong nhã thoải mái như thế, cùng với Cửu Nhi không mưu mà hợp rồi."

Tuy nói tính tình của Lý Long Tá có chút hấp tấp, có thói quen không câu nệ tiểu tiết, nhưng lại không phải là người cầu thả, qua loa đại khái. Phàm là người Hoàng gia, có mấy người không có tâm nhãn? Người trong Hoàng tộc không thiếu nhất chính là lòng nghi ngờ.

Bây giờ chứng kiến sự trùng hợp đến mức kinh người như thế này khiến Lý Long Tá không nhìn được đánh giá lại, có phải ngày thường bản thân tiết lộ quá nhiều chuyện của Cửu Nhi, cho nên sở thích của Cửu Nhi cũng bị người khác xem xét, rồi biến thành cố suy nghĩ không nên có.

Lý Long Tá âm thầm đánh giá sắc mặt của Bùi Nguyên Tu.

Bùi Nguyên Tu nghe Lý Long Tá nói, trong lòng rơi lộp bộp, không phải Anh Vương cũng bắt đầu nghi ngờ bản thân rồi chứ?

Sau khi bình bình lại nói: "Nhận Chi không dám đánh đồng với Cửu công chúa. Trước đó chỉ nghe nói hai vị Vương phi Bình Vương phi cùng Anh Vương phi là nữ anh hùng. Bây giờ xem ra, Cửu Công chúa cũng có vài phần khí khái của nam nhi đại trượng phu."

Nghe vậy, tâm tư của Lý Long Hựu cùng Lý Long Tá đảo mấy vòng, có lẽ bản thân thật sự đa nghi cũng chưa biết chừng.

Mỗi lần Lý Long Tá ganh đua, so sánh nữ công may vá cảm kỳ thư họa, thông tuệ tài tình của Cửu Công chúa thì so sánh trên đồ vật của nữ nhi nhà người ta. Đối với người chỉ thích những đồ vật đơn giản, cộng thêm tính tình tiêu sái như nam nhi như Cửu Nhi thì không thể có khả năng dựa vào nhưng điều đã phô bày ra ngoài để suy đoán ra được.

Bùi Nguyên Tu nhìn sắc mặt hai huynh đệ dần biến đổi, trở lại bình thường thì cũng biết ngờ vực đã được giải, thì cũng yên lòng.

Dẫn Lung Nguyệt đến phía trước thư các. Chỉ thấy cô gái nhỏ chui đầu vào sách thì sẽ không ngẩng đầu lên nữa, trong lòng thầm cười khổ, bây giờ bản thân trong mắt nàng còn không bằng vài cuốn sách này.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74: Nâng cốc nói chuyện phiếm

Bùi Nguyên Tu dẫn Lung Nguyệt tới trước thư các, đơn giản nói lại cách sắp xếp, bài trí các loại sách, sau đó vội vàng quay lại bên cạnh Thái tử Lý Long Hựu.

Thứ nhất là vì kiêng kỵ, hấn sợ nếu hấn lưu luyện ở cùng một chỗ sẽ khiến hai người yêu muội muội thành si kia này sinh nghi ngờ.

Thứ hai là vì hấn mới chỉ đứng gần Cửu Nhi trong giây lát mà mùi hương nữ nhi trên người nàng đã tràn ngập mũi hấn. Theo trí nhớ kiếp trước, Bùi Nguyên Tu hiểu được Cửu Nhi không có thói quen sử dụng son phấn bột nước có mùi nồng nặc, nếu lượng sử dụng quá nhiều, ngửi lâu sẽ cảm thấy bức bối. Trên người nàng là mùi thơm tự nhiên của nữ nhi, mùi thơm thoang thoảng nhẹ nhàng. Mùi hương quen thuộc này khiến lỗ chân lông trên người hấn trong nháy mắt mở rộng ra. Nếu không nhanh chóng cách xa một ít thì Bùi Nguyên Tu không dám cam đoan hấn có kim lòng không đậu ôm nàng vào lòng hay không.

Lúc này Cửu Nhi mới là đứa nhỏ chưa đầy mười hai tuổi vậy mà với hấn lại có thể có sức mê hoặc đòi mạng như thế.

Có sách để đọc, thì hơi thở của Lung Nguyệt liền giống như hoàn toàn biến mất, nếu không cố ý nhìn nàng thì gần như không có cảm giác sự tồn tại của nàng.

Ba người Bùi Nguyên Tu, Lý Long Hựu cùng tán gẫu một lát thì có Bùi Tiểu tiến lên đáp lời: "Tiểu nhân bái kiến Thái tử, bái kiến Anh vương, bái kiến Minh Nhị gia, bái kiến..." Bùi Tiểu đang muốn thi lễ với Lung Nguyệt thì lại phát hiện vị này giống như tiểu tiên nữ đang ôm quyển sách, không để ý đến mọi vật xung quanh, trong lúc nhất thời Bùi Tiểu ở nơi đó mắc kẹt khẽ cúi gập người, không biết là nên bái hay không nên bái.

Lý Long Hựu nâng tay: "Miễn lễ! Nói chuyện với gia của ngươi đi!"

Bùi Tiểu tạ ân, trả lời: "Đã tới trưa, tiểu nhân đến để báo cho gia, khi nào thì dùng cơm trưa?"

Bùi Nguyên Tu nhìn đồng hồ báo giờ, cũng đã tới trưa rồi. Quay đầu dùng ánh mắt hỏi ý kiến nhìn Lý Long Hựu.

Lý Long Hựu cười nói: "Chủ nhà quyết định đi! Ta chờ làm khách tùy chủ tiện!"

"Chuẩn bị xong rồi?" Bùi Nguyên Tu hỏi.

"Vâng! Đều đã chuẩn bị xong rồi!" Bùi Tiểu đáp.

"Vậy thì dùng bữa đi!" Bùi Nguyên Tu lại nói.

"Không biết nên bày ở nơi nào ạ?"

"Bày ở chính sảnh..." Bùi Nguyên Tu còn chưa nói xong, Lung Nguyệt ở bên cạnh chẳng biết đã đặt quyển sách trong tay xuống lúc nào: "Có thể bày ở trong sân không, ta thấy dưới giàn nho là chỗ vô cùng tốt."

Bùi Nguyên Tu lại nhìn trung cầu ý kiến của ba người khác.

"Ừ, ta cũng thích giàn nho này!" Lý Long Tá nói: "Không bằng bày ở nơi đó đi!"

Lý Long Hựu cùng Minh Thức gật đầu.

Bùi Nguyên Tu xua tay lệnh cho Bùi Tiểu đi xuống chuẩn bị.

Sau khi rượu và thức ăn được bày xong, mấy người ngồi xuống.

Vì việc lúc trước ở trong thư phòng, Bùi Nguyên Tu sợ tiếp tục phát sinh nghi ngờ nên chỉ phân phó nhà bếp làm hai món Lung Nguyệt thích ăn.

Lung Nguyệt ở bên cạnh yên tĩnh ăn đồ ăn, thỉnh thoảng nhấp một ngụm nước hoa hồng, nhìn các ca ca trước mặt nâng ly cạn chén.

Sau đó lại nghe Lý Long Tá nói: "Như thế này khiến ta có cảm giác vô cùng thoải mái, nâng cốc nói chúc mừng! Ừ, chỉ tiếc thiếu vườn rau."

Lại nghe Minh Thức cười nói: "Ở đây thật sự có vườn rau! Ở hậu viện, bên cạnh nơi luyện tập võ nghệ của Nhận Chi! Ngày ấy ta thấy rồi, mọc rất tốt!"

"Không thể tưởng tượng nổi, Nhận Chi còn hiểu rõ việc nhà nông?" Lý Long Tá nâng chén với Bùi Nguyên Tu: "Ta mời huynh một ly! Huynh không biết đâu, cốc vũ (1) hàng năm, lúc đi theo phụ hoàng trông trọt cho nông dân là việc khiến ta buồn rầu nhất đấy."

(1) một trong 24 tiết trong một năm, vào khoảng 19, 20 hay 21 tháng tư.

Bùi Nguyên Tu cười nói nâng chén uống cạn, lại tiếp tục mời: "Ta làm gì có bản lĩnh này, chỉ là trong nhà có một lão bộc thuở nhỏ đi theo tiên phụ thích mần mề việc này, nên ta liền tìm một nơi cho ông ấy, để tùy ông ấy lần qua lần lại thôi!"

"Thì ra là thế, nhưng như vậy ta lại không có duyên nhìn thấy đáng vẽ sát thần trên chiến trường cầm cuộc đào xới rồi." Lý Long Tá cười, nâng một chén cạn sạch.

Chợt lại nghe Minh Thức nói: "Nhận Chi, sao nhà chính của huynh còn chưa có tấm biển viết chữ vậy?"

"Ta là người thô thiển, bảo múa đao lòng thương còn có thể chứ những việc như viết 'văn' như thế này ta lại không thông thấu cho lắm". Bùi Nguyên Tu đứng dậy, ngom người vãi chào Thái tử Lý Long Hựu ngồi ở vị trí chủ thượng, nói: "Bây giờ đúng lúc, có thể cầu Thái tử gia thưởng cho vì thần một bản vẽ không?"

Lý Long Hựu trừng mắt, giống như cả giận nói: "Như thế nào? Gia tới đây không thể ăn của người mà không trả tiền đúng không?"

"Đúng vậy!" Bùi Nguyên Tu không kiêu ngạo, không siểm nịnh, cười nói.

Lý Long Hựu khẽ lắc đầu: "Vậy huynh tìm nhầm người rồi, nếu nói tám biển trang nghiêm ở cửa phủ, chính đường, đại điện thì ta còn có thể miễn cưỡng thử một lần. Nhưng biệt viện thú vị này của Nhận Chi lại làm khó cho ta rồi." Dứt lời, liền nâng tay chỉ: "Huynh nhờ muội ấy đi! Nói về việc ấy, muội ấy làm rất tốt!"

Lung Nguyệt vừa định khép tay áo nâng chén, uống một ngụm nước hoa hồng thì lại phát hiện mọi người đều nâng mắt nhìn nàng, cho nên đành phải buông chén, chớp chớp mắt. Vừa rồi nàng đang suy nghĩ tin đồn thú vị trong sách, không biết các vị ca ca đang nói chuyện gì.

Bùi Nguyên Tu thấy đôi mắt ướt sũng mờ mịt của Lung Nguyệt, vô cùng giống nai con hiếu kỳ, trong lòng nheo mạnh một cái, thiếu chút nữa ôm nàng vào lòng nhẹ nhàng vỗ về an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Dưới ánh mắt sáng quắc của mấy người, Lung Nguyệt lấy khăn lụa lau khóe môi, lại cúi đầu nhìn y phục một lát, phát hiện không có gì không ổn, mới lên tiếng hỏi: "Nhìn muội làm gì?"

Lý Long Tá chọc nhẹ vầng trán đầy đặn của nàng: "Có người muốn muội ban thưởng một bức hoành và hai tám biển chào đón ở cửa!"

Lung Nguyệt nhìn Bùi Nguyên Tu, rồi đưa mắt nhìn chính đường ở viện tử, trầm nghĩ: Thảo nào cảm thấy chính đường này có chút kỳ lạ, thì ra là thiếu một bức hoành và hai tám biển chào đón ở cửa.

"Muốn muội đến đề?" Hỏi xong thấy mấy người gật đầu, lại nói: "Muội nói, nếu không thích hợp các ca ca cũng không thể cười muội!"

Mấy người lại gật đầu.

Lung Nguyệt suy nghĩ một lát, nói: "Gọi là [Kết Lư] được không?"

"Kết Lư?"

"Vâng!" Lung Nguyệt khẽ gật đầu: "Tĩnh Tiết tiên sinh có nói: [Kết lư tại nhân cảnh, nhi vô xa mã huyền. Ván quân hà năng nhĩ? Tâm viễn địa tự thiên.] (1). Không phải viện này của Bùi ca ca ở bên trong phố xá sâm uất, nhưng lại tâm lại hướng về nơi xa sao?"

"Đúng rồi!"

"Rất hay!"

"Có đạo lý! Còn hai tám biển chào đón ở cửa này thì làm như thế nào?"

"Không bằng dùng hai câu [Hộ đình vô trần tạp, hư thất hữu dư nhân. Cửu tại phiên lung lý, phục đắc phản tự nhiên] (1) của Tĩnh Tiết tiên sinh được không?" Lung Nguyệt suy nghĩ một lát rồi lại nói.

"Rất tốt!" Minh Thức cười đáp.

Lý Long Hựu cùng Lý Long Tá cũng gật đầu.

Bùi Nguyên Tu đứng dậy chấp tay vãi chào Lung Nguyệt, nói: "Nhận Chi tạ Cửu Công chúa ban thưởng tám hoành, cùng hai tám biển chào đón ở cửa!" Dứt lời liền vẫy tay lệnh Bùi Tiểu đi lên sắp xếp bàn dài, giấy và bút mực.

Lung Nguyệt thấy lại nói: "Chữ này muội cho, còn viết thì miễn đi! Chữ của muội quá mức nội tâm, không viết ra được hai chữ mang ý cảnh [Kết lư], Bùi ca ca vẫn nên mời cao danh khác thôi!"

"Lời này có lý!" Minh Thức phụ họa.

"Vậy thì để ta!" Lý Long Tá vén cổ tay áo, tới trước án thư cầm bút lên, có chút thoải mái không kiềm chế viết chữ lên giấy.

Phải nói cách đề chữ này rất thích hợp với Lý Long Tá.

Từ nhỏ Lý Long Hựu được xem như được dạy cách làm Đế Vương tương lai, cho nên cách viết chữ đương nhiên sẽ mang vẻ uy nghiêm cùng khí phách.

Mà từ trước cách dạy của Minh gia vô cùng nghiêm khắc, cho nên tuy chữ của con cháu trong nhà có khí khái nhưng lại quá mức nghiêm túc.

Còn về phần Bùi Nguyên Tu, từ nhỏ đã làm binh lên chiến trường chinh chiến, tự nhiên trong chữ sẽ có cảm giác sát phạt quyết đoán.

Chính vì thế so sánh qua lại, Lý Long Tá, người không câu nệ tiểu tiết tự nhiên sẽ là người có thể thể hiện được nét tiêu sái trong hai chữ [Kết lư].

Ăn xong bữa trưa, lại nói chuyện phiếm một lát, Lý Long Hựu đứng dậy dẫn đệ đệ, muội muội của mình cáo từ hồi cung.

Thấy Lung Nguyệt ôm một vài quyển sách ngồi bên trong xe ngựa, tâm trạng rất tốt, hẳn không nhận được khế ấn ấn trán của nàng: "Hôm nay ra cửa, thu hoạch của muội rất phong phú nhé!"

Lung Nguyệt cười cười, bên cạnh khoe môi tạo thành hai lúm đồng tiền nhỏ. Lúc cáo từ, nàng mặt dày dùng tấm hoành và hai tấm biển chào đón ở cửa đòi thù lao của Bùi Nguyên Tu, mượn mấy quyển sách về.

Đứng ở trước cửa lớn màu đỏ thắm, Bùi Nguyên Tu không chớp mắt nhìn xe ngựa đã đi xa. Cho đến khi chiếc xe ngựa không thể nhìn thấy được nữa, biến mất ở góc đường, bụi trên đất bay lên rồi hạ xuống mới thu hồi tầm mắt cùng trái tim.

Cửu Nhi đi rồi, lại về nơi ngồi lưu ly, tường đỏ.

Bùi Nguyên Tu nắm chặt quyền, nhanh chóng bước trở về thư phòng.

Ngồi trước án thư, hắn hít một hơi thật sâu, nơi này vẫn còn phảng phất hương thơm của Cửu Nhi.

Vừa rồi, lúc tiễn nhóm người Thái tử, Bùi Nguyên Tu cố nén không dám đặt ánh mắt ở trên người Cửu Nhi, sợ tâm tư của bản thân bị người khác phát hiện.

Khẽ nhắm mắt một lát, Bùi Nguyên Tu đứng dậy đi tới trước thư các.

Lúc này hắn đồng ý với Cửu Nhi, đưa mục lục sách cho nàng, để nàng dễ dàng mượn đọc.

Chuyển một cuốn sách lên án thư, lúc nhắc chân lại chạm phải chiếc ghế khắc hoa dưới chân. Lại nhớ tới vừa rồi Cửu Nhi ngồi đây, hắn đặt cuốn sách sang một bên, cẩn thận chuyển chiếc ghế đó tới trước án thư, ngẩng ngốc một lát rồi cười với nó, giống như Cửu Nhi đang ngồi trên đó.

Gần chạng vạng, Bùi Đại tới gõ cửa. Hắn với tiểu đệ Bùi Tiểu đã nói thầm nửa ngày rồi.

Từ lúc đoàn người Thái tử gia cáo từ, gia nhà hắn liền có chút không ổn. Trời rất nóng nhưng lại nhốt mình bên trong thư phòng, cửa phòng còn khép chặt, ngay cửa sổ nhỏ cũng không mở, không biết gia đang làm gì, cũng không sợ ngột ngạt đến sinh bệnh sao.

Bây giờ thời gian không còn sớm, mặt trời sắp khuất núi, cũng đã đến lúc chong đèn, nhưng gia nhà hắn vẫn không đi ra. Bùi Đại có chút đứng ngồi không yên, nên chạy tới phía trước gõ cửa.

Hắn hỏi: "Gia, bây giờ không còn sớm nữa, có thể chong đèn, dùng bữa không ạ?"

Bùi Đại bước vào thư phòng liền thấy gia nhà hắn đang dựa vào bàn viết cái gì đó, trên mặt án thư còn có chồng sách rất cao. Sau khi viết xong còn có thể quay sang cười với chiếc ghế ở bên cạnh án thư.

Vì cửa sổ luôn đóng, nên bên trong oi bức, trên người Bùi Nguyên Tu chỉ mặc một chiếc áo ngắn màu xanh nhạt, lúc này cổ áo mở rộng. Búi tóc có chút rời rạc, tóc mái trước trán bị mồ hôi làm dính sát vào khuôn mặt.

Nói thật, ngoại trừ ở trên chiến trường loạn chiến cùng quân địch thì hắn chưa bao giờ thấy gia nhà mình có thời điểm điềm tĩnh như vậy. Mặc dù năm ấy lão gia bỏ mình, gia nhà hắn vô cùng đau khổ, nhưng về ngoài vẫn không có một chút rối loạn nào, chỉ nói: "Không thể mất lễ nghi trước mặt phụ thân, nếu làm như vậy là rất bất kính!"

Bây giờ....

Bùi Đại cảm thấy cả người gia nhà hắn toát ra vẻ không ổn. Suy nghĩ một lát, không biết có cần mời thái y tới phủ nhìn một chút không?

Bùi Nguyên Tu ngẩng đầu, câu đầu tiên nói với Bùi Đại chính là: "Đóng chặt cửa phòng!" Sau đó lại dựa vào án thư viết chữ tiếp.

Bùi Đại cảm thấy, gia nhà hắn không ra vẻ mà thật sự là không ổn, cái này phải nói thế nào? Hành vi điên rồ? Đúng rồi, chính là hành vi điên rồ, từ lúc đoàn người Thái tử ra đi rồi, gia nhà hắn liền bắt đầu có hành vi điên rồ.

(1) Hai câu thơ trong bài thơ: Âm Tửu Thi - Đào Uyên Minh.

Kết lư tại nhân cảnh, nhi vô xa mã huyên.

Vấn quân hà năng nhĩ ? tâm viễn địa tự thiên.

Thái cục đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn.

Sơn khí nhật tịch giai, phi điều tương dữ hoàn.

Thử trung hữu chân ý, dục biện dĩ vong ngôn.

Nhấp Rượu - Lê Phụng dịch.

Dừng lều giữa chốn chợ đời

Ngựa xe nhộn nhịp đón mời ngoài tai

Hỏi sao được tới như vậy

Rằng lòng riêng gửi cõi ngoài rảnh rang

Chân rào đông hái cúc vàng

Núi Nam tầm mắt cắt ngang trùng trùng

Chiều trong vách đá giăng sương

Chim về mỗi cánh ngập ngừng nẻo xa

Cảnh này chân ý nảy ra

Giải bày muốn nói mà ta quên lời.

(2) Hai câu thơ trong bài: Quy điền viên cư kỳ 1 - Đào Minh Uyên

Thiếu vô thích tục vận,

Tính bản ái khâu sơn.

Ngộ lạc trần vông trung,

Nhất khứ tam thập niên.

Ky điều luyện cự lâm,

Trì ngư tư cố uyên.

Khai hoang nam dã tế,

Thủ chuyết quy viên điền.

Phương trạch thập dư mẫu,

Thảo ốc bát cửu gian.

Du liễu âm hậu diêm,

Đào lý la đường tiền.

Ái ái viễn nhân thôn,

Y y khứ lý yên.

Cầu phệ thâm hạng trung,

Kê minh tang thụ điền.
Hộ đình vô trần tạp,
Hư thất hữu dư nhân.
Cửu tại phiên lung lý,
Phục đắc phản tự nhiên.
Dịch của Hoàng Tạo.
Trẻ không hòa thói tục
Tinh thích núi non chơi
Lưới bụi khi trót vướng
Chốc ba chục năm trôi
Chim lồng nhớ rừng cũ
Cá vung tiếc đầm khơi
Đồng nam về võ rậm
Yên phận ruộng vườn vui
Mười mẫu đất vừa vắn
Tám chín gian sơ sài
Hiên sau du liễu ropy
Thềm trước lý, đào tươi
Xóm cũ tuôn khói bếp
Làng xa thoáng bóng người
Ngõ sâu chó sủa vọng
Ngon dậu gà gáy dài
Sân ngoài không mấy bụi
Nhà rỗng thừa thanh thoi
Cũi lồng bó buộc mãi
Lại được thoả thuê đời.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76-1: Đại tướng quân tương tư trong Kết Lư. Bùi Nhị gia dự tiệc nhưng không vào cửa (1)

Bùi Đại nghe gia nhà hắn nói thì ngoan ngoãn đi ra đóng cửa lại, nhưng đến cửa lại thấy không ổn, cẩn thận nói: "Gia! Trời nóng, khép chặt cửa sổ e là sẽ sinh bệnh đó!"

"Ừ..." Bùi Nguyên Tu nghe vậy, bèn buông bút lông trong tay, hơi im lặng trong chốc lát, sau đó lại nhìn chiếc ghế kia cười rộ lên. Nghĩ lại thì thấy mình

phát ngốc rồi, dù có khép chặt cửa sổ thì cũng không thể giữ lại mùi thơm nhàn nhạt của Cửu Nhi được. Sau đó phát tay với Bùi Đại, nói: "Vậy thì mở cửa ra! Ừ, mở cả cửa sổ nữa!"

Bùi Đại nghe vậy liền nhanh chóng chạy đi mở cửa.

Vừa rồi bỗng nhiên gia nhà mình bật cười mà không báo trước khiến tim hần đập mạnh, cảm thấy không hiểu tại sao gia nhà mình lại đột nhiên cười điên cuồng như vậy. Bùi Đại thâm lắc đầu, không bình thường, rất không bình thường.

"Gia! Khuya rồi, tiểu nhân thấp đèn nhé!"

Bùi Nguyên Tu xuyên qua cửa sổ khắc hoa nhìn sắc trời bên ngoài, ráng chiều màu đỏ treo phía trên nóc nhà xa xa, ánh hồng bao quanh đám mây.

"Thấp đèn đi!"

Nghe vậy, Bùi Đại vung tay với bên ngoài, Bùi Tiểu nhanh chóng nâng cây nến vào. Hai người lên nhìn nhau.

Sau khi thấp đèn, trong thư phòng lập tức sáng hơn rất nhiều.

Bùi Tiểu tò mò quét mắt nhìn những chữ mà gia nhà vừa viết, có chút kinh ngạc: "Gia, trong thư các đã sớm có mục lục các loại sách của Cao tiên sinh, để ở phía dưới tráp sơn khắc(1) kia, nếu người cần thì để tiểu nhân lấy tới cho ngài!"

Bùi Nguyên Tu chỉ nói: "Không cần, ta chỉ là rảnh không có việc gì làm nên mang ra phân loại theo quy tắc thôi. Nếu không có việc gì thì hai người mau xuống đi!"

Dứt lời, Bùi Nguyên Tu lại vui đầu xuống dưới. Tất nhiên là hần biết trong thư các đã sớm có mục lục. Lúc đó nếu Cửu Nhi cần thì có thể tiện tay lấy ra ngay, nhưng lòng dạ hẹp hòi của Bùi Nguyên Tu tự dưng phát tác, nghĩ đến việc lấy chữ viết của nam nhân khác giao cho Cửu Nhi nhà hần thì trong lòng liền cảm thấy ghét bỏ. Mặc dù người đó là lão nhân hơn năm mươi tuổi cũng không được. Vậy cho nên cứ tự tay làm mục lục sách là được rồi. Nghĩ đến chữ viết của mình được Cửu Nhi nâng trong tay, lật qua lật lại, trong lòng liền cảm thấy ấm áp, mỗi lỗ chân lông từ đầu tới chân đều cảm thấy vô cùng thoải mái.

Bùi Nguyên Tu bận rộn trong thư phòng hai ngày, tạo mục lục bao gồm toàn bộ số sách mà hần sở hữu, cẩn thận cho vào bên trong chiếc hộp đẹp làm từ cây tử đàn thơm mát, phía trên viết hai chữ cứng cáp [Y Ngu], tâm trạng vô cùng tốt thả vào ống tay áo, đi về phía Đông Cung, làm phiền Thái tử giao hộ.

Hồi phủ chưa đến hai ngày, Anh Vương Lý Long Tá liền đến cửa, bị Lung Nguyệt sai đến trả sách.

"Làm phiền Anh Vương tự mình đến, sau này chỉ cần sai hạ nhân đến thông báo một tiếng thì Nhận Chi sẽ tự mình đưa đến cửa."

Lý Long Tá nhìn Bùi Nguyên Tu một cái: "Tại sao ta lại thấy câu này của Nhận Chi không có chút thành ý nào thế nhỉ? Nếu huynh thật sự sợ ta vất vả thì nhanh chóng dọn toàn bộ sách ở nơi này của huynh vào rương, đưa đến điện Kinh Chập luôn đi!"

Bùi Nguyên Tu cười nói: "Nếu như vậy thì Nhận Chi liền sai người chuẩn bị rương sách, ý Anh Vương như thế nào?"

"Miễn đi! Nếu như vậy thì chẳng phải lại rơi vào kế của nha đầu kia sao." Lý Long Tá tương đối sùng nịnh lắc đầu nói: "Nha đầu Cửu Nhi muốn hỏi huynh là cái tráp đựng mục lục kia ở đâu, còn bán không, nha đầu ấy thực sự thích phong cách cổ xưa của nó."

"Cái tráp đó là trong lúc rảnh rồi ta làm để giết thời gian, nếu công chúa thích thì giữ lại là được." Bùi Nguyên Tu nghe thấy thì thầm mừng rỡ, lúc trước làm tráp này chính là có suy nghĩ như vậy.

"Không ngờ, Nhận Chi còn có bản lĩnh như vậy. Chi là ý nghĩ của hai chữ [Y Ngu] này là gì?" Lý Long Tá cảm thấy cái tráp này rất được, mặc dù đây là chữ tranh sắt (2), bút lực cứng cáp, nhưng vì sao lại chỉ khắc hai chữ, không phải khắc một bài thơ lên thì sẽ tốt hơn sao? Kết quả lại bị nha đầu Cửu Nhi kia chê cười, nói hần không chịu hiểu sâu xa, khiến hần cảm thấy vô cùng ảm ức.

"Ngày xưa Lưu Tử Chính từng có câu [Thư do được đã, thiện độc chi khả dĩ y ngu] (3), ngày ấy đúng lúc nhớ đến liền tiện tay khắc lên."

"Thì ra là thế!"

Lý Long Tá bị biểu cảm của Bùi Nguyên Tu lừa gạt. Sau khi lấy tờ giấy mà Lung Nguyệt viết, đối chiếu trong thư các, cầm lấy quyển sách rồi cáo từ.

Bùi Nguyên Tu tiễn Lý Long Tá, sau khi trở lại thư phòng liền ôm mấy quyển sách mà Lung Nguyệt vừa trả, coi như là đang ôm nàng trong ngực, an ủi trong tư.

(1) sơn khắc (là một loại thủ công mỹ nghệ đặc biệt, đầu tiên phủ một lớp sơn lên bề mặt của đồ đồng hoặc gỗ, sau khi khô sẽ khắc hoa văn lên. Sản phẩm nổi tiếng nhất là ở Bắc Kinh và Dương Châu, Trung Quốc)

(2) tranh sắt (công nghệ làm tranh bằng sắt)

(3) Sách giống như thuốc vậy, đọc nhiều thì có thể chữa bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76-2: Đại tướng quân tương tư trong Kết Lư. Bùi Nhị gia dự tiệc nhưng không vào cửa (2)

Tối gần tiết vạn thọ.

Vào một ngày, Bùi Nguyên Tu chuẩn bị thọ lễ cho Thuận Khải Đế, vừa từ khó phòng bước ra liền nghe thấy Bùi Tiểu nói: "Nhị gia Bùi Viễn cùng Biểu cô nương Trần gia đến phủ bái kiến."

Bùi Nguyên Tu nhăn mày kiểm lại: "Mời đến thiên sảnh!" Dứt lời, cầm hộp dài trong tay đến thư phòng.

Bùi Nguyên Tu ở trong thư phòng một lát đã qua nửa canh giờ, hình như đã quên trong thiên sảnh còn có người đang chờ. Mãi đến lúc Bùi Tiểu đến mời, mới thu địa đồ Biên giới Bắc Cương đứng dậy.

Địa đồ biên giới Bắc Cương này chính là thọ lễ Bùi Nguyên Tu chuẩn bị cho Thuận Khải Đế. Bản đồ này dựa vào mấy năm chinh chiến ở biên cương, vừa dựa theo địa hình cũng trí nhớ của kiếp trước mà tự tay vẽ. Kiếp trước hắn được phong Phiến Vương đóng ở Bắc Cương mười năm, cho nên hắn đã quen thuộc với địa thế ở nơi đó quên không thể quen thuộc hơn. Ở đâu là rãnh trời, ở đâu là bình nguyên, hắn nhắm mắt cũng có thể vẽ ra được.

Điều khiến Đế Vương cảm thấy vui nhất chính là hiểu rõ về với lãnh thổ của bản thân, phần thọ lễ này của hắn nhất định sẽ hợp với tâm ý của Thuận Khải Đế.

Lão đại Bùi Nguyên Tu mất hứng bước ra khỏi thư phòng, bước về phía thiên sảnh, sau khi dừng lại một chút, khoe môi hơi cong lên, nói: "Bùi Tiểu, người đến thiên sảnh nói với bọn họ, ta bị Thái tử vội vàng triệu vào Đông Cung rồi!" Dứt lời bèn xoay người chạy về phía cửa bên.

Về phần vì sao Bùi Viễn lại đến đây?

Cái này phải nói đến lúc Bùi Nguyên Tu rời khỏi Bùi phủ. Ngày ấy hắn cuốn chăn màn lặng lẽ không tiếng động chuẩn khỏi Bùi phủ đến viện này ở, qua ba ngày Bùi lão phu nhân mới nhận được tin tức hắn không ở trong phủ. Như vậy mới thấy được, quan hệ giữa Bùi Nguyên Tu và người trong Bùi phủ có bao nhiêu lạnh bạc.

Bùi lão phu nhân suy nghĩ hẳn là Bùi Nguyên Tu đến quân doanh, quá khứ mặc dù Bùi Nguyên Tu cùng phụ thân Bùi Chiến mặc dù còn ở trong kinh thành nhưng phần lớn thời gian vẫn ở quân doanh, nên cũng không nghĩ nhiều. Suy cho cùng đứa cháu trai không cùng huyết thống không ở trước mặt cũng tốt, dù sao cũng phải có ngày trở về, còn nữa, dù hắn có bản lĩnh lớn như thế thì bà ta cũng là trường bối, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng không thể bỏ qua bà ta được. Bây giờ chỉ nghĩ đến việc làm cách nào để gỡ được hôn sự đã chết giữa hắn cùng cháu gái Trần Liên Bích kia thôi.

Gia cảnh Trần gia sa sút, ngày thường Trần Liên Bích cũng xinh đẹp, lại có vài năm đọc văn thư, tự khoe là tài nữ thông tuệ cảm kỳ thư họa, cũng tự coi mình cao hơn người khác, cho nên tất nhiên là chướng mắt gia đình bình thường. Mà nhà cao cửa rộng ai lại thêm để ý đến người có gia đình sắp hoang phế như nàng ta?

Vì thế, Trần gia này liền cần Bùi gia không buông miệng, đã có cô cô, cháu gái gả vào, bây giờ còn muốn gả cả cháu gái nữa vào cửa. Người ta có tâm tư, cháu gái có thân thiết bao nhiêu thì cũng không thể bằng cháu trai ruột, cho nên làm sao Bùi lão phu nhân có thể hứa gả Trần Liên Bích cho Bùi Viễn được. Vì thế liền đánh chủ ý lên người Bùi Nguyên Tu, bà ta nghĩ nếu gả cháu gái cho Bùi Nguyên Tu thì chính là bắt chẹt hậu trách của hắn. Vốn thừa dịp Bùi Nguyên Tu chính chiến ở xa, trở tay không kịp mới làm 'Gà trống bái đường', dù lúc hắn trở về, trong lòng không muốn nhưng cũng không thể không theo lệnh của trường bối, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Ai ngờ người tính không bằng trời tính, thế mà lại thất bại. Còn nhận được khẩu dụ của Thái tử, hôn sự đợi Bùi Nguyên Tu trở về rồi lại tính, ai dám làm trái?

Hôn sự này lại buông nửa năm, hiện tại cháu gái đã mười chín tuổi, đã là gái lớn thì không đợi kịp nữa rồi. Bùi Lão phu nhân liền bàn bạc với Trần thị, không bằng gạo nấu thành cơm trước. Sau đó liền nói với Trần Liên Bích, nàng ta cũng thẹn thùng gật đầu đáp ứng. Trần Liên Bích, lần đầu tiên gặp mặt Bùi Nguyên Tu vào năm mười mấy tuổi liền thăm xem hắn là phu quân, người có gia thế, có bản lĩnh, diện mạo lại tốt. Nếu không làm sao người có tính tình thanh cao như nàng ta lại chịu 'Gà trống bái đường', chỉ là tạo hóa trêu người, đời này lại gả không được.

Trần Liên Bích gấp gáp, mà Bùi Viễn lại vô cùng bình thản, từ nhỏ tổ mẫu và mẫu thân liền dạy hắn, Bùi phủ này là của hắn, Bùi Nguyên Tu chính là người ngoài. Vì thế, Bùi Viễn liền càng ngày càng không thích vị đại ca mà hắn không nhận thức này, chỉ coi hắn là người xa lạ. Năm ngoài trướng tú tài, có thể lấy được danh phận để nhập vào quốc học, kết giao với vài người con của gia đình quan lại, nhưng gia thế lại không hiển hách.

Từng nhóm học sinh trong quốc học cũng có bè cánh riêng, hoặc là dựa vào gia thế, hoặc là dựa vào sở thích mà phân chia.

Mấy người kết giao với Bùi Viễn đều là những người có gia thế bình thường nhưng lại tự khoe là tài tử.

Bùi Viễn dựa vào công trạng càng ngày càng hiển hách của vị đại ca giống như người xa lạ kia mà được mấy người trong bè phái nâng lên cao, bây giờ cũng đã thành trung tâm của đám người đó.

Ngày đó vào quốc học, mấy người quây thành một vòng nói chuyện phiếm, công tử Trương gia hâm mộ nói: "Lần tiết vạ thọ này, Viễn huynh có thể đến Linh Hữu! Thật là làm cho chúng ta ghen tị chết đi được!"

Tiết vạ thọ, tên như ý nghĩa của nó chính là sinh thần của Thuận Khải Đế, hàng năm vào ngày này Thuận Khải Đế thường thiết yến ở Linh Hữu, tụ họp với đám quan lại từ tam phẩm trở lên cùng gia quyến của họ, để tỏ rõ hoàng ân mệnh mông.

Bùi Đại Tướng quân Bùi Chiến lúc còn sống cũng chỉ từng dẫn theo phu nhân chính thất cùng Bùi Nguyên Tu đến.

Tất nhiên là Bùi Viễn chưa từng được đến đó. Mà người làm quan cao nhất trong nhà của mấy người qua lại tốt với hắn cũng chỉ đến quan tứ phẩm, tất nhiên là không có danh phận để đi.

Bùi Viễn nghe vậy thì động tâm, nhưng mặt vẫn như bình thường: "Ta không có chức lại không có phẩm cấp, làm sao có thể đến được Linh Hữu!"

"Viễn huynh chớ che giấu, đại huynh của huynh hiện đạt được tâm của Hoàng thượng, lần này nhất định sẽ phải đi, Viễn huynh là thân huynh đệ của Bùi Tướng quân, tự nhiên là có thể đi cùng!"

"Đúng vậy, Viễn huynh đi rồi trở về nhất định phải nói cho chúng ta biết linh hữu đẹp đến mức độ nào đấy!"

Trong [văn cấp thất thiên] có câu: [Lâm lang phu linh hữu, hoa sinh kết quỳnh dao]. Lâm viên Hoàng gia của Đại Chiêu quốc có tên là 'Linh Hữu', có ý là vườn ngự uyển của thần tiên, ở nơi đó sơn thủy quán quít, nhà cửa vô cùng tinh xảo, hoa cỏ sum xuê, giống như Bồng Lai tiên cảnh.

Mọi người nghe tiếng như lại không được tận mắt chứng kiến.

Bùi Viễn ở quốc học được vài vị bằng hữu nâng lên đến choáng váng mơ hồ, không biết Đông Tây Nam Bắc gì, liên tục mở miệng đồng ý, sau tiết vạ thọ sẽ dùng lối lờ lững đi mi về lại cảnh đẹp của Linh Hữu mời bạn tốt cùng nhau thưởng thức.

Đến lúc về nhà nghĩ lại mới cảm thấy bản thân quá khoa trương khoác lác rồi. Hắn nghĩ tới vị huynh trưởng mặc dù chưa bao giờ biểu hiện là chán ghét bản thân hắn những mỗi lần gặp mặt đều lạnh lùng. Mà bản thân Bùi Viễn cũng chưa bao giờ coi Bùi Nguyên Tu là huynh trưởng, cũng chưa bao giờ dùng lễ để đối đãi, nếu bây giờ đến cầu Bùi Nguyên Tu dẫn hắn đến Linh Hữu thì e là...

Từ nhỏ Bùi Viễn được người trong nhà nâng trong tay mà lớn lên, không nghe được một câu nói nặng, dù có chuyện gì cũng cố ra vẻ hòa nhã mà nói chuyện.

Mặc dù sĩ diện, nhưng cũng hiểu dù có bỏ ở nhà thì cũng không thể để người khác chê cười, huống hồ là mấy người có gia thế không bằng bản thân.

Sau khi quyết định chủ ý liền tới thư phòng trong Bùi phủ tìm Bùi Nguyên Tu. Sau khi tìm mới biết được Bùi Nguyên Tu đã không còn ở trong phủ nhiều ngày rồi. Hỏi tổ mẫu thì tổ mẫu cho rằng hắn đến quân doanh liền đánh ngựa đến Đại doanh ở phía Đông cầu kiến, ai ngờ lại chụp hụt. Hỏi người canh trại thì chỉ nhận được câu trả lời: "Hành tung của Tướng quân thuộc quân cơ, không thể thông báo cho người ngoài."

Bùi Viễn vô cùng ủ rũ, một người sống sờ sờ như vậy mà lại không thể tìm ra được. Trở về Bùi phủ, buồn rầu ở trong phòng, không ra ngoài dạo chơi học đòi văn vẻ với chúng bằng hữu như trước kia nữa.

Càng tới gần tiết vạ thọ, không khí chúc thọ trên đường phố, cửa phủ càng nòng đậm, đèn lụa màu đỏ được treo cao. Trong nội vụ cũng cho người dựng lều ở phố lớn, đợi đến ngày Vạ thọ sẽ phát điểm tâm, kẹo ngọt cho Lê dân bách tính, bày tỏ cùng vui với dân.

Còn Bùi Viễn thì ngày càng ảm đạm, trong đầu tràn ngập hình ảnh mọi người chỉ chò chò cười hắn. Ngày hôm đó, lúc hắn đang nuốt cơm không trôi thì gã sai vặt thân cận tiến đến: "Tìm được Đại gia rồi!"

Nghe xong câu này, tinh thần của Bùi Viễn lập tức tỉnh táo, và hai miếng cơm liền thay y phục, đến chỗ Bùi lão phu thân bẩm báo bản thân chuẩn bị xuất phủ. Đúng lúc này lại gặp Trần Liên Bích, bị nàng ta nấn nỉ nên dẫn đi cùng.

Lúc vào tiểu viện của Bùi Nguyên Tu, Bùi Viễn thăm xem thường: Loại người lỗ mãng thô kệch cũng bày đặt làm khuôn viên tinh xảo, đã không biết thưởng thức còn tự hạ thân phận, thật sự là ở quá lâu với đám người hạ đẳng thô bỉ trong quân nên cũng không lên được mặt bàn nữa rồi.

Mặc dù gia cảnh của Bùi gia không được như xưa, nhưng Bùi Viễn vẫn cảm y ngọc thực mà lớn lên, Bùi Lão phu nhân và Trần thị cung chiều hắn, tất nhiên là không nỡ để hắn chịu khổ tập võ, lại càng không muốn hắn lên chiến trường giết người, sợ mất tính mạng. Cho nên từ nhỏ Bùi Viễn chỉ biết: Tất cả những cái khác đều là hạ phẩm, chỉ có đọc sách mới là cao.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, những thứ mà bây giờ hắn có được đều là tổ phụ, phụ thân cùng huynh trưởng mà hắn đang xem thường dùng mồ hôi và máu đổi về. Mặc dù từ đáy lòng Bùi Nguyên Tu không thích vị đệ đệ này nhưng trong mắt người ngoài bọn họ là đại biểu của Bùi gia, nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn(1).

Lại nói đến Bùi Viễn cùng Trần Liên Bích, sau khi được Bùi Tiểu mời đến thiên sảnh, không trà không nước, chờ đợi ở đó nửa canh giờ. Chờ được cùng

chỉ là một câu: "Gia của nhà tiểu nhân được Thái tử gia triệu vào Đông Cung rồi!"

Bùi Nguyên nghe vậy, lại nhớ đến bình thường vốn thanh cao mà phải nhẫn nhịn ngồi chờ ở chỗ này liền cảm thấy mắc nghẹn ở trong cổ, muốn lên không được mà muốn xuống cũng không xong, chỉ có thể trừng mắt nhìn Bùi Tiểu nửa ngày, suýt nữa khiến bản thân uất ức mà chết.

Trần Liên Bích ở bên cạnh thẹn thùng hỏi một câu: "Không biết khi nào Đại biểu ca trở về?"

Bùi Tiểu lắc đầu: "Cái này tiểu nhân thực sự không biết, Thái tử là quân, gia của nhà tiểu nhân là thần, khi nào trở về đương nhiên là do Thái tử định đoạt." Nói xong trong lòng lại cười thầm: Chỉ cần các người chưa đi, thì gia của ta tất nhiên là sẽ không trở về.

Bùi Viễn lại nhìn Bùi Tiểu nửa ngày, muốn xác nhận xem hắn có nói dối không. Nhưng tiểu tử Bùi Tiểu này da mặt rất dày, người có nhìn chăm chăm hắn như thế nào đi chăng nữa thì mặt hắn cũng không đỏ lên. Chỉ cười nói: "Nếu không Nhị gia cùng Biểu cô nương ngồi chờ một chút?"

Bùi Viễn tức giận hừ một tiếng, đen mặt phất tay áo rời đi.

Sau khi ra đến cửa Trần Liên Bích còn lưu luyến quay đầu nhìn không rời rồi mới lên ngựa.

Mấy ngày sau, chỉ cần Bùi Viễn đến cửa thì bất kể là người nào cũng đáp giống hệt nhau: "Gia của nhà chúng ta ra ngoài chưa về!"

Nếu như hỏi: "Khi nào trở về?"

Thì sẽ đáp: "Cái này tiểu nhân cũng không biết được!"

Trong lòng cũng biết là đám nô tài này lừa gạt hắn, có tâm muốn đánh thẳng vào bất lý Bùi Nguyên Tu, nhưng những hạ nhân trong viện đều là những người Bùi Nguyên Tu lựa chọn trong quân ra, mười thừ sinh trắng bóc trời gà không chặt như hắn cũng không đánh lại được một người. Không đánh lại được đám người kia liền phải cảm giận mà quay về.

(1) Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: một người vinh hoa thì tất cả vinh hoa, một người tổn hại thì tất cả tổn hại, tức là trong một tập thể liên kết nhau, kết quả của một cá nhân cũng là của cả tập thể

Sáng sớm ngày 21 tháng 6, Thuận Khải Đế mặc Long bào, đầu đội mũ miện mười hai chuỗi ngọc, tế bái thái miếu trước, sau đó lại hành lễ với đàn xã tắc, sau đó ngồi trên ngai vàng ở khắc hoa văn rồng lượn ở điện Kim Loan nhận châu mừng của bách quan.

Lúc này bách quan mặc triều phục, dựa theo phẩm cấp lớn nhỏ, tay nâng ngọc Như ý tiến vào điện Kim Loan chúc mừng. Những quan chức có phẩm cấp nhỏ, không có đủ điều kiện vào điện Kim Loan thì sẽ đứng xếp hàng đưa lễ vật ở ngoài cửa Càn Thanh cùng với tiến sĩ, cử nhân, cống sinh, giám sinh, các bộ lão, quan viên các tỉnh vào kinh thành chúc mừng. Sau đó là sứ thần phiên bang đến chúc mừng.

Sau đại lễ, sẽ hắt nước dội phố, dùng đệm lót hoàng thổ, năm trăm Kim Ngô Vệ đi theo bảo vệ Thuận Khải Đế cùng Cản Hoàn hậu cùng ngồi Long tiền đi về phía Linh Hữu.

Trước ngự giá, Thái tử Lý Long Hựu cùng Anh Vương Lý Long Tá cưỡi ngựa dẫn đường cho Long Tiễn, phía sau Long Tiễn là loan giá của Công chúa Lung Nguyệt, phía sau nữa là xa giá của phi tần hậu cung được sắp xếp dựa theo phẩm cấp.

Từ lúc xuyên không đến, Lung Nguyệt cảm thấy Tiết vận thọ này gần tương đương với lễ quốc khánh của nàng ở hiện đại, mà còn rầm rộ long trọng hơn lễ quốc khánh rất nhiều. Ở cô đại, ngày lễ này còn được xưng là ngày lễ trọng đại nhất, còn hơn cả tết âm lịch. Nhưng như vậy cũng không quá ngạc nhiên, đất đai trong thiên hạ đều là của vua, những nơi bên ngoài đất của vua hẳn là vua của các vị thần. Hoàng đế của thời đại này là chủ nhân sinh từ của một quốc gia, cho nên ngày sinh của thần tự nhiên là long trọng hơn ngày tết âm lịch của dân tộc rồi.

Lúc ngự giá tới Linh Hữu thì quan viên ngoài tam phẩm cùng gia quyến đã đến đợi từ lâu rồi.

Mọi người đồng loạt quỳ xuống, đồng thanh: "Ngô Hoàng vận thọ thiên thu!"

Nghênh ngự giá vào trong.

Lúc Lung Nguyệt đỡ tay Hoán Ngọc cùng Tiễn Bích, giẫm lên ghế kê chân gỗ từ đàn chạm bức tranh doi qua ngày xuống xe ngựa Thất bảo hương quý giá thì vài ánh mắt sắc bén giống như tên bắn ghim vào người nàng, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Lung Nguyệt thở dài, thầm thề lười trong lòng, nàng lại kéo thêm một đồng thù hận rồi. Chính nàng cũng không muốn, chỉ tiếc nàng là công chúa dòng chính, lại còn có phong hào 'Thụy Mẫn', từ hậu cung đến đoàn người bên ngoài, ngoại trừ mẫu thân của nàng thì nàng chính là người có thân phận tôn quý nhất, xa liền của nàng tất nhiên là được sắp xếp sau Long Tiễn. Nàng thật sự muốn ngồi cùng một xe với người khác. Nhưng với thân phận của công chúa dòng chính cao hơn phi tần, sao có thể ngồi cùng một xe với mấy phi tần ấy? Mà Phụ thân ngồi cùng xe với mẫu thân, nàng cũng không có cách nào xen vào giữa? Huống chi tổ chế cũng không cho phép!

Lúc Lung Nguyệt xoay người thì tiện thể nhìn về phía của Thất công chúa, công chúa chưa xuất giá trong cung có ba vị: Cẩm Loan, Lung Nguyệt, Hóa Diên. Cẩm Loan và Hóa Diên dựa vào thân phận của mẫu phi mà ngồi cùng xe đến.

Lúc này Cẩm Loan cũng đang ngao độc nhìn Lung Nguyệt chăm chăm, sau đó chuyển hướng nhìn về phía cảnh sắc quanh đây, trong lòng thầm oán hận vô hạn. Cùng là Đế cơ, nhưng ánh sáng kiểu này luôn bị Lung Nguyệt chiếm hết, còn bản thân thì vĩnh viễn bị bóng râm của nàng che phủ, liền giống như một viên trân châu bị giấu đi. Nghĩ đến đây, một chút ai oán không khỏi thoáng hiện trên gương mặt của nàng ta.

Và tất nhiên là khoảnh khắc ai oán của nàng ta cũng không bị Lung Nguyệt bỏ qua.

Điều khiến Lung Nguyệt cảm thấy phiền phức nhất là gì? Không phải là Đại tiểu thư nũng nịu, cũng không phải là người cao ngạo như không tước. Mà chính là người tự cho là đúng, chung quy lại có cảm giác sinh không gặp thời, lòng người cao hơn trời. Cẩm Loan vừa đúng là một trong những loại người này.

Lung Nguyệt không nhìn Cẩm Loan, mà đi qua nàng ta, kéo tay Hóa Diên bước về phía Tẩm cung Cúc Nguyệt của nàng nghỉ ngơi. Bên trong Linh Hữu, dù là Hoàng tử, Công chúa, phi tần hay là Vương gia thì đều có chỗ nghỉ ngơi riêng. Giữa mùa hè, lúc nóng nhất cũng sẽ đến nơi này nghỉ lại.

Triều phục Công chúa mặc lên người thực sự rất rườm rà, khiến người khác buồn phiền, thừa dịp cách lúc khai yến còn một khoảng thời gian, Lung Nguyệt tính toán muốn gỡ mũ phượng thất vĩ kim ti toàn trân châu trên đầu xuống. Chiếc mũ phượng này rất nặng, nàng đánh giá nó cũng phải chừng ba cân, đáng thương cho gáy ngọc nhỏ nhắn của nàng, bị ép sắp gãy đôi rồi. Thực không hiểu được làm sao mẫu thân có thể đội mũ phượng cửu vĩ bảo thạch đầy trân châu mà cử chỉ vẫn khéo léo trang nhã, không kém phần tự nhiên thoải mái được? So với chiếc mũ phượng này của nàng thì chiếc kia ít nhất cũng phải nặng sáu cân.

Mà mũ đội đầu của nhóm mệnh phụ bên ngoài kia cũng phải hơn hai cân, lại thêm y phục trên thân rườm rà, hành động còn phải đề ý lễ nghi, phải đoan trang, đúng mực. Đột nhiên Lung Nguyệt cảm thấy làm phu nhân mệnh phụ cũng là một công việc phải dùng thể lực!

Lung Nguyệt lôi kéo Hóa Diên trốn ở Cúc Nguyệt các, dỡ đồ trang sức xuống, nằm trên giường quý phi, trong tay cầm một chiếc quạt tròn, khẽ quạt qua quạt lại.

Quạt tròn là tác phẩm Hóa Diên đặc biệt thêu cho Lung Nguyệt.

Quạt tròn làm từ lụa mỏng đỏ tươi, dùng thủ pháp thêu hai mặt thêu thành hình mèo nhỏ bắt bướm, cán quạt có treo hồng ngọc bình an, ánh sáng chiếu vào ngọc, ngọc sẽ phản chiếu lên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của Lung Nguyệt khiến nó càng thêm kiều diễm ướt át.

Hóa Diên không nhịn được cảm thán: "Muội giống như bước ra từ tranh vẽ vậy, thật sự khiến người nhìn phải động tâm!"

Lung Nguyệt không vui nhìn nàng: "Bát tỷ tỷ cũng học được miệng lưỡi trơn tru, cũng thích trêu ghẹo muội rồi!"

"Ta trêu muội chỗ nào? Ta là người thành thật nhất, nếu không tin muội hỏi mấy nàng ấy xem!" Nói xong chỉ tay qua nhóm người Hoán Ngọc.

"Ta nhìn xem mấy người các em có ai dám gạt đầu!" Lung Nguyệt bày dáng vẻ ác bá.

"Nhóm nô tỳ không dám, không dám!" Nhóm người Hoán Ngọc cực kỳ phối hợp cuồng quýt xua tay.

Sau đó, mọi người trong Cúc Nguyệt các của Lung Nguyệt cùng cười ồ lên.

Trước chủ lầu của Cúc Nguyệt các có một cái hồ xanh biếc, mái nhà tạo hình đặc biệt, lúc ánh trăng chiếu vào trong nước sẽ giống như đôi tay ngọc thon dài của một nữ tử. Trăng lên đỉnh đầu, lúc chiếu xuống hồ sẽ tạo lên hình ảnh giống như trăng được nắm trong lòng bàn tay nên được gọi là 'Cúc Nguyệt' (Nắm giữ trăng).

Chủ tớ mấy người Lung Nguyệt chơi đùa một chút liền có cung nhân đến hồi bẩm, thọ yến sắp bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Dao đài thọ yến giống như tiên cảnh, Cử công chúa dâng tặng lễ vật biểu hiện diễm lạnh

Editor: Búnn.

Nghe tiểu cung nhân hồi bẩm xong, Lung Nguyệt thấy chết không sờn ăn hai miếng hồng sữa ướp lạnh, rồi sau đó chỉ vào triều phục công chúa nói: "Mặc cái gông xiềng này lên cho ta đi!"

Đào Châu cũng Tiền Bích cười nâng mũ phượng cùng y phục đến, Hoán Ngọc cùng Dịch Thúy cẩn thận tiếp nhận, mặc từng cái cho Lung Nguyệt.

Hóa Diên ngồi phía trước bàn trang điểm để Sương Nhi cùng Hà Nhân hầu hạ trang điểm, cài trâm kim phượng ngũ vĩ tơ vào chính giữa búi tóc, hạt châu

buồng xuống lác nhệ dưới trán, dung nhan ngày thường thanh lệ mộc mạc lúc này lại hiện ra chín phần uy nghiêm của Hoàng gia.

Hóa Diên không có phong hào công chúa, triều phục công chúa không có mũi chỉ có trâm, vì cũng không phải là con vợ cả, cho nên trâm phượng theo tổ chế cũng chỉ có ngũ vĩ (năm sợi tơ), cho dù tương lai có được phong hài thì cũng chỉ là mũi kim phượng ngũ vĩ thôi, tương đương với nương nương trong hậu cung ngồi trên phi vị.

Sau khi thu thập sẵn sàng, Lung Nguyệt và Hóa Diên nắm tay nhau đi về phía Dao đài.

Cái gọi là Dao đài nằm giữa hồ giữa trung tâm Linh Hữu, hồ này là Quỳnh Hồ, đảo chính là Dao đài, từ tên suy ra cảnh, có thể nói là đẹp như tiên cảnh.

Sóng trên hồ xanh biếc dập dờn, mây trắng trời xanh hiện trong nước, hoa súng hồng, trắng cũng không quá rậm, hai ba đóa kết thành một nhóm, cá chép nô đùa xung quanh khóm hoa này. Liều rù bờ hồ, cảnh theo gió mon tron mặt hồ, nổi lên từng tầng từng tầng sóng lăn tăn. Mặt trời chiếu trên mặt hồ, khiến nước càng thêm trong vắt. Xuân hạ dần nước mát lạnh từ trong lòng đất, Thu đông lại chảy thành Ôn Tuyền trong núi, khiến phía trên Quỳnh Hồ bốn mùa nổi trên một tầng sương trắng lượn lờ.

Dao đài ở trong hồ, được kết nối với bờ hồ bởi một chiếc cầu ngọc cừ khúc khúc lan. Trên đỉnh đài lúc nào cũng thoang thoảng mùi hương hoa cỏ, đỉnh đài được bao bọc bởi lớp sương trắng mờ ảo, giống như không gian ảo ảnh, người vào đó như nhập vào Bồng lai tiên đảo.

Thật sự có ý nghĩa vô cùng độc đáo, vô cùng khéo léo, tinh xảo tuyệt vời.

Lung Nguyệt kéo Hóa Diên đi qua thuyền hoa, chọn cầu ngọc cừ khúc, bước từng bước về phía Dao đài.

Phía trên Dao đài, gia đình quan viên huân quý đã dựa theo phẩm cấp tự ngồi quanh bàn. Điểm tâm tinh xảo như trái cây, trà thơm được khéo léo bày biện trên bàn, Đế hậu chưa xuất hiện nên không ai dám động vào, chỉ tụ tập thành một nhóm hai, ba người nhẹ giọng nói chuyện phiếm.

Lúc này Bùi Nguyên Tu có chút xấu hổ, những người kia đều vây quanh một bàn, chỉ có một mình hắn một chỗ, tỏ rõ hình ảnh cô đơn, vô cùng buồn tẻ. Hắn đành phải bụng trà thơm đứng ở ven hồ, ngắm cảnh thưởng thức trà.

Minh Thức thấy bèn đi tới bên cạnh bồi hắn đứng cùng, hỏi: "Cảnh này như thế nào?"

Khỏe miệng Bùi Nguyên Tu hơi nâng lên, mắt rạng rỡ hơn một chút, chỉ nói: "Đẹp không sao tả xiết!"

Minh Thức tưởng hắn đang bình cảnh, lại không biết hắn đang ám chỉ bóng dáng đỏ thắm trên cầu ngọc cừ khúc kia.

Không phải ai khác, chính là Lung Nguyệt.

Triều phục công chúa ở Đại Chiêu quốc, chỉ có Công chúa dòng chính mới được mặc màu đỏ thắm, các công chúa còn lại chỉ được mặc màu hồng đào. Bởi vậy trong yên quốc, vì phải tránh triều phục công chúa nên mọi nữ tử trong gia đình huân quý không dám mặc hai màu này.

Trên cầu ngọc cừ khúc, Lung Nguyệt mặc triều phục công chúa đỏ thắm thêu phượng mạ vàng, ánh sáng chiếu vào tạo nên vô số những viên ngọc lấp lánh, khiến dung nhan mềm mại tinh xảo càng thêm đoan chính thanh nhã, mình diễm không gì sánh nổi. Gió hạ mon tron mặt hồ, những sợi kim tuyến trên vạt áo mỏng đỏ thắm bay qua bay lại giống như nhảy múa, lộ ra gấm Minh Châu thêu Tứ Xuyên Bách Điều bên trong triều phục.

Sương trắng nhẹ nhàng bay lượn, giống như tiểu tiên nữ ở thiên cung hạ phàm. Mỹ nhân, mỹ cảnh hợp lại càng càng thêm phần lộng lẫy, giống như nhập vào bức tranh, khiến người xem phát ngốc không chỉ có một mình Bùi Nguyên Tu.

Trong giây lát, đôi mắt của Cẩm Loan lại trần ngập oán giận, khăn lụa trong tay bị vò mấy lần, răng cắn môi, thầm hận: Đã sinh Du sao còn sinh ra Lượm!

Lung Nguyệt bước lên Dao đài, một đám huân quý mệnh phụ nhanh chóng bước lên hành lễ.

"Chư vị đại nhân, phu nhân miễn lễ đi!" Lung Nguyệt treo dáng vẻ công chúa lên, nghiêm mặt, trầm ổn nói. Cùng với tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu kia thật đúng là hai người khác nhau. Lúc này nàng là Thụy Mẫn công chúa tôn quý nhất đại chiêu quốc, đại biểu cho thể diện của Hoàng gia. Do đang mặc triều phục, nên nhà ngoại nàng cũng không dám quá mức thân cận. Nàng chỉ khẽ mỉm cười với người của Minh gia, rồi sau đó quay sang hành cung lễ với phu thê hai vị Bình Vương cùng An vương, sau đó hàn huyên vào câu với Hoàng huynh, Hoàng tẩu cùng vài vị công chúa. Sau đó liền đi về phía bàn được chuẩn bị cho Công chúa chưa xuất giá.

Mặc dù trong lòng biết, lát nữa phụ thân cùng nẫu thân giả làm thì bản thân phải đến giữa bọn họ ngồi, hàng năm vẫn là như vậy, thế nhưng bây giờ vẫn phải làm một số chuyện giả dối như thế này.

Lung Nguyệt vừa mới ngồi xuống, Thất công chúa Cẩm Loan liền nhẹ nhàng đi tới. Tìm chỗ ngồi cách xa nàng nhất, nhưng lại đối diện với nàng. Trong lòng thầm oán hận lần nào nổi bật của nàng ta cũng bị nàng cướp đi, hung hăng lườm nàng một cái.

Lung Nguyệt chỉ làm như không nhìn thấy, nhưng trong lòng lại cười thầm, tròng mắt nhìn cũng là tròng giữa thanh thiên bạch nhật, bản thân việc gì phải tìm con giận không đâu, người khác lại không bị rúng động lòng nào, tội gì phải làm như vậy. Chưa kể đến rơi vào mắt người ngoài thì họ cũng đánh giá là bản thân keo kiệt, khiến người coi thường, đánh mất tôn nghiêm của hoàng gia.

Nhưng Lung Nguyệt không tự cho mình là thánh nẫu Bạch liên hoa mà đi lên nhắc nhở nàng ta. Với lại, nàng vốn không phải là người lấy đức báo oán,

lấy oán báo oán cũng chẳng hề gì, không ăn miếng trả miếng hay ăn miếng trả miếng cũng chẳng liên quan. Còn nữa, cho dù nàng có lòng tốt khuyên bảo thì chắc cũng bị cho là lòng lang dạ thú, nên việc gì nàng phải làm như vậy?

Lung Nguyệt chỉ ngồi xuống, nhẹ giọng nói chuyện phiếm với Hóa Diên.

"Bát tỷ tỷ, nếu sau này Thất tỷ tỷ nói mấy lời chanh chua thì tỷ cũng không cần để trong lòng, vào tai phải ra tai trái, coi như gió thổi qua tai là được rồi!"

Hóa Diên nhấp một ngụm trà thơm, nói: "Ta thấy bình thường, năm nào nàng ta cũng như thế, ta đã sớm thành thói quen rồi, nếu muốn tiếp thu thì vài năm đã sớm sinh bệnh rồi, bây giờ ta sớm đã thấy rõ, cái gì cũng không bằng tự hài lòng với bản thân!"

Lung Nguyệt nâng môi: "Đúng vậy, cái đó gọi là [Tha cường nhậm tha cường, thanh phong phát sơn cương; tha hoành do tha hoành, minh nguyệt chiếu đại giang](1). Ngôn ngữ có thể đã thương người khác, chỉ vì người nghe để ý thôi."

"Câu này của muội ở đâu vậy? Cái gì gọi là [Thanh phong phát sơn cương - minh nguyệt chiếu đại giang], thật là thú vị!"

Lung Nguyệt trầm ngâm, những lời này nàng thấy được ở kiếp trước trong [ý thiên đồ long ký] của Kim Dung đại hiệp, nàng nên giải thích câu này như thế nào đây?

Lúc sau nàng nói: "Lúc đó thấy lời này có lý, bây giờ lại không nhớ nổi nó xuất phát từ đâu rồi."

"Tỷ lại rất hâm mộ muội, đọc sách mà hiểu rõ từ trong ra ngoài, tỷ làm sao cũng không được, từ lúc còn nhỏ đã không phải người thích đọc sách, chỉ cần cầm sách một lát là nào bắt đầu hôn mê. Nếu không tỷ cũng sẽ biết thêm một số chuyện thú vị!"

"Cái này thì có gì, muội muội nói cho Bát tỷ nghe là được. Tỷ thích nghe loại nào? Muội muội ta hẳn biết gì thì nói nấy, không biết sẽ không nói!"

"Muội đó! Vừa đoan trang được một lát liền hiện nguyên hình!" Hóa Diên oán hận nàng, muốn nâng tay véo hai gò má phẫn nộ của nàng nhưng nghĩ đến tình huống hiện tại lại thu tay.

Hai tỷ muội thân thiết nói chuyện, Cẩm Loan ngồi đối diện nhìn vào lại âm thầm hờn dỗi.

Không bao lâu sau, lại nghe thấy thái giám cao giọng truyền bẩm: "Hoàng thượng, Hoàng hậu giá lâm..." Âm thanh lạnh lạnh có lực xuyên thấu quanh quần một lúc lâu rồi mới tản đi.

(1) Tha cường nhậm tha cường, thanh phong phát sơn cương; tha hoành do tha hoành, minh nguyệt chiếu đại giang

Hắn mạnh kệt hắn mạnh, gió vẫn thổi mát núi; Hắn hoành kệt hắn hoành, trăng vẫn sáng non sông.

Đơn giản là hắn làm gì thì kệt hắn.

Mọi người phía trên Dao đài nhanh chóng đứng dậy ra bến bờ nghênh tiếp, hành cung lễ, kính cẩn chờ đợi.

Thuyền hoa cừu long màn che mình hoàng rường cột chạm trổ chậm rãi cập bờ. Đế Hậu cầm tay nhau xuống thuyền hoa, theo nghi thức hoàng giá đi trước, cung nữ cầm quạt lớn đi sau. Phía sau phi tần cũng lần lượt đoan trang xuống thuyền theo sau thuyền hoa của Đế hậu.

Đội mọi người đồng thanh: "Ngô Hoàng vạn thọ thiên thu!"

Đế hậu cùng mỉm cười giơ tay lên, tách ra nâng phu thê An Vương cùng Bình Vương, lại nói: "Bình thân!"

Sau đó tới phía trước Lung Nguyệt, Thuận Khải Đế theo thói quen kéo tay nàng cùng đi về phía Phương trượng đình.

Phương trượng đình, chính giữa nơi tổ chức thọ yến, lấy thơ của cư sĩ Đông Pha: [Úc úc thương ngô hải thượng sơn, bồng thái phương trượng hữu vô gian] (1). Mà hai câu đối này cũng được tự tay Thuận Khải Đế viết trên tấm bảng nghênh đón ở đình trụ.

Bên trong đã sớm sắp xếp xong bàn tròn từ đàn khắc hoa văn hình mây như ý cùng du long hỷ phượng và ghế dựa song long phượng, trên bàn cũng đã bày biện hoa quả cùng điểm tâm. Thuận Khải Đế vẫy vẫy tay, lập tức có tiểu thái giám đặt một chiếc ghế đệm giữa hai chiếc ghế long phượng.

Lung Nguyệt thầm cười trộm, nghĩ đến chuyện có lẽ thái giám chấp sự đã quen với việc này rồi. Từ nhỏ, hàng năm, cho dù là cung yến hay gia yến, bọn họ đều phải thêm một chiếc ghế trên bàn của Đế hậu. Chiếc ghế này đã chuẩn bị từ trước, chỉ đợi Hoàng thượng vẫy tay một cái liền nhanh chóng đi lên sắp xếp.

Đế hậu ngồi xuống, được cho phép, nhóm người huân quý cùng gia quyến mới dám ngồi xuống.

Cung nhân dâng đại hồng bào mà Thuận Khải Đế vẫn uống lên cho ông.

Lung Nguyệt nâng cốc trà, dùng tay áo che miệng khẽ nhấp một ngụm, răng môi lưu hương, dư vị lâu dài. Nếu không phải do xuyên qua thai, nhận được thân phận công chúa tôn quý này thì chưa chắc nàng đã có may mắn để có thể thưởng thức đại hồng bào được lấy trên ba gốc cây giữa sườn núi Vũ Di.

Dựa theo lệ thường, Thuận Khải Đế và Cẩn Hoàng hậu sẽ hàn huyên vài câu với nhóm người huân quý, sau đó mọi người lại làm thêm một lần lễ bái chúc thiên thu, tiếp đó là phần chính, cũng là lúc Hoàng tử công chúa lộ mặt dâng quà mừng thọ!

Dựa theo thứ tự trường ầu mà dâng quà mừng thọ, có thể nói chính là mỗi người mỗi cách thể hiện bản lĩnh của mình. Chính là lúc dụng tâm lương khổ, ngụ ý sâu sắc. So với quà mừng của chư vị Hoàng tử thì quà mừng thọ của Anh Vương cùng Thái tử Lý Long Hựu có chút quá mức tùy ý.

Lý Long Hựu chỉ làm một bài thơ chúc thọ, viết vào một tấm sớ dâng lên làm quà mừng thọ.

Mà Lý Long Tá lại càng tùy tiện, chỉ lấy hải sản tôm cua ở đất phong Bột Hải Quận của hắn đưa tới thọ yến nấu ăn, coi đó là quà mừng thọ.

Sau khi nhóm người huân quý nghe xong thì thâm nuốt khí lạnh. Họ cho rằng Thái tử cùng Anh vương quá mức ý sủng sinh kiêu, quà mừng thọ quá mức có lệ rồi. Lại suy nghĩ xem nếu Hoàng thượng tức giận thì bọn họ nên làm gì, cầu hay là không cầu, nếu như cầu thì phải làm thế nào cho tốt!

Nhưng trên mặt Thuận Khải Đế lại không lộ một chút không vui nào.

Mọi người lại đoán hắn là Hoàng thượng muốn cho mặt mũi nên mới không tức giận thôi.

Bọn họ lại không biết, trong lòng Thuận Khải Đế lại vô cùng vui mừng. Suy cho cùng ông ngồi trên vị trí cao không khỏi quá lạnh, có được thiên hạ, bảo vật trân quý quá mức quý hiếm lại không thiếu, chỉ còn thiếu tình cảm chân thật thôi. Dưới con mắt của Thuận Khải Đế, không mong quà mừng của Lý Long Hựu cùng Lý Long Tá lấy được lòng mọi người, dù sao cùng là hiếu tâm của nhi tử, làm sao ông có thể không vui?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trong này cũng là do Thuận Khải Đế có lòng riêng, ông yêu ai yêu cả đường đi, có nên cảm thấy hai nhi tử hài lòng nhất này làm gì cũng tốt. Nếu đổi sang Hoàng tử khác, chỉ sợ không thể hiện ra bên ngoài, nhưng trong lòng cũng bùng bùng lửa giận rồi.

Sau nhóm Hoàng tử là đến nhóm Công chúa.

Thất công chúa Cẩm Loan chúc thọ bằng kiếm vũ, nhẹ tựa chim hồng, kết hợp nhu cương, mềm mại nhưng không mất anh khí, đúng là tài năng bốn phương khiến mọi người tán thưởng.

Bát công chúa Hóa Diên dâng bình phong thêu song diện bách thọ đồ, đường thêu mịn như dùng bút vẽ, mũi kim giao nhau vô cùng thoải mái tự nhiên, giống như chứa được cả trăm màu.

Lung Nguyệt nhỏ tuổi nhất, để Cát An nâng hộp gấm đưa đến trước mặt Thuận Khải Đế, đám huân quý đang ngồi cũng thầm suy đoán, trong đó là cái gì. Xưa nay ý định của Cửu Công chúa luôn linh hoạt, vừa sáng tạo, vừa nhanh nhẹn, chỉ là không biết chiếc hộp gấm này có thể đưa ra vật gì kinh diễm.

Lúc nâng chiếc khăn phủ lên, trước mắt hiện tám quả đào, mọi người nhìn thấy, lòng hiếu kỳ như rơi xuống ngàn trượng.

Cẩm Loan càng thâm cười nhạo trong lòng.

Nhưng sau khi nhìn quả đào một lúc thì bỗng nhiên Thuận Khải Đế đọc lên: "Đông Hải Bích Thủy, Nam Sơn Thanh Tùng(2)." Tiếp đó vuốt râu, mặt không thể che nổi nét vui mừng, lại nói một chữ: "Tốt!"

Tiếp đó vẫy tay đề Cát An nâng tám quả đào đi xung quanh để mọi người đánh giá.

Mọi người nhìn đến, phía trên quả đào đúng là có tám chữ Hoàng thượng vừa đọc. Những chữ này không phải là dùng bút viết, mà là xuất phát từ tự nhiên, trong lòng không nhìn được cảm thấy kỳ lạ. Nhưng vẫn vội vàng đứng dậy, hành đại lễ, trong miệng hô to:

"Vạn tuế thiên thu, Đào Cát Tường, chính là trời bảo vệ của Đại Chiêu ta! Ngộ hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế! Thụy Mẫn công chúa có thể nhận được Đào Cát Tường, đúng là phúc tinh của Đại chiêu ta! Thụy Mẫn công chúa thiên tuế! Thiên tuế! Thiên thiên tuế!"

Thuận Khải Đế nghe thấy, mở miệng cười to: "Hai chữ Cát Tường này trầm thấy dễ nghe. Bình thân đi!" Rồi sau đó xoay người nói với Lung Nguyệt: "Quả đào Cát Tường này của con từ đâu mà đến? E là không phải tìm được rồi!"

Lung Nguyệt đứng lên, phúc thân nói: "Phụ hoàng anh minh! Quả đào này là do nhi thần trồng được!"

"A? Trẫm chỉ nghe nói con không có việc gì liền thích nghịch một chút hoa cỏ, lại không biết tiểu nha đầu con có bản lĩnh này từ bao giờ?" Sau đó quay sang cười với Cẩn Hoàng hậu: "Nhìn nha đầu lớn liền dần có tâm tư rồi, vậy mà lại che dấu không nói với chúng ta!"

Cẩn Hoàng hậu mỉm cười.

Lung Nguyệt được dịp khoe mẽ: "Nhi thần nào dám giấu, chỉ là muốn tạo bất ngờ cho phụ hoàng thôi! Chữ lạ trên đào là con đọc được trong một quyển sách, nên làm thử, ai ngờ lại thành công nên mới dám lấy ra bêu xấu."

"Sách nào?"

Anh Vương Lý Long Tá tò mò truy vấn, phát hiện trường hợp không đúng, nói lỡ, bèn cuống quýt cúi đầu uống trà.

"Về phần tên quyền sách là gì con lại không nhớ." Lung Nguyệt quay đầu thành khăn, lại mang theo chút làm nũng nói với Thuận Khải Đế: "Phụ hoàng cũng biết ngày thường còn đọc nhiều loại sách, làm sao có thể nhớ ra được?"

"Tha cho con đó!" Thuận Khải Đế cười.

Lung Nguyệt nói: "Mặc dù nhi thần không nhớ được sách gì, nhưng vẫn nhớ trong sách có nói qua làm cách nào để không chế được côn trùng viết chữ!"

"Cách gì?" Lý Long Tá lại không nhịn được hỏi.

Thuận Khải Đế cười hắc hắc: "Nếu con không giữ được kiên nhẫn, trăm lần tốt bụng cho con hỏi một câu." Rồi sau đó nhìn Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt lại thừa nước đục thả câu: "Thật ra phương pháp này không khó, nhưng nhi thần chỉ sợ lúc côn trùng lít nha lít nhít xếp chữ sẽ khiến phụ hoàng kinh ngạc!"

"Trăm là thiên tử, côn trùng có nhiều bao nhiêu cũng không làm trăm sợ!" Dứt lời quay sang hỏi mọi người: "Có muốn nhìn một chút không?"

Đám huân quý cũng tò mò, ào ào đứng dậy đáp: "Chúng thần đồng ý xem! Thụy Mẫn công chúa đọc nhiều sách vở, mời công chúa chỉ giáo!"

"Đừng lên thừa nước đục thả câu!" Cẩn Hoàng hậu giận dữ liếc Lung Nguyệt.

"Thụy Mẫn đành bêu xấu rồi! Chi là tốn chút thời gian!" Dứt lời liền vẫy tay với Cát An ở bên cạnh, thì thầm với hắn vài câu. Cát An nghe xong mắt sáng lên, quay sang Đế hậu cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Bùi Nhận Chi chìm đắm trong những việc đã qua, Cử Nhi khéo léo suy nghĩ phá thần tích

Editor: Búnn.

Không nói đến chuyện Cát An xuống dưới làm gì, mọi người chỉ nghe được Thuận Khải Đế nói phải chờ một chút, liền xua tay cho cung nhân dọn trà bánh xuống, bày rượu và thức ăn lên.

Yến hội bắt đầu, nhạc vui vẻ vang lên.

Bùi Nguyên Tu cùng vài người còn độc thân đến ngồi cùng một bàn với đại thần. Cũng không quen biết, trong bữa tiệc cũng chỉ là ngại quan hệ cá nhân cho nên nói qua nói lại vài câu không đầu không cuối cho qua.

Bàn của hắn đối diện, cách bàn của tiểu bối Minh gia không xa, ngẫu nhiên sẽ có lúc hắn và Minh Thúc nhìn nhau, sau đó sẽ mỉm cười nâng chén chúc mừng.

Món ăn đại khái đã được bày biện đủ, vì đây là quà mừng thọ của Anh Vương Lý Long Tá, cho nên dường như toàn bộ thức ăn đều là hải sản, cá bói tôm cua, cái gì cần đều có. Vì đi lại trong cổ đại không nhanh và tiện, bữa ăn hàng ngày của nhóm huân quý thế gia trong kinh thành ngẫu nhiên sẽ có tôm cá tươi, nhưng mà muốn ăn một bữa hải ngữ tôm biển tươi ngon như hôm nay phải phải tốn rất nhiều tâm tư. Hải sản được dùng hôm nay đều là ướp lạnh, đoạn đường tám trăm dặm, dùng tốc độ nhanh nhất vận chuyển tới, lúc dỡ hàng, hai cái cang của cửa biển có mai hình thoi vẫn có thể vung lên kẹp người.

Mặc dù thức ăn tươi ngon, nhưng Bùi Nguyên Tu cũng chỉ tùy ý ăn vài miếng. Tâm tư của hắn không ở đây, mà đã rơi vào bóng dáng nhỏ bé màu đỏ trên ghế chủ vị ở trong trượng đình kia rồi. Hắn chưa dám nhìn thẳng vì kiêng kỵ trường hợp. Thình thoảng mượn chúc rượu mới dám lên nhìn vài lần.

"Hiên Nhi là người không có phúc rồi!"

Bỗng nhiên tiếng cười đùa truyền từ bàn của tiểu bối Minh gia đến.

"Đúng vậy! Món ngon trước mặt mà đệ chỉ có thể nhìn, không thể ăn!"

"Không có cách nào khác, huynh đệ chúng ta tuy hai mà một, các huynh trưởng sẽ thưởng thức thay đệ!"

"Nếu vậy thì làm phiền các huynh trưởng, tiểu đệ ở đây cảm ơn, các huynh trưởng vất vả rồi!" Minh Hiên chấp tay về phía các vị huynh trưởng, thờ dài.

Mấy người dứt lời, mặc dù không dám lớn tiếng gây tiếng động lớn, nhưng cũng thoải mái khẽ cười.

Bùi Nguyên Tu nương theo tiếng cười nói nhìn qua.

Có câu là: [Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thể vô song]. (1)

Mặc dù Minh Hiền chưa đảm đương nổi hai chữ [Vô song], nhưng mười bốn tuổi, mặc dù còn chút non nớt, nhưng cũng được xưng tụng là tung tăng trần thế giai công tử.

Hôm nay Minh Hiền mặc y phục màu mưa tạnh trời trong thêu hoa văn lá trúc chìm, đường viền thêu hoa văn hình mây như ý. Đeo đai lưng màu xanh tương khảm ngọc bích, ngọc bội, được để trong túi có màu sắc giống như vậy. Tóc đen buộc trên đỉnh đầu, tóc, đôi ngọc quan có sợi tơ rủ xuống. Đứng cùng Lung Nguyệt, thật sự là kim đồng ngọc nữ, vô cùng tương xứng. Mặc dù Bùi Nguyên Tu cảm thấy chưa, lại không thể không thừa nhận.

Bùi Nguyên Tu nghĩ vô cùng nhập thần thì bỗng nghe Minh Thức nói: "Hiên Nhi, tật xấu ăn hải sản liền mẩn đỏ của đệ thực không tốt! Mau mời Thái y điều trị đi."

"Đúng vậy, Cửu công chúa thích nhất là ăn hải sản, mỗi bữa đều phải có, nếu như tật xấu này của đệ không trị tận gốc thì tương lai ngồi cùng bàn dùng bữa cũng thành vấn đề!"

Tật xấu của Minh Hiền đặt ở hiện đại chính là chứng dị ứng với hải sản, chỉ có thể tránh không ăn chứ không thể trị tận gốc.

Bùi Nguyên Tu đưa mắt nhìn người xinh đẹp trong trượng đình.

Lúc này nàng đang lấy nước chanh rửa tay, vô cùng cẩn thận bóc trứng tôm. Bóc một con đặt trên đĩa Thuận Khải Đế, lại bóc một con đặt trên bàn Cẩn Hoàng hậu, rồi sau đó nàng nhìn Thuận Khải Đế cười duyên. Đế hậu cũng tự tay bóc tôm đặt trong bát của nàng.

Bỗng nhiên, Tiêu Nhi, Đinh Nhi cùng Tế Nhi mỗi đứa nâng một cái khay vàng nhỏ khắc hoa sen trong tay nhỏ, vui cười hơn hờ đi về phía trượng đình. Nãi ma ma sợ mấy đứa ngã nên đi theo sau. Đến gần, ba đứa nhỏ giơ khay vàng trên tay nhỏ lên, trong đó đúng là tôm đã lột vỏ.

Sau đó lại nghe thấy âm thanh non nớt không rõ của ba đứa nhỏ cùng vang lên: "Tôn Nhi cùng chúc Hoàng gia gia tuổi tuổi như hôm nay!"

Thuận Khải Đế cười lớn đáp lại: "Tốt!"

Sau đó bên cạnh có cung nhân nhanh chóng chuẩn bị lấy khay trình lên lại thấy Thuận Khải Đế xua tay, lệnh cho cung nhân mang ghế lên đặt trong đình, ôm ba tiểu kim tôn tới bên người.

Lung Nguyệt đưa tôm trứng đã vừa lột vỏ cho mấy đứa nhỏ ăn. Sau đó nhẹ nhàng nâng mắt nhìn về phía hai vị thân huynh trưởng nhà mình. Mắt to long lanh, vô cùng linh động.

Cửu Nhi thật sự thích ăn tôm biển của biển, Bùi Nguyên Tu nhớ rất rõ ràng. Ở kiếp trước ở Tĩnh Bắc Phiên Vương phủ, Anh Vương Lý Long Tá thương muội muội, cách hai tháng sẽ cho người vận chuyển tôm của sông đông lạnh cho Cửu Nhi.

Mà cuối cùng Cửu Nhi sẽ tự tay lột vỏ đưa lên môi của bản thân, giống như bây giờ đang làm với ba vị tiểu hoàng tôn, cũng là đôi mắt dịu dàng như nước, nụ cười giống như gió xuân bao phủ khuôn mặt. Cửu Nhi cũng không để người khác bóc tôm hộ, nàng nói ăn tôm cũng là một môn hưởng thụ nghệ thuật. Con tôm được nàng bóc vỏ có thể đặt vỏ của nó vào trong mâm, hoàn hảo như chưa từng bóc, mà hẳn biến việc nhìn Cửu Nhi ăn tôm trở thành một lạc thú.

Nhưng chỉ là sau này lạc thú này lại biến mất.

Về phần tại sao lại biến mất? Chính là vào mùa thu năm đó trong kiếp trước, lúc của béo nhất. Cửu Nhi tặng vài cân cua biển mai hình thoi Anh Vương vận chuyển đường xa từ Bột Hải Quận tới cho mấy người trong Tĩnh Bắc Phiên Vương phủ.

Ai ngờ nhi tử duy nhất của hắn ăn xong lại bị thương thổ hạ tả, sốt cao không lùi. Dù sao cũng là nhi tử duy nhất của mình, phụ tử cũng liên tâm, hắn ở bên giường nhi tử hai ngày. Mà làm mẫu thân của đứa nhỏ, thị thiếp của hắn Tú Nhi còn đến trước mặt Cửu Nhi khóc rống, nói Cửu Nhi có tâm tư ngoan độc, không chấp nhận được thứ tử, muốn hại tính mạng nhi tử của nàng ta.

Khi đó hắn không hiểu rõ chuyện hậu trạch, chỉ nghĩ rằng Cửu Nhi nhất định có thể xử lý tốt. Còn bản thân thì không lưu lại câu nào, trốn vào trong quân.

Không đến nửa ngày Cửu Nhi đã tra ra nguyên nhân.

Tú Nhi là người chưa từng trải việc đời, cách ngày lại cho đứa nhỏ ăn cua đông lạnh, mỗi lần ăn liền năm con. Cua vốn là vật lạnh, cho dù lúc nấu lên là tươi sống, nhưng hệ tiêu hóa yếu đuối của tiểu hải đồng không thể chịu nổi năm con cua lạnh. Hơn nữa cua đông lạnh sẽ sinh độc tố, sau khi ăn sẽ gặp chuyện không may.

Nhưng Tú Nhi thấy hắn không để ý, cho rằng bản thân cũng oán trách Cửu Nhi, mặc dù không chiếm lý nhưng cũng nhất chết không tha. Dưới con giận dữ Cửu Nhi giam Tú Nhi trong sân của nàng ta, sao chép [Kinh Địa tạng Bồ Tát Bản Nguyên] cầu phúc cho nhi tử, chưa chép xong không được bước ra ngoài, cũng để thân vệ của Công chúa trông coi.

Từ đó về sau, vì tôn trọng bản thân, Cửu Nhi luôn lấy thân phận Vương phi cùng đáng về Thụy Mẫn công chúa của nàng biểu hiện ra ngoài. Từ đó, viện tử của nàng lúc nào cũng có thân vệ canh giữ, không truyền bá cũng không được đi vào.

Cửu Nhi vốn yêu thích trẻ con không còn giằng những điển cố thú vị mà hần đã từng có dịp nghe cho thú từ nữa, cũng không còn thân cận. Chỉ duy trì đáng về đích mẫu nên có.

Sau việc này, Cửu Nhi vẫn tôn hần kính hần như trước, mỗi lần đến viện của nàng cũng không để thân vệ ngăn cản. Vẫn tận tâm quản lý mọi việc cho hần, từ cất may y phục, thêu hầu bao, đồ dùng này kia cũng chưa bao giờ qua tay người khác. Vẫn là đôi mắt dịu dàng như nước này, vẫn là nụ cười ấm lòng này. Nhưng lúc đó hần lại cảm thấy giữa mình và Cửu Nhi tồn tại một tầng lụa mỏng, mà tầng lụa mỏng đó bọn họ không có cách nào phá bỏ được.

Sau này hần mới dần hiểu rõ, là bản thân làm Cửu Nhi tổn thương. Sự kiện này, Cửu Nhi cho rằng hành động bản thân phát tay áo rồi đi là đang trách cứ nàng. Còn Cửu Nhi kiêu ngạo lại không chấp nhận được nàng bị người khác tính kế.

Người không hiểu rõ việc hậu trạch như hần lại không biết, hành động rời đi của bản thân rơi vào trong mắt người khác lại là bất mãn với Cửu Nhi.

Vô số đêm hần đều trầm hồi hận, nếu lúc trước hần không trốn ra ngoài, dù không nói một câu, nhưng vẫn đứng bên cạnh Cửu Nhi nhìn nàng xử lý việc này, có phải mọi chuyện sẽ không giống như lúc đó nữa không.

Bây giờ, có cơ hội được làm lại lần nữa, hần nhất định phải khiến những việc đó không giống với trước kia!

Bùi Nguyên Tu tự hoàn hồn trong hồi ức, nâng chén quỳnh tương uống cạn. Ánh mắt chưa từng rơi Lung Nguyệt nửa giây.

Nhìn nàng mỉm cười với tiểu hoàng tôn, bóc tôm của tiểu hoàng tôn, nhìn nàng khoe tôm nguyên vẹn như lúc ban đầu cho tiểu hoàng tôn, trái tim Bùi Nguyên Tu âm ập như nhiễm gió xuân.

Thật tốt! Lúc này Cửu Nhi vẫn là Cửu Nhi vui vẻ trước kia.

Có ba đứa nhỏ Tiêu Nhi làm tiền lệ, vài vị Hoàng tử khác cũng đề nghị từ, nữ nhi nhỏ nhất của mình nâng tôm bóc vỏ lên chúc thọ, nhưng chưa từng được Thuận Khải Đế lưu lại. Cái này đã ở trong dự kiến. Có điều, cũng vẫn được Lung Nguyệt tự tay bóc tôm. Tiểu hài tử rất dễ thỏa mãn, sau khi ăn xong liền vui tươi hơn hờ về chỗ của bản thân.

Bùi Nguyên Tu cùng đối ẩm với các đại thần cũng bàn, lúc ngẩng đầu bỗng phát hiện một ánh mắt như sói, hơi si mê, trong lúc lơ đãng nhìn về phía Cửu Nhi của hần.

Mà người nọ...

Trong giây lát, quanh thân Bùi Nguyên Tu nhiễm một tầng khí lạnh.

Hần vĩnh viễn không thể quên được đáng về phát rồ của người đó khi đặt kiếm thanh phong lên cổ Cửu Nhi.

Nghĩ tới lúc đó lửa giận công tâm, hận không thể lập tức tiến lên làm thịt người nọ.

Một màn Cửu Nhi chết kia, sống lại, cảnh đó vẫn luôn tồn tại trong giấc mộng của hần, bao nhiêu lần giữa đêm khuya bỗng tỉnh giấc, hần sợ lịch sử sẽ tái hiện.

Nhưng toàn bộ chuyện kiếp trước bây giờ vẫn chưa phát sinh, tuy hận thù chỉ có thể đè nén trong ngực không có cách nào phát ra. Chén lưu ly trong tay suýt nữa bị hần bóp nát....

Thọ yến chuẩn bị kết thúc.

Cát An tiến lên hồi bẩm, theo phương pháp của Cửu Công chúa, côn trùng thật sự xếp thành chữ.

Thuận Khải Đế nghe xong mừng rỡ, di giá, dẫn chư vị đại thần huân quý tiến lên quan sát.

Làm không xa, ngay phía trên một tầng đá cẩm thạch bên ngoài Dao đài, từ xa nhìn lại, hàng ngàn hàng vạn con kiến vây ở đó. Da đầu người xem run lên. Lung Nguyệt lên vuốt mấy tầng da gà trên người, thầm nghĩ trong lòng: Thật sự đủ ghê tởm, nhưng mà vì hạnh phúc của mẫu thân sau này, mặc dù ghê tởm cũng phải liều mạng!

Một vài quý nữ bị dọa không nhịn được phát ra tiếng thét kinh hãi. Cẩm Loan càng không nhịn được kêu lên: "À! Phía trước là cái gì? Sao lại có thể như người điều khiển vậy được?"

Thuận Khải Đế nghe vậy thì trầm mặt, vì để lại cho Cẩm Loan vài phần mặt mũi, trầm giọng nói: "Nếu không xem được thì về trước đi!"

Sau đó Cẩm Loan không dám phát ra âm thanh khác nữa, bước lên phía trước, chợt có gan lớn nhìn rõ ràng: "Quả thực mấy con kiến đó xếp ra chữ!"

Lại có người hét lên: "Đúng là chữ 'thọ'!"

Mọi người nghe vậy, lá gan cũng to lên, cố gắng nhìn cẩn thận.

Thuận Khải Đế quay đầu cười nhìn Lung Nguyệt: "Nhu thế nào, trẫm thấy chữ, thấy biện pháp, tiểu nha đầu nhà con còn muốn thừa nước đục thả câu nữa không?"

Lung Nguyệt lém lỉnh cười, nói: "Nhi thần không dám, thi thần biết thì nói hết, không biết không dám nói!"

"Còn không mau nói!" Thuận Khải Đế giả bộ tức giận nhìn nàng.

"Trên sách có nói những con vật như kiến thích đồ ngọt, nhi thần bảo Cát An dùng bút chấm mực viết chữ [Thọ]. Những con kiến này bị vị ngọt hấp dẫn, chạy lên đồ cắn, số lượng tăng dần, nhìn từ xa sẽ ra một chữ!"

Lung Nguyệt nói xong còn chớp chớp mắt nhìn Thuận Khải Đế. Khóe môi đỏ hồng khẽ nhếch lên, lộ nụ cười đắc ý.

Thuận Khải Đế nghe vậy bỗng hiểu ra. Cái gọi là thần tích quỷ rầy ông nửa tháng, bị Lung Nguyệt nói mấy câu đã kéo xuống lớp màng bí mật. Trước mặt đám huan quý, Thuận Khải Đế lập tức sai người vào trong phủ tìm những lá cây bị côn trùng cắn thành chữ mơ hồ đến.

Sau khi xem qua, xác nhận trên lá cây đúng là bị người có tâm bôi đồ ngọt lên.

Thuận Khải Đế tức giận nói: "Năng lực kỳ quái làm loạn triều thần, tà thuyết mê hoặc lòng người, nhiễu loạn triều cương, việc này nhất định phải tra cho rõ, trị thật nặng, răn đe! Tuyệt đối không nhân nhượng!"

Lập tức Đại Lý tự Khanh, Thuận Thiên Phủ Phủ doãn cùng Tông Nhân phủ cùng tiếp nhận án này.

Sau Vạn thọ yến, Thuận Khải Đế giải quyết được sự việc làm phiền lòng, tất nhiên là vô cùng vui sướng. Buổi chiều, cứ theo lẽ thường dùng bữa với Cản Hoàng hậu ở Khôn thái cung, sau đó lại yên lòng ôm lão bà xinh đẹp gặp Chu công. Không còn cần quan tâm đến việc hôm sau lâm triều bị thần tử đề cập đến thần tích, tuyền tú nạp phi, ân hưởng gì gì đó nữa.

Trong hoàng thành, Thuận Khải Đế có lão bà, tiểu hài tử là đầu giường lò sưởi, trong lòng vô cùng thoải mái.

Trong kinh thành, cũng có mấy nhà vui, mấy nhà sầu.

Tin tức không chân, truyền đi vô cùng nhanh chóng.

Thọ yến kết thúc, việc Thuận Khải Đế nghiêm tra trùng cắn lá cây liền truyền ra.

Phàm là những người từng dâng tấu chương, coi việc thần tích là có ép Hoàng thượng tuyền tú nạp phi, dùng lời nói khản thiết phải lấy xã tắc làm trọng, nên ân huệ cùng hưởng, dù sao chỉ cần có chút dính líu đến chuyện này thì đều sợ hãi không yên.

Sau Vạn thọ được nghỉ ngơi ba ngày thì các đại thần đều ngất ngốc trong thư phòng viết tấu chương nhận tội.

Sau vạn thọ yến gặp qua người kia một lần, Bùi Nguyên Tu cảm giác nguy cơ mãnh liệt hơn. Mấy ngày chỉ ngất ngốc ở thư phòng, suy nghĩ xem nên làm thế nào để kế hoạch của bản thân càng thêm chu đáo chặt chẽ.

Không chỉ là làm thế nào cưới được Cửu Nhi, làm thế nào để có thể cho Cửu Nhi cuộc sống an nhàn.

Bây giờ còn phải làm thế nào để khiến ý tưởng điên rồ của người kia chết trong trứng nước, không để hấn ta có cơ hội gây sóng gió.

Ngày đầu tiên lâm triều sau khi nghỉ mấy ngày tiết Vạn thọ, tấu chương nhận tội xếp thành chồng thật dày trên án thư của Thuận Khải Đế.

Thấy hôm nay trên triều các đại thần vô cùng hoảng sợ, tâm trạng của Thuận Khải Đế vô cùng thoải mái, giống như cục khí bị đè nén trong người lâu ngày cuối cùng cũng có thể nở ra.

Trong lòng còn tán thưởng Lung Nguyệt tận mấy lần. Nhà có nữ nhi thật đúng như có trân bảo, tiểu nha đầu Lung Nguyệt này chính là phúc tinh của ông, hạ đưa quạt, đông tặng than!

Dưới thềm đỏ, cạnh long ý, Cát An len lén quan sát sắc mặt Thuận Khải Đế, chỉ thấy đuôi lông mày ông giương nhẹ, trong mắt tràn ngập ý cười, nói ngắn lại chính là gương mặt chứa cảnh xuân vô hạn. Cát An biết, Hoàng thượng nhà hấn lại nghĩ tới khuê nữ rồi!

Án tử nhanh chóng tra rõ, những người liên quan cũng đã bị bắt giam, thống nhất lời khai.

Nhưng lúc phải dẫn ra người làm chủ phía sau thì lại bị Thuận Khải Đế ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Sợ thất bại mẫu tử lo lắng đứt ruột đứt gan, Nhận Chi lập kết hoạch thương đội vì tương lai

Editor: Bunn.

Trải qua chuyện thần kỳ 'Trùng căn lá cây', triều đình Đại Chiêu quốc thực sự rung chuyển một trận.

Có người bị bãi chức, có người bị giáng chức, còn có người được lên chức.

Đây là quan trường, chỉ cần hơi vô ý, bước sai một bước thì chờ đợi người chính là tương lai hoàn toàn khác với hiện tại.

Thuận Khải Đế cũng mượn cơ hội này thanh tẩy triều đình cho thật sạch.

Sau việc này, lại qua hơn một tháng, nhưng chư vị đại thần huân quý vẫn nơm nớp lo sợ như trước. Khi nói chuyện, làm việc cũng vô cùng dè dặt cẩn thận. Sợ đi như vậy bởi vì Thuận Khải Đế đề vạ án lại, giương cung mà không bắn. Như thế, chậm chạp không cáo người phía sau tấm màn, không biết ngày nào sẽ định án. Một ngày không định án thì lúc nào Thuận Khải Đế cũng có thể lại kéo thêm vài người làm ông không vui vào.

Tà thuyết mê hoặc người khác, nhiễu loạn triều cương là trọng tội.

Mà việc các đại thần trên triều quan tâm lại không liên quan đến Lung Nguyệt.

Phụ thân nhà nàng kết án hay không nàng không quan tâm. Trị tội bao nhiêu đại thần nàng cũng không để ý. Người đứng sau màn này là ai nàng càng không quan tâm. Ai làm khất cái, ai làm tể tướng thì có ảnh hưởng gì đến nàng? Chỉ cần giang sơn này không đổi họ là được rồi!

Nàng chỉ để ý bản thân xuyên không, thật vất vả mới có 'gia đình' lại bị người có lòng phá hỏng.

Thế gian này có rất nhiều người không chịu được người khác hạnh phúc hơn mình.

Cho dù lúc này lôi ra trị tội thì chưa chắc về sau sẽ không còn chủ mưu, âm mưu quỷ kế mới. Chẳng bằng treo mà không kết án này, giữ nó lại như thanh kiếm sắc trên đỉnh đầu mọi người, có tác dụng thức tỉnh. Khiến cho những người có tâm muốn vạch ra âm mưu quỷ kế thì phải suy nghĩ thật kỹ phân lượng của bản thân.

Mọi việc trên triều đình, nàng không có dã tâm làm nữ hoàng thì quan tâm đến mấy chuyện làm giảm tuổi thọ này làm gì? Dù nàng thật sự có dã tâm làm nữ hoàng thì cũng tự nhận là không có bản lĩnh kia.

Một người xuyên không nho nhỏ, chỉ dựa vào toàn bộ những khoa học tiên tiến cất giấu trong đầu mà muốn lật tay làm mây úp tay làm mưa với mấy nam nhân cổ đại cứng nhắc này ày hả? Nghĩ lại đã thấy buồn cười.

Không phải là nàng coi thường bản thân, nhưng nàng thật sự không có đầu óc này. Không ai trong nhóm lão nhân cổ đại này là người dễ bắt nạt, từ nhỏ bọn họ đã học đạo Không Mạnh, bây giờ có thể đọc vanh vách.

Mà như thế nào là đạo Không Mạnh? Chính là tư tưởng tôn sùng người, hoặc nói là 'người yêu người'. Nói dễ hiểu hơn một chút chúng là giữ gìn hoàng quyền phong kiến.

Những người này đều là nói có sách, mách có chứng, nói như giảng cổ đại hiện nay thì chính là có thể khiến người nghe thất điên bát đảo. Huống chi những người có suy nghĩ cổ đại, trong câu nói đều có dụng ý khác, câu nói nào cũng có chỗ dùng của nó. Có thể nói là miệng lưỡi vô cùng sắc bén, có thể đưa người khác vào chỗ chết.

Luận về thủ đoạn đào hầm hại người, Lung Nguyệt càng tự nhận là không có đầu óc này. Thông minh nho nhỏ của nàng, kỹ xảo nhỏ của nàng chỉ đủ để giữ gìn gia đình nhỏ này của nàng thôi. Chỉ như vậy cũng đủ khiến nàng cảm thấy hạnh phúc. Không phải cái này chính là thỏa mãn vui vẻ sao?

Bên trong Hoàng thành, Lung Nguyệt không quan tâm đến khi nào kết án thì không có nghĩa là người khác không quan tâm.

Trong điện Diên Ninh, đã hơn một tháng nay Nghiên phi nương nương luôn trong tình trạng sợ hãi không yên. Gần như đến nuốt cơm nuốt không trôi, đêm ngủ không thể say giấc. Sau nhiều ngày đã biến thành 'người gầy hơn cả hoa cúc' rồi.

Đến một ngày, cuối cùng Nghiên phi nương nương không thể chịu đựng được, cho cung nhân lui ra, khóc lóc kể khổ với nữ nhi Cẩm Loan.

Thì ra, bà ta là người sau màn đó.

Cẩm Loan nghe xong thì cả khi, môi hồng nâng cao, mắt phượng tròn trừng, mặt trắng bệch, nửa ngày không nói ra lời.

Lúc lâu sau, Cẩm Loan mới hồi hồn, nói: "Mẫu phi thật là hồ đồ! Ma quỷ kỳ quái hồng giả thân tích chi phối triều đình, rồi từ đó chi phối cả hậu cung. Trị tội như thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào tâm tình của phụ hoàng, nhẹ thì chỉ luận vào hậu cung tranh thủ tình cảm, mảnh khóc lỗ mãng, giam cầm chệp kinh, nhưng nặng...."

Từ 'nặng' của Cẩm Loan khiến Nghiên phi run rẩy: "Nặng thì sao?"

"Nặng thì là lợi dụng thần quỹ, hậu cung tham gia vào chính sự, tà thuyết mê hoặc người khác, nhiễu loạn triều cương!" Cẩm Loan nói câu này như đinh thép đâm vào lòng Nghiên phi, khiến môi bà ta phát run, mặt vô cùng trắng bệch.

"Tôi như thế, dù là biếm vào lĩnh cung cũng là nhẹ rồi!" Cẩm Loan thấy sắc mặt mẫu phi càng ngày càng kém, lưng lay sắp đổ giống như là lúc nào cũng có thể hôn mê bất tỉnh. Nhưng giọng nói sắc bén vẫn không giảm đi, giống như Nghiên phi không phải là mẫu thân của nàng, lại giống như đâm một đao: "Nếu Phụ hoàng tức giận, chờ người chỉ sợ là một ly rượu độc!"

Sau đó chỉ nghe thấy Nghiên phi kêu một tiếng, ú trong cổ họng, trước mắt bỗng tối sầm, ngã về sau. Lúc này Cẩm Loan mới dừng nói chuyện, đỡ nàng nằm nghiêng trên giường mềm. Bụng trà thom còn dư trên kháng trác, để Nghiên phi nhấp hai ngụm. Rồi sau đó gọi cung nhân tiến vào, phân phó: "Tuyên thái y!"

Cung nhân phúc thân lui ra, đến chỗ Hoàng hậu báo cáo tình huống, tuyên thái y vào cung, những cái khác hiển nhiên không cần phải nói.

Lại nói đến Nghiên phi nương nương. Tự nhiên lòng nàng hiểu rõ những điều nữ nhi vừa nói, nếu không sẽ không thể sống mấy ngày gian khổ, ăn không ngon ngủ không như vậy.

Nhưng trong lòng bà ta vẫn náu lẩn một tia hy vọng, người ta nói: Một ngày vợ chồng, ân nghĩa trăm năm. Dù thế nào thì Hoàng thượng cũng sẽ nhớ kỹ chút tình cảm trong nhiều năm!

"Loan Nhi, theo ý con, đến bây giờ phụ hoàng con vẫn đề nén vụ án này, có phải là muốn bỏ qua không?"

"Từ bỏ?" Cẩm Loan cười lạnh: "Dựa vào hiểu biết về phụ hoàng của mẫu phi, cũng biết phụ hoàng có phải là người không quá quyết không?"

"Cái này..." Nghiên phi do dự. Hồi trước bà ta cũng đã từng thấy Hoàng thượng sát phạt quyết đoán ngoan lệ. Năm đó ở Đông cung của Thái tử, Hoàng hậu vẫn còn là Thái tử phi, mang thai đầu, trong bụng chính là Thái tử Lý Long Hựu bây giờ. Một vị trắc phi có gia thế cùng năng lực ngang ngửa với Hoàng hậu âm thầm động tay chân, muốn phá hỏng thai, nhưng lại bị bắt tại trận. Thuận Khải Đế vô cùng tức giận, áp trắc phi đó gấp mặt tiền hoàng, cuối cùng lấy tội danh mưu hại huyết mạch hoàng gia con vợ cả, ban thưởng bạch lăng. Mà nhà mẹ đẻ trắc phi cũng vì vậy mà liên lụy, bị đày đi Tây Bắc, đến nay vẫn chưa được về.

Nghĩ đến đây, Nghiên phi không nhịn được sợ hãi. Trắc phi toi vào kết cục như thế, trong đó nhất định có thủ đoạn của Hoàng hậu. Thiếu nữ mười lăm tuổi có thể thông suốt phải dựa vào huyết mạch để tính kế người khác thì phải có bao nhiêu ngoan lệ?

Việc làm hiện tại của bản thân cũng khiêu khích địa vị của Hoàng hậu, thì khó đảm bảo Hoàng hậu không ra tay đưa bản thân vào chỗ chết.

Nghiên phi nghĩ như vậy thật là oan uổng Hoàng hậu, bà cũng không phải là người nhẫn tâm tuyệt tình như thế. Việc lúc trước của trắc phi, bà cũng là chỉ trợ giúp thôi. Chính là kẻ năng chút sóng, lật đổ cả con thuyền thôi.

Nhưng Cẩn Hoàng hậu cũng không phải là người quá tình tảo, dù là ai biết được có người muốn làm hại hài tử của mình thì lúc xuống tay cũng không thể mềm lòng được rồi. Lấy quyền mưu của Cẩn Hoàng hậu, ở trong hậu trạch bảo vệ đứa nhỏ cùng bản thân là chuyện vô cùng bình thường. Nhưng mỗi ngày phải sống đề phòng cẩn thận, thần hồn át thần tính không phải là điều bà mong muốn. Người ta vẫn thường nói: Chỉ có ngàn ngày bắt trộm, không thể ngàn ngày phòng trộm (ý là khó đề phòng kẻ xấu). Người có suy nghĩ hại người thì cũng khó lòng phòng bị. Chẳng bằng ra tay độc ác, giết gà dọa khỉ.

Đúng lúc này bị trắc phi kia đưa bản thân vào tay Hoàng hậu, để bà lấy đó làm quân cờ lập uy. Ngày sau nếu có người muốn ra tay thì phải nghĩ xem đến phân lượng của bản thân, có gia tộc cường đại, có dám đặt tính mạng của gia tộc lên phía trước hay không.

Nghiên phi nhớ lại chuyện cũ, càng nghĩ càng kinh hãi, càng nghĩ càng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Bùi Nguyên Tu sớm sắp xếp bố cục ở Bắc Cương, Lung Nguyệt dụng tâm suy nghĩ tuyển chọn quà đáp lễ

Editor: Bún.

Bùi Nguyên Tu nhìn lại tờ giấy này một lần, sau đó châm lửa đốt sạch.

Khóe môi cong lên, thầm nghĩ trong lòng: Muốn tham là được, chỉ sợ người không tham mới không thể nắm trong tay.

Ngay sau đó gọi Bùi Đại đến: "Thủ lĩnh Ba Son muốn lương thực, muốn mỹ nhân, cho hấn bạc, bảo hấn tự đi mua."

Bùi Đại sắp lui ra thì lại nghe Bùi Nguyên Tu dặn dò: "Làm việc nhớ bí mật, đừng để người khác nắm đằng chuôi!" Im lặng một lát, lại nói: "Để bọn họ an phận, đừng sinh sự, nếu không hủy bỏ toàn bộ giao dịch!"

"Tiểu nhân nhất định chú ý, gia yên tâm!"

"Ừ!" Nghe vậy, Bùi Nguyên Tu vẫy vẫy tay để Bùi Đại lui ra ngoài.

Ba Son này là thủ lĩnh của một chi Man Tộc ở biên cảnh Bắc Cương.

Phía bắc Bắc Cương từng có một Đạp Đán quốc, chỉ là một trăm năm trước đã bị Phiên Vương bắc cương đòi trước tiêu diệt rồi. Sau khi quốc gia bị tiêu diệt lại biến thành nhiều bộ tộc, mà Ba Son là một chi trong số đó.

Tổ tông Phiên Vương Bắc Cương tại đây kinh doanh bốn đời, không lo bên ngoài, bên trong lại yên ổn nên mới nổi tâm làm phản, muốn cắt cứ một phương tự thành một quốc gia, không tiếp tục dưới trướng người khác nữa. Nổi lên hồi lâu, đợi đến lúc thế tử Phiên vương đang làm con tin trong kinh thành lặng lẽ lần trốn quay trở lại Bắc Cương mới nâng cờ tự lập một quốc gia.

Như vậy mới có Bùi Nguyên Tu bình định ở cả hai đời, kiếp trước mới trở thành Tĩnh Bắc Phiên Vương.

Cho nên kiếp này, Bùi Nguyên Tu vẫn coi Bắc Cương là vật trong tay hấn. Kiếp này hấn vẫn muốn làm L.B.Q.U.Đ.N Tĩnh Bắc Phiên Vương.

Lúc trước khởi binh chinh Bắc, trong lòng Bùi Nguyên Tu liền có chuẩn bị kỹ lưỡng. Kiếp trước trong đầu hấn chỉ tập trung dồn sức đánh phá Bắc Cương, sau khi trọng sinh so sánh nhiều sự kiện cũng cảm thấy rõ ràng hơn rất nhiều. Bắc Cương dám phản vì không có điều cần phải lo lắng bên ngoài, Man Tộc ở bên kia quá mức nhu thuận, chỉ biết một chút mảnh khảnh nhỏ. L.B.Q.U.Đ.N Nếu như vậy, hấn liền tạo chút lo lắng xuất hiện từ bên ngoài cho họ.

Man Tộc là dân du mục, tuyệt đối không làm ruộng, cho nên thứ thiếu nhất chính là lương thực.

Lúc sắp vào đông, Bùi Nguyên Tu cho thân tín qua chỗ Phản quân, bí mật qua biên giới thì du thuyết. Hứa hẹn chỉ cần hợp tác, nghe hấn ra lệnh, lương thực vài vốc sẽ không thiếu.

Cuối cùng, Bùi Nguyên Tu đã bắt chẹt được hai bộ tộc. Một trong số đó là Ba Son, còn lại là Đức Lăng.

Ngươi dân của Man Tộc ở hướng Bắc tương đối bừa hấn, thích nhất là tập kích quấy rối.

Muỗi bị người ghét vì nó không ngừng vo ve bên tai, rồi thỉnh thoảng sẽ bay xuống chích người một miếng. Mặc dù không đau nhưng cũng loạn tâm.

Bùi Nguyên Tu lợi dụng Man Tộc cũng vì lý do này.

Có câu là: [Tâm tĩnh thì trí sinh, tâm loạn thì ngu khờ] (Đại khái là tâm yên tĩnh thì sinh trí thông minh, tâm không yên tĩnh thì ngu đi.)

Người dụng binh kỳ nhất chính là sai lầm rồi bị địch nhân nắm mũi dắt đi.

Phản quân và Bùi Nguyên Tu giao phong chính diện, phía sau lưng còn phải đề phòng Man Tộc tập kích cướp lương thực, L.B.Q.U.Đ.N có thể nói bốn bề đều là địch, khổ không sao tả hết.

Bình ổn chiến loạn, Bùi Nguyên Tu dẫn đại quân hoàn triều, vẫn nắm hai bộ tộc này trong tay. Đây là hai cái đinh hấn đặt ở Bắc Cương.

Bùi Nguyên Tu nâng môi mỉm cười. Chỉ cần không phải hấn tiến vào chiếm giữ Bắc Cương, dù là ai nhập chủ thì có hai cái đinh Ba Son cùng Đức Lăng ở đây, muốn giữ căn cơ cho thăng bằng cũng không dễ dàng. Lại thêm nghiệp kinh doanh bốn đời khổ tâm của Phản Vương, mặc dù bây giờ bị giao nộp, nhưng dư nghiệp ngấm lại có thể dễ dàng thanh lý sạch sẽ như vậy sao? Kiếp trước hấn cũng chịu không ít khổ từ việc này.

Trong lòng Bùi Nguyên Tu cũng không nắm chắc trăm phần trăm rằng có thể được phong Phiên Vương ở Bắc Cương như đời trước. Dù sao sau khi hấn trọng sinh cũng nảy sinh không ít biến cố, L.B.Q.U.Đ.N cho nên quỹ đạo kiếp trước có khả năng bị lệch hướng, nhưng dù thế nào hấn cũng không thể buông tay. Tĩnh Bắc Phiên Vương phủ ở Bắc Cương là nơi hấn và Cửu Nhi bắt đầu.

Bùi Nguyên Tu vẫn cảm thấy bình thường. Dù đời này hấn không được làm Phiên Vương cũng có phương pháp cưới được Cửu Nhi.

Nhớ đến Lung Nguyệt, Bùi Nguyên Tu khẽ vuốt sách trên bàn, đây là sách hai ngày trước Cửu Nhi mang trả, trên bề mặt còn mùi thơm hoa son nhàn nhạt. Đây không phải là mùi hương của son phấn, mà là mùi hoa tự nhiên.

Hấn là mấy ngày nữa Cửu Nhi sẽ sai người mang trả sách. Một đồng sách, suy cho cùng cũng có ngày đọc xong, rốt cuộc phải như thế nào mới có liên hệ với Cửu Nhi?

Bùi Nguyên Tu suy nghĩ, đợi thành lập thương đội thành lập phải lập quy củ, phạm là nơi thương đội đi qua, nếu có chút vật phẩm kỳ lạ thì bằng bất cứ giá nào cũng phải mua về bằng được.

Nghĩ đến đây, Bùi Nguyên Tu gọi Bùi Tiểu, lệnh cho hắn nắm chặt việc tìm người. Thương đội này nhất định phải nhanh chóng thành lập mới được!

Lúc Bùi Tiểu đến trong tay còn cầm một tấm thiệp, trên tấm thiệp màu đỏ có thể dễ dàng nhìn thấy chữ Thọ màu vàng.

Sau đó lại nghe Bùi Tiểu nói: "Gia, lão phu nhân trong phủ bên kia mừng thọ, bái thiệp này..."

"Ừ, để ở đây đi..." Bùi Nguyên Tu nhìn qua tấm thiệp, lại nói: "Người đi khổ phòng, L.B.Q.U.Đ.N tìm pho tượng Quan Âm đúc vàng ra ngoài đi!"

"Gia! Đây là thọ lễ ngài muốn đưa qua đó sao?" Bùi Tiểu lộ vẻ mặt không muốn, tượng Quan Âm này bằng vàng thật đó: "Không bằng đưa hai đôi ngọc như ý được không? Trong khổ phòng có rất nhiều cái đó!"

Bùi Nguyên Tu liếc hắn cười mỉa: "Đồ tham tiền nhà ngươi! Sau này gia còn có thể thiếu vàng sao? Người mau tìm người, thành lập xong thương đội mới là chuyện nên làm."

"Hắc hắc!" Bùi Tiểu vò đầu, từ nhỏ hắn theo Bùi Nguyên Tu vào trong quân, dù là nói đến binh mã hay lương thực thì đều chuyển sang tiền bạc, những vật phẩm trang trí bằng ngọc là vô dụng nhất, mang đi đôi bạc còn phải cò kè mặc cả, khua môi múa mép.

"Thứ lão phu nhân thích nhất là gì?" Bùi Nguyên Tu hỏi.

"Bạc!" Bùi Tiểu không nghĩ ngợi gì đáp ngay. Bây giờ hắn nhìn thấy rõ ràng, nếu Bùi lão phu nhân thích nhân tài sẽ không quản lý tài sản, nếu không phải sản nghiệp tổ tiên của Bùi phủ không ít thì đã sớm bị mấy miệng ăn của Trần gia vét sạch, L.B.Q.U.Đ.N đến hôm nay cũng chỉ còn cái phòng trống rỗng. Nhị gia lại là người học đòi văn vẻ, vai không thể gánh vác trách nhiệm. Suốt ngày hô bằng gọi hữu, dùng vàng bạc đến tiệm ăn sang trọng uống rượu đàm thơ. Sớm muộn gì nhà này cũng bị đánh bại.

"Lúc thiếu bạc, có khối vàng lớn đặt trước mặt, chỉ có thể nhìn mà không thể dùng thì ngươi làm gì thế nào?" Bùi Nguyên Tu hỏi.

Bùi Tiểu vỗ gáy, bừng tỉnh đại ngộ: "Tiểu nhân sẽ mang tượng Quán Âm này tới Hoàng giác tự, cầu đại sư mở vãi phủ tượng phật!"

"Coi như không ngu ngốc, xuống đi! Những chuyện ta dặn dò phải nhanh chóng làm cho xong!" Bùi Nguyên Tu cười hằn.

Bùi Tiểu ra đến cửa, bỗng vén rèm quay lại: "Gia, người bên kia phủ còn chờ ở cửa sau, chờ tin chính xác của ngài đó!"

"Vậy nói cho bọn họ rằng ta sẽ đến!" Hắn đồng ý trở về, để đưa đồ cưới mẫu thân hắn lưu lại về đây. Kiếp trước hắn chỉ được thấy danh sách đám đồ cưới đó, rồi sau đó bị hai người Trần thị lợi dụng lấy cơ Trần Liên Bích là phu nhân của hắn, bắt hắn giao đồ cưới vào trong tay nàng. L.B.Q.U.Đ.N Sau khi giao đồ đó vào tay Trần thị thì cũng giống như vào tay trái ra tay phải. Cuối cùng đến lúc Trần Liên Bích chết thì đồ cưới này chỉ còn lại vài món.

Kiếp này, hắn phải nắm chặt mọi thứ trong tay mới tốt, miễn cho lại bị người không liên quan lấy hết sạch. Mặc dù hắn không trông cậy vào việc phát tài nhờ đồ cưới của mẫu thân, nhưng những thứ đó cũng mang theo một phần ký ức. Dù thế nào cũng không thể để người ngoài chiếm tiện nghi được.

Hạ nhân Bùi phủ nhận được tin chính xác, nhận tiền thưởng, vui mừng trở về bẩm báo.

Bùi lão phu nhân nghe xong thì mừng thầm: Chỉ cần đến là được, người đến không sợ kế hoạch không thành!

Quay đầu nói với Trần Liên Bích: "Người cũng nghe được rồi, mau chuẩn bị cho tốt, cô nãi nãi sẽ làm chủ cho người!"

Trần Liên Bích ngượng ngừng gật đầu.

Bùi Viễn ngồi bên cạnh, khó chịu truyền thẳng lên đại não, khó chịu vì Bùi Nguyên Tu không chịu dẫn hắn đi Vạn thọ yến ở Linh Hữu. Nếu không phải vì thế thì làm sao hắn lại không dám nói câu nào với mấy người ở quốc học, lại còn giả bệnh để tránh né bạn đồng môn. Đến nay hắn vẫn mơ hồ cảm thấy ánh mắt nhìn hắn của bạn đồng môn tràn ngập trào phúng.

Nghĩ đến đây, mặt Bùi Viễn đen như mực, từ phòng của Bùi lão phu nhân cáo lui ra ngoài, dẫn theo người hầu thân cận cùng vài gã sai vặt đánh ngựa xuất phủ giải khuây.

Hắn lại chợt nhớ tới Nghiên mực Thao Hà hôm trước Tống Minh mới lấy ra, nói đây là đồ biếu muội Thất công chúa đưa cho ăn, trong giây lát cảm thấy vô cùng uy phong.

Nghiên mực Thao Hà, nghiên mực Đoan Nghiễn, nghiên mực Hấp, nghiên mực Rừng Nê được xưng là Tứ Đại nghiên mực nổi tiếng. Nghiên mực mà Tống Minh lấy ra cũng là một trong những loại nghiên mực nổi tiếng, còn là vật ngự dụng từ trong cung, hẳn là vật vô cùng quý báu. Khiến những người yêu thích sách vở như bọn hắn cảm thấy vô cùng hâm mộ.

Lúc này Bùi Viễn suy nghĩ một lát đã nảy ra ý nghĩ, không bằng đến mực bảo trai, nhìn xem có tìm được vật vừa ý không.

Mực bảo trai, ý nghĩa như tên, là văn phòng tứ bảo của kinh thành, cửa hàng khắc dấu thi họa nổi tiếng nhất.

Quyết định chủ ý, Bùi Viễn đánh ngựa đến phố Trạng Nguyên.

Đến trước cửa Mực bảo trai, có người làm ra đón khác, tiến lên phía trước nhận dây cương dẫn ngựa vào chuồng. Bùi Viễn xuống ngựa, không nói một

lời, đi thẳng vào trong cửa hàng. Việc vụn vặt đều có hạ nhân lo liệu.

Mới vào cửa đã chạm mặt hai vị thiếu niên đi tới. Nhìn dáng vẻ thì có lẽ tuổi tác không lớn lắm, một người chừng mười bốn mười lăm tuổi, một người nhỏ hơn một chút, chừng hơn mười tuổi.

Nhìn y phục, mặc dù là tơ lụa nhưng lại không quá nổi tiếng cùng quý giá, cỡ lẽ không phải là con cháu của gia đình tôn quý. Về ngoại của người nhỏ tuổi rất tốt, đặc biệt là khỏe mỗi treo nụ cười yếu ớt, nói động lòng người cũng không đủ. Khiến Bùi Viễn đột nhiên nhớ tới tiểu công tử quay đầu nhìn lại gặp ở lần thi huyện năm đó. Mặc dù lúc quay đầu nhìn lại tiểu công tử đó trông mất, nhưng cũng có vẻ đặc biệt phong tình, chỉ là hai chữ 'phong tình' này dùng trên người một tiểu công tử thì có vẻ không ổn, nhưng nếu dùng từ khác thì lại không chính xác.

Vậy...

Người trước mặt này không phải là tiểu công tử kia sao?

"Tiểu công tử xin dừng bước!" Bùi Viễn ma xui quỷ khiến bước lên phía trước

"Có chuyện gì?" Minh Hiên thấy người tới không quen biết liền hỏi.

Hôm nay hắn cùng Lung Nguyệt tới đây để chọn lễ vật. Lung Nguyệt mượn nhiều sách ở chỗ Bùi Nguyên Tu như vậy, liền cảm thấy như đang chiếm tiện nghi của người ta, nên muốn báo đáp lại một chút.

Vốn định nhờ các ca ca ra ngoài tìm đồ với nàng, tiếc rằng mấy ngày nay bọn họ thật sự rất bận nên đành phải bắt Minh Hiên đi cùng. Nếu nàng ra ngoài một mình, dù có Kim Ngõ Vệ mặc thường phục đi xung quanh thì tuyệt đối sẽ không qua được cửa của phụ thân.

Minh Hiên cười nàng: "Lễ vật tặng người khác thì việc gì phải ra ngoài tìm, vật nào trong cung mà không tốt hơn bên ngoài đến trăm lần?"

Lung Nguyệt nói: "Biểu ca không hiểu, vật trong cung đều là ngự dụng, mặc dù là thứ tốt, nhưng lúc sử dụng không thể tùy ý, nếu không cẩn thận dễ hỏng thì phải báo lại cho phủ nội vụ. Làm gì có ai nhận được vật ngự dụng mà không cẩn thận cất trong kho phòng? Cái đó đâu có gọi là tặng lễ vật, mà phải gọi là đưa tồ tiên tới!" Dứt lời liền ngừng lại, cầm lấy nghiên mực Phương Đoan lên quan sát, rồi sau đó lại nói: "Còn nữa, vật trong cung, tùy ý quơ tay cũng là một xấp dày, vừa thấy đã cho người ta có cảm giác qua loa. Không bằng muội tự ra ngoài tìm, mặc dù không tốt bằng trong cung, nhưng cũng là một phần tâm ý."

"Đều phụ thuộc vào sự quan tâm của muội thôi! Muội ưng cái nào chưa?"

"Ừ, bộ bút lông Hồ Châu này không tệ." Lung Nguyệt buông nghiên mực trong tay xuống, cầm lấy một cái bút lông nhỏ, chỉ thấy cán khá nhọn, liền thốt lên: "Nhọn như trùy mà sắc như dao!" Quay đầu về phía Minh Hiên, hỏi: "Biểu ca thấy thế nào? Ta thấy chữ, tranh sắt, ngân câu(1) của Bùi Tướng quân rất có lực đạo, nhưng lại không nghiên cứu kỹ khi dùng bút. Tuy bút lông cừu dễ không chế, người mới học có thể dùng, nhưng chữ viết ra lại quá mức mượt mà đáng yêu, ngược lại lại phá hủy căn cốt, quả thật không cân xứng với Bùi tướng quân!"

"Muội nói tốt thì là tốt!" Minh Hiên cười nhìn nàng, trong mắt tràn đầy vẻ dung túng.

Lung Nguyệt khẽ chun mũi, nói: "Ra ngoài với biểu ca luôn là như vậy. Tốt! Tốt! Tốt! Nếu tiểu ca ở đây, chắc chắn sẽ giống như xe bò luôn cãi lại muội!"

Minh Hiên sờ sờ mũi, cười gượng hai tiếng. Thầm nghĩ: Nha đầu kỳ lạ, nói tốt thì muội lại bảo là không thú vị. Nói không tốt thì muội sẽ tuôn ra một đồng văn tự, cuối cùng cũng phải nói tốt. Tất cả cái có lý đều tập trung hết trên người muội rồi.

Lung Nguyệt quyết định chọn bút lông Hồ Châu, lệnh người làm gói lại, chuẩn bị hồi cung với Minh Hiên, vừa ra đến cửa thì gặp Bùi Viễn.

(1) dấu hình móc câu (biểu thị văn viết chính xác hoặc sự vật đúng tiêu chuẩn, thời xưa cũng dùng làm dấu cần chú ý hoặc bỏ đi).

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81-1: Ở Mực bảo trai Lung Nguyệt

Editor: Bún.

Bản thân Bùi Viễn cũng không thể nói rõ tại sao lại chặn người lại bắt chuyện, vốn không giống vẻ kiêu chể ngày thường của hắn.

Lung Nguyệt cùng Minh Hiền vừa bị ngăn lại, ở phía sau hai Kim Ngô Vệ nguy trang làm người trong nhà lập tức muốn tiến lên, lại phát hiện Lung Nguyệt ra đầu tay thì ngừng lại, dùng hai cặp mắt hồ đĩnh chặt lên người Bùi Viễn, sợ hắn sẽ làm chuyện gì bất lợi với tiểu chủ tử quý giá của họ.

Nói thật, hạ nhân trong cung như bọn họ sợ nhất chính là ra ngoài với Cửu Công chúa. Cũng không phải là do Cửu Công chúa khó hầu hạ, nếu Cửu Công chúa là người điều ngoa thì thật sự không tìm ra chủ tử hòa ái thứ hai rồi. Mặc dù Cửu công chúa nhỏ tuổi, nhưng lúc nói chuyện, làm việc lại rất có trình tự quy tắc. Đi những nơi có thể đi, làm những việc có thể làm, tuyệt đối không vượt qua Lôi Trì nửa bước.

Vốn bảo vệ nàng ra ngoài là bót lo nhất, thường cũng hậu hĩnh nhất. Cửu Công chúa có đất phong, cũng là người hào phóng, và lại nếu làm tốt, về cung chỗ Hoàng thượng, Hoàng hậu cũng có khen thưởng, có thể coi là một công việc vô cùng hoàn mỹ. Nhưng điều kiện tiên quyết là Cửu Công chúa phải bình yên vô sự hồi cung. Nếu không? Hừ! Người cứ giờ cao mong chờ nó nở hoa đi.

Mặc dù cho tới bây giờ, mỗi lần Cửu công chúa ra ngoài vẫn chưa xảy ra chuyện gì, nhưng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Mỗi khi ra ngoài, phải lo lắng đề phòng thực sự rất khó chịu. Nếu so sánh khách quan, còn không bằng che chở chủ tử không được sủng ra ngoài, lúc đó còn có thể thoải mái một chút.

Cho nên, lúc này hai mắt của hai Kim Ngô Vệ mở to như chuông đồng, chỉ cần Bùi Viễn làm ra hành động gì không thỏa đáng, hai người bọn họ có thể ngay lập tức gỡ xương hắn ra.

Bùi Viễn thấy hai thiếu niên dừng bước, vội vàng bước lên hai bước, hành lễ, nói: "Tiểu sinh Bùi Viễn, là thân đệ của Bùi tướng quân, không biết nên xưng hô hai vị tiểu công tử như thế nào?"

Mặc dù trong lòng không tình nguyện, nhưng Bùi Viễn vẫn lấy danh của Huynh trưởng ra. Bây giờ với đại danh của đại ca hắn ở kinh thành, có thể nói là từ cụ già đến trẻ nhỏ, e là không ai không biết, không người không hiểu.

Lung Nguyệt nghe hắn nói ba chữ "Bùi tướng quân", thầm đoán trong lòng, không phải là Bùi ca ca mà các huynh trưởng có qua lại thân thiết chứ? Sau đó lại ngấm tẩm tay áo của Minh Hiền.

Chỉ nghe Minh Hiền nói: "Là Bùi tướng quân, Bùi Nguyên Tu trước đó không lâu mới từ Bắc Cương bình định hồi kinh?"

"Đúng vậy!" Bên trong giọng điệu của Bùi Viễn có vẻ đặc ý, giống như người thắng trận hoàn triều là hắn vậy. Nhưng hắn lại không thấy được ánh mắt nhìn hắn của Lung Nguyệt thoáng hiện vẻ trào phúng.

Chuyện nhà của Bùi Tướng quân, trước đó nàng nghe Tiểu ca cùng Nhị biểu ca lái nhái không ít, cho nên tất nhiên nàng không có chút cảm giác tốt nào với toàn gia đình thối nát kia. Lung Nguyệt cũng chỉ nhìn Bùi Viễn một cái, rồi vòng qua hắn đi về phía cửa lớn.

Minh Hiền thấy Lung Nguyệt đi rồi, cũng không quan tâm Bùi Viễn nữa, bước nhanh vài bước đuổi kịp.

Sau đó lại nghe thấy câu nói tức giận của Bùi Viễn ở phía sau: "Hai tiểu công tử không nói một lời nào, cũng không để ý đã bước đi, thật vô lễ!"

Lung Nguyệt thầm nghĩ: Trên đường cái, cần người lạ bắt chuyện, không quan tâm xem người ta có vui hay không, như vậy là có lẽ sao?

Nhưng nàng lười so đo với hắn, miễn hạ thấp thân phận. Người thối nát bậc này muốn nói chuyện mới mình? Còn không xứng đâu!

Lung Nguyệt không quay đầu lại, chuẩn bị vén rèm ra ngoài, vừa đẩy màn trúc ra liền bắt gặp một người đang tiến vào. Để tránh va chạm, Lung Nguyệt bước sang bên cạnh hai bước.

Ái ngờ sau khi người nọ liếc nàng một cái, lại bước qua theo.

Vừa mới tới cửa, bị ánh sáng sau lưng người này làm lóa, nên Lung Nguyệt không nhìn rõ diện mạo của hắn. Lúc này tránh ánh sáng, mới nhìn rõ, thì ra là là một người trẻ tuổi tô son trát phấn.

Y phục lụa hoa văn hình cúc phúc thọ màu cây hạnh, bên hông đeo đai ngọc khảm vàng, trên đó treo một túi hương nhiều màu, ba bốn hà bao, còn có hai miếng ngọc bội lác lư qua lại. Hắn không thể lau nữa cây hoa quế vào mái tóc đen, trên đầu đội kim quan vàng ròng khảm ngọc xanh biếc. Vị nam nhân son phấn này thiếu chút nữa đẩy ngã Lung Nguyệt.

Nhìn một lát, Lung Nguyệt liền biết, người này hẳn là hoàn khổ(1) không hơn không kém.

(1) chỉ trang phục của con em nhà giàu sang quyền quý.

Đột nhiên lại nghe tiểu tử này nói: "Ôi! Đây là tiểu công tử nhà ai, sao hôm nay là tuyệt vời như vậy, thật sự có tiểu tử muốn tiến vào lòng gia này!"

Lung Nguyệt nhú mày, lui về phía sau vài bước.

Lúc này Minh Hiền cùng hai Kim Ngô Vệ nhanh chóng chắn phía trước Lung Nguyệt, ngăn cách nàng với tên hoàn khổ kia.

Lại nghe tên kia trêu đùa Minh Hiền: "Lại có thêm một vị tiểu thiên hạ xinh đẹp này, hôm nay gia thật sự trúng mắt rồi!"

"Lón mặt!" Kim Ngô Vệ giận dữ mắng mỏ.

"Cầu nô tài! Dám hô to gọi nhỏ với gia, ngại sống lâu đúng không?" Dứt lời, tên hoàn khổ híp đôi mắt đào hoa có chút phù thũng lại, xoay người nói với hạ nhân bên cạnh: "Thu thập hai tên cầu nô tài không có mắt cho gia, đừng làm hai vị diệu nhân này bị thương nha!"

Tên kia nói xong, bốn gia đình liền vén tay áo lên, muốn động thủ.

Ông chủ của Mục bảo trai được trường quầy phải người bẩm báo vội vàng chạy từ hậu viện đến đây, đầu đầy mồ hôi, sợ trễ một bước thì cửa hàng sẽ bị phá nát.

"Trương tiểu hầu gia! Trương tiểu hầu gia tới, tiểu lão không tiếp đón từ xa, mong ngài thứ lỗi! Thứ lỗi!" Dứt lời, lời tên hoàn khổ kia ngồi ghé, lại sai người làm trà tốt nhất.

Sau đó cúi đầu khom lưng với hần nói: "Hôm nay Trương tiểu hầu gia đại giá tới tiểu điểm là muốn mua vật gì? Là dùng? Hay là..."

Vị Trương tiểu hầu gia này không thêm đề ý, chỉ phân phó gia đình: "Giữ hai người diệu nhân được gia coi trọng này lại, đợi gia xong chính sự sẽ nói chuyện với bọn họ!" Rồi sau đó, bảo bốn gia đình đứng ở cửa tiệm làm môn thần, mới bắt đầu nói chuyện với chủ tiệm.

Lung Nguyệt ở bên này cũng không muốn so đo với hần nhiều làm gì, lại nâng bước muốn đi. Lại thấy Bùi Viễn ngăn bước lên ngăn cản.

"Xin tiểu công tử dừng bước, việc hôm nay tiểu công tử vẫn nên nói rõ với Trương tiểu hầu gia đi! Tránh sau này rơi vào tay hần thì sẽ không được ổn!"

Lung Nguyệt không thêm đề ý đến hần, nghiêng người tránh hai bước tiếp tục đi. Bùi Viễn có ý kiến thấy nàng không nghe, vươn tay muốn kéo, lại bị Minh Hiền ngăn cản.

Bùi Viễn hạ giọng la lên: "Sao tiểu công tử này lại không biết lý như vậy chứ, lần này tiểu sinh cũng vì muốn tốt cho ngươi, ngươi có biết Trương tiểu hầu gia là người phương nào không? Hần là tiểu thúc của Đương kim Đại công chúa, là nhi tử của Trương Lão hầu gia, là...."

Lúc này Lung Nguyệt cũng tức giận, toàn bộ tâm trạng tốt đẹp đã bị hai tên diễn xiếc khi này đánh mất. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo trầm như nước, không đợi hần nói xong, tức giận nói: "Hần là ai ta không biết, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết ta là ai!" Dứt lời phất tay áo, lệnh cho hai Kim Ngô Vệ đi phía trước mở đường, đi thẳng đến cửa tiệm.

Làm sao bốn tên gia đình làm môn thần có thể trở mặt nhìn mấy người Lung Nguyệt ra khỏi cửa được? Trừ phi không muốn làm chuyện xấu. Đang nâng tay áo muốn cản lại, nhưng chưa kịp làm gì đã bị Kim Ngô Vệ quăng ra cửa trong nháy mắt. Mấy tên canh cửa của Mục Bảo trai cũng hét lên rồi ngã gục.

Trương tiểu hầu gia thấy tình hình như vậy, tức giận quát một tiếng, không chọn này nọ nữa, nhảy lên muốn tóm lấy Lung Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81-2: Ở Mục bảo trai Lung Nguyệt (2)

Editor: Búnn.

Người trong Minh gia đều không đọc sách đến chết, dù mới mười bốn tuổi nhưng Minh Hiền cũng là văn kiêm võ tu. Hần nhanh mắt nhanh tai, đá vào người tên hoàn khổ đang lao về phía trước một cước, lại nhân lúc tên đó chưa đứng vững, dùng tay trái chế trụ cổ tay, dùng tay phải hung hăng đâm một quyền vào nách của tên đó.

Dưới nách là nơi dày đặc các loại dây thần kinh của cơ thể, là nơi đau đớn nhất, cũng là nơi mẫn cảm nhất. Tên hoàn khổ Trương tiểu hầu gia trúng quyền này, trong nháy mắt hét thành tiếng.

Ngay lúc đó, Minh Hiền xoay người, bẻ hai tay của tên đó bắt chéo sau lưng. Nhận dây lưng gỡ sai vật Đaoan Nghiễn đưa tới buộc lại.

Động tác hoàn thành trong tích tắc.

Đến lúc tên hoàn khổ đó kịp phản ứng thì Minh Hiền đã xong chuyện, đập hần xuống đất.

Trương tiểu hầu gia thấy vô cùng mất mặt, giận dữ hét lên: "Mấy tên dân đen không biết sống chết kia, được gia coi trọng chính là phúc phận các ngươi đốt hương cầu cũng không được. Bây giờ lại nhân lúc gia không đề ý, lộng quyền trối gia lại. Niệm tình các ngươi không biết, mau tháo dây trối cho gia, sau đó gia sẽ tha tội chết cho các ngươi!"

Lung Nguyệt cười lạnh, không thèm nhìn hắn mà chăm chú nhìn ra cửa, chưa tới một lát đã thấy bốn Kim Ngõ Vệ ở phía sau, áp đám gia đình bị buộc như bánh quai chèo ở bên ngoài vào. Để cùng một chỗ với Hoàn khổ.

Nhìn mấy người trước đó còn giương nanh múa vuốt, lúc này đều như gà trống rụng mao, không thể nâng lên nổi. Trong giây lát tâm trạng của Lung Nguyệt tốt hơn rất nhiều.

Lúc này nàng cũng không vội đi, ngồi xuống ghế dựa ở bên cạnh, cười nói với Minh Hiên: "Biểu ca là người phúc hậu, nếu Triệt Nhi ở đây, sợ là đã sớm khắc để giày lên mặt của hắn rồi."

Minh Hiên hớn hờ gật đầu.

Lúc này chủ cửa hàng thấy tất cả đã kết thúc, mới dám tiến lên nói: "Hai vị tiểu công tử, việc này phát sinh ở cửa hàng của tiểu lão, tất nhiên là do cửa hàng tiếp đãi không chu đáo, tiểu công tử mua bút lông Hồ Châu đúng không, vậy xem như là cửa hàng bồi thường đi." Dứt lời, lẳng lặng trở lại nhận ngân phiếu chưởng quầy đưa tới, nâng hai tay, đưa tới trước mặt Lung Nguyệt, rồi sau đó lại nói: "Chỉ là, tiểu lão mong tiểu công tử có thể đại nhân không chấp lỗi của tiểu nhân, thả Trương tiểu hầu gia. Tiểu lão ở đây tạ đại ân của tiểu công tử." Chủ cửa hàng vừa nói vừa khom mình hành lễ.

Lung Nguyệt đưa mắt ra hiệu, liền có Kim Ngõ Vệ ở bên cạnh tiến lên đỡ chủ tiệm, rồi sao đó nói: "Chuyện này vốn không phải lỗi của ông, tiền mua đồ ta đã trả rồi thì làm sao có thể nhận lại, chủ quán cũng không cần đa lễ, còn người kia, hiển nhiên là ta sẽ không bỏ qua, nhưng ta cũng hiểu, mở cửa hàng, cần nhất là hòa khí sinh tài. Ông cũng đừng lo lắng, người ta dám trối, thì cũng cam đoan sau này hắn ta sẽ không dám tới nơi này tìm chủ quán làm phiền."

Chủ cửa hàng nhìn biểu hiện cũng biết vị tiểu công tử này không phải là người bình thường, nên cũng không tiếp tục nói nhiều. Về tình, ông ta đã cầu xin, nếu sau này Trương hầu gia sai người đến hỏi tội, bản thân cũng có thể ứng phó.

Thấy chủ cửa hàng không tiếp tục nói nữa, Bùi Viễn lại sắp đến, nói: "Tốt hơn là tiểu công tử không nên không hiểu đạo lý, chủ cửa hàng đã hết lời khuyên bảo, sao người lại không cảm kích? Theo ta thấy việc người nên làm bây giờ là mau mau cời trối của Trương tiểu hầu gia, lẳng lặng nhận lỗi, mong tiểu hầu gia đừng trách tội mới đúng!"

Lung Nguyệt cau mày, lời nói bỗng trở nên sắc bén: "Theo ý của người, đều là suy nghĩ cho tôi?"

Bùi Viễn vội vàng gật đầu đáp: "Đúng vậy!"

Lung Nguyệt trừng mắt: "Sao ta lại cảm thấy, người đang muốn mượn ta để lấy lòng Trương tiểu hầu gia nhỉ? Bây giờ ta nên cời trối cho hắn, rồi đóng gói bản thân đưa đến quý phủ của hắn, rồi từ đây ăn hương uống lạt, áo cơm không lo. Như vậy mới đúng? Người dựa vào vài câu nói đã có thể giải trừ tình cảnh ngưng trệ của Trương tiểu hầu gia, còn để hắn ta có được đồ chơi, vậy thì người có thể vào mắt của hắn, có thể bầu vùi vào Hoàng thân quốc thích?"

Lung Nguyệt nói như vạch trần tội lỗi, không lưu lại một nửa điểm tình cảm, nói thẳng đến mức khiến Bùi Viễn cảm thấy vô cùng xấu hổ. Vừa rồi, lẳng lặng trong nháy mắt, hắn thật sự có tâm tư như vậy.

Thấy sắc mặt hắn lúc trắng lúc đỏ, Lung Nguyệt cười lạnh một tiếng, lại nói: "Trương gia của hắn cũng chỉ có một vị công chúa, nếu bàn về Hoàng thân quốc thích, cũng miễn cưỡng được coi là vậy!"

"Người! Người là tiểu tử nhà ai, mà dám bôi nhọ danh tiếng Trương phủ ta như thế, người...." Trương tiểu hầu gia ở bên cạnh nghe Lung Nguyệt nói, tức thời nóng giận. Đang không tiếc buông lời nhiếc móc, bịa chuyện ra bên ngoài thì không biết Đoàn Nghiễn lấy khăn lau ở chỗ nào nhét vào trong miệng hắn. Ngay sau đó chỉ còn âm thanh 'Hư hư'.

Như Lung Nguyệt nói, Minh Hiên và Trương tiểu hầu gia cũng coi như là thân thích, chỉ là không biết vì sao lúc đối mặt lại không nhận ra nhau?

Nói ra thì chuyện này cũng có nguyên nhân của nó. Đám huân quý đệ tử trong kinh thành cũng được chia thành Tam lục cửu đẳng (ba bảy loại), Lung Nguyệt tất nhiên là hồn ngọc quý trên đỉnh tháp Vạn Phật, mà Trương gia cũng chỉ là ánh quang của Đại công chúa, được một cái âm phong. Tất nhiên bậc mấy lần thang cũng không chạm tới chân váy của Lung Nguyệt.

Còn Minh Hiên, dù là gia thế, hay là nhân phẩm, lẳng lặng cũng là nhất đẳng trong Tam lục cửu đẳng, phạm vi giao hữu thì Trương tiểu hầu gia có thúc ngựa cũng không đuổi kịp. Huống chi Trương tiểu hầu gia suốt ngày cảm lồng chơi chim, không học vấn, không nghề nghiệp, không có việc gì lại chui vào thanh lâu, quán rượu, đúng là mẫu người nam nữ đều ăn điển hình. Càng giống loại công tử thế gia mà Minh Hiên khinh bỉ.

Hai huynh trưởng Lý Long Hựu cùng Lý Long Tá giống hệt hai gà mẹ bảo vệ Lung Nguyệt nghiêm ngặt, phạm có hoàn khổ, chưa đợi hắn tiếp cận, lẳng lặng liền không biết bị hai người bọn họ quăng đi nơi nào rồi.

Cho nên, Lung Nguyệt và Minh Hiên cũng chỉ nghe qua tên người này, nhưng lại chưa từng gặp mặt.

Lung Nguyệt thấy lần này Đoàn Nghiễn làm việc hiệu quả, cười nói: "Người cũng là người cơ trí, đến nhà gia để người nhà gia thưởng hậu cho người!" Dứt lời, nàng tự lấy kim thạch lựu, lẳng lặng cùng kim đào tử to chừng ngón tay cái thưởng cho Đoàn Nghiễn: "Này, cho người, cảm chơi đi!"

Đoàn Nghiễn được thưởng, tạ ơn Lung Nguyệt, cảm mấy đồ đó thưởng thức.

Lung Nguyệt nói với đầu lĩnh Kim Ngõ Vệ: "Các người không cần áp giải hắn đến Thuận Thiên Phủ, đưa đến cho tiểu ca ta là được rồi!" Dứt lời cũng

cầm mấy đồ chơi nhỏ cho bọn họ, lại nói: "Giao xong đừng về vội, đến phố Biển Đam Tà tìm ta."

Mấy người Kim Ngô Vệ nghe được, thở phào nhẹ nhõm, biết được đây là Cửu Công chúa đang che chở cho bọn họ. Nếu giao đến Thuận Thiên phủ thì nhất định Thánh thượng sẽ biết, dù Cửu công chúa không xảy ra việc gì, nhưng bọn họ cũng bị định tội bảo vệ không chu toàn, nhất định sẽ phải chịu đại bản. Bây giờ, chỉ giao người vào tay Anh Vương, Anh Vương là người Cửu công chúa nói gì nghe nấy. Nghĩ đến chắc là Cửu công chúa muốn che việc này đi, rồi sau đó mới mang theo vài người bọn họ đến gặp Thánh thượng. Như vậy, cùng lắm thì bọn họ cũng chỉ bị Hoàng thượng quở trách vài câu, nhưng, nếu Cửu công chúa nói tốt với Hoàng thượng vài câu, còn hơn cả được ban cho đồ quý giá.

Nghĩ đến đây, trong lòng không nhịn được mừng thầm.

Thật ra, Lung Nguyệt giúp bọn họ cũng là có tư tâm, thứ nhất là sợ bọn họ bị trách phạt, rồi lại sinh ra oán hận bản thân, thu nhân tâm vẫn là quan trọng. Thứ hai, nếu không xử lý ôn hòa, sau này nằng muốn ra khỏi cung cũng là điều khó khăn.

Phân phó xong, Lung Nguyệt bồi thường bạc để chủ cửa hàng sửa sang lại cửa hàng, lẹ làng rồi ra khỏi Mặc bảo trai.

Mười hai Kim Ngô Vệ phân thành hai đội, một đội áp hoàn khổ đi gặp Anh Vương, một đội bảo vệ Lung Nguyệt đi về phía phố Bảo Đam Tà.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81-3: Ở Mặc bảo trai Lung Nguyệt (3)

Trên xe ngựa, Hoán Ngọc và Tiền Bích chờ đến nóng nẩy, thấy Lung Nguyệt trở về, lập tức dâng trà lạnh: "Tiểu tổ tông, tại sao mua này kia mà lại đi lâu như vậy, làm nhóm nô tỳ gấp muốn chết, lần tới ra ngoài, nhất định nô tỳ sẽ giả trang thành gã sai vặt đi theo người một tấc không rời. Ngây ngốc chờ như vậy thực làm cho người ta nóng lòng."

Lung Nguyệt nhấp một ngụm trà lạnh, cười đồng ý.

Xe ngựa tới trước cửa lớn đồ thẩm, Minh Hiền xuống ngựa, đi lên phía trước, cầm vòng đồng đập vào đầu thú gõ cửa.

Gã sai vặt trông cửa ngõ đầu ra khỏi cửa nhỏ. Trong phủ có rất ít người lạ ra vào, gã sai vặt thấy người phía trước chưa từng tới bao giờ, sững sờ hai giây liền cười hỏi: "Xin hỏi vị công tử này đến tìm người nào?"

Minh Hiền chuyển danh thiếp: "Ta tới tìm Bùi tướng quân của các người."

Gã sai vặt đưa hai tay ra nhận danh thiếp, hành lễ với Minh Hiền, vội vã đi vào bên trong.

Lúc này Lung Nguyệt cũng xuống xe ngựa, đứng ở cửa nhìn hành lang nơi có bóng dáng vừa biến mất cười khế. Lần trước đến cũng là tiểu đồng này, đáng vẻ nôn nóng nóng thật đáng yêu.

Bùi Nguyên Tu nhìn danh thiếp, cũng không ra nghênh đón, chỉ lệnh cho hạ nhân mời vào thiên sảnh. Không phải là Bùi Nguyên Tu dùng lòng hạ hạ hèn hèn đối với tình địch, mà luận tuổi tác hay là thân phận, hẳn đều cao hơn Minh Hiền, tất nhiên là không tiện ra đón.

Đổi ý phục, thu thập thỏa đáng xong, Bùi Nguyên Tu mới đi tới cửa thiên sảnh, vừa tới nơi thì vô cùng sững sốt. Trong phòng, ngồi trên Minh Hiền có một vị tiểu công tử mặc y phục màu xanh lam, đầu tiên Bùi Nguyên Tu chỉ cảm thấy có chút quen mắt, nhìn lại cẩn thận, thì đúng là Lung Nguyệt. Trong giây lát vui mừng như điên, trong lòng như có sóng lớn quét qua.

Đang muốn nhanh chóng bước lên phía trước thì lại dừng lại, vẫy tay với Bùi Đại ở gần, nhỏ giọng phân phó với hắn hai câu. Sau đó nâng môi mỏng bước vào bên trong.

Khom người hành lễ, nói: "Thần không biết Cửu công chúa giá lâm, không có tiếp đón từ xa."

"Bùi Tướng quân khách khí rồi, ta là không mời mà đến, quấy rầy chủ nhà rồi." Lung Nguyệt nâng tay ý bảo Bùi Nguyên Tu miễn lễ. Rồi lại nói: "Hôm nay ta tới đáp lễ, cảm ơn sách của Bùi Tướng quân." Nói xong, Hoán Ngọc ở phía sau dâng lễ vật được bọc tinh xảo lên.

"Đây là lễ vật ta chọn là Mặc bảo trai, không phải là vật ngự dụng, không biết có hợp ý Tướng Quân không?"

"Công chúa khách sáo rồi, thần tạ công chúa!" Bùi Nguyên Tu cẩn thận tiếp nhận, nâng ở trong tay, giống như nâng trân bảo. Thăm nghĩ trong lòng: Là vật Cửu Nhi tặng, làm sao có thể không hợp đây?

Lung Nguyệt khẽ cười với Bùi Nguyên Tu, hai lúm đồng tiền nhỏ bên má lập tức hiện rõ, lộ rõ vẻ xinh đẹp: "Hôm nay ta đến, còn dẫn theo một con một sách nữa." Dứt lời lại nâng tay chỉ Minh Hiền.

Minh Hiền chấp tay: "Ngưỡng mộ tướng quân đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt!"

Lung Nguyệt cười, phanh phui khuyết điểm của hắn: "Biểu ca ngưỡng mộ sách của Tướng quân từ lâu mới đúng!"

Minh Hiền nhủ mảy nhìn Lung Nguyệt, nhỏ giọng nói: "Một ngày không trêu ghẹo ta, muội liền thấy không yên!"

Bùi Nguyên Tu thấy hai người đưa mắt qua lại, cảm thấy trong lòng tràn ngập chua xót, nhưng vẫn nói: "Minh ngũ công tử là người yêu sách, đến là tốt rồi. Ta với Minh Thúc là huynh đệ vào sinh ra tử, cũng không phải người ngoài."

Minh Hiền nghe xong cười đến vui vẻ, lập tức đứng dậy vái chào: "Vậy thì ta liền tạ ơn Tướng quân rồi! Cửu Nhi mượn sách ở chỗ Tướng quân để đọc, Minh Hiền thật sự ngưỡng mộ đã lâu, chỉ là Cửu Nhi nói: Sách là của Tướng quân, muội ấy đã là mượn đọc, làm gì có đạo lý cho mượn lại, cho nên hôm nay Minh Hiền mới mặt dày đến cửa, mong Tướng quân đừng chê cười."

"Không có! Không có!" Bùi Nguyên Tu cười hào phóng. Trong lòng thực sự nghĩ như vậy, có điều chỉ là vài cuốn sách, có người thích cho mượn là được, nếu không phải sách Cửu Nhi thích, đưa cho ai cũng vậy. Kiếp trước mình cướp thê tử của người ta, kiếp này lại muốn đoạt nữa, bồi thường là việc nên làm.

"Không bằng bây giờ ta dẫn Ngũ công tử đến thư phòng?"

"Vậy thì không còn gì tốt hơn, Minh Hiền tạ Tướng quân thấu hiểu!" Minh Hiền vái chào rồi lại nói: "Tướng quân đã là huynh đệ với nhị ca của ta, vậy thì không cần khách sáo, gọi là ta Minh Hiền hoặc Ngũ đệ là được rồi!"

"Vậy ta đây liền không khách khí!" Bùi Nguyên Tu dẫn Lung Nguyệt và Minh Hiền đi về phía thư phòng.

Trên đường đi, nghe Lung Nguyệt không ngừng nói viện này như thế này, như thế kia. Trong lòng Bùi Nguyên Tu tất nhiên là vô cùng vui vẻ. Đi không xa, lại thấy Bùi Đại đón chào. Trên tay xách theo một rổ đài sen.

Bùi Đại thấy Lung Nguyệt, vội vàng tiến lên hành lễ.

Bùi Nguyên Tu nói: "Đài sen này có từ đâu?"

"Là từ điền trang đưa tới, còn tặng thêm hai giỏ ngó sen mềm nữa. Nói là đúng dịp ngon, đưa tới mời gia nếm thử thức ăn tươi, qua một thời gian nữa sẽ không còn mới nữa." Bùi Đại quay lại, thành thật đứng bên cạnh oán thán thăm gia nhà hắn. Muốn mời tiểu cô nương nhà người ta đi chơi, lại còn phải công cong queo queo như vậy.

"Không phải phần lớn điền trang đều là nơi trồng cây ăn quả sao? Sao lại có đài sen?" Quả nhiên Lung Nguyệt bị cuốn vào.

Bùi Nguyên Tu cười đắc ý, nhưng lại không dám thể hiện ra mặt, nói: "Ở phía tây ta có một điền trang, thật sự có vài mẫu cây ăn quả, nhưng trong điền trang có hồ nước, bên trong có trồng sen, lúc mưa vào cũng không nghĩ là thêm thu nhập, chỉ nghĩ đến mùa hè muốn tìm chỗ nghỉ ngơi, thì đây là nơi tránh người khác rầy rẩy tốt nhất."

"Nói vậy thì đây chính là thời điểm lá sen và hoa sen tương trợ cho nhau, đây cũng là thời điểm hái đài sen chơi tốt nhất đúng không?" Lung Nguyệt nghe xong hai mắt sáng ngời.

Năm vừa rồi nàng cũng từng ngồi thuyền hái hoa sen trong ngự hoa viên, nhưng lá sen hoa sen vì dễ tạo cảnh cho đẹp mắt, nên bớt vẻ dân dã, không biết hồ sen trong điền trang của Bùi tướng quân có dáng vẻ như thế nào.

"Muội nói vậy, có phải là rất muốn đi không?" Tự nhiên Minh Hiền sẽ không bỏ qua cơ hội chế nhạo Lung Nguyệt. Dựa vào hiểu biết từ lúc nhỏ của bọn họ, nghe giọng nói liền biết suy nghĩ trong lòng nàng.

Lung Nguyệt đỏ mặt, ngượng ngùng cười. Sau đó tức giận trừng mắt nhìn Minh Hiền: "Đúng thì sao chứ!"

Cơ hội tốt như thế, làm sao Bùi Nguyên Tu có thể bỏ qua được, nhưng lại giả bộ bình tĩnh nói: "Nếu Công chúa không ghét bỏ, thần có thể mời Công chúa đi du ngoạn không?"

"Thật sao?" Hai mắt Lung Nguyệt long lanh.

Bùi Nguyên Tu thành khẩn gật đầu.

Nhưng sau khi thấy Bùi Nguyên Tu gật đầu xác nhận, sắc mặt Lung Nguyệt lại âm trầm: "Ta sợ không được rồi. Làm sao phụ thân mẫu thân có thể để ta đến đó được?"

Minh Hiền cười nàng: "Thấy ngày thường muội nhanh nhẹn lắm mà, sao hôm nay lại hồ đồ vậy, lần trước muội ra ngoài không phải có Thái tử cùng Anh Vương hộ giá sao? Muội chỉ cần nói với hai vị tôn thần kia là được."

"Muội nói thế nào? Nói là muội muốn đến điền trang của Bùi tướng quân chơi một chút sao? Nói lý do này không phải là để người khác mượn cớ nói này kia sao?" Băn khoăn của Lung Nguyệt không phải là không có đạo lý. Nữ nhi thời cổ, làm gì có ai dám mở miệng nói muốn đến nhà nam nhân không quen biết? Chẳng lẽ lại vội vàng cho người ta có lý do nói nàng không biết xấu hổ.

"Không thì như vậy, ta đến mời Thái tử và Anh Vương được không?" Bùi Nguyên Tu không đành lòng Lung Nguyệt bị bôi xấu. "Đến lúc đó mời cả Thái tử phi cùng Anh Vương phi, như vậy, công chúa sẽ không còn khó xử nữa."

"Phương pháp này rất tốt, ta về mời cả nhị ca và nhị tẩu đi nữa!" Minh Hiền gật đầu, như vậy liền biến thành bằng hữu cùng đi ngắm cảnh rồi.

"Vậy thì, Cửu Nhi tạ ơn hai vị ca ca thành toàn!" Lung Nguyệt cười tươi phúc thân, Bùi Nguyên Tu và Minh Hiền vội vàng nghiêng người, không dám nhận lễ của nàng.

Bỗng nhiên, Lung Nguyệt nói: "Ta có thể mời Bát tỷ tỷ đi cùng không?"

"Toàn bộ đều do Công chúa làm chủ!" Bùi Nguyên Tu thầm nghĩ: Dù sớm hay muộn thì tất cả mọi thứ trong nhà này đều là của nàng, đương nhiên là do nàng làm chủ rồi.

Đợi đến lúc bàn bạc xong, Lung Nguyệt và Minh Hiền lại chọn mấy quyển sách, vô cùng vui vẻ hồi cung.

Bùi Nguyên Tu tiễn hai người, trở về thư phòng, nâng lễ vật của Lung Nguyệt, cười một lúc lâu.

Lâu đến mức khiến Bùi Đại và Bùi Tiểu lại cảm thấy sợ hãi. Vài ngày sau đó, bọn họ lại phát hiện, gia nhà họ lại phát bệnh rồi, buổi tối đi ngủ cũng phải ôm chiếc bút lông đó. Hai người thăm phòng đoán, có phải là trùng tà rồi không? Có nên mời đạo sĩ tới hàng yêu không?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82-1: Công chúa thi ân thu phục lòng người, hiểu thân phận, có người hối hận không ngừng(1)

Chia tay Bùi Nguyên Tu, Lung Nguyệt vừa về đến cung liền dẫn Kim Ngô Vệ đến Càn Chính điện thỉnh an Thuận Khai Đế.

Mục đích khác đương nhiên là đánh yểm trợ cho việc hôm nay.

Lúc này mười hai Kim Ngô Vệ như pho tượng, đứng theo thứ tự thẳng tắp ở ngoài Ngự Thư Phòng, chờ xử lý.

Bên trong bất chợt truyền đến tiếng cười sang sảng của Thuận Khai Đế.

Lung Nguyệt lại đang giải thích với thần thái phấn khởi: "...Lúc đó Chu thống lĩnh đập một cước, nữ nhi còn chưa kịp nhìn rõ, mấy tên ác nô xấu xa và cửa của Mục bảo trai đã cùng bay ra ngoài. Thật sự còn phấn khích hơn những điều được kể trong quán trà ấy chứ..."

Nghe Lung Nguyệt nói xong, Thuận Khai Đế cười mắng: "Con khi này, sao lại lớn mật như vậy chứ? Nếu là nữ nhi nhà bình thường, gặp chuyện này thì e là sớm sợ tới mức mềm cả chân, con lại như xem tuồng!"

"Cửu Nhi không phải là nữ nhi nhà bình thường nha. Cửu Nhi là công chúa nhà trời, là huyết mạch Hoàng gia, Long phụ làm sao có thể sinh ra chuột nhắt được? Nếu nữ nhi bị tên hoàn khố không nghề nghiệp, không học vấn kia dọa vỡ mật, thì làm sao còn mặt mũi về nhà gặp phụ thân được?" Lung Nguyệt cười đến xán lạn, vuốt bộ râu đang dựng lên vì đột nhiên nghe thấy nàng va chạm phải tên hoàn khố kia của Thuận Khai Đế thành thẳng hàng, ngẩn ngáp. Xong lại nói: "Lần này Kim Ngô Vệ mà Chu thống lĩnh dẫn ra ngoài đều là những người nhanh nhẹn, linh hoạt, nữ nhi nhìn họ hành động mà hả giận. Nói chuyện, làm việc rất hợp với tính khí của nữ nhi."

"Ừ!" Thuận Khai Đế đáp một tiếng, nói: "Nếu con cảm thấy dùng được, sau này mấy người đó cứ để con sai khiến đi! Đợi đến lúc con có phù Công chúa, bọn họ liền theo trở thành thân trung vệ của con luôn đi!"

Ông lại nghĩ đến lúc Lung Nguyệt xuất cung dựng phủ cũng là lúc phải nàng lập gia đình thì mắt ông lại ảm đạm vài phần. Nhưng nghĩ đến thái độ vô cùng cung chiều của Minh Hiền với nữ nhi, thì tâm trạng cũng khá hơn một chút. Tiếp tục suy nghĩ một chút, Minh Hiền cũng là người có lòng mang chí lớn, tương lai sợ là sẽ đặt tâm lực trên triều đình, không thể đặt toàn bộ trên người nữ nhi, nếu như vậy thì chẳng phải là Cửu Nhi sẽ độc thủ phòng không, buồn bức không vui, lấy nước mắt rửa mặt sao? Thuận Khai Đế càng nghĩ càng cảm thấy chuyện sau này nữ nhi gả cho Minh Hiền là chuyện thê thảm đến nhường nào.

Bỗng nhiên ông lại cảm thấy có phải việc ngầm định Minh Hiền lúc trước quá mức qua loa đại khái rồi không. Không bằng nhân lúc Cửu Nhi còn nhỏ, ông lại tuyên thêm lần nữa...Ừ...Càng nghĩ Thuận Khai Đế lại cảm thấy có đạo lý, lần này nhất định phải chọn lựa cẩn thận.

Từ Lung Nguyệt, Thuận Khai Đế lại nghĩ đến một nữ nhi khác, Cẩm Loan. Bây giờ đã qua cặp kê từ lâu, lại chậm chạp chưa chọn phu gia tốt, dù sao cũng không thể tiếp tục phóng túng nàng nữa rồi.

"Nửa tháng sau, quốc học có trận so tài lớn, con có muốn đi với phụ thân không?" Thuận Khải Đế nghĩ, bên trong quốc học có khá nhiều nhân tài, lúc đến mang theo vài vị công chúa chưa gả đến, chưa biết chừng sẽ gặp được vài người thuận mắt.

Suy nghĩ hiện tại của Thuận Khải Đế chính là biến quốc học thành vườn rau nhà mình, đi chọn người như chọn rau cải trắng, nếu khuê nữ coi trong khóm nào thì sẽ ôm khóm đó về ngâm dấm.

Lung Nguyệt lại không nghĩ nhiều như vậy, nghe là nhóm học sinh tỷ thí, tất nhiên là vui vẻ gật đầu, mặt đầy chờ mong.

Ngồi một lát lại thấy Cát An trình hai tập tấu chương vào, biết phụ thân bận rộn quốc sự liền muốn cáo lui ra ngoài, lại nghe Thuận Khải Đế nói: "Hoàn khổ Trương gia kia xử lý như thế nào rồi?"

"Sai người giao cho tiểu ca rồi ạ."

Nghe Lung Nguyệt trả lời, Thuận Khải Đế gật đầu: "Đi gặp mẫu thân con đi, nàng ấy lo lắng cho con lắm đấy."

"Nữ nhi tuân chỉ!" Lung Nguyệt cười đồng ý, phúc thân, ra đến cửa lại vòng lại: "Buổi tối nữ nhi làm gà túi cho phụ thân ăn được không?"

"Đi đi! Con khi nhỏ này, nếu làm không vừa miệng, sẽ phạt con sau này không được tùy ý xuất cung nữa." Thuận Khải Đế quả mắng một câu liền bắt đầu xem tấu chương vừa được mang đến.

Lung Nguyệt cười cười, không vội vàng nhấc chân đạp xuống đất, tiêu sái ra khỏi Ngự thư phòng. Đột nhiên nàng nghiêm mặt nói với Kim Ngô Vệ đang chờ nghe răn dạy ở ngoài: "Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!"

Sắc mặt Chu thống lĩnh đứng đầu mười hai người đột nhiên cứng đờ, vừa rồi còn nghe Cát An công công nói tâm trạng của Hoàng thượng rất tốt mà, sao lại...

Trong lòng mấy người còn lại cũng rối rắm, lại nghe Lung Nguyệt nói: "Phụ hoàng cho các người lấy công chuộc tội, sau này các người liền theo ta lăn lộn đi!"

Nói xong, vẫy tay với Tiểu Lộc Tử, hần liền đỡ khay tiến lên phía trước.

"Đây là Hoàng thượng thưởng các người có công hộ giá." Lung Nguyệt nói xong, dừng lại một lát rồi lại nói: "Ta cũng biết rõ, từ trước tới nay các người bảo vệ ta ra ngoài là việc cực nhọc, nom nớp lo sợ nhất. Bây giờ rốt cuộc có thể bỏ qua chuyện đó rồi. Từ nay về sau mười hai người các người thực sự do ta sai khiến, mặc dù thưởng phạt do ta định đoạt, nhưng kèm theo đó chuyện xử trí các người cũng sẽ không có ai dám lút qua ta mà làm điều đó, ngay cả Hoàng thượng cũng không thể. Cho nên các người có thể yên tâm, chỉ cần cẩn thận làm việc là được. Ta là người thưởng phạt phân minh, quy củ vẫn chiếu theo trung vệ của các người, chỉ cần các người làm tròn bổn phận, không vi phạm thì ta sẽ là chủ tử rộng rãi. Nếu sinh lòng khác, cũng đừng trách ta không nói đến tình cảm này kia."

Dứt lời, nhận thưởng trong tay Tiểu Lộc Tử, tự mình phân phát cho mười hai người.

Rồi sau đó lại nói: "Dựa theo phân lệ của trung vệ, từ tháng này về sau, mỗi tháng cộng thêm một phần ở chỗ ta nữa."

Chu Thống lĩnh nghe xong, mang theo mười một người khấu tạ, Lung Nguyệt liền miễn lễ cho bọn họ: "Các người cũng không cần cảm ơn ta, hành động này của ta cũng coi như là thu mua nhân tâm. Nhưng ta cũng rõ, việc bảo vệ ta của các người cũng nhận rất nhiều áp lực từ phía phụ hoàng mẫu hậu. Nếu ta có việc gì, sợ người rơi đầu không chỉ có mình các người mà e là cả gia đình cũng bị liên lụy. Cho nên được trả công thì nhớ nắm chắc, đây cũng là điều các người nên được."

Nói xong, Lung Nguyệt mỉm cười với họ: "Được rồi, hôm nay các người cũng vất vả rồi, về nghỉ ngơi đi!"

"Chúng thần cáo lui!"

Chu Thống lĩnh dẫn mười một người cung kính rời khỏi Càn Chính Điện, trở về cung vệ trong cung.

Kim Ngô Vệ nhỏ nhất trong đó nhẹ giọng nói với mấy người: "Nhìn Cửu công chúa tuổi tác không lớn, nhưng cũng là người tài giỏi. Những điều vừa nãy ngài ấy nói lại khiến lòng ta sinh ra vài phần kính sợ."

Lại một người đáp: "Ta cũng tưởng Cửu công chúa là đứa nhỏ được nâng niu trong lòng bàn tay không hiểu thế sự, ngày thường chỉ thấy ngài ấy nói cười hề hề, thích nghịch ngợm, không thể ngờ được lại..."

Chu thống lĩnh lắc đầu: "Các người cho rằng Cửu Công chúa là người đơn giản sao? Nói lời bất kính, trong Hoàng cung này có mấy người đơn giản? Theo ta thấy Cửu Công chúa là người hiểu lòng người, chúng ta chỉ cần an tâm đi theo ngài ấy là được. Các người không nghe rõ sao? Chỉ cần không sinh hai lòng, sau này sẽ có ngài ấy che chở cho chúng ta."

Trong mười một người, có người gật đầu đồng ý, cũng có người nói: "Dựa vào một đứa trẻ?"

"Đồ đầu gỗ nhà người! Người chỉ nhìn Cửu công chúa bây giờ là đứa trẻ, sao không thấy sau lưng ngài ấy có bao nhiêu vị đại thần?" Chu thống lĩnh có chút chỉ tiếc rên sất không thành thép: "Nếu không phải thấy người là cháu vợ ta thì ta cũng chẳng thêm lo lắng chỉ điểm cho người. Có điều người đứng là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, sau này an tâm bảo vệ Cửu công chúa cho tốt là được."

Mọi người ào ào gật đầu xác nhận.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82-2: Công chúa thi ân thu phục lòng người, hiểu thân phận, có người hối hận không ngừng(2)

Editor: Bún.

Không nói đến chuyện mấy người Kim Ngô Vệ bí mật bàn tán như thế nào, quay lại nói về Trương Tiểu hầu gia.

Hắn bị áp giải đến trước mặt Lý Long Tá mới hiểu được người hắn trêu chọc vào là ai, trong giây lát vô cùng hối hận, không còn la lối om sòm, khoe khoang, quát tháo, rêu rao như lúc còn ở bên ngoài nữa, mà từ đầu đến cuối luôn mang vẻ mặt xin Lý Long Tá tha cho, hắn thầm nghĩ trong lòng: Nếu biết tiểu công tử phần điều ngọc trác như bước từ trong tranh ra kia là tròng mắt, đầu quả tim của đường kim thánh thượng thì có cho hắn 800 lá gan hắn cũng không dám tiến lên chặn đường!

Lý Long Tá cười lạnh một tiếng, ngay cả ánh mắt cũng không muốn cho hắn, triệu thái giám Tiểu Phúc Tử vẫn luôn theo hầu lại gần, thì thầm vài câu. Sau đó không biết Trương Tiểu hầu gia bị áp giải đến nơi nào nữa.

Còn Bùi Viễn đang ngồi trong phòng hối hận vì hôm nay hắn hành động quá mức lỗ mãng.

Hắn còn nhớ rõ trước lúc rời đi, chương quầy Mục bảo trai gọi tiểu công tử lớn hơn một chút là Minh gia Ngũ công tử.

Minh gia? Chẳng lẽ lại là Minh gia Quốc Trọng chứ?

Dựa vào cách nói chuyện, điệu bộ không chớp mắt sai người trói Trương tiểu hầu gia lại của hai vị tiểu công tử, thì có thể xác nhận được hai người này có lai lịch lớn, e là gia thế cũng cao hơn Trương hầu gia rất nhiều.

Hắn còn nhớ rõ giọng điệu và ánh mắt của tiểu công tử như bước ra từ trong tranh lúc tiểu công tử ấy nói Trương gia là Hoàng thân quốc thích gì đó, rõ ràng là rất khinh miệt...

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn càng giống như ăn hoàng liên.

Sao hắn lại có thể dựa vào cách ăn mặc mà phán đoán xem ai mới là thân thật được chứ?

Có điều, hình như những điều bản thân nói lúc đó, không quá mức đắc tội với vị tiểu công tử đó, đúng không?

Nỗ lực suy nghĩ lại thần thái lúc nói chuyện của tiểu công tử, hình như là có tức giận.

Bùi Viễn càng không ngừng hối hận, hình như tiểu công tử nói với người nhà là đến phố Biển Đam Tà tìm mình.

Phố Biển Đam Tà này...

Chẳng lẽ tới đó tìm đại ca nhà hắn?

Ở phố Biển Đam Tà đều là binh dân, dựa vào thân phận, nếu thật sự là công tử Minh gia, thì cũng chỉ có đại ca nhà hắn mới có tiếng nói cùng trọng lượng với bọn họ.

Nghĩ đến đây, Bùi Viễn lại không nhịn được cảm thấy bức mình. Dù sao bản thân cũng một lòng đọc sách thánh hiền, cũng coi như là một bụng kinh luân, lại vì không nhà không cửa mà bị mai một. Còn một kẻ mang hán vũ phu như Bùi Nguyên Tu lại được quý nhân coi trọng.

Lại nghĩ đến vì không được đến vãn thọ yến, sợ bị đồng học nhạo báng mà phải cáo ốm ở trường nhiều ngày, trong lòng lại càng thêm phần hận: Trời thật bất công!

Đợi đến ngày Bùi Viễn ta một bước lên mây, nhất định phải đạp cái người gọi là đại ca kia dưới chân!

Nhắc tới gia thế, Bùi gia cũng từng được xếp vào trong tam đẳng của kinh thành.

Mấy đời đều là tướng quân trên ngựa, quân công hiển hách, vô cùng hiển quý.

Lúc Bùi Nguyên Tu còn nhỏ, Tổ phụ và phụ thân lần lượt bỏ mình, bổng chốc không còn tăng lên nữa, dù chưa đến mức người đi trà lạnh, nhưng cũng quá tiêu điều rồi.

Lại thêm, Bùi lão phu nhân cùng Trần thị quá mức hẹp hòi, trong lúc đi lại cũng khó tránh khỏi việc đắc tội với thế gia khác.

Bùi Viễn lại là người mắt cao hơn đầu, không đặt võ tướng ở trong mắt. Cho nên không chịu đi lại với lão quân hữu, thù hạ cũ của Bùi lão tướng quân.

Nói đi nói lại, thù hạ cũ này cũng không để Bùi Viễn ở trong mắt. Bọn họ chỉ thừa nhận chủ nhân của Bùi gia là Bùi Nguyên Tu.

Lần này Bùi Nguyên Tu hồi kinh, dù chưa cắt đứt liên lạc với bọn họ, nhưng cũng không dám quá mức thân cận.

Vì vừa mới trở về từ Bắc Cương, tất nhiên để không khiến Hoàng đế sinh lòng nghi ngờ, cho nên không thể đi lại thân mật với trọng thần trong triều đình.

Lúc này Bùi Nguyên Tu ngồi trong thư phòng, xem thư vừa được thủ hạ ở đất phong của Thừa Quận Vương dùng bồ câu đưa lại.

Thừa Quận Vương cũng là nhất mạch của Hoàng gia, truyền qua ba đời, Thừa Quận Vương đương nhiệm cũng có thể xem là đường huynh của Thuận Khải Đế, sau khi kế tục tước vị cùng đất phong, đứa con thứ ba mà hắn thích nhất là Lý An Hiền liền vào kinh làm con tin. Lý An Hiền là nhi tử do trác phi Thừa Quận Vương sủng ái nhất sinh ra. Từ nhỏ đã vô cùng thông minh, rất được lòng hắn. Dù thế nào hắn cũng không muốn đưa đứa con này vào kinh, tiếc rằng, Hoàng thượng chỉ người nào, thì người liền đưa người đó. Nếu dựa vào ý muốn của người, đưa người mà người không thích nhất đến thì con tin đó còn có ý nghĩa gì?

À...kéo hơi xa rồi, kéo về nói đến Bùi Nguyên Tu.

Lúc này hắn xem xong thư, hiểu ra một vài chuyện. Trong vòng ba năm, Thừa Quận vương đã chết hai nhi tử. Mặc dù Thừa Quận vương có tiếng là nhiều thê thiếp, nhiều thê tử, hai người chết chỉ là thứ tử, cũng không khiến người khác chú ý, nhưng đáng nói là hai người này chết rất kỳ quái, không ốm không đau, đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, thực khiến người ta nghi ngờ.

Bùi Nguyên Tu chấm bút viết mấy chữ, giữ bồ câu đưa tin, đặt thư vào chân nó, rồi tung lên cho nó bay đi.

Nhiều mây nghĩ một lát, lại nhớ tới thần thái bừng sáng của Lung Nguyệt lúc có thể tới hồ sen lấy hoa, trong lòng bỗng nhiên biến thành nước mùa thu. Nhìn sắc trời, lệnh của Bùi Tiểu chuẩn bị bữa tối. Lại đến Đa Bảo các, lấy từ trong ngăn kéo hai viên ngọc thạch điêu hoàng hình chữ nhật không lớn ra, nghĩ đến, dùng cái này lấy cớ mai đến gặp Thái tử và Anh Vương. Hai huynh đệ này thích nhất là tự mình khắc con dấu.

Bùi Nguyên Tu vì có thể truy được lão bà mà tổn tâm tổn sức, ngay cả cái thích, cái ghét của hai vị cữu huynh cũng tra rõ ràng!

Trời vừa sáng liền sai người chuyển bái thiếp, được Thái tử xác nhận, buổi chiều liền mang vật phẩm chuẩn bị từ trước đến gặp Thái tử cùng Anh Vương. Đúng lúc Minh Thúc cũng ở đó, cười cười nói nói một hồi, Thái tử liền đồng ý việc đến điện trang du ngoạn. Anh Vương phi nghe nói có thể chơi thuyền hái hoa, cũng vô cùng hưng phấn.

Lung Nguyệt được tin tất nhiên là vô cùng vui vẻ, cùng hai vị huynh trưởng, tâu từ chuẩn bị hai ngày sau đi du ngoạn.

Mà tên hoàn khố Trương tiểu hầu gia không may mắn kia cũng đã bị quăng ở sau gáy.

Phù Trữ hầu, sau ba ngày Trương lão hầu gia không thấy nhi tử về nhà, liền vô cùng gấp gáp. Mặc dù ngày thường Trương tiểu hầu gia thích ngủ ở thanh lâu, sở quán, nhưng chưa từng xảy ra chuyện ba ngày không về nhà mà không chuyển tin tức gì. Bây giờ khen ngược, ngay cả gia đình hắn mang theo ngày đó cũng không thấy một ai, vài người lớn sống sờ sờ, vậy mà biến mất không tin tức gì.

Lúc tra đến Mục bảo trai cũng chỉ biết bị hai vị tiểu công tử có thân phận không bình thường trói lại, sau đó liền không có tin tức gì khác. Hai phu thê Trương lão hầu gia gấp gáp đến không còn cách nào khác, cuối cùng phải cầu cứu phù Trữ Bình công chúa.

Hết chương 82.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83-1: Trữ Bình (1)

Editor: Bún.

Thời điểm Trương lão hầu gia tới cửa tìm, Trữ Bình Đại công chúa vốn không muốn quản. Tiểu thúc hoàn khố của nàng ta suốt ngày làm mấy cái chuyện phiền lòng, nông nổi thiếu suy nghĩ, không được chuyện gì chính đáng. Thỉnh thoảng đến phủ công chúa của nàng ta, phàm là nha đầu có chút nhan sắc cũng phải trốn hắn.

Một người thối nát như thế, Trữ Bình đại công chúa còn muốn nói thẳng: Chết ở bên ngoài là tốt rồi, tìm về làm gì?

Nhưng mà nghe Trương lão hầu gia nói, không tìm thấy tiểu thúc là có liên quan đến Minh gia, trong giây lát liền thay đổi chủ ý. Nghĩ đến Minh gia, nàng ta lại nghĩ đến Lung Nguyệt, nghĩ tới Lung Nguyệt, nàng ta lại nghĩ tới trường nữ còn phải ở điều trang tới tận bây giờ của mình.

Nếu không phải vì Lung Nguyệt thì làm sao nữ nhi được nàng ta nâng niu trong lòng bàn tay bị phụ hoàng biếm làm thứ dân?

Cùng mười một, mười hai tuổi, Lung Nguyệt lại được ở trong Hoàng thành, ngàn vạn yêu sủng tập trung tại một người, được mọi người coi như châu như ngọc mà bảo vệ. Còn nữ nhi của bản thân lại bị điều đến điền trang, trải qua những ngày âm u không ánh sáng.

Không phải chỉ đẩy nha đầu chết tiết kia vào trong nước thôi sao? Dù là bệnh nặng một trận, nhưng cũng chưa đến mức mất mạng. Vậy mà lại bắt nữ nhi của mình bồi thường cả đời. Rõ ràng có thể có thân phận 'huyền chủ', tương lai cũng là nở mày nở mặt mà già đi, bây giờ muốn tìm phu gia tốt, e là dựa vào ân uy của bản thân cũng không dễ tìm được.

Nghĩ đến đây, mắt của Trữ Bình đại công chúa lại phát lạnh.

Không biết vì sao lại xảy ra chuyện này, chung quy lại cũng là do Minh gia biến một người đang sống sờ sờ thành không biết đi đâu, dựa vào việc này mà nháo lên, dù không động đến căn cơ của bọn họ, nhưng cũng khiến người khác chán ghét, căm hận bọn họ, giải trừ oán khí đè nén trong lòng mình bao nhiêu năm nay.

Nghĩ xong xuôi, Trữ Bình đại công chúa cũng không kéo dài, liếc mắt Trương lão hầu gia một cái: "Việc này bản công chúa hiểu rồi, nếu thật sự là người Minh gia ra tay, nhất định phải đòi lại công bằng, bắt bọn họ đưa Ảnh Nhi nguyên vẹn trở về, dù là thiếu một cọng lông tơ, cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ!"

"Vậy thì, cừu thần đành làm phiền đại công chúa rồi."

Trương lão hầu gia cúi người hành lễ, đại công chúa nghiêng người, chỉ nhận nửa lễ, sau đó cho người tiễn Trương lão hầu gia về. Trong lòng còn phải tính xem nên làm như thế nào.

Được con dâu Đại công chúa đồng ý, Trương lão hầu gia nhẹ thở ra, trong lòng cũng tự chuốc khổ. Nghĩ tới Phủ Trữ hầu của ông ta mấy đời trước cũng là Phủ trữ công phủ về vang một thời, nhưng chưa đến ba đời đã bị giáng xuống hầu tước, đến đời ông ta, dù là còn tước vị, nhưng cũng là thế hệ cuối cùng rồi. Nói đến thế hệ con cháu của Trương gia, đời sau không bằng đời trước, mấy đời này lại không có người nào giỏi giang một chút.

Đến đời ông ta càng không cần phải nói, ngẫm lại ông ta cũng không còn mặt mũi đến gặp tổ tông. Mấy nhi tử lại không có ai không chịu thua kém, đứa lớn nhất yếu đuối, vì bảo vệ vinh quang của nhà không tàn, nghĩ cách khiến đứa lớn nhất cưới công chúa. Kết quả, đứa lớn khúm núm, ở trước mặt con dâu đến xì hơi cũng không dám xì ra.

Còn nhi tử thứ hai, mặc dù nỗ lực, nhưng cũng là người bình thường, cố gắng thế nào cũng chỉ đậu cử nhân, sau đó liền không có tiến bộ, đành tốn bạc góp được chức quan lục phẩm.

Thật vất vả lúc già mới sinh được một đứa nữa, lúc nhỏ cũng vô cùng thông minh, người trong nhà cũng coi như châu như ngọc mà che chở, hy vọng của cả nhà chỉ biết đặt lên người hắn, ai ngờ lớn lên lại đúng theo câu châm ngôn: 'Nhỏ tốt, lớn lên chưa chắc đã tốt!' Bây giờ nuôi thành một kẻ hoàn khổ, thực sự khiến ông ta buồn rầu đến bạc tóc.

Hôm qua biết được tên nghiệp chướng không tốt kia mất tích là có liên quan đến Minh gia, không cần nghĩ cũng biết là hắn trêu chọc người ta.

Minh gia là nhân vật cỡ nào, làm sao không có việc gì lại đi uốn nắn một tên hoàn khổ? Nghe nói là Ngũ công tử Minh gia ra tay, ngẫm lại đáng về của Ngũ công tử Minh gia, lại ngẫm lại đáng về mông muội của nhi tử nhà mình. Trương lão hầu gia xấu hổ đến mức hận không thể mang cái mặt già tìm một cái lỗ mà chui vào, không bao giờ lộ mặt ra nữa.

Nhưng nhi tử vẫn là nhi tử, dù không tốt cũng không thể mặc kệ, đây cũng là: Chỗ đáng thương của phụ mẫu trong thiên hạ.

Vốn muốn tìm đến cửa nói vài lời hay, mong người ta tha người, Minh gia cũng thực sự dùng lễ đối đãi, nhưng mà có cán chết, đồ nhi tử bất hiếu của ông ta cũng có không thoát khỏi liên quan.

Roi vào đường cùng, ông ta mới đến phủ công chúa.

Nhưng, người làm cha chồng lại phải xem sắc mặt con dâu...

Ai! Trương lão hầu gia cũng phải roi một đồng lệ chưa xót đây!

Chân trước của Trương lão hầu gia vừa mới rời khỏi phủ Trữ Bình đại công chúa, thì sau lưng, Đại công chúa liền triệu thân tín, lệnh cho hắn điều tra rõ chân tướng của chuyện này.

Thân tín này cũng là người nhanh nhẹn, sau nửa ngày đã điều tra kỹ càng từ đầu đến cuối sự việc, cùng lúc đó còn đưa ông chủ cùng chương quầy của Mục bảo trai đến trước mặt Đại công chúa.

Đại công chúa sốt ruột gây chuyện, nên không nghe rõ nguyên nhân, xem nhẹ ba chữ 'tiểu công tử khác' trong miệng chủ cửa hàng. Chỉ nhìn nhân chứng

ở đây, sau đó dẫn người vào hoàng thành, diện thánh.

Mà lúc này, Lung Nguyệt đang cùng huynh trưởng, tẩu tử, còn có tiểu chất, được Bùi Nguyên Tu dẫn đường, đến điền trang ở phía Tây.

Từ xa nhìn lại, điền trang không có gì đặc biệt, hoàn toàn giống với những điền trang khác, cũng ngói xám tường bụi, cửa hồng hành lang xanh. Nhưng vào cửa viện lại khiến mắt người ta sáng ngời, bên trong viện, dù là cửa hiên hay là hành lang dài cong cong duyên duyên đều được dựng lên từ trúc, ngay cả nước sơn cũng không dùng, chỉ giữ nguyên màu sắc khi khô của cảnh trúc.

Sân viện được chia làm hai viện nhỏ, phía đông là nhà, phân cách cũng không có dựng tường hoa, chỉ dùng hàng rào tre để ngăn cách. Trên hàng rào có vài dây Tường vi, vừa nhìn đã cảm thấy rất vừa ý.

Minh Thức tán thưởng một tiếng: "Rất đặc biệt!"

Sau đó lại nghe Anh Vương Lý Long Tá nói: "Nếu dây leo trên hàng rào này là đậu đũa, dưa chuột vẫn trồng bên trường luyện võ thì có phải là tốt hơn không? Thích ăn thì hái, lại còn tươi mới."

Mọi người nghe xong thì cười rộ lên.

"Thì ra thực khách đứng đắn đang ở nơi này, uống công muối gánh vác thanh danh này giúp tiểu ca mấy năm nay!" Lung Nguyệt cười tròng hấn.

"Đâu có! Đâu có! Nếu bạn về ăn uống thì huynh trưởng là ta còn không theo kịp muối muối đâu." Lý Long Tá khiêm tốn.

Huynh muội hai người vừa đi vừa đùa âm ỉ một hai câu, sau đó Bùi Nguyên Tu chỉ cửa hồng cách đó không xa, nói: "Bên kia có vườn rau nhỏ, không biết còn tươi không, nhưng có thể đi một chút!"

"Đương nhiên là được! Chúng ta đi xem nhé!" Minh Thức dứt lời, nhắc chân muốn đi, nhìn xuống thấy phu nhân kéo ống tay áo mình, lại nhìn nhi tử một cái.

Lúc này nhi tử nhà hấn được nung cuộn tròn ôm trong lòng, mắt chớp lên chớp xuống. Còn ba tiểu gia hòa khác, mặc dù vẫn còn rất hứng thú, nhưng mí mắt cao thấp cũng bắt đầu đánh nhau rồi.

Hôm nay dậy từ sớm, lại ngồi trên xe ngựa xóc nảy một hồi. Sức lực của đứa trẻ hai ba tuổi vốn có hạn, cho nên lúc này rất mệt mỏi.

Minh Thức cười một cái, nói với mọi người: "Hay là chúng ta sắp xếp nghỉ ngơi một chút trước?"

Bùi Nguyên Tu thấy mọi người gật đầu, lại nói: "Vậy thì, đợi qua bữa trưa, nghỉ ngơi một buổi, sau đó ta lại dẫn mọi người đi ngắm vườn rau với hồ sen, được không?"

"Được! Tránh thời gian độc hại nhất trong ngày!"

Nhận được sự đồng ý, Bùi Nguyên Tu tự mình sắp xếp thỏa đáng cho chư vị hoàng thân quốc thích xong mới buông lỏng thở phào. Nhìn phòng Lung Nguyệt ở một lúc lâu rồi mới đi giải quyết chuyện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83-2: Trữ Bình (2)

Editor: Búnn.

Dùng bữa trưa xong, lại nghỉ một buổi trưa. Mọi người được Bùi Nguyên Tu dẫn đến viện ở phía Tây điền trang.

Lung Nguyệt muốn chơi thuyền hái hoa sen, vì không chịu gò bó nên mặc rất gọn gàng. Y phục đồ tươi, vạt váy ngắn, tay áo bó gọn, tóc dài được Hoán Ngọc buộc thành hai bím tóc, ngoại trừ viên ngọc được buộc trên sợi dây ngũ bạc rơi bên cạnh dây buộc tóc, trên cổ có một chuỗi ngọc khóa trường mệnh ra thì không còn phụ tùng nào khác, ngay cả hà bao, túi hương cũng không mang.

Bùi Nguyên Tu nhìn đến mức ánh mắt có chút căng thẳng. Hôm nay có chút khác biệt với tiểu công tử thanh tuyền như ngọc mà ngày ấy hấn từng thấy.

Trút đi vẻ ung dung của công chúa dòng chính quanh thân, nàng vẫn có vẻ thanh lệ khác. Kiếp trước, Cửu Nhi chưa bao giờ lộ dung mạo như thế trước mặt hấn. Khi đó nàng vẫn mãi là đáng vẻ ung dung, giống như một đoá mầu đơn nở rộ, cao quý mà không thể khinh nhờn, suy cho cùng thì giống như đeo một chiếc mặt nạ.

Thì ra, đây mới là tính tình thật sự của Cửu Nhi sao? Trải qua mấy lần tiếp xúc, Bùi Nguyên Tu mới phát hiện, Cửu Nhi thật sự vô cùng hồn nhiên. Mà,

có lẽ đây mới là sự thật, và đây cũng chính là đáng về mà nữ nhi được Đế Hậu đặt trên đầu quả tim nuôi lớn nên có sao? Kiếp trước, Cửu Nhi gả cho bản thân cũng là bị ép buộc. Chẳng trách, hẳn cảm thấy khi đó giữa mình và Cửu Nhi bị cách một lớp lụa mỏng, không chân thực như vậy.

Bùi Nguyên Tu ngậy ngẩn cả người, nhân lúc mọi người chưa phát hiện ra có điều khác thường liền dẫn mọi người vào trong viện.

Đập vào mắt đầu tiên chính là hồ sen không thấy điểm dừng.

Hồ tràn đầy nhưng lá sen to xanh biếc, những chiếc lá đó bao phủ toàn bộ mặt nước, thật sự không nhìn ra được một chút sóng nào. Hoa sen hoặc là còn nụ, hoặc là nở rộ màu trắng, hồng thấp thoáng trong đó. Bây giờ đã qua mùa hoa, tạo thành đài sen.

Vừa nhìn thấy hình thức sinh trưởng không cầu thúc, không gò bó của lá sen trong hồ này liền biết không có người chăm sóc.

Cảnh tượng này mới đúng là cảnh đẹp ý vui, ngoại trừ Lung Nguyệt, vài tiểu hải tử cũng vui vẻ vỗ tay kêu lên. Ngay cả trên mặt Hóa Diên luôn yên tĩnh, cũng lộ ra vài phần vui sướng.

Đi theo Bùi Nguyên Tu lên cầu tre nhỏ thấp thoáng lá sen tới thạch đình giữa trung tâm hồ sen.

Thạch đình rất rộng, bên trong sớm đã có mấy chiếc bàn và ghế dài. Trên bàn còn có điểm tâm nhiều màu cũng hoa quả tươi.

Bên cạnh đình còn đặt vài ghế dài, bên cạnh ghế còn có thùng gỗ, cần câu, mồi câu.

Thái tử Lý Long Hựu khen: "Nhận Chi thật sự suy nghĩ rất chu đáo!"

"Làm gì có!" Bùi Nguyên Tu khiêm tốn.

Lung Nguyệt ôm Triêm Nhi nhỏ nhất đứng bên cạnh đình với lấy lá sen.

Chợt thấy hai ma ma điều khiển một chiếc thuyền đựng rất nhiều lá sen trong đó đi qua chỗ này. Mà chiếc thuyền này rất lớn, ngoại trừ hai ma ma còn có thể ngồi thêm hai, ba người.

Lung Nguyệt xem xét một chút, mắt lập tức sáng rỡ, quay đầu cười nhìn Bùi Nguyên Tu: "Có thể ngồi không?"

Bùi Nguyên Tu cười gật đầu, lại nói: "Có thể ngồi, về phần có được ngồi hay không, ta không làm chủ được." Dứt lời, lại nhìn Lý Long Hựu.

Lý Long Hựu nghiêm mặt nhìn Lung Nguyệt.

Nhưng sau khi bị Lung Nguyệt dùng ánh mắt long lanh như thỏ nhỏ, cầu xin một lúc lâu, thì không nghiêm được nữa, cười gật đầu.

Lung Nguyệt được ca ca nhà mình đồng ý thì hải lòng vui vẻ, nhanh chóng chuẩn bị lên thuyền, nhưng lại bị mấy bàn tay nhỏ túm chặt vạt áo. Quay đầu lại liền thấy hai cật mắt sáng long lanh chớp chớp nhìn bản thân.

Lung Nguyệt nở nụ cười, néo néo hai má phúng phính đầy thịt của hai tiểu gia hỏa: "Các con còn nhỏ, đợi lớn chút nữa mới có thể đi."

Nhưng hai tiểu gia hỏa vẫn không chịu buông tay, cuối cùng vẫn là hai người làm mẹ Khổng Trúc Xuân và Từ Tĩnh Nhu ôm thì hai đứa nhỏ này mới chịu buông tay. Lung Nguyệt lên thuyền, sau khi ngồi yên, nhìn Hóa Diên nói: "Bát tỷ có muốn cùng đi với muội không?"

Hóa Diên lắc đầu, nhìn nàng cười: "Muội đi đi, để ý mặt trời nắng gắt, cẩn thận bị phơi cháy, ta ở trong này nhìn muội chơi là được rồi."

"Không sao, có nón tre rồi! Dù có bị phơi đen một chút, thì đợi đến lúc về bôi một chút trần châu cao phục linh, ở trong phòng ngủ ngốc mấy ngày là được rồi. Cho nên không thể cô phục cảnh trí siêu đẹp này được." Lung Nguyệt cười cười giơ nón tre hai ma ma trên thuyền vừa mới đưa cho nàng.

Hóa Diên giận dữ nhìn nàng: "Vừa mới ra khỏi cung muội liền giống chim ưng, chơi cẩn thận một chút! Ta nhớ cảnh trí muội không đành lòng cô phụ vào trong lòng, về thăm cho muội tắm bình phong, được không?"

"Phần tình cảm này, muội muội tạ ơn Bát tỷ tỷ." Lung Nguyệt đột nhiên đứng dậy chấp tay thi lễ, khiến thuyền nhỏ không chịu được lắc lư, người trong thạch đình vội vàng hô to: "Cẩn thận!"

Lung Nguyệt cũng bị hành động của bản thân làm hoảng, cuống quýt ngồi xuống, vỗ vỗ ngực, ngượng ngùng cười cười với mọi người. Sau đó lại nhận được mấy cái trừng mắt: "Bát tỷ tỷ thăm bình phong, không bằng tâu từ về cảnh sắc này đi. Tâu ấy là cao thủ, nếu bỏ qua thì thật là đáng tiếc."

Khổng Trúc Xuân nghe xong trừng mắt nhìn nàng: "Tiểu cô này, vất vả lắm hôm nay mới tránh quấy rầy, muội còn tìm việc đến để ta làm." Sau đó lại cười nói với Hóa Diên: "Tâu liền về giúp việc, chỉ có điều, phần thăm bình phong, ta cũng muốn một cái."

"Chỉ cần tâu không ghét bỏ, muội muội vui lòng cống hiến sức lực." Hóa Diên cười gật đầu.

Từ Tĩnh Nhu tiếp lời: "Bát muội muội không thể bên này nặng bên kia nhẹ, ta cũng muốn một cái!"

Hóa Diên cười đáp ứng.

Cuối cùng, Từ Tĩnh Nhu ném nhĩ tử cho Lý Long Tá trông nom, cùng Lung Nguyệt chơi thuyền hái hoa sen.

Mặc dù hai ma ma chống thuyền là người đáng tin cậy, biết bơi lội, nhưng Bùi Nguyên Tu vẫn không yên tâm dặn dò: "Mặc dù nước hồ sen không sâu, dưới đáy đều là bùn, nhưng phải tuyệt đối cẩn thận, đừng để ngã vào trong nước, suy cho cùng cũng không tốt."

Lung Nguyệt liền tiếp gặt đầu đồng ý.

Sai hai ma ma đi về phía giữa bụi lá sen.

Trong màu xanh của lá, bóng dáng đỏ tươi lung linh của Lung Nguyệt lúc ẩn lúc hiện, giống hệt một đóa sen hồng trong nước.

Bùi Nguyên Tu gác tay đứng thẳng bên đình, nhìn về điểm hồng duy nhất trong vạt điểm xanh này. Trong lúc hoảng hốt chỉ cảm thấy: "Người đi vào tranh, tranh từ trời đến!"

Lúc này Thái tử Lý Long Hựu và Minh Thúc ngồi trên ghế dài, cầm càn, bắt đầu thả câu.

Thái tử phi Không Trúc Xuân và Hóa Diên cùng nhau cầm bút dụng tâm vẽ trên giấy tuyền thành.

Lý Long Tá thành vua trẻ em, từ vài chiếc lá sen bên cạnh hồ, làm cho bốn người, ba trẻ một lớn, mỗi người một chiếc mũ lá sen. Lúc này bọn họ đang đuổi chạy ở nơi sắp sửa bị mấy chiếc lá sen lớn che khuất, khiến hạ nhân, nữ hầu hầu không thôi, chỉ sợ mấy tiểu tử tông không để ý sẽ ngã xuống nước.

Trong lúc nhất thời giữa đình vô cùng náo nhiệt.

Mà Minh Hiền thật sự chiều theo hai chữ mà Lung Nguyệt vẫn thường nói - một sách!

Lúc này hẳn có thể ngồi ôm sách, dựa trên lan can bằng thạch, xem sách say sưa.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy giữa đám lá xanh truyền ra tiếng cười đùa của Lung Nguyệt: "Tiểu tử thực lợi hại nha..."

Từ Tĩnh Nhu cũng không khách khí đáp lại: "Tất nhiên, năm đó tiểu tử tử của muội cũng dẫn đao nhập quân doanh, chỉ là con cá, có thể làm khó được ta sao?"

Mọi người tìm theo tiếng nhìn lại, thấy chiếc thuyền chở Lung Nguyệt từ trong đám lá sen tiến lại gần.

Trên mạn thuyền, Từ Tĩnh Nhu vô cùng hưng phấn cầm một chiếc xiên cá trong tay, trên chiếc xiên đó còn có một con cá chép không ngừng quẫy.

Thuyền tới cạnh đình, Từ Tĩnh Nhu cầm xiên cá lại gần, Lý Long Tá lấy cá bỏ xuống, quăng vào thùng gỗ. Quay đầu nói với đám tiểu gia hỏa: "Tối nay có cá ăn rồi!"

Trong tiếng thét kinh hãi, chỉ thấy chiếc thuyền nhỏ lung lay mấy cái, trong chiếc xiên trên tay Từ Tĩnh Nhu lại có một con cá.

Đám tiểu gia hỏa nhìn đến mắt tỏa sáng, nhất là Tế Nhi, kiêu ngạo ưỡn ngực nhỏ, vừa nhảy vừa kêu: "Nương! Nương! Thật lợi hại!"

Giống như nướng nhà hán bồng chốc biến thành đại anh hùng chém yêu phục ma.

Một đám người chơi đến lúc mặt trời ngả về tây, nhuộm đỏ cả chân trời mới chuẩn bị về phòng thu thập chỉnh tề, chớp mắt một chút.

Bữa tối của bọn họ toàn bộ đều là cá mà bọn họ bắt được.

Hết chương 83.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Nói về kể chuyện, Bùi Nguyên Tu

Editor: Bún.

Gia đình huân quý Hoàng tộc có công với nước đều chú ý cái: [Ăn không nói, ngủ không nói], thậm chí còn tiếp tục áp dụng trong mọi bữa ăn. Mọi người đều yên tĩnh dùng bữa, thỉnh thoảng mới nói một, hai câu.

Dù là mấy tiểu tử cũng ngồi yên tĩnh ăn ở một bàn khác, do mấy nhũ mẫu dứt ăn từng miếng.

Xong bữa tối.

Bùi Nguyên Tu sai người chuẩn bị trà thơm, trái cây đặt trên bộ bàn ghế trúc dưới giàn hoa tử đằng trong viện. Đoàn người liền ngồi trong viện này tán gẫu hóng mát.

Lung Nguyệt dẫn theo đám tiểu gia hỏa tới hàng rào tre bên cạnh hái hoa.

Hái đến lúc đầy một cái giỏ trúc mới trở lại ngồi, sai người tìm dây, xâu từng bông từng bông một.

Trong viện, trắng trong như nước, xuyên qua đám hoa tử đằng, chiếu ánh sáng xuống phía dưới, tạo nên hình ảnh hư hư thực thực.

Bùi Nguyên Tu sợ nàng hồng mắt, vội vàng sai người mang tới một cốc đèn thủy tinh lưu ly, đứng bên cạnh đỡ soi cho nàng.

Lung Nguyệt cười với hắn, coi như cảm ơn.

Ánh sáng không đủ không phải là lúc xem sách. Lúc này Minh Hiên lại nhàn rồi, nhìn Lung Nguyệt nói: "Sáng nay màu tiên hoa tường vi phạm phải Thái tuế nhé!"

Nghe xong câu ám chỉ của hắn, Lý Long Tá bụng tách trà gồm sứ Thanh Hoa màu trắng có nắp lên, giả bộ uống trà, thực ra là cười trộm.

Ngay cả Không Trúc Xuân và Hóa Diên cũng che miệng cười.

Lung Nguyệt ngẩng đầu, nàng mở to mắt phượng có chút tròn, trừng mắt nhìn Minh Hiên.

Từ Tĩnh Nhu không hiểu nó ám chỉ gì nên hỏi: "Sao lại nói vậy? Đọc được từ sách sao?"

"Không phải từ trong sách, mà chính mắt nhìn thấy!" Minh Hiên rung đùi đắc ý, cổ tình huyền hoặc.

"Nhìn thấy ở đâu?" Từ Tĩnh Nhu vẫn nề mặt nói tiếp.

"Xa tại chân trời, gần ngay trước mắt!" Minh Hiên nhìn về phía Lung Nguyệt.

Từ Tĩnh Nhu theo ánh mắt của hắn nhìn qua, liền thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lung Nguyệt, miệng nhỏ dẩu lên, tay cũng không nhàn rồi, hung hăng đâm qua từng bông hoa tường vi, xâu thành một chuỗi. Giống như bị đâm không phải là hoa, mà là Minh Hiên.

Từ Tĩnh Nhu bưng tỉnh đại ngộ, nói toạc ra: "Thì ra Thái tuế mà Hiên Nhi nói là Cửu Nhi nha!"

Mọi người thấy vậy đều không nhịn được cười rộ lên.

Lung Nguyệt nghiêm mặt, nhìn mọi người xung quanh, bỗng dừng lại trên người Minh Hiên, nói: "Tâm của biểu ca càng lúc càng lớn, bây giờ còn muốn biên soạn Hoàng lịch thay tiên nhân trên trời luôn hay sao? Hay là biểu ca bấm tay tính toán, hay làm thế nào mà biết được chỗ hoa này phạm vào Thái tuế là muối?"

Nói xong, lại tức giận liếc hắn một cái, cầm vài vòng hoa trong tay theo thứ tự đeo vào cổ đám tiểu gia hỏa. Không biết đôi môi đỏ hồng kia ghé vào tai mấy tiểu tử nhẹ giọng nói gì, mà thấy mấy đứa vui tươi hơn hớn, bật dậy nhảy múa xung quanh mọi người. Rồi sau đó bất ngờ đánh gục Minh Hiên, một đám như quạ đen áp lên người hắn như xiếc chồng người, miệng còn vừa cười vừa kêu: "Phạm Thái tuế! Phạm Thái tuế!"

Đợi đến lúc người lớn ôm mấy tiểu ma tinh lên thì Minh Hiên mới có thể bò dậy. Mũ ngọc buộc tóc cũng bị lệch đi, y phục cũng rối loạn, vô cùng chật vật.

Lúc này Lung Nguyệt cười tiến lên phía trước, nhón chân, đặt lên đầu Minh Hiên một chiếc vòng bằng cỏ, rồi nói: "Bây giờ biểu ca đang phạm vào Thái tuế nhà ai thế?"

Minh Hiên bất đắc dĩ lắc đầu: "Phạm vào Thái tuế của muối đó!" Rồi sau đó lại nói với ngữ điệu vô cùng cung chiêu: "Muôi là tiểu nha đầu không chịu thua bao giờ!"

Vô cùng thân thiết như vậy khiến Bùi Nguyên Tu đứng nhìn mà vô cùng hâm mộ, nhưng trong lòng cũng chưa xót, bí mật suy nghĩ: Không biết lúc nào Cửu Nhi mới đối xử với bản thân như vậy.

Lại nghe Lung Nguyệt oán trách: "Có nghĩa là muối không trốn thoát danh Thái tuế này rồi à? Vậy mọi người phải cẩn thận, không phạm phải muối mới tốt!"

Nói xong lại khiến mọi người cười rộ lên.

Lý Long Hựu ần ần trán đầy đặn của Lung Nguyệt: "Nơi nào có tiểu nha đầu muối là nơi đó không thể không náo nhiệt!"

"Ca ca khẳng định là đang nói muối, chứ không phải là nói Triệt Nhi chứ?" Lung Nguyệt nâng tay ngọc, bảo vệ trán của bản thân.

Lý Long Tá lại nói: "Triệt Nhi ở đâu thì không đơn giản là náo nhiệt nữa mà biến thành gà bay chó sủa rồi!" Dứt lời, mỉm cười, dừng lại một chút, giống như nghĩ tới cái gì, lại nói: "Không biết cảnh tượng Triệt Nhi ở núi Phổ Đà ra sao nhỉ?"

"Hắn là đạo trưởng đạo sĩ quan âm cũng không thể bình an rồi!" Minh Hiền nhớ tới hành vi của Lý Long Triệt, cười lắc đầu.

"Hôm trước Triệt Nhi vừa mới gửi thư cho muối." Lung Nguyệt nói xong, cười tròng mắt nhìn.

Lý Long Hựu nhìn nụ cười của Lung Nguyệt liền biết nhất định là tiểu tử kia lại gây ra rắc rối gì rồi: "Chắc là gây ra họa gì bị phạt, viết thư tố khổ đúng không!"

"Ca ca đoán như thần!" Lung Nguyệt gật đầu, cười nói: "Trong thư Triệt Nhi viết: Miếu hòa thượng không phải là nơi người bình thường có thể ở lại, mấy tháng rồi hắn không ném được mùi thịt. Ngày ấy vụng trộm bắt chim trĩ, vào trong viện Quan Âm nướng ăn, lại bị Hoàng nãi nãi biết, lúc này hắn đang bị phạt chép kinh!"

Mọi người nghe vậy khẽ cười.

Bỗng nhiên Lung Nguyệt lại nói: "Hắn cũng là đứa ngốc, bắt gà trong núi thì nướng luôn trong núi ăn ngay thôi, sao còn ngu ngốc mang về chứ?" Nói xong lắc đầu, rất có dáng vẻ 'trẻ con không thể dạy'.

Sau đó lại nghe câu nói đùa khó có được của Hóa Diên: "Con khi này, nếu muối đến đó cũng quấy đạo trưởng kia rồi đến mức không thể được bình yên ấy chứ!"

"Đúng vậy!" Những người có mặt đều gật đầu.

Bùi Nguyên Tu lại không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn dáng vẻ linh hoạt, tươi cười của Lung Nguyệt, trong lòng lại có cảm giác yên bình không thể nói ra. Như vậy mới là tính cách thật sự của Cửu Nhi, kiếp này hắn sẽ không để nàng phải gò bó ở bên trong quy củ lễ giáo, mà lại mất đi tính cách này. Trong đầu lại hiện lên dáng vẻ Vương phi lấy phu quân làm trọng, không thiếu nửa phần đoan trang kiêu trước của Cửu Nhi giống hệt với dáng vẻ xinh đẹp bây giờ, nhưng trong mắt lại thiếu đi vẻ linh hoạt, giống như hồ nước yên tĩnh không gợn sóng, làm tâm hắn trong giây lát đau đớn như bị ai đó bóp chặt...

Nỗ lực bình ổn tâm trí, Bùi Nguyên Tu vẫy tay với hạ nhân, không bao lâu sau, một đĩa dưa mật được cắt thành những miếng nhỏ được bưng lên.

Dưa mật này Đại Chiêu quốc không trồng được, mà là mua từ Thương đội của người Hồ từ Tây Cương mang vào bán ở trong nước. Mặc dù trong cung có người Hồ tiến cống, nhưng không phải lúc nào nhóm người Lung Nguyệt cũng được ăn.

Đội Lý Long Hựu vươn tay cho một miếng vào miệng xong mọi người mới dám động tay.

Lung Nguyệt lấy xiên trúc đâm một miếng nhỏ, đưa đến bên miệng Triêm Nhi.

Triêm Nhi cười tùm tùm ăn, lại duỗi bàn tay nhỏ mập mập ra lấy cùng chỗ với Lung Nguyệt, đưa tới miệng nàng. Sau đó lại được Lung Nguyệt thòm một cái. Khiến mấy đứa khác cũng thi nhau đưa dưa mật tới miệng Lung Nguyệt, đòi lấy một cái thòm.

Cảnh tượng đó khiến ba người làm mẹ cảm thấy chua chua, cười nói: Nhi tử này là nuôi thay Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt cũng không khách khí đồng ý, một ngày nào đó sẽ đón mấy đứa nhóc sang chỗ mình chơi.

Từ kiếp trước Bùi Nguyên Tu đã biết, Cửu Nhi thích trẻ nhỏ. Bọn họ vốn nên có hai hài tử, nhưng mà không có duyên gặp mặt đã...

Gương mặt trắng bệch, không có chút máu nào, máu từ cổ không ngừng chảy ra, cố gắng chặn mà không chặn được, trong bụng còn có đứa nhỏ lặng lẽ đến mà hắn chưa từng biết đến...

Một màn đau triệt nội tâm lại một lần nữa tái hiện trước mắt, bỗng nhiên Bùi Nguyên Tu lại có cảm giác xúc động muốn nhanh chóng bước lên ôm Cửu Nhi vào trong lòng. Giống như chỉ có như vậy mới có thể khiến hắn cảm thấy đời này là thật, chứ không phải là một giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Vườn rau nhỏ

Editor: Bún.

Nhìn hai người Hoán Ngọc và Bùi Tiểu rời đi, Lung Nguyệt lại chăm chú vào đám đất trồng rau. Đầu tiên đào mấy khóm cải dầu, lại hái hai quả cà tím,

sau đó đi về phía mấy quả dưa chuột.

Bùi Nguyên Tu mang theo rổ đồ ăn theo sát phía sau. Trên khuôn mặt tuần tú bình thường giống như đao chém rìu khắc lại thoáng hiện nụ cười khế, nụ cười đó tràn đầy thỏa mãn, thậm chí còn lộ ra chút ngốc nghếch, khiến toàn bộ đường cong trên khuôn mặt trở nên nhu hòa. Đây là nụ cười mà cả hai kiếp Bùi Nguyên Tu đều chưa từng cười qua. Nếu Bùi Tiểu thấy nụ cười này, nhất định sẽ lại cho rằng gia nhà hắn trúng tà rồi.

Lung Nguyệt vươn tay, dùng sức ngắt xuống một quả dưa chuột dính chút hạt sương trên giàn dây leo, đưa lại gần mũi ngửi mùi hương đã xa cách lâu ngày. Sau đó, quay lại đặt trong chiếc giỏ trúc Bùi Nguyên Tu vừa mới đưa tới, cười với hắn một cái, rồi lại đưa tay ngắt thêm một quả.

Xem ra, nàng vẫn rất quen thuộc với loại công việc thường làm trước kia, vẫn chưa vì quen sống an nhàn sung sướng mà xa lạ. Trong lúc đó, nàng lại giống như trở về sân nhỏ chỗ nhà hầm đất vàng ở kiếp trước kia. Màu đen đỏ tràn đầy tang thương hiện lên trước mắt Lung Nguyệt, đó là điều duy nhất ám áp trong kiếp trước của nàng, trong lúc không đề ý, nước mắt lại chảy xuống.

"Cửu Công chúa?" Âm thanh thân thiết của Bùi Nguyên Tu kéo Lung Nguyệt trở về từ trong hồi ức.

Lung Nguyệt xấu hổ cười cười với hắn, vội vàng nâng tay lau nước mắt.

"Tay bị dây leo làm bị thương sao?" Bùi Nguyên Tu nhìn về phía ngón tay thon thon xinh đẹp, ngón trỏ và ngón cái hơi phồng hồng, cẩn thận nhìn còn có chút tróc da.

Lung Nguyệt chìa hai tay ra trước mặt, đôi tay không làm việc gì bị thương không nhẹ. Nàng thở than nhẹ trong lòng, đã không còn là nha đầu dai dẳng đâm mưa trước kia nữa rồi.

"Đúng là có chút đau!"

"Hay là quay về nhé, cũng đến giờ lúc dùng điểm tâm rồi." Ánh mắt Bùi Nguyên Tu khóa trên ngón tay của Lung Nguyệt, nói: "Chỉ là ngón tay này sau khi về phải dùng thuốc mỡ chăm sóc thật tốt, không nên nâng bút dùng chàm quá nhiều."

Lung Nguyệt cảm kích cười: "Cảm ơn Đại tướng quân quan tâm." Rồi sau đó ngó giỏ trúc trong tay hắn, lại nói: "Cũng hái được không ít, bữa trưa có thể thử tay nghề của muội xem sao!"

Bùi Nguyên Tu lại nhíu mày: "Vẫn nên đợi tay tốt hơn đã!"

"Muội đâu có yếu ớt như vậy?" Lung Nguyệt khoát tay, cười xoay người, lại không cẩn thận vấp phải bờ ruộng, thân hình bé bỏng nhanh chóng ngã về phía trước.

Lung Nguyệt hét một tiếng, theo bản năng che mặt. Phía trước đều là dây leo, nên ngã cắm đầu vào đó thì hẳn là mặt sẽ không còn chỗ lành. Nghìn cân treo sợi tóc, lại cảm thấy bên hông bị ai đó nắm chặt, sau đó nàng được kéo vào lòng ngực kiên cố. Còn chưa kịp bình tĩnh, trong mũi đã tràn ngập mùi hương của y phực sau khi được ánh mặt trời hong khô, đây là mùi hương mà Lung Nguyệt rất thích, ấm áp mà nhẹ nhàng khoan khoái, đặc biệt hơn bất kỳ một loại hương nhang nào. Lung Nguyệt không nhịn được hít thêm hai lần.

Sau đó lại nghe có giọng nói truyền đến từ trên đỉnh đầu: "Công chúa bị sợ hãi sao!" Lung Nguyệt cảm thấy dường như giọng nói này có chút kích động?

Bùi Nguyên Tu thật sự kích động, hắn cảm thấy ngực mình đập bình bịch, hai kiếp, cuối cùng hắn lại có thể ôm Cửu Nhi vào trong lòng. Biết rõ không hợp cấp bậc lễ nghi nhưng cũng không muốn thả nàng ra, tốt nhất thời gian không nên chuyển động nữa.

Mặt Lung Nguyệt đỏ bừng, bình tĩnh lại, từ trong lòng Bùi Nguyên Tu đi ra, chỉ là vì sao lại có chút lưu luyến như vậy?

Ừ...Có lẽ là lưu luyến hương vị mặt trời này.

Lung Nguyệt tự giải thích, rồi không dám nâng mắt, chỉ dùng âm thanh như muỗi kêu nói: "Đa tạ Tướng quân đưa tay cứu giúp!" Sau đó suy nghĩ một lát, ngẩng đầu lên, cười trên ghẹo bản thân hóa giải xấu hổ: "Nếu không có tướng quân, e là lúc này muội biến thành Tuấn hải dạ xoa(1)mất rồi!"

(1) Nói con vật gì đấy trong game =))) Từ Dạ Xoa biết là xấu rồi ㄚ

Vì Lung Nguyệt rời khỏi mình nên tim Bùi Nguyên Tu giống như không còn, tâm trạng tốt cũng như không còn, nhưng vẫn đáp: "Không dám nhận lời cảm ơn của Công chúa!"

"Tướng quân khách khí rồi! Vậy...chúng ta...về...nhé?" Lung Nguyệt nỗ lực hồi phục tâm trạng thành bình thường, lại không biết vì sao không tự chủ được vươn tay ra lôi kéo ống tay áo của Bùi Nguyên Tu. Cảm giác được hành động của bản thân có chút không thích hợp, trong nháy mắt gương mặt lại phồng hồng. Nàng lại tự an ủi trong lòng: Cái này là do vừa này bị kinh sợ, cho nên khiến cảm giác an toàn bị quấy phá.

Bùi Nguyên Tu lại vì động tác nhỏ vô cùng thân thiết của nàng mà thầm vui vẻ, môi mông phải đè nén nhiều lần mới không nâng lên cao tận mang tai mà chỉ là hơi nâng lên một chút. Nhẹ giọng nói: "Mời công chúa!"

Hai người một trước một sau, lúc đến tiền viện, Thái tử dẫn đầu mọi người đều đã đứng đây, thu thập sẵn sàng, đang định dùng bữa.

Thấy Bùi Nguyên Tu và Lung Nguyệt tiến vào, cũng không tỏ vẻ khác thường.

Lý Long Tá nói: "Vừa nhìn đã biết muối lại gây tổn thất cho vườn rau của Nhận Chi rồi!"

Còn Hóa Diên lại cẩn thận nhìn tay của Lung Nguyệt, đau lòng nói: "Da ở tay bị xước đến nhìn thấy tơ máu, mau mau bôi chút thuốc mỡ mới được, chỉ là trước khi tốt hẳn không được để thấm nước nữa."

Lung Nguyệt cũng không thêm đề ý, chỉ nói: "Muội đâu có yếu ớt như vậy, cũng không phải lúc trước học cưỡi ngựa chưa từng bị thương, lúc học bắn tên càng thêm lợi hại, lại nói đến lúc học thêu với Bát tỷ cũng từng bị kim làm bị thương mà ! Không sao!"

Mặc dù nói không ngừng, nhưng Lung Nguyệt vẫn bị ép bôi thuốc, bốn ngón tay bị quấn thành hình dáng củ cải. Lần này nàng lại kêu to: "Đâu phải là băng bó, rõ ràng là dọa người! Muội mang tay này trở về, người bị dọa đầu tiên là mẫu thân đó!"

"Cho nên chúng ta còn phải quay rầy Nhận Chi thêm mấy ngày, đợi ngón tay của muội tốt hơn mới về, đỡ để chúng ta bị muội liên lụy phải chịu đòn!" Lý Long Tá ẩn ẩn trấn nằng.

"Nào có nghiêm trọng như tiểu ca nói chứ!" Lung Nguyệt thăm kéo khoe miệng.

Sau đó, mấy huynh muội Lung Nguyệt ở lại điền trang của Bùi Nguyên Tu thêm hai ngày, đương nhiên Bùi Nguyên Tu cầu còn không được.

Bùi Nguyên Tu trải qua hai đời, với những việc như là phong phổ những nơi đã từng đi qua đánh giặc, những điều mắt thấy tai nghe thì đương nhiên là nói vanh vách. Lung Nguyệt nghe được chuyện thú vị, liền thân cận với hắn thêm vài phần. Đã không còn khách sáo như lúc trước, lời nói cử chỉ liền giống như đối xử với bằng hữu hơn. Điều này khiến Bùi Nguyên Tu vô cùng thỏa mãn, mặc dù chưa đạt tới điều hắn dự tính, nhưng cũng đạt được bước đầu tiên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85-2: Vườn rau nhỏ (2)

Editor: Bunn.

Bọn họ ở bên ngày chơi vô cùng vui vẻ, cũng không biết Đại công chúa Trữ Bình vì chuyện của Trương Tiểu Hầu gia mà bị Thuận Khai Đế khiển trách.

Hôm đó Đại Công chúa Trữ Bình kích động, dẫn đám người ở Mục bảo trai vào cung cầu kiến Thuận Khai Đế.

Giận dữ, há miệng kể lại: "Minh gia ý thể hiếp người, không một lời liền cho người áp giải người khác, hôm nay sống không thấy người, chết không thấy xác. Rõ ràng là muốn tự lập công đường, coi mạng người như cỏ rác!"

Thuận Khai Đế nghe xong, mày cau chặt, trầm giọng hỏi: "Thế nào là ý thể hiếp người, tự lập công đường, coi mạng người như cỏ rác? Người có biết vì sao lại có chuyện này không?"

"Nhi thần có nhân chứng ở đây!" Đại công chúa Trữ Bình đắc chí nói.

"Không được truyền tự đưa người từ bên ngoài vào cung? Những quy củ từ nhỏ người học đi nơi nào rồi?" Rồi sau đó tức giận nói với Cát An: "Đánh những người kia mỗi người năm đại bản rồi cho ra khỏi cung đi!"

"Tuân chi!" Cát An nhận lệnh đi xuống, thầm nghĩ trong lòng: Đây cũng là Thần tiên đánh nhau, tiểu quý gặp nạn, đáng thương có mấy người ở Mục bảo trai, thật đúng là tai bay vạ gió.

Nhắc tới Cát An, hắn cũng là người có suy nghĩ lương thiện, trong lòng cũng hiểu Hoàng thượng đánh đại bản mấy người này là để cho Đại công chúa nhìn, nên cũng lệnh cho Thái giám cầm gậy, nâng cao đại bản, hạ xuống nhẹ, chớ nặng tay. Rồi sau đó lại cho mấy người họ hai hộp Kim sang được thượng hạng mới đưa bọn họ ra khỏi cung.

Không nói đến Cát An ở nơi này làm việc tỉ mỉ như thế nào nữa, lại nói đến phụ tử hai người trong Càn Chính điện.

Thuận Khai Đế giận dữ mắng mỏ Trữ Bình: "Người không rõ nguyên do đã tới trước điện gây chuyện, tại sao làm việc càng ngày càng không giống ai thế! Người đã rõ nguyên nhân xảy ra chuyện này chưa? Đã hỏi xem cháu của người nói năng lỗ mãng với người nào chưa? Lại hỏi xem là người ở đâu ra tay xử trí chưa?"

"Chuyện này..." Đại công chúa Trữ Bình bị Phụ Hoàng hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Thuận Khai Đế cũng không cho nàng ta cơ hội nhiều lời, phát tay áo nói: "Trong đầu người còn có một mớ hỗn loạn liền tới trước điện của ta, đây là đạo lý gì? Còn không mau lui xuống, tra được rõ ràng thì lại nói tiếp!"

"Phụ hoàng..."

"Còn không lui xuống!" Thuận Khải Đế cúi đầu nhìn tấu chương, không muốn nói nữa.

Mà Đại công chúa sau khi bị dạy dỗ thì mặt xám mảy tro rồi cung, quay về nhà. Sau khi tra lại một lần nữa mới hiểu được vừa rồi mình nhất thời xúc động, lỗ mãng. Nhưng cuối cùng lại hận Lung Nguyệt thêm vài phần. Nếu không phải vì vị được gọi là muội muội kia ngàn sủng tập trung tại một thân thì nàng ta cũng không đến mức này.

Đến lúc bấy giờ muội Lung Nguyệt chơi thoải thích, quay về cung thì Anh Vương Lý Long Tá liền bị Thuận Khải Đế triệu vào Ngự thư phòng.

"Con út của Phủ trữ hầu Trương gia, con xử trí như thế nào rồi?"

Phủ Trữ hầu Trương gia? Lý Long Tá suy nghĩ một lát mới nhớ ra, là tên hoàn khổ không biết trời cao đất rộng, nói năng bôi nhọ muội muội bảo bối nhà mình.

"Nhi thần sai người ném hắc tó tới Nam Sơn rồi." Lý Long Tá cung kính hồi bẩm.

"Nam Sơn?" Thuận Khải Đế nghe vậy lập tức cười lớn lên.

Nam Sơn này chính là nơi chuyên than củi đốt cho Hoàng gia. Thuận Khải Đế vốn nghĩ theo tính tình của Ngũ nhi tử, ít nhất là đánh 50 đại bản, sau đó vứt vào trong đại lao đêm chuốt. Ai ngờ....

Thuận Khải Đế cười cười: "Sao tiểu tử nhà con lại thay đổi tính tình rồi?" Có điều, cái này xử lý rất tốt, mặc dù phủ Trữ hầu Trương gia đã suy tàn, nhưng cũng rất an phận. Tiểu nhi tử nhà hắn thật sự là tên hoàn khổ, cũng từng ra ngoài tranh nam giành nữ, nhưng Trương lão hầu gia cũng tốt, mỗi lần có người xông tới hầu phủ đều chiêu đãi ăn uống tử tế, cho thêm chút bạc liễn cho về. Cũng không để tên Hoàn khổ kia gây ra mạng người. Trên phố từng có chuyện cười, nếu nhà ai đói mà có nữ nhi xinh đẹp, đến trước mặt Trương tiểu hầu gia lắc một cái, sau đó vào hầu phủ lượn một vòng thì cả gia đình năm miệng ăn liền không cần phải lo nữa rồi.

Nhưng dù sao Trương gia cũng được coi là nhà trai của nữ nhi, nếu nhi tử thật sự đánh xuống 50 đại bản, sau đó chẳng may tên hoàn khổ đi đòi nhà mà thì lại không ổn.

Hôm nay đưa tới chỗ đó cũng là rất ổn.

Sau đó lại nghe Lý Long Tá nói: "Đây là chú ý của Cửu Nhi, nàng nói với tên hoàn khổ như thế này, thay vì đánh chửi, chẳng bằng vứt hắc tó đến nơi đất nghèo khổ, cho hắn ném trải chút đau khổ thực sự, để cho hắn hiểu được tuyết là trắng, than là đen." Dứt lời, cười ngốc một tiếng rồi lại nói: "Vì vậy, nhi thần liền ném hắc tó tới Nam Sơn đốt than rồi."

Thuận Khải Đế cười mắng: "Đúng là con khỉ! Đã đưa đi rồi thì để cho hắn đợi thêm chút thời gian, để hắn biết cái...Cửu Nhi nói như thế nào nhỉ? Ừ...Tuyết là trắng, than là đen, đúng không nhỉ? Haha..."

"Nhi thần tuân chỉ!"

Cứ như vậy, xem ra kim tôn ngọc quý Tiểu hầu gia liền ở lại núi Nam Sơn, trải qua những ngày chặt cây đốt than, khổ ải vô biên.

Bùi Nguyên Tu chung sống mấy ngày ở diên trang với Lung Nguyệt, tâm trạng vô cùng tốt. Lúc trở về tiểu viện ở phố Biển Đạm Tà, vạch kế hoạch cho tương lai cũng trở nên vô cùng thoải mái.

Từ trong cung truyền ra tin tức về Bắc Cung, mấy tháng trước Hoàng thượng phái Đại tướng biên cương đi tiếp quản Bắc Cung, hôm nay vẫn chưa làm xong việc lớn, bị dư nghiệt phản quân cùng bọn cường hào ác bá ép tới sát đầu mề trán, khó có thể nghỉ xả hơi. Bùi Nguyên Tu cân nhắc có nên để Ba Sơn cùng Đức Lăng khê động một chút, thêm chút củi vào hay không?

Sau đó có tiểu thái giám tới truyền chỉ, tuyên hắc ngày mai vào cung.

Hết chương 85.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Editor: Bún.

Hôm sau, Bùi Nguyên Tu nhận lệnh vào cung, lúc tiểu thái giám dẫn từ Càn Chính điện tới Ngự thư phòng thì Thái tử và Anh vương cũng đã ở đó rồi.

Tới gần hành đại lễ.

Thuận Khải Đế vẫy tay, để hần tới trước Long thư án, chỉ vào địa đồ mà hần dùng làm lễ vật mừng thọ: "Cái này không tệ, nghe nói là khanh tự tay vẽ?"

"Thần rêu rao rồi!" Bùi Nguyên Tu cúi đầu, vái chào: "Ban đầu chinh chiến ở Bắc Cương, phát hiện đại đồ trước đó có rất nhiều nơi không tường tận, sau đó lại dựa theo những nơi đã từng đi qua, sai người cẩn thận thăm dò, sau đó sửa lại một ít."

"Ừ! Tốt! Tốt! Khanh có lòng! Nghĩ tới non sông bát ngát của Đại Chiêu ta chính là thiếu đi những địa đồ tường tận như thế này!" Thuận Khải Đế dứt lời, ngón trỏ khẽ cong lại, xẹt qua trên địa đồ, sau đó dừng lại một chút, gõ nhẹ.

"Gần đây Nhận Chi cũng thấy công báo ở Bắc Cương phải không?" Thái Tử Lý Long Hựu tiếp lời.

"Thần có xem!"

"Nơi này không ổn định, trầm khó an lòng!" Thuận Khải Đế dứt lời, sau đó đẩy tấu chương trên thư án về phía Bùi Nguyên Tu, nói: "Khanh xem một chút đi!"

Bùi Nguyên Tu thăm cả kinh, nghĩ: Chẳng lẽ hành động lén lút của mình đã bị...

Lại nhìn sắc mặt của Hoàng thượng, cũng không phải là tức giận. Nhưng theo tính tình của Anh Vương Lý Long Tá, nếu biết được...chắc chắn sẽ không dùng ánh mắt bình tĩnh như thế nhìn mình, mà nhất định sẽ là không ngừng giận dữ.

Bình tĩnh lại, Bùi Nguyên Tu cầm tấu chương lên, đọc cẩn thận.

"Nhận Chi giành thắng lợi từ Bắc Cương trở về, hy vọng sẽ hiểu tường tận thế cục ở nơi này." Lý Long Hựu hỏi: "Hôm nay huynh thấy thế nào?"

"Chuyện này..." Bùi Nguyên Tu trầm ngâm.

"Không sao! Thấy thế nào thì nói thế ấy!" Thuận Khải Đế cho hần thẳng thắn trả lời.

"Như vậy, thần liền cả gan trả lời!" Bùi Nguyên Tu ưỡn thẳng ngực nói: "Mặc dù thần bất tài, mẫn phu nhỏ bé, nhưng cũng biết lúc loạn nên dùng biện pháp mạnh! Hiện nay mặc dù Vương của Bắc Cương bị bắt, quân phản bội bị dẹp. Nhưng nghiệp kinh doanh ở Bắc Cương đã trải qua bốn đời, rễ cắm khá sâu, nếu muốn trừ tận gốc không phải chỉ một ngày mà được. Huống chi Man Tộc ở biên cảnh Bắc Cương cường hãn, nếu bị bọn họ chui vào chỗ trống, thông đồng với bên ngoài thì không ổn. Nên giải quyết dứt khoát là thượng sách. Thủ đoạn của Lỗ đại nhân quả mức mềm yếu rồi..."

Bùi Nguyên Tu thẳng thắn nói, những điều vừa nói bên trên cũng là điều hần tâm đắc lúc thống trị Bắc Cương trong kiếp trước, cũng không dám biết mà không nói, chỉ nhất một vài điểm quan trọng trên tấu chương, nói rõ ràng ý kiến của mình, lúc sử dụng lời nói cũng cố ý không rõ ràng, chỉ là hình như, sợ Hoàng thượng cảm thấy hần quá mức hiểu rõ Bắc Cương mà nảy sinh nghi ngờ.

Thuận Khải Đế nghe được liên tiếp gật đầu, chỉ cảm thấy người này nói năng có đầu có đuôi, suy nghĩ cũng rõ ràng, có thể nói là có dũng có mưu, xử sự hợp tình hợp lý, lại không mất vẻ quyết tuyệt. Nhưng một số chi tiết còn hơi non nớt, vốn dĩ ở tuổi của hần, kinh nghiệm như vậy đã là khó có được. Nếu có thể một lòng với Hựu Nhi, cũng có thể xem là một cánh tay đắc lực.

Nhưng, làm thế nào để có thể lôi kéo hần đến bên cạnh Hựu Nhi? Nghĩ đến Bùi Nguyên Tu đã hơn 20 tuổi mà vẫn chưa thành gia, Thuận Khải Đế cảm thấy đám hỏi vẫn có thể xem là một kế hay. Nhưng chọn ai...

Tuổi hợp nhất chỉ có Cẩm Loan, nhưng cưới Công chúa lại cản tương lai của hần, tổ chế của Đại Chiêu có viết: Phò mã không thể làm trọng thần, sẽ làm loạn nước.

Với cả xưa nay Cẩm Loan và Cửu Nhi bất hòa, Hựu Nhi và Tá Nhi cũng rất lạnh nhạt với nàng ta. Nữ nhi của đại thần huân quý? Trong đầu Thuận Khải Đế nhanh chóng suy xét, có nữ nhi của nhà huân quý nào thanh cao, hiền thực thích hợp.

"Nhận Chi à, hôm nay khanh đã qua 20, đã đến lúc phải suy tính chuyện thành gia, Thái tử và Anh Vương tuổi xấp xỉ khanh, hôm nay dưới gối cũng đã có hài tử. Khanh có tính toán gì không?"

Nghe Thuận Khải Đế hỏi câu này, lòng Bùi Nguyên Tu kinh hãi, mười phần thì có chín phần e là Thuận Khải Đế muốn se duyên, suy nghĩ vòng vo mấy vòng, giọng nói có chút bất đắc dĩ: "Chuyện này thần vẫn không dám suy tính, không dám lừa gạt Hoàng thượng, thần vô căn vô cứ, tình huống trong nhà lại như vậy..." Nói xong, lại lắc đầu giống như vô cùng khổ não, lại nói: "Nghĩ đến thân là võ tướng, hần là không thiếu được việc phải trấn thủ biên cương, chinh chiến..." Lại im lặng, rồi sau đó nói: "Thần chỉ sợ làm lại nữ nhi trong sạch."

Câu nói này có chút bất lực, nhưng cũng khiến Thuận Khải Đế nhớ tới tình nghĩa thời niên thiếu với phụ thân Bùi Chiến của hần năm đó, trong giây lát vô cùng áy náy. Bùi gia ba đời trung lương, tổ phụ, phụ thân của Bùi Nguyên Tu đều trên trên chiến trường mới khiến Bùi Nguyên Tu rơi vào tình cảnh như thế. Nếu mình còn dùng phương pháp đám hỏi...

Làm như vậy đúng là không nể nhân tình. Thôi được! Dựa vào tình thế hiện tại, tình nghĩa giữa hần, Hựu Nhi và Tá Nhi nhiều năm, cũng được cho là tình nghĩa thiếu niên, nếu một thời gian nữa tình cảm sẽ giống như mình và Bùi Chiến năm đó. Như vậy thì tùy ý người tìm một người vừa ý sống qua ngày

thôi!

Sau khi cân nhắc suy nghĩ, Thuận Khải Đế nói: "Khanh cũng không cần nghĩ nhiều, nếu sau này có người vừa ý, trẫm sẽ làm chủ cho khanh!"

Chỉ là nếu Thuận Khải Đế biết, người trước mắt đang mưu tính cưới khuê nữ tâm can bảo bối của ông về nhà làm vợ thì có thể lửa giận ngút trời, rút kiếm rồng ra tự tay chém hấn hay không.

Bùi Nguyên Tu thấy kẻ sách bi ai của mình được như ý, trong lòng vui vẻ, nhưng trên mặt vô cùng biết ơn, vội vàng lễ bái.

Bỗng nhiên nghe Thuận Khải Đế nói: "Ba ngày sau quốc học có so tài, nghĩ đến khanh cũng không có chuyện gì quan trọng, đi cùng trẫm đi!"

Bùi Nguyên Tu tạ ơn.

Rồi sau đó Thuận Khải Đế khoát tay áo một cái, lệnh cho Thái tử, Anh vương, Bùi Nguyên Tu cùng nhau đi xuống.

Bùi Nguyên Tu đáp ứng lời mời của Thái tử, cùng Anh Vương về Đông cung ôn chuyện, đến gần chạng vạng mới về nhà

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86-2

Đào mất một cái đã qua ba ngày.

Sáng sớm Bùi Nguyên Tu ăn mặc chỉnh tề, hướng về phía Hoàng cung bởi Long tiễn của Hoàng thượng. Sau đó lại vui mừng phát hiện, sau Long tiễn của Thuận Khải Đế có Loạn giá của Công chúa đi theo. Trên mũi của thất bảo hương xa có thêu phượng hoàng cửu vĩ khảm ngọc xanh biếc, vừa thấy đã biết là nghi thức của công chúa. Trong lòng Bùi Nguyên Tu mừng thầm, từ lúc chia tay ở điện trang, đã mấy ngày rồi không nhìn thấy Cửu Nhi.

Từ khi trọng sinh tới nay, lâu ngày, Cửu Nhi chỉ là suy nghĩ trong đầu, nhớ nhưng trong lòng, mà từ việc còn con trong vườn hôm đó, mặc dù nói chẳng qua chỉ là tùy cơ ứng biến, nhưng cũng thật sự đã ôm Cửu Nhi vào trong lòng.

Vậy mà, chính cái ôm này, nhớ nhưng về Cửu Nhi lại như dây leo nhanh chóng sinh trưởng ở trong lòng.

Thân thể mềm mại ở trước ngực, khiến Bùi Nguyên Tu - người có cảm giác xa cách lâu ngày như ăn phải Ngũ thạch tán, cảm giác mê luyến ném không hết, quên không được, thật giống như bị nghiện.

Đội xe Hoàng gia đi thẳng đến quốc tử giám.

Bùi Nguyên Tu cười ngựa Ô chuy theo bên phải Long tiễn, chỉ xoay người một cái là có thể thấy bóng dáng nhỏ nhắn yêu kiều thấp thoáng sau màn xe lụa vàng.

Bởi vì Hoàng thượng xuất hành, cho nên từ sáng sớm Thuận Thiên phủ và Cửu môn Đề đốc đã làm kinh thành vắng người, giới nghiêm.

Đội xe Hoàng gia chỉ mất nửa canh giờ đã tới trước Quốc tử giám.

Trước cửa chính của Quốc tử giám đã có rất nhiều quan viên lớn nhỏ, học sinh đứng ở đó, đồng thanh: "Vạn tuế!"

Hôm nay Thuận Khải Đế không mặc triều phục, chỉ mặc thường phục mình hoàng thượng, đỡ cánh tay Cát An ở dưới Long tiễn.

Lung Nguyệt cũng theo xuống từ thất bảo hương xa của nàng, ngược mắt đỡ cánh tay vừa đưa ra của Hoán Ngọc, vừa vận chạm vào ánh mắt của Bùi Nguyên Tu. Lung Nguyệt nhẹ nhàng gạt đầu, môi anh đào khẽ giương lên, di dóm lên nháy mắt với hắn.

Bùi Nguyên Tu cười đáp lại, trong lòng càng thêm vô cùng dễ chịu, đây là chỗ tốt khi quen biết Cửu Nhi. Nếu nàng thật tâm coi người là bằng hữu, thì nàng sẽ loại bỏ vẻ tôn quý cao ngạo trên người đi.

Xuyên qua con đường nhỏ mà nhóm học sinh ở cửa tạo thành, Lung Nguyệt đi sau lưng Thuận Khải Đế, tới võ đài ở Quốc tử giám.

Trong võ đài đã được sắp xếp cẩn thận từ sớm.

Thuận Khải Đế ngồi giữa chủ vị, sau đó vẫy tay để Lung Nguyệt ngồi bên cạnh mình. Còn lại mọi người lấy tôn ti trường ấu ngồi xuống hai bên.

Dĩ nhiên là Lung Nguyệt lại không thể thiếu được hai cái liếc mắt mà Cẩm Loan thầm trao cho nàng.

Cuộc thi hôm nay có chút giống với kỳ thi cuối cùng ở hiện đại. Nói đơn giản thì chỉ là mang chút thơ, sách, vẽ, âm nhạc, cưỡi ngựa, bắn tên ngày thường học ra để đấu một chút.

Mấy hạng mục đầu tiên Lung Nguyệt thấy không thú vị, mãi đến lúc thi số học, cửu cung cách (1) này mới gọi lên hứng thú của nàng.

(1) Cái này chính là Sudoku. Nó chia làm 3 cấp.

Dễ: 4 cột 4 hàng. Các con số từ 1 đến 4, sắp xếp sao cho hàng dọc, hàng ngang, đường chéo các con số trong 1 hàng không được giống nhau.

Bình thường: 6 cột 6 hàng. Các con số từ 1 đến 6.

Khó: 9 cột 9 hàng. Các con số từ 1 đến 9.

Ngoài bảng thông thường thì còn nhiều bảng với nhiều hình khác nhau (không tính hình vuông kể trên).

Thuận Khải Đế thấy nàng cảm thấy thú vị, không buồn ngủ giống lúc trước, vẫy tay cho hạ nhân lấy một phần cửu cung cách cho nàng.

Lung Nguyệt vừa thấy, trong giây lát tinh thần cũng tỉnh táo hơn.

Cửu cung cách này ở kiếp trước của Lung Nguyệt gọi là tự mình đếm. Lúc học đại học nàng cũng từng mê muội nó một thời gian dài.

Thấy có người trình bút mực, bàn tính lên, nàng nhìn về phía Thuận Khải Đế cười một tiếng kiểu gắp may còn khoe mẽ, sau đó cúi đầu bắt đầu làm. Những cái này ở kiếp trước rất khó, sát thủ tự mình đếm còn có thể đếm cả đường chéo, lúc Lung Nguyệt lấy nó làm trò chơi cũng làm không ít. Hôm nay nhìn thấy Cửu cung cách này lại thấy đơn giản quá, nàng nhớ lại công thức tự mình đếm, nhanh chóng hoàn thành cửu cung cách kia.

Thấy nàng ngừng bút, Anh Vương Lý Long Tá len lén liếc mắt một cái, trong lòng thầm cả kinh, nha đầu này lại có thể điền nhanh như vậy, ngay cả bàn tính cũng không dùng, chỉ viết gì đó lên tờ giấy tuyên thành ở bên cạnh.

Tâm không tránh được lại nghĩ, không phải là mất kiên nhẫn rồi điền linh tinh chứ?

Nghĩ như vậy, hắn cũng lăm bằm bên tai Lung Nguyệt: "Điền linh tinh sao?"

Lung Nguyệt nghe vậy liếc hắn một cái, sau đó cung kính chuyển Cửu cung cách đến trước mặt Thuận Khải Đế. Sau đó quay đầu nhẹ giọng nói với Lý Long Tá: "Tiểu ca chỉ nhìn như vậy mà nói muội muội không được? Cũng muốn đề tiểu ca nhìn xem muội có điền linh tinh hay không!"

Hành động của hai người không tránh được mắt của Thuận Khải Đế. Ông triệu tế tửu Quốc tử giám ở gần, đưa bài thi của Lung Nguyệt cho mình.

Tề tế tửu này vội vàng lấy đáp an từ tay áo ra ngoài, trong lòng cũng giật mình. Hắn là ngoại tổ phụ của Minh Hiến và Minh Triệu, cũng từng nghe bọn họ khen ngợi vị Cửu Công chúa này vô cùng thông tuệ. Trong lòng cũng chỉ nghĩ, có thể là Cửu công chúa này có thông tuệ, nhưng cũng là vì mấy người kia sùng ái tiểu biểu muội cho nên nói hơi quá sự thật.

Nhưng hôm nay cùng một phần Cửu cung cách này, cháu ngoại Minh Triệt còn đang đau khổ tính toán thì Cửu Công chúa này lại hoàn thành nhanh như vậy, còn cùng với đáp án duy nhất.

Tề tế tửu xem qua, cung kính trình bài thi lên cho Thuận Khải Đế, nói: "Thần từng nghe Cửu công chúa vô cùng thông tuệ, hôm nay nhìn thấy thật đúng là danh bất hư truyền!"

Thuận Khải Đế vuốt râu gật đầu, cũng không che giấu vẻ đắc ý trên mặt, chỉ thầm nghĩ trong lòng: Bảo bối khuê nữ của trẫm tất nhiên là không người nào có thể vượt qua được!

Lung Nguyệt chưa kịp suy nghĩ, không ngờ ham chơi nhất thời ngờ lại được danh tiếng. Sau một hồi suy nghĩ, chuyện đứng đầu ngọn gió như vậy cũng không phải lần đầu tiên, thôi thì ai thích làm gì thì kệ người đó thôi!

Ánh mắt quét về phía học sinh còn đang cực khổ giải toán trong võ đài, ánh mắt lại chạm mắt Bùi Nguyên Tu lần nữa. Lung Nguyệt cười với hắn một cái, sau đó nâng mắt ngó mặt trời, sau đó bĩu bĩu miệng nhỏ nhắn. Khiến Bùi Nguyên Tu cũng chiều cười một tiếng.

Mặc dù hôm nay đã vào tháng tám, vì lập thu muộn, cho nên vẫn rất nóng. Trên võ đài trụi lủi, không có một cái cây nào, mặc dù trên chỗ ngồi có mái che nắng, bên người cũng thả khối băng, nhưng vẫn nóng ran khó chịu như cũ.

Lung Nguyệt uống một ngụm nước mơ ướp lạnh, nghiêng người nói thầm vài câu vào tai Thuận Khải Đế, đứng dậy, tìm chỗ mát ngồi. Trước khi đi cũng không quên kéo theo Bát tỷ tỷ nhà nàng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Vì nhân duyên Cẩm Loan động tâm tư

Editor: Bún.

Lúc này Hóa Diên cũng bị ánh nắng chói chang trên đỉnh đầu chiếu đến khó nhìn. Ngày thường thi thư nàng cũng không tỉnh, ngồi ở đây giống hệt như chịu cực hình, thấy Lung Nguyệt tới kéo nàng, tự nhiên nàng sẽ mừng rỡ đi theo.

Lúc này Cẩm Loan không có tinh lực để ý tới Lung Nguyệt, một lòng một dạ đặt lên người Minh Triệt đang làm bài ở dưới đài.

Minh Triệt mặc y phục màu xanh nhạt, buộc tóc bằng bạch ngọc quan, dáng vẻ công tử dịu dàng, trước mắt Cẩm Loan chỉ cần có người này, ngay cả dưới ánh nắng chói chang cũng cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Nàng ta thật sự không chịu nổi mẫu phi suốt ngày hoảng sợ, sợ sẽ tiếp tục làm chuyện ngu xuẩn, trong lòng nàng ta càng thêm khẳng định nên sớm cột Minh Triệt vào cùng một chiếc thuyền, vì quyền thế, cũng là vì tâm của bản thân.

Nói chuyện này cũng buồn cười, nàng ta đường đường là Thất công chúa cao quý của nước Đại Chiêu, mà phải khổ tâm suy tính vì tương lai. Đã thấy mấy vị tỷ tỷ sau khi xuất giá, không còn dáng vẻ cao quý của công chúa, lại không còn nửa điểm quyền lực. Đây không phải những điều mà Lý Cẩm Loan nàng ta muốn, nàng ta không chỉ có tôn quý của Công chúa mà phải có phu gia vinh quang.

Suy nghĩ một chút, Cẩm Loan quyết định phải nhanh chóng bắt tay vào làm, trước đó đã truyền tin tức cho biểu ca, hôm nay hẳn đã có chút giao tình với Minh Triệt. Bất luận là mặt mũi, hay là chân tâm thật ý, tóm lại chỉ cần có thể xuất hiện cùng một chỗ với nàng ta thì đã đủ rồi.

Về phần cái khác, nàng ta cũng đã bố trí nhân thủ, chỉ cần chọn ngày là được!

Cẩm Loan ở bên này mưu tính khắp nơi, chư vị học sinh ở dưới đài đã dừng bút, cung kính dâng Cửu cung cách lên cho tiên sinh.

Trong học đường của Quốc tử giám dựa vào gia thế học thức phân làm bốn cấp: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Mỗi cấp lại phân bốn lớp: Giáp, Ất, Bính, Đinh. Những học sinh ở chữ Thiên tự nhiên là những người nổi bật trong quốc học.

Cuộc so tài trên võ đài hôm nay chính là học sinh của bốn lớp chữ Thiên. Những học sinh còn lại đều dự thi trong học đường của mình.

Sau khi thi văn xong, nghỉ ngơi nửa canh giờ sẽ thi võ, bao gồm hai hạng mục là cưỡi ngựa và bắn cung.

Lúc Thuận Khai Đế đang bị mọi người vây quanh cũng đã sớm chuẩn bị xong chỗ ở tạm thời, sau đó phân phó đám người Lý Long Hựu không cần theo chân phục vụ, đuổi bọn họ ra ngoài.

Lúc này Lung Nguyệt đang kéo Hóa Diên tìm chỗ ngồi hóng mát cạnh rừng trúc. Gió mùa thu mang theo hơi nóng thổi qua rừng trúc bị lọc lại không ít khí nóng, sau đó nhẹ nhàng thoảng qua người, thật mát mẻ.

"Bát tỷ tỷ, dù chỉ ở trong chốc lát, tỷ tỷ cũng không chịu nhàn rồi, tỷ muội chúng ta trò chuyện, tâm sự một chút, mà tỷ lại lấy châm chỉ ra!" Lung Nguyệt nhìn khung thêu hoa mà bất luận đi tới chỗ nào Hóa Diên cũng có thể mang theo, thật sự không biết nên nói gì mới tốt, bỗng nhiên nàng nghiêng đầu, nói với đại nha hoàn Sương Nhi bên cạnh Hóa Diên: "Sau này công chúa nhà các người đi ra ngoài, không được để tỷ ấy mang những đồ này đi theo!"

"Muội đừng trách bọn họ, là tỷ muốn mang ra ngoài thôi." Hóa Diên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang xì ra của Lung Nguyệt: "Muội quen dùng túi hương tỷ thêu, chỉ thích mang hoa tươi theo mùa bên người, lại không thích dung huân hương nồng nặc. Tỷ thấy vào thu, hoa đan quế sắp nở rồi, chừng mấy ngày nữa sẽ làm cho muội!"

Lung Nguyệt nháy mắt mấy cái nhìn Hóa Diên, toàn người nàng, dù là khăn, hà bao, hay là quạt tròn trước mặt cũng là Bát tỷ tỷ tự tay thêu, trong lòng lập tức tràn đầy cảm giác ấm áp: "Những thứ này đều rất tốt! Nhưng từ đầu tới chân muội đều được Bát tỷ tỷ bao hết, vậy thì chẳng phải những người bên cạnh này đều là vô dụng sao?"

"Đúng vậy, lúc nào nhóm nô tỳ cũng muốn khấu tạ Bát công chúa đó!" Bốn người Hoán Ngọc cười phúc thân hành lễ với Hóa Diên.

"Mấy người các em..." Lung Nguyệt đang có lời muốn nói, đột nhiên bị tiếng hô "Người nào!" của Kim Ngô Vệ đi theo bảo vệ nàng cắt ngang.

Tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy cửa phía đông nguyệt lương, có mấy vị mặc y phục gấm thêu tuyết, cầm chiết phiến trong tay, dáng vẻ học sinh bị Chu thống lĩnh ngăn lại, chỉ nói: "Công chúa nghỉ ngơi ở phía trước, xin mấy vị tránh đi!"

Mấy vị công tử này chính là nhóm người lấy Bùi Viễn đứng đầu. Sau khi nộp bài thi xong, trong khoảng thời gian chờ thi võ liền phân tán ra ngoài. Ngày hôm nay Hoàng thượng tới xem tỷ thí, bọn họ cũng là đám người đứng rất xa cung nghênh trước cửa Quốc tử giám. Nhưng vì học lớp chữ Huyền, nên không có cơ hội lộ mặt trước mặt Hoàng thượng.

Lúc này nghe nói có công chúa ở đây liền không tự chủ được nghiêng đầu nhìn quanh, lại bị Kim Ngô Vệ nghiêng đầu ngăn trở.

Bùi Viễn còn thấy cách đó không xa có hai bóng dáng xinh xắn lạnh lẽo.

Chỉ là bóng dáng mặc váy hoa đỏ thắm thêu trăm điệp của thiếu nữ chừng mười tuổi làm ánh mắt của hắn căng thẳng.

Dung mạo của người này giống như bước ra từ trong tranh vẽ, từ đầu đến cuối rất giống tiểu công tử ngày đó như thế, giống như cùng...như cùng là một người!

Chẳng lẽ...Chẳng lẽ sự thật là...

Lúc Bùi Viễn đang giật mình, lại thấy bên đường mòn rừng trúc đối diện có bốn người đi tới, dễ thấy nhất chính là vị huynh trưởng Bùi Nguyên Tu kia. Một trong ba người khác là người có tiếng tăm lừng lẫy nhất trong quốc học, Tử công tử Minh gia Minh Triệt, bên cạnh hắn là vị tiểu công tử khác ở Mục bảo trai hôm đó. Còn có một người, nhìn bước chân tự nhiên sinh gió, mặc mây cùng có vài phần tương tự với vị tiểu công tử kia và Minh Triệt, cũng không biết là người phương nào.

Thấy mấy người đi tới, Chu thống lĩnh liền chấp tay hành lễ, nói: "Bái kiến Bùi tướng quân, Minh tướng quân, Minh tứ công tử, Minh ngũ công tử."

"Cửu công chúa ở phía trước sao?" Minh Hiền trả lễ, hỏi.

"Bát công chúa và Cửu công chúa đều ở đó!"

"Đúng lúc như vậy! Bọn ta tới chính là tìm muội ấy! Tử ca nhà ta muốn lãnh giáo xem muội ấy có diệu pháp gì mà có thể làm Cửu cung cách nhanh như vậy!"

Minh Hiền dút lời, liền thấy Dịch Thúy tới gần phúc thân: "Công chúa nhà nô tỳ mời mấy vị gia!"

Bùi Viễn thấy Bùi Nguyên Tu theo cung nữ này tới gần công chúa, trong lòng không biết có cảm giác gì. Lại thấy thế giới của hắn ta và của Cửu Công chúa hoàn toàn không giống nhau, điều này lại khiến trong lòng Bùi Viễn dâng lên cảm giác căm tức không thể nói rõ.

Nếu nói Cửu công chúa thân cận với mấy vị công tử Minh gia thì cũng là lẽ thường, vì Minh gia là bên ngoại của Cửu công chúa. Nhưng nếu nói quan hệ giữa Cửu công chúa với huynh trưởng lại cũng không có điểm xa cách như thế, thật làm lòng hắn ta giận dữ khó nhịn.

"Viễn huynh? Viễn huynh?"

Trong lòng Bùi Viễn cảm thấy bất bình, lại nghe thấy có người gọi, hắn nói: "Luu huynh có chuyện gì?"

Luu công tử nói: "Vị kia là huynh trưởng của Viễn huynh, Bùi tướng quân? Mấy vị kia là công tử Minh gia?"

"Đúng vậy!"

"Bọn ta ngưỡng mộ công tử Minh gia đã lâu nhưng vẫn chưa được gặp mặt, hôm nay thấy giao tình giữa huynh trưởng Bùi gia và Minh gia rất sâu, có thể làm phiền Viễn huynh giới thiệu hay không?"

"Việc này..." Bùi Viễn dè cảm giác ghen tuông đang sôi trào trong lòng lên, nói: "Ngày khác nhất định sẽ nhờ huynh trưởng giới thiệu giúp chứ vị, chỉ là hôm nay không được, công chúa ở phía trước, chúng ta là nam nhân nên tránh đi mới đúng!"

"Viễn huynh nói có lý! Vậy mong huynh đài nhớ kỹ!" Mấy người gật đầu, chọn đường đi ra.

Trước khi rời đi, Bùi Viễn lại liếc mắt một cái, chỉ thấy Cửu công chúa xinh đẹp linh động đối diện Bùi Nguyên Tu cười đến nhẹ nhàng, mà mặt mũi của huynh trưởng nhà hắn ta cũng mang theo vẻ dịu dàng ấm áp.

Việc này khiến Bùi Viễn như nghẹn ở cổ họng, trong lòng sinh cảm giác bức mình nhiều đến nỗi muốn đề nén cũng không đề nén được.

Sau nửa canh giờ, bốn cấp học sinh Thiên Địa Huyền Hoàng đều tụ họp ở võ đài của quốc tử giám.

Lung Nguyệt và Hóa Diên cũng về chỗ ngồi. Hai hạng mục cười ngựa bắn cung này, Lung Nguyệt vẫn có hứng thú xem một chút.

Theo thường lệ, trước khi cười ngựa bắn cung đều có nghi thức bắn tua mở màn, nhưng năm trước đều là Thái tử hoặc Anh vương đi trước bắn cung. Còn lần này Thuận Khải Đế lại chỉ Bùi Nguyên Tu.

Bùi Nguyên Tu cũng không từ chối, chỉ thấy thân thể mạnh mẽ của hắn đứng trên võ đài, hai chân để trước sau, chân trước hơi cong, nghiêng người rút mũi tên ra, sau đó giương lên ngắm hồng anh trên đầu gậy tre cách đó trăm thước. [Vào] một cái, hồng anh treo trên đó liền bay xuống, sau đó lại nghe tiếng vỗ tay của cả sảnh đường.

Sau đó, Bùi Nguyên Tu quay về phía Thuận Khải Đế khom người vái chào, lúc mắt ung quét qua Lung Nguyệt, khóe môi khe cong lên.

Lung Nguyệt thầm giật mình. Nghĩ lại động tác nước chảy mây trôi, dáng người mạnh mẽ có lực, ánh mắt nghiêm túc chuyên chú của hắn vừa này, một chữ đẹp trai sao có thể miêu tả hết?

Trong ánh mắt Lung Nguyệt không nhìn được toát ra vẻ mừng rỡ, trong lòng cũng có góc bị lạnh lẽo phá vỡ.

Tâm tình hôm nay của Thuận Khải Đế không tệ, kết thúc tỷ thí, chỉ điểm vài người cười ngựa bắn tên, lệnh cho mấy người đó đến giữa thu bồi giá đi săn.

Có thể vào mắt của Hoàng thượng, đối với nhóm học sinh mà nói chính là vô cùng vinh dự, cho nên trong giây lát thực sự rất vui mừng.

Sau ngày xem tỷ thí ở Quốc tử giám, Lung Nguyệt yên tĩnh ở trong cung, an tâm chuẩn bị thọ lễ cho mẫu thân nhà nàng.

Sinh thần của Cẩn Hoàng hậu cùng ngày với ngày hội trọng thu. Mặc dù không làm long trọng như vạn thọ yến, nhưng cũng khiến bên trong phủ nội vụ và bên trong nội sự giam suy nghĩ không ít.

Một ngày, Lung Nguyệt sai Đào Châu cùng Tiền Bích lấy một túi vải bố lớn, đứng dưới gốc cây đàn quế. Còn Tiểu Lộc Tử đang cầm một cây gậy trúc treo trên cây cảnh cây gỗ gỗ.

Dưới hành lang của Hận Thiếu Trai của Lung Nguyệt có trồng vài gốc cây đàn quế này, tuổi thọ của cây cũng đến ba mươi mấy tuổi, hàng năm vừa vào tháng tám, điện Kính Chập của Lung Nguyệt sẽ tràn ngập mùi hương đàn quế.

Hôm nay đột nhiên Lung Nguyệt có ý tưởng dùng hoa quế này trộn với gạo nếp, ngó sen, nên mới đánh chủ ý lên cây đàn quế này.

Nói như vậy, chẳng lẽ trong Hoàng cung thiếu chút hương liệu vị hoa quế này sao? Chỉ là Lung Nguyệt nói, muốn từ đầu đến cuối đều do mình làm, thì mùi vị của gạo nếp ngó sen này mới không tầm thường.

Hóa Diên cười nàg: "Nếu nói như vậy, chẳng phải muối còn phải tự mình ủ mật ong sao?"

Lung Nguyệt hạ quyết tâm, cực kỳ nghiêm túc nói: "Năm nay không kịp, đợi năm sau muối sẽ tìm ra cách, thử nuôi một tổ ong mật xem sao!"

Vừa nói những lời này ra lại khiến Anh Vương Lý Long Tá cả kinh, nói thẳng: "Muối muối bỏ qua cho bọn ta đi! Nếu trong vườn có ong mật thì không phải là ngắt một đóa hoa cũng bị ong chích thành cái bánh bao sao?"

Lung Nguyệt nâng mắt khẽ cười với tiểu ca nhà mình, nụ cười khiến sau lưng Lý Long Tá lạnh toát, chỉ sợ nàng cho là thật, muốn nuôi ong mật, vội nói: "Tiểu ca cũng vì tốt cho muối muối, kim của ong mật mang độc, nếu muối muối bị nó chích, chẳng phải tiểu ca sẽ đau lòng muốn chết sao? Phụ hoàng, mẫu hậu, hoàng tử mẫu cũng sẽ không được yên ổn."

Dứt lời, Lý Long Tá cười khẽ.

Lung Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp: "Muối chỉ cười một cái, tiểu ca cần gì phải xem là thật?"

Lý Long Tá thâm nói: Tại sao có thể không làm thật, chỉ cần muối nói một câu, e là Thái tử ca ca của chúng ta thật sự sẽ sai người đi tìm cho muối.

Suy nghĩ không nhịn được lắc đầu, Thái tử ca ca chỗ nào cũng tốt, chỉ là cung chiều Lung Nguyệt đến mất cả nguyên tắc. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chính hấn với Thái tử cũng là người tám lạng kẻ nửa cân.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Trọng thu yến, Lung Nguyệt gặp cố nhân

Editor: Búnn.

Nhắc tới những ngày sau này trôi qua cực nhanh, chỉ đảo mắt một cái đã đến đêm Trọng thu.

Đêm này vừa là tiệc đoàn viên, vừa là thọ yến của Hoàng hậu, đương nhiên là vô cùng long trọng.

Bữa tiệc được bố trí tại Lục Thu viên.

Tên như nghĩa, [Lục thu] tức là lấy hoa quế, hồng phong, cây bạch quả, thu cúc làm chủ cảnh viên tử, mặc dù không lớn nhưng cũng hơn hẳn ở chỗ khác biệt. Lúc Trọng thu, cả vườn đàn quế thoang thoảng hương, vào cuối mùa thu, cây bạch quả càng thêm rục rở, tầng tầng hồng phong, lớp lớp cúc hương. Có thể nói là tập hợp cảnh đẹp mùa thu vào trong viên tử.

Mở tiệc, chúc thọ, ăn uống.

Tâm trạng chiều nay của Thuận Khải Đế vô cùng tốt, tiệc xong, cũng không kiêng kị, khăng khăng cầm tay Cẩn Hoàng hậu, cùng các phu nhân và các quan lớn, gia đình huân quý, dạo chơi viên tử dưới ánh trăng.

Cẩn Hoàng hậu da mặt mông dưới ánh mắt kinh ngạc của chúng phu nhân đỏ mặt, mấy lần muốn rút tay ra, lại bị Thuận Khải Đế âm thầm trọn mắt, sau đó nắm chặt hơn chút nữa. Ánh mắt không khác ngày thường nhìn khuê nữ, khiến Cẩn Hoàng hậu nhìn thấy trong lúc nhất thời cũng không biết phải làm như thế nào cho phải, chỉ đành nhắm mắt giả bộ như không có chuyện gì.

Mà đáng vẻ nhỏ nhẹ luống cuống này lại khiến Thuận Khải Đế thầm cười trong lòng. Làm phu thê hai mươi mấy năm, ông đã sớm phát hiện ra, những thứ đoan trang trầm ổn của Hoàng hậu nhà mình chẳng qua là mặt nạ biểu hiện trước mặt người ngoài, chứ bên trong có rất nhiều tình cảm, xinh đẹp, dí dỏm giống như tiểu nữ nhi. Bảo bối khuê nữ nhà ông kể tục mười phần mười tính tình của Cẩn Hoàng hậu.

Từ lúc Thuận Khải Đế đại hôn với Cẩn Hoàng hậu, đam mê lớn nhất chính là xé toạc mặt nạ của Hoàng hậu nhà ông, nhìn bà đồ mặt luống cuống. Thật ra tính tình bên trong của Cẩn Hoàng hậu cũng đáng yêu không kém Cửu Nhi. Cho nên, mỗi ngày Thuận Khải Đế đến Khôn Thái cung đều không cho cung nhân thông truyền. Lung Nguyệt lại cho rằng đam mê này của phụ thân nhà nàng là đam mê xấu.

Các đại thần, các phu nhân cùng đi, ánh mắt tất nhiên là không cần phải nói. Bồi vua, công việc quan trọng nhất chính là quan sát sắc mặt. Hôm nay cũng nhìn thấy hành động nhỏ này giữa Đế hậu, qua thời gian dài, tuy biết Đế hậu tình thâm, Cẩn Hoàng hậu càng thêm độc phòng chuyên sủng, nhưng, hôm nay được nhận mắt nhìn thấy thì trong lòng còn là cả kinh.

Không tránh ánh mắt của mọi người, Đế hậu cầm tay, điều này từ lúc Đại Chiêu khai quốc đến nay có thể nói là độc nhất rồi, khiến bọn họ không thể không bội phục khả năng của Cẩn Hoàng hậu. Mặc dù là nhà quan lại, số người ít ỏi, phu nhân chính phòng có thể được trọng phu chuyên sủng cũng là chuyện khó gặp, huống chi là hậu cung tranh đoạt quyền lợi này.

Không nói chỗ Đế hậu, chúng huân quý suy xét như thế nào.

Lại nói đến Lung Nguyệt.

Lúc này nàng đang bị chúng cô nương nhà huân quý xem như sao quanh trăng sáng, lấy nàng làm trung tâm nói chuyện phiếm. Chợt phát hiện không biết là tiểu cô nương nhà ai, nhìn qua đáng vẻ, đang xấu hổ dùng đôi mắt long lanh như nước nhìn mình, làm Lung Nguyệt có cảm giác quen cuộc, rồi nhất thời lại nghĩ không ra.

Tiểu cô nương kia thấy Lung Nguyệt nhìn mình, vội vàng phúc thân hành lễ, âm thanh có chút nhút nhát nói: "Cháu gái Trang Nhã Như thỉnh an Cửu Hoàng di!"

"Con là Như Nhi mà?" Lung Nguyệt nghe vậy chớp chớp mắt phượng mâu tròn, trong mắt nhớ lại tiểu cô nương năm đó luôn đuổi sau lưng mình, như một chiếc đuôi nhỏ, chợt thờ dài nói: "Con cũng lớn như vậy, thành đại cô nương rồi!"

Sau đó lại nghe tứ biểu tỷ Minh Loan nói: "Hôm nay muội cũng trở mã thành đáng vẻ giai nhân yếu điệu, sau, người ta không thể trưởng thành được hay sao?"

Lung Nguyệt giật dỗi nói: "Tứ biểu tỷ toàn trừu muội!" Liếc Minh Loan một cái, cười nói: "Chẳng qua là tiểu nha đầu này trong trí nhớ của muội năm đó là đáng vẻ hai, ba tuổi. Ai ngờ từ biệt năm năm, lại khiến muội không nhận ra được, nên mới sinh lòng cảm thán!"

Dứt lời, lại nhìn về phía Trang Nhã Như, vẫy vẫy tay: "Lại đây, để ta nhìn một chút!"

Trang Nhã Như nghe lời thông thả bước lên phía trước hai bước nhỏ, tiểu cô nương sáu bảy tuổi bên cạnh nàng cũng bước lên theo. Lung Nguyệt nhìn thoáng qua, nghĩ đến hẳn là tiểu cô nương Trang gia, cũng không để trong lòng, nắm tay Trang Nhã Như, cười nói: "Ta còn nhớ rõ đáng vẻ nhỏ bé nước mắt lưng tròng không bỏ được ta trước lúc rời cung năm đó của con, ta còn từng đáp ứng sẽ thường xuyên tìm chơi, ai ngờ con lại theo phu nhân Cẩm Y Hầu về phía nam, hôm nay nhìn lại đã là đại cô nương rồi. Chỉ là con về kinh khi nào?"

Trang Nhã Như nhẹ giọng trả lời: "Hai tháng trước, trước Vạn thọ lễ phụng bồi tổ mẫu về kinh."

"À? Nếu như thế, vì sao trong Vạn thọ yến lại chưa từng thấy? Cũng chưa từng thấy con vào cung?" Lung Nguyệt hỏi.

"Vốn là lúc trở lại muốn vào cung thỉnh an, nhưng..." Trang Nhã Như nói một nửa lại do dự, giống như không biết giải thích như thế nào, lại bị tiểu cô nương ở bên cạnh kia tiếp lời.

"Vì Nhị tỷ tỷ dọc đường tàu xe mệt nhọc, thân thể vốn suy nhược, lúc vào kinh lại bị bệnh nặng một hồi, vài ngày trước mới chuyển biến tốt hơn một chút..."

Nghe vậy, Lung Nguyệt quét mắt nhìn tiểu cô nương kia, vừa rồi chưa nhìn kỹ, bây giờ nhìn lại, lại phát hiện mặc dù tiểu cô nương này mới sáu bảy tuổi, nhưng lại lộ ra phong tư, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, cảm hơi nhọn, mắt xếch, sáng, vừa nhìn đã biết là người có chủ ý.

Lông mày của Lung Nguyệt khẽ cau lại, lại hỏi Trang Nhã Như: "Sinh bệnh gì mà kéo dài tận hai tháng mới khỏi? Đã mời thái y chẩn bệnh chưa?"

"Là đại phu của phủ." Không đợi Trang Nhã Như mở miệng, tiểu cô nương kia lại cướp lời.

Lung Nguyệt nghe xong lòng không vui, cau mày nhìn nàng chằm chằm trong chốc lát. Anh Lạc cô cô ở bên cạnh trầm giọng hỏi: "Cô nương nhà ai? Trước khi vào cung trường bồi đã dạy quy củ chưa? Có biết lúc công chúa hỏi người khác không được chen miệng vào không?"

Ít nhiều tiểu cô nương kia cũng có chút ánh mắt, nhìn Anh Lạc cô cô cũng hiểu đây là người có thể diện bên người công chúa, âm thầm lùi về phía sau nửa bước nhỏ, ẩn vào sau lưng Trang Nhã Như, khẽ kéo y phục của nàng.

Trang Nhã Như che giấu giúp nàng: "Cửu Hoàng di, đây là tiểu nữ nhi của mẫu thân ta, Ngũ muội muội."

"Mẫu thân?" Lung Nguyệt nghe vậy lại nhìn tiểu cô nương kia, thấy ánh mắt rời rạc của nàng ta, trong bụng thầm đoán hẳn là lần bị bệnh này của Như Nhi cũng có một đoạn chuyện xưa, mà lần lấp liếm này của nàng ta thật giống như Như Nhi chỉ nói lỡ miệng, nhất định là không thoát khỏi việc liên quan đến nàng ta. Lung Nguyệt là người bao che, năm đó Trang Nhã Như vào cung liền được nàng nhét vào dưới cánh chim của mình, lúc này trong lòng không vui, nói: "Tại sao ta không biết năm đó Nhị tỷ tỷ còn để lại cho Như Nhi một muội muội?"

Trang Nhã Như thấy giọng nói của Lung Nguyệt không vui, cho là tức giận với mình, vội nói: "Là nữ nhi của kẻ mẫu và phụ thân, cũng là muội muội của Như Nhi!"

Lung Nguyệt nghĩ tới năm đó, lúc Trang Nhã Như vào cung, mặc dù nhát gan, nhưng cũng là ngây thơ hồn nhiên, có chút tính tình tiểu nữ nhi nhà người ta. Nhưng hôm nay, lời nói của nàng lại trở nên khúm núm, sợ là không thoát khỏi liên quan tới việc dạy dỗ của kẻ thị. Ban đầu nàng nghe nói trước khi Nhị tỷ tỷ ra đi đã tìm kẻ mẫu cho nhà đầu này, nghĩ cũng biết là hô đồ, hôm nay xem ra thật sự để nàng đoán đúng, mười kẻ mẫu thì có chín người gian.

Nhìn lại Ngũ cô nương Trang gia kia, ánh mắt lại sắc bén thêm vài phần: "Như Nhi phải biết, con là huyết mạch Hoànggia, không phải người ở đâu cũng có thể làm mẫu thân của con, cũng không phải người nào cũng có thể nhận được một tiếng [Muội muội] từ con!"

Chỉ một lời này, chúng nữ nhi huân quý cũng nghe ra được Cửu Công chúa thật sự tức giận, lời nói cũng trở nên vô cùng nghiêm túc, không ai muốn chạm vào nàng để rước lấy rủi ro. Chuyện khuê học trong cung năm đó, ký ức của mọi người vẫn còn mới nguyên, Tổng gia này là ngoại gia của Thận Vương gia và Thất công chúa, cũng được coi là Hoàng thân quốc thích, lại bởi vì chuyện đó mà bị giáng chức, đưa ra ngoài, đến nay vẫn không được hồi kinh.

Có vết xe đổ, dù là gia đình huân quý nào cũng lấy Cửu công chúa làm trung tâm, làm tổ tông, chỉ có thể nghe theo mà không thể đắc tội.

Trang Ngũ cô nương này lên vụn vụn khăn trong tay, gần như biến thành sợi vải.

Lung Nguyệt thấy lời của mình khiến chung quý nữ bắt đầu cẩn thận, nàng thầm buồn cười, nên giọng nói cũng hòa hoãn nói, chỉ nói: "Vừa bị bệnh hai tháng, có thể thấy được là rất nặng, làm sao có thể tin tưởng đại phu của phủ được? Trở về ta sẽ nói với phụ hoàng mẫu hậu, để Trương viện phải qua Hầu phủ chẩn bệnh cho Như Nhi một chút, nữ nhi gia mà không chữa tận gốc cũng không hay mà."

Tam cô nương Minh gia Minh Hào cười nàng: "Được rồi, được rồi! Trong nhóm huynh đệ tỷ muội muội là người nhỏ nhất, khó lắm một nay mới tìm được người nhỏ hơn, muội lại có thể làm trưởng bối!"

"Sao có thể nói như vậy được!" Minh Loan cũng cười.

Lung Nguyệt kéo tay Hóa Diên, một tay dắt Trang Nhã Như, sáng giọng: "Muội tìm cứu mẫu tổ cáo!"

Mãi đến khi Minh Hào, Minh Loan xin tha mới thôi.

Thấy vẻ mặt Lung Nguyệt hòa hoãn, nhóm quý nữ mới yên tâm, lại tiếp tục cười nói. Đối với Trang Nhã Như cũng vô cùng thân thiện, không giống như không quen biết như vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88-2: Trọng thu yến, Lung Nguyệt gặp cố nhân (2)

Bên chỗ nam tử, Thái tử Lý Long Hựu phụng bồi Thuận Khải Đế dạo chơi hoa viên, Lý Long Tá lại được rảnh rỗi, lôi kéo huynh đệ Minh gia cũng Bùi Nguyên Tu ngồi trên đình giữa hồ ngắm trăng nói chuyện phiếm.

Bỗng nhiên chợt nhớ ra cái gì đó, vẫy tay phân phó bên tại Thái giám Tiểu phúc tử. Không đến một lát sau, liền có cung nhân bưng hai đĩa điểm tâm đi lên.

Lý Long Tá cười nói: "Các người cần phải nếm thử hoa quả nấu với gạo nếp này một chút!"

Minh Thức cười hỏi: "Món này có gì đáng nói?"

"Món này là do tiểu nha đầu Cửu Nhi kia tự tay làm, không qua tay người khác một chút nào." Dứt lời, giống như nhớ tới chuyện gì vô cùng thú vị, chợt cười to không ngừng.

Hành động đó của hắn khiến mấy người đang ngồi ở đây không hiểu có chuyện gì.

Lý Long Tá cười giải thích: "Mọi người không biết, tiểu nha đầu Cửu Nhi kia vì món ăn này mà gõ cây đàn quế trước hành lang Hận Thiếu trai của nàng thành thẳng ngốc."

Mấy người nghe vậy cười rộ lên, Minh Hiền cầm đũa ăn một miếng nói: "Nàng ấy thật sự có thể làm chuyện đó."

Bùi Nguyên Tu lại không nói được lời nào, chỉ thưởng thức mùi vị quen thuộc này từng miếng từng miếng một, kiếp trước mỗi lần vào thu, Cửu Nhi cũng sẽ làm một chút, rồi nói: "Trời thu khí hanh, ăn chút ngó sen thanh lọc khí nóng."

Trong lòng thật không muốn rời xa, liền không nhịn được ăn nhiều thêm vài miếng.

Mấy người đang trò chuyện, bỗng thấy Tổng Minh Sinh cùng hai vị công tử thế gia bước về phía này.

Gặp mặt tất nhiên phải hàn huyên mấy câu.

Sau đó, Tổng Minh Sinh và mấy vị đồng học ước hẹn dạo rừng phong ngắm trăng đối thơ, muốn mời Minh Triệt đi cùng. Là đồng học, Minh Triệt cũng không tiện từ chối, liền đi cùng với Tổng Minh Sinh.

Lúc này, nhóm người Lung Nguyệt ở bên kia lại gặp Đại công chúa Ninh Bình và mấy vị nần dâu trẻ tuổi của gia đình huân quý.

Hôm nay, Đại công chúa Ninh Bình mang theo tức giận, lúc nói chuyện luôn muốn tìm cách bắt lỗi Lung Nguyệt, đề nàng chết không thoải mái, tiếc rằng Lung Nguyệt nói chuyện giọt nước cũng không lọt. Dù có lỗi cũng được hai vị cô nương Minh gia chu toàn trở lại.

Thật khiến lửa nóng trong lòng nàng ta bùng cháy.

Nhìn Lung Nguyệt lời kéo tay Trang Nhã Như, vừa nói vừa cười, vô cùng sẵn sóc lại khiến nàng ta nhớ tới nữ nhi của mình. Đáng ra hôm nay nữ nhi của mình cũng sẽ giống như Trang Nhã Như, xinh đẹp tỏa sáng, cùng dạo chơi với nhóm quý nữ, tiếp nhận ánh mắt hâm mộ của các nàng, nhưng...

Tất cả đều là do xú nha đầu Lung Nguyệt này ban tặng.

Đại công chúa Ninh Bình thầm nắm chặt tay, móng tay mượt mà xinh đẹp hung hăng đâm vào thịt. Gây hấn không có kết quả, không muốn tiếp tục ở nơi này chuốc thêm bức dọc nữa, đang định rời đi với mấy người kia thì lại thấy Thuận Khải Đế cùng Cẩn Hoàng hậu được chúng huân quý vòng quanh, chậm rãi tiến về phía này.

Mọi người tiến lên phúc thân hành lễ.

Thuận Khải Đế cười vẫy tay, đề Lung Nguyệt đến gần.

Cẩn thận hỏi, nàng làm những việc gì, nói chuyện với nhóm quý nữ như thế nào.

Lung Nguyệt cười híp híp mắt đáp từng câu một.

Khiến cuối cùng Đại công chúa Ninh Bình cũng chộp được sai lầm.

Lời nói ra mang ý dạy dỗ: "Hôm nay Cửu muội muội đã là đại cô nương, không nên như lúc còn bé, luôn miệng gọi "Phụ thân, mẫu thân" được, như vậy không hợp với quy củ của hoàng gia, vẫn nên đổi cách xưng hô đi!"

Ý ở ngoài lời là trách cứ Lung Nguyệt mặc dù đã lớn nhưng vẫn muốn như lúc còn nhỏ, gọi [phụ thân, mẫu thân], rõ ràng là không chú ý tuổi tác, cố ý khoe mẽ rằng mình được nuông chiều.

Lung Nguyệt im lặng không nói, chỉ nhìn đại tỷ tỷ của mình cười khê. Từ năm nữ nhi của đại tỷ tỷ là Trương Ngọc như đẩy mình xuống nước, bị biếm làm thứ dân, đại tỷ tỷ liền không ngừng gây sự với mình, hôm nay thật sự là quá mức rồi. Vốn đã chọc khiến lòng mình không vui, mấy lần phải nhẫn nhịn vì hôm nay là Trọng thu, còn là sinh thân của mẫu thân, không muốn sinh sự khiến mọi người đều không vui. Nhưng không ngờ vị đại tỷ tỷ này cắn chặt không buông, còn mồn gây ra chút chuyện, lần này lại còn rầy rà trước mặt phụ thân.

Nếu phụ thân cảm thấy mình gọi thế không ổn thì trước đó đã dặn mình đổi cách xưng hô. Không biết trong đầu đại tỷ tỷ này nhét cái gì mà có thể đại đột như thế. Chẳng lẽ là do câu: [Tâm loạn sinh ngu]?

Lung Nguyệt không nói, nhóm huân quý cũng không dám nói, đợi xem Thuận Khải Đế giải quyết chuyện này như thế nào. Dù vậy, trong lòng cũng cảm thấy Cửu công chúa gọi như vậy có chút không hợp với quy củ.

Chỉ cần là nữ nhi của gia đình huân quý, sau năm năm tuổi liền đổi từ "Cha nương" thành "Phụ mẫu", chỉ có nữ nhi được sủng ái nhất thỉnh thoảng làm nũng mới có thể gọi một tiếng: "Cha, nương"

Còn nữ nhi thứ xuất ngay từ khi biết nói cũng chỉ có thể gọi là: "Phụ thân, mẫu thân."

Lúc mọi người đang chìm trong suy nghĩ của mình thì nghe âm thanh trầm thấp của Thuận Khải Đế: "Trẫm chính là quy củ, xưng hô này của Cửu Nhi trẫm và Hoàng hậu nghe đã quen, đột nhiên thay đổi sẽ cảm thấy khó chịu, để như vậy cũng được!"

Lời vừa dứt, trong lòng mọi người thầm vang lên: Hoàng thượng cưng chiều Cửu công chúa thật sự là không có giới hạn.

Lung Nguyệt khẽ nheo mắt phượng lại, nhìn thẳng về phía Đại công chúa Ninh Bình. Khóe môi khẽ cong lên, nụ cười càng lúc càng lớn, cuối cùng giống như đóa hoa mùa xuân rực rỡ xinh đẹp nở rộ trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Như thế nào gọi là mượn đao giết người? Cái gì gọi là không chiến mà khiến người ta bại?

Lung Nguyệt tự lấy phụ thân nhà nàng làm vũ khí của bản thân, nàng đã dày công tôi luyện, không người nào có thể so được với nàng nữa rồi.

Nếu Thuận Khải Đế biết được suy nghĩ của khuê nữ bảo bối, không biết có đánh cái mũi nhỏ của nàng hay không.

Nụ cười của Lung Nguyệt dành cho Đại công chúa Ninh Bình có thể nói là đủ mười phần khiêu khích, mãi cho đến khi nàng ta giận đến suýt không nhìn được nữa, mắt đẹp hận không phun ra được lửa, đốt Lung Nguyệt cháy đen mới thôi.

Nụ cười thắng lợi của Lung Nguyệt giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, chói lọi trong mắt mọi người. Vào mắt nhóm huân quý lại có chút ý sùng sinh kiêu, không để ý đến tình cảm tỷ muội.

Dù là vậy cũng chỉ nhận được một câu của Thuận Khải Đế: "Chơi đùa một chút thôi, đừng bướng bỉnh!"

Lung Nguyệt đáp một tiếng phúc thân, cùng mấy vị quý nữ xưa nay có tình cảm tốt tìm chuyện vui đùa.

Ngày hội Trọng thu phải có đèn lồng, phủ nội vụ cũng treo trong Lục Thu viên một chút đèn hoa đăng, cái nào cũng vô cùng tinh xảo, dưới mỗi đèn đều có một câu đố, người nào đoán trúng thì có quyền được mang đèn đi.

Mỗi người Lung Nguyệt đoán trúng một câu đố, trong tay ai cũng có một chiếc đèn lồng. Cảm thấy hơi chán liền muốn tìm cái khác chơi. Lại nghe cung nữ cầm đèn bên cạnh nói, trong rừng phong có trò ném thẻ vào bình rượu.

Mấy người hào hứng, cùng đi về hướng đó.

Vậy mà đến gần rừng phong, lại phát hiện nơi này vô cùng yên tĩnh, bãi bình rượu cách đó không xa không có người nào ném thẻ, thậm chí: Đứng lúc yên tĩnh.

Chỉ là lại phát hiện trong rừng có bóng người, một nam một nữ, hai người đó như đang nói chuyện gì, còn lờ lờ kéo kéo.

Trong cung yên, kiêu kị nhất chính là chuyện nam nữ tư tình. Anh Lạc cô cô đi theo Cẩn Hoàng hậu lâu ngày, gặp chuyện này tất nhiên không thể bỏ qua, lập tức hét lớn một tiếng: "Người nào?"

Hai người trong rừng phong nhất thời kinh sợ, vội vàng muốn tìm đường bỏ chạy.

Nhưng mà Anh Lạc cô cô vừa quát một tiếng, đã gọi Kim Ngô Vệ đi theo Lung Nguyệt không xa tới đây. Vừa vặn chặn hai người kia lại!

Nhóm gia quyến gia đình huân quý ở gần nghe tiếng cũng đến đây. Thấy Kim Ngô Vệ khom người chấp tay với nữ tử trong rừng thì mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Đợi đến lúc hai người đến gần, mọi người ở đây đều bừng tỉnh đại ngộ.

Người này...hắn là Thất công chúa Cẩm Loan!

Lung Nguyệt trầm nghĩ trong lòng: Khó trách cả ngày hôm nay Thất tỷ tỷ vô cùng im ắng, không có ở bên cạnh mình đưa mắt dao găm. Thì ra là có đại kếp này.

Nhìn lại người phía sau người nàng, Lung Nguyệt nhướn mày, sao lại là hắn?

Thất công chúa ở chỗ này cùng nam tử nói chuyện riêng tư, đây chính là chuyện xấu hoàng gia.

Mà nam tử trẻ tuổi này, mọi người chỉ cảm thấy quen mắt, nhất thời lại không nhớ nổi người nào.

Chuyện này tất nhiên sẽ kinh động đến hai người Đế hậu.

Chuyện xấu Hoàng gia, thấy nhiên sẽ làm Thuận Khải Đế vô cùng tức giận, cũng không còn tâm tình du ngoạn nữa.

Giải tán mọi người, Thuận Khải Đế và Cẩn Hoàng hậu giận dữ trở về hành cung Lục Thu viên, cũng không nghỉ ngơi mà cho người dẫn Thất công chúa vào.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89-1: Chuyện xấu bị bại lộ Cẩm Loan làm chung thân (1)

Cẩm Loan ở trong rừng phong nghe được tiếng quát to của Anh Lạc cô cô, liền biết chuyện đã bại.

Dẫn Lung Nguyệt đến vốn là một phần trong kế hoạch của nàng ta, kết quả lại thua ở phần trước.

Nàng ta trăm tính vạn tính, cũng không ngờ người tới không phải là Minh Triệt, lúc nàng ta đang tranh luận với biểu ca ngu dốt của mình thì Lung Nguyệt bị quân cờ nàng ta bày ra đưa tới.

Suy nghĩ lại một lát, cũng là mình ngu xuẩn, lúc nào tranh luận cũng không tốt, càng tranh luận càng tức giận. Hôm nay sai một chỗ, cả ván cờ đều thua.

Bị tiểu thái giám đưa vào trong phòng, Cẩm Loan không cần nhìn cũng biết, trước mặt Thuận Khải Đế nhất định là giăng đầy mây đen.

Nàng ta đi tới ngay giữa gian phòng, quỳ củ quỳ xuống, cũng không nói lời thừa thãi. Trong lòng đã sáng tỏ, tự biết hôm nay nàng ta vừa vận bị chúng huân quý bắt gặp một mình hẹn gặp ngoại nam, mất khuê dự nữ nhi, ném mặt mũi hoàng gia, định chắc là sẽ không có kết quả quá tốt.

Hôm nay chỉ thán mình sinh không hợp thời, không được đầu thai vào bụng Hoàng hậu, không chiếm được sự sủng ái của Hoàng thượng. Khổ tâm tính kẻ, không để ý nữ tắc, liều mạng danh tiếng của nữ nhi, muốn vì mình tranh thủ một phần nhân duyên tốt. Chọn hành động vào sinh thân của Hoàng hậu cũng vì ta cảm thấy ảm ức trong lòng, bằng việc bà ta là người đứng đầu hậu cung, nữ nhi của bà ta cả đòi thuận buồm, thánh sủng không suy. Hôm nay ta càng muốn đối nghịch với bà một phen, để trên thọ yến của bà, cháu ruột hẹn gặp bí mật với thứ nữ, lại bị nữ nhi ruột thịt đánh vỡ. Chỉ cần nghĩ đến kẻ sách cũng cảm thấy vui sướng. Vậy mà, không ngờ người tính không bằng trời tính. Cẩm Loan thâm cười khô trong lòng.

Thấy nàng ta chỉ quỳ xuống nhưng không nói gì, Thuận Khải Đế tức giận hừ một tiếng, vừa muốn quở trách lại bị Hoàng hậu vỗ vỗ lên bàn tay đang đặt trên ghế, ý bảo ông đừng mở miệng.

Thuận Khải Đế nhìn Cẩn Hoàng hậu, thu liễm tức giận lại, hơi gật đầu.

Sau đó liền nghe Cẩn Hoàng hậu nói: "Hôm nay con đã qua cặp kê nhiều ngày, sớm nên nghị hôn, lại chậm chạp không định ra người. Vốn mẫu hậu ta đây nên hỏi, nhưng nề tình mẫu phi của con, cho nên để toàn bộ cho nàng ta xử lý. Nếu trong lòng con đã có người thích hợp, chỉ cần nói với mẫu phi của con là được, tội gì hôm nay phải làm chuyện tổn hại đến danh tiếng nữ nhi?" Cẩn hoàng hậu nói rõ đạo lý với nàng ta trước, sau đó lại nghiêm túc nói: "Hôm nay con hành động như vậy, không chỉ làm hỏng đức hạnh của mình, cũng tổn hại đến danh dự của Hoàng gia, còn liên lụy đến tỷ muội, cho nên hình phạt hôm nay tất nhiên là không thể nhẹ được! Ngày mai con liền tới Ân Từ am sao chép kinh thư thôi! Về phần hôn sự, bốn cung sẽ để Mẫu phi người thương nghị với gia đình cữu phụ của người!"

Cẩm Loan nghe nói muốn gả nàng ta cho Tống Minh Sinh thì kêu lên: "Ta không thấy hấn!"

Thuận Khải Đế nghe vậy tức giận nói: "Người không lấy hấn tại sao lại hẹn gặp riêng hấn? Nghiệt chứng không biết liêm sỉ! Không lấy hấn thì người muốn thế nào?"

"Nữ nhi tình nguyện trường bạn thanh đăng cổ phật cũng không lấy hấn!" Cẩm Loan không biết lấy dũng khí ở đâu, ngẩng đầu giằng co với Thuận Khải Đế.

Thuận Khải Đế giận dữ, đập mạnh tay lên tay vịn, mạnh đến nỗi rung cả cốc trà trên bàn, nói: "Nếu như vậy, người liền đi Ân Từ am cắt tóc đi thôi! Sau đó Hoàng gia liền không còn nữ nhi là người nữa!"

Thuận Khải Đế vừa dứt lời liền nghe thấy Cát An ngoài cửa vội la lên: "Nghiên phi nương nương, xin ngài để nô tài bẩm báo...Nghiên phi nương nương...nương nương..."

Cát An chưa nói hết, chỉ thấy sắc mặt Nghiên phi nương nương trắng bệch, bước chân hỗn loạn nhào vào, quỳ bên cạnh Cẩm Loan: "Hoàng thượng bót giận, thần thiếp cầu xin Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương bỏ qua cho Thất công chúa, niệm tình nàng còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, đừng để nàng cắt tóc đi tu!"

Dứt lời, Nghiên phi nương nương bái lạy thật sâu không đứng dậy.

Từ lúc chuyện [Côn trùng cắn lá cây] bị bại lộ, trong lòng vẫn lo lắng, ăn không ngon, ngủ không yên ổn, chứ như vậy nhịn gần hai tháng, cơ thể tất nhiên là ốm yếu. Hôm nay là Trọng thu, còn là sinh thân của Cẩn Hoàng hậu, sau Nghiên phi cố gắng uống rượu xong liền rời Lục thu viên tới tâm điện của mình...đi ngủ sớm một chút. Lúc đang mơ màng lại nghe cung nhân tới bẩm báo, Thất công chúa xảy ra chuyện!

Nghiên phi nghe vậy hoảng hốt không dứt, thu thập qua loa xuống giường, phi nước đại tới tắm cung của Đế hậu, chưa vào cửa đã nghe được Cẩm Loan muốn cắt tóc đi tu, trong lòng nóng nảy, không kịp để ý tới lễ nghi, xông thẳng vào.

Thuận Khải Đế nghe Nghiên phi nói như vậy cười lạnh một tiếng: "Hôm nay nàng ta qua cặp kê đã lâu, năm Hoàng hậu cùng tuổi với nàng ta đã trông nom Đông cung, sinh thái tử. Người còn vẫn nói nàng ta trẻ tuổi không tuổi chuyện?"

"Hoàng thượng bót giận, là nô tỳ lỡ lời, kính xin Hoàng thượng bỏ qua cho Thất công chúa nhất thời hồ đồ!" Nghiên phi vội vàng là lên, sau đó lén kéo vạt áo Cẩm Loan, muốn để nàng nói vài câu hối lỗi. Cẩm Loan lại cắn chặt môi, không nói một lời.

Thuận Khải Đế quét mắt nhìn hai mẫu tử, trầm giọng hừ một tiếng. Lại thấy Cát An thò người vào, như có chuyện muốn bẩm báo liền ngoắc cho hắn lại gần.

Cát An tới gần, không biết nói chuyện gì vào bên tai Thuận Khải Đế, càng làm sắc mặt Thuận Khải Đế thêm khó coi.

Nghiên phi thấy lửa giận của Hoàng thượng đang thịnh, lại đi cầu Cẩn Hoàng hậu, khóc không ra tiếng: "Nương nương, ngài cũng làm mẹ, nhất định sẽ thông cảm cho nỗi khổ tâm của nô tỳ, chỉ cầu nương nương suy bụng ta ra bụng người, nếu Cửu công chúa phạm phải chuyện hồ đồ như thế, nương nương sẽ..."

"Câm miệng!" Không đợi Hoàng hậu mở lời, Thuận Khải Đế liền nổi giận nói: "Chớ có đánh đồng Cửu Nhi với nghiệt chủng này, từ nhỏ Cửu Nhi đoan trang hiếu lễ, làm sao có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy?" Lung Nguyệt chính là vậy ngược của Thuận Khải Đế, không chịu được người khác nói nửa phần. Lúc tuyệt vọng cái gì Nghiên phi cũng có thể thử, nhất thời nói bừa, lại đâm thẳng vào ông phế quân của Thuận Khải Đế.

Lại nghe Thuận Khải Đế tức giận nói: "Cũng chớ có so sánh người với Hoàng hậu, nói đức nói công, người có thể so được với Hoàng hậu sao? Mẹ nào con nấy! Người tâm thuật bất chính, có ý tứ muốn loạn thuận, muốn kiếm chế hậu cung, lại còn liên kết ngoại thần. Người như thế nào mới có thể khiến nữ nhi học theo, làm ra chuyện bại đức như vậy, còn không biết hối cải! Hôm nay còn muốn đánh đồng với Cửu Nhi của trẫm, chẳng phải rất buồn cười sao?"

Thuận Khải Đế nói như vậy khiến Nghiên phi cả kinh, ngồi xồm trên mặt đất, mặt như giấy trắng, không còn chút máu nào. Vốn trong lòng vẫn còn chút hy vọng xa vời, Hoàng thượng không biết chuyện này, hôm nay không còn cách nào lừa gạt mình nữa. Cả người run rẩy, không dám nói loạn nữa.

Ban đầu tra rõ chuyện này, Thuận Khải Đế còn nhớ chút tình ngày xưa, lại nghĩ đến Thận Vương và Cẩm Loan, trong bụng suy nghĩ, muốn xử Nghiên phi cũng phải đợi Thất nha đầu tìm người, xuất giá xong mới được. Nếu không, dù là công chúa, nhưng có nẫu phi bị tội, cũng không có danh tiếng tốt. Nếu Nghiên phi sống yên ổn, án này liền treo không kết cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89-2: Chuyện xấu bị bại lộ Cẩm Loan làm chung thân(2)

Người nói, làm sao Thuận Khải Đế lại biết được?

Vừa rồi sau phá vỡ tư hội của hai người kia, Thuận Khải Đế liền ném Tổng Minh Sinh cho Thái tử Lý Long Hựu.

Nước Đại Chiêu, mặc dù nam nữ đại phòng không quá nghiêm khắc, phạm là nữ nhi gia có huynh đệ thì cũng có thể dùng dạo chơi với nữ nhi thân thiết của nhà khác. Nhưng nếu cô nam quả nữ ở cùng một chỗ yên tĩnh vắng lặng như hắn với Cẩm Loan thì lễ giáo sẽ không dung túng cho hành động làm hỏng danh đức này. Dù là có hôn ước, chỉ cần chưa thành thân thì cũng sẽ bị người khác nhạo báng.

Mặc dù Tổng Minh Sinh có chút học vấn, nhưng cũng chỉ là thư sinh nhỏ bé, cũng chưa từng trải qua chuyện gì. Bị Lý Long Hựu dọa một trận liền phun toàn bộ ra ngoài. Vừa rồi Cát An đi vào chính là để hỏi bẩm chuyện này.

Sau khi nghe xong lửa giận của Thuận Khải Đế càng thêm lớn, làm ra chuyện không biết thẹn như thế, còn tính toán dính dáng đến Cửu Nhi của ông, làm dơ bẩn ánh mắt của nàng, thật đáng hận! Không muốn nhiều lời với hai mẫu tử này, Thuận Khải Đế chỉ hừ một tiếng, nói: "Cát An lĩnh chỉ! Nghiên phi Tổng thị tần kẻ tư thần(1), hồng họa loạn triều cương, quấy loạn thần, biếm làm thứ dân, từ hôm nay trở đi giam cầm trong lãnh cung, vĩnh viễn không tha! Thất công chúa Cẩm Loan không tuân thủ phụ đức, mưu tính thân muội, tư hội nam nhân, làm nhục danh dự Hoàng gia, từ hôm nay trở đi sẽ xóa tên trong Ngọc Diệp, cắt tóc tới Ân Từ am tụng kinh!"

(1) tần kẻ tư thần: nghĩa đen là gà mái gáy sáng, ý chỉ đàn bà nắm quyền can thiệp triều chính, âm dương đảo ngược, sớm muộn gì cũng nước mất nhà tan.

Lời vừa nói ra, khiến hai mẫu tử đang quỳ dưới đất nhất thời choáng váng. Hai mắt Nghiên phi tối sầm, ngã xuống đất. Còn Cẩm Loan thì ngây ngốc, đôi môi khẽ nhếch, nhưng không nói một câu nào. Vừa rồi nàng ta mới mạnh miệng nói: Thà cắt tóc cũng không gả cho Tổng Minh Sinh, đánh cuộc Thuận Khải Đế sẽ nể tình phụ tử. Hôm nay xem ra mình đã đánh giá cao địa vị của bản thân trong lòng phụ hoàng, thâm kêu khổ không ngừng. Muốn nàng - một người từ nhỏ cầm y ngọc thực, chưa từng chịu một nửa điểm khổ sở chấp nhận tới am ni cô kham khổ nói chuyện với Phật trong suốt quãng đời còn lại sao? Nàng ta không thể cũng không đồng ý trải qua những ngày đó!

Nghĩ tới điều này, trong nháy mắt hồi phục tinh thần, quỳ tới bên chân Thuận Khải Đế, ôm lấy bắp đùi của ông khóc kể: "Nữ nhi cầu xin phụ hoàng... Cầu xin phụ hoàng nể tình nữ nhi nhất thời hồ đồ, bỏ qua cho nữ nhi! Nữ nhi nguyện...nguyện gả, nguyện gả cho Tổng Minh Sinh, toàn bộ mong phụ hoàng làm chủ..."

Thuận Khải Đế không nói, chỉ lạnh lùng nhìn, sau đó vẫy tay, lệnh cho cung nhân dẫn hai mẫu tử xuống, phân phó: "Trông coi cho tốt!"

Cẩn Hoàng hậu thấy Thuận Khải Đế nói như thế, cũng không nói nhiều, chỉ theo cách xử trí của ông. Với cả những điều Hoàng thượng vừa mới nói, Cẩn

Hoàng hậu cũng nghe ra được một ít, thì ra khuê nữ bảo bối của mình cũng nằm trong kế hoạch của nàng ta, vậy thì làm sao trong lòng có thể không tức giận? Ở trong cung cấm nhiều năm, Cẩn Hoàng hậu vốn cũng không phải Thánh mẫu thiện tâm gì, nếu không thì đã sớm bị nuốt chửng đến mảnh xương vụn cũng không còn. Lúc này, bà chỉ lạnh mặt nhìn cung nhân làm việc theo ý của Hoàng thượng.

Đuổi hai mẫu tử này ra ngoài, Thuận Khải Đế rửa mặt cởi áo. Lúc nằm trên giường, Thuận Khải Đế muốn nói lại thôi, sau khi suy nghĩ, vẫn không nói chuyện Cầm Loan mưu tính cho Cẩn Hoàng hậu nghe, nay là sinh thần của Hoàng hậu, lại xảy ra chuyện phiền lòng này, nếu nói rõ chuyện này vốn là một âm mưu, chỉ sợ bà sẽ tức giận, rồi lại không ngủ được. Ông suy nghĩ nên đề qua tối nay, ngày mai sẽ nói cẩn thận với Hoàng hậu.

Thuận Khải Đế than nhỏ một tiếng, vươn tay ôm Cẩn Hoàng hậu vào lòng, vỗ nhẹ nhẹ, nói: "Sinh thần của Cẩn Nhi lại bị nữ nhi bất hiếu phá hỏng rồi."

"Không sao, chỉ là Hoàng thượng cũng đừng quá tức giận ảnh hưởng cơ thể." Dứt lời, ngón tay khẽ vuốt lồng ngực Thuận Khải Đế, giống như có thể khiến ông thuận khí.

Sau đó đèn tắt, hai người ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Lại nói đến Minh Triệt, làm sao hắn có thể đoán được âm mưu của Cầm Loan để tìm đường thoát thân?

Cái này còn phải cảm ơn Bùi Nguyên Tu.

Sau khi Minh Triệt đi theo Tống Minh Sinh, Bùi Nguyên Tu đột nhiên nhớ tới kiếp trước, cũng chính trong yến tiệc Trọng thu này, xảy ra chuyện bê bối lớn nhất Hoàng gia - Thất công chúa và Tứ công tử Minh gia tự hối, còn bị Cửu công chúa đánh vỡ.

Lúc ấy Bùi Nguyên Tu mới bình định Bắc Cương, chỉ nhớ rõ chuyện này làm xôn xao dư luận, Hoàng đế tức giận, Hoàng hậu bị bệnh.

Còn Cửu Nhi lập kế, bắt được cái đuôi nhỏ, ra rõ được chuyện này là âm mưu tính toán Minh Triệt. Bùi Nguyên Tu nghĩ, nếu không phải ở giữa e ngại Lung Nguyệt, hoặc người kia chỉ là công tử gia đình bình thường, dù là bị gài bẫy, cũng nhất định là phải kết hôn với Thất công chúa!

Nhưng dù là như vậy, Minh Triệt vẫn phải đi du học ba năm.

Hôm nay hắn đã nhớ lại thì nhất định sẽ không để cho chuyện này tái diễn, thực hiện tiểu kế, dẫn mấy người đi về phía rừng phong, kéo Minh Triệt từ trong âm mưu ra ngoài.

Chỗ Lung Nguyệt, sau khi trở về tẩm cung liền cảm thấy có chỗ kỳ lạ. Người Thất tỷ tỷ nhìn trúng rõ ràng là biểu ca Minh Triệt, tại sao lại lờ lờ kéo kéo, cô nam quả nữ với Tống Minh Sinh?

Có vấn đề! Nhất định là có vấn đề!

Sau khi Lung Nguyệt nhìn thấy Tống Minh Sinh lại có cảm giác không đúng, chỉ là không đúng chỗ nào thì không thể nghĩ ra.

Nếu đã không nghĩ ra thì Lung Nguyệt cũng không làm khó mình, chuyện lớn như vậy sẽ cho phụ mẫu và các ca ca gánh vác. Sau khi rửa mặt cởi áo, nàng liền ôm mèo nhỏ màu hổ phách leo lên giường đi tìm chu công.

Hôm sau, sau khi thu xếp ổn thỏa liền tới tẩm cung của mẫu hậu thỉnh an, thuận tiện dùng đồ ăn sáng, xa xa liền thấy Nhị Hoàng huynh vội vàng xông tới. Mặc dù Lung Nguyệt biết Hoàng huynh này là người nhân hậu nhưng cũng không thân cận, có lẽ sớm sớm ca ấy tới đây là vì chuyện của Thất tỷ tỷ. Suy nghĩ trong chốc lát, vẫn quyết định tránh đi.

Dẫn theo bốn người Hoán Ngọc, xoay người về phía Thái tử ca ca ăn chực đồ ăn sáng.

Vừa vào cửa đã thấy Tiêu Nhi đang đứng ở trong viện, hăng hái ném mạnh mũi tên không đầu vào bình đồng hình thú.

Thái tử phi Không Trúc Xuân đứng bên cạnh cười khẽ, thấy Lung Nguyệt đi vào, quay về phía nàng gọi.

Lung Nguyệt cười híp mắt tới gần, nói: "Mới sáng sớm, sao đã chơi ném thê vào bình rượu rồi?"

"Còn không phải là hôm qua ở hoa viên chơi đến điên rồi, sáng sớm hôm nay vừa thức dậy liền nhớ kỹ, ngay cả đồ ăn sáng cũng không cần!" Không Trúc Xuân cười trả lời.

"À? Sao hôm qua lại không thấy..." Còn chưa nói xong, một ý niệm thoáng qua trong đầu nàng, cho nên ngay cả nhà cũng không vào đã xin lỗi tẩu tẩu, xoay người trở về tẩm cung của mình, khiến Không Trúc Xuân không hiểu có chuyện gì.

Lục Thu viên, Tây Nguyệt Hiên.

Lung Nguyệt xinh đẹp ngồi vị trí chủ nhà trên thiên sảnh.

Trong sảnh, một nha hoàn mặc cung trang màu xanh nhạt chừng mười bảy, mười tám tuổi. Nha hoàn này cũng mi thanh mục tú, rất có vẻ tiểu thư được cưng chiều.

Lúc này mặt nàng ta trắng như tờ giấy, ánh mắt di chuyển, vừa nhìn đã biết là có chuyện trái với lương tâm.

Đây chính là nha hoàn dẫn Lung Nguyệt tới rừng phong.

Bên trong phòng yên lặng như tờ, Lung Nguyệt khẽ nheo mắt phượng nhìn chăm chăm vào nàng ta. Thời gian trôi qua khoảng một nén hương, chợt nghe Lung Nguyệt nói: "Tiên Bích, em đến nội vụ sự gọi thái giám quản sự tới đây, kéo nàng ta ra ngoài đi thôi! Không cần nói nguyên nhân, chỉ cần nói cho bọn họ biết, bốn cung có lệnh, đây toàn bộ gia đình của nha hoàn này từ già trẻ gái trai tới Tây Cung làm nô dịch!"

Dứt lời, cũng không nhìn nha hoàn kia một cái, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Nha hoàn kia vừa nghe liền hoảng hồn, quỳ gối đi tới bên cạnh Lung Nguyệt, miệng kêu lên: "Công chúa tha mạng, nô tỳ biết tội rồi!" Vừa khóc vừa ôm bấp đùi Lung Nguyệt, nhưng lại bị Đào Châu mạnh chân, đá văng ra nói: "Công chúa là người người có thể chạm vào sao?"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89-3: Chuyện xấu bị bại lộ Cẩm Loan làm chung thân (3)

Lung Nguyệt hiển uy nghiêm, cảnh cáo người làm.

Nha hoàn kia bị đá một cước, cả người ngồi trên đất, nhìn thẳng vào Lung Nguyệt, ánh mắt vô cùng cầu khẩn. Nàng ta tên là Lan Phân, vào cung năm 13 tuổi, đến nay đã hơn 5 năm, chừng 2 năm nữa, đến năm 20 tuổi sẽ được thả ra khỏi cung.

Đã hơn mười năm rồi Thuận Khải Đế không tuyển tú, cứ ba năm một phủ nội vụ sẽ vào dân gian chọn nữ nhi từ 13 đến 15 tuổi có gia thế trong sạch vào cung làm tỳ nữ. Nếu như là người có học vấn, có lẽ còn có thể làm nữ quan. Còn giống như bốn người Hoán Ngọc vào cung năm 7 tuổi, 8 tuổi làm bạn với Lung Nguyệt thì cũng là cá biệt. Các nàng là những người Cần Hoàng hậu cố ý bảo đảm với Thuận Khải Đế, chọn lựa ra từ trong chúng nữ nhi cùng họ nhưng khác chi trong gia tộc Minh gia, chính là vì làm bạn cho Lung Nguyệt.

Trước khi đến lúc tuyển chọn cung nữ, đương nhiên sẽ có người tự nguyện vào cung, cũng có người không tự nguyện vào cung. Phần lớn những người không muốn sẽ sớm tìm nhà chồng, cho nên trước lúc tuyển chọn sẽ thường xuyên xuất hiện "chuyện kết hôn". Còn những người tự nguyện thì phần lớn đều là mang theo dã tâm mà đến, có suy nghĩ muốn leo lên long sàng, sau một buổi liền từ chim sẻ biến thành phượng hoàng. Lan Phân này chính là người như vậy. Phụ thân ở nhà cũng là quan lại nhỏ một phương, từ nhỏ thấy nữ nhi đã có vẻ thù mị, xác nhận có mạng làm nương nương, mà Lan Phân cũng không chịu bình thường, năm 13 tuổi kia vui vui về vào cung.

Quan sát nơi Thuận Khải Đế thường lui tới nhiều nhất chính là nơi của Cửu công chúa, và Thái tử cùng Ngũ Hoàng tử cũng thường xuyên đi lại nơi này. Có khả năng nhìn thấy người thì không phải là có cơ hội sao? Lan Phân này tốn không ít sức lực, chuẩn bị trên dưới mới có thể vào điện Kinh Chập, làm cung nữ thấp đèn.

Nào ngờ, những điều nàng ta nghĩ thì tốt, nhưng thực tế lại không như vậy. Dù là Hoàng đế hay là Hoàng tử, trong mắt cũng chỉ có Cửu công chúa, cũng không chứa thêm được người khác. Còn phí thời gian đến năm 18 tuổi, nếu cứ như vậy chừng 2 năm nữa thì sẽ bị thả ra khỏi cung rồi bị gả đi. Vậy mà, Thái công chúa lại tìm nàng ta, cho phép nàng ta sau khi làm chuyện này thành công sẽ tới chỗ Nhị hoàng tử Thành Vương làm người hầu, vì vậy tâm Lan Phân liền bị lung lay.

Sau đó liền biến thành chuyện như hôm nay.

Bị áp đến thiên sảnh, Lan Phân còn nghĩ, chỉ cần mình cắn chết không nhận. Cửu công chúa cũng chỉ là đứa nhỏ 11 tuổi, không chừng không có, chỉ là hoài nghi thì có thể làm gì nàng ta?

Nhưng lại không ngờ, Cửu công chúa này không nói một lời, cũng chẳng quan tâm, chỉ để nàng ta quỳ chừng nửa nén hương liền trực tiếp trị tội, lúc này nàng ta mới hoảng lên, trong lòng cũng như đột nhiên nghĩ thông suốt cái gì.

Nghĩ đến trong hoàng cung lớn như thế này, chết một nô tỳ thì có ảnh hưởng gì? Dù người chết là phi tần, thì Hoàng thượng cũng chỉ nói một câu, tìm một lý do rồi cũng bỏ qua, làm gì có ai làm đến lý luận với Hoàng thượng?

Huống chi đây là Cửu công chúa được sủng ái nhất, nếu nàng muốn mạng người nào thì ai dám hỏi nguyên do? Lúc này phủ nội vụ chỉ cần tùy tiện sắp xếp một tội danh, thì sẽ bị xử trí ngay.

Suy nghĩ thông suốt, Lan Phân mới thực sự sợ hãi. Khóc lóc xin tha.

Lung Nguyệt thì thán nhiên nhìn nàng ta một cái, lạnh lùng nói: "Nếu đã suy nghĩ thông suốt thì tới phủ nội vụ nói rõ sự việc đi!" Nói xong cũng không để

ý nàng ta kêu gào như thế nào, xoay người rồi đi.

Lung Nguyệt vừa nghĩ đã rõ, nàng không có thời gian vòng vo với người này. Thay vì nổi giận thăm vắn, không bằng dùng sắc mặt khiến người ta sợ hãi. Mặc dù lấy quyền áp người là việc mà kiếp trước nàng vô cùng khinh thường, nhưng hôm nay lại khiến nàng sung sướng.

Phủ nội sự áp giải Lan Phân đi.

Buổi chiều, Lung Nguyệt theo phụ thân và mẫu thân trở về Hoàng cung.

Vào điện Kinh Chập, chuyện đầu tiên chính là để Anh Lạc cô cô tập trung đám cung nhân ở chung một chỗ.

Ngồi trên mặt ghế mềm trong viện, Lung Nguyệt cầm tách trà dương chi bạch ngọc khắc hoa sen có nắp, nhấp miệng khen trà thơm. Rồi sau đó lạnh lùng nói: "Chuyện Lan Phân, hẳn là đã truyền tới tai của các người. Nếu không biết, thì tự hỏi thăm đi!" Mắt lạnh quét qua nhóm người đang yên lặng như tờ, lại nói: "Hẳn là ngày người bổn cung quá mức rộng rãi, mới khiến có người quên mất ai mới là chủ tử của mình!" Dứt lời, đặt mạnh tách trà trong tay xuống bàn tròn, khiến mọi người đồng thanh hưởng ứng một tiếng.

"Phải nhớ, người hầu phải trung thành, làm đúng bổn phận của mình! Các người cũng đừng viện vào bổn cung còn nhỏ tuổi. Mà bổn cung cũng không cần phải phí tinh thần đi đấu trí với các người. Các người tự mình cân nhắc xem, chỉ cần là người khiến bổn cung không thoải mái, không cần hỏi nguyên nhân có thể trực tiếp kéo vào phủ nội sự tội tội! Về phần tội gì, thì cứ để phủ nội sự an bài là được!"

Dứt lời, Lung Nguyệt cũng không hỏi cung nhân có cảm nghĩ gì, cũng không nghe bọn họ biểu tình trung thành như thế nào, xoay người vào Hận Thiếu trai. Để Anh Lạc cô cô đuổi họ đi.

Những lời Lung Nguyệt nói thật sự rất ngoan lệ, khiến một đám người không nhịn được đỏ mặt hồi lạnh. Mặc dù xưa nay biết Cửu công chúa là người khôn khéo, nhưng thấy đáng về mỗi ngày đều cười hi hi, suýt nữa thì quên mất nàng cũng là chủ tử.

Là đầu quả tim của Hoàng thượng, muốn mạng bất cứ ai chỉ cần động lười một cái. Chọc nàng tức giận mới thực sự gọi là "Động tay lên đầu thái tử"! Nói trắng là "Thọ tinh lão nhi treo ngược, ngại mạng dài" rồi!

Trải qua sự kinh sợ này, cung nhân trong điện Kinh Chập, liên tiếp mấy ngày, lúc nào cũng vô cùng căng thẳng, nói chuyện làm việc cũng cẩn thận hơn.

Mấy ngày nay, trong cung cũng tạo ra sóng gió lớn.

Nghiên phi nương nương bị biếm làm thứ dân, giam trong lãnh cung.

Thất công chúa Cẩm Loan đính hôn với biểu huynh Tổng Minh Sinh, Khâm Thiên Giám đã tính ngày lành, chính là hai tháng sau.

Còn phần vì sao? Nhiều hay ít Lung Nguyệt cũng đoán được mấy phần, chỉ là phụ thân với mẫu thân không muốn nói với nàng thì nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ để ý làm sao cuộc sống của mình trải qua thật vui vẻ.

Từ Trọng thu gặp Trang Nhã Như, Lung Nguyệt nói được là làm được, không đến hai ngày liền sai Thái y trong Thái y viện đến Cẩm y hầu phủ chẩn bệnh cho Trang Nhã Như.

Rồi sau đó, huyết yến, nhâm tham, các loại dược liệu trân quý, vật tẩm bổ lần lượt được chuyển vào Cẩm y hầu phủ.

Việc làm lần này của Lung Nguyệt chính là muốn nói rõ cho mọi người rằng có nàng làm chỗ dựa sau lưng của Trang Nhã Như, nếu không sợ chết liền phóng ngựa tới đây!

Còn nguyên nhân là gì? Rất đơn giản, dù thế nào thì Trang Nhã Như cũng có một nửa huyết mạch hoàng gia, sao có thể để cho người khác khi dễ?

Kiếp trước lẻ loi hiu quạnh, trong kiếp này lại tìm được tình thân ấm áp. Lung Nguyệt rất coi trọng tôn nghiêm Hoàng gia, có lẽ điều này cũng được quy vào một loại cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90-1: Cửu công trở về Minh Phủ thăm người thân. Hầu phu nhân vì con cầu xin tha thứ (1)

Sau Trọng Thu yến, trải qua chuyện đó, trong nháy mắt Thất công chúa hoàn toàn dẹp bỏ vẻ ngoài vênh váo, chỉ sống yên ổn ở Tê Ngô các đợi ngày gả đi.

Dĩ nhiên, đây chỉ là những điều bên ngoài mà mọi người thấy, về phần trong lòng Thất công chúa có suy nghĩ gì thì không ai có thể biết được.

Từ năm Lung Nguyệt lên bảy tuổi, mỗi tháng tới ngày 20 sẽ đến Minh Phủ ở hai ngày, ý bên ngoài là tận hiếu thay mẫu thân, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu là nàng lấy cớ ra khỏi cung thôi.

Vậy mà, biết rõ là lấy cớ nhưng mọi người ở Minh gia vẫn mong đợi nàng đến. Làm như vậy không phải là nhận được điều tốt từ chỗ Hoàng thượng, mà là nhận tình thương mà Lung Nguyệt cho mình.

Lung Nguyệt cũng là người khiến người khác yêu mến, ở Minh phủ chưa bao giờ bày dáng vẻ công chúa. Mỗi lần đều dụ Minh lão thái sư cười như một lão già cũ kỹ, cười đến không thấy mắt, có thể thấy được nàng có bao nhiêu bản lĩnh.

Ngày hôm nay cũng là ngày Lung Nguyệt tới phủ. Lung Nguyệt vẫn đi xe ngựa làm bằng gấm như cũ, yên lặng vào Minh phủ từ cửa đông. Minh lão phu nhân Khổng thị đã sớm chờ ở phòng khách ở Vinh Thịnh đường. Tiểu bối Minh gia, chỉ cần không có việc gì làm đều chờ ở đó.

Thấy Lung Nguyệt vào cửa viện, liền đứng dậy đi ra cửa nghênh đón. Mặc dù Lung Nguyệt không xem mình là người ngoài, ở trong phủ không câu nệ lễ tiết. Nhưng dù thế nào thì nàng vẫn là công chúa cao quý, nên những hình thức bề ngoài kia là điều mà Minh gia nên có.

Sau khi hành lễ lẫn nhau, Minh lão phu nhân cầm tay nàng kéo vào phòng khách. Còn chưa ngồi vững, Khổng thị liền hỏi: "Gần đây như thế nào? Mẫu hậu con khỏe không? Hai vị hoàng tử khỏe không? Tiểu hoàng tôn khỏe không?"

Lung Nguyệt cười: "Ngoại tổ mẫu! Người hỏi một loạt câu hỏi mà hơi thở vẫn mạnh mẽ đều, không bị hụt hơi thì có thể thấy được sức khỏe của người rất tốt! Như vậy, đợi đến lúc trở về con nói với mẫu thân, để bà ấy yên tâm!"

Mọi người trong phòng nghe xong cười rộ lên.

Đại cữu mẫu Tề thị trêu ghẹo: "Như khi! Con vừa đến thì nhà này từ trên xuống dưới đều náo nhiệt!"

"Náo nhiệt không tốt sao? Đại cữu mẫu không thích sao? Vậy nghĩa là sau này con phải cẩn thận, nếu khiến Đại cữu mẫu không vừa ý, thì chẳng phải sau này muốn trở lại sẽ khó khăn sao? Dứt lời, thả tay Minh lão phu nhân ra, xoay người đi tới trước mặt Tề thị: "Đại cữu mẫu sẽ không liệt Cửu Nhi vào danh sách bị chặn ngoài cửa chứ!"

Tề thị gio tay lên, nhẹ nhàng nhéo gương mặt nhỏ nhắn phúng phính của nàng: "Thương con còn không kịp nữa là, nếu ta không cho con vào cửa thì sợ là ngày nào cũng phải đứng trước mặt ngoại tổ mẫu của con nghe răn dạy rồi!" Dứt lời, Tề thị nhìn Minh lão phu nhân cười nói: "Mẫu thân nói xem có phải không ạ?"

Minh lão phu nhân giả bộ tức giận, mắng nàng: "Con bé này vừa đến cũng dạy hư con, hôm nay còn trêu ghẹo cả mẹ chồng! Theo ta thấy, hôm nay thật sự phải gọi con để răn dạy rồi!"

Mọi người lại cười rộ lên.

Chợt thấy Trịnh ma ma từ bên ngoài vào bẩm chuyện: "Tiểu tử bên cạnh lão thái gia tới hỏi, có phải Cửu công chúa tới phủ không?"

Tam biểu tỷ Minh Hảo nghe xong, nhìn Lung Nguyệt cười: "Muội đúng là miếng mồi ngon!"

"Mùi vị của tam biểu tỷ cũng rất được nhé!" Lung Nguyệt cố ý quay về phía Minh Hảo hít một hơi rồi nói.

Minh Hảo đưa tay áo của mình lên ngửi, nhíu mày nói: "Sao ta không đoán được?"

Minh Loan cũng giả vờ như ngửi được một ít, cười nói: "Ta ngửi cũng thấy thơm, hút được cả người Triệu gia tới!"

Câu này khiến Minh Hảo đỏ mặt. Mười bốn tuổi nàng định hôn với Đại công tử Hồng Lư Tự Khanh Triệu gia, hôm nay đã qua cập kê, hai nhà đã định nghề, đợi thành hôn.

"Hai người các ngươi thật là..." Minh Hảo giậm chân, nhưng lại không nói ra.

Minh Du phu nhân Hà thị giải vây thay nữ nhi: "Hai đứa con tha cho nàng đi!"

Hai vợ chồng Minh lão thái sư tình thâm, cả đời không thiệp, với phu nhân có hai nữ tử, trưởng tử là phụ thân của Hoàng hậu, hôm nay là Quốc tử giám Minh đại học sĩ. Minh đại học sĩ giống phụ thân chỉ có một thê tử Khổng Thị, sinh một nữ tử là Minh Lý, một nữ nhi là Đường kim hoàng hậu Minh Cán. Mà con thứ của Minh lão thái sư chính là phụ thân của Minh Du, mất lúc còn trẻ. Vì vậy Minh Du mồ côi từ trong bụng mẫu thân, còn mẫu thân vì nghe thấy tin dữ của phu quân thì đau khổ sinh non, sau khi sinh hạ Minh Du cũng buông tay nhân gian. Minh Du được Đại bá mẫu Khổng thị nuôi lớn, về mặt tình cảm thì cũng thân thiết như là con ruột.

Người trong Minh phủ vốn đơn giản, tình cảm giữa hai huynh đệ lại tốt, ngày trải qua ngày, không ai có ý định ra ở riêng.

"Vẫn là Nhi cữu mẫu đau lòng khuê nữ!" Lung Nguyệt cười, sau đó đứng dậy hành lễ với mọi người, nói: "Cửu Nhi tới chỗ Tằng ngoại tổ phụ trước, nếu đi trễ, sợ là mặt của lão nhân gia có thể làm nghiêng mực mất!"

"Con đó!" Minh lão phu nhân chọc trán nàng: "Ngay cả Tăng ngoại tổ phụ cũng dám trêu đùa!" Bà mỉm cười, lại nói: "Mau đi đi, tới bữa trưa ngoại tổ phụ và hai cậu cậu của con sẽ trở về, mọi người sẽ cùng dùng bữa."

Lung Nguyệt gật đầu đồng ý, lại nói vài chuyện với hai vị biểu tỷ, sau đó mới đi về phía Tùng Hạc của Minh lão thái sư. Trên đường nàng đuổi bốn người Hoán Ngọc tự mình đi gặp người thân. Bốn người Hoán Ngọc là người cùng họ nhưng khác chi với Minh gia, gia cảnh khốn đốn, từ lúc các nàng vào cung làm bạn với Lung Nguyệt, người nhà liền được nhận vào Minh phủ làm người hầu. Mỗi tháng Lung Nguyệt tới Minh phủ, sẽ cho các nàng nghỉ ngơi nửa ngày gặp người nhà.

Đuổi bốn người Hoán Ngọc, Lung Nguyệt vào đường Tùng Hạc, bị Minh lão thái sư tóm được bắt chơi cờ năm quân nửa ngày.

Không sai, chính là cờ năm quân, mà không phải là cờ vây.

Nếu là cảm kỳ thư họa thì cái nào Lung Nguyệt cũng tinh thông. Nhưng riêng cờ vây, nàng có cố gắng như thế nào cũng không có cách nào thông thấu được. Ngược lại thành tựu về mặt cờ tướng rất cao. Minh lão thái sư cảm thấy Tăng ngoại tôn nữ hoàn mỹ như thế, làm sao có thể bị bại bởi cờ vây? Cho nên, mỗi lần Lung Nguyệt qua phủ đều bắt nàng đánh cờ, khiến Lung Nguyệt cảm thấy khổ không thể tả được.

Lung Nguyệt trầm ngâm suy nghĩ, bày ra "Cờ năm quân" có lịch sử lâu hơn cờ vây. Bàn bạc, nói có sách sách có chứng với Minh lão thái sư nửa ngày, lại có thể gọi được hứng thú của lão nhân gia, hôm nay đã đến tình cảnh si mê. Cờ vây khiến Lung Nguyệt mất ánh sáng thì Cờ năm quân Lung Nguyệt thật sự rất tinh thông, đến nay chưa gặp được địch thủ.

Phụng bồi lão thái sư chơi cờ năm quân nửa ngày, dùng xong bữa trưa, nghỉ trưa một chút, Lung Nguyệt xuống vườn chơi với hai biểu tỷ chưa xuất giá, đầu cò.

Bỗng nhiên nghe người làm bẩm báo: "Phu nhân phủ Trữ hầu đã tới, lão phu nhân mời Cửu công chúa, Tam cô nương, Tứ cô nương qua đó."

Lung Nguyệt biến thành không hiểu chuyện gì.

Dựa vào thân phận của nàng, một hầu phu nhân qua phủ không cần nàng phải qua gặp. Hôm nay ngoại tổ mẫu cho người đến mời, chẳng lẽ là vì mình mà tới?

Lúc đến Vinh Thịnh đường, phu nhân phủ Trữ Hầu thấy nàng liền vội vàng quỳ, khóc lóc cầu xin: "Thần phụ hôm nay tới đây, cầu xin Cửu công chúa bỏ qua cho tiểu nhi tử của thần phụ, thả hần ra!"

Lời này vừa dứt khiến Lung Nguyệt sững sốt, nhưng cũng sai người đỡ Hầu phu nhân lên, hỏi: "Chuyện phu nhân nói tới là chuyện gì? Tiểu hầu gia có liên quan gì đến ta? Nếu hần làm hỏng quy củ hay là phạm vào vương pháp, thì dù phu nhân có cầu xin ta cũng không thể làm gì được. Mặc dù ta là công chúa, nhưng cũng không quản được chuyện trên triều."

"Không! Không! Không! Công chúa hiểu lầm rồi, tiểu nhi tử của ta không phạm vào vương pháp, chỉ là hần...hần đắc tội với công chúa..."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90-2: Cửu công trở về Minh Phủ thăm người thân. Hầu phu nhân vì con cầu xin tha thứ (2)

Phu nhân phủ Trữ Hầu do dự kể xong tiền căn hậu quả, Lung Nguyệt mới hoảng hốt nhớ lại chuyện trong phòng Mặc Bảo hôm đó, nàng cũng không tức giận, người này cũng sớm bị nàng quên đến tận chín tầng mây rồi. Nàng chỉ hơi trầm ngâm rồi nói: "Chuyện vậy ta đã nhớ ra rồi, lúc đầu giao cho huynh trưởng Anh Vương xử trí. Về phần xử trí như thế nào ta cũng không biết."

"Thần phụ thay mặt nghênh tử bồi tội với Cửu công chúa, cầu xin Cửu công chúa bỏ qua cho hần...bỏ qua cho hần..."

Phu nhân phủ Trữ hầu nói xong liền muốn quỳ xuống khấu đầu, mục đích bà ta tới đây đã sáng tỏ, chính là muốn cầu một câu nói của Cửu công chúa. Dựa vào sủng ái của nàng trước mặt Đế hậu, chính là muốn sao không dám đưa trắng. Huống chi, chuyện này xảy ra là do công chúa, chỉ có nàng lên tiếng, nhi tử mới có thể về nhà. Nhưng, cửa lớn hoàng cung là nơi nào, làm gì có chuyện vừa đưa bằng hiệu là có thể tiếng vào? Nếu không bà sẽ không hỏi thăm chuyện hôm nay Cửu công chúa vừa tới Minh phủ liền vội vàng tới cầu kiến.

Minh lão phu nhân thấy bà ta không để ý cấp bậc lễ nghĩa mà khấu đầu, vội vàng sai Trịnh ma ma bên cạnh đỡ nàng lên.

Lung Nguyệt khẽ nhăn lông mày đen nháy, Hầu phu nhân này nhìn như cung kính, nhưng thực ra...cho nên trầm giọng nói: "Hầu phu nhân đừng có mất thân phận! Người đây là đang muốn ép buộc bốn cung đáp ứng sao?"

"Thần phụ không dám! Chẳng qua là thần phụ nhớ con mà sốt ruột, nhất thời gấp gáp, kính xin công chúa thứ tội!" Thấy Lung Nguyệt trầm mặt, giọng nói

cũng không còn khách khí nữa, cũng tự biết mình làm như vậy là quá mức.

"Mời phu nhân phủ Trữ Hầu về thôi!" Lung Nguyệt nói.

"Chuyện này..." Hầu phu nhân do dự.

Lung Nguyệt ngược mắt nhìn thẳng vào mắt bà ta, rồi sau đó nói: "Từ mẫu đa bại(1) mà!" Dứt lời đứng dậy, lén nháy mắt mấy cái với ngoại tổ mẫu, dẫn hai vị biểu tỷ lui ra ngoài.

(1) Từ mẫu đa bại: mẹ hiền thì dạy con sẽ thất bại.

Thấy Lung Nguyệt ra khỏi phòng khách, Minh lão phu nhân mới nói: "Mời phu nhân về thôi! Trong lòng Công chúa đã hiểu rồi!"

Phu nhân phủ Trữ hầu thấy vậy cũng không tiện nói gì tiếp, đành phải cáo từ trở về nhà.

Lung Nguyệt ở Minh phủ ba ngày, trở về cung hỏi tiểu ca mới biết, tên hoàn khổ kia bị tiểu ca kia ném tới Nam Sơn chặt củi đốt than, nhất thời dờ khóc dờ cười.

Vậy mà tiểu ca nhà nàng lại nói: "Đây không phải là chủ ý của muội? Không phải muội muốn cho hắn biết than là đen sao?"

Nghe vậy, Lung Nguyệt lại im lặng.

Đội đến lúc tên hoàn khổ tiểu hầu gia được Lý Long Tá đưa về Hầu phủ thì đã sớm không còn dáng vẻ nguy tấn phong lưu như lúc ban đầu, trên mặt đã bị bôi đen, gầy đến da bọc xương. Thấy lão phụ lão mẫu cũng không kịp nói gì, chỉ ôm bắp đùi Trương lão hầu gia khóc ròng.

Đầu tháng chín, Lung Nguyệt theo lệ thường tới Hoàng giác tự dâng hương. Nhưng thật ra là tìm Tuệ Viên Đại sư thảo luận chuyện thức ăn. Nếu không có người nói thì ai có thể ngờ, một vị là cao tăng đắc đạo, một vị là công chúa Hoàng gia, hai người vì thức ăn mà kết bái thành huynh muội kết nghĩa.

Hôm nay, Lung Nguyệt lôi kéo Hóa Diên cùng tới tới, không muốn nàng ấy buồn bực trong cung, thừa dịp trời thu kéo nàng ra ngoài giải khuây.

Đến nơi chùa chiền, Lung Nguyệt đi tìm Tuệ Viễn, còn Hóa Diên nói: "Ta không quá mức để ý tới thức ăn, muội muội cứ đi tìm đại sư đi! Ta đi dạo núi trong chùa này là được!"

Lung Nguyệt gật đầu, dặn dò Sương Nhi và Hà Nhân phục vụ cẩn thận, sau đó đi vào trai đường ở hậu điện, lại gặp Bùi Tiểu xông tới.

Bùi Tiểu vừa thấy Lung Nguyệt liền vội vàng tiến lên hành lễ.

Bùi Tiểu là ngoại nam, còn là người ngoài, dựa vào thân phận của Lung Nguyệt cũng chỉ khẽ cười gật đầu với hắn rồi đi qua.

Đội đến lúc dùng cơm chay, lại thấy Hóa Diên mang thần sắc hốt hoảng quay về. Lung Nguyệt hỏi, chỉ nói: "Trên đường trở về gặp một người bị hù dọa, cho nên bị hù sợ."

Sương Nhi cùng Hà Nhân cũng gật đầu đồng ý: "Vâng." Lung Nguyệt mới không hỏi nhiều nữa.

Nghỉ qua buổi trưa liền trở về cung.

Lại nói đến Bùi Tiểu, hôm nay hắn tới Hoàng giác tự là để lấy tượng quan âm bằng vàng đã được khai quang. Sáng mai chính là ngày sinh của lão phu nhân Bùi phủ.

Bùi phủ bên kia giống như sợ Bùi Nguyên Tu quên, trước sau đã sai hai người tới nhắc nhở.

Bùi Tiểu ôm tượng quan âm bằng vàng đặt trên thư án trong thư phòng của Bùi Nguyên Tu, cánh tay mệt tới mức ê ẩm tê dại. Lại lưu luyến ngắm nhìn Tượng Quan âm không rời, nhỏ giọng hỏi: "Gia? Ngài thật sự mang tượng vàng này làm quà mừng thọ lễ sao? Vàng đó, nặng trĩu luôn!"

Bùi Nguyên Tu cười mắng: "Đồ không có tiền đồ nhà ngươi, gia còn thiếu bạc sao?"

Liếc nhìn tượng vàng, khoát tay để Bùi Tiểu cho vào hộp gỗ, lại nói: "Hôm nay thương đội đến đâu rồi?"

Thương đội được Bùi Nguyên Tu xây dựng một tháng trước, lên đường đi về phía Đại Thực quốc.

"Hôm kia vừa lấy được bò câu đưa tin, đã qua Thiên Thủy. Ngộ quân sư nói trên đường nhận được một miếng hổ phách hình hổ điệp, cánh bướm đầy đủ, giương cánh muốn bay, trông rất sống động, mà lại trong suốt sạch sẽ, thật khó có được."

Từ lúc thương đội lên đường, mỗi lần gia hỏi, điều quan tâm nhất là nhận được vật gì quý hiếm, nay Bùi Tiểu như đã thành thói quen trả lời những thứ nhất được.

"Đúng rồi, tiểu nhân ở Hoàng Giác tự gặp được Cửu công chúa!"

"Ừ, Cửu công chúa khỏe không?"

"Cái này tiểu nhân cũng không biết, công chúa tôn quý, có thể nhớ tiểu nhân, cười với tiểu nhân, tiểu nhân đã thỏa mãn rồi, haha, làm gì có chuyện nói chuyện với công chúa, chỉ nhìn sắc mặt công chúa đo thẩm, tâm trạng cũng không tệ!" Bùi Tiểu suy nghĩ tới tiếng cười chói lọi như hoa mùa xuân, cười haha hai tiếng, thầm nghĩ trong lòng: Cửu công chúa thật đẹp!

Bùi Tiểu liếc nhìn đáng vẻ kia của Bùi Tiểu, chẳng biết tại sao lại bức mình, chỉ khẽ hừ một tiếng, đuổi hẩn xuống.

Nhớ lại miếng hồ phách mà Bùi Tiểu nói, trong lòng nghĩ: Nếu nói vậy Cửu Nhi sẽ thích miếng hồ phách này, nếu có thể, sẽ khắc thành hình mèo, ngược lại lại thích hợp với Tiểu Tụ Miêu của nàng. Tính toán ngày một chút, thương đội đi tới Đại Thực hai năm sẽ trở lại, còn có thời gian suy nghĩ cẩn thận, đưa làm quà lễ cập kê.

Sáng sớm hôm sau, thọ yến của Bùi lão phu nhân, giống như Bùi Nguyên Tu không đi, đặc biệt cho người tới đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Thọ yến Bùi Nguyên Tu bị tính toán, phong Tĩnh Vương lĩnh mệnh đóng quân ở Bắc Cương

Bùi Nguyên Tu gạt hạ nhân của Bùi phủ sang viện, không nhanh không chậm mắt nhìn thấy sắp sửa qua giờ Ty, mới mang theo Bùi Đại và Bùi Tiểu cười ngửa đi về phía ngõ Bách Thụ đi Bùi phủ.

Xa xa đã thấy cửa lớn Bùi Phủ giăng đèn kết hoa, hạ nhân mặc đồ mới, mặt đầy vẻ vui mừng, hai hàng đứng chỉnh tề đón khách.

Đại thọ Bùi lão phu nhân, dựa vào tình hình Bùi phủ hôm nay không

nào nhiệt như trước, phàm là những người có thể tới chúc thọ, không phải là thân bằng, thì chính là ngại mặt mũi giao tình không thể không nể mặt trước kia, còn có người coi trọng con đường rộng mở của Bùi Nguyên Tu, muốn nhanh chóng qua lại với người nhà của người làm quan.

Thấy Bùi Nguyên Tu xuống ngựa trước cửa, lại nghe thấy hạ nhân tiến lên phía trước dắt ngựa nói: "Đại gia đã về!"

Dù chưa từng gặp, cũng đoán ra là Bùi Nguyên Tu, vì vậy nhanh chóng dừng chân, đi lên bắt chuyện chào hỏi.

Dù sao trong mắt người ngoài, hẩn vẫn còn là chủ tử của Bùi phủ, không thể làm hại thanh danh, tất nhiên là Bùi Nguyên Tu sẽ chấp tay hoàn lễ, dẫn mọi người đi về phía trong phủ.

Đi không xa, liền chạm mặt Bùi Viễn, cùng đi còn có nhóm con em quan gia ngày thường có quan hệ thân thiết với hẩn.

Ngày so tài ở Quốc tử giám đó, Thuận Khải Đế bổ nhiệm Bùi Nguyên Tu làm người dạy bắn, vì vậy trong mắt mọi người tất nhiên là thánh ân đang lên. Lại biết hẩn có quan hệ thân thiết với Thái tử, Anh Vương và mấy công tử Minh phủ, liền có lòng muốn leo lên. Nếu có hẩn làm cầu dẫn, lọt vào mắt của Thái tử, sau này đường công danh liền không cần suy nghĩ nữa.

Lúc này thấy Bùi Nguyên Tu tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cơ hội tốt, nhanh chóng lôi kéo Bùi Viễn tiến cử mấy người họ.

Xưa nay Bùi Viễn là người sĩ diện, sao lúc này có thể để lộ ra chuyện hẩn và Bùi Nguyên Tu không hợp? Cho dù trong lòng trăm vạn lần không muốn, cũng đành phải nể mặt mũi, trên mặt lộ vẻ thân thiết, dẫn mấy vị đồng học tiến lên bắt chuyện với Bùi Nguyên Tu.

Làm sao Bùi Nguyên Tu lại không nhìn ra? Chỉ hàn huyên mấy câu để không quá thất lễ mặt thể diện, rồi sau đó nói: "Bùi mỗ muốn đi bái kiến lão phu nhân trước, kính xin mấy vị công tử thứ lỗi!" Sau đó chấp tay cáo từ, sai bước về phía hậu trạch.

Vào bên trong chính đường, cho nha hoàn bà tử đi vào thông báo. Sau khi vào, chỉ thấy Bùi lão phu nhân và Trần thị mặc sáng chói đẹp đẽ, sắc mặt vô cùng vui mừng, đang nói chuyện phiếm với mấy vị phu nhân quan gia. Bên trái, phía sau chính đường, có đặt một cái bình phong lớn, Bùi Nguyên Tu là người tập võ, tất nhiên là thỉnh tai tinh mắt, chỉ mới đứng trong sảnh là có thể nghe được tiếng xì xào bàn tán sau tấm bình phong.

Mặc dù trong lòng Bùi Nguyên Tu không muốn, nhưng cũng ngại người ngoài đang ở đây, khom người người thi lễ. Rồi sau đó lệnh cho Bùi Tiểu trình lễ thọ lên.

Bùi Tiểu này cũng là tiểu tử hư hỏng, lúc mở hộp gấm ra, cố ý nói: "Tiểu nhân chúc lão phu nhân thọ sánh Nam Sơn. Tượng quan âm bằng vàng này là do gia nhà ta đặc biệt xin Tuệ Viễn đại sư ở Hoàng giác tự Khai quang, còn ở phật đường cung phụng bảy bảy bốn mươi chín ngày, cầu cho phúc thọ của lão phu nhân mãi dài lâu!"

Bà lão phu nhân được nói: "Được! Được! Đại tôn nhi có lòng rồi. Người cũng là người lành lợi, có phần thưởng!" Dứt lời, Trương ma ma ở bên cạnh lệnh cho tiểu nha hoàn thưởng cho Bùi Tiểu một chiếc hà bao.

Bùi Tiểu cười hi hi cảm ơn ban thưởng, ra phòng khách bên ngoài chờ đợi.

Các phu nhân đang ngồi đầy đương nhiên là ai ai cũng lên tiếng khen ngợi Bùi Nguyên Tu.

Lúc đấy chợt nghe một cô nương quần sam hồng phấn yếu đuối nâng ly trà, mặt đầy thẹn thùng dâng lên trước mặt Bùi Nguyên Tu, nói: "Mời Đại biểu ca dùng trà! Đã nhiều ngày không gặp Đại biểu ca, không biết Đại biểu ca có khỏe không?"

Cô nương này chính là Trần Liên Bích. Sau khi nghe nàng nhỏ giọng hỏi, không đợi Bùi Nguyên Tu trả lời, liền tránh sau lưng Bà lão phu nhân, mặt nhem mảy hồng.

Điều bộ như thế, khiến các suy nghĩ của các phu nhân ngồi đấy bay vô hạn. Suy nghĩ tới "Gà trống bái đường" hồi trước, cộng thêm dáng vẻ thẹn thùng của biểu tiểu thư Trần gia, không nhịn được phỏng đoán, giữa hai vị biểu ca biểu muội này đã sớm có tình cảm?

Bùi Nguyên Tu nhú mày một cái, không muốn nhiều lời, nhanh chóng hành lễ rồi đi ra ngoài.

Bà lão phu nhân nhìn tình hình vội vàng giải thích: "Mong các phu nhân đừng trách, đại tôn tử của ta là người tốt, chỉ là hàng năm đều ở trong quân, luôn ở chung với đám người thô kệch, hôm nay huyện nào như vậy cho nên..." Nói đến đây bỗng dừng lại, nét mặt sau đó cũng buồn hẳn rồi khẽ thở dài một tiếng, nói: "Cái này là mệnh của nhà chúng ta!"

Chúng phu nhân thấy thế vội vàng trấn an: "Hôm nay của ngài cũng là khổ tận cam lai, hai tôn nhi một văn một võ, đều là người có tiền đồ, ngài cứ ngồi đó chờ hưởng phúc thôi!"

Bà lão phu nhân nghe vậy cười nói khoát tay: "Nào có! Nào có!"

Lại nói đến Bùi Nguyên Tu, sau khi trở ra chính đường thì khẽ thở phào nhẹ nhõm, dẫn theo Bùi Đại Bùi Tiểu trở về bên ngoài thư phòng lúc hán còn ở Bùi phủ. Đợi khai yến hạ nhân tới mời mới đi ra ngoài.

Vào chỗ ngồi tất nhiên không thể thiếu người tới mời rượu bắt chuyện, mà lúc này mấy người có qua lại thân thiết với Bùi Viễn càng thêm dính chặt hán không chịu buông, còn Bùi Viễn đứng nhìn thâm hận trong lòng, nhưng lại ngại mặt mũi không thể không giả vờ xu nịnh.

Bùi Nguyên Tu lại chỉ thản nhiên đáp lại, rượu cũng chỉ uống một chút. Chuyện Minh Triệt trong bữa tiệc Trọng thu cảnh tình hán, với người trong Bùi phủ không thể không đề phòng. Dù sao lão tổ mẫu và Trần thị kia vẫn còn mọi mắt mong chờ hồng lấy hôn sự năm hán trong tay đấy.

Quá ba tuần rượu, quá năm món ăn, thọ yến mất đầu tán đi.

Bùi Nguyên Tu trở về bên ngoài thư phòng của hán. Lần này về Bùi phủ, hán vẫn còn việc phải làm, đồ cưới đợi thu hồi của mẫu thân đã mất của hán, mặc dù mẹ con Trần thị sẽ không dễ dàng buông tay, nhưng hán cũng muốn thử một lần.

Nhắm mắt dưỡng thần trên giường la hán, Bùi Tiểu đã bị hán đợi đi, đợi phu nhân các nhà phu nhân trở phủ, liền tới bẩm báo cho hán.

Chợt nghe cửa phòng "Cạch" một tiếng.

Bùi Nguyên Tu cho là Bùi Tiểu trở lại, mở mắt lại thấy Trần Liên Bích nâng một chiếc áo bào, mặt đầy thẹn thùng đi vào. Theo đến cùng nàng còn có một mùi thơm nồng nặc lạ lùng.

Không đợi Bùi Nguyên Tu đặt câu hỏi, nhẵn nhụi nói: "Liên Bích biết được Đại biểu ca quanh năm ở trong quân doanh, thật sự rất vất vả, bên người lại không có người biết lạnh biết nóng. Hôm nay biểu muội mặt đầy làm bộ áo mùa thu cho biểu ca, kính xin biểu ca chớ chê biểu muội may và thô ráp." Rồi sau đó cười duyên, lại nói: "Cũng không biết có vừa người không, kính xin biểu ca thử qua..."

Nói xong bước lên phía trước, đến rất gần.

Lúc Bùi Nguyên Tu thấy nàng đi vào, đã sớm nhảy dựng từ trên giường La Hán xuống. Lúc thấy Trần Liên Bích đi chuyển, hai mắt trừng lên, đầu óc lại càng thêm mê man, một trận nóng ran xông thẳng vào trái tim. Hán vội vàng lắc mình, sải bước ra ngoài phòng, miệng hét lớn: "Bùi Đại người đang chết ở đâu?"

Đứng trong sân, hít hai hơi không khí mới mẻ, mới thấy tốt hơn nhiều.

Rồi sau đó mới nghe thấy tiếng Bùi Đại ở xa đáp tiếng: "Gia! Gia! Tiểu nhân ở đây, tiểu nhân đi pha trà giải rượu cho ngài."

Bùi Nguyên Tu tức giận nói: "Tự tiện rời khỏi cương vị công tác, trở về lĩnh 20 gậy!"

"Gia? Tiểu nhân..." Phạm chuyện gì rồi sao?

Mấy chữ phía sau Bùi Đại chưa hỏi ra miệng đã thấy Trần Liên Bích đứng bên trong thư phòng. Nhất thời kêu khổ, thầm kêu xui xẻo.

Bùi Nguyên Tu trừng mắt nhìn hán một cái, lại nói: "Người đi tìm Bùi Tiểu đi về phía chuồng ngựa tìm ta!"

"Tiểu nhân lĩnh mệnh!" Bùi Đại còn chưa xuất viện, liền thấy Bùi Tiểu vội vã đi tới, thần sắc khó coi, thấy hán liền hỏi: "Ca! Gia đâu?"

rồi sau đó thấy Bùi Nguyên Tu sau lưng Bùi Tiểu mới thở dài một hơi, vội mào nói: "Gia! Ta đi mau, đây chính là ổ hồ ly, không phải là nơi người nên ở mà! Lão phu nhân kia mang tới tới đây tính toán người!"

Dứt người không kịp để ý tới nghi lễ chủ tớ, đẩy Bùi Nguyên Tu về phía trước.

Bùi Nguyên Tu nghe xong, trong lòng hiểu rõ mười phần, khẽ hừ một tiếng, dẫn theo hai người Bùi Đại Bùi Tiểu trở về tiểu viện mà hán xây. Lưu lại già trẻ ba nữ nhân họ Trần, vì tính toán sai mà mặt mày khó coi.

Trung tuần tháng mười.

Thất công chúa Cẩm Loan xuất giá, được phong hào Trữ Xương. Mười dặm trang sức màu đỏ theo sát bên người. Vậy mà người được gả không phải là phu quân trong lòng mình, khổ trong đó chỉ mình mình biết thôi. Một ngày trước khi xuất giá, Lung Nguyệt theo phong tục đi trước thêm trang, lại bị Cẩm Loan sai cung nhân chặn lại, hai mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào nàng, nói: "Cửu muội muội có biết, hưởng tôn vinh của hoàng gia, liền phải vì hoàng gia cố gắng một phần tâm lực. Mặc dù hôm nay người ra gả không phải người trong lòng, nhưng sau này vẫn còn tùy tâm sở dục. Mà muội muội người, tập trung vạn thiên sủng vào thân, có biết, cung chiêu càng nhiều, tương lai cũng bỏ ta nhiều? Người! Công chúa tôn quý nước Đại Chiêu, chỉ có thể gả người không phải phu quân rồi ôm hận mà chết!"

Lời Cẩm Loan nói giống như lời nguyên rủa, ghim thật sâu vào trong lòng Lung Nguyệt, liên tiếp hai ngày nàng đều bị ác mộng làm tỉnh. Trong mơ nàng mặc triều phục công chúa màu đỏ thắm bị máu nhuộm dần, rơi từ tường cao xuống. Dưới tường cao là đôi mắt thâm tình và tuyệt vọng khóa chặt vào nàng. Mà nàng lại cảm thấy ánh mắt kia vô cùng quen thuộc, lại không nhớ nổi đã gặp ở đâu. Chỉ nghe thấy một tiếng "Cửu Nhi" tê tâm liệt phế, khiến nàng sau khi tỉnh dậy tim vẫn còn ần ần đau.

Thất công chúa xuất giá không lâu, Thuận Khải Đế mang theo nhóm Hoàng tử cùng văn võ bá quan tới bãi săn Đông Lĩnh.

Vốn là nóng lòng muốn thử, nhưng trước khi bắt tay vào làm Lung Nguyệt lại bị lạnh, bị chứng bệnh phong hàn, sốt không giảm, nên không đi được. Điều này khiến nàng buồn không gì sánh bằng.

Người buồn như nàng còn có Bùi Nguyên Tu, cơ hội sống chung tốt như vậy liền bị bỏ lỡ.

Thuận Khải Đế đi cũng phải nửa tháng, Cẩn Hoàng hậu vốn muốn ở lại trong cung chăm sóc Lung Nguyệt. Nhưng Hoàng đế đi săn, phi tần hậu cung phải cùng đi. Lung Nguyệt cũng không muốn để miếng thịt dễ ngoan là phụ thân nhà nàng lộ ra trước mặt lang soi, cho nên, chủ nhân của thịt dê, mẫu thân nhà nàng nhất định phải đi theo.

Được Lung Nguyệt khẳng định mình không sao, cùng với việc Hóa Diên đảm bảo sẽ chiều cổ nàng thật tốt, Cẩn Hoàng hậu mới đồng ý đi theo Thuận Khải Đế tới Đông Lĩnh. Trước khi đi đáp ứng thỉnh cầu của Lung Nguyệt, cho người đưa Trang Nhã Như vào cung làm bạn với nàng.

Mà chuyến đi Đông Lĩnh lần này Thuận Khải Đế đi chưa được mười ngày đã vội vã quay về.

Về phần vì sao?

Toàn bộ là bởi vì chuyện ở Bắc Cương.

Hôm đó trong ngự thư phòng nghe Bùi Nguyên Tu giải thích một phen, chính là nói những điều trong lòng Thuận Khải Đế. Vị Lão đại nhân kia làm việc quá mức nhẹ nhàng, thiếu thủ đoạn mạnh mẽ thì sao có thể ép bạo dân và dư nghiệt! Cho nên sau khi thương nghị với mấy vị trọng thần, triệu hồi lão đại nhân, mà đôi một vị có phong cách làm việc vốn ngoan lệ đi.

Mà người này cũng có mấy phần thủ đoạn, Bắc cương cũng thêm mấy phần an ổn.

Nhưng vào mấy ngày trước, Bắc Cương cấp tấu, tân tổng đốc Trịnh Đại nhân bị đâm bỏ mình.

Trong giây lát Thuận Khải Đế vô cùng tức giận, ám sát đại quan nhất phẩm triều đình, Bắc Cương đây là muốn tạo phản phải không?

Cho nên, đã không còn hứng thú đi săn, trong ngày đó liền vội vàng hồi kinh. Triệu trọng thần quan trọng vào trong ngự thư phòng mấy ngày.

Rồi sau đó, Bùi Nguyên Tu ở bên ngoài nhận lệnh hồi kinh nhậm chức. Vị thứ trưởng nữ của cửu phụ bị chỉ cưới cho nhi tử thứ xuất thứ hai của An Thân Vương làm chính thê.

Đầu tháng mười hai, Thuận Khải Đế ban chỉ, phong Bùi Nguyên Tu làm Tĩnh Bắc Vương phi, lệnh đến Bắc Cương nhậm chức Phiên Vương.

Bùi Nguyên Tu ngay cả năm mới cũng không qua được, liền lĩnh binh tướng của Bùi gia cùng 5000 tinh binh của Thuận Khải Đế phái ra, vội vàng đi Bắc Cương.

Chắc hẳn như vậy, trước khi Bùi Nguyên Tu đi cũng không thể gặp mặt Lung Nguyệt một lần.

Tiểu viện hán mới xây này dành nhờ Minh Thức trông nom, chỉ nói: "Tất cả sách vở bên trong thư phong đều để Cửu công chúa lấy đọc!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92-1

Ngày tháng như thoi đưa, nháy mắt một cái đã là 2 năm sau.

Lung Nguyệt, năm đó mới chỉ là tiểu nha đầu chưa đủ 12 tuổi mà hôm nay tuổi đã gần 14.

[Đăng đồ tử hạo sắc phú] từng có câu: Đông gia chi tử(1), tăng chi nhất phân tắc thái trường, giảm chi nhất phân tắc thái đoản, trứ phần tắc thái bạch, thi chu tắc thái xích. Mi như thủy vũ, cơ như bạch tuyết, yêu như thúc tổ, xi như biên bối. Yên nhiên nhất tiểu, hoặc dương thành, mê hạ thái(2).

Dịch nghĩa:

Thêm một phân thì quá dài, giảm một phân thì lại ngắn,

Dồi phần thì trắng quá, thoa son thì đỏ quá

Mây như chim trà, da như hoa tuyết,

Eo như thất chỉ, răng như ngậm ngọc

Nụ cười duyên dáng, dung mạo diễm kiều.

(Con gái Đông gia, thêm một phân thì quá cao, bớt một phân thì quá thấp; nhọt một chút thì quá bọt, đỏ một chút thì quá bầm; mây biếc như lông chim phi thủy, da thịt trắng như tuyết, eo mảnh như được thắt lại, răng như ngọc trai; mỉm cười yêu kiều, thì đàn ông Dương Thành và Hạ Thái đều bị mê hoặc.)

(1) Đông gia chi tử: Xuất xứ từ bài Đăng đồ tử hạo sắc phú của Tống Ngọc nước Sở thời Chiến Quốc, Tống Ngọc nước Sở từng xưng tụng người con gái đẹp bên phía đông, về sau dùng “Đông gia chi nữ” để hình dung người con gái xinh đẹp.

(2)Hoặc Dương Thành, mê Hạ Thái: khiến đàn ông Dương Thành và Hạ Thái đều bị mê hoặc. Dương Thành và Hạ Thái là hai vùng đất phong của quý tộc nước Sở.

Nhưng Không Trúc Xuân lại nói: "Ý trong đoạn này có thể nói rằng Cửu Nhi nhà chúng ta là một trong hai thần vận vậy!"

Nếu nói nam tử nhìn mỹ nhân mà tán dương cũng bởi vì bắt nguồn từ nhan sắc, cũng có thể cùng là nữ nhi mà không hề đồ kỵ, ca ngợi phát ra từ nội tâm, là vì muốn nhìn xem nhan sắc đồ đẹp cỡ nào. Có câu là: Thiên thu vô tuyệt sắc, duyệt mục thị giai nhân. Khuynh quốc khuynh thành mạo, kinh vi thiên hạ nhân!

(Tạm dịch: ngàn thu không có đẹp nhất, đẹp nhất là giai nhân. Dung mạo khuynh quốc khuynh thành, làm người trong thiên hạ kinh động!"

Lung Nguyệt nghe thấy câu tán dương này lại chỉ đáp lại một cái cười nhạt.

Câu cửa miệng là: Tai nghe là giả, mắt thấy là thật. Từ lúc nàng đầu thai đến Đại Chiêu quốc này, mỗi ngày trang điểm soi gương hoa kính đồng, mặc dù nói vật thủ công mỹ nghệ trong cung là không thể bắt bẻ, nhưng chất liệu vẫn còn đó, làm thế nào cũng không thể nhìn được rõ ràng.

Là nữ nhi, người nào không thích chưng chưng diện? Nói thật, Lung Nguyệt cũng vô cùng tò mò xem rốt cuộc dáng vẻ của mình là như thế nào. Mẫu thân nhà nàng, thật sự là đại mỹ nhân nhất đẳng của Đại Chiêu quốc. Phụ thân nhà nàng càng là Long chương mất phượng, bỏ qua không nói đến khí thế Vương giả, chỉ riêng dung mạo, dự đoán đã không thua Tống Ngọc Phan An. Lung Nguyệt phỏng đoán, cho dù những điều tán dương mình kia có mấy phần thật tình, mấy phần giả bộ thì có hai vị ca ca châu Ngọc phía trước thì hẳn là mình cũng không kém.

Ngày 17 tháng 6, chính là ngày nắng nóng nhất thì một tháng trước Lung Nguyệt đã phụng bồi tổ mẫu dọn vào lĩnh hữu nghi hè.

Trước Cúc Nguyệt các, hồ nước trong xanh, hoa sen nở rộ.

Lung Nguyệt tựa nửa người ngồi trong lương đình, tay cầm cuốn sách, mắt khép hờ, giống như là đang ngủ gật.

Ở xa, tiếng bước chân vang lên, lông mìa như cánh bướm của Lung Nguyệt khẽ mở, lộ ra đôi mắt trong như làn nước. Thấy Đại thái giám Tổng quản Cát An đang đi về phía nàng.

Vì vậy nàng ngồi dậy, mỉm cười với hắn. Kiếp trước từng thấy trong sách cổ, vì thân thể thái giám không trọn vẹn, suy cho cùng sẽ có chút bệnh tâm lý, nói trắng ra chính là có chút biến thái. Vậy mà chung sống mười mấy năm, Lung Nguyệt phát hiện, trước mặt phụ thân nhà nàng không thể thiếu đại hồng nhân này, tâm tính lại rất bình thường. Nếu không phải che giấu quá tốt thì chính là nội tâm vô cùng mạnh. Nói tóm lại nàng vẫn thật sự thích lão thái giám mập mập, lúc nào cũng cười híp mắt này.

Cát An tới trước mặt Lung Nguyệt khom người hành lễ: "Lão nô bái kiến Cửu công chúa!"

"Cát An công công miễn lễ!" Lung Nguyệt khẽ nâng tay, rồi sau đó nói: "Phụ thân đã tới Linh Hữu rồi sao?"

"Hồi bẩm Cửu công chúa, Hoàng thượng đã tới được gần nửa canh giờ rồi, vừa rồi ngài ở điện Linh Thai triệu kiến đặc phái viên Phiên bang!"

"Ừ!" Lung Nguyệt nghe xong gật đầu một cái rồi lại hỏi: "Vậy công công tới đây là vì chuyện gì?"

Cát An cung kính trả lời: "Hoàng thượng mời công chúa qua điện Linh Thai!"

"Hả?" Lung Nguyệt nghe đến đây thì mắt phượng sáng lên. Vài ngày nữa là tới lễ Vạn thọ, phiên bang tới đây hẳn là vì chúc thọ, lúc này phụ thân gọi mình, hẳn là lại được rất nhiều quà tặng tốt rồi.

Cát An cũng coi như là nhìn Lung Nguyệt lớn lên từ nhỏ, cho nên vô cùng hiểu rõ với ánh mắt hiện tại của nàng, cười nói: "Trong số lễ vật chúc thọ lần này của phiên bang có không ít vật kỳ lạ, Hoàng thượng nghĩ chắc là công chúa sẽ thích, cho nên mời công chúa đến xem xem có gì vừa mắt không."

"Vậy mau mau đi thôi, mời công công đi trước dẫn đường!" Lung Nguyệt đứng dậy, nhìn y phục không có chỗ nào không ổn, liền đi theo Cát An về phía điện Linh Thai.

Đi vào Thiên điện, liền thấy Thuận Khai Đế đang đứng trước kính thủy ngân cao tới nửa người, quan sát cẩn thận. Thấy Lung Nguyệt, cười ngoắc tay: "Cửu Nhi! Con có thích kính lưu ly này không?"

Làm bằng thủy tinh, nếu là Lung Nguyệt ở kiếp trước thì chỉ là vật hết sức bình thường, nhà nào có trẻ con thích nghịch thì không làm gì có chuyện không làm vỡ mấy cái? Nhưng ở Đại Chiêu quốc này, chỉ khi nào Tây Dương tiến cống thì mới có, đây cũng là vật vô cùng quý hiếm rồi. Ngày thường Lung Nguyệt dùng một bộ ấm chén Lưu ly trong suốt, không biết có bao nhiêu khuê nữ phải ghen tị.

Mặc dù nói kiếp trước Lung Nguyệt thường dùng gương tráng bạc này, nhưng trong kiếp này thì đây lại là lần đầu tiên nhìn thấy, trong lòng tự nhiên thích vô cùng, nghe câu hỏi của phụ thân, nàng cười cười, nói thẳng: "Thích, nữ nhi rất thích!"

"Nếu đã thích thì nó là của con!" Từ trước tới nay sự cưng chiều Thuận Khai Đế dành cho khuê nữ này của mình vốn là không có giới hạn, ông mỉm cười rồi nói: "Bên kia còn có hai cái lớn, một cái cho con, một cái cho mẫu thân con, thế nào?"

Tất nhiên là Lung Nguyệt cười tươi như hoa nở mùa xuân: "Nữ nhi tạ ơn phần thưởng của phụ thân!!"

Thuận Khai Đế liếc nhìn nàng hỏi: "Tạ ơn như thế nào?"

"Phụ thân nói như thế nào thì là như thế!"

"Cái này..." Thuận Khai Đế trầm ngâm nói: "Nếu là thư thế, vậy thì liền nợ thôi! Đợi trầm nghĩ ra sẽ đòi con!" Ông mỉm cười, lại nói: "Con xem xem, trong phòng này con còn vừa ý cái gì không?"

Lung Nguyệt gật đầu, rồi sau đó chìm vào trong đồng cống phẩm chất đồng trong phòng này, tiếp tục chọn lựa.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92-2

Thỉnh thoảng nàng lại nói: "Tràng hạt phật làm bằng trầm hương này hẳn là tổ mẫu sẽ thích!"

Thỉnh thoảng lại nói: "Tiểu tẩu tẩu vừa ý kiếm Tây Dương mà phụ thân thưởng cho Triệt Nhi từ lâu, một đôi này hẳn là tiểu tẩu tẩu sẽ rất thích!"

"Đây là kim cương! Để mẫu thân làm nhẫn!"

"Tẩu tẩu thích vẽ tranh, tranh Tây này cho tẩu tẩu!" Lung Nguyệt tìm được một bức tranh, nhớ tới Khổng Trúc Xuân.

Lấy thêm một ít kim cương dùng để khâu lên mũ: "Cái này cho Nhiên Nhi!"

Một năm trước, Lý Long Tả lại sinh một nữ nhi, tên là Hi Nhiên, cùng với Tể Nhi tạo thành một chữ "Hào".

Rồi sau đó, lại cho tiểu chất tử, Bát tỷ tỷ, Triệt Nhi...

Chọn toàn bộ trong nửa ngày, lúc sau nàng lại cười cười nhìn phụ thân nhà mình.

Thuận Khải Đế giả vờ giận, nói: "Chọn nhiều như vậy sao mà chưa có trăm?"

"Trong thiên hạ này có chỗ nào không phải là đất của vua, thiên hạ này đều là của phụ thân, nữ nhi làm gì có đạo lý dùng của phụ thân cho phụ thân chứ?" Lung Nguyệt nháy mắt mấy cái, lại nói: "Nữ nhi muốn đưa cũng dùng của mình thì mới là tâm ý!"

Thuận Khải Đế ừ một một tiếng, nói: "Coi như thông minh!" Rồi sau đó cười nói: "Con nhặt toàn bộ đồ vật trong phòng của trăm trong một lần như thế này thì có cảm thấy an tâm không?"

"Nữ nhi thay mặt ca ca, tẩu tẩu, chất tử, chất nữ, tỷ tỷ, đệ đệ tạ ơn phần thưởng của phụ thân!" Lung Nguyệt phúc thân, trịnh trọng hành lễ.

Thuận Khải Đế liếc nàng nói: "Đã như vậy, con mau trở về đi!"

"Buổi tối nữ nhi sẽ bồi phụ thân dùng bữa!"

Thuận Khải Đế gật đầu, nói: "Đi tìm mẫu thân của con đi! Gần một tháng mẫu thân con không được gặp con rồi!"

"Nữ nhi lĩnh chỉ!"

"Con rõ là..." Thuận Khải Đế dứt lời, cười để Lung Nguyệt đi gặp Hoàng hậu.

Buổi chiều, sau khi phụng bồi phụ mẫu dùng bữa xong, được hỏi còn khỏe mẽ một chút, sau đó ra ngoài, trở về Cúc Nguyệt các.

Buổi chiều Lung Nguyệt vui vẻ lấy gương ra, đứng trước gương soi một chút, lúc này nàng đứng nhìn người xinh đẹp trong gương, nhất thời ngây ngẩn hết cả người.

Thời gian trôi qua nửa ly trà nàng mới bình tĩnh được, trong đầu chỉ hiện lên một câu nói duy nhất: Liệu có phải là tiên nữ hạ phàm không!

Lung Nguyệt thực khó tưởng tượng, kiếp trước nàng vẫn là dã nha đầu chìm trong đồng người cũng khó tìm ra, nhưng kiếp này lại thành "Nhất cổ khuyển nhân thành, tái cổ khuyển nhân quốc"(1) như thế này....

(1)Bài ca của Lý Diên Niên, đời Hán, ca ngợi sắc đẹp của một mỹ nhân có câu:

Nhất cổ khuyển nhân thành.

Tái cổ khuyển nhân quốc.

Nghĩa là:

Quay lại nhìn một lần thì làm nghiêng thành người,

Quay lại nhìn lần nữa thì làm nghiêng nước người.

Do đó, người sau thường dùng chữ "nghiêng nước" (khuyển quốc), "nghiêng thành" (khuyển thành) để chỉ sắc đẹp phi thường của người phụ nữ.

Trong lòng chợt sinh ra cảm giác vô cùng hốt hoảng. Cho đến sáng sớm hôm sau tỉnh dậy vẫn cảm thấy không chân thật.

Sau khi ăn sáng xong, Địch Thúy cầm tấm thiệp đi vào, vừa nhìn, thì ra là Trang Nhã Như tổ chức yến thưởng sen ở Cẩm Y Hào phủ, mời nàng qua phủ.

Trong lòng Lung Nguyệt cảm thấy kỳ quái, Như Nhi bị kẻ mẫu của nàng, Nhị phu nhân Trang gia nuôi dạy quá mức dịu dàng, nhã nhặn, lịch sự, nói khó nghe một chút chính là khúm núm, cả ngày bị tiểu muội muội nhỏ hơn nàng hai tuổi ở trên đầu tác uy tác phúc mà không chịu kêu than một tiếng. Người có tính tình như vậy làm sao có thể nghĩ ra chuyện mờ yến thưởng sen?

Suy nghĩ vòng vo một chút, liền nói với Địch Thúy: "Sai người nói với Như Nhi, chỉ nói là hôm đó ta với Bát tỷ tỷ sẽ cùng đi!"

Qua lễ vạn thọ, không tới mấy ngày Trang Nhã Như lại cho người đến mời nữa, Lung Nguyệt và Hóa Diên lấy loan giá công chúa một trước một sau, ra khỏi Linh Hữu đi về phía Cẩm Y Hào phủ.

Hóa Diên không hiểu hỏi: "Hai người chúng ta cùng đi mà, vậy tại sao lại phải dùng hai bộ loan giá?" Thường ngày đi đâu hai tỷ muội đều dùng chung một liễn.

Lung Nguyệt nói: "Có vài người muốn dùng vẻ mặt ôn hòa, lấy lễ nghi tiếp đãi, mà có vài người muốn lấy thể diện chèn ép!"

Hóa Diên càng nghe lại càng mơ hồ, nhưng cũng nghe theo. Mặc dù tỷ muội hai người không mặc cung trang triều phục, nhưng cũng là trang phục vô cùng lộng lẫy.

Loan giá tới cảm y hầu phủ, vừa tới đã thấy cửa phủ đã rộng mở, cửa phủ rải ni đỏ.

Bọn hạ nhân thấy loan giá công chúa đến đây, cuống cuống chạy vào trong trạch. Chỉ chốc lát, lão hầu phu nhân dẫn chúng tước phụ, cô nương tới trước cửa nghênh đón.

Đại phu nhân Trang gia tới trước xe Thất bảo hương, cung nghênh Lung Nguyệt xuống, nhưng lại nghe Chu thống lĩnh Kim Ngô Vệ trầm giọng nói: "Sao công chúa tôn sư có thể xuống ở cửa? Mau mở to cửa nghênh loan giá của Công chúa vào bên trong trạch!"

Mọi người của Trang gia nghe vậy thâm cả kinh trong lòng, cũng không biết còn có quy củ nghênh đón như vậy, Nhị công chúa Ninh An năm đó cũng chưa từng thấy qua quy củ như vậy.

Thấy mọi người ngây ngốc, Chu thống lĩnh quát lên: "Còn không mau lên!"

Trang đại phu nhân nghe vậy mới tỉnh người, vội vàng phân phó người làm.

Xe thất bảo hương đi vào bên trong viện, ngoại nam tránh ra ngoài, Lung Nguyệt mới đỡ tay Hoán Ngọc và Tiễn Bích xuống xe. Không để ý mọi người đang hành lễ, lúc nâng tìm được Trang Nhã Như, đưa tay kéo nàng lên, mới nói: "Chư vị miễn lễ!"

Vừa rồi, lúc vào cửa Lung Nguyệt cố ý lấy thể dòn ép, dù dọa khiến mấy vị phu nhân khiếp đảm. Vốn xuất thân từ thương nhân, chưa từng ra mắt người quyền quý, trong nhà chỉ có một vị Trang tần, cưới một vị công chúa, nhưng hai vị này lại là người mềm yếu. Cho nên mọi người trong Trang gia mới ý vào những điều trước đó, muốn mượn Trang Nhã Như gọi Lung Nguyệt tới nhìn.

Hôm nay bị Lung Nguyệt hạ nã uy, cho nên đành hoàng lại, lúc Lung Nguyệt cho miễn lễ mới dám nhìn trộm một cái.

Lúc nhìn lại bị thần thái của Lung Nguyệt làm cho giật mình. Trong lòng thầm nghĩ: Thảo nào vị Cửu công chúa này được sủng ái, nếu nữ nhi nhà ai sinh ra có đáng vẻ tốt như vậy, nhìn thôi cũng thấy vui vẻ rồi.

Vậy mà, giữa hai hàng lông mày của Lung Nguyệt lại có ý lộ ra vẻ uy nghiêm, cho nên không ai dám khinh thường làm ra hành động gì không đúng.

Nụ cười lúc này của Lung Nguyệt lại không hề đạt tới đáy mắt, nàng nói: "Xin chư vị phu nhân cứ tự nhiên thôi! Ta và Bát tỷ tỷ vì Như Nhi mời mà đến, không có đạo lý làm phiền các phu nhân." Xong lại nói: "Như Nhi này, dẫn đường thôi!" Dứt lời, không nói thêm gì nữa, chỉ kéo tay Trang Nhã Như, để nàng dẫn mình và Hóa Diên đi vào viện từ.

Đi cùng các nàng, còn có vài vị cô nương vừa mới tiếp giá, đều không phải là đích nữ thường ngày tham gia cung yến trong cung. Lung Nguyệt lên quét mắt một vòng, liền thấy kẻ mẫu và thứ muội muội của Trang Nhã Như cũng ở đó, lường trước được nhưng người này chính là cô nương Trang phủ cùng với biểu cô nương.

Tới viên từ, Lung Nguyệt và Hóa Diên ngồi vị trí chính chủ.

Rồi sau đó, vài vị cô nương lại phúc thân thi lễ lần nữa, sau đó nghe thứ muội muội của Trang Nhã Như nói: "Chất nữ bá kiến Bát Hoàng di, Cửu Hoàng..."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92-3

Editor: Bún.

Vậy mà còn chưa dứt lời, liền nghe Hoán Ngọc nói: "Trang ngũ cô nương, đây là Thụy Mẫn công chúa và Hóa Diên bát công chúa, xin cẩn thận lời nói!"

Chỉ một lời đã khiến Trang Nhã Hà xấu hổ không còn mặt mũi, cuống quýt xuống, nói: "Xin công chúa thứ tội, thần nữ lỡ lời! Thần nữ chỉ là thấy công chúa cực kỳ thân cận với Nhị tỷ tỷ, cho nên sinh lòng hâm mộ, cho nên...cho nên..."

Dưới chỗ ngồi của nàng ta có tỷ muội không hợp, khóe miệng khẽ nâng lên, thầm cười.

Hóa Diên đột nhiên nói: "Miễn thôi, tiểu hài tử không hiểu chuyện, sau này cố gắng học quy củ cho tốt! Mặc dù không phải là ruột thịt, hàng năm cũng đã thấp cho Nhị tỷ tỷ một nén hương, gọi một tiếng mẹ cả. Cũng không bôi nhọ danh tiếng Nhị tỷ tỷ."

Lung Nguyệt nghe vậy trong lòng cười thầm, thì ra Bát tỷ tỷ của nàng cũng là người miệng độc.

Từ sau Trọng thu yến năm kia, Lung Nguyệt lệnh Thái y viện tới chẩn bệnh cho Trang Nhã Như mới hiểu, nàng ấy đâu phải bởi vì tàu xe mệt nhọc mà bị bệnh. Rõ ràng bị ngũ cô nương Trang gia này không nói một lời đá vào hồ nước, bị vờ đầu.

Không chỉ có Lung Nguyệt nghe xong tức giận, mà ngay cả người phong đàm vân khinh như Hóa Diên sau khi biết được cũng tức giận. Nhớ việc lúc mình còn bé không người nào chăm sóc, ở trong cung cũng chịu không ít khổ sở. Nếu không phải có Lung Nguyệt, không biết hôm nay mình sẽ như thế nào. Gặp lại Trang Nhã Như giống như đồng bệnh tương liên, nhất thời sinh lòng thương tiếc.

"Được rồi, nếu như Bát tỷ tỷ đã nói như thế, thì người đứng lên đi! Hôm nay tỷ muội ta đến ngắm hoa sen, không phải tới tìm điều không thoải mái, các người cứ tự nhiên, muốn làm gì thì làm đi, để lại Như Nhi nói chuyện với tỷ muội chúng ta là được!" Dứt lời, Lung Nguyệt phát tay, để các nàng làm chuyện của mình.

Nàng kéo tay Trang Nhã Như, cùng nói chuyện phiếm với Hóa Diên.

Lung Nguyệt nói: "Như Nhi này, trong phủ này, con mới thật sự là chủ tử, vinh dự trong phủ hôm nay đều do ngoại tổ mẫu Trang tần nương nương và mẫu thân của con là Ninh An công chúa kiểm về! Vì vậy, con đường đường là huyết mạch Hoàng gia, tại sao lại để mặc cho người khác sai khiến? Nếu có người dám tức giận với con, cô ý đánh chửi con, thì lại sai người qua nói với ta!"

Trang Nhã Như rung rung gật đầu. Nhớ lại những ngày ở phía nam, nhìn lại những ngày sau khi trở về kinh, có tiểu di chăm sóc, cuộc sống đã tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Mặc dù tiểu di chỉ lớn hơn mình hai tuổi, nhưng cũng là người thông minh, nếu mình có thể có được một phần của nàng thì có thể tốt hơn rồi.

Vừa là đề kiên quyết hạ mã uy với Trang gia, Lung Nguyệt và Hóa Diên ở lại dùng bữa trưa, sau đó tán gẫu với Trang Nhã Như một chút rồi mới bãi giá hồi cung.

Mọi người Trang phủ đứng ở cửa cung tiễn Lung Nguyệt và Hóa Diên rồi đi mới thờ phào nhẹ nhõm một chút, mới trở về phòng của mình.

Trang Nhã Hà bị làm nhục một phen, lúc Lung Nguyệt ở đây không dám biểu hiện gì, lúc này mới trợn mắt đi về viện của mình, đang đi thì chạm mặt với một người. Ngẩng đầu lên nhìn, chính là trưởng tử duy nhất của Cửu cửu nàng, biểu ca của nàng ta Lỗ Phong.

Lỗ Phong đến gần, nén giọng hỏi: "Mỹ nhân hồng y giống như tiên tử trong tranh kia chính là Cửu công chúa à?"

Trang Nhã Hà liếc hán một cái, khẽ gật đầu, nhìn mắt hán một cái. Đi được hai bước quay đầu lại, nhìn chăm chăm Lỗ Phong, chỉ thấy Lỗ Phong đặt ngón trỏ và ngón cái chéo cầm một cái, không biết đang suy nghĩ gì.

Lung Nguyệt và Hóa Diên từ Trang phủ trở về Linh Hữu. Chỉ là sau khi tỷ muội hai người rời đi, mấy người Trang gia lại làm khó Trang Nhã Như. Dù sao tính tình của nàng bị dưỡng thành khúm núm như vậy cũng không phải là ngày một ngày hai, muốn chuyển biến cũng phải từ từ. Nhìn hôm nay nàng ấy đã mạnh hơn lúc hồi kinh không ít rồi.

Không tới hai ngày, Lung Nguyệt liền cầu xin mẫu thân nhà nàng để nhận Trang Nhã Như vào trong cung.

Ở phía Bắc Cưng của Đại Chiêu quốc.

Con phố phồn hoa nhất, đoàn người đánh ngựa đi qua, người đi đầu mặc áo gấm tứ xuyên thêu họa văn mây như ý màu bạc, bên hông đeo một chiếc đai lưng bạch ngọc. Mây kiếm mắt sáng, mũi cao môi mông, mặt giống như mặt, như dùng dao khắc thành, tóc đỉnh đầu buộc đội mũ kim quan, dưới háng là ngựa quý với bộ lông bờm sáng bóng, chính là Tĩnh Bắc Vương Bùi Nguyên Tu.

Lúc này, nhóm người đi đường đã chia thành hai bên, lặng lẽ đội bá chủ một phương này đi qua. Lại chợt thấy một chiếc xe ngựa mất khống chế vọt ra, phía sau có người hô to: "Mau chặn ngựa lại, cô nương nhà ta ở bên trong!"

Xe ngựa phi thẳng về phía Bùi Nguyên Tu, cách càng lúc càng gần, một bóng hồng cánh sen yếu điệu từ trong xe ngựa rơi ra ngoài, đánh thẳng về phía Bùi Nguyên Tu. Nói thì chậm nhưng mọi chuyện xảy ra rất nhanh, chỉ thấy một đại hán mặc áo màu xanh tảo ngăn trước ngựa Bùi Nguyên Tu, vừa vịn chặn người này lại.

Liền nghe giọng ồm ồm của người này vang lên: "Cô nương chớ sợ, nói tên của mình, ngày khác lão Ngô sẽ đến phủ cầu hôn!"

Chủ nhân của thân hình yếu điệu là một thiếu nữ như hoa chừng 15, 16 tuổi, mở mắt ra thấy mình rúc vào ngực một người lỗ mãng, cũng không phải là Tĩnh Bắc Vương gia. Mặt người này đen như than, miệng rộng môi dày, râu quai nón, vết sẹo lớn dọc từ mi tới cằm, thật dọa người, mỹ nhân nhìn về phía trước một cái, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93-1: Lần đầu gặp thân vệ bảo vệ Vương gia. Mọi chuyện đều là kế của Nguyên Tu (1)

Editor: Búnn.

Bùi Nguyên Tu ngồi trên ngựa, mắt ung lạnh lùng nhìn nha hoàn bà tử ở cách đó không xa vội vàng chạy tới.

Nhìn thấy chủ tử nhà mình bị một tên lỗ mãng ôm trong ngực, không nói hai lời, cau mày lại, há miệng giận dữ mắng mỗ: "Tên háo sắc từ nơi nào tới, còn không mau buông cô nương nhà ta ra!"

Giọng nói vừa dứt, liền ba chân bốn cẳng muốn kéo cô nương đó từ trong ngực hấn ra ngoài.

Hán tử tự xưng là lão Ngô không giận cũng không cău, buông tay ra. Vì hấn ngồi trên lưng ngựa, nên lúc buông tay khiến cô nương đang hôn mê rơi ngay xuống ngựa.

Tên lỗ mãng kia không chút thương hương tiếc ngọc, chỉ nhìn nha hoàn bà tử bị cô nương chủ tử nhà bọn họ áp trên mặt đất, cười khò một tiếng, nói: "Bà tử nhà ngươi không được vô lễ, lão Ngô ta đây là cứu cô nương nhà các ngươi, vậy mà lại bị các ngươi nhục mạ, thật sự muốn lấy oán báo ơn phải không?"

Có lẽ cô nương kia ngã xuống đất bị đau cho nên mơ màng tỉnh lại. Được nha hoàn đỡ đứng dậy, mặc dù cả người chật vật, nhưng từ đầu đến cuối mắt vẫn chăm chú nhìn vào Bùi Nguyên Tu.

Bùi Nguyên Tu cau mày, hơi nghiêng người nói: "Lão Ngô, chuyện của mình phải giải quyết cho ổn thỏa chứ!" Rồi sau đó không nhìn một cái nào nữa, đánh ngựa trở về Tỉnh Bắc Vương Phủ. Vào trong cổng, xuống ngựa, giao ngựa cho mã đồng. Thấy Bùi Đại đã chờ ở đây, có chuyện muốn bẩm, liền thuận miệng gọi hấn vào thư phòng ở ngoại viện.

Mà phụng bồi Bùi Nguyên Tu, cùng đi ra ngoài dò xét còn có Bùi Tiểu, lúc này hấn cũng xuống ngựa, xoay người nói với thân vệ của Bùi Nguyên Tu: "Hôm nay lão Ngô đã ôm được mỹ nhân, sau đó đến phiên ai?"

12 thân vệ của Bùi Nguyên Tu, ngoại trừ đại hấn lão Ngô đang ở trên đường ra, còn mười một người, có một hán tử mặt tròn mắt hổ nói với Bùi Tiểu: "Đến lượt ta!"

Sau đó lại có người ở phía sau nhấc chân lên đá vào mông hấn một cái, nói: "Năm nay ngươi mới 19 tuổi, gấp cái con khi gì? Thảm Tam ta đây đã 20 rồi mà còn chưa biết nữ nhân có mùi vị gì đâu!"

Lại có người nghe hấn nói vậy cười xen vào: "Mới ngày nhi cuối tuần trước, không biết là ai ở trong phòng Tiểu Liên Hương ở Mãn Họa lâu đợi tới sáng sớm mới ra ngoài thế!"

Thảm Tam phụng người nọ, nói: "Người hán tử ta nói là lão bà hài tử ám đầu giường, hán tử no không biết chuyện của hán tử đối đầu. Trong Mãn Họa lâu đều là đồ dễ chơi, làm sao có thể so với thế tử? Thảm Tam ta đây muốn có lão bà nói đối tông đường cơ!"

Lại một người cười hấn: "Ngươi đang muốn đại gia khuê tú sao? Ngoài phổ ôm lên ôm xuống một cái là thành thế tử của ngươi rồi sao? Người ta đều vì Vương gia mà chạy tới, dù là ngươi ôm về nhà, trong lòng có thể nhớ tới ngươi sao? Trong mắt có thể chứa được ngươi sao?"

"Không phải Mạch thạch đầu và Lưu Hải rất tốt sao?" Thảm Tam chưa từ bỏ ý định.

"Vậy mà cũng trầm trồ khen ngợi? Dáng vẻ cũng coi như tốt, vai không thể gánh, tay không thể xách, nũng nịu, yếu điệu! Lão Lục ta đây muốn tìm sẽ tìm một người giống như nương của ta, tiêu tiền như nước, tay có sức lực, việc trong nhà việc ngoài vườn, cái gì cũng làm được." Dứt lời, lão Lục quay đầu hỏi Lưu Hải: "Hôm qua nương từ nhà ngươi lại làm ầm ĩ lên phải không? Nghe ta nói hừ đi! Không nghe lời lấy các bà các chị về làm gì!"

Trước khi đầu quân làm lính thì những người thô tục lỗ mãng chiếm đa số, ngày thường trong nhà đều vất vả, trong đầu lại có tính hán tử, muốn dùng tính mạng đánh đối tượng lại. Ở trong quân nhiều năm, trong nhà thiếu đi một thế tử.

Lưu Hải nghe lão Lục nói như vậy, vò đầu cười khúc khích.

Lại nghe Thảm Tam nói: "Lưu Hải huynh đệ, người nghe lão ca, đối phó với bà nương không nghe lời chỉ cần cho nàng một trận roi, để xem nàng ta có đang hoảng không!"

Sau khi Bùi Tiểu nghe xong, cười quay đầu lại hỏi: "Thảm Tam ca, không phải ngươi muốn ra phổ ôm thế tử về rồi quần áo như vậy chứ?"

Thảm Tam trừng mắt, hừ một cái: "Có gì không thể chứ?"

Bùi Tiểu lắc đầu: "Dám yêu thương nhớ nhưng gia nhà chúng ta thì làm gì có người nào không phải là cô nương yếu điệu? Nếu thô mẩu đại xoa như ngũ đại tam, nàng ta dám tới không phải là tự cảm thấy mất mặt sao? Ngươi nhìn xem có vị nào có thể chịu được một trận roi của ngươi?"

Thẩm Tam tiếp tục suy nghĩ một chút, cười ngây ngô.

Lúc này lại thấy lão Ngô hát điệu dân gian quay trở lại.

Bùi Tiểu vội vàng tiến lên, cười xấu xa hỏi: "Như thế nào?"

"Lão Ngô ta đây ra tay thì có thể khách khí sao?" Hai tay lão Ngô vỗ ngực kêu bùm bụp: "Ta đây chỉ vừa nói muốn đến nhà nàng cầu hôn, cô nương kia rối loạn không kịp nói gì, chỉ hoang mang rồi rít kéo nha hoàn bà tử lên xe ngựa, chạy trốn chết không thấy bóng dáng nữa." Lão Ngô dứt lời, trong lòng oán thầm: Nhiều cô nương vì muốn leo lên mình Vương gia mà ngay cả thể diện và đức hạnh cũng không cần. Từ lúc làm thân vệ cho gia, những chuyện như vậy cũng gặp phải ba bốn lần. Nương nói: Cô nương xinh đẹp lòng nhiều màu sắc, thật là không sai chút nào.

Trong lòng hán thẩm nói, bỗng dưng trong lòng như nhớ tới chuyện gì, bèn nói: "Da mặt của gia chúng ta thật đúng là kẻ bịp bợm!" Sau đó lại cười ngây ngô hai tiếng rồi tiếp tục nói: "Da mặt của lão Ngô ta đây thật sự rất dọa người!"

Dứt lời, mùi mẩy hán tử quanh đây hiểu rõ cũng cười to.

Từ lúc Bùi Nguyên Tu được phong Phiến Vương, lĩnh mệnh tới Bắc cương cũng sắp được hai năm. Bùi Nguyên Tu mang theo trí nhớ kiếp trước tới Bắc Cương, bởi vì có hai bộ lạc Ba Sơn và Đức Lăng kiểm chế các bộ tộc còn lại ở biên cảnh. Không có họa ngoại xâm, hán không nói hai lời, dùng lý do điều ra việc ám sát trọng thần triều đình, diệt trừ bảy tám phần dư nghiệt loạn đảng ẩn nấp. Mà của cải của chút dư nghiệt này thật sự rất phong phú, mà lại che giấu không ít của cải của Phán Vương. Chỉ riêng chỗ đó cũng khiến cho Kim Khố của Bùi Nguyên Tu trong nháy mắt đầy ắp.

Cũng có một số nữ nhi của dư nghiệt muốn cứu phụ thân, thiết kế bẫy "Anh hùng cứu mỹ nhân."

Mà kiếp này Bùi Nguyên Tu chỉ nhận định một mình Lung Nguyệt, cho nên với sắc đẹp cỡ nào cũng không có ý thương tiếc. Dù mưu kế của mỹ nhân kia thất bại, nhưng cũng kéo mọi người theo.

Vương gia 20 tuổi, không thể không thiếp, tiền đồ, địa vị, quyền thế, mọi thứ đều có, người lại vô cùng tuấn đạt. Đây chính là người mà các quan viên Bắc Cương cần phải xu nịnh, kết thân.

Đưa nữ nhi ngoài sáng không được, mấy người đó liền có suy nghĩ "Vô tình gặp mặt", tất nhiên cũng khiến Bùi Nguyên Tu phiền chết đi được.

Bùi Tiểu này cũng là người chuyên có chủ ý xấu, không biết tại sao lại có suy nghĩ không đúng đắn như vậy. Thân vệ của gia nhà mình đều là người không có thể tử, tới một ôm một, tới hai ôm hai. Đợi đến lúc thân vệ này có thể tử hết rồi thì không phải trong đại doanh này còn có mấy vạn quân sao?

Cổ nhân đã dạy, nam nữ đại phòng bảy tuổi khác biệt, hướng chi là một cái ôm đầy cõi lòng? Chính là chuyện huyer danh tiết của người khác. Nếu như phát sinh, nam tử nhất định phải cưới về nhà.

Tiền triều từng có một nữ tử mạnh mẽ, bởi vì trong tết hoa đăng bị một nam tử vô ý đụng phải cánh tay. Nam tử kia cũng là một sách, vô cùng cổ hủ, nói ngay tại chỗ là sẽ cưới về. Nữ tử đó không muốn, sau khi về nhà liền tự chặt đứt tay, cắt tóc xuất gia.

Ban đầu Lung Nguyệt nghe nói, cũng từng thổn thức mãi không thôi.

Không nói tới 12 thân vệ và Bùi Tiểu ở giữa cười đùa nữa.

Lại nói đến Bùi Nguyên Tu và Bùi Đại vào thư phòng ở ngoại viện.

Bùi Nguyên Tu hỏi: "Chuyện gì?"

Bùi Đại trả lời: "Bẩm gia! Mấy ngày trước đội tàu đã từ trên biển trở về, đây là phong thư Hứa quân sự của Đội tàu gửi tới." Rồi sau đó trình lên.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93-2: Lần đầu gặp thân vệ bảo vệ Vương gia. Mọi chuyện đều là kế của Nguyên Tu (2)

Editor: Bún.

Bùi Nguyên Tu nhận lấy mở ra, lại nghe Bùi Đại lại nói: "Cùng đưa tới còn có phong thư của Quận Vương phủ son."

"Ừ! Để ở đây đi!"

"Gia, ý của Quận Vương phủ son...."

"Trong lòng ta có tính toán!" Bùi Nguyên Tu liếc thư trên bàn nói.

Bùi Đại không lên tiếng nữa, đứng một bên chờ gia của mình phân phó, trong bụng thầm suy nghĩ: Từ lúc gia nhà hấn nhậm chức Phiên Vương Bắc Cương này, Quận Vương phủ son liền biểu hiện có ý kết thân, muốn hứa gả nữ nhi cho Vương gia. Nhưng gia nhà hấn lại không đáp ứng, cũng không từ chối, chỉ dùng một chữ "kéo", mơ hồ cho tới bây giờ.

Vậy mà, nếu nói Vương gia nhà hấn không có ý kết thân, nhưng lại đặt mua ba thương thuyền vận chuyển bằng đường biển. Đất phong của Quận Vương phủ son là biển, hải cảng Vương gia mượn lại đúng là của nhà hấn. Hai nhà lui tới, làm người ngoài nhìn vào tưởng có ý kết thân, sợ ngay cả Quận Vương phủ son cũng cho là vậy rồi, nếu không tại sao cô nương 17 tuổi rồi mà vẫn không bàn chuyện hôn sự, đây không phải là giờ cao chờ Vương gia nhà mình thì là gì?

Nhưng, dựa theo hiểu biết mười năm hấn đi theo Vương gia, chuyện này không đáng tin lắm.

Mỗi lần nghĩ tới đây, gan của Bùi Đại lại đau, từ năm lên sáu tuổi hấn với Bùi Tiểu đã đi theo bên người gia, nhìn gia nhà hấn tám tuổi ở trong quân doanh dễ dàng mò mẫm lẫn lộn. Tuy là công tử của tướng quân, nhưng trong quân doanh cũng không thể thoải mái hơn ở nhà. Sau khi lão gia bị trọng thương rồi mất, nếu không phải bên ngoại của Vương gia chăm sóc, thì đã chết đói ở Tổ Lăng rồi. Hấn phụng bồi gia trong suốt quãng ngày khổ sở tới nay, biết được "Một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán". Nếu Vương gia nhà hấn phá vỡ hôn sự với Quận Vương phủ son, thì e là cả ba đội thuyền kia cũng phải đi theo rồi.

Cái này đều là bạc đấy! Nghĩ tới điều này, Bùi Nguyên Tu lại thấy ba núi vàng ở trước mắt chìm vào trong nước, cuối cùng còn thấy mấy bong bóng nổi lên.

Bùi Nguyên Tu nhìn hai phong thư xong, đứng dậy, nói: "Đi theo ta xem chính viện xây như thế nào rồi!"

Bùi Đại hồi thần, vâng một tiếng rồi theo Bùi Nguyên Tu ra ngoài.

Tĩnh Bắc Vương phủ hôm nay ban đầu chính là phủ đệ của Phần Vương. Hai đời Bùi Nguyên Tu đều vào ở phủ này, không chọn ra nơi mới. Thứ nhất, phủ đệ này chính là nơi kinh doanh bốn đời của Phần Vương, xây dựng rất đẹp. Với lại, xây phủ đệ hao tài tốn của, hấn mới tới đây chưa đầy hai năm, không nên phô trương quá mức. Hôm nay chỉ sai người sửa lại chính viện trong hậu trạch, xây thành hình dáng mà Cửu Nhi thích. Về phần những nơi khác trong vương phủ, đợi đến lúc cưới Cửu Nhi xong, sửa theo ý thích của nàng là được.

Xem qua chính viện, Bùi Nguyên Tu coi như hài lòng, theo lịch thì một năm có dư, viện này đã làm xong hết, thì thiếu quét nước son, dời hoa, cây ăn quả vào nữa là được.

Bùi Đại đi bên cạnh Bùi Nguyên Tu, nói: "Gia, chính viện sắp xây xong, bảng hiệu trước cửa nên làm như thế nào?"

Bùi Nguyên Tu không muốn nên nói: "Cứ gác lại đã!" Rồi sao đó khép tay áo trở về thư phòng ở ngoại viện.

Bùi Đại cảm thấy gia nhà hấn càng ngày càng kỳ lạ, viện lớn như thế này không ở, ngay từ đầu ngoại trừ chỉ ở thư phòng ngoại viện, cùng với phòng ở bên ngoài, thì chỉ ở viên tử đề hai chữ "Tuế Hân". Phòng trong viên tử này này không nhiều lắm, nhưng lại trồng đầy hoa mai, phía trước phía sau chừng bốn, năm phòng, đề tên: Lão mai cư.

Thình thoảng gia nhà hấn được nhân rồi, liền xách một bầu rượu vào trong viên tử này ngồi. Cũng không để bọn họ tới gần hầu hạ, chỉ châm rượu uống một mình, trong miệng còn nói lầm bầm.

Lúc mới tới chính là tháng chạp, hoa mai nở rộ, ở đây còn là mai vàng, vàng vàng nhỏ nhỏ, chớ xem thường chúng, mùi thơm kia từng đợt từng đợt, nói nhạt không nhạt, nói nồng không nồng, thật sự thấm vào ruột gan.

Một lần đệ đệ Bùi Tiểu của hấn nghi ngờ, nói: "Chẳng lẽ gia chúng ta bị hoa mai hút mất hồn rồi?"

Ai ngờ bị Vương gia nghe được, đập vào cái mộng của hấn một cước, mắng thẳng: "Tiểu tử hỗn trướng" Hút mất hồn gia nhà ngươi chính là tiên tử!"

Bùi Tiểu lập tức tới gần gia nhà hấn cười khúc khích, lấy lòng vỗ mộng ngựa.

Sau khi trở về thư phòng không bao lâu, lại thấy Bùi Tiểu vào cửa, trong tay có chim bồ câu, thấy giọng nói: "Gia, tin tức của Thừa Quận Vương Phiên."

"Lấy ra!"

Bùi Nguyên Tu đưa tay nhận lấy tờ giấy, nhìn xong, mím môi thiêu hủy. Rồi sau đó nói: "Thừa Quận Vương, chín nhi tử nay đã chết năm rồi!"

"Cũng không hấn là vậy! Không phải là bệnh chết, mà là ngã ngựa, còn một người chết trên người khoa khôi thanh lâu..." Bùi Đại lắc đầu. Trong lòng thầm nghĩ: Chết kiểu này cũng quá mức mất mặt rồi!

"Ừ, nói cho bên kia, âm thầm bảo vệ hai trưởng tử cho tốt. Còn lại thì tùy tiện hành hạ, đừng để lộ thân phận!" Bùi Nguyên Tu vuốt vuốt mi tâm, tiếp tục nói: "Gọi mấy vị tiên sinh tới gặp ta."

Bắc Cương diệt dư nghiệt của Phán Vương quá nhanh, Bùi Nguyên Tu sợ Hoàng thượng nghi kỵ, cho nên hắn không diệt trừ tận gốc, còn giữ lại mấy người, sai người âm thầm theo dõi. Thịnh thoàng còn cần bọn họ ra ngoài nhảy nhót một chút, diễn một chút.

Đội mấy vị phụ ta vào, Bùi Nguyên Tu nói ý tưởng trong lòng ra.

Lệnh cho mấy vị tiên sinh đi xuống vạch kế hoạch.

Mấy ngày sau, Bùi Nguyên Tu nhận được bồ câu đưa tin của thủ lĩnh Ba Sơn: Bộ tộc Khắc Thảm bên Tây Bắc, liên tiếp nuốt chửng bốn bộ tộc, thu tộc nhân dưới trướng, muốn dựng nước, xưng: Minh Kim.

Lại qua năm ngày, liền có một đội tự xưng là Đặc phái viên của Minh Kim quốc, cầu kiến Bùi Nguyên Tu, xin hân tấu thay với Hoàng đế Đại Chiêu quốc, Minh Kim Đế nguyện làm nước phụ thuộc, thần thiện hữu hảo với Đại Chiêu quốc.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94-1: Minh Kim quốc muốn liên hôn, nghe nói Cửu công chúa động tâm tư (1)

Editor: Bún.

Đại Chiêu quốc, Hoàng thượng lâm triều thảo luận chính sự ở điện Kim Loan, còn các Phiên vương và các thần tử trong vùng thảo luận chính sự ở điện Ngân An.

Bùi Nguyên Tu ở trong điện Ngân An ở Tỉnh Bắc Vương phủ gặp Đặc phái viên Minh Kim.

Bùi Nguyên Tu nhận ra được người cầm đầu đoàn đặc phái viên này, người này tên là Hàn Khôn, giỏi về kế sách, giỏi về tâm kế. Kiếp trước hắn chính là người bày kế cho Thừa Quận Vương, nhưng tại sao lúc này lại thành thần tử của Minh Kim quốc?

Bùi Nguyên Tu tự suy nghĩ, có lẽ vì hắn trọng sinh mà có một số ít chuyện bị thay đổi.

Kiếp trước, hắn không có thủ đoạn nuôi tay sai, dùng thô bạo đầu thô bạo, dùng Ba Sơn và Đức Lăng quân thúc bộ tộc còn lại. Hắn cạn tài ráo máng bộ tộc ngoại vực cạn tài ráo máng, cũng không cho "Minh Kim quốc" có cơ hội xuất thế.

Hàn Khôn đưa quốc thư lên, xin Bùi Nguyên Tu thay trình tấu lên Thuận Khai Đế. Cùng đưa lên còn có phần tạ lễ, năm miếng da chồn đen, một tấm da Bạch hổ, dĩ nhiên còn có châu báu và hân huyết lương châu. Bùi Nguyên Tu thầm nhủ mày. Da chồn đen vô cùng quý hiếm, ở Đại Chiêu quốc là vật ngự dụng của Hoàng thượng, nếu đại thần có được một món, cũng đều là do Hoàng thượng ban thưởng. Chưa nói đến da Bạch Hổ, theo hắn biết, trong tay Hoàng thượng cũng chỉ có ba tấm mà thôi. Hôm nay những món này ở trong tay mình. Vậy Minh Kim Quốc đang có ý gì? Do không biết luật lệ của Đại Chiêu quốc, hay là có tâm tư riêng?

Bùi Nguyên Tu nhìn danh mục quà tặng nhưng không nói, cầm quốc thư lên, thấy nội dung trong đó đại khái như sau: Quốc chủ Minh Kim quốc ngưỡng mộ Đại Chiêu quốc thịnh thế phồn vinh, muốn thần phục Hoàng đế Đại chiêu, là chuyện tốt của hai nước. Nếu như Hoàng đế Đại Chiêu cho phép, mỗi năm Minh Kim quốc nguyện tiến cống trăm con chiến mã, mười tám da chồn đen, da cáo đen, da gấu, da hổ...mỗi loại 20 tấm. Chi tiết những cống phẩm phía dưới Bùi Nguyên Tu lại không nhìn kỹ, chỉ dùng tay gõ nhẹ một cái lên hai chữ "Chiến Mã", mỗi móng khẽ nâng lên, thầm nghĩ: Minh Kim quốc này giỏi tính toán, Đại Chiêu quốc ở Trung Nguyên, thiếu nhất chính là ngựa tốt, hàng năm ngân lượng dùng để mua sắm chiến mã ở Thảo nguyên vô cùng lớn, phần tiến cống trăm con chiến mã thật rất mê người. Vậy mà, phẩm là chiến mã, nếu muốn thuần hóa, đều dùng biện pháp thiện. Dù là tiến cống ngựa tốt hơn nữa, không phải là ngựa đực thì Đại Chiêu quốc muốn gây đàn cũng là điều không thể.

Với lại, chiến mã đều đã được dạy dỗ, nếu động tay động chân từ trong, ra ám hiệu không tốt cho đám ngựa, ví dụ như: Chuông vang lên sẽ nhảy múa, hô lên chạy như điên, rồi những cái khác...vậy thì e là lúc đó kỵ binh của Đại Chiêu quốc thành thịt dê trên thớt rồi.

Bùi Nguyên Tu lại nhìn xuống dưới, phía dưới quốc thư: Vì biểu hiện giao tình của hai nước, Minh Kim quốc vì biểu hiện thành ý, dâng Nhũ Trắc công chúa của Thảo Nguyên, ký kết gắn bó suốt đời với Đại Chiêu quốc! Đã cùng đi tới kinh thành của Đại Chiêu quốc.

Đọc xong, Bùi Nguyên Tu nâng mắt quét qua ba vị sứ thần trong điện Ngân An, cuối cùng dừng trên người Hàn Khôn, từ từ mở miệng: "Quốc chủ Minh Kim quốc thật thành tâm, nhưng nếu muốn Hoàng thượng Đại Chiêu quốc đồng ý, chiến mã này đổi thành lương châu, thì sẽ nắm chắc hơn một chút."

Thần sắc của Hàn Khôn ngừng một chút: "Nếu lương câu huấn luyện thành chiến mã thì phải tốn rất nhiều tâm tư...chuyện này..."

Bùi Nguyên Tu ý vị thâm trường cười một tiếng: "Đại Chiêu quốc ta vẫn có vài nhân tài!"

"À? Nếu vậy thì tại hạ liền gửi thư cho quốc chủ, bàn bạc một phen, kính xin Tĩnh Bắc Vương cho bọn ta một chút thời gian!"

"Cứ tự nhiên."

Thương nghị xong, Bùi Nguyên Tu lệnh cho Bùi Đại dẫn đặc phái viên về dịch quán.

Ba ngày sau, quốc chủ Minh Kim quốc sai người đưa quốc thư mới. Bùi Nguyên Tu nhìn xong, gật đầu một cái, nói với Hàn Khôn: "Quốc thư của quý quốc Cô Vương tất sẽ trình tấu với Hoàng thượng Đại Chiêu, xin các hạ chờ ý chỉ của Ngõ Hoàng!"

Hàn Khôn dẫn người trở về dịch quán chờ tin tức, còn Bùi Nguyên Tu trở về thư phòng liền nghỉ tấu chương, nói toàn bộ mọi chuyện của Minh Kim quốc cùng với những lễ vật hán nhận được vào tấu chương trình lên, ở chung một chỗ với thư phụ của Minh Kim quốc, sai người nhanh chóng trong tám trăm dặm, mang đến kinh thành.

Lòng Bùi Nguyên Tu sáng tỏ, tất cả mọi chuyện đều nhìn Hoàng thượng, nếu hần là có tâm xử lý người, thì chắc chắn sẽ chết. Nếu trong lòng hần có người chỉ cần không lay động bày ra ngoài sáng cho người người biết rõ thì chỗ hoàng thượng cũng một mắt nhắm một mắt mở mà thôi. Bình Thân vương gia chính là người như vậy, yêu ngựa thành si, vài con ngựa quý Đại Uyên uy vũ oai hùng chỉ có hơn chứ không kém ngựa của Hoàng thượng. Nhưng, Thuận Khải Đế lại cười trừ, chỉ nói: "Cái này món đồ chơi thôi, Hoàng đệ thích thì nuôi đi!"

Hôm nay mình khổ tâm kinh doanh, hao tâm tốn sức vạch kế hoạch, cũng chỉ để Hoàng thượng phải dùng mình, còn để kiêu kỳ mình, nếu đã như vậy, sau này cầu hôn Cửu Nhi một kích sẽ đắc thủ. Nhưng nếu để Hoàng thượng có lòng nghi ngờ mình, thì trọng sinh mười đời cũng không có cơ hội để Hoàng thượng gật đầu đồng ý chấp nhận.

Cho nên, muốn biểu hiện trung thành thì phải mập mờ với những mằm mống muốn lôi kéo mình của phiên vương và Quận Vương.

Nửa tháng sau, Thuận Khải Đế thánh dụ đến Bắc Cương, triệu Bùi Nguyên Tu và phái đoàn Minh Kim Quốc vào kinh. Còn lẽ vậy Minh Kim quốc tặng Bùi Nguyên Tu, trong ý chỉ Thuận Khải Đế nói: "Trời Bắc Cương giá rét, da chồn đen, da hổ, Tĩnh Bắc Vương lưu lại dùng là được!"

Bùi Nguyên Tu lĩnh chỉ tạ ơn. Hàn Khôn chờ đợi được thánh dụ của Thuận Khải Đế, từ biệt Bùi Nguyên Tu trở về Minh Kim quốc bẩm tấu Quốc chủ, cũng chuẩn bị mang tất cả quốc lễ tới.

Còn Bùi Nguyên Tu thầm vui mừng trong lòng, bản thân hần là phiên vương, không cho gọi không được vào kinh. Ban đầu lúc tới đây lại vội vàng, ngay cả mặt Cửu Nhi cũng không được nhìn. Đáo mắt một cái đã là hai năm, không biết Cửu Nhi như thế nào, còn nhớ mình hay không. Nghĩ tới điểm này, Bùi Nguyên Tu lại lo sợ.

Lát sau hần liền triệu hai huynh đệ Bùi Đại và Bùi Tiểu đến trước mặt. Lấy ra một tờ đơn, lệnh cho bọn họ kiểm tra kho, cẩn thận sắp xếp vào trong hòm, chuẩn bị dùng khi hồi kinh.

Hai huynh đệ Bùi Đại nhìn tờ đơn mà hoảng thần, nhìn tất cả những vật trên đó đều là những đồ trân quý mà thương đội dùng mọi giá mua về. Hôm nay nhìn bàn tay của gia, chẳng lẽ muốn mang vào trong kinh?

"Gia..." Bùi Đại do dự mở miệng: "Nhiều như thế này muốn mang vào trong kinh? Cái này...chỉ sợ...quá...khoa trương..."

Bùi Tiểu ở bên cạnh gật đầu, đồng ý.

Sau khi được hai huynh đệ bọn họ nhắc nhở, Bùi Nguyên Tu cũng hiểu được. Mình đang suy nghĩ không biết Cửu Nhi thích gì, mang toàn bộ cũng được, đây đúng là suy nghĩ không chu toàn rồi.

Lấy lại tờ đơn trong tay Bùi Đại, giữ lại mấy món, rồi sau đó lệnh cho bọn họ đi chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94-2: Minh Kim quốc muốn liên hôn, nghe nói Cửu công chúa động tâm tư (2)

Editor: Bún.

Quay lại trong hoàng thành.

Lun Nguyệt nghe nói phía Bắc mới thành lập Minh Kim quốc, muốn thân thiện hữu hảo với Đại Chiêu quốc, hơn nữa còn đưa công chúa đẹp nhất tới liên hôn, không khỏi lòng dạ hẹp hòi.

Có khi nào nào công chúa này tới đây là muốn cho mình một tiểu muội không? Hay là cho một trong mấy vị ca ca một tiểu lão bà nhỉ? Nếu lấy lợi ích quốc gia ra để chọn, thì vị công chúa này gả cho phụ thân của nàng hoặc thái tử ca ca là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng mà trong lòng Lun Nguyệt, phụ thân nhà nàng là mẫu thân của nàng, thái tử ca ca là tẩu tẩu Trúc Xuân, tiểu ca là tiểu tẩu Tĩnh Nhu.

Mặc dù, nàng cũng biết, sau này khi thái tử ca ca kế vị, bên người không thể có một mình tẩu tẩu. Có điều, nhìn theo phụ thân nhà nàng, làm Hoàng đế thêm mười mấy hai mươi năm nữa tuyệt đối không thành vấn đề, nếu đã vậy thì sao không để cho tẩu tẩu hạnh phúc thêm mấy năm nữa!

Nhiều năm cùng chung sống, tình cảm giữa Lun Nguyệt và hai vị tẩu tẩu rất tốt. Có lẽ do chênh lệch tuổi tác khá lớn, nên hai vị tẩu tẩu cũng coi nàng là hài tử mà nuông chiều.

Việc này đâm trúng vào tâm lý gà mẹ che chở gà con của Lun Nguyệt, nếu bông hoa của thảo nguyên này tự hiểu, chọn gả cho đại ca, nhị ca, tứ ca cũng được, dù sao cũng là tiểu lão bà, gả cho ai cũng như vậy thôi. Chỉ cần không chọn phụ thân, ca ca, tiểu ca vậy thì không sao rồi. Nếu công chúa Trúc Nhã này đui mù, mình cũng không ngại ý sủng sinh kiều một lần, lộ vẻ uy phong của công chúa được sủng ái nhất Đại Chiêu quốc một lần.

Quyết định chủ ý, Lun Nguyệt cũng không phiền nào nữa. Ngồi trước kính trang điểm lưu ly để bốn người Hoán Ngọc trang điểm cho mình, chuẩn bị cung yến Trọng Thu tới nay. Suy nghĩ một chút, tối nay hẳn là "Gặp gỡ cừu nhân" mới đúng.

Mấy tháng trước, ở Linh Hữu nàng dụ dỗ chơi đùa với Nhiên Nhi, lúc phụ thân nhà nàng đang vui vẻ, Đại tỷ tỷ chợt quỳ xuống khóc cầu xin phụ thân bỏ qua cho nữ nhi nhà nàng năm đó ngu ngốc, tùy hứng đẩy Lun Nguyệt vào trong nước. Lại nói, hôm nay nàng ấy bị đẩy đi điện trang mười năm, tính tình nhu hòa hơn rất nhiều, trong lòng càng thêm hối hận vô cùng, chỉ muốn có cơ hội đứng trước mặt Lun Nguyệt dâng trà nhận lỗi.

Đại tỷ tỷ Ninh Bình công chúa nói xong than thở khóc lóc, dọa Nhiên Nhi sợ đến mức khóc thút thít.

Từ trước đến nay Thuận Khải Đế là người thích mềm không thích cứng, dù sao nữ nhi của Đại công chúa cũng là Ngoại tôn nữ của mình, huyết mạch tương liên. Lúc này nhìn Nhiên Nhi được Lun Nguyệt ôm trong lòng, liền nhớ tới năm đó ngoại tôn nữ của mình lúc nhỏ cũng như vậy, cũng được mình yêu thương mà lớn lên. Chẳng qua là càng lớn càng cứng mạnh, mới khiến hắn không thích.

Nếu hôm nay tính tình đã thu liễm, vậy thì...

Tâm Thuận Khải Đế mềm ra, quay đầu nhìn Lun Nguyệt.

Trước đó suy nghĩ của Lun Nguyệt đã thông suốt, biết khi nào nên làm gì, nên nói gì, nếu không, dù là được Thuận Khải Đế thích, cũng sẽ bị sự không biết điều của mình tiêu trừ đến không còn.

Hôm nay nhìn thấy phụ thân nhà mình có lòng bỏ qua, cười cười nói: "Toàn bộ đều do phụ thân làm chủ!" Dứt lời, lại quệt miệng nói: "Phụ thân nhìn nữ nhi như vậy, chẳng lẽ trong lòng phụ thân, Cừu Nhi là người không phân rõ phải trái, tính toán chi li với tiểu bối sao? Nếu nữ nhi là người như vậy, không phải là uống phí yêu thương mẫu thân phụ thân dành cho mình sao?"

Thấy nàng nói như thế, Thuận Khải Đế vẫy tay để Lun Nguyệt tới gần, đưa tay捏 mũi nàng, giả vờ tức giận nói: "Con khi này....!"

Lun Nguyệt cười lấy lòng, trong lòng cũng thầm nói: Đại tỷ tỷ đúng là tận dụng mọi thứ, để phụ thân nhìn Nhiên Nhi mà nhớ tới nữ nhi của nàng. Lấy tình động lòng người, lấy cảnh động chân tình cùng một lúc.

Thuận Khải Đế lại nói với công chúa Ninh Bình: "Cừu Nhi đã nói như vậy, liền để cho nàng trở lại thôi!"

Mặc dù trong lòng Ninh Bình ghen ghét Lun Nguyệt gặp may khoe mẽ như thế, nhưng trên mặt cũng tỏ vẻ vui mừng, phúc thân nói: "Nữ nhi cảm ơn phụ hoàng!" Rồi sau đó xoay người, nói với Lun Nguyệt: "Tỷ tỷ cũng thay mặt nữ nhi cảm ơn Cừu muội muội đại nhân đại lượng, ngày khác nhất định sẽ mang Hân Nhi tới nhận lỗi với muội muội!"

Lun Nguyệt cười nói: "Đại tỷ tỷ khách khí, trong mắt muội muội Hân Nhi cũng như Như Nhi mà thôi."

Thuận Khải Đế nghe xong, cười nhạt gật đầu. Tất nhiên là ông biết Cừu Nhi cung chiều Trang Nhã Như như thế nào, hôm nay nghe nàng nói như thế, trong lòng lại càng hài lòng, ông biết, khuê nữ bảo bối của ông là nha đầu trọng tình và đơn thuần.

Hài lòng quá lại dẫn đến lo lắng, nha đầu nhà mình ngoan hiền, nhân hậu như thế, nếu bị người có lòng tính toán thì phải làm như thế nào?

Nghĩ như vậy, trong nháy mắt Thuận Khải Đế cảm thấy buồn rầu. Nhưng ông lại không biết, nha đầu ngây thơ trong lòng ông, lòng còn dài hơn mấy con khi kia rất nhiều.

Trên dạ tiệc Trọng thu, giống như Lun Nguyệt đoán, gặp được tiểu cô nương năm đó kiều căng không ai bì nổi.

Cũng không thể nói là Tiểu cô nương, Trương Dur Hân còn lớn hơn mình mấy tháng. Nghĩ đến, thêm một năm nữa liền cập kê. Khó trách Đại tỷ tỷ vội vã muốn đón nàng trở về. Nếu không được phụ thân lên tiếng, muốn tìm nhà chồng tốt cũng khó khăn.

Chỉ thấy nàng cúi đầu, bước nhỏ, theo bên người Đại công chúa Ninh Bình, không nói nhiều, không hành động nhiều, hiển nhiên là một vị Đại gia khê tú đoan trang hiền thực.

Dùng tiệc xong, Thuận Khải Đế vẫn như quá khứ, ra lệnh cho mọi người tới Lục thu viên của mình ngắm cảnh.

Lung Nguyệt ngồi trong đình Ngũ Long, cười híp mắt nhìn Tiêu Nhi nhà mình giương cung bắn lựa màu.

Mặc dù hôm nay tiểu tử mới sáu tuổi, nhưng trên mặt đã có mấy phần phong thái của phụ thân Thái tử nhà hần. Cũng không biết có phải phụ thân hần truyền cho tính bảo vệ muội muội không mà vô cùng để ý tới Tiêu cô cô này. Luôn đứng thẳng bên cạnh Lung Nguyệt ra thế bảo vệ, khiến mọi người dở khóc dở cười.

Lúc này, hần đang có dáng có vẻ rút cung ra kéo căng, cần phải bắn roi ngọc bội ngâm được hình thỏ trắng treo trên nhánh cây cao nhất kia, đưa cho tiểu cô bảo bối của mình thưởng thức.

Nhìn mũi tên bay vèo một cái, mặc dù không vững vàng, nhưng cũng chạm vào ngọc bội nhưng chỉ khiến nó lung lay mấy cái chứ không rơi xuống.

Nhiên Nhi lại cầm một chiếc mũi tên, đưa vào trong tay hần, động viên nói: "Tiêu ca ca cố gắng lên!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95-1: Tỷ muội đấu tâm cơ, Tĩnh Bắc Vương ngắm trăng uống rượu tương tư (1)

Editor: Búnn.

Tiêu Nhi như tiểu đại nhân, khê vỗ mái tóc dài đen của Nhiên Nhi, nói: "Ngoan!" Rồi nhận lấy mũi tên, giương cung lên bắn.

Động tác như vậy khiến chúng quý nữ đi cùng khê che miệng cười không ngừng.

Năm mũi tên bay qua, ngọc bội treo trên ngọn cây cuối cùng cũng lung lay mấy cái, rơi xuống đầu cành.

Tiêu Nhi vui mừng đang muốn nhận lấy, lại bị một cánh tay ngang trên không cướp mất.

Không chỉ cướp ngọc bội, còn bị hần cùng khoác lên bả vai, vào chỗ Lung Nguyệt ở Ngũ Long Đình. Người này chính là hồn thể ma vương Lý Long Triệt.

Lung Nguyệt nhìn thấy một tiểu tử chừng mười hai mười ba tuổi, không một tiểu hài tử sáu tuổi, trong giây lát vô cùng buồn cười, trêu ghẹo nói: "Khi nào đệ lại thành Sơn Đại Vương cản đường đánh cướp vậy?"

Lý Long Triệt cười nói: "Vừa mới đây thôi!"

Thấy Lung Nguyệt và Lý Long Triệt cười đùa, chúng quý nữ bên cạnh ríu rít tiến lên hành lễ với Lý Long Triệt.

Lý Long Triệt giả bộ trầm ổn gật đầu một cái, rồi sau đó liền cáo từ, đi tìm bọn Minh Hiên. Lại thấy Đại công chúa Ninh Bình dẫn nữ nhi Trương Dư Hân tới đây.

Khoát tay một cái với chúng quý nữ đang hành lễ, cười nói với Lung Nguyệt: "Cửu muội muội khiến tỷ vất vả mới tìm được!" Rồi lại nói với Trương Dư Hân ở bên cạnh: "Hân Nhi không phải muốn nói xin lỗi tạ ơn với Cửu Hoàng di của con sao? Vậy thì đừng có ngượng ngùng!" Khê đẩy Trương Dư Hân một cái, lại cười nói với Lung Nguyệt: "Những năm nay Hân Nhi ở điền trang, tính tình càng lúc càng hướng nội. Đại tỷ tỷ liền thay mặt nữ nhi tạ ơn Cửu muội muội Đại nhân không chấp tiểu nhân, để Hân Nhi hồi kinh."

Trương Dư Hân cũng nói theo mẫu thân mình: "Hân Nhi tạ ơn Cửu Hoàng di! Xin Cửu Hoàng di tha thứ cho cháu gái chuyện mười năm trước trẻ người non dạ, mặc dù đụng phải Hoàng di nhưng cũng không phải cố ý!"

Lung Nguyệt cau mày, Trương Dư Hân này mới hồi kinh từ điền trang mới có hai tháng, vậy mà đại tỷ tỷ lại dạy nàng nói câu đó vào hôm nay, nói xin lỗi mình, nói gần nói xa lại lộ mình ý sùng sinh kiêu, tính toán chi ly với tiểu bối. Mỏ miệng chính là "một câu mười năm", đúng là chụp cho mình một cái mũ thật to!

Trên mặt lại cười nói: "Đại tỷ tỷ khách khí rồi, đây đều là phụ thân làm chủ. Muội muội chỉ ở trước mặt phụ thân nói mấy lời hay mà thôi." Rồi sau đó quay về phía Trương Dư Hân vẫy tay, nói: "Đã hồi kinh hai tháng rồi! Đã quen chưa?"

Lung Nguyệt cười thầm trong lòng, về mà không chào cũng là phi lễ. Mẹ con hai người nói gần nói xa gài bẫy ta, đáng tiếc Cửu công chúa ta cũng không phải là người không.

Mới đầu chúng quý nữ còn đồng tình với Trương Dur Hân, đường đường là nữ nhi của công chúa, huyết mạch hoàng gia, lại bị thân di của mình đẩy đi điền trang. Bây giờ nghe Lung Nguyệt nói, trong lòng cũng nhớ ra, mười năm trước công chúa mới bao lớn? Mọi chuyện ban đầu đều do Hoàng thượng xử phạt, có liên quan gì đến Cửu công chúa? Nghĩa trên câu nói của Cửu công chúa chính là nàng còn cầu xin Hoàng thượng cho phép Trương Dur Hân trở lại.

Nhưng Trương Dur Hân này mới trở lại hai tháng, mới có suy nghĩ cáo lỗi, cảm ơn, lại còn có câu hôm nay, thật đúng là có lòng rồi...

Mọi người đều là sống ở hậu trạch, nhưng việc ngầm ngầm xấu xa trong đó vừa nghĩ liền thấu.

Lại nghe Lý Long Triệt đột nhiên nói: "Tuổi nhỏ giết người thì không cần đền mạng hả? Hân Nhi còn lớn hơn Cửu tỷ tỷ nửa tuổi đấy! Ngày xưa lúc còn nhỏ tuổi nhân lúc trời lạnh đẩy mạnh tiểu di vào trong hồ, tâm này có thể nói là không độc sao? Hôm nay vừa vào mùa Đông Cửu tỷ tỷ vẫn sợ lạnh vô cùng! Tất cả đều cảm ơn sanh nữ(1) quan tâm!"

(1) sanh nữ: con của chị hoặc em gái.

Lý Long Triệt là dòng độc đinh trong nhà, từ nhỏ cùng lớn lên với Lung Nguyệt, tình cảm rất dày, làm sao có thể thấy nàng chịu một chút ủy khuất! Hân lại có thói quen làm theo ý mình, cũng không quản mặt mũi, chỉ nói: Người cho ta một thước, ta cho người một trượng. Ngược lại, nếu người đánh ta một quyền, ta sẽ trả lại người muôn vạn cước!

Lời hân vừa nói ra khiến mặt hai mẫu tử kia biến sắc, lúc đỏ lúc trắng lúc xanh lúc hồng, trông rất đẹp mắt.

Trong lòng Lung Nguyệt cười đến rút gân, trên mặt vẫn còn nghiêm túc, nói với Trương Dur Hân: "Chuyện trước kia liền coi như gió tan đi thôi, hôm nay Hân Nhi trở lại, thật tốt. Người cũng giống Như Nhi, đều là sanh nữ của ta, ta sẽ không bên này nặng bên kia nhẹ." Dứt lời liền tháo vòng tay Hồng bảo thạch khảm chim bồ câu trên cổ tay ngọc thon dài xuống, kéo tay Trương Dur Hân, đeo lên cho nàng, lại nói: "Coi cái này là lễ ra mắt Cửu Hoàng di cho người đi!"

Ai không biết trong tay Cửu Công chúa có nhiều vật phẩm vô giá, ai cũng biết vòng tay lại là cự phẩm, giá trị của nó phải nói là liên thành đấy!

Chúng quý nữ nghĩ: Nghe người ta nói mặc dù Cửu Công chúa thông tuệ nhưng cũng là người ngây thơ, xem hôm nay không giả một chút nào, còn có thể rộng lượng với người đẩy mình xuống nước lạnh như vậy.

Bọn họ lại không biết, vòng tay như thế này đối với Lung Nguyệt mà nói cũng chỉ là chín châu mắt sợi lông mà thôi, đặt trong đồ vật quý hiếm của nàng vốn không là gì.

Từng có một lần, niềm vui lớn nhất mỗi ngày của Lung Nguyệt chính là ôm hộp đồ trang sức đeo tay, tí mi thường thức từng cái một, trong lòng thầm kêu lên: "Tham tiền! Tham tiền!"

Dần dần thấy nhiều mới cảm thấy bình thường.

Đại Ninh Bình công chúa đào hầm không được, lại nhận được một đồng vui, miễn cưỡng cười cười hàn huyên mấy câu, thăm hân rồi đi.

Lung Nguyệt mỉm cười đưa mắt nhìn mẫu tử rồi đi, mới phát hiện, không thấy bóng dáng Như Nhi và Nhiên Nhi đâu.

Nghe người ta hỏi bẩm mới biết, Nhiên Nhi muốn đi vệ sinh, Như Nhi thấy Lung Nguyệt có chuyện, liền lặng lẽ dẫn nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95-2: Tỷ muội đấu tâm cơ, Tĩnh Bắc Vương ngắm trăng uống rượu tương tư (2)

Editor: Bún.

Lung Nguyệt nghĩ, đi theo còn có bà vú và đại nha hoàn, bảy tám người phụng bồi, liền ngồi cùng Hóa Diên ở Ngũ long đình chờ đợi, chơi với ba chất tử thiếu niên.

Thời gian chừng hai chung trà mà không thấy hai người trở lại. Trong bụng Lung Nguyệt có chút sốt ruột, mặc dù nói Lục Thu viên là viên tử của mình, còn có rất nhiều cung nhân thị vệ, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhưng, hôm nay nhiều người, không mở to mắt sẽ đụng phải.

Cho gọi cung nhân đến hỏi, đi thẳng theo hướng mà các nàng đã đi qua.

Không đi được bao xa, liền thấy phía trước cách đó không xa có mấy bóng người cao thấp lờ mờ. Lung Nguyệt một cái liền nhận ra người nhỏ bé được dắt tay chính là Nhiên Nhi.

Lôi kéo nàng chính là Như Nhi.

Thấy vậy, Lung Nguyệt yên lòng, đi về phía các nàng. Cách rất gần, hình như nghe được người đang ngăn cản các nàng nói gì đó.

"Như Nhi à, ngày thường mẫu thân đối đãi với con không tệ, dù thế nào thì chúng ta cũng là người một nhà, tiểu cữu con trúng tam giáp, đồng thân phận tiến sĩ, sau đó quyền góp được chức quan Bát phẩm, đến nay không tiến thêm được bước nào. Hôm nay con được lòng Cửu công chúa, nếu như có thể cầu xin nàng..." Người nói chuyện chính là kẻ mẫu của Trang Nhã Như, Nhị phu nhân Trang gia.

"Mẫu thân, triều đình dụng người hiền đức, nếu tiểu cữu thật sự có năng lực, chắc chắn sẽ được trọng dụng."

"Tiểu cữu con đương nhiên là người có năng lực, nếu không sẽ không trúng tiến sĩ, không phải sao? Trong triều có người làm quan sẽ rất tốt, nếu tiểu cữu con có thể thăng chức cao, sau này cũng có thể giúp đỡ con và Hà Nhi, không phải sao? Chỉ cần con cầu xin Cửu..."

Trang Nhị phu nhân còn chưa nói hết câu, lại bị cắt đứt.

"Như biểu tỷ, về thôi! Về tìm tiểu cô cô!" Nhiên Nhi cũng bị cản ở đây một lúc lâu, tính tình trẻ con đã sớm không chịu nổi. Mở miệng ngọng lịu ra nói.

Trang Nhã Như thấy lúc này Nhiên Nhi đã nước mắt lưng tròng, khom người ôm lấy nàng: "Được! Chúng ta về, đi tìm cô cô!" Rồi sau đó hành lễ nói: "Mẫu thân, nữ nhi đi trước một bước, đi lâu rồi, e là Cửu Hoàng đế sẽ lo lắng." Cáo từ xong liền muốn rời khỏi.

Lại nghe giọng bén nhọn của Trang Nhã Hà: "Hôm nay Trang Nhã Như nguoi cứng cánh, tìm được núi dựa thì giỏi rồi sao? Ban đầu tiểu cữu dẫn nguoi đi chơi như thế nào, nguoi quên rồi sao? Nguoi là tiểu nhân vong ân bội nghĩa!"

Nhiên Nhi còn nhỏ tuổi, lại được nuông chiều, chưa bao giờ nghe qua tiếng bén nhọn như thế, nhất thời liền khóc lên. Trang Nhã Như vội vàng vỗ nhẹ, khẽ dỗ dành. Trong lòng cười khò, nói: "Tiểu cữu dụ dỗ ta, chỉ là trêu chọc ta, để cho nguoi vui về thôi, trong lòng chúng ta đều hiểu..."

"Nguoi nói linh tinh! Tiểu cữu..." Trang Nhã Hà bị một câu đâm rách, nói bừa.

Vậy mà không đợi nàng ta nói xong, liền có người quát lên: "Hoa viên Hoàng gia, người nào lên tiếng lỗ mồm!"

Nghe vậy, mấy người quay đầu, thấy Lung Nguyệt được cung nhân vây quanh đi về phía này. Mấy tử Trang gia vội vàng hành lễ, Lung Nguyệt lại không để ý.

Người vừa mới lớn tiếng quát lên là Địch Thúy.

Nhiên Nhi vừa thấy Lung Nguyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ ủy khuất, nước mắt lưng tròng giương tay nhỏ muốn nàng ôm. Lung Nguyệt đau lòng, vội vàng nhận lấy dỗ dành. Hóa Diên cũng lấy khăn mềm ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Nhiên Nhi.

Đội tiểu nha đầu chỉ còn thút thít, không khóc nữa thì Lung Nguyệt cau mày nhìn về phía cung nhân đi theo Nhiên Nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn ngập vẻ không vui, trầm giọng nói: "Các nguoi chăm sóc chủ tử như thế nào? Gặp chuyện cũng không biết cho nguoi tới bẩm báo sao?"

Đại nha hoàn và bà vú của Nhiên Nhi vội vàng khấn đầu xin tha.

Lung Nguyệt cười lạnh: "Ta chắc chắn sẽ không lẩn lút chủ tử của các nguoi, mấy người các nguoi đi tới chỗ Anh Vương phi nhận phạt đi!" Lại nói với Đào Châu: "Em dẫn mấy người họ đi, nói tí mỉa mai chuyện với Anh Vương phi!"

Đào Châu nhận lệnh, dẫn theo mấy người xuống.

Trang Nhã Như thấy vậy, có lời muốn nói, lại bị Hóa Diên thăm kéo tay, lời nói tới miệng lại thu trở về.

Hai mẫu tử Trang Nhị phu nhân không được Lung Nguyệt cho phép, vẫn quỳ, không dám đứng lên.

Còn Lung Nguyệt mặc kệ lòng các nàng đang đánh trống, không thêm để ý, chỉ nói với Trang Nhã Như: "Con là huyết mạch Hoàng gia, là ngoại tôn nữ của Thuận Khải Đế Đại Chiêu quốc! Nữ nhi con vợ cả Ninh An công chúa, mấy cữu cữu lúc này trong viên tử, lại không nghe có người nào trúng tam giáp, đồng xuất thân tiến sĩ! Nhưng nếu có người nói láo xưng sai, chỉ cần cho người trời lại đưa tới Đại lý tự!"

Trang Nhã Như nghe vậy gật đầu, nói: "Cháu gái hiểu rồi!" Trong lòng hiểu được, tiểu đi đang chỉ cây dâu mắng cây hòe! Nói cho kẻ mẫu và Ngũ muội muội nghe.

"Ừ! Con hiểu thì tốt! Đừng bởi vì tính con tốt, nên cái nguoi thối tha, không rõ lại lịch dám nhận làm cữu cữu của con! Cửu cữu thực sự của con đều là chủ tử đang ngồi trong điện Ngân An!"

Lung Nguyệt nói xong, giống như không có hai mẩu từ kia, nhanh chóng rời đi. Để lại hai mẩu từ Trang gia kia suýt nữa nội thương.

Ở Bắc Cương, trong Tỉnh Bắc Vương phủ.

Trong đêm đoàn viên trọng thu, Bùi Nguyên Tu lại ngồi một mình dưới trăng uống rượu, bóng dáng cô độc.

Nửa tỉnh nửa say, hoảng hốt nhớ lại kiếp trước, trong lòng thầm cảm thấy khổ sở không thôi.

Một năm kia, cũng là cảnh này.

Hắn từ doanh trại về sớm, vốn muốn tới chính viện, trải qua đêm đẹp với Cửu Nhi. Lại bị nhi tử nửa đêm kéo tới thiên viện, bồi hấn thả đèn Khổng Minh⁽¹⁾. Nhất thời mềm lòng, bồi hấn chơi đến nửa đêm.

(1) Đèn Khổng Minh: lợi dụng nguyên lý không khí nóng thì tương đối nhẹ có thể bay lên cao mà chế thành chiếc đèn giấy, bên trên không có miệng, tìm đèn sau khi cháy xong thì không khí nóng đẩy áp ở bên trong làm cho đèn bay lên cao. Tương truyền do Gia Cát Lượng thời Tam quốc chế ra, đèn sáng hai chữ Khổng Minh, vì vậy kêu là đèn Khổng Minh. Thứ từ, di nương còn có mình...

Lúc này nhớ lại, hẳn là càng khiến Cửu Nhi đau lòng.

Đợi đến lúc hắn trở về chính viện, tìm khắp nơi không thấy bóng dáng Cửu Nhi, hỏi người làm, tìm tới Lão Mai Cư. Thấy trên bàn đá đầy cua béo tươi ngon, Cửu Nhi không hề đụng vào, lại tự mình uống rượu.

"Tương tư ký dư nguyệt, nhất hộc thanh tửu độc chúc. Dạ thâm hoa thụ khứ, chích ảnh cô ý lan sách. Nhất khúc chung, thu phong lương, lệ ngân san. Kim dạ trung thu tế nguyệt viên, minh nhật thủy quán nguyệt bán loan. Nguyệt minh nguyệt ám nguyệt hình đan, thủy cộng vũ biên tiên!" (Tạm dịch nghĩa: Gửi tương tư vào trăng, một hộc (2) rượu trong tự mình uống. Đêm khuya hoa ngủ, bóng dáng cô độc dựa vào lan can. Một khúc cuối cùng, gió thu lạnh, nước mắt rơi. Trăng tối nay tròn như thế, ngày mai ai còn quan tâm trăng ngày rằm. Tháng trăng tròn trăng khuyết, ai sẽ cùng nhau cùng mùa ngà nghiêng.)

(2)Hộc: dụng cụ để đo dung tích thời xưa, dung lượng bằng 10 đấu, sau đổi thành 5 đấu.

Đây cũng là bài thơ kiếp trước Lung Nguyệt khẽ ngâm lúc chén choáng say, nghe xong làm tâm hắn đau không dứt. Cho đến kiếp này, vẫn rõ ràng như ngày hôm qua.

Bùi Nguyên Tu uống cạn ly rượu: "Cửu Nhi...kiếp này nhất định sẽ không phụ nàng..." Khóe mắt rơi một giọt lệ, chìm vào cơn say.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96-1: Đêm trọng thu trung bộc nói Vương gia, Hoàng thượng triệu Bùi Nguyên Tu trở về kinh thành (1)

Hôm sau, Bùi Nguyên Tu tỉnh lại ở chính phòng tại Lão Mai Cư, từ trên giường êm ngồi dậy, vuốt vuốt mi tâm.

Đúng lúc nghe cửa phòng vang lên, Bùi Đại nâng mâm trà đi vào.

"Gia, ngài tỉnh rồi sao? Nửa đêm hôm qua thấy ngài say, thấy chỗ này gần nên đưa ngài vào đây nghỉ. Canh giải rượu vừa mới nấu xong, ngài uống chút đi!"

Sau chơi hội hôm qua, Vương gia nhà hắn đuổi hắn và Bùi Tiểu đi, nói để huynh đệ bọn họ theo các huynh đệ thân vệ ra ngoài giải trí, trong vương phủ đã có thủ vệ.

Đợi lúc nửa đêm hai huynh đệ bọn họ trở về, tìm ngoại viện mấy lần cũng không thấy Vương gia nhà mình đâu. Tiểu đệ Bùi Tiểu của hắn nói: "Chẳng lẽ gia của chúng ta lại để hoa mai câu hồn rồi?"

Thảm Tam còn cười hắn: "Cẩn thận cái mộng của ngươi! Lại để cho gia đập đấy!"

Kết quả tới nhìn Lão Mai Cư, vương gia nhà hắn ở chỗ này thật.

Một mình say ngất xiêu ở thạch đình Mai Lâm. Được mấy huynh đệ bọn họ khiêng về phòng, trong miệng vẫn còn nhắc đi nhắc lại, dứt quãng mấy từ a Nguyệt, a Loan, a Viên, a Bán! Trong số bạn họ không có người nào có thể nghe hiểu!

Phục vụ gia ngủ xong, hắn và Bùi Tiểu cũng ngủ ở hai bên cửa.

Nói thử xem những ngày gia nhà hần trôi qua là những ngày gì. Trong Tĩnh Bắc Vương phủ có tổng cộng năm ba tử là nữ, còn là thê tử của quân sự, đều đã 40, 50 tuổi rồi. Cả nhà trên dưới ngay cả nha hoàn cũng không có, đều là nam nhân, hận ngay cả con chim đầu cành rơi xuống cũng là đực.

Hai huynh đệ bọn họ cũng đã 20 rồi, cũng đến tuổi cưới vợ, gia còn lớn hơn huynh đệ bọn họ đến vài tuổi, tuy nói phu nhân chính phòng phải lựa người tốt, nhưng đến nay ngay cả nha đầu thông phòng cũng không có thì không nên, ngay cả thanh lâu cũng không đi qua.

Nếu nói gia nhà hần từ nhỏ ở trong quân, là nam nhân thành thật, không có thói quen thân cận nữ sắc? Xấu hổ? Thì cũng không hẳn vậy, thỉnh thoảng gia nhà hần có tiếp xúc với mấy cô nương, cũng vô cùng tao nhã lễ độ, không thấy có chỗ nào không ổn.

Chẳng lẽ....

Suy nghĩ một chút, Bùi Đại không khỏi rùng mình một cái.

Lại thấy Bùi Tiểu dùng cùi chỏ đẩy đẩy hần: "Ca! Ca nói xem có phải long dương của gia không tốt, cho nên chỉ thích đồng tính thôi không? Mấy năm này đều trong quân, thấy đâu cũng là nam nhân..."

"Chớ nói bậy, cẩn thận roi ngựa của gia đánh chết đệ! Con mắt nào của đệ thấy gia với nam nhân nào không minh bạch? Ngày thường gia cẩn thận nhất chính là hai huynh đệ ta..." Ặc....Nói đến chỗ này, Bùi Đại sát sát cánh tay, mới vào mùa thu mà trời đã lạnh hơn rồi.

"Ca này!" Bùi Tiểu chà xát cằm, nói: "Gia sẽ không coi trọng huynh đệ ta, tuy nói trong doanh trại hai huynh đệ ta cũng được coi là người thanh tú, nhưng so với gia thì còn kém xa! Nếu gia chọn, thì cũng phải chọn người có dáng vẻ như Minh tướng quân Minh Thúc."

Bùi Đại nghe vậy, trợn mắt, vỗ vào gáy Bùi Tiểu một cái: "Nói bậy! Tự tìm đường chết! Gia ta có thể có đam mê như vậy sao? Đệ muốn nhà họ Bùi đoạn hương khói sao? Coi chừng lão gia chúng ta nhảy từ trong quan tài ra quát chết đệ!"

Bùi Tiểu che gáy, lặng lẽ cười hai tiếng, nói: "Cũng đúng! Nếu gia chúng ta có say mê này, sao chưa thấy đi tới Nam Phong quán..."

Còn chưa nói xong, lại bị Bùi Đại nhắc chân đạp một cước!

"Đệ lẩn đi! Đệ đúng là đồ không đáng tin cậy, ta ở chỗ này coi gia, đệ đi nghỉ ngơi đi! Nhỡ đánh thức gia, ta sẽ bị đệ liên lụy phải ăn roi!"

Bùi Tiểu nhảy một cái, từ trên đất nhảy dựng lên, lặng lẽ cười hai tiếng, rồi rời đi.

Một mình Bùi Đại ở lại coi chừng, thỉnh thoảng nhìn trong phòng một cái, nhìn xem gia nhà hần có chỗ nào không thoải mái không. Cho đến khi trời sáng hần, mới đi vào phòng bếp nấu một chén canh giải rượu, bung vào.

Bùi Nguyên Tu nhận lấy, uống một hơi cạn sạch, rồi sau đó phân phó: "Mức nước, để ta rửa mặt!"

Bùi Đại trả lời một tiếng rồi đi ra ngoài, không lâu sau bụng chầu nước vào. Bùi Tiểu theo chân bụng khay đồ ăn vào.

Bởi vì đêm qua say rượu, Bùi Nguyên Tu cũng không đến Võ trường luyện quyền cước như mọi ngày nữa, dùng bữa sáng xong liền ở thư phòng ngoại viện.

Lễ trọng thu, hần cho phép phụ tá tiên sinh và 12 thân vệ nghỉ một ngày, cho nên bây giờ không có việc gì, chỉ ngồi ngáy ngốc trong thư phòng. Rảnh rồi liền tìm sách binh thư đọc.

Gần tới trưa, Bùi Tiểu tiến lại bắ, Ngô tướng quân và Phưong tướng quân tới tìm Vương gia uống rượu.

À, hai vị Tướng quân đều là hai người theo phụ thân của Bùi Nguyên Tu là Bùi Chiến vào sinh ra tử, nhắc tới cũng được coi là đồng lứa với Thúc bá của Bùi Nguyên Tu. Ngày hôm nay, không vì gì khác, là vì khuyên hần mau lấy vợ.

Bùi Nguyên Tu nghe xong, cũng không để ý lắm, chỉ cười không đáp. Rồi lại xin hai vị tướng quân yên tâm, hần tự có tính toán.

Qua lễ trọng thu, không tới hai ngày, Minh Kim quốc bên kia liền đưa thư tới, nói 15 ngày sau, Đại Vương tử Minh Kim quốc dẫn đoàn hộ tống bào muội Nhã Trắc công chúa vào kinh.

Bùi Nguyên Tu trả lời: Xin đợi đại giá!

Sau lần này không tới nửa ngày, Thừa quận vương cũng gửi thư nói: "...khuyến tử và tiểu nữ vào kinh viếng thăm ngoại tổ, muốn cùng đồng hành với Tĩnh Bắc Vương, cầu mong một đường sẽ quan tâm..."

Bùi Nguyên Tu thầm cười trong lòng, nghĩ đến chủ ý này của Thừa Quận vương hần là từ sau khi biết được Minh Kim quốc thần phục mới nghĩ ra. Có điều, cách này cũng rất hợp lý.

Đại chiêu quốc có luật, phạm là những người liên quan đến Phiên Vương, Quận Vương, đều không cho gọi không được vào kinh. Nhưng nữ tử lại không bị hạn chế, chỉ là hộ vệ đi theo không được quá một trăm người.

Lần này Bùi Nguyên Tu nhận lệnh vào kinh, lại có trách nhiệm bảo vệ sứ đoàn nặng nề, hộ vệ mang theo hẳn là tinh binh ngàn người.

Một nhóm người lặn lội đường sá ngàn dặm xa xôi, trên đường đi khó nói sẽ không gặp phải rắc rối, phụ thân vì nữ nhi tìm nơi an thân che chở thì cũng là vô cùng hợp lý.

Nhưng Thừa Quận Vương cũng vô cùng thông minh.

Hắn là Thừa quận vương rất tự tin với nữ nhi xinh đẹp của mình, Bùi Nguyên Tu vẫn chưa đồng ý hôn sự, hẳn là do chưa nhìn thấy nhan sắc của nữ nhi, nếu hôm nay có cơ hội một đường bảo vệ vào kinh, không sợ Bùi Nguyên Tu này không đậm tâm.

Huống chi, nghe nói trong sứ đoàn lần này còn có một vị được xưng là bông hoa của Thảo Nguyên Công chúa Trắc Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96-2: Đêm trọng thu trung bộc nói Vương gia, Hoàng thượng triệu Bùi Nguyên Tu trở về kinh thành(2)

Editor: Búnn.

Mặc dù đưa nữ nhi tới cửa không được tự nhiên lắm, nhưng vì lo sợ xảy ra chuyện không tốt, Thừa Quận Vương mới đưa ra cách này.

Bùi Nguyên Tu nhìn một cái đã hiểu, môi mông ẩn chứa ý lạnh, lệnh cho phụ tá viết thư nói: "Xin Vương thế tử và Quận quân chờ ở Dương quan phủ."

Dương quan phủ là cửa ải giao tiếp giữa đất phong của Bùi Nguyên Tu và đất phong của Thừa quận vương.

Đầu tháng chín, Bùi Nguyên Tu tự mình dẫn 1000 tinh binh, Bùi Đại, Bùi Tiểu và 12 thân vệ, hộ tống sứ đoàn Minh Kim quốc tới Dương quan phủ hội hợp với huynh muội Thừa quận vương thế tử.

Qua trạm dịch quan ải, bố trí ổn thỏa cho sứ đoàn Minh Kim quốc, Thừa Quận Vương thế tử dẫn muội muội Lý Cảnh Nhan tới phía trước bái kiến Bùi Nguyên Tu.

Ngồi ở vị trí chính chủ, nhìn bóng dáng xanh lam thướt tha được đưa tới bên trong phòng khách, cẩn thận phúc thân hành lễ.

Quanh thân Bùi Nguyên Tu nhất thời tràn ra khí lạnh lẽo, bàn tay quanh năm múa kiếm nên tràn đầy vết chai nắm chặt thành quyền dưới vạt áo. E sợ bản thân không thể nén được hận ý thấu xương sẽ bóp nát chết tại chỗ.

Trên mặt lại vẫn như bình thường nói: "Quận quân đa lễ!" xong cũng không nhiều lời nữa, chỉ xoay người hàn huyên với Thừa quận vương thế tử Lý Quảng Trạch.

Lý Cảnh Nhan thấy Bùi Nguyên Tu là người đoan chính, không tiện nói nhiều với nữ tử nên chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống, yên lặng nghe hắn nói chuyện phiếm với huynh trưởng. Thỉnh thoảng liếc nhìn hắn một chút, trên mặt liền không nhịn được đỏ lên.

Hai năm trước mình vừa mới cập kê liền nghe phụ vương nói đã tìm cho mình một mối hôn sự tốt, đăng trai chính là vị nhân thần Tĩnh Bắc Vương trẻ tuổi nhả nhặn trước mắt này.

Mỹ nhân yêu anh hùng, mới đầu nàng nghe xong trong lòng cũng rộn ràng, vậy mà bị Tĩnh Bắc Vương lại kéo dài, không gật đầu đồng ý, cũng không biểu hiện cự tuyệt, khiến cho nàng hôm nay đã qua 17 tuổi, mà vẫn chưa có nơi để dựa vào, vô cùng xấu hổ, tự nhiên cũng không thể thiếu việc khiến thứ muội trong nhà trộm cười nhạo.

Trong lòng Lý Cảnh Nhan vô cùng đố kỵ, chỉ nói: Hay cho Bùi Nguyên Tu nguoi, cùng lắm chỉ là tên mãng phu nhỏ bé, được hoàng thượng vừa mắt, mới được phong phiên vương, cũng không phải là người độc chiếm thiên hạ như nhà họ Lý ta, được hôn sự như vậy, lại còn giả vờ kiêu căng, thật đúng là không biết điều.

Nửa tháng trước nghe nói Phụ vương để huynh trưởng bồi mình vào kinh thăm ngoại tổ, trên đường còn có Bùi Nguyên Tu đồng hành, trong lòng thầm nghĩ, muốn nhìn xem hắn là thần phật phương nào mà dám đối xử với mình như vậy.

Hôm nay vừa thấy, Lý Cảnh Nhan chợt cảm thấy mất tinh thần. Người trước mắt, mày kiếm mắt sáng, vô cùng anh tuấn, vai rộng lưng vững, vừa nhìn đã biết là người luyện võ, lại không có chút thô lỗ nào, mà còn lộ ra vẻ uy nghiêm mờ mờ, không phải là loại phàm phu tục tử có thể so sánh được.

Thường thấy dáng vẻ các ca ca trong nhà mười phần thư sinh, gặp Bùi Nguyên Tu trong oai hùng lộ vẻ nho nhã, làm sao có thể không khiến nàng động tâm. Trong lúc nhất thời lại khiến mình vô cùng lúng túng khôn quần đến muốn nhảy lên tận chín tầng mây vì nguyên nhân mình muốn gặp hắn. Chỉ nghĩ

những ngày này phải làm thế nào, những điều phụ vương nói thật khiến mình động tâm.

Tĩnh Bắc Vương nghỉ ở trạm dịch Dương quan phủ hai ngày rồi sau đó lên đường.

Dọc đường đi tất nhiên không thể thiếu cảnh hai vị thiên chi kiều nữ mình tranh ám đấu.

Lý Cảnh Nhan đối với Bùi Nguyên Tu đương nhiên là yêu thương không dứt, luôn khiến mình thật xinh đẹp khi xuất hiện trước mặt hắn.

Vị Trắc Nhã Công chúa kia lại vô cùng ghét bỏ mọi hành động của nàng ta. Nữ tử thảo nguyên xưa nay vô cùng thẳng tính, nàng sinh ra đã đẹp, từ nhỏ được quốc chủ Minh Kim quốc nâng trong tay như bảo bối, nói một không hai, từ trước tới nay đều là người khác lấy lòng nàng, hôm nay liền đường thành tính cách đại nữ nhân. Người như vậy, không ưa nhất chính là người cam tâm làm tôi tớ cho người khác như Lý Cảnh Nhan! Thường đứng trước mặt nàng lợi dụng lúc nàng sơ ý mà nói mấy câu tràn ngập lời trào phúng.

Lý Cảnh Nhan cảm thấy vị Trắc Nhã công chúa coi trọng Bùi Nguyên Tu, cho nên mới hành động như thế. Mặc dù ghen đến mức nội thương, nhưng cũng hết sức nhẫn nại, khiến mình có vẻ đại độ, có thể đảm đương chủ mẫu vương phủ. Muốn lấy được lòng Tĩnh Bắc Vương phủ, vị Trắc Nhã công chúa này chỉ có thể là bại tướng dưới tay nàng ta thôi.

Bởi vì có hai vị được sủng ái đi cùng, đội ngũ của Bùi Nguyên Tu đi chậm vô cùng, ngày nào cũng phải dừng nơi nghỉ, ngày sau lại nhờ trại lên đường. Mãi đến gần tháng 10 mới tới ngoại thành.

Sáng sớm một ngày nào đó, lúc hạ doanh trại, 12 thân vệ xoay quanh đồng lửa nói chuyện tào lao.

Thẩm Tam chọc chọc lão Ngô nói: "Hắc! Nhìn xem! Quận quân này lại tới tìm Vương gia của chúng ta rồi!"

Lão Ngô bĩu môi dỗi dầy, nói: "Xinh thì có xinh, nhưng nữ nhân này không thận trọng, cũng không đoan trang, không xứng với gia của chúng ta!"

Mạch thạch đầu nói: "Sao lại không xứng, vị quận quân này lớn lên xinh đẹp, lại đủ ôn nhu, trong lòng lại có gia chúng ta, thân phận cũng tương xứng, người ta chính là người hoàng gia đấy."

Những người khác cũng ríu rít gật đầu.

Chỉ mình lão Ngô không đồng ý nói: "Ta đây chính là cảm thấy không xứng!" Rồi sau đó không nói lời nào nữa, buồn bực cúi đầu gặm thịt khô.

Lời hắn nói khiến mọi người gạt đi.

Giờ ngo hôm sau, cuối cùng Đại quân của Tĩnh Bắc Vương cũng tới Bắc Giao Kinh thành.

Bùi Nguyên Tu cười bảo mã, đứng đầu đội ngũ, chợt thấy bên trái sườn núi cách đó không xa có một người cưỡi ngựa lao xuống với tốc độ cực nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97-1: Cứu công chúa dạo chơi ngoại thành, ngựa quý hoảng sợ, dọc đường Tĩnh Bắc Vương gặp cứu giai nhân (1)

Editor: Bún.

Bùi Nguyên Tu chăm chú nhìn.

Thấy người tới lại là một nữ tử, hồ phục đỏ thẫm viền vàng, phía dưới là một con ngựa hoa sư tử ngọc tuyết. Chiếc chuông trên cổ con ngựa vang lên giòn tan. Mà lúc này âm thanh nghe được cũng chỉ là hoảng hốt không theo tiết tấu gì.

Trong thoáng chốc Bùi Nguyên Tu cảm thấy bóng dáng yêu kiều đang phóng như điên kia chạy quen thuộc.

Thân vệ vẫn theo bên cạnh Bùi Nguyên Tu là lão Ngô, lúc này cũng nhìn thấy một người một ngựa. Hắn chỉ thấy một bóng người mặc y phục màu đỏ chạy như điên về phía đội ngũ của bọn họ, mục tiêu dường như nhắm thẳng vào Vương gia.

Một đội nhân mã cách đó không xa đuổi sát theo con ngựa.

Lão Ngô quá mức quen thuộc với tình cảnh này, rõ ràng cô nương kia có ý định với vương gia nhà hắn rồi. Hắn ghim cương ngựa, di chuyển đầu ngựa, ngựa của hắn liền chắn trước thân Bùi Nguyên Tu, dáng vẻ giống như quyết bảo vệ trinh tiết của Vương gia, nói to: "Có lão Ngô ở đây, nhất định sẽ bảo vệ Vương gia!"

Vậy mà, còn chưa nói xong, đã thấy Vương gia nhà hấn điều khiển ngựa, phóng qua hấn, đi thẳng về phía thân hình màu đỏ kia. Hai con ngựa sát nhau, liền ôm người kia vào trong lòng, ôm thật chặt.

Trong lúc nhất thời, lão Ngô có chút ngẩn người, Bùi Đại Bùi Tiểu còn ngu hơn, cận vệ của Vương gia không mặt ai còn bình thường.

"Này...này..." Lão Ngô thốt lên hai tiếng, cũng không tiếp tục nói nữa.

Mọi người cũng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm bóng dáng màu đỏ được Vương gia ôm vào lòng như châu như bảo kia, trong lòng thầm cảm thấy vô cùng kỳ lạ, trong miệng giống như nhắc đi nhắc lại một câu: Hôm nay Vương gia bị sao vậy? Ngày thường tránh nữ sắc như tránh ôn dịch, vừa rồi lại vô cùng hoan nghênh. Không bình thường, quá không bình thường.

Đang lúc mọi người nói thầm trong lòng, đội ngũ xe ngựa cũng tiến lại đây, bên trong xe truyền ra âm thanh: "Người nào lớn mật, dám kinh động Vương gia!"

Nói lời ấy chính là Quận quân Lý Cảnh Nhan. Chuyện vừa rồi mới phát sinh, không thoát khỏi cặp mắt của Lý Cảnh Nhan. Cuộc sống mấy ngày nay của nàng ta chính là như vậy, ngồi bên trong xe ngựa, khẽ vén màn lụa mỏng lên, si mê ngưng mắt nhìn về phía Bùi Nguyên Tu ở đội dẫn đường. Dù chỉ là bóng lưng cũng khiến tâm hồn thiếu nữ của nàng ta hoài xuân, yêu say đắm vô hạn.

Trong lúc đó, một người một ngựa đột nhiên chạy về phía đoàn xe. Còn Bùi Nguyên Tu, sắc mặt ngày thường vốn không chút thay đổi, mang tướng mạo Vương gia vội vàng chạy thật nhanh về phía người kia, ôm vào trong lòng. Nữ nhân trời sinh giác quan thứ sáu vô cùng nhạy bén, trong đầu ngay lập tức sinh ra cảnh giác đối với người kia.

Vội vàng lệnh phu xe đuổi lên phía trước, quát lớn.

Vậy mà, nàng ta còn chưa nói xong, liền có giọng nam quát át: "Lớn mật! Thụy Mẫn công chúa ở trước mặt, ai cho ngươi hô to gọi nhỏ! Còn không mau làm lễ ra mắt!"

Người nói chuyện chính là Chu thống lĩnh của Kim Ngô Vệ từ phía sau đuổi tới cùng 12 thân vệ của công chúa. Còn người được Bùi Nguyên Tu ôm thật chặt trong ngực chính là Lung Nguyệt.

Hai ngày trước, Lý Long Triệt năn nỉ nàng xuất cung giải tỏa một chút. Trong lòng Lung Nguyệt biết, con khi kia lại ngựa tay, muốn cưỡi ngựa, hơn nữa còn phải cưỡi ngựa tốt. Bởi vì Bình hoàng thúc yêu ngựa như mạng, còn Lý Long Triệt kia cũng là người hỷ ngựa cao tay, cho dù hấn có cẩn thận hơn cẩn thận nữa, cẩn thận lắm cẩn thận vừa, bảo mã lương câu vào trong tay hấn, cũng khó sống thọ và chết tại chỗ, không phải là thương tàn thì cũng chính là chết oan uổng. Không thể khôn làm người khác nghi ngờ hấn trời sinh khắc bảo mã.

Cho nên, Bình hoàng thúc ôm chặt bảo mã, chỉ ném cho Lý Long Triệt một con ngựa mộng cổ, để cho hấn cưỡi khắp nơi tung hoành. Khiến hồn thể ma vương Lý Long Triệt này mỗi ngày nhìn ngựa hoa sư tử ngọc tuyết của nàng chảy nước miếng.

Lung Nguyệt nhìn đôi mắt long lanh đang nhìn mình của hấn, trong đó có lẫn vào dáng vẻ muốn trưng cầu kiến, nhất thời mềm lòng, gật đầu đồng ý. Hẹn Bát tỷ tỷ, lại đưa thiệp cho Trang Nhã Như, hôm nay tới Bắc Giao thường Hồng Diệp.

Trang Nhã Như tới đúng hẹn, theo tới còn miếng thuốc cao bôi trên da chó Trang Nhã Hà. Còn đáng ghét hơn chính là dẫn theo Lỗ Phong biểu ca tám sào tre đánh cũng không được, khiến Lung Nguyệt vô cùng tức giận.

Vậy mà Trang Nhã Hà lại nói: "Các huynh trưởng đi học, không thể thoát thân được, bọn đệ đệ lại nhỏ. Mẫu thân sợ thần nữ và Nhị tỷ tỷ hai cô nương ra ngoài bất tiện, nên mới mời biểu ca đi cùng."

Nghe xong, là giải thích hợp tình hợp lý cỡ nào, nếu nàng trở mặt đuổi người thì đúng là không đếm xỉa tình người.

Lung Nguyệt chỉ ừ một tiếng, cũng không nhiều lời, chính là ngầm cho phép.

Đoàn người tới Bắc Giao, Lung Nguyệt liền chìm vào trong cảnh đẹp. Cây phong đỏ, cây hoàng lư trải khắp núi, khiến Lung Nguyệt chợt nhớ tới hai câu thơ không biết từ đâu tới: Hồng Diệp vũ thu sơn, chi đầu tự hỏa lư.

Xuống xe ngựa, liền lệnh cho Hoán Ngọc, Tiền Bích tới trải khăn trải đã chuẩn bị từ trước ra, tiện bày dĩa và trà bánh ra. Sau đó gọi Hóa Diên, Trang Nhã Như ngồi lên khăn, nhìn cảm giác mùa thu của kiếp trước. Cũng không để ý tới Lý Long Triệt, để hấn cưỡi ngựa đi dạo trong rừng.

Ai ngờ khi mà tỉnh kia trở về lại dẫn theo một vị khách không mời mà đến, Trương Dư Hân.

Lung Nguyệt cau nhẹ lông mày, Lý Long Triệt lập tức chân chó chạy tới, nhỏ giọng nói với nàng: "Đệ cũng không còn cách nào khác, là nàng mặt dày mày dạn muốn theo tới."

Lung Nguyệt liếc hấn hồi lâu, chung quy cũng bị dáng vẻ chân chó kia chọc cho bật cười, rồi sau đó ngắt một quả nho nhét vào trong miệng hấn.

Mặc dù tuổi mình không lớn lắm, nhưng bối phận vẫn còn đó, cũng không thể đuổi cháu gái đi. Dù trăm vạn điều không thích, nhưng vẫn phải đi cùng Trương Dư Hân.

Có điều, Trương Dư Hân lại biết điều, du ngoạn nửa ngày, tâm tình của mọi người cũng coi như vui vẻ, không có làm ra chuyện gì gọi là quá mức.

Vậy mà, dọc đường về lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hóa Diên và Trang Nhã Như dẫn theo mấy nha hoàn ngồi lên xe ngựa.

Lung Nguyệt cười ngựa của mình, cùng trò chuyện với Lý Long Triệt, Trương Dư Hân cũng cười ngựa trắng bên phải phía sau nàng.

Mắt nhìn ra khỏi rừng.

Đột nhiên, ngựa của Lung Nguyệt hí một tiếng, chạy như điên. Lung Nguyệt ngồi trên nó lập tức bị lắc lư đung đưa, sắc mặt trắng bệch, trong nháy mắt sau khi hoảng hốt, nàng nhanh chóng cúi người ôm chặt cổ ngựa, cũng không để ý gì, theo thân ngựa đang pháp phòng, vọt ra khỏi rừng.

Nàng biết, ngựa của mình là bảo mã lương câu khó có được, ngựa bình thường rất khó đuổi theo. Nhưng vì mình thương nó, cũng không sai người thiến, khiến cho bản tính trời sinh kiêu ngạo của nó không giảm được bao nhiêu, hôm nay vì kinh hãi nên mới bị như vậy. Nói vậy, việc bọn Chu thống lĩnh muốn đuổi theo càng thêm khó khăn.

Lúc này, Lung Nguyệt chỉ có thể giữ chặt lấy nó, đảm bảo mình không bị nó hất đi. Tốc độ như vậy, nếu rơi xuống không chết thì cũng tàn phế. Chỉ đợi cảm giác sợ hãi của nó qua đi, chạy cũng mệt sẽ dừng lại.

Lúc Lung Nguyệt đang nhắm chặt hai mắt ôm chặt cổ ngựa, cánh tay càng lúc càng vô lực thì lại có một cánh tay vững chắc, giữ thắt lưng của nàng, dùng sức, ôm nàng từ lưng ngựa lên. Sau đó, nàng liền được vấy vào một lồng ngực kiên cố.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97-2: Cứu công chúa dạo chơi ngoại thành, ngựa quý hoảng sợ, dọc đường Tĩnh Bắc Vương gặp cứu giai nhân (2)

Editor: Búnn.

Mùi bụi đất xen lẫn mùi nắng, xông vào cánh mũi nàng.

Âm thanh hùng hậu vang lên bên tai nàng: "Đừng sợ, đừng sợ, không sao rồi, không sao rồi." Dường như âm thanh này còn mang theo một chút run rẩy.

Lung Nguyệt chưa tỉnh hồn, mũi nàng chưa xốt, nước mắt liền rơi xuống như thác lũ.

Vừa rồi Bùi Nguyên Tu cũng bị dọa sợ, khi hắn thấy rõ ràng người đang tới là Lung Nguyệt, không đợi đại não chỉ huy, đã giục ngựa như tên bắn về phía trước, xông ra ngoài. Cho đến lúc ôm chặt Lung Nguyệt vào trong lòng, bàn tay vẫn còn hơi run rẩy, nhịp tim y hệt như đánh trống, còn nhanh hơn lần đầu ra trận giết người mấy nhịp.

Trong miệng lẩm bẩm, như trấn an Lung Nguyệt, cũng là trấn an chính mình.

Thân thể mềm mại, dựa vào trong ngực hắn, mới làm trái tim đang hoảng loạn của hắn ngừng lại. Mùi hương nhàn nhạt từ trên người Lung Nguyệt phát ra quanh quẩn bên chóp mũi, thấm vào tim hắn.

Bùi Nguyên Tu liền muốn ôm Lung Nguyệt vào trong ngực như thế, cả đời cũng không buông tay.

Vậy mà ngay lúc đó Chu Thống lĩnh, Lý Long Triệt và 12 kim ngô vệ đã đuổi theo tới nơi.

Lý Long Triệt đỡ thân thể vẫn còn đang khẽ run rẩy của Lung Nguyệt, tay còn lại luống cuống lấy khăn từ trong ngực ra ngoài, gạt lệ cho Lung Nguyệt, trong lòng cũng mắng mình từ đầu đến chân vô số lần, âm thầm thề sau này nhất định phải bảo vệ Cửu tỷ tỷ cho tốt, không bao giờ để nàng cười ngựa ra ngoài nữa.

"Thuộc hạ hộ giá tới chậm, xin công chúa thứ tội!" 12 kim ngô vệ theo tới ngay lúc đó, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Trong giây lát Lung Nguyệt vẫn còn chưa kịp hồi phục tinh thần từ sau sợ hãi, Lý Long Triệt thay mặt nàng nói một tiếng: "Miễn lễ!"

Kim Ngô Vệ tạ ơn đứng lên.

Chu thống lĩnh là người hầu trong cung, cũng có duyên gặp mặt Bùi Nguyên Tu mấy lần, thấy hắn liền vội vàng tiến tới dập đầu: "Chu Thông Kim Ngô Vệ ra mắt Tĩnh Bắc Vương, tạ ơn Tĩnh Bắc Vương cứu công chúa!" Rồi sau đó, mười một gã kim ngô vệ phía sau quỳ một gối xuống đất, hành lễ. Ngay

hôm nay Tĩnh Bắc Vương cứu không chỉ là công chúa, mà còn là mười hai tính mạng của bọn họ. Nếu Cứu công chúa ngã, dù thương nặng nay không, bọn họ mất chức là chuyện nhỏ, mất mạng là chuyện lớn.

Bùi Nguyên Tu cũng không nói nhiều, khoát tay để bọn họ miễn lễ. Lúc này, lòng hấn vẫn còn gắn trên người Lung Nguyệt, nhìn khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng trắng bệch gần như trong suốt, cánh mũi khéo léo khẽ phập phồng, khiến tim hấn cũng theo đó mà co rút đau đớn.

Lý Cảnh Nhan vừa rồi tâm cao khí ngạo cũng ù rũ hấn.

Thụy Mẫn công chúa là ai?

Người dân bình thường của nước Đại Chiêu có thể không biết, nhưng là huân quý mà không biết thì chính là tìm đường chết.

Lý Cảnh Nhan cả ngày hô phong hoán vũ trên đất phong phù sơn Quận Vương cũng không thể không cúi đầu, nâng ra xuống xe ngựa hành lễ theo huynh trưởng nhà mình.

Cận vệ được Tĩnh Vương dẫn theo hồi kinh ngay từ lúc nghe Chu thống lĩnh quát Lý Cảnh Nhan đã vội vàng quỳ layk, lúc này cũng nói theo Bùi Nguyên Tu: "Công chúa thiên tuế! Thiên thiên tuế!"

Lung Nguyệt bị tiếng đồng thanh này kéo linh hồn về, nói: "Miễn lễ đi!" Rồi sau đó, cũng không ngẩng đầu lên, trong lòng nghĩ, đáng về hôm nay của mình hấn là rất chật vật! Ngay trước mặt nhiều người như vậy thật đúng là xấu hổ muốn chết! Gỡ tay Lý Long Triệt ra, bước nhẹ hai bước tới trước mặt Bùi Nguyên Tu, nói: "Tạ ơn Bùi tướng..." Rồi đột nhiên nhớ tới, mấy năm trước Bùi Nguyên Tu đã được Phong vương rồi, liền vội vàng đổi lời: "Tạ ơn cứu mạng của Tĩnh Bắc Vương!" Rồi sau đó, hơi phúc thân.

Bùi Nguyên Tu nào dám nhận lễ của Công chúa, vội vàng nghiêng người tránh, rồi sau đó hoàn lễ nói: "Thần không dám nhận tạ ơn của công chúa! Đây là điều vì thần phải làm!"

Lung Nguyệt khẽ nâng đầu, ánh mắt quét qua trước ngực Bùi Nguyên Tu, chỉ thấy áo của hấn ướt một mảng, nghĩ đến hấn là nước mắt nước mũi của mình, nhất thời ngượng vô cùng, ngay cả vành tai cũng đỏ lừ. Thăm nghĩ tron lòng: May, may mà y phục của hấn là màu xanh đen, cũng không thấy được.

Mắt ung của Bùi Nguyên Tu lại nhìn chăm chăm vào vành tai đỏ thắm của Lung Nguyệt, không hề chớp mắt, tâm nhột khó nhịn, muốn đưa tay ra sờ một cái. Bùi Tiểu thấy dường như gia nhà hấn có điều gì đó khác thường, lặng lẽ kêu một tiếng. Lúc này Bùi Nguyên Tu mới ho nhẹ một tiếng giấu vẻ lúng túng.

Lúc này Lung Nguyệt sớm bị Hóa Diên ngồi ngựa đến sau đó tới gần, quan sát xung quanh cẩn thận, chỉ sợ đập vào bụng, vào vào đầu. Lo lắng đến mức nói: "Lần sau đừng cưỡi ngựa nữa, nhớ ngã thì phải làm sao! Cũng may muội muội phúc lớn mạng lớn, sau này không được dọa ta như thế nữa...."

Lung Nguyệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mặt, biết nàng cũng bị dọa không nhẹ, tăng cường an ủi, cũng ném sợ hãi từ lần này ra ngoài chín tầng mây.

Trang Nhã Như và Hoán Ngọc, Tiễn Bích cũng vây quanh lau nước mắt cho nàng.

Sau khi an ủi các nàng, Lung Nguyệt chợt xoay người nói: "Chu thống lĩnh, mau tìm "Thỏ gia nhi" tới đây."

Đây chính là tên mà nàng đặt cho ngựa hoa sư tử ngọc tuyết.

Lung Nguyệt cảm thấy, mặc dù Thỏ Gia Nhi có tính tình kiêu ngạo của bảo mã lương câu, nhưng cũng vô cùng thông minh, tuyệt đối sẽ không nổi điên, trong này nhất định sẽ có điều kỳ lạ

Chu thống lĩnh nhận lệnh phải đi tìm ngựa khắp nơi.

Lung Nguyệt xoay người thì đã thấy dáng vẻ nhỏ bé bị sợ hãi lúc này, đã khôi phục dáng vẻ công chúa tôn quý đoan trang của nước Đại Chiêu. Nàng phúc thân với Bùi Nguyên Tu, nói: "Chuyện hôm nay, kính xin Tĩnh Bắc Vương chớ nói với phụ hoàng và các huynh trưởng của ta."

Mây kiếm của Bùi Nguyên Tu nhẩn lại, mặc dù trong lòng cảm thấy không ổn nhưng vẫn gậ đầu đáp ứng. Dù sao lúc này Cứu Nhi vẫn chưa nhét vào dưới cánh chim của hấn, nếu hấn nhiều lời thì chính là quá phận.

Rồi sau đó, Bùi Nguyên Tu giới thiệu Đại Vương tử Minh Kim quốc và Trắc Nhã Công chúa cho Lung Nguyệt. Việc này cũng được cho là hợp lễ nghi khi đụng phải như thế này.

Lung Nguyệt cũng không nói nhiều, chỉ là khách sáo chuyện quốc sự đôi câu, bày ra vẻ hữu hảo. Sau khi Kim Ngô vệ tìm được Thỏ Gia Nhi liền cáo từ hồi cung. Chuyện hôm nay cũng kinh động quá nhiều người, không thể nói nhiều hơn một câu.

Chu thống lĩnh cảm thấy chuyện này khá trọng đại, phải bẩm báo thánh thượng.

Lung Nguyệt nói nàng sẽ tự tìm thời cơ thích hợp bẩm báo với Phụ thân, thì Chu thống Lĩnh mới thôi. Lý Long Triệt lại rất không hài lòng.

Lung Nguyệt trừng hấn một cái, nói: "Nếu đệ muốn nói, tỷ cũng không ngăn cản, chỉ cần đệ không sợ roi của Bình hoàng thúc." Ngừng một lát lại tiếp lời: "Nếu tổ mẫu biết được, hấn là sẽ nhốt đệ lại bắt chép kinh phạt nữa!"

Nói xong câu này, Lý Long Triệt lập tức héo như quả dưa chuột, ừ rừ đi về phía trước. Roi của cha không đáng sợ như kinh thư của hoàng nữ nãi.

Nhưng vẫn không cam lòng lắm bầm một câu: "Ngựa hôm nay sợ hãi thật là đáng nghi ngờ..."

Lung Nguyệt để hấn thả tim vào bụng, chuyện như vậy nhất định sẽ không để tiện nhân hưởng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Tĩnh Bắc Vương hồi kinh ở Bùi phủ. Mười hai thị vệ nâng cốc nói công chúa

Editor: Bunn.

Vào trong cung, Lung Nguyệt không trở về điện Kinh Chập ngay, mà đi thẳng thời điện Vũ Anh của Anh Vương.

Trên đường đi Lung Nguyệt đã tự mình cẩn thận đánh giá chuyện này, muốn gạt phụ thân, lại muốn điều tra rõ ràng, chỉ có hai vị huynh trưởng là Thái tử và Anh Vương mới có thể giúp mình. Nếu trông cậy vào bản thân nàng, hoặc thêm Lý Long Triệt thì cũng như không.

Nhưng đáng về làm việc bây giờ của Thái tử ca ca càng lúc càng giống phụ thân, đơn giản là giống nhau như đúc. Lấy việc hấn bảo vệ mình như hải tử ba tuổi, nếu biết mình cười ngựa suýt nữa gặp chuyện không may, thì kiếp này nàng đừng mơ đến chuyện sờ đến roi ngựa nữa.

Nghĩ như vậy, vẫn là tiểu ca khá hơn một chút, mặc dù không thể thiếu được chuyện bị hấn làm râm nhưng sẽ không ngăn mình làm chuyện mình thích. Từ trước đến nay có chuyện gì đều là do tiểu ca giấu giếm giúp mình.

Lung Nguyệt tổng kết, nếu Thái tử ca ca đối xử với nàng như nuôi chồng thì tiểu ca đối xử với nàng chính là nuôi thả.

Mấy người Chu thống lĩnh cũng biết rõ, phạt là chuyện khôn tránh khỏi, nhưng Cửu công chúa đã tính toán thay bọn họ, nếu không thì không phải mấy hèo sẽ xong chuyện. Tội thất tra thất trách, nặng thì phải chém đầu, tự nhiên trong lòng cũng thấy căm kích.

Anh Vương Lý Long Tá được Lung Nguyệt cầu khẩn, mở to mắt nhìn Lý Long Triệt như tay sai đắc lực, theo sau lưng nàng, rồi sau đó đi về phía chuồng ngựa trong cung.

Gặp được Thỏ Gia Nhi, chân mày Lý Long Tá nhíu thật chặt, hấn thấy phía bụng dưới bên phải của nó có một vết máu dài dử tợn, lúc này đang hó lên không để cho bất luận kẻ nào tới gần. Có thể thấy được vết thương này không nhẹ, nếu không, với con ngựa có linh tính như Thỏ Gia Nhi, lại vô cùng thân cận với Lung Nguyệt, nếu không phải như thế, sẽ không phát sinh chuyện chạy liều mạng như điên vậy.

Lung Nguyệt ở chuồng ngựa coi chừng, mãi cho tới khi thú y tới, mới vô cùng không yên lòng trở về điện Kinh Chập.

Buổi chiều dùng bữa thì chuẩn bị xong khẩu cung với mấy người Lý Long Triệt và Hóa Diên, rồi cùng tới nói với Thuận Khải Đế với Cản Hoàng hậu. Dù sao vừa rồi trên đường gặp được đặc phái viên của Minh Kim quốc, muốn lừa cũng không lừa được, nên chỉ có thể làm cho sự việc nhẹ hơn một chút mà thôi. Nói là mình cười ngựa xông mạnh về phía trước, nhất thời vô ý suýt nữa làm rối loạn đội ngũ của Tĩnh Bắc Vương.

Lung Nguyệt ở nơi này hồi hợt, còn Bùi Nguyên Tu ở trên đường đi lại khóa chặt mi tâm. Vào kinh thành sau khi từ biệt thể tử phủ sơn Quận Vương, lại dân xếp trạm dịch cho xứ đoàn Minh Kim quốc, trong dịch quán đã sớm có Hồng Lư Tự Khanh đợi. Bùi Nguyên Tu cũng không cần nhiều lời, liền dẫn 1000 Tĩnh vệ trở về Bùi Phủ.

Năm đó Bùi Nguyên Tu đi vội vàng, Thuận Khải Đế cũng không kịp ban thưởng Vương phủ cho hấn. Hôm nay hồi kinh, tiểu viện Kết Lư kia tất nhiên không ở đủ 1000 người. Còn Bùi phủ ban đầu là lúc Thuận Khải Đế vẫn còn là Thái tử được Tiên Hoàng ban thưởng, viện rất lớn, có thể cho 1500 binh sĩ ở. Khi đó tiên hoàng đèn dầu đã cạn, sợ có người đoạt đích soái vị, mới để Bùi Chiến nuôi quân trong Bùi phủ, nếu như có việc cũng có thể che chở cho Thuận Khải Đế.

Cho nên mặc dù trạch này chiếm diện tích hơi lớn, nhưng sau khi Thuận Khải Đế lên ngôi, cũng chưa từng thu về.

Hôm nay Bùi Nguyên Tu trở lại tự nhiên là sẽ nhập chủ Bùi phủ. Nhấn nhin đã nhiều năm, cũng đã đến thời gian hấn thu hồi vật của mình rồi.

Tĩnh Bắc Vương trở về phủ, mọi người Bùi gia tất nhiên không dám chậm trễ. Đại môn rộng mở, vải đỏ rải thềm, cửa lớn dán giấy đỏ, Bùi lão phu nhân tự mình dẫn theo một đám người nhà nghênh ở cửa chính. Thấy Bùi Nguyên Tu xuống ngựa, không không đợi tới gần, đã có nha hoàn bà tử đỡ tới gần, lão phu nhân vừa mở miệng ra là "cháu ngoan của ta", đóng miệng lại là "chịu khổ rồi". Gọi đến mức đám người vây xem cho rằng tình thân giữa tổ tôn hai người có bao nhiêu sâu sắc.

Bùi Nguyên Tu hoàn lễ, nói: "Làm phiền lão phu nhân nhớ!" Rồi sau đó ý bảo người nhà đỡ lão phu nhân vào.

Bà lão phu nhân làm như không nghe ra ý xa lánh trong lời nói của Bùi Nguyên Ty, chỉ nói: "Được! Được! Trở về là được rồi! Con cũng một đường một nhọc, chúng ta vào nhà thôi! Vào thôi!" Rồi sau đó, đỡ tay đại nha hoàn dẫn đầu vào nhà.

Bùi Nguyên Tu xoay người, phân phó Bùi Đại dẫn thân vệ binh sĩ sắp xếp ra viện ngoài, lại thấy Trần Liên Bích tới trước mặt hắn, trên mặt nhiễm mây hồng, mắt nhìn ngó xung quanh, nhẹ nhàng phúc thân nói: "Đại biểu ca trở lại, dọc đường đi cực khổ, không biết Bắc Cương có an bình không?"

Mày kiếm của Bùi Nguyên Tu nhíu lại, nhìn thấy y phục tóc tai của Trần Bích Liên vẫn theo kiểu các cô nương, nghĩ đến nàng đã gần 18, 19 tuổi rồi, sao còn chưa lập gia đình? Hay vẫn còn đánh chủ ý lên người mình?

Hắn chỉ "ừ" một tiếng, cũng không nhiều lời với nàng ta, chỉ dẫn Bùi Tiểu xoay người đi về phía nội viện. Nếu trở lại, vẫn còn một số việc phải xử lý, nói rõ ràng một phen.

Vào trong phòng khách.

Lúc này Bà Lão phu nhân đang ở vị trí chính chủ, Trần Thị ngồi bên cạnh tay trái của bà ta, hai người đang bung ly trà thần tiên thưởng thức, như đang đợi Bùi Nguyên Tu hành lễ với các nàng.

Bùi Tiểu theo Bùi Nguyên Tu vào cửa, đứng trong sảnh, thấy như vậy, trầm giọng quát to: "Thấy Vương gia còn không hành lễ!" Một câu này hắn xuất toàn bộ khí lực trong người, âm thanh này còn hào hùng hơn mỗi ngày luyện võ trên võ trường.

Dọa Bà lão phu nhân và Trần thị giật nảy mình, nắp tách trà trong tay rơi xuống đùi, rồi sau đó lẳng xuống mặt đất, vỡ thành vô số mảnh vụn.

Nhất thời nhớ tới, hôm nay Bùi Nguyên Tu đã không còn là hải tử vốn im hơi lặng tiếng ngày đó nữa rồi. Tuy trên đầu có chữ "hiếu", nhưng cũng không thể so với luật lệ quốc pháp nữa rồi. Hai người họ sao dám nhận lễ của Bùi Nguyên Tu. Hai người cuống quýt đứng lên, đón Bùi Nguyên Tu xuống vị trí chính chủ.

Người làm dâng trà, mới nghe Bùi Nguyên Tu nói: "Hôm nay ta trở về phủ, dẫn theo cấm vệ đóng quân ở ngoại viện, binh sĩ thô lỗ, nữ quyến trong nhà không nên đưa tới trước mặt, nếu như có chuyện chỉ cần lệnh cho bà tử tới bẩm là được."

Bà lão phu nhân và Trần thị gật đầu đáp ứng: "Nên như thế!"

Bùi Nguyên Tu lại nói: "Còn ta ở thư phòng ngoại viện, gặp khách và nghị sự đều ở đây, trong đó rất nhiều chuyện cơ mật, những người không có nhiệm vụ không được vào, nếu có người vi phạm sẽ luận xử như gian tặc." Bùi Nguyên Tu nhất mạnh hai chữ "Gian tặc", quét mắt nhìn hai người trước mặt, lại nói: "Nếu có chuyện muốn nói, tìm Bùi Đại, Bùi Tiểu là được."

Đại tiểu Trần thị nghe được hai chữ "gian tặc", tâm khê rung lên một cái, khúm núm gật đầu đáp ứng: "Vâng!"

Rồi sau đó lại nghe Bùi Nguyên Tu nói: "Tuổi của bà phu nhân đã cao, nên chăm sóc sức khỏe, không nên lao tâm lao lực, nếu lúc này ta còn phiền bà phu nhân xử lý đồ cưới của mẫu thân thì là không giữ chữ hiếu rồi. Hôm nay ta trở lại, cũng có mấy ngày ở không, liền bàn giao rõ ràng với bà phu nhân thôi!"

Hai chữ "đồ cưới" nhất thời đập Đại Tiểu Trần thị đến hoa mắt, nhất thời chột dạ. Ban đầu một lòng tính toán để Bùi Nguyên Tu cưới Trần Liên Bích, mặc dù giao đồ cưới của mẫu thân hắn ra, nhưng chắc chắn công việc vất trong hậu trạch mà Bùi Nguyên Tu không thông sẽ giao vào tay thê tử. Như vậy cũng giống như tay trái chuyển sang tay phải thôi.

Nghĩ như vậy, các nàng cũng không thêm cố kỵ gì, sáng tối mỗi ngày một hai món đồ cưới.

Mặc dù nhà ngoại tổ mẫu của Bùi Nguyên Tu không làm quan nhưng cũng là phú hộ Giang Nam, đồ cưới ban đầu cũng được coi là mười dặm hồng trang. Những năm này các nàng tiêu xài cũng chỉ còn khoảng một phần ba mà thôi. Chỉ còn lại một chút gia cụ, đồ trang sức đeo tay, cùng một số vải vóc để lâu đã hồng, vẫn còn ở trong kho phòng chưa từng động tới.

Những vật quý trọng còn lại không phải là đặt trong phòng cũng là cầm đi đưa cho người khác, còn những thứ khác đều mang đi cầm đồ trong lúc khó khăn.

Lúc này các nàng đi tới nơi nào tìm đồ cưới đây?

"Cái này..." Bà lão phu nhân nhìn hàn quang lóe ra trong mắt của Bùi Nguyên Tu, nửa chữ không cũng khó khạc ra, im lặng trong chốc lát, mới tìm có nói: "Hôm nay Vương gia đã qua 20, đồ cưới này cũng để cho người xử lý, bà tử từ đây cũng không có lý lưu lại trong tay mình. Chỉ là người cũng hiểu được, đồ cưới trong tay mẹ người là đất đai, là điền trang, vừa hàng, những năm này, nếu muốn làm rõ cũng không phải là chuyện một hai. Hôm nay ta cũng lớn tuổi, tình lực không thể bằng những năm trước, lần nay người hồi kinh cũng không phải sẽ rời đi ngay, vậy thì cho ta thêm một vài ngày sửa sang lại được không?"

Ánh mắt Bùi Nguyên Tu dừng lại trên mặt bà ta trong chốc lát, khiến lòng bà ta hốt hoảng vô cùng, chỉ sợ hắn sẽ muốn kiểm tra lại kho ngay lập tức. Cho đến lúc Bùi Nguyên Tu gật đầu, trái tim đang treo lơ lửng của bà ta mới được đặt xuống.

Đương nhiên là Bùi Nguyên Tu hiểu trong lòng bà ta đang tính toán gì, trong lòng hắn cũng hiểu được đồ cưới của mẫu thân đã sớm bị các nàng dùng không còn gì. Lúc này hắn nói ra, muốn để lòng các nàng sinh nghỉ ngơi, không còn được thoải mái nữa. Làm như vậy, cũng là để tường niệm, dù sao

cũng đồ mẫu thân lưu lại.

Nên mới nói, việc nên sợ hãi thì phải sợ hãi, Bùi Nguyên Tu vén áo dài đứng dậy, ra thư phòng ngoại viện.

Hắn đi chân trước, chân sau Bùi lão phu nhân liền sai người đi tìm Trần Liên Bích. Nói cho nàng ta biết làm thế nào cũng phải là chính phòng phu nhân của Bùi Nguyên Tu.

Lúc này thư phòng ngoại viện đã để Bùi Đại lệnh cho người quét dọn đến hạt bụi nhỏ cũng không còn.

Bùi Nguyên Tu trở về thư phòng liền bắt đầu suy nghĩ chuyện ngựa của Lung Nguyệt bị sợ hãi hôm nay.

Kiểm trước, trước lúc thành thân, hắn và Cửu Nhi cũng không qua lại quá nhiều, nhưng cũng nhớ năm đó Cửu Nhi từng bị ngã ngựa. Cánh tay, xương đùi gãy lìa, gãy cũng bị đung vào, ở trên giường hôn mê nửa tháng. Sau khi gả cho mình, mỗi lần thay đổi thời tiết, cả người sẽ đau nhức, đầu cũng vô cùng đau đớn.

Cũng từ đó, Hoàng thượng không cho phép Cửu Nhi cưỡi ngựa nữa.

Nghĩ như thế, hắn là lúc phát sinh chuyện này, may mà kiếp này có thay đổi, để hắn có thể cứu lấy Cửu Nhi.

Môi mòng của Bùi Nguyên Tu khẽ nâng lên, xem ra, ông trời thấy nhân duyên của mình và Cửu Nhi chưa đoạn, nên kiếp này mới giúp đỡ mình như thế.

Nhưng, chuyện lần này thật sự rất kỳ lạ, lúc Kim Ngô Vệ tìm được ngựa hoa sư tử ngọc tuyết hắn thấy được chỗ bụng của nó có một vết thương rất rõ ràng. Dựa vào việc hắn chinh chiến hàng năm, thường thấy các dạng vết thương kiểu này, cái này tuyệt đối không phải là cánh cây cọ vào, chỉ có thể là người làm. Nhưng là người nào có hận với Cửu Nhi như thế, muốn nàng phải chết?

Làm thế nào Bùi Nguyên Tu cũng không nhớ được, kiếp trước sau khi Cửu Nhi bị ngã, hoàng thượng xử trí người nào, trong lòng không khỏi lo lắng.

Có thể du ngoạn với Cửu Nhi, người này nhất định phải thân cận với Cửu Nhi, mới có thể dưới con mắt của Kim Ngô Vệ khiến ngựa bị thương chạy như điên như thế.

Sẽ là ai? Bùi Nguyên Tu không biết một chút chuyện hậu trạch vô cùng khổ não

Còn 12 thân vệ Bùi Nguyên Tu lúc này, đang ngồi trong phòng uống rượu tán gẫu.

Thẩm Tam nói: "Ta đây cũng từng nghe nói vị Thụy Mẫn công chúa này thông tuệ cao siêu như thế nào, ngày hôm nay chưa thấy mùi vị thông tuệ nào, chỉ đáng về kia thôi cũng khiến ta đây nhìn rớt hàm. Thật là, đây đâu phải là người, rõ ràng là tiên tử trên trời nha!"

"Tiên tử thì sao, cùng lắm cũng chỉ là cái bao yếu ớt, ngựa mới điên một chút đã khóc nhè, quá yếu ớt, quá yếu ớt!"

Lão Ngô nói xong trong đầu lại buồn bực uống rượu, nửa vò rượu đã xuống bụng, khiến màu của vết sẹo trên mặt hắn đậm màu hơn, càng dữ tợn hơn.

"Ai! Ta nói lão Ngô này, ánh mắt của ngươi sao thế? Sao chúng ta lại thấy như chọn xương trong trứng gà vậy? Nói như ngươi, gia chúng ta đúng là không tìm được thể tử thích hợp rồi!" Thẩm Tam đập hắn.

Liền nghe Thạch Đầu nói: "Chẳng lẽ lão Ngô ngươi cảm thấy đáng đáp của mình xấu xí, đời này khó chiếm được vợ nên mới muốn lôi kéo Vương gia của chúng ta bồi ngươi thôi!"

Nghe vậy, mọi người cười ồ lên.

Thật ra thì lão Ngô cũng không xấu xí, mặt vuông chữ điền, màu da hơi đen, mắt to mày rậm, mặc dù môi dày, nhưng lại lộ vẻ đàng hoàng, trung thành. Vết sẹo thật dài màu đỏ trên mặt kia, đậm lên mới có chút dọa người.

Lão Ngô trầm giọng hừ một tiếng: "Lão Ngô ta đây chường mắt mấy nữ tử ở ông ọo kia nhé!"

"Nhi chi lê hoa xuân đài vũ..."

"Haha! Lưu Hải, con mèo nhà ngươi đi tiểu nửa vò cũng kéo theo được chút vẩn vơ, nhưng rõ ràng là ngươi đã đọc sách mấy năm rồi!" Thẩm Tam cười nắc nẻ Lưu Hải, rồi sau đó lại nói: "Khoan hãy nói, câu nói này của ngươi lại khiến ta nhớ tới đáng về xinh đẹp của vị công chúa kia, thật đúng như là thảo luận lời hát, khóc thôi cũng đẹp mắt như vậy..."

Lời còn chưa dứt, liền bị người phía sau đập một cái dính vào mặt bàn.

Người tới chính là Bùi Tiểu, lại nghe hắn nói: "Bàn luận về công chúa, các ngươi thấy đầu mình rảnh rồi quá, muốn hái xuống đá chơi?"

Thấy là Bùi Tiểu, Thẩm Tam vốn muốn mắng chửi người bỏ lên, ôm cổ hắn, nói: "Tới thật đúng lúc, mau nói cho huynh đệ chúng ta biết, chuyện của công chúa với Vương gia là sao?"

Mọi người gật đầu.

Manh Thạch đầu cũng nói: "Ngày thường Vương gia của chúng ta thấy chuyện này tránh như tránh rắn độc, hôm nay lại hành động như thế, hành động giống như phải lấy thủ cấp của tướng địch, còn ôm vào trong ngực liền không muốn buông tay. Không phải vương gia vẫn luôn nói là nam nữ có khoảng cách sao?"

"Lời ấy rất đúng!" Mọi người gật đầu, nhìn Bùi Tiểu.

Lại thấy Bùi tiểu cười nói: "Muốn biết sao?"

Mọi người lại gật đầu lần nữa.

Bùi Tiểu nhanh chóng nhặt đôi gà, vọt tới cửa, nói: "Cái này phải hỏi gia rồi!" Rồi sau đó như một làn khói chạy biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Trọng trạm dịch, Trác Nhã công chúa của Minh Kim quốc nhìn thấy công chúa Đại Chiêu, còn bị mắng mỗ.

Cô nương lớn trên thảo nguyên, làm gì có ai chưa nhìn thấy ngựa bị kinh ngạc.

Trong lòng chỉ cảm thấy Lung Nguyệt yếu ớt, cái xác tốt lại đánh đồng với mình.

Từ xưa tới nay, đã là nữ tử thì đều vô cùng coi trọng dung mạo.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Xem rước dâu Trác Nhã mến mộ Thái tử, Tĩnh Bắc Vương thưởng thức bánh ngọt (2)

Editor: Búnn.

Nước Đại Chiêu là nước lớn nhất hiện tại.

Hoàng Đế nước Đại Chiêu không phải là người đặc phái viên nước nhỏ nói muốn gặp liền có thể gặp được ngay, phải chờ đợi Hoàng thượng rảnh mới được. Về phần khi nào Hoàng thượng rảnh rồi thì chỉ có mình ông mới định đoạt được. Khi nào muốn gặp thì lúc đó rảnh rồi.

Từ ngày phái đoàn của Minh Kim quốc tiến vào kinh thành, vì Hồng Lư tự khanh xin vào Tứ phương quán - nơi nước Đại Chiêu xây dựng chuyên dùng cho đặc phái viên các nước, thời gian trôi qua, thoáng một cái đã qua bốn ngày. Trong mỗi ngày đầu có người tới Hồng Lư Tự bồi, không nhìn ra chút chậm trễ nào. Mỗi lần hỏi khi nào được yết kiến Thuận Khải Đế thì được cho biết: "Hoàng thượng bận rộn chuyện quốc sự, kính xin Đại Vương Từ tha lỗi."

Vào một ngày, Trác Nhã công chúa ở trong Tứ Phương quán rảnh rồi đến vô cùng nhàm chán, liền kéo huynh trưởng ra ngoài đi dạo một vòng phố xá nước Đại Chiêu. Đi không xa, liền thấy một đội người khoác lụa hồng cài hoa, diễn tấu sáo và trống, vô cùng vui mừng đi qua đường.

Trên thảo nguyên làm gì có dịp nhìn qua những cảnh tượng vô cùng náo nhiệt như thế, vì vậy Trác Nhã liền lôi kéo Đại Vương từ Ban Đạp vào dòng người xem náo nhiệt, đi thẳng tới cửa lớn của một tòa phủ đệ.

Trên cửa giăng đèn kết hoa, trái thảm hồng.

Mặt mũi chủ tớ đều vô cùng vui vẻ.

Trác Nhã hỏi quan viên Hồng Lư Tự phái tới đi cùng mới biết, Tứ công tử phủ quốc trượng lấy vợ.

Kiệu đồ đặt xuống đất, người điều khiển chương trình hô to: "Đá cửa kiệu!"

Minh Triệt đã sớm đứng ở sau cửa lớn bước tới trước kiệu mấy bước.

Trác Nhã lại nghe người bên cạnh nói: "Mấy vị công tử ở bên cạnh tân lang thật xuất chúng!"

"Vậy mà cũng nói, Minh gia là nhà như nào chứ, bàn về đáng vẻ thì có ít người có thể sánh cùng."

"Ai! Nhìn xem! Người bên cạnh tân lang là Thái tử cùng Anh Vương sao?"

"Muội phân thì có chín phần. Nghe nói quan hệ giữa Thái tử và Anh Vương với biểu huynh đệ bên ngoại vô cùng tốt, ngày quan trọn như hôm nay sao lại

không đến?"

Mặc dù Trác Nhã không quá giỏi tiếng ở đây, nhưng có thể đoán được một ít, nàng ta nhìn về người bên cạnh Tần Lang. Thấy nam tử, đầu dùng kim quan lữ ty gắn rồng miệng ngậm ngọc, cả người mặc y phục thêu mãng cuộn tròn, càng biểu lộ đáng vẻ cao lớn. Nhìn về phía mặt, người này vô cùng đẹp trai, long chường phượng mục, môi mỏng khẽ nhấp, không giận mà uy. Vậy mà, trong vẻ uy nghiêm còn mang theo chút phong lưu tài tử.

Trác Nhã công chúa thấy thế thì nhất thời có chút nhập thần. Từ nhỏ trên thảo nguyên thường thấy Hán tử uy vũ tục tằn, đến sau khi vào Đại Chiêu quốc, lại thấy qua nhiều thư sinh văn nhọc. Nếu so sánh ra, nàng còn cho rằng chỉ có Tĩnh Bắc Vương mới có thể vào mắt nàng ta. Hôm nay nhìn lại, lại phát hiện, người này hợp ý nàng hơn.

Dựa vào hiểu biết của nàng ta về luật lệ nước Đại Chiêu, mặc dù là chút ít bên ngoài nhưng cũng hiểu được, chỉ có Hoàng thượng mới có thể mặc long bào. Vương gia, hoàng tử mặc mãng bào. Thấy nam tử này mặc như vậy, vậy thì thân phận không phải là Vương gia thì cũng là Hoàng tử rồi.

Trong lòng thầm quyết định chủ ý, nàng ta tới đây để liên hôn, nếu gả thì gả cho người này đi!

Lại qua hai ngày, Thuận Khải Đế mới triệu kiến đặc phái viên Minh Kim quốc. Trác Nhã công chúa là nhân vật quan trọng trong việc liên hôn cũng cùng tới điện Kim Loan.

Nàng ta tiến vào điện, liền thấy được Thái tử Lý Long Hựu đứng bên phải Thuận Khải Đế, đây chính là người hôm đó nàng ta muốn gả.

Nữ nhi thảo nguyên Hào phóng, đợi đến lúc trở về Tứ Phương quán, Trác Nhã công chúa liền nói với Đại Vương tử: "Ca ca, muội muốn gả cho Thái tử nước Đại Chiêu!"

Ban Đạt cười gât đầu: "Được! Gả cho Thái tử cũng được!"

Thái tử này chính là chủ nhân tương lai của Đại Chiêu quốc, nếu muội muội gả cho hắn, tương lai nhi tử của nàng còn có thể tranh giành vị trí thái tử một phen, chưa biết chừng còn có thể thành Hoàng đế nước Đại Chiêu.

Nếu là như vậy, đối với Minh Kim quốc của hắn mà nói thì không thể tốt hơn rồi.

Đại Vương tử tính toán, cũng không biết, chuyện mà hắn có thể nghĩ đến, chẳng lẽ Hoàng thượng Đại Chiêu cùng quan viên lại không thể nghĩ ra sao?

Từ ngày Thuận Khải Đế nhận thư của Minh Kim Quốc, đã từng nói chuyện với Triều Thần, đuổi Vương tử Ban Đạt cùng mấy vị sứ thần đi. Rồi sau đó lại gạt bọn họ ở trong Tứ Phương quán, mỗi ngày lại còn cho quan viên của Hồng tự khanh tới bồi, chiêu đãi ăn, uống vô cùng chu đáo, nhưng lại không đề cập tới chuyện trong quốc thư.

Cứ như vậy trôi qua năm ngày, trong lòng Ban Đạt nóng nảy như cỏ mọc rậm rạp. Minh Kim quốc của hắn mới thành lập, thân thiện với Đại Chiêu quốc cũng chỉ là tạm thời thích nghi. Nếu như lúc này, nước Đại Chiêu phát binh tấn công, thì Minh Kim Quốc cũng sẽ bị đánh về nguyên hình, biến trở về Bộ lạc nhỏ nhỏ lúc ban đầu.

Nếu như không phải nhớ tới kết quả như thế, phụ nữ cũng sẽ không nhịn đau, đưa tiểu muội, hòn ngọc quý trên tay tới liên hôn. Nhưng, hôm nay nhìn điệu bộ của Hoàng đế Đại Chiêu, thì còn chưa hoàn toàn nguyện ý chuyện nguyện ý tiếp nạp Minh Kim quốc thần phục thì phải? Lúc này, trong lòng Vương Tử Ban Đạt cũng nảy lên.

Đây cũng là khoảng cách như dân tộc Thảo Nguyên cùng người Trung Nguyên, hào phóng tục tằn, trong bụng không có nhiều gấp khúc lượn quanh. Không biết, điều này là kẻ của Thuận Khải Đế, để lòng người không có gì, tiêu phí hết hăng hái của người, vậy thì ta nói như thế nào chính là như thế.

Mấy ngày này, Thuận Khải Đế gạt sứ đoàn Minh Kim quốc qua một bên, nhưng lại luôn truyền Bùi Nguyên Tu vào trong cung, tướng mạo của hắn cùng lúc càng giống Bùi Chiến, trong lòng không khỏi sầu não, nhớ tới bằng hữu cũ.

Vào một ngày, ôn lại triệu Bùi Nguyên Tu vào Cần Chính Điện, quan sát hồi lâu, mãi đến lúc nhìn thấy tâm Bùi Nguyên Tu sợ hãi mới chợt nói: "Nhận Chi! Hôm nay khanh đã qua nhược quán nhiều năm, có vừa ý với khuê tú nào không? Việc hôn sự cũng phải nghĩ tới rồi!"

Nghe nói lời ấy, tâm Bùi Nguyên Tu run lên, nhớ lại chuyện làm mấy ngày sau khi hồi kinh. Trừ việc bá vọng ngoại tổ gia, chính là được với vào cung, cũng không làm chuyện gì quá mức, sao lại gọi ý định này trong lòng hoàng thượng vậy? Chẳng lẽ hôm ở Bắc Giao cứu Cửu Nhi, cũng được coi là gần gũi da thịt, mà Hoàng thượng lại không để Cửu Nhi gả cho mình nên muốn làm gây đánh uyên ương? Vội vàng định chính phòng phu nhân cho mình, vậy công chúa liền không cần gả nữa.

Nghĩ một chút, Bùi Nguyên Tu vội vàng nói lời khẩn thiết: "Hôm nay thần không dư thừa tinh lực nghĩ tới chuyện chung thân của bản thân, chỉ muốn sớm ngày bình định phiên địa, không cô phụ tín nhiệm của Hoàng thượng."

Thuận Khải Đế nghe xong vuốt cằm, nói: "Trẫm biết năng lực của khanh, chỉ hai năm ngắn ngủi dẹp yên được Bắc Cương đã là không dễ. Nghe nói trước lúc khanh vào kinh thành, dư nghiệt Bắc Cương lại làm loạn?"

Dư nghiệt làm loạn này chính là kế hoạch Bùi Nguyên Tu tính toán với phụ tá, hắn hiểu rõ, thế lực lúc trước của phản vương rất lớn, thế cục ở Bắc Cương rắc rối phức tạp, nếu trong hai năm ngắn ngủi hắn liền dọn dẹp sạch sẽ sẽ lại tạo nên nghi kỵ, cho nên mới ra kế này. Lúc bình thường để dư nghiệt nháo vài trận mới có thể Hoàng thượng yên tâm.

"Thần xấu hổ!" Bùi Nguyên Tu đập đầu: "Thần ngu độn phụ tín nhiệm của Hoàng thượng, qua hai năm mới thanh trừ được năm phần dư nghiệt của phản vương."

"Bách túc chi trùng tử nhi bất cương(1), Phản Vương này ở Bắc Cương mấy đời, làm sao ngươi có thể diệt tận gốc trong hai năm, có thành tích như vậy đã là khó có được, dù sao khanh cũng trẻ tuổi." Thuận Khải Đế cực kỳ hài lòng với tác phong làm việc của Bùi Nguyên Tu, gật đầu cười nhẹ nhàng, rồi sau đó lại nói: "Việc hôn sự cũng phải suy nghĩ! Trẫm vẫn nói câu kia, nếu khanh coi trọng khuê tú nào, liền tới nói với trẫm, trẫm làm chủ cho khanh!"

Trong tâm Bùi Nguyên Tu thâm cau mày, thâm nghĩ: Nếu thần nói thẳng, nhìn trướng hôn ngọc quý trên tay Hoàng thượng, khuê nữ bảo bối Thụy Mẫn của người. Hoàng thượng này chắc chắn làm chủ, trong giây lát dùng kiếm Long Uyên chém mình.

Hắn khom người nói: "Thần tạ ơn long ân của Hoàng thượng!"

"Miễn lễ đi!" Thuận Khải Đế vẫy tay, lại nói: "Trong lòng khanh hiểu rõ là được rồi, sớm ngày thành hôn, cha mẹ khanh ở dưới suối vàng có biết cũng an tâm!"

"Thần làm phiền Thánh thượng lo lắng, thần xấu hổ!"

"Không sao! Trẫm với phụ thân của khanh cũng coi như là tình nghĩa thiếu niên, quan hệ sinh giao. Khanh cũng là con của cố nhân!" Dứt lời, Thuận Khải Đế thờ dài một tiếng. Rồi sau đó lại nói: "Còn có mấy ngày nữa là vào thời điểm của Đông Lĩnh, khanh cũng chuẩn bị cẩn thận một phen!"

"Thần tuân chỉ!"

Bùi Nguyên Tu còn chưa nói xong, liền nghe Thái giám truyền bẩm: "Thụy Mẫn công chúa đến!"

Lời này khiến lòng Bùi Nguyên Tu động dậy, từ ngày từ biệt ở Bắc Giao liền không gặp lại, hôm nay lại có cơ hội. Mặc dù trong lòng rất vui, còn muốn giả bộ tránh đi.

Sau đó lại nghe Thuận Khải Đế nói: "Tuyên!"

Nhưng cũng không có ý cho hắn lui ra, trong lòng càng thêm vui mừng.

Rèm lung Ngự thư phòng khẽ nâng lên, liền thấy thiếu nữ mặc váy bách điệp như ý màu đỏ đi vào. Theo sát sau lưng chính là Tiểu Lộc Tử bụng hộp đựng thức ăn bằng gỗ lim khắc hoa sen quần phúc thọ.

Lung Nguyệt đi vào phúc thân hành lễ, còn chưa kịp mở miệng, liền nghe Thuận Khải Đế nói: "Con bé này lúc nào cũng nghĩ tới làm món ăn mới, lại mang tới đây cho trẫm làm chuột bạch sao?"

Phượng mẫu của Lung Nguyệt như ánh trăng nói: "Đâu có, thức ăn hôm nay được anh em Triệt Nhi ăn trước rồi ạ!"

(1) Rết trăm chân chết vẫn đứng vững, rắn chết vẫn còn nọc.

"À? Hôm nay con lớn rồi, tâm cũng thay đổi, có đồ ăn ngon không giống như còn bé đều nghĩ tới phụ thân trước nữa rồi!" Thuận Khải Đế giả vờ giận.

"Có điều phụ thân không biết, đạo làm người: Người ăn của đầu tiên là người dừng cảm! Lại không biết, người đầu tiên chính là người ngu, ai biết của này ngon hay không, có độc hay không? Chỉ vì ăn uống mà mất mạng thì chẳng phải là đáng tiếc sao? Cho nên, người ăn của thứ hai mới là người thông minh!" Lung Nguyệt rù rì nói.

"Theo con nói, hôm nay trẫm cũng làm người thông minh một lần?" Sau khi Thuận Khải Đế cười, lại trợn mắt nói: "Còn ngày thường trẫm là người ngu sao?"

"Ồi!" Lung Nguyệt cười cười giậm chân nói: "Nữ nhi không cãi nhau với người nữa! Hôm nay, lúc này trái phải đều ở chỗ phụ thân tất!"

Thuận Khải Đế thấy nữ nhi bảo bối làm nũng, cười nói: "Thôi, không đùa con nữa! Hôm nay có món gì thế?"

Lung Nguyệt xoay người, để Tiểu Lộc Tử đưa thức ăn lên, nói: "Liên dung cúc hoa thủy tinh cao! Mùa thu thời tiết kho khan, hoa cúc và hạt sen đều xua hỏa khí, nữ nhi liền coi đây là nguyên liệu làm ra thức ăn." Kiếp trước Lung Nguyệt là đứa trẻ nghèo khổ, đồ ăn nhiều nhất khi còn bé là bột bắp, sau khi lớn, ăn nhiều nhất là mì ăn liền. Kiếp này tốt số đầu thai tới Đại Chiêu, làm công chúa, dựa vào dân dĩ thực vi thiên (Dân lấy ăn làm trời), tự nhiên muốn thỏa mãn miệng ăn của mình, bổ sung toàn bộ thua thiệt của kiếp trước. Cho nên, trong ngày thích nhất là tìm đồ gì đó để ăn.

Nâng nắp hộp đựng thức ăn lên, bánh ngọt tinh xảo trong đĩa được xếp thành sáu tầng bốn phương tám hướng, độ lớn vừa đủ để có thể bỏ cả vào trong miệng. Bánh ngọt phân thành hai màu, dưới là màu vàng nhạt, là hoa sen, nửa còn lại màu trắng, bên trong có một hàng cúc trắng nhỏ, trong rất sống động, nhìn rất là vui vẻ. Chỉ nhìn thôi cũng khiến người khác muốn ăn.

"Về ngoài không tẻ, mùi vị như thế nào?" Thuận Khải Đế cười lấy đĩa gấp một miếng, bỏ vào trong miệng, lại nói: "Không tẻ, không tẻ, ngọt mà không ngấy, vừa vào miệng đã tan. Bản lĩnh của con lại thêm tiến bộ rồi!"

Thuận Khải Đế dứt lời, lại gấp thêm một miếng, sau khi ăn lại nói: "Cửu Nhi này! Hôm đó con va phải Vương gia Nhận Chi, đã bồi tội chưa?"

Từ lúc vào cửa Lung Nguyệt đã nhìn thấy Bùi Nguyên Tu im lặng giả làm phong cảnh, chẳng qua là phụ thân không lên tiếng, nàng cũng không nói chuyện với hắn. Lúc này, nghe Thuận Khải Đế nói xong, bước tới trước mặt Bùi Nguyên Tu, hơi phúc thân, nói: "Tĩnh Bắc Vương đại nhân đại lượng, Lung Nguyệt ở đây cáo lỗi với ngài!"

Bùi Nguyên Tu vẫn đứng ở bên cạnh yên lặng nhìn chăm chú vào cử chỉ lời nói của Lung Nguyệt, thỉnh thoảng nháy mắt, thỉnh thoảng cười một cái, lại thỉnh thoảng làm nũng, lộ thần thái của tiểu nữ nhi. Hắn chợt phát hiện, gộp cả hai đời lại, những điều hắn hiểu về Cửu Nhi cũng chỉ là da lông thôi. Một chút da lông đó cũng khiến mình hăm sâu vào trong đó, hôm nay có thể nhìn từng chút từng chút về tính tình thật sự của Cửu Nhi, khiến hắn càng ngày càng khó tự kiềm chế.

Trong lòng hắn đã tràn đầy hình bóng của Cửu Nhi, Cửu Nhi đoan trang, Cửu Nhi cao quý, Cửu Nhi quả cảm, Cửu Nhi thông tuệ, Cửu Nhi linh động, Cửu Nhi yếu ớt. Hàng trăm Cửu Nhi như thế lấp đầy trái tim hắn, không thể rời bỏ, cũng không thể quên đi!

Thấy Lung Nguyệt phúc thân thi lễ với mình, Bùi Nguyên Tu vội vàng tránh đi, không dám nhận, nói: "Thần không dám nhận!" Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, liền thấy Lung Nguyệt len lén nháy mắt với hắn, Bùi Nguyên Tu liền từ cái nháy mắt đó hiểu ra, khiến hắn theo lời nàng nói, đừng có nói toạc ngửa bị kinh sợ ra. Bùi Nguyên Tu không thể không gật đầu.

Vừa rồi Lung Nguyệt vừa mới cười một tiếng vì sự hiểu ý của hắn, thật giống như gió nhẹ thổi tư, phù thẳng vào trái tim của Bùi Nguyên Tu.

Lại nghe Thuận Khải Đế nói: "Con chỉ làm phiền Nhận Chi chuyện này thôi sao? Vậy còn sách trong tiểu viện Kết Lư được con đọc hết lần này tới lần khác thì sao? Nói xong lại nói với Bùi Nguyên Tu: "Tiểu viện kia của Khanh thật không tệ, ý cảnh rất có ý [Tâm xa địa tự thiên] (một lòng một dạ hướng về một phía), trẫm cũng vô cùng ưa thích!"

Hắn là sau khi mình rời kinh thành, Hoàng thượng cũng từng qua đó, Bùi Nguyên Tu khom người nói: "Hoàng thượng quá lời, thần là kẻ vũ phu làm sao có suy nghĩ này. Bức hoành này đều là do công chúa ban tặng, Anh Vương đề bút."

"Khanh cũng không nên quá khiêm tốn, ở viện này, có thể thấy được khanh trời sinh tính đạm bạc, không nặng quyền thế, khó được! Khó được!" Im lặng một chút rồi lại nói: "Phụ mẫu khanh đi sớm, cũng khổ cho Khanh!"

Bùi Nguyên Tu lại khom người lần nữa, cũng không biết tiếp lời như thế nào.

Trong lòng Lung Nguyệt thầm oán: Phụ thân là đùa bốn tâm cơ, lay động tình cảm, mua chuộc lòng người. Nhưng nàng cũng hiểu, lần mua chuộc lòng người này của Phụ thân có bảy phần thật sự là động chân tình. Nhưng, tình cảm của Đế Vương không dễ động, động tức là có mưu đồ. Hôm nay Bùi Nguyên Tu cũng được coi là chiếm giữ một phương, chỉ có lung lạc lòng trung thành của hắn. Phụ thân mới ngồi vững giang sơn này.

Nếu đặt chuyện này lên người mình, mình cũng sẽ làm như thế.

Lung Nguyệt đang suy nghĩ về phụ thân thì bỗng nghe ông nói: "Con làm sao để tạ ơn Nhận Chi đây?"

"Dạ?" Lung Nguyệt đang suy nghĩ bị Thuận Khải Đế hỏi đến sững sốt, phượng mâu mở tròn, khiến lòng Bùi Nguyên Tu thấy ngứa ngáy, thật sự muốn đưa tay ra ôm nàng vào trong ngực xoa nắn một hồi.

Thuận Khải Đế lại nói: "Ta thấy bánh này của con không tệ, không bằng coi nó là quà tạ lễ thôi!"

Không đợi Lung Nguyệt nói, Bùi Nguyên Tu vội vàng nói: "Thần tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng, tạ ơn Thụy Mẫn công chúa ban thưởng!" Kiếp trước thường được ăn bánh ngọt Cửu Nhi tự tay làm cho nên không biết trân trọng. Kiếp này cũng chỉ ở trong bữa tiệc Trọng thu năm đó ăn một lần hoa quả gạo nếp, cho nên nay, vẫn luôn ghim vị ngọt này vào tim. Hôm nay có cơ hội, liền cũng không để ý quá nhiều, chỉ cúi đầu tạ ơn.

Lung Nguyệt cũng không nhắc nhở, nâng đĩa trên Long thư án, lại lệnh cho Tiểu Lộc Tử đi lấy một đôi đĩa bạc, đặt vào tay Bùi Nguyên Tu, nói: "Kính mời Tĩnh Bắc Vương chỉ giáo!"

Bùi Nguyên Tu cười khê, nhận lấy: "Thần không dám nhận!" Rồi sau đó gấp một miếng bánh nhỏ bỏ vào trong miệng, hắn cảm nhận được mùi vị đã hóa thành dòng nước ấm chảy thẳng vào đáy lòng.

Lung Nguyệt đứng bên cạnh, mắt mở to đợi Bùi Nguyên Tu nuốt xuống hỏi: "Như thế nào? Ngọt không? Có ngứa không? Có gì cần sửa không?"

Hỏi một loạt câu hỏi, hỏi đến khiến tâm Bùi Nguyên Tu chưa xót, giống như trở lại năm đó, Cửu Nhi cũng từng nhìn mình ăn bánh, hỏi ý kiến.

Bùi Nguyên Tu nhắm mắt, ép chưa xót trong mắt xuống, rồi sau đó chậm rãi mở ra, giống như đang thưởng thức, rồi sau đó chỉ nói hai chữ: "Ăn ngon!"

Lấy được tán thưởng, mắt phượng của Lung Nguyệt như ánh trăng, hiểu ý cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Đi săn bắn, thân tình ấm lòng người, nghi người cũ, tâm Lung Nguyệt khê động

Thanh thế đi săn bắn vào mùa thu hàng năm của Hoàng đế Đại Chiêu thật lớn, năm nay cũng không ngoại lệ.

Quan viên từ tam phẩm trở lên, trừ những người cần ở lại trong kinh thì đều đi theo bởi Hoàng đế.

Cùng đi đương nhiên còn có công tử huân quý, nữ quyến, con tin của ngoại tộc cùng với quận vương của các đất phong. Dĩ nhiên, lần này Đại Vương tử Ban Đạt cùng với công chúa Trắc Nhã của Minh Kim quốc cũng ở trong hàng ngũ.

Một ngày trước khi xuất hành, Lung Nguyệt lại chạy tới chuồng ngựa trong cung nhìn "Thỏ gia nhĩ" của mình, trong khoảng thời gian nó bị thương, gần như cách một ngày nàng lại tới thăm nó một lần. Hôm nay, sau khi cùng thú y xác nhận nó hoàn toàn bình phục, ngày mai có thể theo nàng tới bãi săn Đông Lĩnh, thì cho nó hai miếng bánh hoa quế đường mạch nha, vô cùng vui vẻ trở về điện Kinh Chập.

Mấy người Hoán Ngọc đã sớm chuẩn bị xong tất cả mọi vật như thường lệ. Sợ bãi săn sớm lạnh, còn đặc biệt mang theo áo choàng có lớp lót là lông hổ ly trắng cùng với mũ choàng.

Lung Nguyệt vào cửa, liền thấy mấy nàng dọn mấy rương đồ lớn như đang dọn nhà, không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Buổi chiều Nhận Dung ma ma bên cạnh Thái hậu còn chạy tới một chuyến, đưa tới tấm thảm da bạch hổ.

Lung Nguyệt nhìn tấm thảm này khê nhíu mày, da bạch hổ ở nước Đại Chiêu vô cùng trân quý, ngay cả trong cung cũng chỉ có ba tấm, một tấm trải trên long ý ở điện Càn Chính - nơi dùng để thảo luận chính sự, một tấm trải trên giường quý phi ở Đông Ngõan các của mẫu thân, còn một tấm dĩ nhiên ở chỗ tổ mẫu. Nhưng lúc này lại đưa tới chỗ mình.

Liền nghe Nhận Dung ma ma nói: "Thái hậu sợ bãi săn lại, mặc dù có hành cung, nhưng ở bãi săn cũng phải ở lều vải. Khi còn bé công chúa rơi xuống nước sợ lạnh, bãi săn Đông Lĩnh lại ở trong rừng núi, Thái hậu nghe nói da bạch hổ có thể tự sinh nhiệt, đuổi khí lạnh, đặc biệt lệnh cho ta sai người làm thành thảm lót, để công chúa mang theo mới tốt!"

Lung Nguyệt đưa hai tay nhận lấy, mỉm cười nói: "Làm phiền ma ma tới đây, phiền ma ma thay ta tạ ơn sự thương yêu của hoàng nãi nãi, bây giờ đã gần tới rồi, ta liền không tới quấy rầy lão nhân gia nghỉ ngơi nữa, đợi từ bãi săn trở lại ta sẽ tự mình đi tạ ơn hoàng nãi nãi!"

Sau đó nàng nhìn Dịch Thúy một cái, liền thấy nàng ấy nâng một hộp gấm tới đây, Lung Nguyệt lại nói: "Đây là trà phổ nhĩ bộ tộc Tây Song tiến cống, nghe nói trà này có tính ôn, uống vào có thể chăm sóc, bảo vệ dạ dày, nghe nói dạ dày của ma ma sợ lạnh, nếu không chê thì cầm uống thử xem mùi vị này có hợp không."

Nhận Dung ma ma đi theo Thái hậu mấy chục năm, châu báu, trang sức đeo tay, ngân lượng đều không thiếu, Lung Nguyệt sẽ không cầm những tiểu kim trư, tiểu kim đào đưa tới trước mắt nàng, còn vật tiến cống của bộ tộc mạn di kia đối với Dung ma ma lại có mấy phần hiếm lạ.

"Làm phiền công chúa nhớ tới lão nô, lão nô liền mặt dày nhận lấy vậy!" Nhận Dung ma ma đưa hai tay nhận lấy hộp gấm, khê cười cáo lui.

Trong lòng lại khen ngợi Lung Nguyệt một hồi: Chẳng trách Hoàng thượng và Thái hậu đều lưu tâm tới Cửu công chúa, cái này hẳn cũng phải có điểm động tới lòng thương của người khác. Cửu công chúa này biết thương người, ai đối tốt với nàng ba phần, nhất định nàng sẽ đối tốt với người đó năm phần. Ngay cả chuyện của lão nô như bà mà nàng cũng đặt ở trong lòng.

Tiền Nhận Dung ma ma đi, Lung Nguyệt cầm tấm thảm da Bạch hổ, kéo kéo vài cái, vừa kéo vừa cười trộm. Công hiệu của da bạch hổ được mọi người truyền miệng cũng vô cùng thần kỳ, còn có thể tự sinh nhiệt. Nếu vật này quá mức trân quý, thường sẽ bị người có nó giấu đi.

Nhưng tình yêu thương mà hoàng tổ mẫu dành cho cháu gái này lại thực sự khiến nàng cảm thấy ghen ngào. Cảm giác có người thương thật sự rất tốt! Lung Nguyệt ôm tấm thảm da bạch hổ lăn trên giường mấy vòng, liền bị Anh Lạc cô cô kéo lên rửa mặt.

Sáng sớm hôm sau, lúc Lung Nguyệt vẫn còn đang nửa tỉnh nửa mê bị đào ra khỏi chăn, đỡ lên xe ngựa. Tối hôm qua quá mức hưng phấn, trời tờ mờ sáng mới buồn ngủ. Vì vậy mới ngủ chưa được một nén hương liền bị gọi dậy. Đây cũng là lần đầu tiên nàng đi theo phụ thân tới bãi săn đấy! Trước khi vì tổ mẫu nói nàng còn nhỏ tuổi, hẳn khi trong rừng này rất nặng, khó có thể chăm sóc cơ thể, chỉ sợ lại khiến kéo bệnh trở lại, cho nên vẫn giữ nàng trong cung phụng bởi mình. Năm trước, thật vất vả mới có thể đuổi tổ mẫu tới núi Phổ Đà tạ thần không về, suy nghĩ cuối cùng cũng có thể đi! Kết quả nàng lại bị bệnh.

Cũng chẳng biết tại sao năm nay, tổ mẫu lại không ngăn cản.

Lúc này đoàn người vô cùng đông đúc, có không ít quan viên cùng gia quyến đã sớm tới đợi ở hành cung Đông Lĩnh. Dù sao cũng là phụng bồi Thuận Khải Đế, cho nên thanh thế thật lớn.

Hai trăm Kim Ngô Vệ cưỡi ngựa đi trước mở đường, Thuận Khải Đế và Cản Hoàng hậu ngồi chung long tiền, sau đó là mẫu phi của Tứ Hoàng tử Mặc Vương, loan giá của Ngô Phi. Mẫu phi của Đại Hoàng tử, Tề phi, hôm nay nổi ngày đều giống Thái hậu ăn chay niệm phật, lần thu tiền này chắc là sẽ không theo tới. Nghiên phi đã bị vây trong lãnh cung, Lộ phi năm đó ở Đông cung bị hại đẻ non, thân thể vẫn bị suy nhược, cũng không tiện đi cùng. Còn lại mấy vị Tần, Chiêu Nghi, Mỹ nhân, càng không ai vào mắt Hoàng thượng.

Đĩ nhiên, đã rất nhiều năm rồi, trong lòng Thuận Khải Đế cũng chỉ nghĩ tới Cấn Hoàng hậu, thẽ từ kết tóc đã sinh cho ông hai nhi tử hai lòng, cùng một nữ nhi bảo bối.

Nếu không phải do Tứ Hoàng tử Mặc Vương bình thường trước mặt ông nhắc một câu, sợ là ngay cả người tên Ngô phi kia ông cũng quên mất.

Người nói hoàng gia vô tình, đối đãi của Thuận Khải Đế với thị thiếp cùng nhi nữ thứ xuất của mình cũng thực sự có chút lương bạc. Nhưng Lung Nguyệt lại rất thích phần lương bạc này của phụ thân nhà nàng. Bởi vì, dù lạnh cũng được, mỏng cũng được, đều không phải là đối với mình. Lung Nguyệt chưa bao giờ phủ nhận nàng ích kỷ, người không vì mình, nếu có tần phi nào có ý định tranh thủ tình cảm, chỉ cần phóng ngựa tới đây, mẩu thân của nàng sẽ tiếp chiêu!

Nàng sống trong cung, cũng ở trong cung này mười mấy năm, không phải chưa từng thấy thủ đoạn, muốn tranh sủng, nhưng cũng bị mẩu thân của nàng bốn lạng bặt ngàn cân, âm thầm tiêu diệt. Lung Nguyệt từng cảm thán trong lòng: Thì ra đây cũng là "Tiểu gian tường lỗ phi hồi yên diệt"(1)!

(1)VŨ PHIẾN LUÂN CÂN 羽扇纶巾: tay cầm quạt lông vũ, đầu đội mũ được làm bằng tơ xanh, nho tướng thời Ngụy. Tấn đa phần đều như thế. Tô Thức 苏轼 trong bài từ theo điệu Niệm nô kiều 念奴娇 có viết:

Vũ phiến luân cân, đàm tiếu gian, tường lỗ hồi phi yên diệt.

羽扇纶巾, 谈笑间, 檣櫓灰飞烟灭.

(Tay cầm quạt lông, đầu đội mũ xanh, trong tiếng nói cười mà thuyền giặc tro bay khói tan)

Ngồi trên Long tiễn, Lung Nguyệt tựa vào người mẩu thân, đầu lác lư ngu gà ngu gặt.

Dậy sớm, nàng vốn định cùng xe với Bát tỷ tỷ, kết quả mơ mơ màng màng lại bị phụ thân gọi vào Long tiễn.

Long tiễn này giống như một cái rập nhỏ, bốn năm người nằm ngủ tuyệt đối không có vấn đề gì.

Cấn Hoàng hậu thấy nàng ngủ giống như không có linh hồn, trong lòng không khỏi cười khẽ, nói với Thuận Khải Đế: "Ngày thường nha đầu này nói mình lớn, hôm nay xem ra vẫn còn mang tâm tính tiểu hài tử mà, vừa nói tới bãi săn, hôm qua hẳn là hưng phấn đến nửa đêm không ngủ!"

Thuận Khải Đế cũng cười, ngắt chóp mũi Lung Nguyệt, lấy chấn sau lưng, bọc cho nàng, rồi sau đó ôm cái bọc kia vào trong ngực mình.

Lung Nguyệt hơi mở mắt ra nhìn, thấy mình từ trên người mẩu thân chuyển qua tựa vào người phụ thân, chỉ lác lác cái đầu nhỏ, tìm vị trí thoải mái trên người Thuận Khải Đế, bên môi chứa ý cười, an tâm ngủ, suy nghĩ cuối cùng thoáng qua là: Cảm giác được phụ mẫu yêu thương thật tốt!

Đại đội nhân mã đi được nửa ngày, tới một dịch quán nghỉ lần đầu. Trước đó đã có Kim Ngô Vệ tới trước, dịch quán này đã sớm bị binh sĩ cấm nghiêm, bên trong quán trừ quan trạm dịch ra thì không còn ai khác.

Sử dụng dịch quán đến quá trưa, nghỉ ngơi trong chốc lát lại bắt đầu lên đường.

Lung Nguyệt đã ăn no ngủ đủ, lúc này tinh thần vô cùng tốt. Thỉnh thoảng vén hoàng lĩnh thêu Bàn Long Như Ý lên, nói chuyện phiếm với hai vị huynh trưởng đang cười ngửa theo Long tiễn.

Lại thấy Bùi Nguyên Tu cũng cười ngửa, đi theo bên cạnh Long tiễn, tron bụng không khỏi cảm thấy kỳ quá. Dựa vào thân phận Phiến Vương hôm nay của hắn, không phải là nên ngồi xe ngựa sao?

Suy nghĩ một chút, hẳn là người xuất thân võ tướng, hẳn là có thói quen ngồi trên lưng ngựa, ngồi xe ngựa chắc sẽ khôn được tự nhiên.

Có điều, đây cũng là điểm tiện nghi cho Lý Long Triệt.

Bùi Nguyên Tu chính là Đại anh hùng nhất đẳng trong lòng hắn, tâm tâm niệm niệm muốn vào tron quân xây dựng chiến công như Bùi Nguyên Tu. Tiếc rằng hắn là "Nghìn mảnh mới có một cây" của Bình Phủ thân vương, dù thế nào thái hậu cũng không chịu để tiểu tôn tử vào trong quân chịu khổ, sợ lão nhi tử tuyệt hậu!

Lý Long Triệt cười một con ngựa lông vàng đốm trắng, di chuyển cạnh Bùi Nguyên Tu, há miệng giống như tiên sinh đang kể chuyện cổ tích, nói không ngừng nghỉ.

Đến mức khiến Bùi Nguyên Tu nhức đầu không dứt, hẳn vốn là người ít nói, trầm lắng, người bên người cũng ngại vì thân phận, sẽ không nói chuyện với hắn như vậy. Nhìn Lý Long Triệt thần thái phi dương vô cùng nhiệt tình, Bùi Nguyên Tu có chút hoảng hốt, đây là sát tính ở kiếp trước trong con nóng giận xông vào tử lao, chém thủ cấp của Lý Cảnh Nhan sao?

Lung Nguyệt ngồi trên Long Tiễn, nhìn Bùi Nguyên Tu bị ma tính Lý Long Triệt này quán, mà vẫn duy trì thần sắc bình thường, thì không khỏi bội phục. Nếu là tiểu ca nhà sớm, đã sớm một cước đạp Lý Long Triệt phiền phức kia ra chỗ khác.

Nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được, lúc này Bùi Nguyên Tu đang cố gắng ản nhẫn. Còn phần vì sao? Lung Nguyệt cũng không thể nói rõ ràng, sao nàng có thể từ ánh mắt của Bùi Nguyên Tu đọc lên suy nghĩ trong lòng hắn.

Qua một đoạn thời gian, Bùi Nguyên Tu vẫn cho cho nàng cảm giác như cố nhân. Nàng có thể từ mỗi một vẻ mặt, mỗi một động tác của Bùi Nguyên Tu đoán ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ, làm mình luôn không tự chủ tìm hắn trong đám người.

Thật giống như nàng và hắn kiếp trước chưa hết duyên!

Trước lúc trời tối, ngự giá cùng với nhóm người tới hành cung Đông Lĩnh.

Quan viên cùng gia quyền tới sớm đã chia nhóm bên ngoài hành cung, lễ bái cung nghênh Thuận Khải Đế.

Thuận Khải Đế xuống Long tiền, chỉ nói: "Sắp xếp nghỉ ngơi và hồi phục hai ngày, ngày mốt lên đường vào bãi săn!"

Rồi sau đó, liền khoát tay, ra lệnh cho mọi người đi nghỉ ngơi.

Hôm sau, Lung Nguyệt phụng bồi Thuận Khải Đế cùng Cẩn Hoàng hậu dùng xong đồ ăn sáng, liền nghe tiểu thái giám thông bẩm, Bình Thân Vương tới tời.

Lý Long Triệt vào cửa, hành lễ vấn an Hoàng thượng và Hoàng hậu xong liền kéo Lung Nguyệt ra ngoài.

Vừa đi, vừa cực kỳ hưng phấn nói: "Cửu tỷ tỷ, đệ dẫn tỷ đi dạo phố nhé!"

"Đi dạo có gì vui?" Lung Nguyệt hỏi.

"Cửu tỷ tỷ chưa từng tới đây, dĩ nhiên phố xá nơi này thú vị hơn trong kinh nhiều!"

"Vậy thì để ta đi đòi y phục!"

Lý Lung Nguyệt quan sát Lung Nguyệt từ trên xuống dưới mấy lần, rồi sau đó nói: "Chẳng lẽ Cửu tỷ tỷ muốn đi đòi nam trang?"

Lung Nguyệt khẽ gật đầu một cái.

"Theo đệ thấy vẫn là thôi đi! Dáng vẻ hôm nay của tỷ, dù là giả trang thành nam tử, cũng sẽ đưa tới đào hoa hơn người. Huống chi, vành tai, ánh mắt của tỷ vừa nhìn đã biết tỷ là nữ tử rồi!"

Lung Nguyệt sờ sờ vành tai, năm ngoái vì đôi hoa tai hình mèo màu hổ phách, nàng cắn răng xỏ lỗ, hôm nay lại thành trở ngại khi giả nam trang.

"Vậy ta cũng không thể mặc cung trang đi dạo phố được! Vẫn nên đổi sang đồ đơn giản!" Liếc mắt một cái đã biết toàn thân Lung Nguyệt là tơ lụa thượng hạng, gắn châu khảm ngọc. Ra cửa không phải là tìm kẻ thầm thương trộm nhớ sao?

Lý Long Nguyệt gãi gãi gáy, cười nói: "Điều này cũng đúng!"

Lung Nguyệt trở về phòng thay bộ y phục đơn giản, cầm mũ màn ra ngoài, tới nơi đã hẹn với Lý Long Triệt. Vừa xa đã thấy hắn lôi kéo người nào đó nói chuyện liên tục, đi đến gần mới thấy rõ, thì ra là Bùi Nguyên Tu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101-1: Tỉnh Bắc Vương, Lung Nguyệt đi dạo chợ phiên gặp đôi phu thê đang cầu phúc cho hài tử (1)

Hôm qua Bùi Nguyên Tu không ở trong dịch quán hoặc khách điểm như các quan viên khác, mà là được Thuận Khải Đế cho ngủ lại nội cung. Dĩ nhiên, quan viên thật sự ở lại dịch quán, khách điểm rất ít, phần lớn cũng ở biệt viện, chính là nơi mà vào mùa thu hàng năm bồi ngự giá, ở cũng tiện, không phải họ còn có gia quyến sao?

Hàng năm Bùi Nguyên Tu đã quen ở trong quân, sáng sớm hôm nay giờ Mẹo một khắc đã thức dậy, tới sân luyện hai bộ quyền cước cộng thêm một bài kiếm. Sau đó rửa mặt, dùng chút đồ điểm tâm, rồi mới ra khỏi viện của mình. Dù hiểu được không thể tùy ý đi lại trong hành cung, nhưng hắn vẫn có chút không tự chủ được, trong đầu thoáng qua một suy nghĩ, có lẽ có thể gặp được Cửu Nhi cũng chưa biết chừng.

Ai ngờ, vừa tới Nguyệt Lượng môn - nơi thông giữa nội trạch và ngoại viện lại gặp được Lý Long Triệt. Dừng lại hàn huyên với hắn đôi câu, liền thấy bên trong Nguyệt Lượng môn có bóng dáng một thiếu nữ mềm mại đi tới, chính là Lung Nguyệt.

Lý Long Triệt đi hai bước về phía Lung Nguyệt, nói một câu: “Muộn!”

Lung Nguyệt cười nói: “Ta cũng không còn cách nào, đệ nói không muốn dẫn theo thị vệ, sợ mất hứng chơi, ta vừa phải thuyết phục bốn người Hoán Ngọc, lại vừa thuyết phục thị vệ, không phải sao?”

Lý Long Triệt vỗ ngực nói: “Có đệ che chở, sao các nàng kia phải lo lắng chứ!”

“Ai da! Thế từ gia, vì có ngài đi theo nên chúng ta mới không được an tâm đây!” Lý Long Triệt vừa nói xong, liền có âm thanh từ xa truyền tới.

Lung Nguyệt xoay người lại, liền thấy bốn người Hoán Ngọc ăn mặc giống tiểu nha đầu, vội vã bước về phía nàng.

Lý Long Triệt thấy bốn người các nàng, trợn mắt nói: “Sao lại không tin được gia? Cửu tỷ tỷ nuông chiều các nguoi thành không có giới hạn, ngay cả chủ tử cũng dám sắp xếp?”

Lung Nguyệt mím môi cười trộm.

Bốn người vội vàng hành lễ, nói: “Nô tỳ lỡ lời, xin thế từ gia thứ tội!” Nói vậy nhưng trong lòng oán thầm: Rõ ràng chính là đầu sỏ gây họa không đáng tin cậy!

“Ừ! Gia đây sẽ không lớt qua chủ tử các nguoi mà phạt các nguoi, các nguoi chỉ nghe lời của Cửu tỷ tỷ thôi!” Lý Long Triệt biết từ trước đến nay Lung Nguyệt đều không thật sự coi các nàng là nô tỳ, chỉ khoát tay một cái liền thôi.

Lung Nguyệt nói: “Thế từ gia không trách các nguoi, còn không mau đứng dậy? Chẳng lẽ muốn thật sự bị phạt mới vui?”

“Nô tỳ không dám!” Bốn người Hoán Ngọc quy củ đứng dậy, xuôi tay đứng ngay ngắn.

“Vì sao bốn người các nguoi ăn mặc như thế?” Lung Nguyệt hỏi.

“Bọn nô tỳ không yên lòng để công chúa tự mình đi chợ phiên...”

“Ừ...” Lung Nguyệt kéo dài giọng mũi, rồi sau đó nói: “Cho nên các nguoi là muốn đi cùng ta?”

Bốn người gật đầu.

“Các nguoi nhìn thân hóa trang hôm nay của ta, đáng về thế này làm sao có bốn nha đầu sai sử?”

Lung Nguyệt mặc vô cùng đơn giản, giống như tiểu cô nương nhà viên ngoại bình thường, thân phận như vậy, cùng lắm chỉ có một nha đầu thiếp thân thôi.

Bốn người thấy, lắc đầu.

Lung Nguyệt lại nói: “Nếu vậy, không thể bốn người đi cùng một lúc, đi lưu lại một thôi! Tránh cho các nguoi không yên lòng!”

Bốn người gật đầu. Rồi sau đó để lại Đào Châu.

Nha đầu Đào Châu này là người lòng dạ ngay thẳng, làm việc nhanh gọn dứt khoát. Đứng nhìn vóc dáng nàng gầy gò, thật ra trời sinh sức mạng rất lớn, ngay cả tiểu tử choai choai như Lý Long Triệt cũng không bằng nàng.

Thình thoảng Lý Long Triệt còn tới đây dạy nàng vài bài.

Lung Nguyệt lên tiếng chỉ mang một người, vậy Đào Châu là người thích hợp nhất.

Trước khi quay về, Hoán Nhộc cầm ba hà bao đặt trên tay Đào Châu.

Lý Long Triệt thấy lạ, nói: “Nguoi muốn mua cái gì sao? Chỉ cần nói ra, gia mang về cho nguoi là được rồi, cần gì phải tự mình lấy bạc ra?”

Hoán Ngọc cười cười, nói: “Công chúa cùng gia không phải là người thường, trên người có chút ngân lượng cũng là số lượng lớn, huống chi, trong tay công chúa nhà ta không có bạc, có cũng là kim trư, kim đào, ở những nơi nhỏ như chợ phiên sao có thể tiêu xài được? Trong hà bao này nô tỳ để hai xâu tiền, cũng đủ để tiêu xài mua một chút đồ chơi nhỏ!”

Lý Long Triệt nghe xong cười nói: “Nguoi đúng là người có lòng!” Sau đó quay sang đập thái giám Tiểu Tường Từ đi theo hần một cước, nói: “Nguoi cũng học chút!”

Tiểu Tường Từ xoa hông, từ trong ngực kéo ra một xâu tiền lớn, vẻ mặt đau khổ: “Nô tài đã sớm chuẩn bị, chỉ là không biết ăn nói giống Hoán Ngọc tỷ thôi, lại bị một cước của gia...”

“Phải! Gia oan uổng nguoi, đợi đến chợ sẽ cho nguoi ăn ngon!”

Tiểu Tường Tử nghe nói nhếch miệng cười, người này không có gì tốt, chỉ là trời sinh thích ăn.

Đề lại Đào Châu, đuổi ba người Hoán Ngọc, Lung Nguyệt liền muốn gọi Lý Long Triệt đi. Lại nghe hắn nói: “Bùi Đại ca, hôm nay ta với Cửu tỷ tỷ ra ngoài, hay là Bùi đại ca cũng đi cùng đi!”

Lung Nguyệt thăm bữu môi, người này cũng thật là, mới gặp vài lần đã gọi 'Đại ca' rồi!

“Chuyện này...” Bùi Nguyên Tu nghe xong lòng tự nhiên thấy thích, nhưng lại từ chối: “Thần là ngoại nam, ra ngoài cùng công chúa có vẻ không tiện!”

“Vậy thì sao, không phải còn có ta sao? Còn nữa, lần này ta với Cửu tỷ tỷ ra ngoài đều không dẫn theo thị vệ, Cửu tỷ tỷ như người trong tranh vẽ, sợ sẽ thu hút đáng đồ tũ. Mặc dù ta dùng mảnh một địch ba không thành vấn đề, nhưng nhiều người thì cũng có chút...”

Đào Châu nghe hắn nói xong, trong lòng khẽ động, nói xen vào: “Nếu như vậy thì mau gọi nhóm người Chu thống lĩnh thôi!”

Lý Long Triệt tròn mắt: “Chủ tử đang nói chuyện đấy!”

Đào Châu ngậm miệng.

Mắng Đào Châu xong, Lý Long Triệt lại quay sang Bùi Nguyên Tu: “Mang theo thị vệ sẽ mất hứng chơi! Nếu Bùi đại ca đi cùng thật là tốt! Có lẽ Bùi đại ca ở trong hành cung cũng không có việc gì!”

Bùi Nguyên Tu giống như bị làm khó: “Việc này...”

Lung Nguyệt biết Lý Long Triệt nhỏ mọn, tám phần là muốn sau khi hắn trà trộn vào trong quân, không bị Bùi Nguyên Tu làm khó, nói: “Nếu Tĩnh Bắc Vương không có chuyện gì, liền hạ mình làm hộ vệ cho hai tỷ đệ ta một lần được không?”

Bùi Nguyên Tu chờ chính là những lời này của Lung Nguyệt, cúi người hành lễ, nói: “Vậy thì, thần liền cung kính không bằng tuân mệnh!”

Đội Bùi Nguyên Tu trở về khách viện bồi thường phục, lại phân phó Bùi Đại dẫn theo 12 thân vệ âm thầm bảo vệ, dù sao cũng là xuất cung, thân phận tôn quý của Lung Nguyệt và Lý Long Triệt không chịu được sơ xuất. Rồi với dẫn theo Bùi Tiểu về cửa Tây hành cung hội hợp với hai người bọn họ.

Ngồi xe ngựa không lâu liền vào chợ phiên.

Đường phố vô cùng nhỏ hẹp, mấy người Lung Nguyệt liền xuống xe ngựa, đi bộ vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101-2: Tĩnh Bắc Vương, Lung Nguyệt đi dạo chợ phiên gặp đôi phu thê đang cầu phúc cho hài tử (2)

Phiên chợ có nhiều cửa hàng như vậy, kiếp trước Lung Nguyệt đã từng thấy, giống như họp chợ ở nông thôn. Có mua bán đồ, nhưng phần lớn là lấy vật đổi vật.

Bùi Nguyên Tu sợ người qua lại va vào Lung Nguyệt cho nên vẫn cẩn thận đi bên cạnh nàng, cẩn thận bảo vệ nàng bên người.

Mặc dù phiên chợ náo nhiệt, nhưng cũng không quá mức rục rờ. Đi dạo từ đầu đến cuối, Lung Nguyệt mua bốn con đế, tính toán mang về dụ dỗ mấy cháu nhỏ.

Đi đến một nơi, mấy người vào một cửa hàng trà ngồi xuống.

Lung Nguyệt gọi một ly trà hoa quả hạnh nhân, sau đó muốn gỡ mũ che xuống lại nghe Bùi Nguyên Tu nói: “Đừng lấy xuống!”

“Hả?” Cách một lớp màn, Lung Nguyệt nhìn Bùi Nguyên Tu nói: “Không lấy xuống thì uống trà kiểu gì?”

“Tóm lại đừng bỏ xuống là được!”

“A...” Lung Nguyệt nhất thời cứng họng, bị người khác dùng khẩu khí bá đạo như vậy đáp lời nàng vốn nên nổi cáu, nhưng chẳng hiểu tại sao lại ngoan ngoãn nghe lời.

Lời vừa ra khỏi miệng, Bùi Nguyên Tu lập tức phát giác không ổn, cũng sững sốt tại chỗ. Hắn cũng không biết tại sao lại không khống chế được, cũng

không phải sợ Cửu Nhi xinh đẹp gây chú ý với người khác, bên người có hộ vệ âm thầm bảo vệ. Hẳn chính là không muốn Cửu Nhi để lộ diện mạo thật kinh người của mình, diện mạo hoàn hảo của Cửu Nhi không phải tiểu dân chợ phố bình thường, phẩm phụ tục tũn có thể thấy được. Nếu có thể, cả đời được bảo vệ trong lòng mình là tốt nhất.

Cũng may Lung Nguyệt không so đo quá nhiều, nhưng lại thật sự nghe lời không gỡ mũ che xuống. Mà mấy người còn lại lại đặt tâm tư ở nơi náo nhiệt phía trước.

Trà được bung lên, Lung Nguyệt khẽ nâng màn trước mặt lên, lộ ra cằm nhọn khéo léo cùng đôi môi đỏ hồng, múc muỗng trà hạnh nhân nhẹ nhàng thổi qua, rồi sau đó đưa vào trong miệng, rồi lại đưa lưỡi thơm tho liếm liếm đôi môi. Hành động nho nhỏ này lộ ra vẻ quý khí bẩm sinh, nhưng cũng mang theo một chút dí dỏm.

Bùi Nguyên Tu bất động thanh sắc nhìn trộm, chỉ thấy trong lòng như có con mèo nhỏ gãi gãi, ngứa ngứa vô cùng. Hắn thật sự muốn đưa tay ra vồ vồ đôi môi anh đào đang chu ra của nàng.

Bên cạnh cửa hàng trà này có một cửa hàng cầm đồ.

Mấy người Lung Nguyệt ngồi ở đây dùng trà nghỉ chân, chợt thấy một đôi phu thê ôm một đứa con nít, khoe miệng lắm bả: “Đương vương! Đương vương! ! Đương nhất đương tiêu bách bệnh “

Rồi sau đó liền sáng khoái vào cửa hàng.

Tân phu thê này muốn cầm vật gì? Sao đương nhất tiêu bách bệnh? Lòng hiếu kỳ của Lung Nguyệt nổi lên, liền đứng dậy đi theo phu thê này vào trong tiệm cầm đồ.

Bùi Nguyên Tu, Lý Long Triệt thấy thế, cũng đứng dậy đuổi theo, chỉ để lại Tiểu Tường Từ tính tiền.

Vào trong cửa hàng cầm đồ, Lung Nguyệt thấy phụ nhân này đưa đứa nhỏ từ cửa chắn vào trong, rồi sau đó cũng không biết kẻ có của bên trong người làm đã làm chuyện gì quá mức. Ước chừng không tới thời gian nửa chung trà, kẻ có tiền thật giống như viết tờ biên lai cầm đồ, lại ấn một con dấu lên tờ bọc đứa nhỏ, mới đưa biên lai cầm đồ cùng đứa nhỏ ra ngoài.

Rồi sau đó, liền thấy đôi phu thê ôm đứa nhỏ cao hứng bỏ đi.

Lung Nguyệt đi theo ra ngoài, mới nói: “Bọn họ đang làm gì thế?”

Bùi Nguyên Tu cười giải thích với nàng: “Cái này gọi là Đương Vương, cũng gọi là Đương nhân. Trường bối trong nhà sợ hải tử không lớn, nên mang những chuyện sẽ xảy ra ra cửa hàng cầm đồ, mang hải tử đưa đến cửa hàng Đương nhất đương, mong bảo toàn bình an cho hải tử.”

“À? Có phải trên biên lai cầm đồ này viết có chút quá mức không?” Lung Nguyệt xuyên thấu qua màn che của mũ nhìn Bùi Nguyên Tu, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy ‘Đương nhân’ trong cả hai đời.

“Trên biên lai cầm đồ sẽ viết: nền móng vững chắc, mau mau lớn lên!” Bùi Nguyên Tu nói, mặc dù cách màn che không thấy rõ vẻ mặt Lung Nguyệt, nhưng trong lòng cũng biết, mắt nàng lúc này nhất định sẽ vụt sáng.

“Thì ra là như vậy, ta còn tưởng là viết linh tinh đại loại như là “Trùng cất thử giáo, phá lạn bất kham” cơ!” Lý Long Triệt nói chen vào, lại nhận được một cái liếc mắt của Lung Nguyệt.

“Mang đệ vào rồi viết “Trùng cất thử giáo, phá lạn bất kham” nhé?”

Lý Long Triệt vội vàng khoát tay, bỗng nói: “Hay là đệ trở về ôm Tiêu Nhi?”

“Tiêu Nhi đã sáu tuổi rồi!” Lung Nguyệt cười.

“Nhiên Nhi thì sao?”

“Cẩn thận Tiểu ca lột da của đệ!”

Lý Long Triệt nghe vậy cười khan hai tiếng, bất chợt quay sang Bùi Nguyên Tu cười nói: “Vì sao Bùi đại ca lại biết tường tận như vậy?”

Mặt Bùi Nguyên Tu đỏ ửng, nói: “Tiền mẫu khi ta còn bé cũng từng sợ ta khó có thể đứng vững...”

“Thì ra là...” Lý Long Triệt gật đầu một cái, như bừng tỉnh đại ngộ. Rồi sau đó lại nói: “Vì sao năm đó cha mẹ ta không mang ta làm như vậy? Nếu không, hôm nay ta có thể giống như Bùi đại ca làm anh hùng trên lưng ngựa!”

Lung Nguyệt cười ý nghĩ kỳ lạ của hắn. Lại chợt nghe Lý Long Triệt nói: “Nhi tử tương lai của Bùi đại ca cũng phải làm như vậy thôi! Nhiều thế anh hùng mới đứng!”

Bùi Nguyên Tu nghe vậy, không tự chủ dời ánh mắt về phía Lung Nguyệt. Hải tử...Hải tử của hắn với Cửu Nhi...Nên không làm Nhất Đương cũng không sao...

Mấy người Lung Nguyệt ra ngoài sớm, lúc này mới vừa tới canh ba giờ Ty. Vậy mà bây giờ phiên chợ đã tàn đi, chỉ còn một chút gian hàng bán khăn lụa, đồ trang sức đeo tay cùng một chút đồ chơi nhỏ còn bày bán.

Thấy vậy, tinh thần Lung Nguyệt liền tỉnh táo.

Lần lượt nhìn cẩn thận các gian hàng trên đường.

Một đôi ngân chất hương huân cầu lọt vào mắt nàng. Thợ làm cầu này không quá tinh tế, nhưng thắng ở cấu tứ xảo diệu, là mép cầu có hình dạng mèo nhỏ, cầu này trạm rồng, bên trong có thể đặt hương liệu.

Lung Nguyệt nhìn thích, cầm trong tay liền không muốn buông ra nữa. Đã hỏi giá tiền, đang định đưa bạc, liền nghe thấy một giọng nữ yếu điệu mang tới: “Vật ở chỗ này thô ráp, sao xứng với thân phận của ta? Cũng chỉ có thôn cô hương dã này để mất tới thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Quận quân sinh lòng đổ kị nói năng vô lễ. Công chúa đi dạo bị mạo phạm

Người nói chuyện chính là nữ nhi Quận Vương phủ sơn, quận quân Lý Cảnh Nhan.

Thu tiền lần này của Thuận Khải Đế, là Hoàng thất, nữ nhi của Quận Vương là Lý Trạch Quảng cùng Lý Cảnh Nhan dĩ nhiên cũng được mời vào hàng ngũ.

Mỗi lần Quận Vương cùng gia quyến từ đất phong hồi kinh, chưa chắc đã được hoàng thượng triệu kiến, nhưng nhất định phải báo cho Tông Nhân Phủ. Như vậy một là để hoàng thượng dễ dàng nắm đất phong trong hay. Hai là vào ngày lễ, ban thưởng của hoàng thượng không bị sai sót hoặc chậm trễ.

Nhắc tới Lý Cảnh Nhan, dọc đường, từ lúc theo đoàn nhân mã của Bùi Nguyên Tu vào kinh, luôn bị cuốn vào người hấn. Khiến cho bên ngoại tỏ gia cho người điều tra rõ ràng tình hình của Bùi Phủ.

Trong lòng cũng nhớ tới gái lơ thì tên là Trần Liên Bích. Tuổi đây một xấp mà vẫn chưa có nhà chồng, nghe nói là Bùi lão phu nhân chọn thê tử cho trưởng tôn. Trong lòng vô cùng phẫn hận, thầm nói: Cùng lắm là cô nương nhà lụi bại, cũng vọng tưởng quạ đen bay lên làm phượng hoàng, buồn cười, thực sự buồn cười!

Hôm qua nàng cùng huynh trưởng được đi trước đến Đông Lĩnh. Mặc dù nói bọn họ là hoàng thất, nhưng huyết mạch cũng không gần với Đường Kim hoàng thượng. Thái tổ ba thế hệ phía trước cùng với chi của Hoàng thượng là đường huynh đệ, chuyện đồng hành cùng Hoàng thượng dĩ nhiên không đến lượt bọn họ.

Biết được nhất định Bùi Nguyên Tu sẽ tham gia đội ngũ đầu, vốn là muốn tìm chút lý do để có thể thân cận với hấn. Ai ngờ sau khi hấn tới đây, lại được nghỉ ngơi ở nội cung, chuyện này làm Lý Cảnh Nhan thất vọng không ngừng. Như vậy cơ hội duy nhất có thể gặp mặt được Bùi Nguyên Tu cũng chỉ có thể đợi đến lúc vào bãi săn thôi.

Hôm nay, huynh trưởng thấy tâm trạng nàng tốt, liền dụ dỗ nàng ra ngoài thả lỏng, ai ngờ lại gặp được Bùi Nguyên Tu. Lý Cảnh Nhan cảm thấy, cái này chính là duyên phận mà người ta vẫn nói đến rồi!

Gặp được Bùi Nguyên Tu, tự nhiên cũng nhìn thấy Lung Nguyệt bên cạnh hấn. Hôm nay Lung Nguyệt ăn mặc quá mức đơn giản, Lý Cảnh Nhan lập tức coi nàng là Trần Liên Bích, ném ra câu nói giống như âm dương quái khí này ra.

Lúc này lòng Lung Nguyệt chỉ đặt lên đôi cầu huân hương bạc kia, cũng không để ý tới lời nói quá đáng của Lý Cảnh Nhan, mà nói với người nào đó.

Nàng cầm hương cầu trong tay, cười meo meo mặc cả với chủ sạp. Lý Long Triệt lại không nhẫn nại nhanh chóng trả bạc, hài tử như bọn họ có mấy người hỏi giá lấy vật? Đều là coi trọng thì lấy, tự có người trả bạc cho.

Vậy mà, giọng nói lúc này của Lung Nguyệt mang theo vẻ vui vẻ, giống như đang chơi trò chơi vô cùng thú vị, cò kè mặc cả từng đồng tiền một, mà lại không thấy vẻ tính toán chi li của tiểu dân thị tỉnh, lại lộ ra mấy phần ngây thơ khả ái.

Mặc dù cách mũ che, không thấy rõ vẻ mặt của Lung Nguyệt, nhưng Bùi Nguyên Tu cũng biết, thần thái trên khuôn mặt nhỏ nhắn phía sau màn che kia nhất định là vô cùng xán lạn. Hấn chỉ thấy đáng và hộ vệ đứng thẳng bên người nàng, khỏe mỗi nâng lên thành một độ cong vô cùng nhỏ.

“Hừ! Đúng là nữ nhi tiểu gia không lên được mặt bàn, mua vật tầm thường như vậy mà còn phải mặc cả! Thật sự buồn cười! Không có chút tiền bạc thì đừng có mua, tránh làm trễ nải việc buôn bán của chủ sạp.” Lý Cảnh Nhan thấy câu nói đầu tiên của mình không hấp dẫn được chú ý của mấy người

trước mặt, không nhìn được nói ra một câu nặng nề hơn.

Nếu nói mới đầu mấy người Lung Nguyệt không biết người này đang nói chuyện nhằm vào người mình, thì lúc này coi như là rõ ràng, rất rõ ràng rồi.

Tình tình nóng nảy, bướng bỉnh của Lý Long Triệt giống hệt cha mẹ hắn, bụng dạ thẳng thắn, còn hơn núi lửa. Không nói hai lời, móc hai đỉnh vàng từ trong túi ra, đặt xuống gian hàng, quay đầu tròn mắt nhìn Lý Cảnh Nhan. Mặc dù huynh muội Lý Cảnh Nhan từng gặp mặt Lý Long Triệt một lần ở Bắc Gia, nhưng lúc đó ấn tượng đều bị Lung Nguyệt hấp dẫn, không khắc sâu ấn tượng với hắn, lúc này càng không nhận ra.

Mà chủ sạp thấy hai đỉnh vàng này, ngốc lăng trong chớp lát rồi vội vàng nói tạ ơn, sau đó cầm một đỉnh vàng lên cần một cái, mặt liền nở nụ cười chói lọi như cúc nở trong mùa thu.

Ngay từ lúc Lý Cảnh Nhan nói câu đầu tiên Bùi Nguyên Tu đã biết được là nàng nói, dù sao nhiều năm chung sống trong kiếp trước cũng không phải là giả. Vậy mà, hắn lại không dám làm gì, chỉ xoay người lại, nếu không sẽ không nhìn được mà tiến lên bóp chết nàng ta. Đời trước nàng ta dẫn phản tặc vào thành, hại Cửu Nhi chết thảm, hình ảnh một màn kia đến nay vẫn khiến nửa đêm hắn kinh hồn, đau lòng không chịu nổi.

Lúc này, Lý Long Triệt đã muốn giằng co với người vừa tới, thế nhưng hắn lại phải làm như không thấy nàng ta. đành phải xoay người lại, giống như vừa mới phát hiện Lý Quảng Trạch, gật đầu chào hỏi với hắn. Dù sao đều là thường phục đi chơi, vì phải che dấu thân phận, cũng miễn đi lễ nghi.

Lý Cảnh Nhan tự nhiên bước lên hai bước, tha thướt nhẹ nhàng phúc thân với Bùi Nguyên Tu, hoàn toàn không còn vẻ chanh chua lúc đầu. Nhưng ánh mắt từ đầu vẫn hung hăng nhìn chằm chằm hai mắt Lung Nguyệt được che khuất dưới màn che.

Về phần Lung Nguyệt, những lời ác độc mà Lý Cảnh Nhan giống như quyền cước đánh vào bị bông, nàng còn không thèm nhìn nàng ta một cái, chỉ nói với Lý Long Triệt: “Lô rồi! Lô rồi!”

“Lô sao?” Lời ấy của nàng khiến Lý Long Triệt không hiểu ra sao, cũng không để ý tới Lý Cảnh Nhan nữa.

“Huân hương cầu này là bạc mạ vàng, bên trong chắc chắn là đồng!” Lung Nguyệt cầm huân hương cầu cho Lý Long Triệt nhìn, trong lời nói lại không lộ ra chút tiếc nuối khi bị mắc mưu lừa gạt nào.

Còn chủ sạp nghe xong lại vội vàng giải thích: “Vị cô nương này, ta lại chưa nói vật này được làm bằng bạc!”

“Ta nói vậy thôi, không trách tội người! Lung Nguyệt cười nói.

“Đã là đồng thì mua làm gì?” Lý Long Triệt cau mày.

“Đệ không cảm thấy cấu tạo của vật này tinh xảo sao? Lấy về kiểm người làm bằng bạc! Hoặc là tráng men cũng không tồi!” Lung Nguyệt cười nói, sau đó quay sang hỏi Bùi Nguyên Tu: “Bùi ca ca nghĩ như thế nào?”

Từ năm sau khi gặp mặt lúc xây tiểu viện kia, đã lâu Bùi Nguyên Tu không nghe Lung Nguyệt gọi hắn là “Bùi ca ca”!

Lúc này, ba chữ kia được Lung Nguyệt gọi thêm lần nữa, làm cả người Bùi Nguyên Tu chấn động, trong lòng giống như được tưới mát, chỉ biết cười gật đầu, lại không nói ra nửa chữ.

“Hừ! Hẹp hòi!” Đã bao giờ Lý Cảnh Nhan được nhìn nụ cười ôn hòa của Bùi Nguyên Tu? Nhất thời trong lòng tích đầy tức giận.

Lung Nguyệt lại thật sự giống như không nghe thấy gì, chỉ vòng người qua, chạm vào gian hàng tìm món đồ chơi thú vị.

Từ trước đến nay, ở đất phong, đã bao giờ Lý Cảnh Nhan bị người khác coi như không thấy đâu, cho nên trong lòng tất nhiên là không cam lòng, bước lên mấy bước cản trước mặt Lung Nguyệt, cản đường đi của nàng.

“Này! Tiểu cô nương kia thật không biết lễ giáo, thấy bản quận quân sao không lạy?”

Lông mày Lung Nguyệt khẽ cau, nói: “Người có thể nhận được sao?”

“Ta đường đường đường là người hoàng thất, còn không nhận được lễ của người sao? Thật sự buồn cười!” Dứt lời, Lý Cảnh Nhan thật sự giống như nghe được chuyện vô cùng buồn cười, khẽ nở nụ cười.

Vậy mà Lung Nguyệt lại không để ý tới nàng ta, chỉ xoay người lấy áo choàng của Đào Châu, nói: “Không trách được người ta có câu: Không sợ cú mèo gọi, chỉ sợ cú mèo cười! Chỉ nghe hai tiếng cười cũng khiến ta rùng cả mình!”

“Phụt!” Lý Long Triệt nghe xong nhất thời mất hình tượng bật cười.

Bùi Nguyên Tu cô nén ho khan hai tiếng.

Đào Châu lại vô cùng bình tĩnh, có thể thấy được ngày thường Lung Nguyệt nói ra bao nhiêu điều kinh người.

Còn hai người Bùi Tiểu cùng Tiểu Tường Từ nhìn vô cùng cực khổ, bả vai không ngừng lay động, giống như bị rút gân.

Lý Cảnh Nhan bị Lung Nguyệt nói như vậy chọc giận, nếu không phải có mũ sa che, nhất định lúc này sẽ thấy nàng ta đang ầm ức đến khuôn mặt nhỏ nhỏ đỏ thắm!

“Thái Điệp! Lên xé mặt nàng ta cho ta! Xem nàng ta còn liều lĩnh nữa không!”

Thái Điệp này chính là nô tỳ tâm đắc nhất của Lý Cảnh Nhan, cũng cuồng ngạo giống chủ tử nhà nàng ta mấy phần, không nghĩ ngại bước lên muốn gạt mũ che của Lung Nguyệt.

Nhưng sao Đào Châu có thể để nàng như nguyện?

Thấy Thái Điệp đến gần, nàng bước lên một bước, liền đứng trước người Lung Nguyệt, đưa tay bắt lấy cổ tay vừa vươn ra của Thái Điệp, dùng sức một chút, liền nghe Thái Điệp 'a' một tiếng chói tai, sau đó bị Đào Châu đẩy xuống mặt đất. Nhìn lại cổ tay của nàng, máu đã ứ đọng một mải, năm dấu tay hiện lên vô cùng rõ ràng.

Lý Cảnh Nhan thấy Thái Điệp thua thiệt, mất mặt mũi của mình, nâng giọng quát tiểu thái giám tùy thân của Lý Trạch Quảng: “Nhìn cái gì, thấy quận quân nha người bị thua thiệt, người có mắt không? Còn không đi hỗ trợ?”

Tiểu thái giám nghe vậy, vội vàng tiến lên.

Đào Châu nghĩ cũng đối phó tiểu thái giám như vừa rồi, ai ngờ lại khinh địch, tiểu thái giám này biết chút quyền cước. Đào Châu mất thăng bằng, ngã quy về phía sau đụng vào người Lung Nguyệt.

Chợ trên con phố này vốn là một nơi không bằng phẳng, khí lực đánh tới Đào Châu vô cùng mạnh. Lung Nguyệt nhất thời chệnh vênh liền nghiêng người. Mà Bùi Nguyên Tu vẫn canh giữ bên người nàng, chỉ nhẹ nhàng một cái đã ôm nàng trong lòng.

Mặc dù Lung Nguyệt bình yên vô sự, yên vị trong lòng Bùi Nguyên Tu, nhưng theo quán tính cũng khiến mũ che trên đầu nàng lệch đi. Mà che khe bay, hé lộ khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng xinh đẹp.

Khiến mấy người quanh đó hút vào một ngụm khí, là tiên nữ hạ phàm.

Bùi Nguyên Tu bụng dạ hẹp hòi, tất nhiên là không thích vẻ đẹp của Lung Nguyệt bị người khác nhìn thấy, không quá để ý tị hiềm, liền ôm nàng trong ngực, chỉnh sửa mũ của nàng, nhìn đi nhìn lại rồi mới buông tay ra. Mập mờ như vậy, mãi đến lúc khiến mặt Lung Nguyệt phấp phồng, tai nóng dần lên.

Cũng chỉ trong khoảng thời gian ngắn này, Tiểu Tường Từ đã sớm đỡ được Đào Châu, nhắc chân đá tiểu thái giám kia ngã trên mặt đất.

Đây chính là chủ nào tớ nấy.

Lý Long Triệt là người nóng nảy, thì Tiểu Tường Từ cũng không phải là người có tính tình ủ rũ.

Lung Nguyệt lộ mặt, tất nhiên Lý Quảng Trạch cùng Lý Cảnh Nhan cũng có cái nhìn rõ ràng. Bọn họ thật sự không có ấn tượng với Lý Long Trạch, nhưng lại vô cùng khắc sâu dáng vẻ của Lung Nguyệt. Thứ nhất, thân phận của Lung Nguyệt còn đó, bảo bối đầu quả tim của Đường kim thánh thượng, nhìn thấy một lần dĩ nhiên là ghi nhớ vào lòng, để tránh ngày khác không cẩn thận đụng phải. Thứ hai, dung mạo của Lung Nguyệt thật sự khiến người ta nhìn một lần khó có thể quên được.

Lúc này, tất nhiên hai huynh muội này nhận ra Lung Nguyệt, trong lòng nhất thời ảo não không ngừng, hối hận không dứt. Trở về kinh, bọn họ cũng thu thập không ít tin tức về công chúa Thụy Mẫn này. Dĩ nhiên cũng nghe thấy chuyện tiểu hầu gia Trương gia vì đắc tội Lung Nguyệt, bị Anh Vương ném đi Nam Sơn khai hoang đốt than.

Thái tử cùng Anh Vương cực kỳ che chở vị muội muội này, trước không cần nói đến Thuận Khai Đế biết chuyện hôm nay sẽ như thế nào, chỉ riêng huynh đệ này cũng là một cửa ải khó.

Mặc dù hiểu được, huynh muội bọn họ cùng là người hoàng thất, có thể lưu lại mấy phần mặt mũi. Tất nhiên sẽ không bị ném vào núi như tiểu hầu gia Trương gia, nhưng cũng không chắc là có kết quả tốt! Nữ nhi của Đại công chúa Ninh Bình còn là ngoại tôn nữ của Hoàng thượng đấy, còn không phải bị ném đến điền trang gần mười năm sao? Mặc dù môn nay được thả ra, nhưng vẫn mang thân phận dân thường.

Càng nghĩ, hai huynh muội Lý Trạch Quảng cùng Lý Cảnh Nhan càng kinh ngạc, gió thu bay qua càng lạnh, trên trán lại toát mồ hôi. Cũng không nhìn là nơi nào, vội vàng quỳ xuống, la lên: “Xin công chúa thứ tội! Xin công chúa thứ tội!”

Lúc này đang có người vây quanh xem náo nhiệt, cũng quỳ xuống, hành đại lễ.

Lung Nguyệt cũng không tiện che giấu thân phận nữa, lấy ra uy nghiêm công chúa, lệnh cho dân chúng miễn lễ.

Nhìn hai huynh muội đang quỳ xuống không dám ngẩng mặt lên, nói nhỏ hai chữ: “Mất hứng!” Rồi sau đó liền không nói nhiều lời, xoay người tìm xe ngựa, trở về hành cung.

Cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng mấy người Lung Nguyệt, Lý Cảnh Nhan cùng huynh trưởng mới đứng dậy.

Cách màn che, trong mắt Lý Cảnh Nhan thoáng hiện vẻ lạnh lẽo.

Chương 103: Sự việc lên ra khỏi hành cung bị bại lộ. Trương Du Hân bị ngã ngựa tại bãi săn

Lý Cảnh Nhan nhìn mấy người Lung Nguyệt đang đi xa, trong lòng thầm hận vô cùng, nàng ta cảm thấy rõ ràng là Thụy Mẫn công chúa này cố ý che giấu thân phận, để khiến nàng ta khó chịu, làm nàng ta mất thể diện trước mặt Bùi Nguyên Tu. Nhớ tới hành động ngay cả một ánh mắt cũng không cho mình lúc đi của Bùi Nguyên Tu, lòng Lý Cảnh Nhan càng thêm để ý. Lại hận Lung Nguyệt thêm mấy phần, nhưng lại chỉ có thể thầm hận trong lòng.

Có điều, Lý Cảnh Nhan thật đúng là nghĩ oan cho Lung Nguyệt, nàng thật sự không muốn giấu thân phận, chỉ là vì trốn ra ngoài, lại không mang thị vệ, nếu là để phụ hoàng, mẫu hậu biết, mặc dù không phạt, nhưng cũng không thể tránh khỏi chuyện bị nhắc đi nhắc lại. Hơn nữa, e là chuyện sau này ra ngoài cũng không còn dễ dàng.

Công chúa du ngoạn chợ phiên, tin tức này truyền đi quá nhanh, tự nhiên cũng đến tai Thuận Khải Đế.

Lung Nguyệt vừa trở về hành cung một lát, liền bị triệu vào chính điện hành cung.

Vào cửa, Lung Nguyệt thấy Thuận Khải Đế cùng Cẩn Hoàng hậu ngồi chính giữa thủ vị, hai bên trái phải là An hoàng thúc cùng phu thê Bình Hoàng thúc. Lúc này, Lý Long Triệt đang dâng hoàng quý ở ngay giữa, đôi mắt phượng của Bình Hoàng thúc trợn tròn lên, nhìn hẩn.

Lung Nguyệt tiến lên phúc thân hành lễ, rồi sau đó thấy Thuận Khải Đế ngoắc nàng đến gần, nói: “Trộm xuất hành cung? Không mang thị vệ? Còn va chạm với nữ nhi quận vương phủ son?”

Vấn đề liên tiếp được tuôn ra, hơn nữa nhìn vẻ mặt đang phật quý dâng hoàng lúc này của Lý Long Triệt, Lung Nguyệt không cần nghĩ cũng biết sự việc đã bại lộ, chỉ dâng hoàng gật đầu thừa nhận.

Lại nghe Lý Long Triệt nói: “Chuyện này không trách Cửu tỷ tỷ, cũng là lỗi của con, là con khăng khăng bắt tỷ ấy ra ngoài mà không dẫn theo thị vệ! Còn có cái vị quận quân gi đó làm người ta chán ghét kia, Cửu tỷ tỷ vốn không nguyên ý nói chuyện với nàng ta, là nàng gây phiền hà...”

“Nghiệt chương cầm miệng!” Không đợi Lý Long Triệt nói xong, lại bị Bình Vương gia lên giọng rống một tiếng khiến hẩn phải ngậm miệng.

Lung Nguyệt cười cười nói với mấy vị trưởng bối trong điện: “Cửu Nhi vùng Triệt Nhi không dẫn theo thị vệ vì Triệt Nhi mời Tĩnh Bắc Vương đồng hành, ba người dẫn theo thị không tránh được quá mức khoa trương, cho nên...” Lung Nguyệt không nói toàn bộ. Dựa vào tính tình trầm ổn của Tĩnh Bắc Vương Bùi Nguyên Tu, Lung Nguyệt dám đoán chắc hẩn ra ngoài với mình cùng Triệt Nhi, tất biết chuẩn bị chu toàn.

Với lại dọc đường đi tới chợ phiên, nàng cũng chú ý Bùi Nguyên Tu có trao đổi ánh mắt với mấy nam tử nhìn có vẻ thô kệch. Nghĩ đến những người kia hẩn là thân vệ của Bùi Nguyên Tu.

Thuận Khải Đế nhìn Lung Nguyệt cười, con bé này là quý linh tinh. Trong lòng cũng biết, sẽ không phạt nàng tự mình đi ra ngoài, cũng sẽ không phạt nàng chuyện xung đột với người khác. Chỉ là, nghĩ đến chuyện không quan tâm đến an nguy, ra ngoài không dẫn theo thị vệ thì nhất định phải phạt nặng. Hôm nay là muốn đưa Bùi Nguyên Tu ra đỡ tội giúp mình rồi.

Cho nên nói với Cát An: “Đi tuyên Tĩnh Bắc Vương!”

Lý Long Triệt nghe xong, vội vàng kéo váy Lung Nguyệt, chẳng lẽ Cửu tỷ tỷ có cừu oán với Bùi đại ca? Vì sao lại lời hẩn ra nói? Đây rõ ràng không phải là kéo hẩn xuống hồ sao? Rõ ràng Bùi đại ca cùng một hội với hai người bọn họ, chỉ dẫn theo một tùy tùng thôi mà!

Lung Nguyệt cúi đầu cho hẩn một ánh mắt an tâm, dùng nóng vội, nhỏ giọng nói: “Đệ là thẳng góc, ta không khai Tĩnh Bắc Vương ra, đệ liền cho rằng người khác không biết sao?”

Lý Long Triệt nghe vậy, trừng mắt nói, thì ra là như thế?

Không bao lâu sau, Bùi Nguyên Tu liền đi theo Cát An vào. Vừa vào đã thấy bộ cung trang đồ bạc thêu mẫu đơn, đang thướt tha, mềm mại đứng ngay giữa đại điện.

Chỉ trong nháy mắt, sau đó quỳ gối, nói: “Thần, Bùi Nguyên Tu tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu!”

“Miễn lễ bình thân!”

Bùi Nguyên Tu tạ ơn đứng dậy, lại làm lễ mắt cùng An Vương, Bình vương. Rồi sau đó nghe Thuận Khải Đế nói: “Hôm nay Nhận Chi cùng đi dạo với

Cửu Nhi cùng Triệt Nhi sao?”

“Thần không bảo vệ tốt cho công chúa, khiến công chúa bị người khác đụng vào, thần có tội!” Bùi Nguyên Tu quỳ bên cạnh Lý Long Triệt.

“Ừ!” Thuận Khải Đế đáp nhẹ một tiếng, cũng không lệnh cho hắn đứng dậy, lại hỏi: “Lúc ấy thân vệ của khanh ở chỗ nào?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, thần lệnh cho thân vệ mặc đồ thường âm thầm bảo vệ!”

“Âm thầm bảo vệ mà còn để công chúa bị đụng?”

“Là thần sơ sót?” Thái độ Bùi Nguyên Tu thành khẩn, cũng không giải thích cho mình.

“Phụ thân! Người kia là nữ nhi của Quận Vương phủ sơn, cho dù là ai cũng không nghĩ tới bọn họ sẽ gây khó dễ cho nữ nhi, không phải sao? Điều này cũng không trách Tĩnh Bắc Vương được!” Lung Nguyệt mở miệng nói, đều là những câu hợp tình hợp lý. Chỉ Quận Vương phủ sơn cũng là hoàng thất, nhưng cũng không có đạo lý gây khó dễ cho công chúa Đường triều.

Chỉ là nói đi nói lại, cũng coi như là oan uổng cho huynh muội Lý Cảnh Nhan, nếu lúc ấy biết là Lung Nguyệt, có cho gan hùm mật gấu cũng không có can đảm gây khó dễ cho Lung Nguyệt, không phải sao?

Nhưng lúc này Lung Nguyệt cũng không thể nói rõ được vì sao lúc đấy Lý Cảnh Nhan lại có dáng vẻ như vậy, hình như thấy nàng, nàng ta liền thấy khó chịu.

“Ừ, Nhận Chi bình thân đi! Trăm oan uổng khanh rồi!” Thuận Khải Đế nghe Lung Nguyệt nói, nói.

“Thần không dám nhận! Là thần bảo vệ không chu toàn!”

Thuận Khải Đế khoát tay, lệnh cho hắn đi xuống, buổi chiều tới đây dùng bữa.

Chuyện hỏi rõ ràng, Lý Long Triệt cho rằng không có chuyện gì, đang định đứng dậy, liền bị mẹ nó đạp cho một cước, lần nữa trở lại trên đất.

“Tiểu tử hỗn trướng, bản lĩnh lớn nhỉ? Dụ dỗ tỷ tự mình xuất cung, còn dám không mang theo thị vệ? Thật sự ba ngày không đánh nguoi liền nhảy lên đầu lật ngói sao?”

“Đại bá nẫu cứu con!” Lý Long Triệt kêu thảm thiết bò dậy chạy về phía Cẩn Hoàng hậu, mẫu thân nhà hắn so về nhanh nhẹn dũng mãnh còn ngoan độc hơn phụ thân nhà hắn ba phần.

Cẩn hoàng hậu cười: “Đệ muội đừng buồn, trong lòng Triệt Nhi hẳn là cũng có tính toán, nếu không phải mời Tĩnh Bắc Vương, không phải hẳn cũng không dám không dẫn theo thị vệ sao? Có Tĩnh Bắc Vương đi cùng hẳn mới dám thả lỏng như thế!”

Thấy Cẩn hoàng hậu ra mặt che chở, Bình Vương phi cũng không tiện nói gì, chỉ trợn mắt nhìn Lý Long Triệt: “Đội lát nữa về sẽ bóc da của nguoi!”

Lý Long Triệt quay về phía Lung Nguyệt hét to: “Cửu tỷ tỷ, tỷ mới là ruột thịt của mẫu thân đệ!”

Một câu này khiến mọi người trong điện cười to.

Hôm sau, trải qua chuyện hôm qua, Lung Nguyệt đang hoảng đợi một ngày trong hành cung, đồ phụ thân cùng mẫu thân nàng đến vui vẻ. Chuyện hôm khác, sáng sớm, Lung Nguyệt liền mặc y phục đồ thẩm, cưỡi ngựa hoa sư tử ngọc tuyết, theo đại đội nhân mã vào bãi săn Đông Lĩnh.

Dựa vào năm trước, bên trong khoảng trống ở trong rừng dựng doanh trướng, chôn nồi nấu cơm. Dù là huân quý, quan văn, hay là võ tướng, đều ngồi trên chiếu, uống rượu say sưa. Ngay cả chúng phu nhân, quý nữ cũng như thế.

Lung Nguyệt nhìn vậy rất thích.

Dùng cơm xong, Thuận Khải Đế lệnh Cát An lấy cung hiến viên ra.

Cung hiến viên được tạo thành dựa theo miêu tả trong [Sơn hải kinh].

Thuận Khải Đế coi đây là thưởng, trao tặng cho người trong lần săn bắn này bắn được nhiều thú nhất.

Cái gì gọi là cung hiến viên? Cái này chính là cung của Đế Vương.

Hoàng đế Hiến viên là người đứng đầu ngũ đế, cung mà hắn đã sử dụng, thần tử sao có thể muốn? Người biết chuyện biết điều, lần săn bắn này cũng chỉ là bồi thái tử học thôi.

Dĩ nhiên, năm trước cũng không có người dám lấy vị trí thứ nhất, đều là nhìn Thái tử cùng Anh vương tỷ thí.

Có không ít phu nhân huân quý âm thầm lấy làm kỳ, cũng không biết hoàng hậu nương nương dạy hai nữ tử này như thế nào, tình cảm hẳn là không phải nặng bình thường, tuy hai mà một. Dù huynh đệ ruột của gia đình tâm thường vì tài sản e là cũng phải minh tranh ám đấu, ngôi vị hoàng đế chói lọi này đặt

ngay trước mắt, lại không thấy hai người này đâu một trận.

Không phải là không có người có tâm xúi giục, chỉ là những người xúi giục này đề bị hai huynh đệ này thu thập.

Năm ngày sắp cuối cùng, lấy tổng số lượng vật săn được này định thắng thua.

Kèn vừa vang lên, liền thấy quan viên huân quý dẫn khuyển, phóng ngựa ra.

Cũng có quý nữ thích cưỡi ngựa bắn cung, theo huynh trưởng mình đi săn.

Lung Nguyệt lại bị hai vị huynh trưởng nhà mình vút sang một bên.

Còn Lý Long Triệt lại chạy đi quán Bùi Nguyên Tu.

Đối với việc quấy rối của Lý Long Triệt, Bùi Nguyên Tu cũng không ghét, còn có chút vui vẻ. Về phần vì sao? Bình thường Lý Long Triệt làm chuyện gì cũng lôi kéo Lung Nguyệt.

Vậy mà, hôm nay lại làm Bùi Nguyên Tu thất vọng. Khi hắn còn đang thất thần với hình ảnh Lung Nguyệt mặc trang phục cưỡi ngựa vô cùng oai hùng, Lý Long Triệt lại một thân một mình đến bên cạnh hắn.

Vì phải săn, cho nên Lung Nguyệt ăn mặc vô cùng đơn giản. Ý phục xa tanh đỏ thắm thêu hoa văn phượng bay, bên hông đeo đai lưng kim loại. Tóc đen trên đầu được buộc lên thật cao, tạo thành một cái đuôi ngựa, bởi vì tóc quá dài, Lung Nguyệt ngại vướng, cho nên buộc đuôi tóc với nhau.

Nàng không buộc tóc hai bên, sợ bím tóc sẽ lác lư theo con ngựa rồi biến thành giống roi, đánh vào người thật đau.

Sau lưng đeo một chiếc cung nhỏ mạ vàng khảm ngọc.

Mặc dù đồ này không phải cho nam cũng không phải cho nữ, nhưng cũng khiến cho người ta vui tai vui mắt, nàng cưỡi ngựa của mình theo bên người Thuận Khải Đế, thật giống tiểu công tử phần điều ngọc mài.

Bùi Nguyên Tu nhìn trộm đến ngây người, liền nghe Lý Long Triệt nói: “Bùi đại ca, mọi người đều lên đường, sau huynh còn không đi, hay là chờ đệ?”

Bùi Nguyên Tu hồi thần, gật đầu với Lý Long Triệt.

Lý Long Triệt thấy thế, trong lòng cao hứng, tinh thần tỉnh táo, chỉ chào hỏi Bùi Nguyên Tu liền thả tay giục ngựa chạy về phía rừng. Không biết, dù Bùi Nguyên Tu thật sự đang đợi hắn, cũng là đợi hắn dẫn Lung Nguyệt tới.

Thấy hắn đi xa, Bùi Nguyên Tu cười một tiếng, nhìn Lung Nguyệt một cái, đuổi theo Lý Long Triệt.

Mặc dù Lý Long Triệt là người liều lĩnh, nhưng cũng có thể phân nặng nhẹ, chuyện săn bắn này, nhìn chơi rất vui nhưng cũng vô cùng nguy hiểm, ngày thường thường trộm chạy ra ngoài cung nghịch ngợm linh tinh, nhưng cũng hiểu được chuyện này quá mức nguy hiểm. Dù chuyện săn bắn hôm nay vô cùng vui vẻ, nhưng ai biết trong rừng sâu kia có gặp được chuyện gì không? Cho nên đương nhiên sẽ không dẫn Lung Nguyệt dính vào chuyện nguy hiểm.

Nhìn đại đội nhân mã tan biến vào trong rừng, Lung Nguyệt tự biết lúc này nàng coi như bị 'vứt bỏ', miệng méo đi, đi tìm hai vị tẩu tẩu cùng Hứa Diên, chơi với chất tử, cùng chất nữ.

Nàng lại phát hiện Tiêu Nhi cũng Tế Nhi cũng theo chân phụ thân bọn hắn đi săn, trên đất trống của doanh trường chỉ chừa hai đứa nhỏ, Triêm Nhi cùng Nhiên Nhi. Lần này, Lung Nguyệt cảm thấy vô cùng ảm ức.

Nhưng cũng hiểu được, lúc nuôi dạy nhi tử cùng nữ nhi đương nhiên là không giống nhau. Nàng cũng chỉ mong đợi ngày cuối cùng, lúc phụ thân ra trận săn bắn có thể dẫn mình theo.

Mà lúc này, còn có một người còn ảm ức hơn cả Lung Nguyệt, là Lý Cảnh Nhan. Hai huynh muội nàng ta, vì nói năng lỗ mãng, va chạm với công chúa. Lúc này bị Thuận Khải Đế phạt trong dịch quán, không phải đi theo vào bãi săn.

Đối với việc đi săn, đi hay không với Lý Cảnh Nhan không quan trọng, chẳng qua là mất cơ hội chung đụng với Bùi Nguyên Tu, làm nàng ta vô cùng phần hận. Mà Lý Quảng Trạch vốn muốn mượn cơ hội này tìm một nữ nhi của một vị quan trong kinh thành làm thê tử, như vậy, về sau chuyện trong triều, những người ở đất phong như bọn họ cũng biết chút tiếng gió.

Vậy mà lại bị Thuận Khải Đế cướp đi cơ hội duy nhất.

Hai huynh muội Lý Quảng Trạch đang ảm ức thì trong bãi săn lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nữ nhi của Đại công chúa Ninh Bình, Trương Dư Hân ngoài ý muốn ngã ngựa, ngã đến gãy gân cốt. Chuyện này cũng không tính là nghiêm trọng, trị liệu hợp lý cộng nghỉ ngơi cũng không đáng ngại. Chỉ tiếc là lúc này mặt nàng chạm xuống đất, nửa mặt trái đã huyết nhục mơ hồ, dung mạo này cũng coi như là bị hủy hết rồi.

Không thiếu phu nhân, cùng quý nữ cùng đồng tình.

Lung Nguyệt ngồi bên trên, nhìn Đại công chúa khóc lóc nỉ non bị thống lạp thường, trong lòng cười lạnh. Trận ngựa bị kinh hách ở Bắc Giao, nàng đã đoán được mấy phần là người nào gây nên. Hôm nay xem ra là nàng đoán đúng rồi, nghĩ đến chuyện hôm nay hẳn là tiểu ca xuất thủ rồi. Nếu như không phải, nơi này có nhiều hộ vệ đi theo, làm sao Trương Dư Hân đang tốt lại có thể rơi xuống ngựa.

Nhưng trong lòng Lung Nguyệt lại có chút sợ hãi, nếu như ngày đó không gặp được Bùi Nguyên Tu, thì có phải hôm đó nàng còn thê thảm hơn Trương Dư Hân không? Nghĩ tới đây, nàng không nhịn được giật mình, sắc mặt trắng bệch, đôi môi cũng không chút huyết sắc.

Mọi người đều cho là nàng giật mình, Cẩn Hoàng hậu vội vàng nói: “Lư Ly, người đi phân phó người dưới nấu chút trà an ủi đi!”

Lư Ly phúc thân, lại nghe Cẩn Hoàng hậu nói: “Nấu nhiều một chút, để cho quý nữ huân quý cũng uống một chút! Đây là nữ nhi, làm sao chịu được hình ảnh kia!”

“Đạ!” Lư Ly nhận mệnh ra ngoài.

Phân phó xong, Cẩn hoàng hậu đưa Lung Nguyệt về trướng của nàng.

Sáng sớm hôm sau, Lung Nguyệt lên thấy Tiểu ca ngồi ngoài trướng của nàng.

Lý Long Tá thấy Lung Nguyệt, đứng dậy kéo người nàng, nói: “Hôm qua bị dọa sợ sao? Đây là do nàng ta bị báo ứng, muội đừng để trong lòng.”

Lung Nguyệt cười khẽ, biết tiểu ca lo lắng cho mình, nếu như ngày đó ra ngoài cũng không bị như vậy: “Muội biết, chỉ là bị chuyện Bắc Giao hôm đó dọa sợ!”

Lý Long Tá vuốt đỉnh đầu Lung Nguyệt, nói: “Như thế là tốt rồi!”

Sau đó dặn dò nàng mấy câu rồi mới ra ngoài.

Sau khi rửa mặt xong, Lung Nguyệt vào trong trướng, bồi Đế Hậu ăn sáng. Lại thấy Đại công chúa Ninh Bình đang chào phụ mẫu, muốn dẫn Trương Dư Hân hồi kinh.

Ninh Bình khóc cả một đêm, hai mắt sưng như hột đào, giọng nói lúc này cũng khàn khàn. Thấy Lung Nguyệt đi vào, chỉ gật đầu với nàng một cái rồi đi ra ngoài.

Lung Nguyệt chẳng biết tại sao, đột nhiên trong lòng một mảnh thê lương, chỉ nói: Người đáng thương tự khắc có chỗ đáng hận.

Nhưng nếu không phải trong lòng có chứa ý niệm hại người, làm sao bị người khác ăn miếng trả miếng?

Chẳng qua đáng thương nhất chính là người làm mẹ này, mặc dù mình với Đại tỷ không hợp, nhưng cũng là một người có tấm lòng yêu nữ nhi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104-1: Bùi Nguyên Tu dạy Lung Nguyệt đặt bẫy. Tế Nhi đứng thứ nhất (1)

Đại công chúa Ninh Bình dẫn theo Trương Dư Hân hồi kinh.

Phải nói vết thương của Trương Dư Hân thật không nên chịu một nhọc, lác lư của xe ngựa. Thái y đề nghị nên ở trong biệt viện trong Đông Linh tỉnh dưỡng cho đến khi xương gãy tốt hơn. Nhưng không chịu nổi Trương Dư Hân khóc rống không muốn ở lại mảnh đất thương tâm này, Đại công chúa Ninh Bình cũng là bất đắc dĩ, đành phải thuận theo ý nàng ta.

Dù sao cũng là ngoại tôn nữ, Thuận Khải Đế dẫn năm vị thái y theo, lại chuyển cho Đại công chúa Ninh Bình hai vị.

Lúc các phu nhân cùng quý nữ đề cập tới chuyện này có chút đồng tình cùng thở dài, nhưng phần nhiều hơn là cảm thán vận may của mình:

Thật may là nữ nhi của ta không bị như vậy!

Đã không còn là huyết mạch hoàng gia, lại còn bị hủy dung!

Nhiều lời bình luận đến nỗi khiến Lung Nguyệt phải cảm thán: Thì ra vui vẻ của mình thật sự được xây dựng trên nỗi đau của người khác!

Săn bắn đã tiến hành được ba ngày, những người khác đều là đi ngang qua, làm Thuận Khải Đế cao hứng, bồi thái tử học tập mà thôi. Hai huynh đệ Lý Long Hựu cùng Lý Long Tả đều vì dạy nhi tử.

Nói đến chuyện săn cung, nhớ lại thuở còn bé, Thuận Khải Đế cũng dẫn hai người đi như vậy, nhất thời lại cảm thấy vô cùng cảm khái.

Bãi săn này cũng có quy củ của bãi săn, dù nói là “cùng vui”. Nhưng Thái tử, vương gia cũng không phải ai cũng có thể tiếp cận.

Công chúa Trác Nhã của Minh Kim quốc, từ lúc một lòng hâm mộ Lý Long Hựu liền luôn muốn tìm cơ hội thân cận với hắn, lại luôn luôn bị thân vệ của Thái tử cản lại.

Người dị tộc, ai biết có ý xấu, muốn mưu hại thái tử hay không?

Vậy mà nàng ta vẫn chưa từ bỏ ý đại, hơn nữa sau khi thấy Thái tử phi Không Trúc Xuân, càng cảm thấy bản thân có thể thay thế được. Trong mắt nàng ta, Không Trúc Xuân sẽ không cười ngựa săn cung, không thể bồi Lý Long Hựu cười ngựa săn cung. Đáng vẻ cũng không trẻ tuổi kiêu diễm như mình, không xứng với Lý Long Hựu long chương phượng mục, uy nghiêm nho nhã.

Nói tóm lại, Không Trúc Xuân, ngoại trừ có hai hài tử ra trong mắt nàng ta cái gì cũng tệ.

Săn ngày thứ năm, theo lệ thường Thuận Khải Đế sẽ đích thân kiểm kết quả.

Trong lòng Lung Nguyệt tất nhiên là vô cùng vui vẻ, nàng chờ chính là ngày này. Trước khi theo Thuận Khải Đế vào rừng nàng còn cười híp mắt nói với Nhiên Nhi: “Ngoan ngoan nghe lời của mẫu thân, tiểu cô cô bắt tiểu bạch thỏ lại cho cô!”

“Giống như ‘Thỏ gia nhĩ’ của tiểu cô cô sao?” Nhiên Nhi vuốt lông bờm của ngựa hoa ngọc tuyết sư tử.

Lung Nguyệt cười: “Muốn con giống Thỏ gia nhĩ thì phải đi cầu xin Bình Hoàng thúc rồi!”

Nhiên Nhi nháy nháy mắt cười với Bình Vương gia.

“Chờ con lớn như tiểu cô cô của con thì cũng cho con một con!” Bình Vương gia cười nói.

Một nhóm người theo Thuận Khải Đế vào rừng, tất nhiên phi ung tâu khuyến.

Thình thoảng có tiếng hô cùng tiếng huýt gió làm con thú nhỏ kinh hoảng chạy thực mạng.

Mọi người tất nhiên là không khách khí, giương cung lắp tên, không cầu có thể săn nhiều, chỉ muốn khiến mặt rồng vui vẻ một chút. Lung Nguyệt cũng lấy cung vàng từ trên lưng xuống, lắp tên nhắm ngay. Tiếc rằng ngày thường không thể nâng bắn bách phát bách trúng, nhưng cũng là tám trên mười. Nhưng mục tiêu đó đều là vật chết, những thứ phải đối mặt hôm nay, khắp nơi đều là vật sống, chạy rất loạn, cho nên cũng rất vô lực.

Có lúc mọi người cũng vì muốn nàng vui vẻ, để lại hoặc thả, hoặc huowu cho một mình nàng săn bắn. Nhưng mà, mũi tên vừa bắn ra thả lại chạy mất.

Mà Trác Nhã công chúa trong đám người lại thầm cười nhạo nàng một phen.

Nữ tử ấy mà, trong lòng đồ kị nặng, thì càng ganh đua so sánh, càng đề ý mọi thứ.

Nếu nói lần đầu công chúa Trác Nhã nhìn thấy Lung Nguyệt ở Bắc Giao không phân cao thấp giữa hai người. Lúc ấy bởi vì ngựa bị sợ, Lung Nguyệt quá mức chật vật. Rồi sau đó gặp lại mấy lần, mặc dù trong lòng đồ kị, nhưng không thừa nhận không được, Công chúa Thụy Mẫn của nước Đại Chiêu thực sự là một mỹ nhân, vẻ đẹp này không phải là cố ý trang điểm mà có, cũng là liễu bay trước gió, vô cùng linh động, nữ tử như vậy xinh đẹp giống như bước ra từ trong tranh.

Nhưng trong lòng, dù dụng mạo tự nhận không bằng, nhưng nếu dụng tâm thì cũng không có chỗ nào kém Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt trời sinh tính hào phóng, bắn không trúng thì thôi, nàng chỉ cười một tiếng liền bỏ qua, coi như phóng sinh là được.

Lúc bắn lần thứ hai cũng như vậy.

Mới đầu quan viên huân quý còn theo ngự giá của Thuận Khải Đế, về sau cũng dần dần tản ra. Còn Lung Nguyệt tự nhiên rơi xuống phía sau với Lý Long Triệt, hai người vừa cười vừa đùa đi về phía trước.

Chợt thấy phía trước không xa mấy người đang cười ngựa, cách gần mới thấy rõ ràng là Minh Hiền cùng Minh Triệt.

Bây giờ Lung Nguyệt cũng đã ít gặp Minh Hiền hơn trước rồi. Hai người đã lớn, tất nhiên phải tránh nghi kỵ, sẽ không còn không câu nệ lễ nghi như lúc đầu.

Minh Hiền cùng Minh Triệt gần phía trước, lập tức chấp tay hành lễ.

Lung Nguyệt cười hỏi: “Tứ biểu ca, tứ biểu tẩu của muội ở đâu rồi?” Theo lý thuyết hắn vẫn còn ở tân hôn, đây chính là lúc dính như keo sơn, sao lại

chạy vào trong bãi săn này.

Mặt Minh Triệt đỏ hồng, nói: “Đang ở trong trường chờ ta bắt một con nai con về cho nàng!” Rồi sau đó lại bổ sung: “Phải sống!”

“Sống? Vậy không phải là phải đặt bẫy sao?” Lý Long Triệt xen vào nói.

Minh Hiền gật đầu: “Đúng vậy, vừa mới đặt hai bẫy, để người ở lại coi rồi!”

“Chỗ này cũng có thể đặt bẫy sao? Đặt như thế nào, để muội học với! Muội cũng muốn bắt thỏ nhỏ về đồ dành mấy tỷ muội vui vẻ!” Lung Nguyệt nói.

Minh Triệt khẽ lắc đầu, mặc dù trên mặt có ý cười, nhưng lại mang theo chút khổ sở, ngoài miệng lại nói: “Chuyện này dễ, muội chờ ôm thỏ là được rồi!”

Thấy vẻ mặt của Minh Triệt như thế, Lung Nguyệt như có như không đưa ánh mắt hỏi thăm về Minh Hiền, lại thấy hắn cười khở lắc đầu, trong lòng hiểu mấy phần. Hắn là vừa rồi mới gặp Thất tỷ tỷ.

Lung Nguyệt than nhẹ một tiếng, Thất tỷ tỷ của nàng cũng là người cố chấp, gả cho người mà trong lòng còn nhớ nhưng Minh Triệt. Nửa năm trước nàng ta còn bị phụ thân triệu vào cung trách cứ, Lung Nguyệt nghe đôi thoại của Cát An với kẻ dưới, Thái giám mập kia không cẩn thận nói lỡ miệng, nàng mới biết, Thất tỷ tỷ ở trong phủ công chúa nuôi trai, đáng vẻ có sáu phần tương tự với biểu ca Minh Triệt. Không thể nói là không hoang đường.

Lung Nguyệt cảm thấy Thất tỷ tỷ hôm nay có nhiều phần cuồng dại, lúc ban đầu có lẽ là thật lòng, nhưng tình cảnh như hôm nay chỉ sợ không phải là yêu mà chỉ là chấp niệm mà thôi!

Thật lòng thích một người, giống như phu thê Bình Hoàng thúc vậy, với lại trong thời đại này, không con nối dõi là bao nhiêu cái mũi trên đỉnh đầu, lại có bao nhiêu nữ tử vì không sinh được mà bị trượng phu hừ, lại bởi vì không sinh được nhi tử mà đề trượng phu cười tiểu thiếp. Với thân phận của Bình hoàng thúc, cả một đời chỉ có một mình Hoàng thám, thật là khó có được.

Có lúc Lung Nguyệt nghĩ, mình có may mắn có thể gặp được một nam tử như Bình hoàng thúc không?

Nhưng mỗi lần đều bị nàng bác bỏ. Có thể đầu thai tới nơi này, thiên vận yêu sủng tập trung tại thân mình, nàng nên biết điều. Cả đời một đời người trong thời đại này mà nói, chỉ là trắng dưới nước, hoa trong gương mà thôi, nàng chỉ cầu xin sau này gả cho người có thể cùng mình tương kính như tân là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104-2: Bù Nguyên Tu dạy Lung Nguyệt đặt bẫy. Tể Nhi đứng thứ nhất (2)

Lung Nguyệt đang thất thần thì chợt nghe Lý Long Triệt nói: “Cửu tỷ tỷ, thỏ kia! Mau bắt đi!”

Nàng hồi thần, giương cung lắp tên, ngắm bắn theo hướng Lý Long Triệt chỉ, một con thỏ trắng mập mạp đang ngồi chồm hổm bên cạnh bụi cỏ, một con đựng thẳng lỗ tai dài, một con nằm úp sấp, rất là đáng yêu!

Lung Nguyệt do dự nói: “Hay là chúng ta bắt sống?”

Lý Long Triệt lại nói: “Lòng dạ đàn bà!” Sau đó ngoắc tay, Tiểu Tường Từ sau lưng liền thả chó săn ra ngoài. Mà lúc hắn ngoắc tay, không cẩn thận quét cánh tay của Lung Nguyệt, mũi tên trên cung tên của Lung Nguyệt lập tức bay ra.

Rồi sau đó, tiếng chó sủa thê thảm truyền đến.

Thỏ chạy!

Chân sau con chó săn của Lý Long Triệt bị cắm một tên.

Minh Hiền nhìn Lung Nguyệt cười nói: “Cổ ngữ có câu: Giảo thỏ tử tẩu cầu phanh(1)! Hôm nay không bắt được thỏ, muội liền muốn ăn thịt chó sao?”

(1) Thỏ khôn chết, chó săn bị nấu.

Câu này còn có một câu khác “Thỏ tử cầu phanh”: dùng để ám chỉ thói đời đen bạc, lấy oán trả ân, các vị vua hung bạo bất nhân, khi đã lập quốc thành công rồi thì trở mặt giết hại các công thần.

Mấy người Minh Triệt nghe vậy cười rộ.

Nhìn chó săn được Tiểu Tường Từ ôm về, Lung Nguyệt vô cùng không muốn thừa nhận, đây là nàng bán!

Nhưng mũi tên ở chân sau của con chó kia, chói lọi đến mức nói cho mọi người biết, ngoài của nàng ra thì không còn có thể là của ai khác. Lông ở đuôi mũi tên của Lung Nguyệt được lấy từ lông đuôi chim không tước đực, ngoài nàng thì không có người nào có.

Lung Nguyệt méo miệng, lại nghe Lý Long Triệt đau lòng vuốt vuốt chó săn của hắn nói: “Cửu tỷ tỷ, thỏ kia của tỷ đáng thương, nhưng cũng không thể ra tay độc ác với Nhị Hắc của đệ được!”

Liếc mắt thấy Nhị Hắc hừ nhẹ một cái, Lung Nguyệt cạn lời.

Bỗng nhiên, trong rừng vang lên tiếng chim ưng. Rồi sau đó, mấy bóng người chạy về phía Lung Nguyệt.

Người dẫn đầu chính là Bùi Nguyên Tu, trong bóng cây loang lổ, hắn mặc trang phục cưỡi ngựa bằng gấm màu đen bạc, thêu hoa văn bạch hổ, bấp bùi kẹp ngựa ô chuy, một tay nắm cương ngựa, một tay để trên không giống như đang cầm vật gì đó, vì cách xa nên không nhìn rõ lắm. Đợi tới gần, mới thấy rõ, là một con thỏ màu trắng!

“Thần ra mắt công chúa!” Bùi Nguyên Tu lập tức chấp tay hành lễ.

“Tĩnh Bắc Vương!” Lung Nguyệt gật đầu.

Lại nghe Lý Long Triệt vui vẻ nói: “Con thỏ này được Bùi Nguyên Tu bắt tay không sao?”

Bùi Nguyên Tu chuyển con thỏ vào tay Lý Long Triệt nói: “Đúng vậy!”

“Tĩnh Bắc Vương thật bản lĩnh!” Minh Triệt than thở. Ngồi trên ngựa lấy vật, còn là vật sống, cộng với tất cả trở ngại trong rừng cây này thì cũng không phải là chuyện dễ.

“Lợi hại! Lợi hại! Ngày khác Bùi đại ca chỉ điểm cho đệ một chút nhé!” Lý Long Triệt giao con thỏ vào trong ngực Lung Nguyệt, nói.

“Chỉ là chút tài mọn, không dám nhận hai chữ chỉ giáo!” Bùi Nguyên Tu nói.

“Tĩnh Bắc Vương quá khiêm tốn rồi!” Lung Nguyệt ôm thỏ cười híp mắt nói: “Tiểu tử này chỉ bị giật mình thôi, hẳn là không bị thương chỗ nào đâu!”

Bùi Nguyên Tu muốn nói: Nếu công chúa thích con thỏ này, thì cầm đi!

Rồi lại thấy câu này là giữa nam với nữ, không tiện mở miệng.

Chợt nghe Lý Long Triệt nói: “Không phải vừa rồi Cửu tỷ tỷ nói muốn thỏ con để dụ dỗ mấy đứa cháu sao? Hay là thỉnh cầu Bùi đại ca đi?”

Bùi Nguyên Tu nghe xong, trong lòng mừng thầm: Ngày khác nhất định phải tìm cơ hội tạ ơn Bình vương thế tử mới được!

Hắn nói: “Nếu công chúa thích thì cầm là được rồi!”

Nàng và Bùi Nguyên Tu cũng coi như là có giao tình, trong lòng với hắn đúng là có một loại cảm giác thân cận, cho nên không khác sáo với hắn nữa. Lệnh cho Tiểu Lộc Từ lấy lông trúc đã chuẩn bị từ trước ra, để thỏ vào trong.

Rồi sau đó, Lý Long Triệt tự nhiên mời Bùi Nguyên Tu cùng nhau đi săn.

Nói là săn, nhưng có Lung Nguyệt, cùng lắm cũng chỉ là đi dạo trong rừng thôi.

Nàng rất mềm lòng, thấy con thú nhỏ, không đợi bọn họ bắn tên, liền bị nàng làm động tình dọa chạy mất.

Mấy người rất là bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ đành lắc lắc đầu cười cho qua.

Ngược lại thấy người khác làm vậy, Lung Nguyệt thấy thú vị, thỉnh thoảng còn theo lên phía trước học tập một chút.

“Thì ra Tĩnh Bắc Vương còn là cao thủ làm vậy bắt con mồi!” Không để ý hình tượng đứng bên cạnh Bùi Nguyên Tu, Lung Nguyệt nhìn động tác thuần thục của hắn, mắt phượng cong lên nói.

“Lúc hành quân đánh giặc, lúc rảnh rỗi cũng sẽ ngẫu nhiên làm một chút hương vị hoang dã để khao chính mình.” Bùi Nguyên Tu nghiêng đầu, nhìn Lung Nguyệt, môi cong lên.

Lúc này Lung Nguyệt cách hắn quá gần, ở khoảng cách này, mùi hương của nàng theo gió mùa thu thỉnh thoảng bay vào trong cánh mũi Bùi Nguyên Tu, làm tâm tình của hắn cũng giao động theo.

Lung Nguyệt nghe xong gật đầu một cái, hành quân đánh giặc trong kiếp trước của nàng cũng là khổ, huống chi là thời đại bình khí như bây giờ. Nghĩ đến thức ăn nhiều nhất là bánh màn thầu cùng thị khô đã rừng mình rồi!

Ánh mắt theo động tác thuần thục của Bùi Nguyên Tu, tập trung vào tay cũng hắn. Hai bàn tay vô cùng thô ráp, vết chai, vết thương, còn có vết da nứt mớ hồ lưu lại. Cùng là người luyện võ, tay tiểu ca nhà nàng, cùng so sánh với đôi bàn tay này hẳn là lại mịn màng như tay của nữ nhi gia.

Lung Nguyệt không biết tại sao, đột nhiên trong lòng đau xót. Nàng lại không tự chủ được đưa tay ra, muốn khẽ vỗ nhưng vết chai cùng vết thương kia.

Chờ phúc phát hiện không ổn, cũng đã không kịp thu tay nữa rồi, chỉ đành che giấu nói: “Đề ta tới thử làm bấy rập một chút được không?” Rồi sau đó, thật giống như trong lúc lo lắng trốn tránh bàn tay của Bùi Nguyên Tu, đón nút buộc trong tay hắn.

Ngón tay ngọc nhỏ nhắn mềm mại xẹt qua bàn tay Bùi Nguyên Tu, thật giống như xẹt qua đầu tim của hắn, làm động tác của hắn trong nháy mắt cứng ngắc, rất nhanh khôi phục tự nhiên, vô cùng nghiêm túc giảng giải cho Lung Nguyệt. Từ kiếp trước, hắn biết Cửu Nhi thích nghiên cứu những việc như thế này, lúc ở Tĩnh Bắc Vương phủ ngập trong đồng tuyết, Cửu Nhi còn từng dẫn theo thứ tử kia làm bấy bắt chim sẻ. Chỉ là sau đó lạnh tâm, liền không còn...

Nghĩ đến đây, Bùi Nguyên Tu không nhịn được thầm cười khổ.

Cúi đầu nhìn về phía Lung Nguyệt, lông mi dài như cánh bướm khẽ động, tạo lên mảng tối nhỏ, che lấp ánh mắt long lanh như nước mùa thu, đôi môi đỏ hồng nhỏ nhắn khẽ cong, cực kỳ nghiêm túc buộc nút.

Bùi Nguyên Tu lần nữa tự nói với mình, đời này nhất định sẽ không để cho một đồng người ngón ngang xen lẫn giữa hắn với Cửu Nhi nữa.

Lúc hạ bấy xuống, đầu hai người gần như đầu lại với nhau.

Minh Triệt ở bên cạnh khẽ chạm vào Minh Hiến, ý bảo hắn như vậy có ổn không.

Minh Hiến chỉ khẽ cười lắc đầu một cái, cũng không bước lên tách hai người ra.

Minh Triệt than nhẹ, không biết là đệ đệ của hắn quá mức tự tin, hay là do hắn đọc sách quá đến bị ngốc rồi. Mặc dù thân phận Bùi Nguyên Tu và Lung Nguyệt có khác biệt, tuổi tác lại chênh lệch rất nhiều, nhưng cũng là nam nữ khác biệt.

Đội tiếng trống vang lên, Lung Nguyệt mang theo bấy rập bao rất nhiều thú nhỏ, vui vẻ phấn chấn trở về doanh trại. Vốn định đến trước mặt Thuận Khải Đế dâng vật quý, nhưng lại không ngờ, Lý Long Triệt miệng rộng lại nói chuyện nàng bán trứng chân chó sẵn ra trước, nói đến mức làm nàng ngượng không dứt.

Cuộc so tài săn bắn hôm nay đã kết thúc, buổi chiều lúc yến tiệc, tự có quan viên đếm rồi báo kết quả của Thuận Khải Đế.

Chắc hẳn như dự đoán, đứng đầu tất nhiên chọn ra một người giữa Thái Tử cùng Anh Vương.

Vốn là hai người ngang tay, lại bởi vì một con thỏ, khiến Lý Long Tả lấy vị trí thứ nhất. Mà con thỏ kia là do Nhiên Nhi len lén bỏ vào trong đám con mồi của phụ thân nàng.

Còn nữa, lần săn bắn này là do hoàng thượng dùng để rèn luyện cưỡi ngựa bắn cung cho đệ tử huân quý, đừng quên tổ tông trước kia là trên lưng ngựa mà gây dựng giang sơn.

Lúc Thuận Khải Đế lệnh cho Cát An mang cung Hiến Viên lên, Lý Long Tá vỗ nhẹ lên đầu Tế Nhi một cái, hẳn là để cho hắn lên đó lĩnh thưởng.

Tính cách của Tế Nhi rất giống với Lý Long Triệt, cũng là người phóng khoáng, chân nhỏ bước những bước nhỏ lưng thường đi lên phía trước, khẩu tạ Thuận Khải Đế. Rồi sau đó liền đứng dậy lấy chiếc cung kia.

Tiếc rằng, người nhỏ cung nặng, tiểu tử lão đảo một chút liền ngồi trên mặt đất, dù ngã ngồi trên đất, vẫn ôm chiếc cung kia trong lòng thật chặt, không chịu buông tay.

Bình Vương gia thấy vậy, cười lớn gật đầu: “Ừ! Hoàng huynh này! Tế Nhi giống đệ, tương lai nhất định sẽ là tướng quân!”

Thuận Khải Đế vuốt râu gật đầu, ông cực kỳ vừa lòng với hai tôn nhi, Tiêu Nhi cùng Tế Nhi. Ông nhìn lại về phía Triêm Nhi cùng Nhiên Nhi, mặc dù hai đứa còn nhỏ, nhưng cũng rất tốt!

Nhìn lại Lung Nguyệt đang dụ dỗ Nhiên Nhi, ánh mắt Thuận Khải Đế càng tràn đầy từ ái, nhi tử, nữ nhi, tôn tử, tôn nữ này đều là hoàng hậu cho ông.

Suy nghĩ đến đây, quay đầu nhìn về Cẩn Hoàng hậu bên cạnh, ánh mắt vô cùng dịu dàng. Tiểu cô nương từ lúc vừa mới cập kê đã gả cho mình, đến hôm nay cũng đã trung niên. Hậu cung hiểm ác, làm sao ông lại không biết, phu thê đi đến bây giờ, tâm hoàng hậu vẫn có thể tròn vẹn thân nhiên như cũ thì đúng là khó có được.

Phu thê mấy chục năm, làm sao hắn có thể không biết đến thủ đoạn của hoàng hậu, nếu không có thủ đoạn thì làm sao có thể sống sót trong hậu cung ăn thịt người này, hơn nữa còn nuôi dạy nhi nữ giỏi như thế?

Hoàng hậu của ông quá rõ ràng, cũng không giống hoàng hậu cung phi các triều đại trước vì dòng nước quyền lợi mà đánh mất bản chất. Nhưng cũng bởi điều này, suy cho cùng cũng làm lòng ông mỗi lần lại sinh ra một chút mất mát.

Ban đầu không nghĩ ra, hôm nay lại mơ hồ hiểu được, hình như tất cả đều vì một chữ “Tình”.

Thuận Khải Đế suy nghĩ một chút lại cảm thấy mình thật đáng thương, phải qua bốn mươi tuổi mới hiểu rõ được “tình là gì”! Có điều, ông cũng cảm thấy mình may mắn, thay đổi qua các triều đại hoàng đế, cũng không có mấy vị có thể thoát ra khỏi quyền lực hậu cung tiền triều, tất nhiên tâm ở nơi nào cũng không rõ!

Dưới Long bào, ông dùng sức nắm chặt, miết ngón tay ngọc của Cẩn hoàng hậu, thẳng khiến mặt bà xuất hiện đám mây hồng.

Tề Nhi được Cát An giúp nâng cung hiên viên tập tễnh tới bên cạnh Lý Long Tá, đang định khoe thì lại nghe được phía dưới tịch yển vang lên một giọng nữ: “Vốn nghe thấy Đại Chiêu là nước lầy lể nghi làm trọng, hôm nay lại ban thưởng chiếc cung, mà hẳn là nên dành cho dũng sĩ, cho một đứa trẻ, như vậy không khỏi quá mức buồn cười rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105-1: Diệu kế Cữu Nhi xinh đẹp thắng Trác Nhã. Đại Vương Tử vọng tưởng cưới Lung Nguyệt (1)

Giọng diệu quái dị, lại không quá mức lưu loát này xuất phát từ miệng của công chúa Trác Nhã - người tới liên hôn từ Minh Kim quốc.

Thuận Khải đế cười nhìn nàng ta, nói: “Vậy ý kiến của Trác Nhã công chúa như thế nào?”

Trác Nhã công chúa đứng dậy, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, cao ngạo nói: “Chuyện này, nếu là ở Minh Kim quốc ta, quốc chủ sẽ không bởi vì cung chiêu trẻ nhỏ mà coi nhẹ cạnh tranh công bằng! Mọi người ngồi đây đều nhìn thấy con thỏ quyết định thắng thua kia chính là nữ nhi của Anh Vương bỏ vào trong đám con mồi, kết quả như thế làm sao có thể tính được? Theo ý ta, người thắng lần này chính là Thái tử điện hạ...”

Không đợi Trác Nhã công chúa hùng hồn nói hết câu, trong yến tiệc yên lặng như tờ, quan viên huân quý không biết hoàng thượng có cảm tưởng gì, là tức giận? Cười trừ? Hay là...

Thiên uy khó dò!

Mọi người chỉ nghĩ nếu Thánh thượng tức giận, mình thành lại biến thành cá trong chậu trong tai họa này, trong lòng không nịn được oán thầm Trác Nhã công chúa này đúng là không biết điều! Sân bản ở Đông Lĩnh này cũng lắm chỉ là bồi toàn gia Hoàng thượng tới vui đùa một trận. Cung Hiên Viên này, tất nhiên Hoàng thượng muốn cho ai thì cho người đó, còn nữa, người không thấy, vừa rồi Thái tử phi dẫn tiểu hoàng nữ bỏ con thỏ vào trong đám mồi sao? Người thắng hôm nay, nói trắng ra là trận đùa giữa huynh đệ nhà người ta, có liên quan gì đến công chúa phiên bang quốc nhỏ nhà người không? Mọi người đi cùng cũng lắm chỉ là đi theo cho vui thôi!

Dĩ nhiên lòng người khác nhau, có người sợ bị giận chó đánh mèo, cũng có người mong là có chút chuyện!

Lúc này có một người đang cúi đầu như đang nhỏ giọng nói bên tai Tứ hoàng tử Lý An Tự: “Mặc Vương điện hạ, trên đài phụ tử từ hiếu, tiểu hoàng tôn càng là sơ sinh ngu độc(1)! Không biết Mặc Vương điện hạ có cảm tưởng gì?”

(1) sơ sinh chỉ độc bất úy hồ: Bê con không sợ hổ.

Mặc Vương hơi nghiêng đầu, nhìn người này một cái thật sâu, lại không nói lời nào, làm như vừa rồi chẳng qua là có con côn trùng bay qua bên tai mình, cảm lý rượu lên một hơi cạn sạch.

Người nọ thấy Lý An Tự làm hành động này, thật giống như người không có việc gì, nâng khóe môi, cười nhạo một tiếng, người toi công thù bên người cha ruột nhưng không được sủng ái, mà ta không được sủng ái vì rời xa cha mình, rốt cuộc giữa ta với người, người nào không may đây? Cười khẽ xong, cũng bùng ly rượu lên, ánh mắt nhu lang soi lướt qua Lung Nguyệt bên người Đế hậu: Người may mắn, là vật nhỏ chói mắt, ngàn vạn yêu sủng tập trung một thân kia! Chẳng qua là, người sáng chói như thế lại khiến ta không thoải mái, vậy phải làm thế nào cho phải đây?

Khóe miệng nâng lên nụ cười âm lãnh, người nọ bất động thanh sắc uống cạn chút rượu cuối cùng trong chén. Lại không thể tránh được ánh mắt của Bùi Nguyên Tu, hần siết chặt quyền dưới ống tay áo, khi ánh mắt như lang cùng nụ cười khê âm lãnh kia chợt hiện rồi biến mất trước mặt, làm trong lòng Bùi Nguyên Tu khó an vạn phần. Còn chưa diệt trừ toàn bộ mầm mống từ trên đất phong của Thừa Quận Vương, hẳn liền không nên được tức giận sao?

Tiếng Trung Nguyên sứt sọ của Trác Nhã công chúa làm đầu Lung Nguyệt có chút choáng váng, nhưng dù có ngu dốt cũng đoán được thâm ý trong đó. Chính là vị Trác Nhã công chúa này chấm Thái tử, cũng đang vì Thái tử ca ca nhà mình mà bất bình. Còn muốn đoạt cung Hiên Viên ban dũng sĩ kia cho Thái tử. Đến cuối cùng, nàng ta còn muốn bố trí Lỗ Trúc Xuân một lần, nói nàng không xứng với vị trí Thái tử phi, còn mình thì đang có ý cướp lấy.

Sau khi Lung Nguyệt nghe xong, có chút tức giận!

Nghĩ tới Thái tử phi tẩu tẩu của mình, thông tuệ, đoan trang còn có khí chất dịu dàng như sách, cũng là người đầu óc trong sạch, còn có thủ đoạn. Hôm nay lại bị dă nha đầu Mộc Dương nước phiên bang nho nhỏ ngày ngày chặn ngựa nói không đáng một đồng? Thật sự buồn cười!

Đang lúc Lung Nguyệt phát tính trẻ con bao che, thì Cẩn Hoàng hậu, người từ trước tới nay trước mặt triều thần kiêu lời như vàng chọt mở miệng, cười hỏi: “Theo ý kiến của Trác Nhã công chúa, Thái tử phi Đại Chiêu quốc ta nên có tính cách nào?”

“Đương nhiên là người văn võ song toàn như ta đây. Về võ có thể bồi Thái tử cưỡi ngựa rong ruổi tận cùng sơn thủy. Về văn, có thể vì hân mà tranh luận một phen, không buông tha một chút lợi ích mà hân nên nhận được!”

Trác Nhã công chúa vừa nói xong lời này, khiến quý nữ trong bữa tiệc hít thở không thông, trong lòng nói thầm: Phiên bang này thật sự rất ngang ngược, nữ nhi gia lại có thể nói ra lời không có liêm sỉ như thế!

Ngược lại, sắc mặt Cẩn Hoàng hậu vẫn như thường, vẫn cười vô cùng dịu dàng, nói: “Về võ này, người Đại Chiêu ta đã thấy, năm ngày này Trác Nhã còn chưa sẵn rất nhiều con mồi, thực sự là người sẵn đuôi cừ khôi!”

Nghe lời của mẫu thân, Lung Nguyệt cười trộm, chớ sẵn sàng có năng lực sẵn đuôi. Mẫu thân nhà nàng thật đúng là mắng chửi người mà không dùng một từ thô tục nào. Lại tìm không ra không có chỗ nào không ổn.

Trác Nhã này như không nghe ra ý trong lời nói của Cẩn Hoàng hậu, chỉ cao ngạo ưỡn ngực, như vô cùng đồng ý với lời nói của Hoàng hậu vậy.

Cẩn Hoàng hậu hơi trầm ngâm nói: “Như về phần văn lại không được thấy!”

“Chuyện này có gì khó khăn? Để ta với nàng tỷ thí một phen là thấy được rõ ràng thôi!” Trác Nhã công chúa nâng tay chỉ Thái tử Lỗ Trúc Xuân nói.

Mọi người trong bữa tiệc lại hít hơi, Trác Nhã công chúa hẳn là đánh bại đánh bại một nước này của Hoàng hậu rồi.

Thái tử phi là ai? Là quốc mẫu tương lai, hôm nay lại phải tỷ thí với công chúa liên hôn phiên bang, chẳng phải là để người mượn cớ sao? Dù rằng hậu vị cũng để lại trò cười cho người khác.

Mà lúc này, nhìn lựa chọn của Hoàng hậu, là có thể biết được, bà có hài lòng với nhi tức này hay không.

Chỉ thấy Cẩn Hoàng hậu che mặt cười khê giống như gió xuân: “Lời ấy của Trác Nhã công chúa sai rồi, vừa rồi công chúa đã nói Thái tử phi không bằng mình, mà lúc này lại muốn tỷ thí với Thái tử phi, chuyện này...”

“Vậy đổi lại người là được!” Trác Nhã không đợi Hoàng hậu nói xong đã tiếp lời. Điều này là tội đại bất kính, huân quý trong bữa tiệc không nhìn được lại hít một ngụm khí, đợi Hoàng hậu phát giận. Nhưng, Cẩn Hoàng hậu vẫn vẫn đạm phong khinh như cũ.

Cái này khiến Lung Nguyệt nhớ tới một câu: Ai tức giận trước thì người đó thua một bước.

Mà mẫu thân là người ở trong cung cười nhìn phong vân biến ảo, há lại dễ dàng tức giận?

“Trác Nhã công chúa muốn đổi ai tỷ thí?” Cẩn Hoàng hậu còn chưa dứt lời, lại thấy Trác Nhã công chúa chỉ vào Lung Nguyệt.

“Chính là nàng! Mặc dù ta tới nơi này chưa lâu, nhưng cũng nghe nói Thụy Mẫn công chúa của quý quốc tài trí xuất chúng, không người nào so sánh được!”

Mọi người nhìn về Lung Nguyệt, chỉ thấy lúc này nàng đang nhìn Trác Nhã công chúa cười, mà nụ cười này lại không chạm đáy mắt.

“Không biết Trác Nhã công chúa muốn tỷ thí như thế nào?”

“Tất nhiên ta với người mỗi người ra một đề để đối phương đáp, không đáp được thì thua!” Trác Nhã công chúa giống như chắc chắn Lung Nguyệt không đáp được, dự trước nói.

“Nếu hai người cùng đáp được, hoặc đều không đáp lại được thì như thế nào?” Lung Nguyệt hỏi.

“Vậy thì lại ra đề, rồi đáp là được! Cuối cùng cũng có một người không đáp được!” Trác Nhã công chúa có chút khôn nhẫn nhìn được, thật giống như Lung Nguyệt ở vấn đề này quá mức ngu ngốc.

“Nếu như vậy thì ai là người bắt đầu?” Lung Nguyệt cười.

“Không cần nhiều lời, ta đảm bảo đề thứ nhất liền có thể làm khó người!”

“À? Nếu không làm khó được thì làm thế nào?” Mắt phượng Lung Nguyệt như trăng sáng, giống như tiểu hồ lý đang đào bẫy đợi con mồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105-2: Diệu kế Cữu Nhi xinh đẹp thắng Trác Nhã. Đại Vương Tử vọng tưởng cưới Lung Nguyệt (2)

“Không làm khó được người thì chính là ta thua!” Quả nhiên Trác Nhã công chúa nhảy vào hố.

“Được! Trác Nhã công chúa quả nhiên là nữ trung trượng phu! Nếu đã như vậy thì làm phiền chư vị trong bữa tiệc làm chứng! Trác Nhã công chúa chỉ ra một đề, nếu như Thụy Mẫn công chúa ta không trả lời được thì ta thua, nếu như ta có thể đáp được, thì Trác Nhã công chúa nhận thua!” Lung Nguyệt nhìn mọi người hăng giọng nói, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía Trác Nhã, nói: “Như thế phải không?”

Trác Nhã công chúa giống như sợ thua thanh thế, cũng lớn tiếng nói: “Đúng vậy!”

“Xác định?” Lung Nguyệt hỏi.

“Xác định! Người Trung Nguyên các người chính là thích dài dòng! Mau mau tỷ thí đi!” Trên mặt Trác Nhã đã có vẻ không kiên nhẫn.

“Được! Như vậy, xin Trác Nhã công chúa ra đề!” Lung Nguyệt cười. So tâm trí không kiêu không ngạo, trầm ổn tinh táo mới có phần thắng. Mà lúc này Trác Nhã công chúa đã bị Lung Nguyệt làm cho phân tâm.

Trác Nhã công chúa tiếp lời: “Vậy thì ta ra đề, trong thời gian một nén hương, mong Thụy Mẫn công chúa dùng phương pháp nào đó không động tay chân, không chạm vào người ta, nếu có thể đề ta ngồi xuống, ta liền nhận thua!”

Vừa nói xong, lập tức có tiểu thái giám lấy hương ra đốt.

Đại Vương tử Ban Đạt cùng Hàn Khôn thấy Lung Nguyệt nói mấy câu khiêu khích, vốn muốn ngăn cản Trác Nhã, nhưng lại không kịp, đề nàng ta nhanh miệng đáp ứng. Nhưng lúc nghe Trác Nhã ra đề, vô cùng xảo quyết, lại thấy an tâm, ngồi xuống ăn thịt uống rượu, chờ sau một nén hương nhìn công chúa Đại Chiêu nhận thua.

Mỗi người trong nhóm người huân quý Đại Chiêu quốc cũng có suy nghĩ khác nhau, trong đó không thiếu người có hi vọng Lung Nguyệt bị bêu xấu.

Lung Nguyệt nháy nháy mắt phượng, hỏi: “Không thể chạm vào người mà có thể khiến người ngồi xuống?”

Trác Nhã híp mắt, tự cao tự đại gật đầu.

“Nói cách khác, chỉ có thể dùng tài hùng biện, không thể động thủ?” Lung Nguyệt hỏi nữa.

“Đúng vậy!”

“Chỉ cần dùng tài hùng biện, không cần biết dùng phương pháp gì, chỉ cần khiến người ngồi xuống là được?”

“Sao người dài dòng vậy! Không làm nhận thua là được rồi!” Trác Nhã không nhịn được nói.

Lung Nguyệt gật đầu: “Thật là khó khăn!” Sau khi nói xong thì ngồi xuống, rồi nói với mọi người: “Mọi người cũng ăn đi, dù ta muốn nhận thua thì cũng phải đợi sau khi cháy hết một nén hương!” Nói xong, tự mình cúi đầu gấp hai miếng điểm tâm.

Mọi người thấy Lung Nguyệt như vậy, suy nghĩ, e là Cữu công chúa không nghĩ ra biện pháp, lại không muốn dễ dàng nhận thua, đây là muốn làm khó công chúa Minh Kim quốc, đề nàng ta đứng trong thời gian một nén hương đây mà!

Không chỉ mọi người nghĩ vậy, ngay cả Trác Nhã công chúa cũng nghĩ như vậy, vừa lúc nhìn mọi người bắt đầu uống rượu, trong lòng nàng ta cũng dương dương tự đắc, đợi Lung Nguyệt nhận thua. Nhưng thời gian một nén hương, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, mắt nhìn thấy nửa nén hương đã bị đốt rồi, mà Lung Nguyệt vẫn không đưa ra quyết định, chẳng lẽ thực sự muốn mình đứng đủ một nén hương? Chẳng lẽ đang chờ mình đứng mệt rồi ngồi xuống? Hừ, mình mới không bị trúng kế.

Nhưng, cứ đứng như vậy một lúc, nàng ta lại thấy vô cùng lúng túng, từ khi ra đời tới giờ, có khi nào nàng ta bị đối xử như vậy? Trong lòng không cam, nói với Lung Nguyệt: “Người như vậy tức là không có câu trả lời, lại không chịu nhận thua, thật đúng là hành động của tiểu nhân, không đảm đương nổi vị trí công chúa của một nước!”

Lung Nguyệt nghe vậy, lấy khăn lụa chấm khóe môi, rồi sau đó không nhanh không chậm cười: “Ta đang nghĩ biện pháp đấy thôi. Không phải còn chưa hết một nén hương sao? Người chịu thua sao?”

Trác Nhã ảo não, sao lúc đấy lại định thời gian một nén hương chứ?

Rồi lại nghe Lung Nguyệt nói: “Trác Nhã công chúa ra đề này quả thật có chút làm khó ta, ta nghĩ lâu như vậy, cũng nghĩ ra dùng tài hùng biện làm thế

nào mời người đang ngồi đứng lên, nhưng lại không nghĩ ra làm thế nào để mời người đứng lên ngồi xuống.”

“Làm thế nào để mời người đang ngồi đứng lên?” Trác Nhã hỏi.

“Trác Nhã công chúa muốn thử một lần?” Lung Nguyệt cười hỏi.

Trác Nhã âm thầm suy nghĩ, ngồi xuống hay đứng lên cũng là do suy nghĩ của mình, nếu như mình không muốn thì dù người khác có làm thế nào mình cũng không đứng lên. Còn nữa, lúc này mình đứng mọi người ngồi một lúc lâu, không tính đến mệt mỏi, cũng quá lúng túng, không bằng ngồi xuống, xem nàng ta làm gì.

Nghĩ như vậy, gật đầu nói: “Có gì không thể? Thử một lần xem!” Nói xong liền đặt mông ngồi xuống.

Nhưng khi nàng vừa mới nói ra, Hàn Khôn bên cạnh thảm thán một câu: Không tốt! Công chúa mắc lừa rồi!

Nhưng muốn ngăn cản cũng chậm rồi.

Lúc này Lung Nguyệt từ từ đứng dậy, khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói: “Trác Nhã công chúa! Ngươi vừa ngồi xuống đúng không? Ta không động thủ, chỉ dùng tài hùng biện, liền mời ngươi ngồi xuống?”

Trác Nhã gật đầu: “Đúng vậy, ta ngồi xuống, ngươi...” Nhưng nói đến đây Trác Nhã chợt nhận ra mình bị lừa, chợt đứng lên, cả giận nói: “Ngươi gạt ta!”

“Trong thời gian một nén hương, ta chỉ dùng tài hùng biện, làm ngươi ngồi xuống, liền coi ta thắng! Đây chính là Trác Nhã công chúa ngươi tự nói ra! Sao, công chúa đang muốn nuốt lời à?” Lung Nguyệt khép nửa mắt, cười như hồ ly nhỏ.

“Ngươi! Ngươi! Ngươi!” Trác Nhã gấp đến mức mặt đỏ như quả cà chua.

“Ngươi thua!” Cuối cùng Lung Nguyệt nói ra câu này, liền không để ý nàng ta nữa. Để lại Trác Nhã công chúa gấp đến độ muốn giơ chân.

Mà lúc này, Ban Đạt vương tử đứng dậy nói: “Chấp nhận thua cuộc! Thụy Mẫn công chúa quả nhiên là tài trí hơn người, Ban Đạt khâm phục!” Rồi sau đó nâng chén kính.

Lung Nguyệt cũng không nhận nhó, cười nhạt, giơ chén lên.

Trác Nhã lại thấy mọi hành động lúc này của Lung Nguyệt như đang khiêu khích mình, đột nhiên đứng dậy nói: “Ta còn muốn tiếp tục tỷ thí với ngươi, tỷ võ!”

Lung Nguyệt cau mày.

“Sao? Ngươi không dám?” Trác Nhã còn nhớ rõ dáng vẻ yếu đuối, tay trái gà không chặt, trong lần đầu gặp nhau ở Bắc Giao của Lung Nguyệt. Còn nghĩ đến lúc bất cung không có lực trong lúc săn bắn hôm nay của nàng, thầm nghĩ trong lòng: “Trận tỷ võ này, dựa vào khí lực, người thắng cũng là nàng ta.

“Ta là nữ nhi Đại Chiêu quốc, cầm châm cầm tuyến còn có thể, dùng đao cầm kiếm không phải là thế mạnh!” Lung Nguyệt cười đáp, cũng không để ý đến nàng ta.

“Miễn là tỷ võ, quy tắc tỷ thí ngươi ra, như thế nào?” Trác Nhã nghe Lung Nguyệt nói vậy, trong lòng càng thêm gấp gáp, muốn hòa một hiệp.

Nhưng Lung Nguyệt lại nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không trả lời.

“Tất cả quy tắc đều do ngươi định, sao ngươi lại không đồng ý?” Trong giọng nói của Trác Nhã mang theo gấp gáp.

“Nếu ta đồng ý, ra quy tắc, ngươi thua lại nói ta lừa gạt ngươi, cũng không nhận thua, lại tìm cách tỷ thí...” Lung Nguyệt cười nhìn nàng ta.

“Sẽ không như thế! Chỉ so lần này nữa thôi!” Trác Nhã buông lời thề son sắt.

“Chỉ một lần này? Quy định ta đặt?” Lung Nguyệt nháy mắt.

“Đúng vậy!” Trác Nhã khẳng định gật đầu.

“Chuyện này...” Lung Nguyệt hơi im lặng, nói: “Nếu vậy, đao kiếm không có mắt, ta ngươi đều là nữ nhi gia, bị thương tổn sẽ không tốt, hay là...” Lung Nguyệt quay đầu, nhìn về phía gậy trúc chống đỡ doanh trướng, nói: “Hay là dùng nó thôi! Được không?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105-3: Diệu kế Cửu Nhi xinh đẹp thắng Trác Nhã. Đại Vương Tử vọng tưởng cưới Lung Nguyệt (3)

Trác Nhã gạt đầu, nói: “Tùy người!”

Lung Nguyệt cười thầm trong lòng, Trác Nhã công chúa này giống như tổng hợp thể có trong phim hoạt hình “thiếu suy nghĩ và không hài lòng” đời trước mà nàng đã từng xem.

Sai người chặt hai gậy trúc dài như nhau, để xuống vào khoảng không trong tròng.

Lung Nguyệt cùng Trác Nhã đi lên phía trước.

“Hình như quá nặng!” Lung Nguyệt đưa tay ước lượng sức nặng, nói.

Trác Nhã thăm giều cột trong lòng.

Lại nghe Lung Nguyệt nói: “Như vậy được không? Trác Nhã công chúa chọn một cây từ trong đó, chúng ta cho chia ra làm hai, sau đó lại lấy ra để tỷ thí, được không?”

Trác Nhã nhìn gậy trúc, suy nghĩ một chút, phải chặt một đoạn mới dễ điều khiển, cho nên gạt đầu đồng ý.

Lại nghe Lung Nguyệt nói: “Vậy thì, sai người của chúng ta mang xuống xử lý, trong lúc tỷ thí nếu bị thương một điểm thì dừng, trước lúc tỷ thí, ta và người, hai người đứng hai đầu, lúc bắt đầu tỷ thí, người nào bị cây gậy trúc trong tay đối phương chạm vào thì coi là thua, được không?”

Trác Nhã suy nghĩ một lát, phương pháp tỷ thí như vậy mình sẽ không chịu thiệt, lại sợ Lung Nguyệt đổi ý, xoay người nhắc lại quy củ như Lung Nguyệt vừa mới nói một lần, nhờ mọi người làm chứng.

Khi hai tay Trác Nhã cầm gậy trúc mà nàng ta vừa sai người phân ra, đứng ở đầu bên kia, nhìn tiểu thái giám đưa gậy trúc cho Lung Nguyệt thì trong đầu chỉ còn một suy nghĩ: Không tốt! Lại bị lừa rồi!

Gậy trúc của Lung Nguyệt dài ngắn không đổi, chẳng qua là bị nàng sai người phân thành hai nửa từ trên xuống dưới mà thôi. Nàng chỉ cần đứng ở bên này, chờ Trác Nhã tới gần, lấy gậy trúc quét ngang là được.

“Người! Người! Người!” Trác Nhã lại bị tức đến không nói ra lời.

Lung Nguyệt lại nói: “Nhất thốn trường nhất thốn cường(1)!” Rồi sau đó, nàng híp mắt phượng, khẽ nâng môi anh đào.

(1) Dài thêm một tấc mạnh thêm một tấc.

“Người gạt ta!” Trác Nhã “người người” nửa ngày, mới xuất ra ba chữ.

“Ừ! Bình bát yếm trá(2)!” Lung Nguyệt cười thần nhiên.

(2) chiến tranh không ngại dối lừa!” Lung Nguyệt cười thần nhiên.

“Ta! Ta! Ta muốn so nữa!”

“Trác Nhã công chúa, người cần phải biết quá tam ba bận!” Lung Nguyệt thu hồi nụ cười, trong mắt thoáng qua ánh sáng bén nhọn.

Trác Nhã bị ánh mắt Lung Nguyệt quét qua, trong lòng đột nhiên trống rỗng, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Hừ! Lần này ta muốn tỷ thí chân chính! Ta muốn dùng sĩ mạng nhất Minh Kim quốc ta khiêu chiến với Đại Chiêu!”

Trác Nhã công chúa này hai ba lần lật lọng, đã khiến thần tử huân quý Đại Chiêu quốc cảm thấy khó chịu, bây giờ còn muốn khiêu chiến uy của Đại Chiêu quốc, chẳng phải là về râu trên mặt cọp?

Từ đó có không ít thiếu niên huyết khí phung phong thịnh nguyện, cần phải giết chết chút ngạo khí không biết có từ nơi nào của Minh Kim quốc kia.

Thuận Khải Đế thấy thế đương nhiên vui vẻ, nhưng cũng do dự không biết chọn ai.

Chợt thấy Bùi Nguyên Tu từ chỗ ngồi đi ra, nói: “Hoàng thượng, địa phận Minh Kim quốc này bên cạnh nơi mà thần đóng quân, hôm nay khiêu chiến tự nhiên là chuyện thuộc bốn phận của vi thần. Thần nguyện ngừng làm phiền chư vị!”

“À? Nếu như vậy, liền giao cho Tĩnh Bắc Vương đi!” Thuận Khải Đế vuốt râu cười như lão hồ ly, nếu cẩn thận nhìn một chút, sẽ thấy nụ cười kia giống với nụ cười lúc Lung Nguyệt tính toán Trác Nhã đến mười phần mười.

Võ tướng Đại Chiêu quốc đẹp trai tài giỏi không ít, vốn không cần Vương gia Bùi Nguyên Tu này ra trận. Nhưng hắn lại có tư tâm, không muốn sau này,

khi mọi người truyền miệng chuyện hôm nay có người khác cùng nổi danh với Lung Nguyệt.

Dũng sĩ Minh Kim quốc thể trạng to lớn, khổng vũ có lực, mặc dù hành động không ngu ngốc, kém cỏi, nhưng cũng sẽ không bị kịp sự ngoan lệ xuất phát từ rèn luyện thực tế trên sa trường của Bùi Nguyên Tu. Nhiều chiêu của hắn thực dụng, chỉ hỏi thăm đến nơi khiến người ta sợ đau nhất.

Chỉ cần ba hiệp cũng đánh cho dũng sĩ Minh Kim quốc này đứng không nổi.

Bùi Nguyên Tu đứng giữa sân tỷ võ, chấp tay về phía Thuận Khải Đế nói: “Thần may mắn không làm nhục mệnh!”

“Được!” Thuận Khải Đế vỗ tay cười to.

Rồi sau đó, nhìn về phía Đại Vương tử Ban Đạt nói: “Theo trầm nhìn, việc liên hôn này liền thôi đi! Về phần thân thiện hữu hảo giữa hai nước này, còn phải bàn lại!”

“Chuyện này...” Đại Vương tử Ban Đạt nghe vậy vội vàng đứng dậy, mặc dù vừa rồi Trác Nhã lỗ mãng làm ra chuyện không đúng như vậy, tự biết là chuyện hai nước thân thiện hữu hảo tất sẽ chịu khổ, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ bị Thuận Khải Đế một câu cự tuyệt, bề ngoài hai chữ 'bàn lại' nói ra cũng chỉ uyển chuyển để nghe hơn bị cự tuyệt trực tiếp hơn thôi, đây là Thuận Khải Đế giữ lại cho bọn họ ba phần mặt mũi.

“Quốc chủ Đại Chiêu rộng lượng tha thứ! Tính tình tiểu muội thẳng thắn hào sảng, mặc dù làm việc nói năng lỗ mãng, nhưng cũng là miệng ác như tâm không ác! Minh Kim quốc ta thực sự thành tâm thân thiện hữu hảo với quý quốc! Để biểu đạt thành ý, ta nguyện ý cầu cưới Thụy Mẫn công chúa làm chính phi!”

Ban Đạt không nói thì thôi, chỉ bằng câu hắn muốn cầu hôn Lung Nguyệt này, lửa không tên trong lòng Thuận Khải Đế lập tức “vút” một cái vọt lên tận não.

Tốt! Khuê nữ bảo bối của trẫm lại mang ra làm thành ý khi thân thiện hữu hảo? Một phiên bang nho nhỏ thôi, mà còn dám mở miệng cầu hôn nữ nhi của ta? Còn là phân vị chánh phi? Thực buồn cười!

“Việc thân thiện hữu hảo không cần bàn lại nữa! Ngày mai mời Vương Tử Ban Đạt cũng sứ đoàn Minh Kim Quốc rời đi thôi!” Khuôn mặt Thuận Khải Đế đen sì, hết sức không vui! Nếu như không phải cổ ngữ có câu “không giết sứ giả” thì lúc này ông hận không chặt đầu bọn họ vắt xuống cho chó ăn rồi!

Ban Đạt cũng có tư tâm cầu hôn Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt mỹ lệ, thông tuệ, lại còn là công chúa Đại Chiêu quốc, về công về tư Ban Đạt đều biết, nếu cưới nàng về, hắn là trợ lực cho Minh Kim. Thế nhưng hắn lại quên, thiên nga cao quý mỹ lệ này, há là con ếch luôn ngồi đáy giếng như hắn có thể muốn?

Không tính toán phân lượng Lung Nguyệt trong lòng Thuận Khải Đế đã lỗ mãng cầu hôn, lúc này giống như chọc vào tổ ong vò vẽ. Chỉ dựa vào Lý Long Hựu cầm đầu mấy huynh đệ, cũng hận không thể dùng ánh mắt đâm thủng chín chín tám tám một lỗ trên người hắn. Chứ nói gì đến Bùi Nguyên Tu, đã sớm coi Lung Nguyệt là tiểu tức phụ của mình, chỉ đợi nàng lớn lên. Hôm nay tự nhiên tiểu tức phụ của mình bị người khác nhớ thương, nếu hắn không quay rồi khiến Minh Kim quốc mất nước thì tâm khó mà bình tĩnh lại được.

Hắn Khôn xác thực thấy những lời Đại Vương tử nói ra có điểm không ổn, Thụy Mẫn công chúa này hắn là hòn ngọc quý trên tay quốc chủ Đại Chiêu quốc, làm gì có chuyện bọn hắn nói cầu hôn là được cười, nhưng lúc này muốn vặn hỏi cũng đã không còn khả năng nữa rồi.

Có điều, cũng không phải không có đường lui. Bắc Cương là địa phận đất phong của Tỉnh Bắc Vương, đến lúc đó chỉ cần bàn bạn điều kiện với Bùi Nguyên Tu, để hắn không gây rối là được. Nhưng hắn lại không biết tính toán này của hắn đúng là đánh vào khoảng không, nam nhân hẹp hòi Bùi Nguyên Tu này lại đang chờ thu thập bọn họ đấy!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106-1: Suy nghĩ về chuyện chung thân, Lung Nguyệt ưu tư. Mưu nhân duyên, Nhận Chi dụ dỗ Hoàng thượng (1)

Trăng lên cao, gió thu dần lạnh hơn, tịch yên tàn đi.

Lung Nguyệt cảm thấy hơi mệt mỏi muốn về doanh trướng của mình để nghỉ ngơi.

Vừa rồi, lúc ở chỗ ngồi, Đại Vương Tử Ban Đạt lỗ mãng cầu hôn cũng dọa nàng giật mình. Mặc dù biết phụ thân sẽ không đáp ứng, nhưng vẫn không nhịn được suy nghĩ cho tương lai của mình.

Minh Hiền là ứng cử viên con rể mà phụ thân cùng mẫu thân vừa ý. Nếu bàn về nhân phẩm, tướng mạo, gia thế, học vấn, tài năng, Minh Hiền không có chỗ nào không phải là lựa chọn tốt nhất, nhưng hẳn lại là biểu ca của mình! Là con ruột của Cửu Cửu ruột của mình!

Liên thân với biểu Cửu ở cổ đại thì có thể nói ý nghĩ tốt đẹp của nó là thân càng thêm thân, nhưng đối với Lung Nguyệt, người mang theo trí nhớ hiện đại quăng vào thai nhi mà nói thì lại khó có thể tiếp nhận.

Dù sau này có gả thì mỗi thời khắc trong cuộc sống nàng cũng sẽ ở trong sợ hãi, lo lắng xem con mình có bị dị dạng, hay là kẻ ngu hay không.

Cộng thêm dựa vào tình hình chung đụng lúc này giữa mình và Minh Hiền, xem ra biểu ca đối với mình có cung chiều, có thương, có dung túng, có tôn trọng, nhưng cũng không có cái gọi là tình yêu nam nữ kia. Hoặc giả ở cổ đại này, nam tử đều như thế? Tương kính như tân chính là nhân duyên mỹ mãn?

Lung Nguyệt cảm thấy mê man, hoảng hoảng hốt hốt theo Anh Lạc cô cô vào trong doanh trướng.

Lại nghe thái tử ca ca gọi nàng.

Xoay người lại nhìn, lại thấy cả Tiểu ca, Bùi Nguyên Tu cũng đứng bên người hắn, trong đó còn cộng thêm tiểu tử choai choai Lý Long Triệt.

Lung Nguyệt cười cười với mọi người, hỏi: “Các ca ca gọi muội có chuyện gì?”

Lý Long Tá nói: “Tới bắt đuôi nhỏ của muội, xem một chút xem muội có phải là tiểu hồ ly hóa thành hay không!”

Lung Nguyệt hí mắt phượng, quyết định không để ý đến hắn.

Mọi người đi về phía lửa trại bên cạnh, ngồi trên chiếu.

Thái Tử Lý Long Hựu nhìn Lung Nguyệt thật sâu, nói: “Muội bị mấy lời lỗ mãng vừa rồi của Đại Vương từ Minh Kim dọa sợ sao?”

Lung Nguyệt khẽ lắc đầu.

Lý Long Hựu xoa xoa đỉnh đầu nàng, nói nhỏ: “Một ngày còn các ca ca ở đây, nhất định sẽ không để muội đi liên hôn! Muội chỉ cần để ý, an tâm làm Cửu công chúa của muội là được rồi. Huống chi, phụ hoàng mẫu hậu cũng không nỡ để muội đi lấy chồng xa, nên đã sớm tính toán trước cho muội rồi.”

Lung Nguyệt gật đầu một cái, mắt cong cong cười với Lý Long Hựu. Nàng hiểu được vẻ mặt nặng nề của mình khiến các huynh trưởng lo lắng.

“Cửu Nhi biết rồi! Khiến các ca ca lo lắng cho muội rồi! Sau này dẫu Cửu Nhi có lấy chồng xa thì cũng vẫn là Cửu công chúa Đại Chiêu quốc, dù thế nào các ca ca cũng sẽ không bỏ mặc Cửu Nhi!”

Chẳng biết tại sao, trong lúc bất chợt trong đầu Lung Nguyệt lại sáng tỏ thông suốt. Từ đầu, nàng đầu thai tới Đại Chiêu, liền thiên vạn yêu sủng tập trung tại thân mình, thân phận tôn quý, tình thân ấm áp, làm người ta nhìn mà ao ước. Nàng hưởng thụ toàn bộ những điều này, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ vì sao mình lại đến đây.

Hôm trước, thấy Trác Nhã công chúa kia, lúc ở Minh Kim quốc hẳn cũng là người được vạn phần sủng ái, mặc dù nàng ta lỗ mãng, mặc dù nàng ta vô lễ, mặc dù nàng ta kiêu căng, mặc dù nàng ta tự đại, nhưng vì lợi ích của Minh Kim quốc, nàng ta vẫn đến đây để liên hôn với Đại Chiêu.

Về điểm này, Lung Nguyệt đối với nàng cũng có mấy phần thương tiếc. Nàng chợt nhớ tới điều này hẳn là quyền lợi và nghĩa vụ trong hiến pháp ở thời đại kia.

Được hưởng vinh dự cùng tôn quý hoàng gia, được vạn người ngưỡng mộ, đây là quyền lợi của nàng. Hẳn là vào một ngày nào đó, khi Hoàng thất cần, nàng phải tự mình đứng ra, hoặc bỏ sinh mạng, hoặc bỏ thân thể, đây chính là nghĩa vụ, cũng là trách nhiệm của nàng.

Vì những người thân luôn yêu thương, chiều chuộng nàng, nàng tình nguyện.

Nghĩ thông suốt như thế, trong lòng Lung Nguyệt cũng cảm thấy thoải mái, ngữ điệu nói chuyện cũng theo đó mà tốt lên: “Nếu có một ngày, các ca ca buông tha Cửu Nhi, Cửu Nhi liền biến thành tiểu hồ ly, khuấy cho các ca ca không được bình yên!”

“Xem đi! Xem đi! Ta đã nói rồi mà, cô gái nhỏ này chính là hồ ly biến hình mà! Không đánh đã khai rồi!” Lý Long Tá trêu ghẹo Lung Nguyệt, quét đi chút ngọt ngào vừa mới xuất hiện.

Chợt thấy hắn tự mình rút ra một túi giấy dầu, sau khi mở ra, lấy ra một cục máu, tìm nhánh cây xuyên qua, đặt lên đồng lửa nướng.

“Thịt thỏ?” Lý Long Triệt hỏi.

“Ừ!” Lý Long Triệt gật đầu.

“Chẳng lẽ lấy con thỏ của Nhiên Nhi tới?” Lý Long Hựu nhú mày một cái, con mồi đều được nội sự giam thu thập mang đi, chỗ này có thịt thỏ thật đúng là khả nghi.

“Ngày khác đệ sẽ tìm một ổ thờ cho con bé!” Lý Long Tá chẳng thèm để ý nói.

Lý Long Hựu vuốt vuốt mi tâm, lúc này hẳn có thể tưởng tượng được tiếng khóc kinh trời vào sáng mai của Nhiên Nhi rồi.

Phụ thân này thật sự không đáng tin cậy một chút nào!

Lại chợt nghe Lý Long Tá nói: “Vừa rồi Cửu Nhi bị Trác Nhã công chúa kia quấy rầy đến ăn không ngon! Chờ lát nữa, muội tới ném thử một chút xem thịt thờ tiểu ca nướng như thế nào!”

Lý Long Hựu bất đắc dĩ lắc đầu cười, huynh đệ hẳn đều là người thương muội muội, đến mức vất cả khuê nữ sang một bên.

“Cửu tỷ tỷ, biện pháp tỷ dùng để thắng Trác Nhã kia thật xảo diệu, sao lại nghĩ được vậy? Còn đề mục đứng lên ngồi xuống kia, thật xảo quyết!” Lý Long Triệt vừa nói, vừa đưa tay về phía thịt thờ, bị Lý Long Tá đập cho một cái.

Lung Nguyệt hí hí mắt, nói: “Cũng không phải diệu kế gì, nghiêm túc nghĩ lại thì đúng là có trăm ngàn chỗ hở, nếu Trác Nhã công chúa này có thể giữ vững tinh thần, e là cũng sẽ không rút lui!”

“Cho nên nàng mới cố ý lấy ngôn ngữ kích nàng ta, lại chờ thời gian gần hết khiến nàng ta mất kiên nhẫn?” Bùi Nguyên Tu xuyên qua đồng lửa, nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lung Nguyệt, lúc này nàng đã mất đi vẻ buồn bã, vẻ linh động sôi nổi lại hiện lên.

Lung Nguyệt nhìn về phía Bùi Nguyên Tu, gật đầu một cái, cười hí hí mắt nói: “Muội cũng chỉ là dùng công tâm kế thôi! Tĩnh Bắc Vương mới là người có năng lực!”

“Nàng coi như là liên hoàn kế đi!” Bùi Nguyên Tu cười, rồi sau đó lại hỏi: “Còn về phần đầu võ? Công chúa nghĩ như thế nào?”

“Yếu thế cũng không thể nhận thua ngay, muội chỉ lợi dụng ấn tượng ban đầu của nàng ta, khiến nàng ta lơ là, rồi chui vào chỗ trống! Chung quy Trác Nhã tự thua bản thân, không phải thua muội!” Lung Nguyệt cười đến xinh đẹp.

“Công chúa có tài quân sự! Nhận Chi bội phục!” Ánh mắt Bùi Nguyên Tu sáng quắc, xoa xoa hồ phách trong tay. Hiểu Lung Nguyệt càng rõ, hẳn càng khó có thể tự kiềm chế bản thân.

“Tĩnh Bắc Vương quá khen!” Lung Nguyệt đứng dậy, học chấp tay giống nam tử. Ánh mắt khẽ chuyển, thấy vật trong tay Bùi Nguyên Tu theo ánh lửa phát ra ánh sáng lóng lánh, trong lòng tò mò, mở miệng hỏi: “Có thể xem vật trong tay Tĩnh Bắc Vương một chút không?”

Bùi Nguyên Tu đưa hai tay trình lên cho Lung Nguyệt.

Đây chính là hồ phách bên trong chứa hồ điệp, bị Bùi Nguyên Tu tự tay mài dũa thành vật cầm tay có hình dáng tiểu miêu, hồ điệp ẩn nấp trong cái bụng tròn vo của tiểu miêu. Bùi Nguyên Tu lại xuyên kim phách, lúc không chơi có thể đeo trên cổ tay.

Vật này xuyên thẳng vào yếu điểm của Lung Nguyệt, khiến nàng cảm trong tay vuốt qua vuốt lại, cuối cùng vẫn lưu luyến không rời trả lại cho Bùi Nguyên Tu.

Nhìn ánh mắt muốn nói lại thôi của Lung Nguyệt, trong lòng Bùi Nguyên Tu thầm cười khế, đã sớm đoán được biểu tình này của Lung Nguyệt. Huống chi, đây còn là điều hắn muốn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106-2: Suy nghĩ về chuyện chung thân, Lung Nguyệt ưu tư. Mưu nhân duyên, Nhận Chi dụ dỗ Hoàng thượng (2)

Vật này vốn là thứ hẳn vì Cửu Nhi mà chuẩn bị, vẫn luôn mang ở trên người, nhưng khổ nỗi lại không có thời điểm tốt để đưa ra.

Hôm nay xem có đúng là có hi vọng.

Nhắc tới Bùi Nguyên Tu cũng thật không dễ dàng, muốn đưa vật gì cho người yêu, mà cũng phải vắt hết óc, suy đi tính lại.

“Là vật gì vậy? Cũng để cho ta xem một chút đi?” Thái tử Lý Long Hựu thấy vẻ mặt yêu thích không buông của Lung Nguyệt, suy nghĩ, nếu không phải vật gì quan trọng, lấy giúp muội ấy là được rồi, coi như là an ủi muội ấy. Hôm nay bị cầu hôn đường đột, hẳn là con bé bị dọa sợ rồi.

Lý Long Hựu cảm Hồ phách trong vuốt qua vuốt lại hai cái, chỉ nghe hắn nói: “Đây thật sự là vật tốt!”

Bùi Nguyên Tu nói: “Chỉ là đồ chơi thôi, nếu thái tử thích thì cầm lấy thưởng thức đi!”

“Nếu đã như vậy, ta liền cầm nhé?” Lý Long Hựu cười, bỏ vật này vào tay Lung Nguyệt.

Bất kỳ vật nào truyền tay nhau giữa nam và nữ đều bị coi là tư tình, nhưng Lý Long Hựu làm vậy, qua tay mình rồi đưa cho Lung Nguyệt cũng không còn ý nghĩa kia nữa.

Lung Nguyệt cầm Hồ Phách xoa xoa trong tay, yêu thích xuất phát từ trong lòng. Còn Lý Long Hựu với Bùi Nguyên Tu nhìn Lung Nguyệt vui vẻ, trong lòng cũng yêu thích như vậy.

Chỉ tiếc Thái tử gia vốn quen khôn khéo cẩn thận lại nhất thời vô ý, bị Bùi Nguyên Tu lợi dụng còn không tự biết.

Lung Nguyệt ăn xong thịt thỏ, cầm Hồ phách lấy từ chỗ Bùi Nguyên Tu, tâm tình vô cùng tốt muốn trở về doanh trường, chợt thấy một bóng người thoáng qua!

“Ai?” Anh Lạc cô cô ở bên cạnh quát lên: “Nếu không ra ta lên gọi thị vệ!”

Âm thanh vừa dứt, chỉ thấy Bát công chúa Hóa Diên từ trong bóng tối đi ra.

“Bát tỷ tỷ? Sao tỷ lại ở chỗ này? Đám người Surong Nhi đâu? Sao lại chỉ có một mình tỷ?” Lung Nguyệt kinh ngạc liên tiếp hỏi.

“Ta...chuyện này...” Hóa Diên ấp a ập úng.

Lung Nguyệt thấy vậy, liền kéo nàng ấy vào trong doanh trường, cho mọi người lui, cẩn thận hỏi.

Mới đầu Hóa Diên ấp úng không muốn nói, nhưng dưới ánh mắt tra xét sáng quắc của Lung Nguyệt, đành phải nói thật toàn bộ.

Nàng lén lút gặp mặt với con tin Đông Liêu quốc.

Điều này thực sự làm Lung Nguyệt cả kinh.

Cũng không phải Lung Nguyệt cảm thấy chuyện gặp gỡ riêng tư như thế có gì không ổn, dù sao nàng cũng là người hiện đại chuyển kiếp mà đến. Chẳng qua Bát tỷ tỷ là người ít khi xuất cung, làm thế nào mà quen biết với con tin Đông Liêu?

Thì ra toàn bộ đều liên quan đến Lung Nguyệt. Hóa Diên từng có một cùng đi Hoàng Giác tự với Lung Nguyệt, nói gặp gỡ một người có một bên mắt vô cùng xấu xí, người nọ chính là thiếp thân tùy tùng của con tin Đông Liêu. Hôm đó Hóa Diên cũng không nói thật với Lung Nguyệt, nàng đã cứu con tin Đông Liêu bị thương.

Rồi sau đó, mỗi lần Hóa Diên cùng Lung Nguyệt tới Hoàng Giác tự thì cũng sẽ thỉnh thoảng gặp mặt người này một lần, lại thỉnh thoảng chỉ gật đầu một cái, lại thỉnh thoảng lại nói hai câu. Cũng không có chỗ nào thất lễ. Nhưng cũng chính từ những chuyện như vậy, qua một hai lần liền thành quen thuộc. Nam nữ mới biết yêu tất nhiên là sẽ dễ động tâm.

Về phần tối nay lại bị Lung Nguyệt bắt gặp, đều là bởi vì con tin Đông Liêu bị Ban Đạt dẫn dắt, lặng lẽ tìm Hóa Diên, nói rõ với nàng, đợi nàng sau khi cập kê sẽ cầu hôn.

Hắn nói như vậy, cũng làm tinh thần Hóa Diên luống cuống.

Hôm nay nói với Lung Nguyệt, nàng lại cảm thấy an tâm, mong Lung Nguyệt cho nàng một chủ ý nào đó.

“Bát tỷ tỷ, hai người chúng ta đều không biết tình huống bên trong Đông Liêu quốc như thế nào, bây giờ ở Đại Chiêu thì hẳn là con tin, nhưng sau khi về nước chúng ta cũng không biết như thế nào. Huống chi mới gặp mặt vài lần, tính tình hẳn ra sao tỷ và muội đều không rõ, nhớ mơ hồ hứa hẹn sai lầm đánh mất tâm, nhận làm phu quân thì sao!”

Sau khi nghe xong mọi chuyện Hóa Diên gật đầu liên tục, chỉ tính trước tiên đặt việc này sang bên cạnh, không đáp lại, huống chi, nàng là nữ nhi gia, hôn sự đều nghe lệnh cha mẹ, cũng không thể mặt dày đến mức đáp lại.

Ngược lại Lung Nguyệt lại lưu tâm, tính toán ngày khác tìm Lý Long Triệt len lén tìm hiểu, rồi tính toán sau.

Sáng sớm hôm sau, Thuận Khải Đế liền lệnh Minh Thúc đưa sứ đoàn Minh Kim quốc rời kinh. Nói là hộ tống, cũng chỉ là nghe cho xuôi tai thôi, không khác gì áp giải.

Rồi sau đó, ngự giá cùng mấy quan viên đi theo nán nã mấy ngày ở Đông Lĩnh, Thuận Khải Đế đem mấy vật sẵn được phát cho mọi người, lấy lý do là khen thưởng. Rồi sau đó mới bãi giá hồi kinh.

Việc Thụy Mẫn công chúa đầu trí thắng sứ đoàn phiên bang cũng truyền trên phố phường.

Thuận Khải Đế càng thêm cao hứng, sau khi hồi cung mở kho phòng, tự mình dẫn Lung Nguyệt vào bên trong chọn đồ chơi.

Bây giờ có chuyện cao hứng, cũng có chuyện phiền lòng.

Sau khi hồi kinh ba ngày, Thuận Khải Đế ngồi trong ngự thư phòng, mở rộng bản đồ trên long thư án, bàn tay gõ nhẹ trên đó, cau mày.

Chợt nghe Cát An vào hồi bẩm: “Tĩnh Bắc Vương nhận lệnh vào cung yết kiến!”

“Tuyển!” Thuận Khải Đế dứt lời, lệnh cho Cát An thu dọn bản đồ.

Sau khi thấy Bùi Nguyên Tu đi vào cung cung kính hành lễ xong, Thuận Khải Đế đột nhiên hỏi: “Trong hai năm qua giao tình giữa Nhận Chi và Quận Vương phủ son không tệ?”

Câu hỏi này, chỉ làm Bùi Nguyên Tu sững sốt, rồi sau đó đáp lại chi tiết: “Coi như hòa hợp! Bách địa Bắc Cương bỏ hoang đợi đứng dậy, cần rất nhiều thứ, thần tổ chức thương thuyền mượn hải cảng của Quận Vương phủ son.”

“Ừ! Nghe nói Quận Vương phủ son muốn gả nữ nhi cho Nhận Chi?” Thuận Khải Đế dùng ánh mắt sáng quắc khóa trên mặt Bùi Nguyên Tu.

“Thần không dám lừa gạt thánh thượng, Quận Vương phủ son thật sự có ý đó!” Bùi Nguyên Tu cung kính hồi bẩm.

“Ừ! Khanh ngược quán rồi cũng nên suy nghĩ đến chuyện này! Khanh thấy quận quân kia thế nào? Chớ có phí thời gian của cô nương nhà người ta mới được!” Ánh mắt Thuận Khải Đế sáng rõ.

“Chuyện này...” Bùi Nguyên Tu có hơi do dự, sau đó nói: “Một ngày Bắc Cương chưa ổn định, thần không có tâm tư nghĩ chuyện riêng!”

Bùi Nguyên Tu nói xong.

Mắt Thuận Khải Đế vẫn khóa trên người hắn, một lúc sau rồi mới nói: “Minh Kim quốc kia tiếp giáp với biên giới của khanh, vậy thì trăm liền toàn quyền giao cho khanh đi làm! Sợ bên kia sinh sự, trăm cũng không lưu khanh ở lại trong kinh mừng năm mới nữa.”

“Xin Thánh thượng yên tâm, thần nhất định sẽ không cô phụ thánh tâm!”

“Ừ!” Thuận Khải Đế gật đầu, rồi sau đó lệnh người kia đi xuống.

Đưa mắt nhìn Bùi Nguyên Tu đi ra ngoài, Thuận Khải Đế lại tiếp tục suy nghĩ sâu xa.

Vừa nãy về do dự khi Bùi Nguyên Tu nói đến hôn sự, cộng thêm việc kéo dài khi nói “Chuyện này...” chôn sâu vào trong lòng Thuận Khải Đế, làm ông không thể không suy tư, Bùi Nguyên Tu này hữu tình với nữ nhi Quận Vương phủ son, nhưng lại ngại liên hôn song phương khiến trăm nghi kỵ nên không nói gì? Hay là vì lợi ích nhất thời nên không dám trở mặt cự hôn với Quận Vương phủ son?

Thuận Khải Đế cầm tấu chương trên bàn, nhìn lại một lần. Thừa Quận Vương này đã trình lên năm tấu chương, lấy lý do nhớ con thỉnh thả con tin để gặp mặt hắn một lần. Thả hay không thả?

Thừa Quận Vương này trải qua năm lần nổi đau mất con, hôm nay bệnh nặng nằm trên giường, chỉ nói nhớ nhi tử nên muốn gặp một lần, nếu không thả thì quá vô nhân tình, nhưng nếu thả...

Nói đến việc năm đứa con này của Thừa Quận Vương đột nhiên qua đời, bị chết kỳ lạ, trong đó còn có âm mưu.

Mà Quận Vương phủ son cùng Thừa Quận Vương đồng khí liên chi (1), Vương phi là thân tỷ ruột, trong lúc đất phong kia bị Bắc Cương của Bùi Nguyên Tu ngăn cách, nếu như...

(1) cùng suy nghĩ cùng hành động.

Ngón trỏ của Thuận Khải Đế xẹt qua từ bên trái qua bên phải bản đồ, nếu ba phần kia nối thành một mảnh, Đại Chiêu chẳng phải là...

Nặng nề vuốt vuốt mi tâm, lúc này Thuận Khải Đế vô cùng nhức đầu.

Nhưng đây lại chính là những điều mà Bùi Nguyên Tu đang suy nghĩ trong lòng. Không làm Thuận Khải nhức đầu, kiêng kỵ, thì hắn làm sao có thể khiến Hoàng thượng bất đắc dĩ, rồi gả nữ nhi bảo bối cho hắn đây?

Từ trong cung ra ngoài, tự nhiên Bùi Nguyên Tu bắt tay vào dọn dẹp hành trang, chuẩn bị lên đường trở về Bắc Cương.

Không biết lần này Minh Kim quốc có tính toán gì, hắn nhất định phải có phòng bị.

Nhưng, hơn năm nữa Cửu Nhi sẽ cập kê, hắn cần bố trí tốt mọi chuyện, bố trí tốt bấy rập rồi chuẩn bị thu lưới. Chi là thu lưới lại cũng cần cẩn thận, cần suy nghĩ tốt một phen.

Bùi Nguyên Tu ở nơi này chuẩn bị trở về Bắc Cương, còn Bùi lão phu nhân nhận được tin tức lại thở phào nhẹ nhõm một phen. Chuyện đồ cưới của mẫu thân Bùi Nguyên Tu giống như tảng đá lớn đè nặng trên ngực bà ta mấy ngày qua, khiến bà ta ăn không ngon, ngủ không yên, chỉ sợ Bùi Nguyên Tu sẽ tìm bà ta để đòi.

Mà cô nàng Trần Liên Bích kia càng thêm vô dụng, mà ngay cả bên cạnh Bùi Nguyên Tu cũng không lại gần được.

Hôm nay, Bùi Nguyên Tu rời kinh, trở về lần nữa cũng không biết là ngày tháng năm nào, sao bà ta lại không thở phào một hơi lớn cơ chứ?

Nhưng, bà ta không biết, lần tới Bùi Nguyên Tu tìm bà ta đòi đồ cưới cũng không dễ dàng nói chuyện như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Đông Liêu loạn, Bát công chúa lấy chồng xa. Thời cơ đến Tĩnh Bắc Vương cầu hôn

Sau khi Bùi Nguyên Tu trở lại Bắc Cung nửa tháng, liền nhận được tin tức, Thuận Khải Đế chuẩn tấu chương của Thừa Quận Vương Lý Kiến Xương vẫn giống như kiếp trước, để thể thiếp nhi nữ ở lại trong kinh, một thân một mình trở về đất phong của Thừa Quận Vương.

Chỉ là kiếp này hắn muốn trở lại đất phong là không thể nào.

Kiếp trước, Thừa Quận Vương mất bảy trong chín đứa con, đứa nhỏ nhất còn chưa đủ 10 tuổi, cho nên Lý Kiến Xương lấy cơ thị tấu trước giường, xử lý chuyện đất phong, cũng để thể thiếp nhi nữ trong kinh làm con tin, mấy năm mưu nghịch, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện lên đưa bọn họ ra khỏi kinh. Một đám thể thiếp nhi nữ kia cuối cùng cũng chết trong lao của Tông Nhân phủ.

Hôm nay hai trưởng tử của Thừa Quận Vương vẫn ở đây, dù hắn vẫn được phụ thân hắn yêu thích, nhưng cũng sẽ không lấy cơ để lưu lại.

Lý Kiến Xương nán nã trên đất phong hơn ba tháng, chuyện mờ ám trong khoảng thời gian này xảy ra không ngừng, trưởng tử Thừa Quận gặp nạn ba lần, may mà lần nào cũng được người của Bùi Nguyên Tu mai phục cứu giúp.

Mười lăm tháng hai, qua ngày trăm hoa đua nở, liền đến thời gian Lý Kiến Xương phải trở về kinh. Hắn tìm mọi cách không muốn dẫn theo đội vệ binh ra khỏi đất phong Thừa Quận Vương.

Năm ngày sau, Thuận Khải Đế cùng Thừa Quận Vương nhận được tin tức Lý Kiến Xương mất tích. Nhưng việc mất tích này vô cùng kỳ lạ, đội vệ binh không hề gặp tập kích, chỉ một mình Lý Kiến Xương cùng 12 thân vệ của hắn trong một đêm mất tung tích.

Vì Đế Vương là người có lòng nghi ngờ nặng, tình hình như thế, tự nhiên Thuận Khải Đế cho rằng Thừa Quận Vương cùng Lý Kiến Xương có ý lừa bịp, hắn là nổi lên dị tâm.

Chỗ Thừa Quận Vương, ái tử vừa mất tích, ái thiếp ngày ngày tới trước mặt hắn than khóc, thân thể càng thêm lụn bại, nơi nào còn nghĩ được Thuận Khải Đế nghĩ như thế nào?

Về phần lúc này Lý Kiến Xương đang ở đâu?

Hắn sớm bị Bùi Nguyên Tu tự tay giết, thi thể của hắn cùng 12 thân vệ cùng bị ném vào trong núi nuôi sói.

Thừa Quận Vương vẫn muốn để lại thế tử vị cho Lý Kiến Xương, chỉ ngại vì danh bất chính, ngôn bất thuận, cho nên vẫn chậm chạp không lập thế tử, hôm nay hắn bị bệnh nặng, hai trưởng tử liền không chịu yên. Trưởng tử Lý Lộc do vương phi nguyên phối sinh, con thứ Lý Thọ cũng là do Kế Vương phi sinh.

Kế Vương phi chính là thân di của Quận quân Lý Cảnh Nhan quận Phủ Sơn.

Hai trưởng tử tranh vị, Tĩnh Bắc Vương liền biến thành miếng mồi ngon. Lý Lộc biết Quận Vương phủ sơn muốn Bùi Nguyên Tu làm con rể, sao có thể để bọn họ được như ý, biến Bùi Nguyên Tu thành trợ lực cho Lý Thọ?

Suy nghĩ biện pháp đưa muối của thể tử vào Bắc Cung, một vị thân thích bán đại bác cũng không tới trong nhà. Vị thân thích này chính là một vị trong đông đảo phụ tá của Bùi Nguyên Tu.

Tin tức này lập tức như ngọn gió, không tới hai ngày liền truyền vào đất phong Quận Vương phủ sơn.

Cao ngạo nuông chiều như Lý Cảnh Nhan, đã coi Bùi Nguyên Tu là vật trong túi, làm sao lại để cho người khác mơ ước hắn? Cho nên cũng vô cơ gây rối muốn đi Bắc Cung.

Sau khi xuy xét, tất nhiên Quận Vương phủ sơn đồng ý, để cho Lý Quảng Trạch dựa vào giao hảo đi trước báo phỏng Bùi Nguyên Tu, mà Lý Cảnh Nhan tất nhiên sẽ đi cùng.

Mọi chuyện diễn ra đều trong tính toán của Bùi Nguyên Tu, hẳn ngồi trong thư phòng tất nhiên là sẽ cảm thấy hài lòng.

Nhưng Bùi Nguyên Tu hài lòng, Thuận Khải Đế ngồi trong ngự thư phòng trên kinh lại vô cùng không hài lòng.

Vì vậy Hoàng thượng chọn hai mỹ nhân thưởng cho nhĩ tử thứ xuất thứ hai Lý Chính Ninh của An Vương gia, cũng chính là biểu muội phu của Bùi Nguyên Tu. Khiến một nhà cữu Bùi Nguyên Tu trở nên vô cùng ngọt ngào, cũng coi như Thuận Khải Đế cho Bùi Nguyên Tu một cái gở khề khàng.

Mặc dù con đường làm quan của một nhà ngoại tổ Bùi Nguyên Tu không quá nhiều thành tích, nhưng cũng lẫn lộn nhiều năm trên quan trường, làm sao không biết động tĩnh của Bùi Nguyên Tu ở Bắc Cương ảnh hưởng tốt hay xấu tới bọn họ?

Ngày mỵ nhân vào phủ Lý Chính Ninh, cữu cữu Bùi Nguyên Tu liền viết một lá thư gửi đến Bắc Cương.

Bùi Nguyên Tu đọc thư xong thì vô cùng bình tĩnh.

Trong lòng hắn có niềm tin, nhưng trong lòng Bùi Đại và Bùi Tiểu lại không thể bình thường nổi. Thầm nói: Thế cục hôm nay, gia đã khiến hoàng thượng kiêng kỵ rồi, sao lại còn giống như người không có chuyện gì thế kia? Theo như lời của hai huynh đệ bọn họ, sớm đưa hai nữ nhân vương chân kia đi, cũng dứt khoát cắt đứt liên hệ với hai bên kia. Gia đối với hai người kia đều không đồng ý, còn giữ ở trước mắt lúc ẩn lúc hiện, bọn họ nhìn cũng phiền lòng. Cũng không biết gia nhà hắn đang nghĩ như thế nào.

Trong phụ tá cũng có mấy người đứng ra, khuyên can Bùi Nguyên Tu, lại chỉ nhận được nụ cười nhạt cùng một câu của hắn: “Không vội, nhìn thêm một chút nữa!”

Thẳng đến mức mọi người không hiểu ra sao.

Đoan Ngọ tháng năm đi qua, Lung Nguyệt trong kinh cũng có một chuyện sốt ruột.

Lão quốc chủ Đông Liêu quốc chết bất đắc kỳ tử! Hai vương tử trong nước tranh vị, chiến hỏa nổi lên bốn phía.

Phải nói, mặc dù chuyện này không liên quan chút nào tới Lung Nguyệt. Nhưng ở giữa lại ảnh hưởng tới một Hóa Diên, không phải sao?

Con tin Đông Liêu, cũng là Tam vương tử Kim Hoán Đông Liêu quốc, thỉnh cầu Thuận Khải Đế giúp hắn đoạt vị, cũng cầu hôn Bát công chúa Hóa Diên.

Theo Lung Nguyệt biết, từ trước tới nay, phạm là hôn nhân của nữ tử liên quan đến chính trị, không phải không có người không kết thúc bằng bi kịch, nhưng cũng là như phượng mao lân giác (1). Dựa vào tư tâm mà nói, nàng không muốn Bát tỷ tỷ trở thành công chúa liên hôn.

(1) vô cùng hiếm có.

Nhưng chuyện của đất nước...Lung Nguyệt hiểu được mình không có khả năng xen vào.

Triều thần tất nhiên sẽ cảm thấy chuyện này đối với Đại Chiêu trăm lợi không hại, lấy một nữ nhi không được cung chiều đổi trăm năm hòa hảo với Đông Liêu Quốc.

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Thuận Khải Đế lại không đồng ý, cũng không triệu đại thần bí mật nghị sự. Mà là để cho Lung Nguyệt đi hỏi Hóa Diên, hỏi nàng có nguyện ý không.

Chuyện này không khỏi khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Nhưng cũng khiến Hóa Diên vô cùng cảm động. Từ lúc nàng hiểu chuyện tới giờ, liền hiểu được sự tồn tại của mình là do thân mẫu Nghênh tằm thiết kế mà đến, đúng là chăm chọc uy nghiêm hoàng quyền của Thuận Khải Đế, đường đường là quân vương một nước, lại bị một nữ quan nho nhỏ đắc thủ.

Cho nên phụ hoàng vì chán ghét mà vứt bỏ mình thì cũng chỉ tự trách mình đầu thai không đúng lúc thôi.

Nhưng làm sao nàng lại không mong ngóng, không khát vọng tình thương của cha đây? Lúc còn bé, mỗi lần đi theo sau lưng Lung Nguyệt, thỉnh thoảng lấy được một ánh mắt của Thuận Khải Đế, cũng khiến nhịp tim của nàng tăng lên một lúc lâu, càng không bàn về việc được ban thưởng gì. Nhưng nàng cũng hiểu được, đây là dính chút ánh sáng của Cửu muội muội thôi.

Đối với Lung Nguyệt, không phải nàng chưa từng đổ kỵ, không phải là nàng chưa từng hận. Nhưng khi nàng hiểu được hận và đổ kỵ không thể làm mình tốt hơn, mà còn khiến mình trở nên xấu xí không chịu được, nàng liền lựa chọn lấy tâm bình tĩnh mà chờ đợi.

Đối với Lung Nguyệt, từ đầu là lợi dụng, dần dần chuyển thành thật lòng mà đợi. Rồi sau đó, nàng phát hiện, thì ra nàng có thể cùng vui vẻ bình thường với Lung Nguyệt.

Lúc này, quan sát muội muội trước mắt còn nhỏ hơn mình nửa năm, đang cực kỳ nghiêm túc bẻ ngón tay, vì tiền lệ đau khổ của liên hôn, khuyên nàng không nên gặt đầu đồng ý.

Trong lòng Hóa Diên vẫn còn đang chần chừ giữa “gả” và “không gả”, trong lúc bất chợt liền xác định xong.

Gả! Nàng phải gả!

Cuộc sống hạnh phúc hay không không phải là người đã từng ra ngoài, không phải là trước khi lập gia đình lựa chọn ra được.

Lung Nguyệt vô cùng buồn bực với lựa chọn của Bát tỷ tỷ, trong khoảnh khắc Hóa Diên gật đầu, nàng hốt hoảng nhận ra rằng mình bị phụ thân lợi dụng, còn Bát tỷ tỷ thì bị phụ thân tính toán.

Hóa Diên không nói một lời nhìn Lung Nguyệt trong chốc lát, đột nhiên cười, nhẹ hỏi nàng: “Lúc này, nếu đổi lại là Cửu muội muội thì muội sẽ làm như thế nào?”

Sẽ như thế nào?

Như thế nào?

Lung Nguyệt hiểu được, mình sẽ đồng ý liên hôn không chút do dự. Đó là bởi vì nàng không thể không công mà nhận được cung chiêu trong nhiều năm, nàng nên vì người thân yêu của mình mà bỏ ra.

Nhưng còn Bát tỷ tỷ của nàng...

Lung Nguyệt cảm thấy, lúc này, nàng không còn nhìn thấu vị Bát tỷ tỷ này nữa rồi. Trong bụng bất đắc dĩ, chỉ than nhẹ một tiếng, ngưng mắt nhìn Hóa Diên, nghiêm mặt nói: “Nếu bát tỷ tỷ đã quyết định, vậy muội muội này sẽ không ngăn cản nữa. Chỉ là những điều muội muội nói hôm nay, mong Bát tỷ tỷ sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Nói xong, đôi mắt phượng long lanh như nước của Lung Nguyệt khóa chặt trên mặt Hóa Diên, đợi sau khi nàng ấy thận trọng gật đầu mới nói: “Bát tỷ tỷ chỉ cần nhớ, tỷ chỉ là nữ nhi xuất giá, cũng không phải là bát nước hắt đi. Dù tỷ ở chỗ nào, dù tỷ rơi vào tình cảnh nào, tỷ vẫn là công chúa tôn quý của Đại Chiêu quốc ta, Đại Chiêu quốc sẽ là hậu thuẫn kiên cố của tỷ. Nếu như có người dám phạm phải, Đại Chiêu sẽ trả lại gậy ngàn vạn lần!”

Từng câu từng chữ của Lung Nguyệt như khắc vào đá, nàng chỉ đứng trong chốc lát, đột nhiên nói: “Bát tỷ tỷ, đây phụ thân lệnh ta nói cho tỷ biết. Phụ thân nói, nếu Bát tỷ tỷ gật đầu, liền để cho ta nói thể cho tỷ nghe, cũng dặn tỷ nhớ rõ trong lòng...”

Lung Nguyệt nói câu cuối cùng này, khiến trái tim vốn bình thản mười năm của Hóa Diên bỗng sinh ra vết rách, không nhịn được khóc thất thanh.

Thì ra...thì ra trong lòng phụ hoàng nàng không phải là một trận gió, thổi qua một cái liền không còn dấu vết nữa.

Ngắm nhìn Hóa Diên luống cuống, Lung Nguyệt đỏ mắt lui ra ngoài.

Mùng một tháng sáu, Hóa Diên còn chưa cập kê đã vội vã đại hôn với Tam Vương tử Kim Hoán của Đông Liêu, rồi sau đó theo phu quân trở về Đông Liêu.

Lung Nguyệt đứng trên tường của Đức Thắng Môn, nhìn xa thật lâu.

Trải qua lần từ biệt này, không biết khi nào tỷ muội mới có thể gặp lại nhau.

21 tháng 6, sau lễ vạn thọ, Thuận Khải Đế vẫn làm theo ý mình, lại đưa cho Bùi Nguyên Tu một cái gỗ, phát ngự sử đại phu xưa nay không hợp với võ tướng tới Bắc Cương giám quân.

Rồi sau đó, cuối tháng sáu, cửu cửu Bùi Nguyên Tu bởi vì từng tới Giang Nam nhậm chức, bị liên lụy vào án muối Lương Giang, cách chức bắt giam.

Án muối, dù các triều đại thay đổi vẫn là án lớn, trọng án, liên quan đến mạch sống tài chính quốc gia.

Thân ở Bắc Cương, lại thời khắc quan tâm tới động tĩnh của Hoàng thượng, Bùi Nguyên Tu hiểu được, thời cơ đã chín muồi, là thời điểm nên xuất thủ rồi.

Ngoài mặt hân hoan như vậy, cả đêm triệu tập phụ tá nghị sự.

Nếu như Bùi Nguyên Tu dự đoán, phụ tá sẽ giống như kiếp trước, nghĩ ra biện pháp cầu hôn công chúa.

Ở Đại Chiêu quốc, rất ít phò mã có thể có binh quyền. Bùi Nguyên Tu cầu hôn công chúa, đó chính là tỏ rõ với Thuận Khải Đế, hân cũng không có dã tâm gì, nguyện giao binh quyền, cùng với sẽ trung thành.

Kiếp trước, thế tử nguyên phối của Bùi Nguyên Tu qua đời, lại có trắc phi, thiếp thất. Dù là phụ tá hay là bản thân hân, đều cho rằng công chúa chân chính tuyệt đối không thể nào gả cho hân làm kế thất. Nhưng công chúa chưa gả chỉ có một mình Lung Nguyệt, Thuận Khải Đế càng không chịu để cho tiểu nữ nhi mình sủng ái nhất làm kế thất người khác, còn lấy chồng ở xa. Theo tính toán, Hoàng thượng sẽ phong quý nữ là nào đó thành Quận chúa, gả vào Bắc Cương, cho nên mới ra kế sách.

Nhưng lại không ngờ, lại đưa Chân long thiên nữ này tới Bắc Cương.

Kiếp này, Bùi Nguyên Tu chưa thành thân, hậu trạch này không có ai. Nhưng Bắc Cương lại lạnh lùng khiếp, chắc chắn hoàng thượng sẽ không chịu.

gả Thụy Mẫn công chúa tới đây. Sau khi tự đánh giá, các phụ tá liền ra kẻ sách ngộ biến từng quyền(2).

(2) phải dựa theo hoàn cảnh mà sử xự cho thích hợp.

Sau khi Bùi Nguyên Tu nghe phụ tá hiến kế, giả bộ do dự, cuối cùng lại thực giống như cực kỳ miễn cưỡng gật đầu.

Rồi sau đó, lại lấy thái độ bị làm khó, gặp Lý Quảng Trạch, bày tỏ thánh mệnh khó cưỡng, đành lui hôn sự, uyển chuyển đuổi hai huynh muội này đi.

Còn muội của thê tử Lý Lộc, Bùi Nguyên Tu hơi bày thủ đoạn, giả nài cho dư nghiệt còn lại của Phiên Vương Bắc Cương trước kia, đến nay còn tự cho là ẩn nấp rất tốt, Vương đại nhân.

Khi tấu chương cầu hôn công chúa của Bùi Nguyên Tu đặt trước mặt Thuận Khải Đế.

Sắc mặt Thuận Khải Đế không cách nào lấy cầu vòng để hình dung được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108

Nắm tấu chương cầu hôn công chúa của Bùi Nguyên Tu, Thuận Khải Đế thật sự là tức sùi bọt mép.

Nếu lúc này Bùi Nguyên Tu ở trước mặt ông, Thuận Khải Đế nhất định sẽ lấy kiếm Long Uyên chém hấn thành tám mảnh.

Dưới con thịnh nộ, Thuận Khải Đế hất toàn bộ vật trên Long thư án xuống đầy đất. Rồi sau đó đi qua đi lại trong ngự thư phòng như con thú đang vị vậy khốn.

Hành động liên tiếp của ông dọa Thái giám tổng quản Cát An sợ giật mình, cả người phát run. Từ khi hấn hạ hoàng thượng đến nay, còn chưa từng thấy Thuận Khải Đế luống cuống như thế.

Hắn nom nớp lo sợ không biết làm thế nào cho phải.

Cứ mãi như vậy cho đến khi tiểu thái giám thông truyền: “Thụy Mẫn công chúa đến!”

Lúc này chính là khoảng thời gian Lung Nguyệt đưa trà chiều mỗi ngày.

Cát An nghe xong hít một ngụm khí thật lớn.

Lúc này hơi thở giận dữ của Thuận Khải Đế mới nhanh chóng được thu lại. Ra lệnh: “Mau dọn dẹp đi!”

Đợi đến lúc Lung Nguyệt cầm hộp thức ăn đi vào, Cát An đang cảm phát trần quét nhẹ án thư. Nếu không phải trên đất còn lưu lại dấu vết nghiền mực bị ném vụn thì thật sự giống như không có chuyện gì từng phát sinh vậy.

Nhìn Lung Nguyệt đi tới, Thuận Khải Đế cười hỏi: “Hôm nay đưa món ngon nào tới vậy?”

“Đàn hoàng phạt thủ tô(1)” Lung Nguyệt cười, tiến lên mở hộp đựng thức ăn ra, từ phía trên lấy một cái đĩa mã não. Lúc nhìn nghiền mực bị ném vụn trên mặt đất, nhúu mày một cái.

(1) Lòng đỏ trứng, cây phạt thủ, món điểm tâm xộp giòn. Nói thật là mình không biết nó là món gì nên để nguyên =))

“Trăm lờ tay ném vỡ!” Thuận Khải Đế giấu đầu lòi đuôi.

Lung Nguyệt nháy mắt mấy cái, lúc nàng đi vào, rõ ràng cảm thấy, ánh mắt nhóm cung nhân ngự thư phòng lúc thấy nàng giống như nhìn thấy cứu tinh, liền biết phụ thân đang tức giận, nhưng lại không nghĩ tức giận sẽ lớn như vậy, ngay cả nghiền mực mà ông thích nhất cũng ném đi nữa.

“Đáng tiếc cho nghiền mực hảo hạng kia, nữ nhi còn trộm thích nó hồi lâu đấy! Nếu sớm biết như thế, nữ nhi liền cầu xin phụ thân thưởng cho, có lẽ nó sẽ sớm thoát qua một kiếp này!” Lung Nguyệt cười nói.

“Nha đầu hẹp hòi! Lát nữa để Cát An dẫn con đi mở tư khổ, tùy cho con chọn đấy!” Thuận Khải Đế nhận điểm tâm Lung Nguyệt đưa lên, đưa ngón trỏ chọc chọc trán nàng.

“Vậy thì được! Nữ nhi cảm ơn phụ thân!”

Đội sau khi Lung Nguyệt đi, Thuận Khải Đế sai người triệu Thái tử, Anh Vương, Minh Lý, Minh Du vào ngự thư phòng nghị sự.

Một lần nghị sự này liền nghị tới tận buổi chiều.

Cuối cùng cho ra kết luận, hành động lần này của Bùi Nguyên Tu nếu không phải là vì đánh cho triều đình một quân thì chính là vì tỏ rõ lòng trung thành, dù có giao binh quyền cưới công chúa, cũng nhất định sẽ không có ý định cầu kết với hai Quận Vương kia.

Nhưng cuối cùng mọi người cùng hướng về một loại kết luận. Gả hay không gả công chúa? Có thu hay không thu binh quyền của Bùi Nguyên Tu?

Nghị luận đến đêm khuya, mọi người đều đưa ra kết luận, công chúa không thể gả, binh quyền cũng không thể thu.

Về phần tấu chương này nên phê như thế nào?

Chỉ đành theo một chữ: Kéo!

Nhìn một chút xem bước kế tiếp Bùi Nguyên Tu tính toán làm gì.

Nhưng lúc Thái tử Lý Long Hựu trở lại Đông cung nghỉ ngơi, lại lo trái nghĩ phải, ngủ không yên ổn, cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, mơ hồ cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng.

Lần đầu tiên lúc Bùi Nguyên Tu đắc thắng quay về triều, hân hoan trọng ẩm lò sưởi tay của Cửu Nhi. Rồi sau đó xây tiểu tiện. hồ sen trên thôn trang, còn có sách quý, còn có món đồ hồ phách kia...

Nếu nói là trùng hợp, thì có vẻ là hơi nhiều điểm rồi.

Nhưng nếu nói Bùi Nguyên Tu dự mưu từ lâu vì Cửu Nhi. Mười năm nay bọn họ với chỉ gặp gỡ nhau vài lần, cộng thêm năm đó Cửu Nhi còn chưa đầy năm tuổi, dù là bông tuyết thông minh, ngọc tuyết đáng yêu, cũng không thể nào khiến Bùi Nguyên Tu có ý định như vậy được...

Lý Long Hựu đầu không thông, lòng không rõ, trần trọc qua lại, đến gần hừng sáng mới mơ màng ngủ.

Tấu chương Bùi Nguyên Tu cầu hôn công chúa ở trong tay Thuận Khải Đế tận một tháng. Khiến tâm Bùi Nguyên Tu như cỏ dại này mầm, sớm mất đi ý định ban đầu lúc dâng tấu chương.

Hắn cầu hôn Cửu Nhi vốn là một lần đánh bạc, đánh cuộc suy nghĩ của Thuận Khải Đế, cũng đánh cuộc duyên phận giữa hắn và Cửu Nhi có đi tới cuối con đường không, xem duyên số có thay đổi không. Nhưng trong kinh thành, Hoàng thượng chậm chạp không phê khiến lòng hắn vô cùng thấp thòm. Hắn trùng sinh đã làm thay đổi quá nhiều chuyện, Bùi Nguyên Tu thật sự sợ một ngày Thuận Khải Đế sẽ phong một vị Quận chúa, đưa tới Bắc Cương thành hôn với hắn. Nếu như vậy, hắn thật sự có lòng đưa kiếm lên cổ kết liễu chính mình.

Đang lúc Bùi Nguyên Tu bàng hoàng không chịu nổi một ngày nào đó, đột nhiên trong đầu hắn lại hiện lên một ánh sáng, đột nhiên nhớ lại, kiếp trước Cửu Nhi gả cho mình bởi vì bản thân nàng tự gạt đầu. Nếu vậy kiếp này, hai người bọn họ có thể thành phu thê lần nữa hay không, toàn bộ đều dựa trên người Cửu Nhi.

Nhưng đến lúc này, Hoàng thượng chậm chạp không chấp nhận, chẳng lẽ là do Cửu Nhi không muốn?

Bùi Nguyên Tu bác bỏ suy đoán như thế.

Kiếp trước, trước khi hắn thành thân với Cửu Nhi có thể nói là “Chưa từng gặp mặt”, nàng vẫn có thể đồng ý cưới, kiếp này hai người bọn họ cũng coi như là có quen biết, ôm cũng ôm hai lần, chẳng lẽ nàng còn có thể không muốn gả cho mình?

Nghĩ đến chắc là Cửu Nhi còn chưa biết có chuyện này thôi! Phải suy nghĩ biện pháp tiết lộ tin tức ra mới được!

Không thể không nói, mặc dù suy nghĩ lúc này của Tĩnh Bắc Vương Bùi đại tướng quân quá mức tự luyện, nhưng cũng vô cùng chính xác. Lung Nguyệt thật sự không hề biết chuyện Bùi Nguyên Tu cầu hôn nàng.

Ngày Thuận Khải Đế nhận được tấu chương của Bùi Nguyên Tu liền lệnh xuống dưới, không ai được tiết lộ chuyện này cho Lung Nguyệt biết.

Vì vậy, lúc Bùi Nguyên Tu vắt hết đầu óc truyền tin tức này vào tai Lung Nguyệt, tiết trời đã vào tháng chạp.

Lại nói đến hài tử xui xẻo Lý Long Triệt bị mẫu thân cho ăn roi, nằm trên giường thê thảm đến không chịu được.

Lung Nguyệt ngồi trong điện Kính Chạp, tay cầm mèo hồ phách cái có cái không khê vuốt ve, suy nghĩ lại vô cùng loạn. Nàng không nhớ, những điều Bất tỷ tỷ hỏi mình nửa năm trước kia, lại nhanh chóng ứng nghiệm như vậy.

Tĩnh Bắc Vương cầu hôn công chúa!

Dù chưa chỉ mặt gọi tên, nhưng trong hoàng thành này công chúa chưa gả chỉ còn một mình nàng.

Lấy chồng mãi tận Bắc Cương, dù là gả cho tần tử, nhưng không khác liên hôn là mấy.

Gả? Hay không gả?

Lung Nguyệt phát hiện ra, quyết định không phải dễ dàng như chính mình đã từng nghĩ. Thì ra, công chúa Văn Thành cùng Vương Chiêu Quân cũng không phải là căn chốt rằng, nhắm mắt một cái đã nói là coi như không có gì.

Trần trọc một đêm

Hôm sau, Thuận Khải Đế vừa mới hạ triều, đã gặp Lung Nguyệt đang đứng trong gió rét trước cửa Càn Chính điện.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bị gió lạnh thổi đến hơi đỏ, môi mắt long lanh như làn nước mùa thu mỉm cười nhìn ông.

Thuận Khải Đế chợt cảm thấy trong lòng đau xót.

Từ hôm qua nghe được, Triệt Nhi không biết nghe được tin tức Bùi Nguyên Tu cầu hôn công chúa từ chỗ nào, trong lúc vui đùa lại nói cho Lung Nguyệt nghe, ông liền mơ hồ cảm thấy khuê nữ bảo bối sắp rời khỏi mình.

Vẫy vẫy tay, nhìn Lung Nguyệt như lúc nhỏ cười ngọt ngào chạy về phía mình. Thuận Khải Đế dặt tay Lung Nguyệt đi vào thư phòng.

“Nói đi! Sáng sớm tìm phụ thân có chuyện gì?”

Lung Nguyệt nhận lấy trà thơm Cát An dâng lên, mở nắp, lấy hơi ấm tản đi khi lạnh ở chóp mũi, nói nhỏ: “Nữ nhi muốn biết, điều Triệt Nhi nói có phải là thật hay không?”

Thuận Khải Đế gật đầu.

Xuyên qua hơi nước nhìn về phía Lung Nguyệt, đôi mắt nàng sáng ngời của nàng trong sương mù lúc sáng lúc tối.

“Phụ thân nghĩ chuyện này như thế nào...”

“Không rảnh để ý!” Không đợi Lung Nguyệt nói xong, Thuận Khải Đế liền một câu cắt đứt, giống như nói chậm một chút, nữ nhi trước mắt ông sẽ lập tức biến mất.

“Phụ thân, nữ nhi là công chúa Đại Chiêu! Từ nhỏ được phụ thân nâng trong tay mà che chở, mặc dù nuông chiều, nhưng nữ nhi biết bản thân là công chúa tự nhiên sẽ có trách nhiệm của công chúa. Tĩnh Bắc Vương dâng tâng chương, phụ thân có thể kéo dài một tháng, một năm, nhưng cũng không thể kéo dài cả đời được. Phụ thân không phê tấu chương, nhưng Tĩnh Bắc Vương không thể cả đời không lập gia đình?”

Lung Nguyệt khẽ nhấp một ngụm trà, lại nói: “Phụ thân là minh quân đương thời, sao có thể vì cung chiều nữ nhi vô độ mà ảnh hưởng đến chung thân của lương thân được?”

Thuận Khải Đế trầm ngâm, rồi sau đó nói: “Quốc yến năm mới, trăm sẽ chọn một nữ nhi trong nhóm đại thần phong làm Quận Chúa rồi gả cho hấn là được!”

“Phụ thân, Bát tỷ tỷ gả cho Tam Vương tử Đông Liêu quốc!” Lung Nguyệt đặt ly trà trong tay xuống bàn, đứng dậy, tới trước Long thư án, quỳ trước mặt Thuận Khải Đế.

“Đông Liêu quốc cầu hôn, phụ thân gả một nữ nhi ra phiên bang, đến lúc Tĩnh Bắc Vương cầu hôn, lại muốn lấy nữ nhi thần tử thay thế. Mặc dù hành động lần này của phụ thân là bảo vệ nữ nhi, nhưng cũng khiến lòng trung thần lương tướng rét lạnh! Cứu Nhi hiểu được xưa nay phụ thân cung chiều nữ nhi, nhưng, nữ nhi lại không báo đáp được phần nào...”

Nói xong, Lung Nguyệt ngẩng đầu lên, trong mắt sáng mặc dù chứa đựng hơi nước, nhưng cũng vô cùng kiên định: “Cửu công chúa Thụy Mẫn Đại Chiêu quốc nguyên gả cho Tĩnh Bắc Vương Bắc Cương! Xin phụ hoàng ân chuẩn!”

Ngữ điệu Lung Nguyệt không nặng không nhẹ, lại lộ ra khí thế đập nôi chìm thuyền, quyết đánh đến cùng, khiến lòng Thuận Khải Đế dao động, nhưng có vật nặng ngàn cân đập vào tim.

“Cửu Nhi...”

“Xin phụ hoàng ân chuẩn!”

Lung Nguyệt cúi người, nặng nề dập đầu....

Mười ngày đầu tiên, Bùi Nguyên Tu ở Tĩnh Bắc Vương phủ Bắc Cương nhận được thánh chỉ.

“Tĩnh Bắc Vương Bùi Nguyên Tu cả nhà trung lương, lúc còn trẻ một lòng vì nước, liên tiếp tạo thành tích, nhưng qua nhọc quá vẫn không lấy được thê tử, trăm thương cảm người một lòng vì giang sơn xã tắc, nên đặc biệt gả công chúa Thụy Mẫn cho người. Công chúa Thụy Mẫn đoan trang nhân thực, tình tình ôn uyen...Tuyên, Tĩnh Bắc Vương ngày lập tức vào kinh, đợi công chúa Thụy Mẫn cập kê sẽ thành hôn...”

“Thần Bùi Nguyên Tu tạ chủ long ân!”

Nghe xong thánh chỉ, trong lòng Bùi Nguyên Tu tất nhiên là kích động vạn phần, cố nén mãi mới đề được nội tâm vui mừng như điên cuồng, nghiêm nghị dập đầu tạ ơn. Nhưng ngữ điệu cũng mơ hồ mang theo run rẩy.

Cẩn thận đưa hai tay nhận lấy thánh chỉ, sau đó thường đậm người tuyên chỉ.

Vào buổi chiều, Bùi Nguyên Tu nhìn thánh chỉ trên bàn cười ngây ngô, giống như Lung Nguyệt đang ở trước mặt hắn.

Thẳng khiến trong lòng hai huynh đệ Bùi Đại Bùi Tiểu sợ hãi, trong lòng không nhịn được suy đoán, gia nhà hắn có phải điên rồi không?

Trong điện Kinh Chập, trong Noãn các.

Lung Nguyệt nằm trên giường, ngón tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve hồ điệp hỏ phách kia. Trong lòng cảm thấy, dường như chuyện gả cho Bùi Nguyên Tu cũng không phải quá khó chấp nhận. Nhưng trong lòng nàng cũng mơ hồ cảm thấy, sâu xa bên trong mình chính là nên gả cho hắn.

Lung Nguyệt cười khẽ, đuổi theo ý niệm kỳ quái trong đầu này. Vừa vuốt ve hồ điệp hỏ phách rồi dần ngủ mất...

Trong mộng, nàng nhìn thấy bản thân cả người đầy máu ngã từ tường cao xuống, lần nữa nhìn được ánh mắt tuyệt vọng dưới tường cao, một lần nữa nghe được âm thanh thê lương “Cửu Nhi”...

Rồi sau đó, nàng lại bay nhẹ tới linh đường, trong quan tài tờ vàng cây lim, Lung Nguyệt nhìn thấy mặt mình. Nàng từ trên gương mặt đó dường như cảm thấy được một loại cảm giác tỉnh mạch không nói rõ ràng được? Đau lòng? Hay là giải thoát? Lung Nguyệt không nghĩ ra được vì sao mình lại cảm thấy như thế, chẳng qua là cảm thấy trong lòng có cảm giác đau nhức mơ hồ...

Chợt, sau lưng truyền đến tiếng va chạm đánh nhau.

Lung Nguyệt xoay người, nhìn thấy tiểu ca mình mang về mặt đầy tức giận vùng quyền về phía người trước mặt. Mà người bị đánh này không tránh, không né, không đánh trả. Hắn lại có mái tóc màu trắng...

Là ai?

Người tóc trắng này đưa lưng về phía nàng, thân hình mảnh mẽ cao lớn bị đau thương nồng nặc bao phủ, lại khiến Lung Nguyệt có một loại cảm giác như đã từng quen biết. Nàng biết người này sao?

Lung Nguyệt bay đến gần, muốn nhìn người này rõ ràng, lúc này Lý Long Triệt cầm một cái đầu máu me đầm đìa xông vào. Mà cái đầu kia... lại là... Lý Cảnh Nha...

Trong nháy mắt, đầu óc Lung Nguyệt vô cùng hỗn loạn, cảm thấy vô cùng đau đớn. Chuyện này? Chuyện này là sao?

Rồi sau đó, nàng nhìn thấy Thái tử ca ca sai người nâng quan tài của mình lên xe ngựa...

Nàng cũng bị lôi kéo lên chiếc xe ngựa kia.

Người tóc trắng kia cũng đuổi theo xe ngựa một đoạn rất lâu, cho đến khi tiểu ca nâng kiếm ngăn hắn lại...

Theo xe ngựa càng lúc càng xa, bóng người càng lúc càng nhỏ...

Lung Nguyệt vẫn không nhìn rõ được tướng mạo của người tóc trắng này, lại có thể cảm giác được toàn thân hắn lộ ra lưu luyến, chia tay tuyệt vọng không dứt, giống như còn có hối hận?

Lung Nguyệt chẳng biết tại sao, lòng nàng theo cảm xúc của người này, đau! Vô cùng đau!

“Cửu Nhi? Cửu Nhi?”

Đang trong lúc Lung Nguyệt cảm thấy đau lòng khó nhịn, mấy tiếng êm ái ầm ập gọi, khiến nàng mở mắt.

Mẫu thân ôn nhu đoan trang đang ngồi bên giường mình.

Mà lúc này, mình đang nằm trên giường trong điện Kinh Chập. Đèn Lưu Ly cung khẽ chớp động, lúc này vẫn là buổi chiều, như vậy, vừa rồi mình chỉ nằm mơ thôi sao? Chỉ là sao giấc mơ này lại chân thật như thế?

Lung Nguyệt không suy nghĩ nhiều nữa, ngồi dậy, nói nhỏ: “Đã trễ thế này, sao mẫu thân lại tới đây?”

“Mẫu thân tới thăm con một chút!” Trong đôi mắt phượng của Cẩn Hoàng hậu giống Lung Nguyệt như đúc tràn đầy thương tiếc không thôi, dịu dàng ngưng mắt nhìn tiểu nữ nhi.

Lung Nguyệt dựa đầu vào hõm vai Cẩn hoàng hậu, giống như mèo nhỏ nhẹ nhàng cọ sát hai cái: “Nữ nhi khiến mẫu thân phiền lòng rồi.”

Cần hoàng hậu vuốt mái tóc tăn ra một nửa của Lung Nguyệt, lắc đầu một cái, khẽ thở dài: “Từ lúc sinh con ra, mầu thân đã có loại lo lắng này rồi. Nữ nhi hoàng gia có mấy người có thể tùy tâm mà gả? Có thể nhìn mấy người tỷ tỷ kia của con, dù được gả cho thanh niên không quá mức tài tuấn, thì cũng là người không tệ, mầu thân một lần cho là...ai ngờ, ai! Con và Hóa Diên, hai người nhỏ nhất lại không tránh thoát được mệnh liên hôn...” Cần hoàng hậu dứt lời, vành mắt đỏ ửng.

“Mầu thân đừng phiền lòng, cuộc sống này của con, dù là liên hôn cũng không đến mức không thể trôi qua được. Ngài thử nhìn Chính cung hoàng hậu trong các triều đại thay đổi xem, có người nào so được với ngài? Nữ nhi từ trong bụng ngài bò ra, dù thế nào cũng nhận được mấy phần chân truyền từ ngài đấy!” Lung Nguyệt kéo kéo cổ Cần Hoàng hậu, làm nũng.

“Ai! Mầu thân cũng là người trước hiền quý thôi, nỗi khổ trong lòng...” Cần hoàng hậu vuốt vuốt đầu Lung Nguyệt: “Khó cũng không nói được! Vì nương hôm nay tới đây cũng chỉ muốn nói với con đôi câu thôi!”

“Mầu thân nói đi, nữ nhi tất sẽ nhớ kỹ!”

Cần hoàng hậu ôm cơ thể Lung Nguyệt, để mắt đối mắt với mình, nhẹ giọng nói: “Con gả cho Tĩnh Bắc Vương mặc dù nói hấn dăng tấu, nhưng cũng không khác liên hôn là mấy. Vì sao hấn cầu hôn công chúa, bản thân Cửu Nhi thông tuệ, hấn là cũng rõ một hai. Cho nên nữ nhi phải nhớ kỹ, không được dùng suy nghĩ của phò mã tầm thường mà gán lên người hấn. Ở trong lòng con, mặc dù lúc nào cũng phải nhớ con là Công chúa đương triều, nhưng trước mặt Tĩnh Bắc Vương, con chỉ là Vương phi, là thê tử của hấn, mọi chuyện lúc đấy phải lấy hấn làm đầu, đừng thiên vị triều đình, thiên vị phụ thân, huynh đệ con. Người phải tôn trọng hấn, kính hấn, nhưng đừng mất tâm cho hấn. Đối với trác phi, phu nhân cùng thứ tử, con phải độ lượng...”

Trác phi? phu nhân? Thứ tử?

Lung Nguyệt nghe xong không hiểu ra sao, không phải Bùi Nguyên Tu vẫn chưa thành thân sao? Như thế nào....Như thế nào....

“Cửu Nhi! Cửu Nhi!”

“Mầu thân?”

Lung Nguyệt chợt mở mắt ra, đầu đầy mồ hôi.

Cửu Nhi gặp ác mộng sao?” Cần Hoàng hậu ngồi bên giường, nhận khăn ướt Anh Lạc cô cô đưa lên, chà nhẹ trán nàng.

Lung Nguyệt ngẩn người trong chốc lát, mặc cho mầu thân lau mồ hôi cho mình.

Thì ra...thì ra là trò chuyện trong giấc mơ.

Nhưng khi Cần hoàng hậu nói những lời tiếp theo gần như giống hoàn toàn trong giấc mơ của nàng thì trong nháy mắt Lung Nguyệt cảm thấy mê man.

Chuyện này là sao? Từng nghe người ta nói, giấc mơ có khả năng là tiên tri, hôm nay đang ứng nghiệm sao? Người nằm trong quan tài thì sao? Là hình ảnh trong tương lai của mình sao?

Tâm Lung Nguyệt hoảng loạn, lúc Thất tỷ tỷ xuất giá, nguyên rừ cả đời này mình không có được hạnh phúc. Trong lòng tự an ủi mình, sợ là do mình suy nghĩ quá nhiều rồi, ngày suy nghĩ nhiều, nên đêm mới nằm mơ thôi.

Rồi sau đó, thu liễm suy nghĩ, lại nghe mầu thân nói: “...Cửu Nhi, nhớ lấy, đừng đánh mất tâm giống như vi nương. Đời này mầu thân gả cho cha người, vốn không có gì chê được, nhưng ông ấy là cửu ngũ chí tôn, sẽ không thể chỉ thuộc về một mình vi nương. Tâm linh tương khế, gần nhau này, đối với mầu thân mà nói có thể gặp mà không thể cầu. Nếu như có thể, nhất định không thể giống như mầu thân, mất tâm, mất tình, cả đời dây dưa trong đau khổ, lại không thể cùng người kẻ lẽ, lại phải mạnh mẽ giả bộ độ lượng...”

Vành mắt Cần hoàng hậu phấp hồng, hơi dừng lại, giống như thu lại cảm xúc đang tiết ra ngoài, rồi sau đó cực kỳ thận trọng nói với Lung Nguyệt: “Những lời mầu thân đã nói, đã nhớ kỹ chưa? Nếu không muốn đau khổ, thì đừng cầu mong tâm linh tương khế, biến mình thành phụ tá, quân sư của Tĩnh Bắc Vương, đoan trang hiền huệ xử lý hậu trạch của hấn thật tốt, làm tốt bổn phận của mình là được.”

“Mầu thân...” Lung Nguyệt ngưng mắt nhìn Cần hoàng hậu, hơi do dự một chút, hỏi: “Mầu thân còn yêu phụ thân?”

Cần Hoàng hậu ngẩn người, sâu xa nói: “Nếu như có thể, mầu thân tình nguyện vô tâm, vô tình. Như vậy sẽ không phải...”

“Cũng không phải là vô tâm, vậy vì sao mầu thân không tranh thủ...”

Mẫu tử hai người ở sau cánh cửa than nhiên tâm sự, lại không nghĩ, bị người ngoài nghe được toàn bộ.

Thuận Khải Đế xử lý chính sự, theo thói quen bình thường đến Khôn Thái cung, nghe cung nhân hồi bẩm, Hoàng hậu tới điện Kinh Chập. Vì vậy cũng đi giá tới đây, vừa mới tới ngoài cửa, vấy hạ nhân lui xuống, muốn nghe một chút xem mẫu tử hai người đang nói chuyện gì. Nhưng không ngờ lại nghe được bộc bạch của Cần Hoàng hậu.

Thuận Khải Đế cảm thấy trong nháy mắt trong lòng ngũ vị tạp trần, không nói ra được cảm giác của mình, giống như chua, giống như ngọt, cũng mơ hồ mang theo cảm giác đau lòng. Ông thu bước, không vào bên trong nữa, xoay người trở về Khôn Thái cung.

Ngồi sau án thư giữa Noãn Các, Thuận Khải Đế lấy một quyển sách Hoàng hậu vẫn thường đọc, cầm trong tay, nhưng một trang cũng đọc không vào, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm cửa phòng, trong lòng như có chỗ nào nhao nhao muốn thử, giống như ông chính là tiểu tử mao đầu năm đó mới vào động phòng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108-2

Mười ngày đầu tiên, Bùi Nguyên Tu ở Tĩnh Bắc Vương phủ Bắc Cương nhận được thánh chỉ.

“Tĩnh Bắc Vương Bùi Nguyên Tu cả nhà trung lương, lúc còn trẻ một lòng vì nước, liên tiếp tạo thành tích, nhưng qua nhược quá vẫn không lấy được thê tử, trầm thương cảm người một lòng vì giang sơn xã tắc, nên đặc biệt gả công chúa Thụy Mẫn cho người. Công chúa Thụy Mẫn đoan trang nhàn thực, tình tình ôn uyển... Tuyên, Tĩnh Bắc Vương ngay lập tức vào kinh, đợi công chúa Thụy Mẫn cập kê sẽ thành hôn...”

“Thần Bùi Nguyên Tu tạ chủ long ân!”

Nghe xong thánh chỉ, trong lòng Bùi Nguyên Tu tất nhiên là kích động vạn phần, cố nén mãi mới đề được nội tâm vui mừng như điên xuống, nghiêm nghị dập đầu tạ ơn. Nhưng nghĩ đến cũng mơ hồ mang theo run rẩy.

Cẩn thận đưa hai tay nhận lấy thánh chỉ, sau đó thường đậm người tuyên chỉ.

Vào buổi chiều, Bùi Nguyên Tu nhìn thánh chỉ trên bàn cười ngây ngô, giống như Lung Nguyệt đang ở trước mặt hắn.

Thẳng khiến trong lòng hai huynh đệ Bùi Đại Bùi Tiểu sợ hãi, trong lòng không nhịn được suy đoán, gia nhà hắn có phải điên rồi không?

Trong điện Kinh Chập, trong Noãn các.

Lung Nguyệt nằm trên giường, ngón tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve hồ điệp hỏ phách kia. Trong lòng cảm thấy, dường như chuyện gả cho Bùi Nguyên Tu cũng không phải quá khó chấp nhận. Nhưng trong lòng nàng cũng mơ hồ cảm thấy, sâu xa bên trong mình chính là nên gả cho hắn.

Lung Nguyệt cười khẽ, đuổi theo ý niệm kỳ quái trong đầu này. Vừa vuốt ve hồ điệp hỏ phách rồi dần ngủ mất...

Trong mộng, nàng nhìn thấy bản thân cả người đầy máu ngã từ tường cao xuống, lần nữa nhìn được ánh mắt tuyệt vọng dưới tường cao, một lần nữa nghe được âm thanh thê lương “Cửu Nhị”...

Rồi sau đó, nàng lại bay nhẹ tới linh đường, trong quan tài to vàng cây lim, Lung Nguyệt nhìn thấy mặt mình. Nàng từ trên gương mặt đó dường như cảm thấy được một loại cảm giác tĩnh mịch không nói rõ ràng được? Đau lòng? Hay là giải thoát? Lung Nguyệt không nghĩ ra được vì sao mình lại cảm thấy như thế, chẳng qua là cảm thấy trong lòng có cảm giác đau nhức mơ hồ...

Chợt, sau lưng truyền đến tiếng va chạm đánh nhau.

Lung Nguyệt xoay người, nhìn thấy tiểu ca mình mang về mặt đầy tức giận vùng quyền về phía người trước mặt. Mà người bị đánh này không tránh, không né, không đánh trả. Hắn lại có mái tóc màu trắng...

Là ai?

Người tóc trắng này đưa lưng về phía nàng, thân hình mảnh mẽ cao lớn bị đau thương nồng nặc bao phủ, lại khiến Lung Nguyệt có một loại cảm giác như đã từng quen biết. Nàng biết người này sao?

Lung Nguyệt bay đến gần, muốn nhìn người này rõ ràng, lúc này Lý Long Triệt cảm một cái đầu máu me đầm đìa xong vào. Mà cái đầu kia... lại là... Lý Cảnh Nha...

Trong nháy mắt, đầu óc Lung Nguyệt vô cùng hỗn loạn, cảm thấy vô cùng đau đớn. Chuyện này? Chuyện này là sao?

Rồi sau đó, nàng nhìn thấy Thái tử ca ca sai người nâng quan tài của mình lên xe ngựa...

Nàng cũng bị lôi kéo lên chiếc xe ngựa kia.

Người tóc trắng kia cũng đuổi theo xe ngựa một đoạn rất lâu, cho đến khi tiểu ca nâng kiếm ngăn hắn lại...

Theo xe ngựa càng lúc càng xa, bóng người càng lúc càng nhỏ...

Lung Nguyệt vẫn không nhìn rõ được tướng mạo của người tóc trắng này, lại có thể cảm giác được toàn thân hần lộ ra lưu luyến, chia tay tuyệt vọng không dứt, giống như còn có hồi hận?

Lung Nguyệt chẳng biết tại sao, lòng nàng theo cảm xúc của người này, đau! Vô cùng đau!

“Cửu Nhi? Cửu Nhi?”

Đang trong lúc Lung Nguyệt cảm thấy đau lòng khó nhịn, mấy tiếng êm ái ấm áp gọi, khiến nàng mở mắt.

Mẫu thân ôn nhu đoan trang đang ngồi bên giường mình.

Mà lúc này, mình đang nằm trên giường trong điện Kinh Chập. Đèn Lư Ly cung khẽ chớp động, lúc này vẫn là buổi chiều, như vậy, vừa rồi mình chỉ nằm mơ thôi sao? Chỉ là sao giấc mơ này lại chân thật như thế?

Lung Nguyệt không suy nghĩ nhiều nữa, ngồi dậy, nói nhỏ: “Đã trễ thế này, sao mẫu thân lại tới đây?”

“Mẫu thân tới thăm con một chút!” Trong đôi mắt phượng của Cẩn Hoàng hậu giống Lung Nguyệt như đúc tràn đầy thương tiếc không thôi, dịu dàng ngưng mắt nhìn tiểu nữ nhi.

Lung Nguyệt dựa đầu vào hõm vai Cẩn hoàng hậu, giống như mèo nhỏ nhẹ nhàng ma sát hai cái: “Nữ nhi khiến mẫu thân phiền lòng rồi.”

Cẩn hoàng hậu vuốt mái tóc tán ra một nửa của Lung Nguyệt, lắc đầu một cái, khẽ thở dài: “Từ lúc sinh con ra, mẫu thân đã có loại lo lắng này rồi. Nữ nhi hoàng gia có mấy người có thể tùy tâm mà gả? Có thể nhìn mấy người tỷ tỷ kia của con, dù được gả cho thanh niên không quá mức tài tử, thì cũng là người không tệ, mẫu thân một lần cho là...ai ngờ, ai! Con và Hóa Diên, hai người nhỏ nhất lại không tránh thoát được mệnh liên hôn...” Cẩn hoàng hậu dứt lời, vành mắt đỏ ửng.

“Mẫu thân đừng phiền lòng, cuộc sống này của con, dù là liên hôn cũng không đến mức không thể trôi qua được. Ngài thử nhìn Chính cung hoàng hậu trong các triều đại thay đổi xem, có người nào so được với ngài? Nữ nhi từ trong bụng ngài bỏ ra, dù thế nào cũng nhận được mấy phần chân truyền từ ngài đấy!” Lung Nguyệt kéo kéo cổ Cẩn Hoàng hậu, làm nũng.

“Ai! Mẫu thân cũng là người trước hiền quý thôi, nỗi khổ trong lòng...” Cẩn hoàng hậu vuốt vuốt đầu Lung Nguyệt: “Khó cũng không nói được! Vì vương hôn nay tới đây cũng chỉ muốn nói với con đôi câu thôi!”

“Mẫu thân nói đi, nữ nhi tất sẽ nhớ kỹ!”

Cẩn hoàng hậu ôm cơ thể Lung Nguyệt, để mắt đối mắt với mình, nhẹ giọng nói: “Con gả cho Tĩnh Bắc Vương mặc dù nói hần dăng tấu, nhưng cũng không khác liên hôn là mấy. Vì sao hần cầu hôn công chúa, bản thân Cửu Nhi thông tuệ, hần là cũng rõ một hai. Cho nên nữ nhi phải nhớ kỹ, không được dùng suy nghĩ của phò mã tầm thường mà gán lên người hần. Ở trong lòng con, mặc dù lúc nào cũng phải nhớ con là Công chúa đương triều, nhưng trước mặt Tĩnh Bắc Vương, con chỉ là Vương phi, là thê tử của hần, mọi chuyện lúc đấy phải lấy hần làm đầu, đừng thiên vị triều đình, thiên vị phụ thân, huynh đệ con. Người phải tôn trọng hần, kính hần, nhưng đừng mất tâm cho hần. Đối với trác phi, phu nhân cùng thứ tử, con phải độ lượng...”

Trác phi? phu nhân? Thứ tử?

Lung Nguyệt nghe xong không hiểu ra sao, không phải Bùi Nguyên Tu vẫn chưa thành thân sao? Như thế nào....Như thế nào....

“Cửu Nhi! Cửu Nhi!”

“Mẫu thân?”

Lung Nguyệt chợt mở mắt ra, đầu đầy mồ hôi.

Cửu Nhi gặp ác mộng sao?” Cẩn Hoàng hậu ngồi bên giường, nhận khăn ướt Anh Lạc cô cô đưa lên, chà nhẹ trán nàng.

Lung Nguyệt ngẩn người trong chốc lát, mặc cho mẫu thân lau mồ hôi cho mình.

Thì ra...thì ra là trò chuyện trong giấc mơ.

Nhưng khi Cẩn hoàng hậu nói những lời tiếp theo gần như giống hoàn toàn trong giấc mơ của nàng thì trong nháy mắt Lung Nguyệt cảm thấy mê man.

Chuyện này là sao? Từng nghe người ta nói, giấc mơ có khả năng là tiên tri, hôm nay đang ứng nghiệm sao? Người nằm trong quan tài thì sao? Là hình ảnh trong tương lai của mình sao?

Tâm Lung Nguyệt hoảng loạn, lúc Thất tỷ tỷ xuất giá, nguyên rủa cả đời này mình không có được hạnh phúc. Trong lòng tự an ủi mình, sợ là do mình suy nghĩ quá nhiều rồi, ngày suy nghĩ nhiều, nên đêm mới nằm mơ thôi.

Rồi sau đó, thu liễm suy nghĩ, lại nghe mẫu thân nói: “...Cửu Nhi, nhớ lấy, đừng đánh mất tâm giống như vi vương. Đời này mẫu thân gả cho cha người, vốn không có gì chê được, nhưng ông ấy là cửu ngũ chí tôn, sẽ không thể chỉ thuộc về một mình vi vương. Tâm linh tương khế, gần nhau này, đối với

mẫu thân mà nói có thể gặp mà không thể cầu. Nếu như có thể, nhất định không thể giống như mẫu thân, mất tâm, mất tình, cả đời dầy dụa trong đau khổ, lại không thể cùng người kẻ lẽ, lại phải mạnh mẽ giả bộ độ lượng...”

Vành mắt Cẩn hoàng hậu phiếm hồng, hơi dừng lại, giống như thu lại cảm xúc đang tiết ra ngoài, rồi sau đó cực kỳ thận trọng nói với Lung Nguyệt: “Những lời mẫu thân đã nói, đã nhớ kỹ chưa? Nếu không muốn đau khổ, thì đừng cầu mong tâm linh tương khế, biến mình thành phụ tá, quân sư của Tĩnh Bắc Vương, đoạn trang hiền huệ xử lý hậu trạch của hần thật tốt, làm tốt bổn phận của mình là được.”

“Mẫu thân...” Lung Nguyệt ngưng mắt nhìn Cẩn hoàng hậu, hơi do dự một chút, hỏi: “Mẫu thân còn yêu phụ thân?”

Cẩn Hoàng hậu ngẩn người, sâu xa nói: “Nếu như có thể, mẫu thân tình nguyện vô tâm, vô tình. Như vậy sẽ không phải...”

“Cũng không phải là vô tâm, vậy vì sao mẫu thân không tranh thủ...”

Mẫu tử hai người ở sau cánh cửa than nhiên tâm sự, lại không nghĩ, bị người ngoài nghe được toàn bộ.

Thuận Khải Đế xử lý chính sự, theo thói quen bình thường đến Khôn Thái cung, nghe cung nhân hồi bẩm, Hoàng hậu tới điện Kinh Chập. Vì vậy cũng đi giá tới đây, vừa mới tới ngoài cửa, vấy hạ nhân lui xuống, muốn nghe một chút xem mẫu tử hai người đang nói chuyện gì. Nhưng không ngờ lại nghe được bộc bạch của Cẩn Hoàng hậu.

Thuận Khải Đế cảm thấy trong nháy mắt trong lòng ngũ vị tạp trần, không nói ra được cảm giác của mình, giống như chua, giống như ngọt, cũng mơ hồ mang theo cảm giác đau lòng. Ông thu bước, không vào bên trong nữa, xoay người trở về Khôn Thái cung.

Ngồi sau án thư giữa Noãn Các, Thuận Khải Đế lấy một quyển sách Hoàng hậu vẫn thường đọc, cầm trong tay, nhưng một trang cũng đọc không vào, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm cửa phòng, trong lòng như có chỗ nào nhao nhao muốn thử, giống như ông chính là tiểu tử mao đầu năm đó mới vào động phòng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109

Lúc Cẩn Hoàng hậu từ điện Kinh Chập quay về Khôn Thái cung.

Vừa mới bước vào Đông Noãn các, liền thấy Thuận Khải Đế cầm sách ngồi sau thư án, đôi mắt sáng quắc lại đang nhìn mình, trên mặt hàm xuân.

Cẩn Hoàng hậu cúi đầu, mắt phượng mang theo nghi ngờ mà chớp chớp.

Vì sao bà lại cảm thấy tối nay Hoàng thượng có chút kỳ lạ?

Ánh mắt nhìn mình của Hoàng thượng, giống như lúc còn trẻ, đêm tân hôn ấy, sau khi tháo khăn voan, lúc bốn mắt đụng nhau liền toát ra chút thần thái không thể nói rõ được.

Mà lúc này bên môi Hoàng thượng chứa ý cười nhạt, thật giống như lộ ra vẻ ngây ngốc. Giống năm ấy, lần đầu mình mang thai chợt nghe mình có hi mạch.

“Hoàng thượng!”

Cẩn Hoàng hậu thu suy nghĩ, nhẹ bước liên tục tới trước người Thuận Khải Đế, chuẩn bị phúc thân liền bị ôn đưa tay ra ngăn lại.

“Cẩn Nhi trở lại! Tân gẫu với nha đầu Cữu Nhi kia sao rồi?”

Nói đến nữ nhi, Cẩn hoàng hậu không nhịn được ưu lo trong lòng: “Nữ nhi sắp sửa lấy chồng xa, dận dò của thần thiếp giống như bao nhiêu cũng không đủ.”

“Là phụ thân như ta vô năng...”

Nghĩ tới chuyện Lung Nguyệt lấy chồng xa, Thuận Khải Đế suy nghĩ trong lòng, nâng bàn tay lên khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn phảng phất nét buồn của Cẩn Hoàng hậu, ngón trỏ mon trón mi tâm của bà.

“Hoàng thượng không thể...” Ngón tay ngọc của Thuận Khải Đế che môi mỏng của Thuận Khải Đế lại, ngăn không thể ông nói hết. Trong lúc lo ấy, trong lời nói tự oán tự trách của Thuận Khải Đế, lại không lưu ý, có thêm một chữ “ta”.

“Nếu Cữu Nhi sinh ra là công chúa Đại Chiêu, vậy liền có trách nhiệm mà con bé không thể đẩy đi, thế sự không thể chiều toàn bộ theo ý người, tất cả

những điều này đều là theo ý mệnh. Hoàng thượng là quân chủ tốt, phụ thân tốt, Cửu Nhi hiền, thần thiếp cũng hiền...”

“Mẫu tử nàng chính là quá mức hiền.” Thuận Khải Đế thầm than nhẹ trong lòng: “Thật ra Cửu Nhi có thể trẻ con một chút, giống như tiểu cô nương bình thường, để cho ta có thể có cơ hội dung túng...”

“Hoàng thượng? Người...” Trong giây lát Cận Hoàng hậu phát hiện, Thuận Khải Đế luôn bỏ “trăm”, tiếp tục tự xưng “ta”.

“Đừng gọi Hoàng thượng, gọi ta là Chính Đặc....”

Lý Chính Đặc, tên Thuận Khải Đế.

“Chuyện này....” Cận Hoàng hậu nhất thời luống cuống.

“Gọi Chính Đặc...” Thuận Khải Đế cúi đầu, chôn đầu ở cần cổ Cận Hoàng hậu, khẽ ngửi mùi hương mai nhàn nhạt phát ra từ người bà: “Mau gọi...gọi Chính Đặc...” Khẩu khí của ông lúc này giống như hài tử đang đòi kẹo ngọt.

“Chính...Đặc...” Ngữ điệu của Cận Hoàng hậu mang theo do dự.

“Gọi nữa!”

“Chính Đặc...”

“Gọi nữa!”

“Chính Đặc...A...”

Cận Hoàng hậu bị Thuận Khải Đế đột nhiên ôm lấy, một tiếng hét kinh hãi thoát ra khỏi miệng.

“Cần Nhi, chúng ta nghỉ ngơi thôi!” Thuận Khải Đế ôm bà đặt lên giường, cúi người thấp xuống.

“Nhưng mà...còn chưa...” Mấy chữ vừa nói còn chưa nói ra, liền bị môi mỏng của Thuận Khải Đế ngăn lại trong miệng.

Cho đến khi nắng sớm khẽ hiện, cả đêm Thuận Khải Đế chưa chợp mắt, ánh mắt sáng chói nhìn dung nhan kiều diễm lúc ngủ của Cận Hoàng hậu, đây là thế tử tâm linh khế hợp của ông. Thì ra hai chữ ‘thế tử’ tốt đẹp như vậy, bên môi Thuận Khải Đế dâng lên vẻ vui vẻ thỏa mãn.

Bắc Cương, Tỉnh Bắc Vương phủ.

Từ ngày Bùi Nguyên Tu nhận được thánh chỉ, liên tiếp ba ngày, đầu óc của hắn vẫn lơ lửng giữa không trung, cả ngày trong phòng nhìn chiếc ghế không có người ngồi cười khê.

Chiếc ghế kia chính là lấy từ tiểu viện Kết Lư trong kinh tới đây, Lung Nguyệt từng ngồi trên chiếc ghế kia trong thư phòng.

Một ngày kia, Bùi Nguyên Tu vẫn nhìn chiếc ghế kia cười ngây ngô.

Ngay cả Bùi Tiểu đi vào dâng trà cũng không thấy.

Bùi Tiểu bưng mâm trà, ho nhẹ một tiếng, Bùi Nguyên Tu mới nâng mắt quét tòi: “Để trà ở đây đi!”

“Vâng!” Bùi Tiểu nghe lệnh, sau khi để xuống thì xoay người đi ra ngoài, rồi sau đó lại do dự một chút, dò hỏi: “Gia? Khi nào chúng ta hồi kinh?”

Hồi kinh?

Trong lúc nhất thời cao hứng hồ đồ, sao hắn lại quên mất chuyện này chứ? Thật đáng chết.

Bùi Nguyên Tu lấy một cuốn sách từ trong ngăn kéo trên án thư cho Bùi Tiểu, nói: “Lấy tất cả mọi vật ở đây từ trong kho ra ngoài kiểm tra lại, chuẩn bị dùng khi hồi kinh. Đợi gia xử lý mọi chuyện trong tay, ba ngày sau sẽ lên đường!”

Bùi Tiểu lĩnh mệnh, cầm sách ra ngoài, tìm Bùi Đại cũng chạy tới kho, kiểm tra mọi vật trên sách kia.

“Kỳ lạ! Ca ca, gia chúng ta đang muốn vợ vét phân nửa mọi vật hiếm kiếm được trong mấy năm qua đi!” Bùi Tiểu cảm thán, gia nhà hắn vì cưới công chúa mà coi như là lỗ vốn rồi.

“Ừ! Công chúa Thụy Mẫn là đầu quả tim trên người Hoàng thượng, sinh lễ của gia tất nhiên là không thể gián dị rồi.” Bùi Đại gật đầu lên tiếng.

“Ca ca, sao ta cảm thấy nhiều năm rồi gia nhà chúng ta không cưới vợ, là do đang chờ đầu quả tim của Hoàng thượng nhỉ?”

Bùi Tiểu cẩn thận lấy một hộp nhỏ, mở ra, bên trong là một bộ trang sức chim bồ câu huyết hồng bảo thạch tinh xảo lấp lánh rực rỡ.

Bùi Đại vạch một cái trong quyển sách kia, rồi sau đó nhìn đệ đệ của mình hồi lâu, nặng nề gật đầu một cái: “Cẩn thận đấy!”

Ba ngày sau, Bùi Nguyên Tu chỉ dẫn theo Bùi Tiểu cùng 12 thân vệ, ra roi thúc ngựa chạy vào trong kinh.

Để lại Bùi Đại làm việc ổn thỏa cùng một ngàn tinh vệ hộ tống sính lễ đi chậm.

Lúc Bùi Nguyên Tu dùng năm ngày chẳng phân biệt được ngày đêm chạy tới kinh thành, liền bị Đức Bình đợi ở cửa thành mấy ngày mới đi Đông Cung, ngay cả y phục cũng không cho hắn đổi. Thẳng đến giết Bùi Nguyên Tu đến không kịp trở tay một cái.

Kiếp trước, lúc hắn cầu hôn Lung Nguyệt, vào kinh cũng chưa từng bị tiếp đãi như thế.

Có điều, khi đó quan hệ giữa hắn cùng Thái tử cũng chỉ là sơ giao, không giống kiếp này, vì Lung Nguyệt, hắn cố ý giao hảo với Thái tử cùng Anh Vương.

Bùi Nguyên Tu phong trần mệt mỏi vào chính điện thiên sảnh Đông cung, thấy thái tử Lý Long Hựu mang bộ mặt âm trầm chăm chú nhìn mình. Nếu ánh mắt kia là đao kiếm thì lúc chạm vào người hắn đã là trăm ngàn vết thương rồi.

“Thần, Bùi Nguyên Tu ra mắt Thái tử điện hạ!”

Lý Long Hựu giống như vô cùng không tình nguyện từ trong cánh mũi hừ một tiếng.

Không được sự chấp thuận của Thái tử, Bùi Nguyên Tu đành khom nửa người đứng trong thiên sảnh. Cứ đứng như vậy qua khoảng thời gian chừng nửa ly trà, liền nghe được tiếng bước chân “Bịch! Bịch! Bịch!”. Rồi sau đó, một bàn tay đặt lên vai Bùi Nguyên Tu: “Nhận Chi! Hai ta đánh mấy chiêu!”

Người này chính là Anh Vương Lý Long Tá.

Đức Bình mời Bùi Nguyên Tu vào Đông cung, Lý Long Hựu liền sanh người báo tin đến Vũ Anh điện của đệ đệ Lý Long Tá.

Dựa vào thân thủ của Bùi Nguyên Tu, dù là hai Lý Long Tá cũng chưa chắc thua. Nhưng hôm nay là cửu huynh thu thập muội tể, Bùi Nguyên Tu tự nhiên không dám đánh trả, trong lúc tránh né thỉnh thoảng còn phải lộ ra chút sơ hở, ăn hai quyền của Lý Long Tá, khiến trong ngực đè ép một trận.

Dưới chân còn phải giả bộ vô lý, nhận hai cục đá ám khí. Không cần phải đoán, người ném hai cục đá này ngoài Thái tử Lý Long Hựu ra thì không còn ai khác.

Lý Long Hựu là thái tử, tất nhiên không thể động thủ với thần tử, nhưng oán hận 'đoạt' muội muội này vẫn phải tìm biện pháp xả đi một chút.

Trải qua mấy phen, dù Bùi Nguyên Tu có thể lực cao cường cũng khó chống được. Dù sao hắn vừa mới chẳng phân biệt ngày đêm giục ngựa chạy năm ngày, vào tới kinh lại không được nghỉ liền vào Đông cung, chính là người làm bằng sắt cũng không thể chịu được.

Hai huynh đệ Lý Long Hựu ám ức quá mới dừng tay. Lý Long Tá cũng coi như là có chừng mực, không đánh lên mặt Bùi Nguyên Tu, nhưng hạ thủ cũng không nhẹ.

Ngực, bụng, phía sau lưng Bùi Nguyên Tu hắn là cũng bị ứ đọng từng mảng máu rồi.

Sau khi đánh xong, Thái tử Lý Long Hựu trợn mắt nói: “Còn không đi? Chờ cái gì?”

Bùi Nguyên Tu ngượng ngùng cười một tiếng, hắn còn tưởng, sau khi bị đánh một trận còn được gặp mặt Cửu Nhi một lần, xem ra là tự mình tưởng tượng rồi.

Chấp tay chào huynh đệ Lý Long Hựu, Bùi Nguyên Tu ra khỏi Đông Cung, lại thấy một tiểu thái giám trốn ở cửa hiên, len lén vẫy tay với hắn.

Bùi Nguyên Tu nhận ra được người này, chính là Tiểu Lộc Tử đi theo Lung Nguyệt.

Thấy Bùi Nguyên Tu tới đây, Tiểu Lộc Tử vội vàng cầm hộp tròn trắng men lớn bằng bàn tay đang nắm trong tay nhét vào tay hắn, nhỏ giọng nói: “Công chúa nhà ta nói: Xin Vương Gia nhớ tới tình cảm khân thiết bảo vệ muội muội của huynh trưởng, đừng để trong lòng nhé.”

Dứt lời, chỉ thấy hắn chấp tay vái chào, xoay người chạy mất bóng.

Bùi Nguyên Tu vuốt ve hộp thuốc trong tay, khóe môi khẽ nâng lên, thầm nghĩ: Chỉ cần có thể cưới được nàng, dù bị đánh gần chết ta cũng không oán hận nửa câu.

Đặt hộp vào trong ngực, Bùi Nguyên Tu ra khỏi Đông Cung, hội hợp với nhóm người Bùi Tiểu ở bên ngoài. Không trở về Bùi phủ, mà vào ở tiểu viện Kết Lư ở phố Đàm Tà.

Hôm sau vào cung diện kiến Hoàng thượng.

Dù Thuận Khải Đế không biểu hiện được rõ ràng như hai huynh đệ Lý Long Hựu, nhưng cũng không rộng lượng với Bùi Nguyên Tu, để cho hắn ngồi ghế lạnh nửa ngày.

Ngược lại Lý Long Triệt, vẫn nhiệt tình với Bùi Nguyên Tu như trước. Biết được hắn hồi kinh, liền chạy như điên vào trong cung, hắn có thể biến thành tỷ phu của mình mà hiện ra 12 vạn phần cao hứng.

Nói linh tinh nửa ngày chuyện lý thú từ nhỏ đến lớn của Cửu tỷ tỷ với Bùi Nguyên Tu, trước khi trở về phủ cuối cùng cũng nói ra suy nghĩ thật lòng của hắn. Lý Long Triệt hi vọng Bùi Nguyên Tu có thể biến hắn thành đồ cưới của Cửu tỷ tỷ cùng nhau đi Bắc Cương, hắn muốn vào trong quân.

Trong lòng Bùi Nguyên Tu cảm thấy vô cùng buồn cười, nói: “Chuyện đồ cưới phải nói với Cửu tỷ tỷ của đệ mới được!”

Lý Long Triệt âm ức, ừ ừ cúi đầu trở về phủ.

Nửa tháng sau, Bùi Đại cùng một ngàn tinh vệ hộ tống một đoàn xe ngựa chở sinh lễ vào kinh, Bùi Nguyên Tu mới vào ở Bùi phủ.

Mấy người trong Bùi phủ, lấy Bùi lão phu nhân cầm đầu, từ lúc biết được thánh thượng làm chủ hôn lễ cho Bùi Nguyên Tu, còn gả Cửu công chúa cho, cuộc sống liên tục mấy mấy trải qua trong bất an.

Cửu công chúa là người thế nào?

Công chúa đương triều, đầu quả tim của Hoàng thượng, nữ nhi được sủng ái nhất.

Bùi Nguyên Tu cưới nàng, sợ là dù mình có dùng dằng về trường bối cũng khó có thể làm khó hắn nửa phần.

Bùi lão phu nhân cùng Trần thị chính là nghĩ như vậy.

Còn Trần Liên Bích, sau khi nghe tin tức như vậy càng cảm thấy như sét đánh ngang tai, thẳng đến mức chém nát lòng của nàng ta. Nghĩ tới một mảnh cuồng dại của nàng ta, từ khi cập kê trái tim liền ngằm cho phép, đợi đến lúc thành gái lỡ thì vẫn dứt khoát như cũ. Hôm nay người nàng ta yêu lại cưới người khác, mà người nọ nàng ta có giục ngựa cũng không đuổi kịp. Trong lòng tất nhiên là vô cùng thê lương, mấy ngày liên tiếp chỉ kém dùng nước mắt rửa mặt.

Mấy lần muốn tỏ rõ tâm lý với Bùi Nguyên Tu, cam nguyện làm thiếp làm tỳ, đều bị thân vệ của hắn ngăn ở ngoài cửa.

Mà Lung Nguyệt, từ sau khi định ra hôn sự, liền không suy nghĩ nhiều nữa, chỉ an tâm chờ cập kê rồi xuất giá. Mặc dù nói Công chúa Đại Chiêu quốc xuất giá, tất cả nữ phụng khăn voan đều do phủ nội vụ bắt tay vào làm. Nhưng Lung Nguyệt vẫn muốn thử cảm giác thêu giá y của nữ nhi gia, ngày người, ngoại trừ sớm chiều làm chút việc khác, đều dằng hoàng ở trong điện Kính Chập thêu giá y.

Mấy ngày này trôi qua không nhanh không chậm, chẳng mấy chốc liền tới cửa ải cuối năm.

Châu mừng năm mới, cùng với quốc yến, nữ tử đợi gả như Lung Nguyệt chắc là sẽ không ló mặt nữa, nhưng cũng khiến Bùi Nguyên Tu buồn bực bị lâm vào bệnh tương tư.

Từ lúc trở về kinh, ngoại trừ hôm gặp mặt Tiểu Lộc Tử được Lung Nguyệt sai đưa thuốc bên ngoài của Đông cung ra thì Bùi Nguyên Tu không hề nghe được tin tức của Lung Nguyệt.

Thái tử Lý Long Hựu vốn là khẩu phong nghiêm cẩn, mà Anh Vương cũng cố ý không nói bất cứ chuyện gì về Lung Nguyệt với Bùi Nguyên Tu. Ngay cả Lý Long Triệt cũng bị Thái tử hạn chế.

Thẳng đến mức tương tư trong lòng Bùi Nguyên Tu không cách nào tháo gỡ được, ngày ngày cầm hộp thuốc suy nghĩ vấn đề, không có chuyện gì lấy ra nhẹ nhàng vuốt vuốt giống như bảo bối.

Loại sống một ngày bằng một năm, cuối cùng cũng gần đến ngày Lung Nguyệt chuẩn bị cập kê.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110

Cách ngày đại hôn nửa tháng, mỗi ngày đều có người của phủ nội vụ tới Bùi phủ, thu xếp bố trí tất cả mọi chuyện từ hi đường tới hôn phòng.

Theo lệ cũ của Đại Chiêu quốc mà nói, Lung Nguyệt là công chúa, dù lấy chồng ở xa, nhưng vẫn vẫn có thể xây dựng phủ công chúa ở trong kinh thành. Nhưng Lung Nguyệt lại cự tuyệt.

Nàng chỉ nói, hôn sự của công chúa Đại Chiêu từ trước tới nay với hôn sự của mình là không giống nhau, không phải là liên hôn, cũng không phải là kén phò mã, mà là gả cho Phiên Vương. Nếu đã là gả thì bắt đầu từ ngày thành hôn trở đi, nàng chính là Tĩnh Bắc Vương phi. Tục ngữ có câu: Gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó. Mặc dù nói thế có phần thô tục nhưng cũng rất có đạo lý. Về sau nàng liền đi theo Bùi Nguyên Tu, hấn ở đâu thì nàng ở đó.

Nếu phụ mẫu cảm thấy lo lắng thì giữ điện Kinh Chập lại cho nàng, sau này nếu nàng về nhà mẹ đẻ thì nàng vẫn còn nơi để ở.

Từ trước đến nay Thuận Khải Đế cùng Cẩn Hoàng hậu đối với nàng là hữu cầu tất ứng (1). Nói: Điện Kinh Chập này chính là khuê các của Lung Nguyệt, vĩnh viễn giữ lại cho nàng.

(1) Cứ nói ra yêu cầu là sẽ được đồng ý.

Bởi vì nguyên nhân này, hôn phòng của Bùi Nguyên Tu và Lung Nguyệt liền được bố trí ở Bùi phủ, nơi ở cũ của Bùi Nguyên Tu, Bích Thương viện.

Dựa theo trí nhớ của Bùi Nguyên Tu, hấn tất nhiên biết Lung Nguyệt không cần phủ Công chúa mà theo mình vào ở Bùi phủ, cho nên từ hôm hấn vào ở Bùi phủ liền cho người dọn dẹp tốt nơi hấn ở trước khi theo quân.

Lúc phủ Nội vụ vào sắp xếp bố trí, tất nhiên là Bích Phương viện không còn giống như kiếp trước nữa, dù không đến nỗi quá hoang vu nhưng cũng vô cùng đơn giản. Kiếp này, Bùi Nguyên Tu sai người sửa sang gần giống với những gì mà Lung Nguyệt yêu thích.

Dĩ nhiên, không thể chặt cả vườn tùng già đi, nhưng cũng tăng thêm Thạch đình, hành lang xung quanh, hàn mai. Khiến Bích phương viện không còn vẻ quá cứng nhắc mà mang phong cách cổ xưa, tự nhiên có một phần thú vị.

Ngày đại hôn càng lúc càng gần, sắp xếp Bích Phương viện cũng gần tới phần kết thúc.

Liên tiếp mười mấy ngày gần đây, một ít gia sản hồi môn được mang từ đại môn Bùi phủ vào, rồi sau đó được an trí trong Bích Phương viện. Dù là một đôi bó, cũng được làm từ kim ti nam mộc khắc hoa tư vàng, chứ nói gì đến học tù khám phi thúy, còn được gắn Đông Châu, giường bảo thạch chạm trổ vô cùng tỉ mỉ, thẳng khiến trên dưới đám người Bùi phủ nhìn đến choáng váng mặt mũi.

Có người hâm mộ, có người sợ hãi than lên, tự nhiên cũng có người giận dữ, có người chua xót.

Người chua xót này đương nhiên là vị gái lơ thì Trần Liên Bích.

Người giận dữ chính là Bùi Viễn Chi. Từ trước đến nay Bùi Viễn Chi là người tâm cao khí ngạo, ý mình học cao, nhưng trong lúc khoa cử lại thi rớt. Không biết tại sao trước cuộc thi ân khoa hấn lại cố gắng khoe khoang khoeác lác, giống như danh hiệu công danh là vật trong túi hấn, đến hôm thi rớt tất nhiên là không còn dám xuất hiện trước mặt người khác nữa. Bùi Viễn Chi viện cố du học, trốn ra ngoài phiêu đảng hơn một năm, cho đến khi tiêu hết đồng ngân lượng mang theo mới nhăm mắt trở về kinh thành.

Vậy mà, vừa vào cửa nhà đã thấy cả nhà trên dưới đang thận trọng chuẩn bị chuyện đại hôn, lúc này mới biết, đại ca đang làm Tĩnh Bắc Vương kia sắp cưới Công chúa Thụy Mẫn. Chuyện này giống như cảnh tình Bùi Viễn Chi, hấn không đăng khoa được, còn Bùi Nguyên Tu lại sắp động phòng hoa chúc, còn cưới Công Chúa Thụy Mẫn - người như tiên tử trong lòng hấn vậy, việc xảy ra khiến lòng hấn làm sao có thể nén hận được?

Bùi Viễn Chi thật sự muốn phát động lửa ghen trong lòng ngực ra, đốt tất cả mọi vật trong Bích Thương viện kia. Dù không thể đốt, cũng phải hủy vài món mới có thể xoa dịu bất bình trong lòng.

Nhưng đại hôn của Công chúa làm sao có thể xảy ra chuyện không hay đây? Trong cung đã sớm phải Kim Ngô Vệ luân phiên canh gác, huống chi Bùi Nguyên Tu cũng sắp xếp nhóm 1000 tinh vệ của hấn thành hàng lớp lớp. Dù mỗi ngày bản thân hấn đều phải xử lý thư từ được truyền tới từ Bắc Cung, thì hấn cũng phải tới Bích Thương viện lượn một vòng.

Còn Lung Nguyệt trong hoàng cung thì có chút không giống với sự cẩn thận của Bùi Nguyên Tu, nàng tự tại hơn rất nhiều, sau khi nàng tự tay cắt thù xong hoa mẫu đơn kim phượng trăm phúc, liền nhóm người phủ nội vụ mang đi. Theo cá nhân Lung Nguyệt tự hiểu là muốn cầm đi làm hoàn chỉnh bước gia công cuối cùng.

Lúc giá y được đưa về lần nữa. Lung Nguyệt nhìn áo váy đính một đồng châu báu, thù kim lưu tiên, còn có khăn quàng vai nhũ vàng đính Đông Châu khâu thành một chuỗi, thờ dài, cũng không bị ánh sáng lấp lánh kia làm chói mắt, mà chỉ đưa tay khẽ mon trón, tiếp tục đưa mắt quét qua mũ phượng kim ti gắn đồng châu hồng bảo thất vĩ: “Y phục này mà mặc lên người thì nặng chết thôi!”

Thằng khiến hai tiểu thái giám đưa giá y suýt nữa ngã một cái té nhào trên đất, trong lòng thầm nghĩ: Cừu công chúa thật sự không phải người bình thường mà!

Lệnh cho Hoán Ngọc thưởng cho hai tiểu thái giám, rồi đưa họ ra ngoài.

Nhìn giá y đắt tiền mà vui mừng này, trong lòng Lung Nguyệt mới có vẻ thấp thỏm khi sắp phải lập gia đình.

Tất cả mọi chuyện từ lúc ra đời đến giờ, từng chuyện từng chuyện thoáng qua trong đầu, toàn bộ đều là vui vẻ, ngọt ngào. Được tổ mẫu yêu thương, phụ mẫu nuông chiều, các ca ca dung túng...

Lung Nguyệt cảm thấy nửa đời này của nàng đã trôi qua trong hạnh phúc rồi, dù sau này không được xuôi chèo mát mái như thế nữa cũng không cảm

thấy tiếc nuối, dù sao tuổi trẻ cũng qua mau.

Nàng lệnh cho Hoán Ngọc thu y phục nàng may cho Bùi Nguyên Tu sắp xong đi, lấy đôi giày đế mềm vài ngày trước đó nàng tự tay làm cho Thái hậu ra, đi về phía Từ Ân cung.

Vô cớ gây rối với lão tổ mẫu nửa ngày, về sau không biết lúc nào tổ tôn mới có thể gặp nhau như thế này.

Ăn trưa ở Từ Ân cung xong, đợi Thái hậu nghỉ trưa xong Lung Nguyệt mới ra ngoài.

Hơi do dự trong chốc lát, xoay người về phía Đông cung của Thái tử.

Vào Đông cung, thì có tiểu thái giám dẫn nàng về phía thư phòng. Lúc này Thái tử phi đang nhìn tiểu hoàng tôn nghỉ trưa.

Lung Nguyệt vào thư phòng, phúc thân hành lễ với Lý Long Hựu xong liền đưa hộp làm bằng nan tre lên, mở nắp, lộ ra hai đôi bao tay giữ ấm cũng một cái hà bao, khiến Thái tử chợt nhớ tới tình cảnh năm đầu tiên hắn phải vào trong quân.

Tiểu nha đầu năm đó chưa đầy năm tuổi nay đã sắp sửa xuất giá rồi.

“Ca ca!” Lung Nguyệt gọi hắn.

Lý Long Hựu giờ tay chọc nhẹ vào trán nàng như hồi nàng còn bé, cười với nàng.

Lại thấy Lung Nguyệt nghiêm nghị nhìn hắn, nói: “Muội muội tới đây là có hai chuyện muốn nói với ca ca. Nhưng hai chuyện này lại có chỗ hơi quá phận, muội là nữ nhi gia, không nên nói chuyện này, chỉ là muội muội sắp lấy chồng xa, không biết ngày nào mới trở về kinh, dù không quá hợp lễ nhưng vẫn phải nói, mong ca ca thứ tội.”

Nhìn phượng mâu sáng quắc của Lung Nguyệt, Lý Long Hựu lui người ra sau, gật đầu nói: “Hai huynh muội mình làm gì có chuyện nên nói hay không, muội mau nói đi!”

Lung Nguyệt lại khẽ phúc thân lần nữa nói: “Chuyện thứ nhất, ca ca có nghĩ tới chuyện sau này không để cho Chư Vương tới đất phong nữa hay không?”

“A? Vì sao muội muội lại có suy nghĩ này?”

“Việc để người không yên lòng trước mắt có thể dễ dàng khống chế hơn việc cho phép hắn ra ngoài, tạo cơ hội cho hắn đủ lòng đủ cánh một chút hay không?” Lung Nguyệt nhìn chăm chăm Lý Long Hựu một lúc: “Nói đến chuyện Chư Vương trên đất phong, mỗi lần triều đình đều phái một đồng người, một đồng của đi giám thị, nhưng tin tức được chuyển trở về chưa hẳn đã là toàn bộ sự thật, còn đường xá xa xôi, dù tin tức là thật cũng để mất thời cơ...”

Lý Long Hựu nghe tới đây, hai mắt tỏa sáng. Các triều đại thay đổi Đế vương, đều cảm thấy đưa mấy người có uy hiếp với đế vị ra xa để tĩnh tâm, cũng không biết làm như vậy sẽ hao tâm lực nhiều hơn, vào đất phong chính là địa bàn của mình, có thể làm chủ quyền lực, còn khiến người có dã tâm dễ dàng làm việc. Còn không bằng để trước mặt làm việc sẽ sợ đầu sợ đuôi, có chỗ cố kỵ.

Rồi sau đó lại nghe Lung Nguyệt nói: “Còn chuyện phong ấp, nếu không chúa chỉ phong ấp mà không có đất phong, vậy Chư vương cũng có thể làm theo như vậy hay không?”

Lý Long Hựu vẫn biết tiểu muội muội của hắn không phải là nữ nhi gia tầm thường, hôm nay xem ra, chỉ hận nàng không sinh ra là nam nhân, chẳng phải mình sẽ có thêm một cánh tay hay sao? Cũng tránh được việc nàng phải chịu nỗi khổ khi lấy chồng xa.

Hắn lại không biết, những điều mà Lung Nguyệt nói bây giờ đều là do lịch sử dẫn dắt. Chư Vương thời Mãn Thanh không được thả ra ngoài, người có khả năng, Hoàng thượng sẽ cho phép làm quan, người không thể dùng được liền cho làm Vương gia nhân tản, dĩ nhiên, người có dị tâm càng trực tiếp xoay vòng trong tay. Không giống như Đại Chiêu, lúc nào Đế Vương cũng phải ưu lo về hành động của Chư Vương ở đất phong.

“Muội muội có suy nghĩ này thì vì sao lại không nói cho phụ hoàng?”

“Muội muội lấy Tĩnh Bắc Vương ở xa, trong này không khỏi liên quan đến Quận Vương trên đất phong, muội muội nói chuyện này sẽ khiến phụ thân thương tâm.”

Lý Long Hựu nghe xong, khẽ gật đầu một cái. Lại nghe Lung Nguyệt nói: “Muội muội còn có chuyện thứ hai. Chuyện này, mong ca ca nghe xong đừng tức giận.”

“Nói đi! Làm sao ca ca có thể giận muội được?” Lý Long Hựu cười nói.

“Vậy muội muội đành cả gan vậy.” Lung Nguyệt dừng một lát, nói: “Muội muội xin ca ca, sau này lên Đại bảo, đừng quên khoảng thời gian phụ thê thời thiếu niên với Tẩu tẩu Trúc Xuân!”

“Nói vậy có ý gì?” Lý Long Hựu nghe xong, thân thể khựng lại, chỉ cảm thấy có lẽ do Lung Nguyệt sắp phải lập gia đình, có lo lắng với tương lai, cho nên mới nghĩ tới chuyện này.

“Thế gian không có chuyện không ghen tị, trừ phi là vô tâm vô tình. Mẫu thân là nữ tử kỳ tài, thế gian này không có mấy người có thể giống như bà, sau khi tranh đấu nhiều năm trong cung, mà không bị đồng nước xoáy đó cuốn đi. Quá khứ Đế Vương nói dùng phi tần trong hậu cung để thăng bằng cục diện chính trị trên triều, cũng không biết, nếu chuyện hậu trạch có người một lòng vì hân ta xử lý người, thì chuyện ám đấu tranh thủ tình cảm sẽ vô cùng hỗn loạn, làm gì còn ngăn được chuyện trên triều? Mỗi lần xử lý chính sự còn phải lao tâm xử lý chu toàn chuyện nữ nhân hậu cung? Cần biết việc thay đổi triều đại có bao nhiêu họa từ hậu cung mà ra.”

Lung Nguyệt dùng từng chữ từng chữ gõ vào lòng Lý Long Hựu, hân nghĩ tới khoảng thời gian mẫu hậu tranh đấu trong hậu cung chỉ về bảo vệ mình và Tả Nhi chu toàn. Lúc phụ hoàng ngủ ở chỗ phi tần khác thì cả đêm không ngủ, lật xem [Sử ký], [Binh pháp tôn tử]...

“Ào” một tiếng, dường như có một sức mạnh đánh nát ma chướng trong lòng Lý Long Hựu, làm lồng ngực hân trong ngực mắt trở lên thông suốt hơn rất nhiều.

“Những lời muội muội nói, ca ca sẽ nhớ kỹ từng câu một!” Lý Long Hựu vái chào lại Lung Nguyệt một cái, khiến nàng sợ hết hồn.

Những lời muốn nói đều đã nói xong, Lung Nguyệt liền xoay người chào huynh trưởng rồi ra ngoài, lại thấy tẩu tẩu Trúc Xuân rung rung mắt nhìn mình. Nàng cười cười, lại hàn huyên mấy câu rồi trở về điện Kinh Chập.

Nàng cũng không biết, nhờ những lời hôm nay của nàng, biến Khổng Trúc Xuân trở thành vị hoàng hậu duy nhất trong quốc sử Đại Chiêu quốc một đời một đôi với Hoàng thượng.

Thời gian thoáng qua liền tới ngày Lung Nguyệt xuất giá.

Đến lúc trời tối, Cản hoàng hậu đang muốn làm việc mà một mẫu thân bình thường phải làm, chính là đi giảng giải một chút chuyện vợ chồng, chuyện động phòng hoa chúc với nữ nhi. Tùy ý thu thập xong, đang muốn ra khỏi Đông Ngõ các thì thấy Thuận Khai Đế đang vào.

“Cản Nhi đang làm gì vậy?” Thấy Cản Hoàng hậu đang muốn ra ngoài, Thuận Khai Đế cho cung nhân lui, bước lên mấy bước, ôm bà vào trong lòng.

Cản Hoàng hậu cảm thấy gần đây Hoàng thượng có chút kỳ lạ, nói tóm lại là rất dính người, giống như tiểu hài tử ba tuổi. Hơn nữa, mấy ngày gần đây, cách chúng sống giữa bà và hoàng thượng càng lúc càng quái dị, giống như là...đôi tân phu thê bình thường, chỉ là có chút quá mức ngọt ngào, ngọt ngào đến mức có chút sai lệch.

“Ngày mai là Đại hôn của Cửu Nhi, thần thiết muốn giống như mẫu thân nhà bình thường, bởi nữ nhi một đêm, giảng giải cho con bé chút chuyện vợ chồng...” Nói đến phần sau, giọng Cản Hoàng hậu dần nhỏ đi, trên mặt cũng phấp hồng.

“Trong cung tự có ma ma giáo dưỡng, Cản Nhi không cần...” Thuận Khai Đế nói đến đây, giống như nghĩ đến chuyện gì đó, lại nói: “Nếu vậy, chúng ta liền làm một đôi phụ mẫu bình thường thôi!”

Nói xong, liền cầm tay Cản Hoàng hậu, ra khỏi Khôn Thái cung, đi về phía điện Kinh Chập.

Chỉ là, cuối cùng Cản Hoàng hậu không thể làm mẫu thân nhà bình thường. Chỉ nói với Lung Nguyệt đạo làm vợ, còn chuyện động phòng, vừa nói mặt đã đỏ lên, đành phải giao cho ma ma giáo dưỡng cùng nữ quan.

Công chúa Đại Chiêu quốc xuất giá tự nhiên sẽ không giống với nhà bình thường, không có rước dâu, đưa dâu, khóc gả. Nàng cùng Bùi Nguyên Tu chỉ mặc trang phục đại hôn, trên Điện Kim Loan khấu biệt Đế hậu.

Rồi sau đó, tất nhiên là vẩy nước sạch tám phở, giải độc, kim ngô vệ hộ tổng, mười dặm hồng trang, một đường hí nhạc, ca múa, hí kiệu mạ vàng thêu phượng tám người khiêng, Bùi Nguyên Tu phía trước dẫn đường, Thái tử cùng Anh Vương hộ tổng phía sau, vào Bùi phủ giảng hoa kết đèn.

Người làm Bùi phủ hồi bẩm: “Hí kiệu công chúa đến!”

Bùi lão phu nhân cùng Trần thị muốn ngồi vị trí đầu não của người lớn trong hí đường, lại thấy Anh Lạc cô cô luôn ở trong phủ xử lý chuyện hai ngày sai người mang hai bài vị vào, đặt vào bàn bát tiên giữa hí đường. Hai bài vị này chính là bài vị phụ mẫu Bùi Nguyên Tu.

Anh Lạc cô cô làm như thế, đương nhiên là được Lung Nguyệt phân phó từ trước. Nếu gả cho Bùi Nguyên Tu, đương nhiên là phải hiểu rõ về người này. Chuyện trong nhà khiến hân phiền lòng, Lung Nguyệt đều biết tường tận từng chuyện một.

“Nếu lão phu nhân mệt mỏi, thì mời tới phía sau hí đường nghỉ ngơi.” Anh Lạc cô cô quét mắt hai người, nói.

“Chuyện này...ta với lão phu nhân chính là trưởng bối của Tĩnh Bắc Vương...” Trần thị thấy bài vị trong lòng tự nhiên là hiểu rõ vào phần.

“Đích công chúa Đại Chiêu quốc không lấy thứ mẫu!” Anh Lạc cô cô cũng không nói nhiều, chỉ vẩy cung nhân tiến lên, mời hai vị này ra ngoài.

Theo pháo hoa nổ vang giòn, tiếng hí nhạc, Lung Nguyệt xuống hí kiệu, vượt qua chậu than cùng yên ngựa, ôm như ý trong lòng, dắt kết hoa, cùng Bùi Nguyên được mọi người vây quanh tiến vào hí đường.

Nhất bái thiên địa!

Nhị bái cao đường!

Phu thê giao bái!

Lung Nguyệt theo quy củ của tân nương bình thường hành lễ từng lần một. Cũng không dựa vào thân phận công chúa, chờ phò mã hành lễ bái với mình.

Kết thúc buổi lễ, Bùi Nguyên Tu dắt kết hoa vào động phòng.

Nâng hi khăn lên.

Nàng giống như tiên tử, mỉm cười nhìn hắn, khiến tim hắn bỗng nhảy chậm một nhịp. Trí nhớ kiếp trước tràn về, không nói được là vui hay là đau lòng, chỉ nâng đôi mắt nhìn Lung Nguyệt không chớp mắt, không biết nên làm chuyện gì.

Hi khăn được nâng lên, đối với người hai kiếp chưa thành thân như Lung Nguyệt mà nói không khăn trương là giả.

Chỉ là khi ngược mắt lên, nhìn vào ánh mắt có phần luống cuống của Bùi Nguyên Tu thì ngay lập tức trở lên khoan khoái. Thì ra, người khăn trương không chỉ có mình mình.

Theo đề nghị của hi ma ma, uống rượu hợp cần, phu thê kết tóc, con cháu đầy đàn...

Khi sau xong việc, mọi người đi về viện trước uống rượu.

Trong tân phòng chỉ còn Bùi Nguyên Tu và Lung Nguyệt.

“Ta...ta sẽ đối tốt với nàng...” Bùi Nguyên Tu xoa xoa hai tay, ấp a ấp úng cũng chỉ nói được một câu này.

Lại khiến Lung Nguyệt phì một cái bật cười, nàng lại không biết, Tĩnh Bắc Vương oai phong của Đại Chiêu quốc lại có một mặt đáng yêu như thế.

“Ừ! Ta biết rồi!” Lung Nguyệt nhìn hắn cười xinh đẹp một cái, nhìn đến mức khiến lòng Bùi Nguyên Tu lay động. Rồi lại thấy ảo não, dù kiếp trước dưới tình cảnh như vậy cưới Cửu Nhi, hắn cũng không giống như hôm nay, ừ...có chút mất mặt...

Nhìn Bùi Nguyên Tu ngây ngốc đứng trước mặt, mặt nàng bỗng nhiễm mây hồng. Nàng hắng giọng một cái: “Hình như Vương gia phải ra tiền điện chào hỏi khách nhân thì phải?”

“Đúng rồi!” Được Lung Nguyệt nhắc nhở, Bùi Nguyên Tu che giấu lúng túng trong lòng, nói: “Ta đi một chút rồi về, nếu công chúa mệt mỏi thì nghỉ trước nhé.”

Lung Nguyệt mỉm cười, khẽ gật đầu.

Bùi Nguyên Tu vừa ra khỏi hi phòng, cách xa Lung Nguyệt, đầu óc mơ mịt không biết làm sao nhất thời liền thanh tỉnh. Trên đường đi tới tiền viện phân phó Bùi Tiểu tới phòng bếp đưa cho Lung Nguyệt chút trà bánh ngon miệng.

Nhìn Bùi Nguyên Tu đi ra ngoài, Lung Nguyệt gọi mấy người Hoán Ngọc vào, tháo toàn bộ đồng trang phục nặng ít nhất là 6,7 cân này xuống, rồi súc miệng rửa mặt một phen.

Chợt nghe có người gõ cửa.

Địch Thúy mở cửa ra, thấy là một bà tử, trong tay ôm một hộp nhỏ đựng thức ăn, nói là Tĩnh Bắc Vương gia lo Công chúa đói bụng, lệnh nhà bếp đưa tới.

Lung Nguyệt lệnh bà ta để xuống, lại để Hóa Ngọc thưởng một hà bao, đuổi người đi.

Bà tử này ra khỏi Bích Thương viện, mở hà bao ra nhìn, là hai đĩnh vàng nhỏ bằng hai ngón tay cái. Trong lòng nói: Đúng là công chúa, khen thưởng một chút cũng hơn bổng lộc một năm của quan gia tứ phẩm.

Ăn mấy miếng điểm tâm nhỏ, mặc lại y phục nặng bảy cân, giăng co một ngày khiến Lung Nguyệt khốn đốn. Tim bản ghi chú, nửa tựa vào mép giường, liếc nhìn câu được câu không...

Đợi đến lúc Bùi Nguyên Tu đi vào, thấy Lung Nguyệt mặc y phục đỏ như hoa thủy tiên cháy dài, khẽ tựa vào cột giường, bàn tay trắng nõn cầm quyền sách đặt trên thất lưng. Tóc đen như mực dùng hai cây trâm vàng khảm hồng bảo thạch khẽ vén lên, che bớt mí mắt như nước mùa thu, lông mi dài như cánh bướm, theo ánh sáng của cặp nến long phượng khẽ nháy, chợt lóe chợt lóe, giống như đang khiêu vũ.

Nhìn hình ảnh trước mặt nhu thế, trái tim đang nhảy của Bùi Nguyên Tu lập tức yên ổn lại. Vẫy tay cho mấy người Hoán Ngọc vốn phải tiến lên hầu hạ ra bên ngoài, kéo áo ngủ bằng gấm xuống, nhẹ khoác lên người Lung Nguyệt, Bùi Nguyên Tu xoay người đi về phía tịnh phòng.

Rửa sạch mùi rượu trên người, trở về thấy Lung Nguyệt vẫn đang trong tư thế như lúc hắn mới bước vào, tiến lại gần, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đặt xuống giường hẹp. Lại thấy lông mi như cây quạt nhỏ của Lung Nguyệt khẽ động, lộ ra đôi mắt mông lung như nước, trong ánh mắt còn mang theo sương mù lúc nửa tỉnh nửa mê, ngây ngốc đưa mắt nhìn Bùi Nguyên Tu hồi lâu.

Nhìn đến mức khiến tâm Bùi Nguyên Tu như có ngàn vạn sợi lông chim gãi ngứa, giống như bị trúng cổ độc, cúi đầu xuống dùng môi mỏng khẽ hôn lông mi của Lung Nguyệt.

Hành động này trong nháy mắt khiến Lung Nguyệt thanh tỉnh, hôm nay là đêm tân hôn của nàng, đây là phòng tân hôn của nàng, mà người trước mặt là phu quân của nàng.

“Vương gia...Chàng trở lại...”

Nàng khẽ đẩy hai cái, muốn đứng dậy, để Bùi Nguyên Tu vào, lại nghe được âm thanh hùng hậu trên đỉnh đầu, còn mang theo chút run rẩy: “Ta...sẽ đối tốt với nàng...không để nàng...”

Rồi sau đó, thân thể cao lớn ập xuống, ôm tiểu kiều Lung Nguyệt một cái thật chặt.

Nền đỏ phập phồng, phù dung trường ẩm, một đêm xuân.

Lung Nguyệt tỉnh lại lần nữa, cảm thấy cả người mệt mỏi đau nhức, ở thắt lưng có cánh tay quấn quanh, cả người nàng được vòng trong lồng ngực kiên cố. Nhìn qua nhìn lại, giường bị một tấm màn che khuất, cũng không biết là giờ nào.

Lung Nguyệt khẽ dời cơ thể, muốn đổi tư thế, lại thấy cánh tay bên hông siết chặt. Nàng mất lên lần nữa, liền thấy đôi mắt lấp lánh của Bùi Nguyên Tu dán chặt trên người mình. Lung Nguyệt chợt nhớ tới chuyện dây dưa đêm qua của hai người, bùm một cái, liền hồng từ đầu tới ngón chân.

Rồi sau đó, co cổ lại, giống như mèo nhỏ cuộn thành một cục, cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng chôn trong chăn gấm.

“A...”

Tiếng cười hùng hậu vang lên, truyền từ đỉnh đầu tới, Lung Nguyệt cảm thấy, lồng ngực rộng lớn đang vòng quanh người mình đang nhẹ nhàng chấn động. Nàng lại cảm thấy mặt nhìn giống như ngọn lửa, lần đầu trong cả hai kiếp, không có cách nào khiến nàng thân nhiên tiếp nhận chuyện này.

Bùi Nguyên Tu lại cảm thấy vô cùng tự nhiên, môi mỏng của hắn khẽ nâng thành hình cung đẹp mắt, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Lung Nguyệt từ trong chăn gấm lên: “Đừng để nghẹn hồng!”

“A...” Lung Nguyệt áp ứng muốn tiếp lời, nhưng lại không biết nói thế nào cho phải. Trong lòng cũng oán thầm: Kết cấu da mặt của nam tử trước mặt này đúng là không giống nữ tử, hôm qua lúc hắn nâng khăn voan còn tay chân luống cuống, vô cùng khẩn trương, mặt ửng hồng, thế mà bây giờ lại vô cùng thân nhiên.

Tất nhiên Bùi Nguyên Tu không biết suy nghĩ trong lòng Lung Nguyệt, chỉ là khẽ nâng mặt nàng lên, lấy môi mỏng đặt lên khuôn miệng khô nứt khiến hắn nhớ cả đêm kia.

Vì sao lại là cả đêm?

Bùi Nguyên Tu triền miên với Lung Nguyệt một phen, lại nhớ tới đây là lần đầu của Lung Nguyệt, cũng không yêu cầu vô độ. Sau khi ôm Lung Nguyệt tới tịnh phòng dọn dẹp, liền ôm nàng vào trong ngực, nhìn nàng ngủ thật say, còn mình thì cả đêm chưa chớp mắt, dùng hai mắt nhìn người trong lòng thật sâu, không dám ngủ.

Sợ đây chỉ là mộng xuân, đợi đến lúc tỉnh mộng, Cừ Nhi trước mắt hắn sẽ biến mất, còn hắn lại trở về kiếp trước, biến thành Tĩnh Bắc Vương sống trong cô độc cùng hối hận kia.

Vì vậy, hắn liền ôm Lung Nguyệt trong lòng, đưa mắt nhìn nàng suốt cả đêm.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Sáng sớm tiểu phu thê ấm áp. Không người nào tới Vinh Thọ đường kính trà

Khi đồng hồ báo giờ phát ra nẩy tiếng kim loại kêu thì cửa phòng bị người bên ngoài khẽ gõ vang.

“Vương gia! Vương phi! Đã là giờ Thìn rồi!” Hoán ngọc nhỏ giọng gọi.

“Ừ!” Bùi Nguyên Tu trầm giọng lên tiếng.

Rồi sau đó lại cúi đầu nhìn Lung Nguyệt đang chôn trong ngực mình, tóc tán ra trên cánh tay hắn, tai hồng hồng lộ ra, cùng một chút cổ trắng nõn. Mỗi Bùi Nguyên Tu khẽ mon trón vành tai như hồng ngọc của Lung Nguyệt, liền cảm thấy người trong ngực khẽ run, khiến hắn không nhịn được cười khẽ một tiếng.

“Vương gia, dậy thôi!”

Nghe được Bùi Nguyên Tu cười, Lung Nguyệt nhắm mắt, mặt đỏ hồng lên, ngẩng đầu nhìn hắn, nhẹ giọng nói. Giữa nàng và Bùi Nguyên Tu không nói là quá quen biết, không coi là mù cuối đuôi gà, lại cũng không đến trình độ tim không mang theo tình cảm, lấy thân báo đáp. Đột nhiên trở thành phu thê, vào động phòng, Lung Nguyệt vẫn cảm thấy có mấy phần không được tự nhiên.

“Được! Dậy thôi!” Ngữ điệu Bùi Nguyên Tu mang theo chút nhẹ nhàng.

Người ta nói: Ôn nhu hương anh hùng trũng(1)!

(1) Tổ ấm dịu dàng là mồ chôn anh hùng.

Nói thế đúng là không có nửa điểm giả. Theo thói quen nhiều năm của Bùi Nguyên Tu, mỗi ngày đúng giờ Mẹo hắn đã sớm thức dậy tới võ trường đánh một bộ quyền cước. Vậy mà hôm nay lại chậm chạp không muốn đứng dậy, chỉ muốn cứ như vậy ôm nàng trong ngực.

Thấy Bùi Nguyên Tu trả lời, Lung Nguyệt từ trong ngực hắn bò lên, sửa lại tâm y vừa mới bị hắn làm rối tung lên, bước xuống giường. Lúc trở về thì trong tay nàng cầm bộ quần áo vải bông màu chàm.

Bùi Nguyên Tu thấy bộ y phục này thì tim chợt cảm thấy chua xót, kiếp trước, Cửu Nhi cũng đã làm cho hắn không ít áo vạt ngắn bằng vải bông giống như thế này, chỉ vì để mỗi ngày, lúc hắn luyện quyền được dễ dàng hơn.

“Nghe nói mỗi sớm hàng ngày Vương gia sẽ tập võ, thiếp thân liền làm một bộ y phục, vải bông thông khí, hút mồ hôi, mặc thoải mái, Vương gia thử xem có vừa người không?”

Lung Nguyệt run run mở áo choàng ra, vẫn giống như kiếp trước của Bùi Nguyên Tu, đôi vạt, móc cài, cổ áo, vạt áo, cùng ống tay áo đều dùng sợi tơ màu lam đậm, cẩn thận theo hoa văn lá trúc nho nhỏ.

“Vừa vặn! Ta rất thích!” Bùi Nguyên Tu mặc lên người, quay trước mặt Lung Nguyệt một vòng, trên mặt treo nụ cười.

“Vương gia thích là được, đợi thiếp thân làm thiếp hai bộ cho Vương gia thay đổi!” Lung Nguyệt đứng trước người Bùi Nguyên Tu, nâng mũi chân thắt nút áo trên cổ áo cho hắn. Thân hình Bùi Nguyên Tu cao lớn, dù Lung Nguyệt có kiềng chân thì đỉnh đầu cũng chỉ tới cằm hắn.

“Đừng tự xưng là thiếp thân!” Đang đắm chìm trong vui sướng có y phục mới, lúc này Bùi Nguyên Tu mới chú ý tới xưng hô của Lung Nguyệt.

“A?” Lung Nguyệt bị câu nói không đầu không đuôi của hắn làm cho sững sờ.

“Công chúa đừng tự xưng là thiếp thân, công chúa chính là công chúa, gả cho vi thần, cũng vẫn là công chúa!” Bùi Nguyên Tu cau mày.

Lung Nguyệt cười: “Ta không tự xưng là thiếp thân, Vương gia cũng đừng tự xưng vi thần nữa!”

“Đừng gọi Vương gia, gọi ta là Nhận Chi!” Bùi Nguyên Tu nói nghiêm túc.

“Vậy Nhận Chi gọi ta như thế nào?” Lung Nguyệt cười hỏi. Cảm giác chung sống của phu thê lúc sáng sớm này dường như cũng không tệ lắm.

“Cửu Nhi...” Bùi Nguyên Tu thì thầm gọi tên mà hắn lưu giữ trong tim từ rất lâu ra, ôm Lung Nguyệt vào ngực.

“Cộc! Cộc!” Hóa Ngọc ở bên ngoài gõ cửa, đợi hồi lâu, nghe bên trong có động tĩnh, lại không thấy gọi người vào phục vụ, liền nhẹ giọng hỏi: “Vương gia, Vương phi, cần phải rửa mặt?”

“Ừ, được, mang nước vào đi!” Lung Nguyệt từ trong ngực Bùi Nguyên Tu thoát ra ngoài, lại hé khuôn mặt nhỏ đỏ hồng ra ngoài. Thầm nghĩ trong lòng: Sao chàng lại thích ôm người như vậy?

Rồi sau đó cầm quần sam cũng buộc ngực bằng vải bông chuyển tới sau tấm bình phong. Cởi tâm y ra, vừa muốn vắt lên bình phong, liền bị người sau lưng nhận lấy, Lung Nguyệt cho là bốn người Hoán Ngọc vào hầu hạ mình rửa mặt, nhìn cũng không nhìn, chỉ cúi đầu đưa buộc ngực tới, nói: “Giúp ta quần chặt dây này lại!”

Cổ nhân lấy ngực phẳng là đẹp, cái gọi là ngực trắng như tuyết, có mà không lộ, cũng gọi là nhũ đỉnh hương, ở Đại Chiêu quốc này cũng thế.

Nếu nói Lung Nguyệt có chỗ nào chưa đủ, thì chính là phần ngực này rồi. Dựa vào mắt người hiện đại, bộ ngực mới cập kê của Lung Nguyệt chỉ mới cup B mà thôi. Nhưng nàng lại không thích bị bó buộc, bình thường lúc không ra ngoài liền ném buộc ngực đi. Hôm nay là người đã có chồng, không thể tiếp tục có tình làm vậy nữa rồi.

“Đừng quần, như vậy mới đẹp!” Âm thanh hùng hậu vang lên.

“A? A!”

Thì ra người theo nàng tới sau bình phong chính là Bùi Nguyên Tu.

Lung Nguyệt kêu lên hai tiếng, cảm y phục che trước ngực, dù nói đã thực sự là phu thê, nhưng nàng vẫn chưa kịp thích ứng với việc lộ thân thể trước mặt hân như vậy.

Bùi Nguyên Tu ném buộc ngực kia ra chỗ khác, cảm yếm màu đỏ tươi lên, tự tay mặc vào cho Lung Nguyệt. Kiếp trước hân biết Cửu Nhi không thích buộc ngực, chỉ là hân cảm thấy đó là chuyện của nữ nhi gia, nên không tiện nhiều lời. Nhưng kiếp này, đã quyết định sẽ yêu thương, cưng chiều nàng, nếu nàng không thích buộc ngực, vậy thì không buộc nữa là được.

Lung Nguyệt vô cùng lúng túng, muốn nói: Minh làm là được rồi. Nhưng nhìn vẻ cau mày, lại thành thật của Bùi Nguyên Tu, nàng lại không nói ra được câu nào, đành mặc kệ hân hành động.

Ngón tay đầy vết chai của hân, trong lúc lơ đãng xét qua làn da trắng nõn của Lung Nguyệt cũng có thể lưu lại vết màu hồng, cũng khiến Lung Nguyệt khẽ run rẩy.

Nếu nói Lung Nguyệt lúng túng thì bốn người Hoán Ngọc đang đứng ở bên ngoài càng thêm vô cùng lúng túng. Vừa rồi, các nàng vốn muốn theo chủ tử đi về phía sau bình phong để hầu hạ, kết quả lại bị Vương gia ngăn lại.

Còn Vương gia thì lại theo chủ tử tiến vào.

Chuyện này...Nhà không có lão gia phu nhân sẽ như vậy thôi..

Bốn người Hoán Ngọc ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, rồi đồng loạt cúi đầu nhìn ngón tay.

Cuối cùng cũng nhìn thấy Lung Nguyệt cùng Bùi Nguyên Tu một trước một sau từ sau cửa ngăn ra ngoài, bốn người làm như không có chuyện gì, theo phía trước đi hầu hạ trang điểm rửa mặt.

Đội Lung Nguyệt trang điểm xong, tới phòng ngoài thì thấy Bùi Nguyên Tu ngồi trên ghế mềm, trong tay cầm ghi chú hôm qua nàng xem.

“Vương gia...” Bị Bùi Nguyên Tu nhìn một cái, Lung Nguyệt liền đổi lời: “A...Nhận Chi hôm nay không đi võ trường sao?”

“Ừ! Muộn rồi, hôm nay không đi!”

“Nếu như vậy, thì Vương... Nhận Chi liền thay quần áo đi!” Lung Nguyệt phân phó Dịch Thúy cảm y phục đỏ sậm nàng làm ra, tự mình phục vụ Bùi Nguyên Tu thay.

Rồi sau đó phân phó bày đồ ăn sáng.

Ngoài Thương Bích viện, một người mặc y phục lão mục tử đã lưỡng lự một lúc lâu, dáo dác nhìn vào trong viện, nhưng vì có thân vệ của Công chúa cùng tinh vệ của Vương gia bảo vệ, không dám đến gần nửa bước.

“A? Hoa ma ma, sao mới sáng sớm bà đã ở chỗ này?”

Người đang nói chuyện chính là Bùi Tiểu mới từ tiền viện đến. Hôm nay gia nhà hân thành hôn, cưới thê tử, có người biết nóng biết lạnh, tất nhiên không cần hai huynh đệ hân ở gần hầu hạ nữa. Lúc này trong trạch có nữ quyến, dù hân là hạ nhân, nhưng như thế nào cũng là nam tử, thường xuyên đi ra đi vào cũng có chút không hợp quy củ.

Lúc hân vào, là thấy thời diderm không còn sớm, gia nhà hân lại không tới võ đường luyện chút quyền cước như mọi ngày, liền chạy tới hỏi một chút xem có chuyện gì sai bảo không. Đúng lúc thấy bà tử có thể diện nhất bên cạnh Bùi lão phu nhân này.

Hoa ma ma thấy Bùi Tiểu, giống như thấy cứu tinh, giọng nói: “Theo quy củ, không phải ngày tân hôn viên phòng nên trình nguyên khăn cho trường bối không? Ma ma ta là phụng lệnh của lão phu nhân tới lấy nguyên khăn, chỉ là cửa viện này đứng nhiều binh gia, hung thần ác sát...”

Bùi Nguyên Tu nghe xong, vui vẻ, hóa ra lão phu nhân muốn làm theo vai vế, sao từ sớm không thấy bà ta làm chút chuyện của trường bối chứ! Bùi Nguyên Tu thay gia nhà hân bất bình, trong lòng chợt có chút chủ ý xấu xa, cười nói: “Hoa ma ma có biết, người gia nhà ta cưới hôm nay là công chúa? Còn là công chúa giống như bảo bối, là đầu quả tim của Hoàng thượng?”

Hoa ma ma gật đầu như giả vờ, bà ta đương nhiên biết, cho nên mới ở ngoài viện quanh co nửa này cũng không dám bước gần nửa bước!

“Ma ma hiểu được là tốt! Chuyện nguyên khăn của công chúa tự nhiên là do hi ma ma trong cung xử lý, Hoa ma ma đừng phá quy củ, đắc tội với công chúa. Phải biết, trong cung biết được chuyện này, trách phạt lên người làm cũng không có rộng rãi như trong phủ chúng ta!”

Bùi Tiểu cố ý nhấn mạnh hai chữ “trách phạt”, thấy Hoa ma ma rụt cổ lại, rồi sau đó cụp mắt xoay người rời khỏi, lúc này hân người cười hi hi bước vào Bích Thương viện.

Bùi lão phu nhân ngồi trong phòng khách Vinh Thọ đường, đợi ở đây có Trần thị, Bùi Viễn Chi, Trần Liên Bích, còn có hai nhà thân thích thường xuyên

tới Bùi phủ mượn danh nghĩa chiếm đoạt tài sản, chờ gặp công chúa tôn quý nhất Đại Chiêu quốc một lần.

Thấy Hoa ma ma đi vào, Bùi lão phu nhân hỏi: “Thế nào?”

Hoa ma ma nói: “Lão nô vô dụng, chỉ là nguyên khải của công chúa do hỉ ma ma trong cung xử lý...”

“Đã vậy, chúng ta liền chờ cháu dâu tới kính trà thôi!” Sau khi Bùi lão phu nhân nghe xong, nói.

Một đồng người ngồi trong sảnh không có ai quen biết người có thể diện, tất nhiên là không biết quy củ trong cung, Bùi Tiểu là người giỏi bịa chuyện, lại khiến bọn họ tin mười phần. Còn lấy chuyện đó ra nghị luận đôi câu.

Nếu Lung Nguyệt biết được chuyện tư mật của mình lại bị người ta lấy ra nghị luận như thế, đánh bằng roi là nhẹ, còn hận không bóc da tróc thịt của bọn họ ấy chứ, đương nhiên, Bùi Tiểu là người đầu tiên đứng mũi chịu sào, quyết không buông tha.

Vậy mà, qua giữa trưa một khắc, cũng không thấy Công chúa cùng Bùi Nguyên Tu tới.

Bùi Nguyên Tu bày ra dáng vẻ trưởng bối, hơi giận dữ nói: “Hoa ma ma đi xem một chút, canh giờ nào rồi, sao còn không thấy đôi phu thê này tới? Tất nhiên lão thân để ý chuyện hai người bọn họ tân hôn, nhưng cũng không thể không có quy củ như vậy!”

“Vâng!” Hoa ma ma nghe lệnh ra ngoài, vội vàng đi về phía Bích Thương viện.

Qua khoảng thời gian chừng một ly trà, bà ta thở hắt hắt trở lại bẩm: “Bẩm lão phu nhân, lão nô nghe hạ nhân Bích Thương viện nói, Công chúa cùng Vương gia dùng đồ ăn sáng xong liền dâng hương cho Đại tướng quân cùng tiên phu nhân, sau đó liền vào cung..”

“Hừ! Đây là quy củ gì, tức phụ tân hôn, ngày đầu tiên phải kính trà trưởng bối, rồi mới được lại mặt chứ!” Bùi lão phu nhân cảm thấy mất toàn bộ mặt mũi, quên thân phận công chúa của Lung Nguyệt, vỗ bàn tức giận nói: “Dù nàng ta có là công chúa, gả vào Bùi gia ta, thì chính là tức phụ Bùi gia, sao có thể không có quy củ như thế? Ra cửa cũng không bẩm báo với trưởng bối một tiếng. Đợi bọn họ trở lại, ta nhất định phải nghiêm gia răn dạy!”

“Cô tổ mẫu đừng nóng, công chúa Thụy Mân được hoàng thượng cùng hoàng hậu nâng trong lòng bàn tay mà lớn lên, từ nhỏ đã kiêu căng, làm việc không theo quy củ là lẽ thường, cô tổ mẫu từ từ dạy là được rồi, đừng tức giận hại thân!” Trần Liên Bích khẽ vuốt ngực Bùi lão phu nhân, giúp bà ta nhuận khí. Nhưng trong lòng lại nghĩ: Công chúa Thụy Mân này mới vào cửa ngày đầu đã có hiềm khích với Trưởng bối. Minh cũng coi như là người lớn lên bên cạnh cô tổ mẫu, nếu khiến cô tổ mẫu vui mừng, để trưởng bối làm chủ cũng có thể khiến Đại biểu ca nâng mình làm quý thiếp, sau này nếu sinh một nam một nữ, muốn làm Trắc phi nương nương cũng là điều có thể.

Nàng ta ở bên này nghĩ xong, lại nghe Bùi Viễn Chi nhẹ hô một tiếng: “Tĩnh Bắc Vương là Hoàng thượng gả, ngày đầu sau đại hôn tất nhiên là phải vào cung tạ ơn!” Dứt lời liền vung tay áo, mặt giận dữ rời khỏi Vinh Thọ đường. Nhưng nỗi giận này từ đâu, ngay cả bản thân Bùi Viễn Chi cũng không nói được. Chỉ cảm thấy tiên tử như công chúa Thụy Mân làm sao có thể xứng với người thô lỗ mang phu như Bùi Nguyên Tu? Gả cho mình cũng còn hơn là theo Bùi Nguyên Tu.

Gả cho mình....

Bùi Viễn Chi bị suy nghĩ bất ngờ trong lòng dọa cho cả người giật mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Ở Vinh Thọ đường, công chúa biểu lộ uy nghi. Ở Bích Thương viện, phu thê nói việc nhà

Dùng xong bữa trưa, Lung Nguyệt cùng Bùi Nguyên Tu mới từ Hoàng cung ngồi xe ngựa về Bùi phủ.

Bởi vì vào cung tạ ơn, Bùi Nguyên Tu liền mặc triều phục phiên vương, còn Lung Nguyệt tự nhiên cũng mặc y phục Vương phi. Chỉ là sức nặng của bộ y phục này chỉ có nặng hơn chứ không kém triều phục công chúa.

Lên xe ngựa, cả người Lung Nguyệt liền mềm xuống, không thêm để ý tới hình tượng nghiêng người tựa lên gối mềm. Xe ngựa khẽ chấn động, Lung Nguyệt cho rằng đây là biểu hiện sắp khởi hành, lại thấy màn xe được nâng lên, Bùi Nguyên Tu khom người vào ngồi.

“Vương gia không cười ngựa?” Lung Nguyệt vội vàng ngồi thẳng, nhẹ giọng cười.

“Ừ, không cười nữa.” Bùi Nguyên Tu đến gần nàng, duỗi thẳng cánh tay liền ôm Lung Nguyệt vào trong ngực, rồi sau đó nâng rèm cửa sổ nói với phía ngoài: “Về phủ!”

Theo tiếng phản phó của Bùi Nguyên Tu, xe ngựa vững vàng đi lên phía trước.

“Mệt mỏi sao?” Bùi Nguyên Tu nhẹ nhàng tháo mũ phượng thất vĩ trên đầu Lung Nguyệt xuống, nhúu mày một cái nói: “Cái này nặng như vậy sao?”

Lung Nguyệt gật đầu cười nói: “Có thể nói như vậy!”

“Vậy thì không mệt nữa.” Nói xong, Bùi Nguyên Tu đặt mũ phượng xuống giống như mang thù, rồi ấn đầu Lung Nguyệt vào ngực mình, bàn tay thô ráp mang theo âm áp nhẹ nhàng vuốt ve phần cổ trắng nõn của nàng: “Đưa vào ta nghỉ một chút, đến sẽ bảo nàng!”

Lung Nguyệt nghe lời gật đầu, theo sự lung lay của xe ngựa mà mệt mỏi. Mơ mơ màng màng, chợt nhớ lại chuyện gì, ngẩng đầu nhìn Bùi Nguyên Tu một cái, chỉ thấy lúc này hắn cũng đang tựa vào gối mềm nhắm mắt dưỡng thần, lại tựa đầu làm ô trong ngực hắn, mơ hồ nói: “Nếu hôm nay phụ hoàng có nói gì không xuôi tai, mong Vương gia niệm tình từ phụ thương nữ nhi, đừng để trong lòng...”

Bùi Nguyên Tu nâng mắt, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu Lung Nguyệt, khẽ trả lời.

Rồi sau đó, Lung Nguyệt liền bất tri bất giác ngủ mất.

Hôm nay phải vào cung, Thuận Khải Đế biến thành lão nhạc phụ bị cướp mất khuê nữ, tự nhiên không cho con rể sắc mặt tốt. Nếu không phải có Cầm Hoàng hậu ở bên cạnh dè dặt, e là cũng có tâm ném hắn ra khỏi cung ấy chứ.

Trong xe ngựa không có âm thanh cả một đường, lại lộ ra âm áp. Mãi đến khi đến cổng Bùi phủ, xe ngựa dừng lại, có hạ nhân tiến lên phía trước nghênh đón.

“Gia! Đến!” Bùi Đại cách rèm cửa sổ bấm báo, âm thanh không lớn, nhưng cũng làm Lung Nguyệt tỉnh lại.

Nhìn dáng vẻ búi tóc tán loạn của mình, Lung Nguyệt cau mày, vừa rồi mới thả lỏng suy nghĩ, nên quên lúc này phải làm như thế nào.

“Không sao!” Bùi Nguyên Tu nhìn dáng vẻ rối rắm của Lung Nguyệt, môi mím nuông chiều, khẽ nâng một độ cong đẹo mắt. Cảm áo choàng ở bên cạnh lên, khoác lên người của nàng, lại đội lại mũ phượng cho Lung Nguyệt. Bàn tay hơi thô ráp nâng tóc nàng nhẹ vào trong mũ, nhìn qua nhìn lại, khẽ nói: “Như vậy là được rồi!”

Lung Nguyệt giống như búp bê vải để mặc hắn đùa nghịch, cuối cùng nhìn kết quả không tệ, cười phúc thân: “Thiếp thân cảm ơn Vương gia!”

“Bướng bỉnh, quên ta đã nói như thế nào với nàng rồi sao?” Bùi Nguyên Tu nhìn nàng một cái, dẫn đầu xuống xe, rồi sau đó đưa tay ra, tự mình đỡ Lung Nguyệt xuống.

Hai người không nói gì, đi về phía Bích Thương viện.

Dọc đường đi, Bùi Nguyên Tu cố ý bước chậm hơn, đợi Lung Nguyệt. Đến lúc vào cửa viện, phía sau lại nghe tiếng bước chân, Bùi Tiểu đuổi theo, nói: “Gia, Bắc Cương có nhiệm vụ khẩn cấp!”

“Hiểu rồi!” Bùi Nguyên Tu khoát tay, ý bảo Bùi Tiểu đi xuống.

“Là nhiệm vụ khẩn cấp đó, Vương gia, chính sự quan trọng hơn!” Lung Nguyệt thấy hình như Bùi Nguyên Tu không có dáng vẻ muốn đi xử lý ngay, liền gọi Bùi Tiểu lại, nói với hắn.

“Vậy, Cửu Nhi về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta đi một chút rồi về ngay!”

Lung Nguyệt cười gật đầu một cái, đưa mắt nhìn Bùi Nguyên Tu đi xa, rồi sau đó trở về noãn các.

“Mau tháo mấy cái này xuống, mệt chết ta!” Lung Nguyệt ca thán.

Anh Lạc cô cô cười, dẫn mấy người Hoán Ngọc vội vàng tháo trang sức.

Lại nghe Hoán Ngọc nói: “Bích Thương viện này thật kỳ quá, ngoại trừ cung nhân hồi môn theo chúng ta từ trong điện Kinh Chấp thì tuyệt đối không có một hạ nhân nào của Bùi gia! Dù là trong phòng bếp nhỏ cũng là nữ đầu bếp từ trong cung ra!”

“À?” Lung Nguyệt nghe xong trừng mắt nhìn, chuyện này cũng thật là lạ. Nhưng nàng cũng không nói nhiều, đợi Bùi Nguyên Tu lại hỏi cũng được, dù sao cũng là phu thê, nhiều chuyện thay vì mình đoán mò, không bằng hỏi trực tiếp là được.

Sau khi tháo đồ, rửa mặt xong, Lung Nguyệt tới giường Quý phi nhắm mắt nghỉ ngơi, liền nghe Địch Thúy vào bẩm: “Chủ tử, đại nha hoàn Hương Tú của Vinh Thọ đường tới, nói Lão phu nhân mới người qua.”

“Ừ!” Lung Nguyệt ập một tiếng, mở mắt ra, đôi mắt đen trắng rõ ràng xoay chuyển: “Tìm đại trang công chúa ra mặc vào cho ta!”

“Chủ tử!” Đào Châu không hiểu ý, ngược lại Địch Thúy cho nàng ánh mắt: “Ngươi cứ làm theo là được rồi!”

“Các em cũng thay cung trang đi, hôm nay chúng ta sẽ bày dáng vẻ tự cao tự đại, đi làm người ác!” Lung Nguyệt xấu xa cười một tiếng, rồi sau đó phân

phó mấy người Hoán Ngọc mang đủ các thứ như trà, điểm tâm, đồ rửa tay, súc miệng nàng quen dùng theo, rồi bày ra nghi thức công chúa đi tuần ra, ngồi bộ liễn, đoàn người chậm rãi tới Vinh Thọ đường.

Độc đường đi, khiến đám hạ nhân của Bùi gia rớt tròn mắt, họ đã bao giờ nhìn thấy thế trận như thế này chứ?

Trong Vinh Thọ đường, Bùi lão phu nhân - người mà buổi sáng bị mất mặt mũi đang bày dáng vẻ trưởng bối, chờ Lung Nguyệt đi vào, liễn cho tân nương từ một đòn hạ mã uy.

Công chúa thì sao, dù thế nào cũng chỉ là con nhóc mới cập kê thôi, có thể cay độc bằng người già như bà ta sao?

Bà ta ở nơi này đang nghĩ như vậy, chợt nghe có hạ nhân cao giọng bẩm báo: “Công chúa giá lâm!”

Rồi sau đó, từ cửa viện có hai đội cung nhân nối đuôi đi vào, sau đó mới thấy một người mặc triều phục công chúa đồ thẫm, được bốn nữ quan vây quanh xuống bước liễn, đi về phía chính đường.

“Thấy công chúa sao công chúa sao không hành lễ?”

Bùi lão phu nhân cùng thân thích trong nhà nhìn thấy Lung Nguyệt đi vào, chờ được không phải là hành lễ khách khí, mà là tiếng cung nhân quát lời, đáng về trưởng bối gì đó cũng ném ra sau gáy, vội vàng từ ghế mềm trượt xuống, hành lễ bái.

“Bái kiến công chúa, công chúa thiên tuế, thiên thiên tuế!”

“Ừ...” Lung Nguyệt kéo dài giọng nói, đáp nhẹ, không nhìn mọi người một cái, để Anh Lạc cô cô đỡ, ngồi lên vị trí đầu nào, rồi mới chậm rãi nói: “Lão phu nhân là trưởng bối, sau này đại lễ liễn miễn thôi!” Rồi quét mắt nhìn đám người quỳ trên đất, nói: “Theo ta biết, mọi người không biết quy củ này trong cung, người không biết thì không có tội, chừ vị miễn lễ đi! Chỉ là sau này, cũng phải chú ý một chút! Đừng để người khác mượn cớ, nói thân thích của Công chúa Đại Chiêu quốc ta không có quy củ!”

Nói tới hai chữ “quy củ”, Lung Nguyệt cố ý nhấn thật mạnh.

“Không dám! Không dám!” Lầy Bùi lão phu nhân cầm đầu, khúm núm trả lời. Mấy chuyện nghĩ xong từ trước đó, lúc này đều bị thế trận công chúa của Lung Nguyệt làm sợ quăng lên tận chín tầng mây.

“Ừ, vậy là được!” Lung Nguyệt nghe các nàng thụ giáo như thế, nhìn như hài lòng, gật đầu: “Dọn chỗ cho lão phu nhân, tuổi này của người không nên mệt mỏi!”

“Lão ầu tạ công chúa!” Bùi lão phu nhân cũng là người già thành tinh, bà ta nghe ra ý trong lời nói của Lung Nguyệt chính là báo cho bà ta, đang hoàng đường lão, đừng có làm chuyện gì khiến người khác không thoải mái.

“Mau, mau, người tới dâng trà cho công chúa!” Trần thị ngây ngốc bên cạnh một lúc, sau đó mới tỉnh táo, chợt nói.

“Không cần!” Lúc này Anh Lạc cô cô mặc cung trang nữ quan tứ phẩm, lên tiếng ngăn cản, rồi sau đó nhận hộp thức ăn từ trong tay Hoán Ngọc, bày điểm tâm tinh xảo cùng bộ miện cầm giữ âm lên, nói: “Công chúa không ăn đồ bên ngoài!”

Câu này lại đưa tới một tin, bọn người ngồi đây là người không liên quan đến công chúa, đừng có chuyện gì lán tới làm quen, cũng đừng có bụng đáng về trưởng bối gì đó trước mặt công chúa.

“À, vâng, là nô tỳ suy nghĩ không chu đáo rồi!” Trần thị lúng túng nói.

“Không sao! Thiếp thất làm việc dù sao cũng là không đủ khả năng!” Lung Nguyệt giống như là cực kỳ cẩn thận nói, rồi sau đó nhìn bà ta một cái, ánh mắt lạnh lùng khiến Trần thị có chút luống cuống. Ngay cả Lung Nguyệt ám chỉ nói bà ta là tiểu thiếp lên không nổi mặt bàn, cũng không nổi giận.

“Không biết hôm nay công chúa tới đây là có gì muốn dặn dò?” Bùi lão phu nhân khom người, mặt đầy tươi cười hỏi.

“À? Không phải là lão phu nhân sai người tới truyền lời sao?” Mắt phượng của Lung Nguyệt híp lại, trên mặt không vui, trên mặt lộ ra mấy phần uy nghiêm hoàng gia.

“Chuyện này...chuyện này...lão ầu...” Bùi lão phu nhân hận không cắn được lưỡi mình, làm sao bà ta dám nói là truyền công chúa tới kính trà?

“Vương gia giá lâm!”

Lúc Bùi lão phu nhân đang thăm hận mang tảng đá nện vào chân mình thì chợt nghe hạ hân truyền bẩm. Rồi sau đó thấy Bùi Nguyên Tu sai bước vào chính đường.

Bùi Nguyên Tu xử lý chính sự xong, trở lại Bích Thương viện, nhưng không thấy Lung Nguyệt, còn không thấy bóng dáng của Anh Lạc cô cô cùng bốn người Hoán Ngọc, người làm trong viện cũng ít đi một nửa, tùm tùm một tỷ nữ hầu mới biết là bị lão phu nhân mời tới Vinh Thọ đường.

Bùi Nguyên Tu quan tâm quá bị loạn, không kịp suy nghĩ liền nhanh chóng tới Vinh Thọ đường, sợ Lung Nguyệt đáng yêu bị hai yêu phụ kia khi dễ.

Vào phòng thấy Lung Nguyệt mặc triều phục công chúa, ngồi vị trí đầu não, tâm tình tốt thường thức trà thơm, ngược lại đám người trong phòng lại mang vẻ mặt sợ hãi.

Lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, hiểu được là mình khản trương. Chỉ nghĩ tới dáng vẻ khéo léo như mèo nhỏ của Lung Nguyệt, lại quên mất lúc nàng đưa móng vuốt ra cũng là báo nhỏ thấy đầu không thấy đuôi.

Lung Nguyệt thấy Bùi Nguyên Tu đi vào, lại cảm thấy lúng túng. Cảm thấy vô cùng thẹn thùng khi mặc triều phục công chúa, ở chỗ này tự cao tự đại. Bản thân làm công chúa mười mấy năm, thời gian nghiêm chỉnh bày dáng vẻ công chúa đã ít lại càng ít hơn, hôm nay lại rơi vào trong mắt Bùi Nguyên Tu, còn là trước mặt trưởng bối của hắn. Dù nói mấy trưởng bối này đối với hắn khác bạc, nhưng trong mắt người ngoài vẫn là gia đình, hôm nay nàng làm như vậy, có phải là không để ý mặt mũi của hắn, khiến hắn chán ghét hay không?

Nghĩ như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lung Nguyệt đỏ lên, đứng dậy, khẽ phúc thân với Bùi Nguyên Tu: “Thiếp thân ra mắt Vương gia!”

Lại thấy Bùi Nguyên Tu bước mấy bước tới trước mặt nàng, kéo tay nàng nói: “Từ trong cung ra một mối như vậy, sao không nghỉ ngơi cho tốt, tới nơi này làm gì?”

“Lão phu nhân nói có chuyện tìm ta!” Lung Nguyệt giật giật, muốn rút tay nhỏ của mình trong tay Bùi Nguyên Tu ra, quá mức thân mật trước mặt người khác như vậy, không hợp lễ nghi. Sinh sống ở Đại Chiêu quốc nhiều năm, không thể không nói, Lung Nguyệt bị lễ giáo phong kiến đồng hóa rồi.

Bùi Nguyên Tu cũng không cho nàng cơ hội, liền dùng tay nắm chặt tay của nàng hơn, xoay người nói: “Lão phu nhân còn có chuyện gì? Không có ta với công chúa liền cáo từ!”

Nói xong, cũng không đợi người khác trả lời, liền dắt Lung Nguyệt ra khỏi Vinh Thọ đường.

Bên ngoài đã có kiệu mềm chờ đợi, để Lung Nguyệt ngồi trong kiệu, Bùi Nguyên Tu đỡ kiệu cùng nàng trở về Bích Thương viện.

Vào Noãn các, tất nhiên là qua một màn thay y phục rửa mặt.

Rồi sau đó Bùi Nguyên Tu cho người ngoài lui ra ngoài, kéo Lung Nguyệt qua cửa ngăn, trèo lên giường, vuốt vuốt mái tóc dài của nàng, nói: “Một mối nửa ngày, mau nghỉ ngơi một chút!”

Dứt lời, khẽ hôn lên trán Lung Nguyệt, ngửi mùi tóc của nàng, nhắm mắt lại.

Lung Nguyệt giống như búp bê vải, bị vây trong ngực Bùi Nguyên Tu.

Nàng nháy nháy mắt, trước không thôn nghi, sau không phòng trợ, cái nghĩ này là như thế nào? Sau khi nghĩ lại một chút, tìm được lý do tốt, nghĩ tới hắn là Bùi Nguyên Tu trong quân nhiều năm, trong lúc hành quân đánh giặc tất nhiên là không có chỗ nghỉ ngơi cố định, tìm được khoảng thời gian không có chuyện gì liền nhắm mắt lại, nhanh chóng nghỉ ngơi. E là nhiều năm đã thành thói quen, biến thành không còn câu nệ tiểu tiết.

Nghĩ đến khổ cực lúc hành quân đánh giặc của Bùi Nguyên Tu, Lung Nguyệt chợt nhớ tới bàn tay tang thương lúc mới nhìn thấy ở bãi săn thu tiền kia. Cả ngày bận rộn, chưa từng nhìn rõ một phen. Lúc này lại rảnh rỗi, nàng liền nhắc bàn tay ở bên hông mình lên.

So sánh với bàn tay nhỏ bé quanh năm không dính nước của mình, bàn tay Bùi Nguyên Tu giống như vòng tuổi của gốc cây già cỗi, ghi lại quá nhiều chuyện xưa.

Mở lòng bàn tay hiện vết chai cảm thương mùa mài ra. Trên mu bàn tay thô ráp xù xì có mấy vạch vết thương, mặc dù có thể thấy được vết sẹo đã từ rất lâu rồi, nhưng vẫn có thể thấy được rõ ràng, vết thương ban đầu của nó có bao nhiêu sâu. Ngón út tay trái còn có chút sưng đỏ, Lung Nguyệt biết được đây là bệnh cũ do hàng năm bị lạnh lưu lại.

Bàn tay của chủ nhân gặp quá nhiều khổ cực, thật không giống công tử quan lại nhà người ta.

Chẳng biết tại sao, Lung Nguyệt mơ hồ cảm thấy có chút đau lòng, nàng nâng bàn tay Bùi Nguyên Tu để lên môi, nhẹ nhàng hôn xuống.

Bùi Nguyên Tu nhắm mắt nhưng chưa hề ngủ, lúc Lung Nguyệt cảm tay hắn xem qua xem lại, liền mở mắt. Lúc môi hồng nhỏ nhắn của nàng hôn lên lòng bàn tay thô ráp của mình, trong lồng ngực tràn đầy rung động không nói ra được.

Trở tay nắm hai bàn tay của Lung Nguyệt trong tay mình.

Khuôn mặt Lung Nguyệt trong nháy mắt đỏ lựng, thật giống như đứa nhỏ làm việc trái lương tâm.

Lại nghe âm thanh hùng hậu của Bùi Nguyên Tu vang lên: “So sánh với bàn tay xanh miết ngọc ngà của Cửu Nhi, tay của ta có chút không giống tay rồi.”

Lung Nguyệt khẽ lắc đầu, chẳng biết tại sao, nghe hắn nói như vậy, nàng lại cảm thấy đau lòng: “Là tay, là đôi bàn tay tràn ngập chuyện xưa.” Nàng mở tay của Bùi Nguyên Tu ra, lấy bàn tay nhỏ bé của mình bao phủ lòng bàn tay của hắn, nhưng chỉ đủ đắp lên lòng bàn tay của hắn.

“Cửu Nhi không cảm thấy xấu sao?” Bùi Nguyên Tu tách năm ngón tay nàng ra, giao với tay mình, dây dưa.

“Không xấu, rất dày, cũng rất an toàn.” Lung Nguyệt vuốt ve ngón út sưng phồng của hắn, nhẹ giọng nói: “Cái này là bệnh cũ do bị tổn thương lúc giá rét

đúng không?”

“Ừ! Đã rất lâu rồi, lúc còn ở trong quân, dù đông hay hạ cũng có ít nước nóng, vào lúc trời rét trên chân cũng có tổn thương, nhưng đã quen rồi, hai năm qua đã tốt hơn rất nhiều.”

“Ừ!” Lung Nguyệt gật đầu một cái, chợt nghĩ tới chuyện gì, nói: “Anh Lạc cô cô nói, trong viện này không có hạ nhân của Bùi phủ, đều là cung nhân hồi môn ta mang từ trong cung ra, chuyện này...”

Lung Nguyệt không nói câu kế tiếp, chỉ ngược đầu nhìn Bùi Nguyên Tu.

Lại thấy hắn cười nói: “Ta biết Cửu Nhi hẳn là hiểu được tình hình trong phủ hiện nay. Quá khứ hàng năm ta đều ở trong quân, sau này lại ở đất phong, dù Bích Thương viện này là chỗ trước kia ta ở, nhưng cũng đã bỏ hoang nhiều năm, lần này hồi kinh ta mới cho sửa chữa lại, đương nhiên là không có hạ nhân. Đừng nói nơi này, ngay cả vương phủ ở Bắc Cương cũng không có mấy hạ nhân.”

“Vi sao?” Lung Nguyệt nhẹ hỏi.

“Vi thói quen đơn giản trong quân.” Bùi Nguyên Tu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lung Nguyệt, giờ tay khẽ véo, khẽ bóp mũi nhỏ của nàng. Thật ra thì hắn rất muốn nói: Chờ nàng!

Lung Nguyệt thầm than nhẹ trong lòng, nơi này giống như là nơi mà công tử thế gia sống vậy! Lại nghe Bùi Nguyên Tu nói: “Chuyện y phục ngày thường cũng là do Bùi Đại, Bùi Tiểu xử lý!”

“Không có nha hoàn biết nóng biết lạnh gì sao?” Lung Nguyệt cảm thấy có chút khó tin.

“Ban đầu có bà vú giúp đỡ xử lý, sau đó ta thấy bà ấy đã lớn tuổi, trong kinh lại có một cái điền trang, hai năm trước liền để bà ấy theo con gái đến điền trang đấy dưỡng lão. Con nữa, bình thường ta ở trong quân, cần nha hoàn làm gì?” Bùi Nguyên Tu cười, cũng là tỏ rõ ý định với Lung Nguyệt, hẳn chỉ có một mình nàng.

“Sau này có ta xử lý...” Tất nhiên là Lung Nguyệt hiểu được ý trong lời nói của hắn, mặt đỏ ửng, nhỏ giọng nói.

“Được! Vậy giao cho Cửu Nhi xử lý, mọi chuyện trong nhà đều do Cửu Nhi định đoạt.” Trong lời của Bùi Nguyên Tu mang theo ý dung túng.

Lung Nguyệt nghe hơi ngượng ngùng, co co đầu nhỏ, nhấp môi, nhắm mắt lại.

Đang lúc chuẩn bị đi ngủ, chợt nhớ tới một chuyện, ấp a ấp úng: “Cái đó...nguyên khăn kia...để đâu rồi?”

Hôm nay lúc trở lại từ trong cung, Anh Lạc cô cô hỏi nhỏ bên tai mình, buổi sáng lúc dọn dẹp không tìm thấy nguyên khăn. Mà Lung Nguyệt lại nhớ rõ tối hôm qua rõ ràng Hoán Ngọc có trải lên giường, có điều, sau khi sinh hoạt phu thê xong, nàng được Bùi Nguyên Tu ôm tới tịnh phòng rửa sạch, lúc trở ra liền không còn ấn tượng gì. Khi đó nàng mệt mỏi, vừa ngượng ngùng, cũng không để vào trong lòng. Lúc này mới nhớ ra, hẳn là chỉ có Bùi Nguyên Tu thu lại.

Lung Nguyệt đỏ mặt hỏi, như mèo nhỏ cuộn tròn lại, lại nghe Bùi Nguyên Tu hào hứng nói: “Ta thu lại!”

Nguyên khăn này cùng hà hao kết tóc của hai người, nửa đêm bị hắn cẩn thận thu vào đặt trong hộp trầm hương, làm bảo bối giấu đi.

“Vâng...” Lung Nguyệt giọng trả lời.

Rồi sau đó chợt nghe Bùi Nguyên Tu nói: “Ngủ một lát thôi, buổi tối còn phải làm...”

Lời này quá mức có thâm ý, Lung Nguyệt không biết phải trả lời như thế nào, đành nhắm mắt, cúi đầu mặc cho Bùi Nguyên Tu ôm nàng trong ngực, giả chết!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chàm)Net**.

Chương 113: Bàn về tâm kế, Cửu Nhi cũng giáo hoạt. Ngày về thăm phụ mẫu uống nữ nhi hồng

Về phần ba chữ “còn phải làm” có thâm ý ra sao, buổi tối Lung Nguyệt cũng không được cảm nhận.

Nguyên nhân?

Lung Nguyệt vui trong ngực Bùi Nguyên Tu ngủ thẳng đến lúc mặt trời xuống phía tây, sau khi tỉnh lại chợt phát hiện nguyệt sự của mình tới, trong lúc nhất thời đứng là không biết được là may mắn, hay là xấu hổ.

May mắn? May mắn bởi vì nguyệt sự tới, không có gặp phải chuyện như đêm động phòng hôm qua, nếu không, nàng thật sự không biết nên làm thế nào cho phải. Đêm tân hôn (ở đây là mấy đêm sau khi cưới nhé) vì nguyệt sự mà không thể tiếp tục viên phòng, hắc hắc, nguyên nhân thật ra là dọa người, trong ấn tượng từ lúc nàng đầu thai tới giờ còn chưa từng nghe nói.

Còn về phần xấu hổ....

Cho dù ai tỉnh dậy, trên đệm giường lưu lại vết máu, hay là trước mặt trượng phu tân hôn, dù trượng phu tân hôn còn chưa coi là [Người quen], không xấu hổ mới có quỷ.

Lung Nguyệt chỉ kém không có tìm kẻ đất chui vào.

Ngược lại về mặt Bùi Nguyên Tu bình thường, phân phó mấy người Hoán Ngọc vào đổi đệm giường, lại nấu một chén đường đỏ.

Buổi chiều, dùng xong bữa tối.

Đến lúc châm đèn nghỉ ngơi, Lung Nguyệt nhìn Bùi Nguyên Tu ngồi sau án thư, cầm bản binh thư cẩn thận đọc qua, có chút không biết làm như thế nào cho phải.

Theo thói quen của cô nhân, thế tử tới nguyệt sự, phu quân chính là muốn tránh.

Nhưng lúc này Bùi Nguyên Tu vẫn không có ý muốn rời khỏi, điều này cũng khiến Lung Nguyệt lúng túng, nàng có nên mời hắn rời đi hay không?

Hắng giọng một cái, Lung Nguyệt cố làm trấn định nói: “Vương gia, không còn sớm, có muốn đi nghỉ không?”

“Ừ! Được!” Bùi Nguyên Tu trả lời, để sách xuống, đứng dậy.

Đang lúc Lung Nguyệt cho là hắn muốn rời khỏi, lại thấy hắn gọi Đào Châu múc nước mang vào, làm Lung Nguyệt ngốc lảng, như thế này là ý gì?

“Vương gia, mấy người Hoán Ngọc đã dọn gian phía đông rồi, xin người...” Lung Nguyệt do dự nhỏ giọng hỏi.

“Vì sao lại muốn ta tới gian phía đông?” Bùi Nguyên Tu hỏi hùng hồn. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của hắn, hắn liền nổi lên tâm tư trêu chọc nàng.

Chiều nay hắn liền có ý ngồi ở chỗ này, không có bày tỏ bất cứ suy nghĩ gì, chính là muốn nhìn dáng vẻ đứng ngồi không yên của Lung Nguyệt.

“Cái đó...” Lung Nguyệt khép mắt phượng, trấn định tâm thần, giống như là bước tới hay lui xuống đều là một đao, quan hệ phu thê thân mật như thế, nếu nàng quá mức căng thẳng chính là làm kiều, cho nên nghiêm mặt nói: “Thiếp thân tới nguyệt sự, không tiện hầu hạ Vương gia, cho nên kính xin Vương gia đi giá.”

“Không sao, hai người chúng ta là phu thê liền không cần kiêng kỵ nhiều như thế!” Bên môi Bùi Nguyên Tu chứa ý cười.

“Nhưng thiếp thân sẽ đi tiểu đêm...”

“Ta ngủ giữa giường là được, cũng không ảnh hưởng.”

Lung Nguyệt chớp chớp mắt phượng, nàng đã nhìn ra, lời nói hôm nay của Bùi Nguyên Tu giống như chân thật, lại giống như có ý trêu chọc nàng. Chẳng lẽ vì muốn nhìn nàng đỏ mặt, thẹn thùng?

Điều này khiến nàng nhớ tới phụ thân mình, cũng chính là thích xem dáng vẻ tay chân luống cuống của mẫu thân nhà nàng.

Chẳng lẽ đây là thú vui xấu của nam tử Đại Chiêu quốc?

Khóe miệng Lung Nguyệt âm thầm co quắp.

“Nếu đã vậy, thì mời Vương gia thông cảm nhiều hơn rồi.”

“Nên như vậy!” Bùi Nguyên Tu cười nhạt.

Hai phu thê rửa mặt cởi áo xong liền nghỉ ngơi.

Lung Nguyệt nằm bên ngoài giường, Bùi Nguyên Tu như buổi chiều ôm nàng trong ngực, bày tay dày dặn thô ráp che lên bụng nàng, một dòng nước ấm liền xông vào da thịt Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt sống trong hoàng cung, chuyện nữ nhi gia tự nhiên có ma ma giáo dưỡng tỉ ti bảo dưỡng, cũng không có tật đau bụng kinh như kiếp trước, nhưng mỗi lần nguyệt sự tới vẫn có cảm giác ê ẩm.

Hôm nay có bàn tay ấm của Bùi Nguyên Tu, ngược lại vô cùng thoải mái, mơ mơ màng màng liền lặng lẽ tìm Chu công thưởng thức trà.

Ngược lại khổ Bùi Nguyên Tu.

Hai kiếp cộng vào cũng làm hòa thượng hơn mười năm, hôm qua vừa mới được ăn mặn, đang lúc thỏa mãn ước nguyện, lại bị chuyện này cản lại.

Hôm nay ôn hương nồng ngọc trong ngực, còn là người tâm tâm niệm niệm, hơn nữa trên người Lung Nguyệt có mùi thơm vỏ cam nhàn nhạt như có như không, tràn đầy lỗ mũi Bùi Nguyên Tu, mái tóc mềm mại cũng theo hồ hấp của hân thỉnh thoảng nghịch ngợm quét qua cổ, ngực hân, giống như bàn tay nhỏ đang gãi gãi tim hân, Bùi Nguyên Tu cảm thấy khí huyết phun trào, vô cùng khó chịu.

Nhìn đáng vẻ ngủ say của Lung Nguyệt, Bùi Nguyên Tu lại sinh ra vài phần đồ kỵ, khẽ cắn một cái lên miệng nhỏ nhắn đỏ hồng kia.

Đêm nay, Lung Nguyệt tiểu đêm ba lần, mỗi lần trở về đều thấy Bùi Nguyên Tu mở mắt nhìn mình chăm chăm, cho là Bùi Nguyên Tu ngủ không sâu, bị mình đánh thức, trong lòng lại sinh ra mấy phần khoái cảm được trả thù, thầm nói: Ai bảo chàng không ngủ chỗ khác!

Một đêm khó ngủ, giờ dần Bùi Nguyên Tu liền không tiếp tục luyện tiếu giường nữa, vì vậy, tới trường diễn võ luyện quyền.

Lung Nguyệt thức dậy thì Bùi Nguyên Tu đã phát tiết xong hòa khí tích góp từng tí trong cả một đêm, ngồi gian ngoài bên trong Noãn Các chờ nàng tới cùng dùng bữa.

Nàng nhìn Bùi Nguyên Tu khẽ cười một tiếng, nói: “Hân là đêm qua thiếp thân quấy rầy Vương gia, để Vương gia không được yên giấc, không bằng hôm nay Vương gia vẫn nên tới gian phía đông nghỉ ngơi thôi!”

Bùi Nguyên Tu nghe tự xưng của Lung Nguyệt cau mày nói: “Sao vẫn còn tự xưng là thiếp thân?” Tự đứng xem nhẹ chuyện nàng muốn đuổi mình tới chỗ khác nghỉ ngơi.

“Lỡ miệng!” Lung Nguyệt cười tươi.

“Ừ! Nếu lại lỡ nữa thì sẽ phạt!” Bùi Nguyên Tu giả vờ giận, sau đó gọi nàng tới cùng dùng bữa sáng.

Chỉ là còn chưa dùng xong bữa sáng, liền có Bùi Đại khấn cấp tìm tới, nói Bắc Cung có chuyện vô cùng cấp bách, Lung Nguyệt tất nhiên tuân theo nguyên tắc nữ tử không quản chính sự, cũng không hỏi gì, chỉ cười cầm áo khoác cho Bùi Nguyên Tu, đưa hân ra ngoài.

Quan lại bình thường đại hôn đều có mười ngày hưu mộc, chỉ có phiên Vương Bùi Nguyên Tu lại không có người nào có thể cho hân nghỉ.

Dùng một chén cháo gà bạch ngạnh, ăn một điểm tâm, Lung Nguyệt sai người thu dọn. Rồi sau đó thấy Tiền Bích đưa một đĩa lưu ly năm màu đựng trái cây vào, bên trong có nhiều loại trái cây cắt thành miếng nhỏ nhiều màu.

Lung Nguyệt lấy que bạc cầm một miếng chuối tiêu bỏ vào miệng, chợt nhớ tới vết thương nứt nẻ trên tay Bùi Nguyên Tu. Nàng nhớ kiếp trước từng thấy qua một phương thuốc cổ truyền trị nứt da, dùng chuối tiêu bôi lên vết thương.

Gọi Tiền Bích qua, hỏi: “Chuối tiêu này còn bao nhiêu?”

“Chạng vạng hôm qua trong cung đưa tới một ít, nói là phiên bang phía nam mới đưa vào kinh.” Tiền Bích trả lời.

“Nói cho phòng bếp đừng động tới, giữ lại ta có việc dùng.” Lung Nguyệt gật đầu một cái, lại nói: “Bây giờ em mang mấy quả tới đây cho ta.”

Tiền Bích lĩnh mệnh chuẩn bị đi ra ngoài, bỗng nhiên lại nói: “Chủ tử, trong cung còn đưa tới một giỏ dưa, có cần mang tới đây luôn không?”

“Ừ, cũng lấy mấy quả tới để? Mùi vị đó vô cùng thơm, đúng lúc dùng thử xông phòng!”

Người bình thường khó có thể lấy trái cây phiên bang tiến cống dùng để ăn ra làm huân hương, cũng chỉ có mình Lung Nguyệt dám làm.

Đợi Tiền Bích ra ngoài, Lung Nguyệt dẫn theo Tiền Bích cùng Dịch Thủy tới chỗ đồ cưới của nàng tìm kiếm, tìm hai tấm da chồn. Cầm về phòng chuẩn bị ước lượng kích cỡ bàn tay Bùi Nguyên Tu làm cho hân đôi bao tay giữ ấm.

Bùi Nguyên Tu xử lý chính sự xong đã gần đến giữa trưa, lúc trở lại phòng, nâng rèm lên liền nghĩ thấy cả phòng có mùi hoa quả, thật là mát mẻ, mạnh hơn hương tinh thần trong thư phòng ở tiền viện của hân không biết bao nhiêu.

Thấy hân đi vào, Lung Nguyệt tiến lên đón, tự mình giúp hân thay quần áo rồi sau đó để hân ngồi xuống, mở một tấm vải bông nhỏ, mở bàn tay của hân ra đặt xuống, cầm kẻ lông mày vẽ phác thảo.

“Đang làm gì vậy?” Trong lòng Bùi Nguyên Tu hiểu, Lung Nguyệt đang muốn làm bao tay giữ ấm cho hân, kiếp trước chính là từng như thế. Nhưng vẫn giả bộ như không biết gì, hỏi.

“Làm mấy cái bao tay giữ ấm, chính là để bảo vệ tay, vừa giữ ấm, vừa tránh sau này có vết thương mới do giá rét.” Lung Nguyệt hạ thấp đầu, vừa vẽ, vừa nói.

Về phác thảo xong liền cắt thành hình dáng, thấy Hoán Ngọc đi vào hỏi có bài thiện hay không.

“Mang lên đi! Dùng sớm nghỉ sớm, lát nữa còn có việc khác!” Dứt lời cho Định Thụ tới thu đồ thù thừa vào trong tay, lại nhìn Bùi Nguyên Tu: “Vương gia thấy sao?”

Đĩ nhiên Bùi Nguyên Tu cảm thấy Lung Nguyệt nói gì cũng được.

Bữa trưa mang, thịt dê nướng, chân vịt rau cải, tôm muối, sò biển, còn có hai đĩa rau cải thanh đạm, cùng một bát canh rau rút, lại cho Bùi Nguyên Tu một bình rượu hoa điều thanh mai nhỏ.

Bùi Nguyên Tu là người tập võ, mỗi ngày tất nhiên không thể không ăn thịt, còn Lung Nguyệt như mèo nhỏ thích ăn hải sản. Trong phòng bếp chuẩn bị như vậy chính là vô cùng dụng tâm.

Trong lòng Bùi Nguyên Tu có dòng nước ấm chảy qua, người trong phòng bếp đều là người Lung Nguyệt mang từ trong cung ra, biết nàng thích ghét cái gì cũng là bình thường, còn giống như chiều cổ những thứ mình thích ăn như thế này, cũng là do nha đầu Cửu Nhi này dụng tâm dặn dò từ trước.

Trong lòng hần liền tràn đầy cảm động, Cửu Nhi gả cho mình chính là muốn cùng mình toàn tâm toàn ý sống qua ngày, tính tình kiêu kiêu của công chúa, nàng chưa từng dùng nửa điểm trên người mình. Chỉ là kiếp trước mình ngu độn, đầu óc nghĩ không ra, càng thêm không có ý định dùng nửa điểm ở trên chuyện hậu trạch, mới tạo nên một đời không kịp hối tiếc.

Cũng may! Cũng may ông trời cho mình một cơ hội.

Bùi Nguyên Tu lấy nước chanh rửa tay, học dáng vẻ Lung Nguyệt bóc tôm, lúc định để xuống bát của nàng, lại thấy một con tôm được bóc vỏ trong bày tay trắng nõn cũng được đặt trong bát của mình.

Bốn mắt nhìn nhau, không nói gì mà cười.

Bùi Nguyên Tu cầm con tôm đến bên môi Lung Nguyệt.

Nhìn khuôn mặt Lung Nguyệt đỏ hồng, mở miệng, liền ngâm con tôm trong tay của hần vào trong miệng, chẳng biết tại sao, Bùi Nguyên Tu lại cảm thấy tâm đột nhiên khó nhin.

Bữa cơm trải qua trong không khí vô cùng mập mờ. Đợi đến lúc dọn xong xuôi, liền nghe Hoán Ngọc đi vào nói: “Bẩm Vương gia, Vương phi, hai vị Bùi quân sự, còn có 12 thân vệ của Vương gia, cũng với Tinh tề thống lĩnh ở phía trước tạ ơn.”

“Tạ ơn gì?” Lời Bùi Nguyên Tu vừa ra khỏi miệng, chợt nhớ lại, kiếp trước cũng như thế, ngày tân hôn thứ hai, Cửu Nhi liền lệnh phòn bếp làm món ăn ngon thăm hỏi một đám thủ hạ của hần, không bỏ sót một ai.

“Tạ ơn liền miễn thôi.” Lung Nguyệt cười cười, lệnh Hoán Ngọc cho bọn họ trở về.

Trong lòng mấy người kia cũng hiểu, công chúa không phải là người có thể tùy tiện gặp. Tạ ơn này cũng chỉ là biểu đạt tâm ý mà thôi.

Nhận được lời, mấy người thật cao hứng trở về. Hôm nay không có việc, phần thưởng của công chúa đều là đồ tốt từ trong cung ra, tất nhiên không thể bỏ qua, mấy người lại vào nhà, bụng bụng uống rượu.

Còn Bùi Nguyên Tu, lúc dòng xong bữa trưa, bị Lung Nguyệt bắt đầu chăm sóc.

Nhìn hần lấy nước nóng ngâm tay, lui tới trên giường, rồi sau đó lệnh cho Hoán Ngọc bưng chậu tiêu lên, cứ như vậy tự mình ôm tay chân hần bôi loạn.

Mặc dù kiếp trước đã từng trải qua cảnh tượng như vậy một lần, nhưng đời này vẫn khiến Bùi Nguyên Tu vô cùng cảm động. Dịu dàng lâu lắm mới được cảm nhận khiến vành mắt hần không nhin được dâng lên chua xót.

Nếu nói là vết nứt da này, kiếp trước hần không quá quan tâm, chỉ ném ở một bên từ từ tự lành, mà kiếp này lại là hần cố ý tạo thành. Cố ý khiến Cửu Nhi đau lòng, lần nữa cảm nhận cảm giác được người ở trong lòng cẩn thận chăm sóc.

Mà Lung Nguyệt hành động như vậy, cũng là có chút tâm tư của mình. Bùi Nguyên Tu là ai? Là Hoàng thượng của vùng Bắc Cương, mặc dù trên mặt mình gả cho thần tử Đại Chiêu quốc, nhưng cũng không khác hợp hôn là mấy.

Hai người không quá quen thuộc, thành phu thê, có lẽ bởi vì hoàng quyền hoặc nhiều nhân tố khác thúc đẩy. Nàng muốn sống qua ngày thật tốt, như vậy nhận được sự tín nhiệm của Bùi Nguyên Tu là quan trọng nhất. Vậy phải làm thế nào mới được tín nhiệm? Chính là nên lấy công tâm kẻ làm thượng sách!

Bùi Nguyên Tu thiếu hụt cái gì nhất? Đương nhiên là người đau lòng hần!

Lung Nguyệt này thật sự là con tiểu hồ ly giáo hoạt, kiếp trước có thể thu phục được cộc gỗ phiền phức như Bùi Nguyên Tu thật sự là dựa vào công tâm kẻ của nàng. Chỉ tiếc là tạo hóa trên người thôi...

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Lung Nguyệt, bên môi Bùi Nguyên Tu không nhin được liền nâng lên một nụ cười nhàn nhạt, nếu cẩn thận nhìn kỹ thì nư

cười này còn mang theo một chút ngu đần.

Bối loạn lên tay chân xong, Lung Nguyệt để Bùi Nguyên Tu nằm trên giường ngã chổng vó, đợi chuỗi tiêu tự hong khô, tróc da.

Còn bản thân cảm quyền sách nghiêng người tựa vào cạnh giường đọc.

Nhưng, Bùi Nguyên Tu nhìn thê tử phải tính toán nhiều năm, thật vất vả mới lấy về nhà, tự nhiên là sẽ không yên ổn đợi như vậy.

Bên trong cửa ngăn.

Chỉ nghe Bùi Nguyên Tu nói: “Cửu Nhi, có thể cho ta một ly trà không?” Bùi Nguyên Tu có chút đáng thương nói: “Bữa trưa uống rượu, rất khát nước!”

“Được! Vương gia chờ một lát!” Lung Nguyệt cười để sách xuống: “Là Cửu Nhi suy nghĩ không chu đáo rồi!”

Sau đó chính là mụ tay Lung Nguyệt uống trà.

Chỉ là lại sau đó.

“Cửu Nhi, gối mềm có chút thấp....”

“Cửu Nhi, búi tóc chạm vào đầu...”

“Cửu Nhi, sau lưng hơi nhột...”

“Cửu Nhi, có thể cho ta thêm một ly trà không...”

Như thế vòng đi vòng lại, cuối cùng Lung Nguyệt cũng phát hiện, Bùi Nguyên Tu đang cố ý. Sau khi cho châm cho hắn một ly trà, liền nghiêng đầu ngủ, dù Bùi Nguyên Tu kêu thế nào đi nữa nàng cũng làm như không nghe thấy.

Cuối cùng, Bùi Nguyên Tu cũng không để ý tay chân có chuỗi tiêu hay không, mặt dày mày dạn, cạo đến trên giường, ôm Lung Nguyệt vào lòng, thực tế rồi.

Ngược lại lại khiến Lung Nguyệt cười trộm không dứt, chỉ cảm thấy đáng vẻ hiện tại của Bùi Nguyên Tu quá mức khác biệt với suy nghĩ trong lòng nàng, sát thân uy nghiêm trên chiến trường, chính là một tiểu hài tử chưa lớn.

Chuyện này có liên quan gì đến việc hắn mất mẫu thân từ nhỏ không? Lung Nguyệt không nhận được suy đoán.

Qua ngày hôm sau, chính là ngày thứ ba, ngày lại mặt.

Lung Nguyệt cùng Bùi Nguyên Tu vào cung, chỉ thấy Thuận Khải Đế không còn là người thấy Bùi Nguyên Tu không vừa mắt như mấy ngày trước nữa, giọng nói chuyện cũng tốt hơn rất nhiều.

Thì ra tối hôm qua, gió thổi bên gối của Cẩn Hoàng hậu có tác dụng.

“Hoàng thượng, Cửu Nhi gả cho Tĩnh Bắc Vương đã thành sự thật, nếu ngày mai ngài vẫn còn dùng mặt lạnh đối mặt với hắn, thì sau đó Cửu Nhi sẽ như thế nào?”

Thuận Khải Đế ôm Cẩn Hoàng hậu suy nghĩ cả đêm: Nếu Bùi Nguyên Tu ở chỗ mình không được thoải mái, có thể quay về tìm lại trên người Cửu Nhi hay không?

Kết quả tất nhiên là: Đương nhiên!

Vì vậy, Thuận Khải Đế suy nghĩ thông suốt, vì khuê nữ bảo bối của mình, nên phải dùng khuôn mặt tươi cười chào đón tiểu tử Bùi Nguyên Tu kia!

Đáng thương cho lão tử hắn, còn là Hoàng đế nữa, vì nữ nhi bảo bối, không thể không cúi đầu rồi!

Cửu công chúa về nhà thăm phụ mẫu, Thuận Khải Đế giữa quan tam phẩm ở lại trong cung uống rượu.

Tịch yến, tất nhiên có đại thần cẩn thận phát hiện, lần uống rượu này không giống với cung yến năm trước. Rượu tiểu thái giám bưng lên đều là cả vỏ, dùng sáp bịt kín, mang theo đất mới.

Rượu quá ba tuần, món ăn quá năm món, chợt nghe Thuận Khải Đế nói: “Chư vị ái khanh, có ai phát hiện yến hôm nay có gì khác biệt với quá khứ không?”

Có đại thần xì xào bàn tán.

Thuận Khải Đế thấy không có người trả lời, cười nói: “Chỗ khác biệt chính là ở chỗ rượu này!”

Nói xong trên mặt Thuận Khải Đế lộ vẻ đang suy nghĩ: “Rượu này tên là [Nữ nhi hồng], năm đó Cửu công chúa đầy tháng, trầm tự tay chôn trong rừng trúc ở ngự hoa viên. Hôm nay nữ nhi xuất giá, cũng đến lúc uống nó...”

Dứt lời, trên mặt Thuận Khải Đế liền thêm mấy phần buồn bã.

Lại nghe chúng đại thần đồng thanh khen: “Ngô hoàng thật đúng là có một mảnh tử phụ thành khăn!”

Thuận Khải Đế khoát tay áo, chợt chuyển sang Bùi Nguyên Tu nhẹ giọng nói: “Nhận Chi, con phải đối xử thật tốt với Cửu Nhi của ta đấy!”

“Thần tự nhiên sẽ bảo vệ như hai mắt của mình, quý trọng công chúa!” Bùi Nguyên Tu chấp tay nói.

“Con cũng đừng xưng thân, cưới nữ nhi của trẫm, con cũng là con rể trẫm, xưng hô này vẫn nên sửa lại thôi!”

“Vâng! Nhi thần tuân chỉ!” Bùi Nguyên Tu rất biết nghe lời.

Thuận Khải Đế hài lòng gật đầu.

Yến tiệc Cửu công chúa về thăm phụ mẫu, lời này của Thuận Khải Đế, còn có cả nữ nhi hồng kia, từ trong cung truyền ra khắp kinh thành.

Rất nhiều người cảm thán Cửu công chúa được sủng ái.

Cũng có nhiều người hâm mộ, đổ kỵ.

Trong đó, người tức giận bất bình nhất chính là Thất công chúa Cẩm Loan. Tháng trước thái y chẩn ra nàng ta có thai, tập tục cũ nói phụ nữ có thai không thể tới tân hôn, sợ đụng chạm, tất nhiên nàng ta không thể vào cung thêm trang, dự lễ.

Toàn một bụng ác độc mà không có chỗ xả.

Từ lúc Lung Nguyệt phải gả cho Tĩnh Bắc Vương mà không phải là Minh gia Ngũ công tử Minh Hiên, Cẩm Loan vẫn thầm hận không dứt, thẳng nói: Ban đầu nếu không phải phụ hoàng quyết định nội bộ để Minh Hiên làm vị hôn phu cho Lung Nguyệt, sao nàng ta phải gả cho tiểu tử biểu ca Tổng Minh Sinh vô dụng này, đều là Lung Nguyệt căn nhân duyên tốt của nàng ta.

Hôm nay, Lung Nguyệt gả cho măng phu Tĩnh Bắc Vương, tất nhiên là trời cao báo ứng, để nàng cả đời không chiếm được hạnh phúc.

Phụ hoàng cung chiều người nhiều hơn nữa thì thế nào, [Nữ nhi hồng] gì đó cũng không thay đổi được việc người biến thành vật hy sinh của quyền lợi hoàng gia.

Qua ba ngày tân hôn, huân quý công tử các phủ tới mời Bùi Nguyên Tu tới uống rượu, giao hảo với người khác cũng dần tốt hơn. Dù sao hắn có thể lấy nữ nhi Hoàng thượng sủng ái nhất, còn chưa bị đoạt binh quyền, lại chiếm cứ Bắc Cương, tất nhiên trong lòng mọi người đều là không tầm thường.

Còn Bùi Nguyên Tu thì có thể từ chối liền từ chối.

Hắn vất vả lắm mới cưới được thê tử vào cửa, còn không kịp thân thân thiết thiết, làm gì có thời gian rảnh rỗi mà xã giao!

Nhưng, Bắc Cương vốn là nơi gây nhiều chú ý, hôm nay hắn chỉ muốn giữ lấy Cửu Nhi trải qua những ngày có lão bà hài tử làm lò sưởi ấm đầu giường, cũng muốn người khác nể mặt, cuốn vào việc tranh giành của các phái.

Chỉ là, thiệp đưa tới hôm nay không thể không đi.

Người đưa thiệp mời chính là inh Thử, giữa hai người bọn họ cũng không thể coi là giao tình sinh mệnh, huống chi, hắn còn là biểu huynh của Cửu Nhi, nói thế nào thì cũng không thể không đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Trần thị Liên Bích tặng lễ ẩm ức. Người uống nước tự biết nước lạnh hay nóng

Bùi Nguyên Tu nhận thiệp của Minh Thử, hôm nay muốn tới Tự Hiên lâu uống rượu. Nguyệt sự của Lung Nguyệt vừa qua, trên người thoải mái liền muốn tới bên ngoại thăm mọi người một chút, vừa tiện cùng ra cửa với Bùi Nguyên Tu.

Sáng sớm, Bùi Nguyên Tu chuẩn bị lễ, phụng bồi Lung Nguyệt tới Minh phủ, mọi người dùng xong bữa trưa, cùng mấy người Minh Thử ra ngoài.

Lung Nguyệt dặn dò hần không cần tới đón, tự mình trở về phủ là được, hần có thể tận hứng, trở về muộn một chút cũng không sao.

Phụng bồi ngoại tổ phụ Minh lão thái sư chơi mấy ván cờ năm quân, lại nói chuyện với ngoại tổ mẫu và cữu mẫu một chút. Mấy biểu tỷ mới xuất gia, sẽ không trở lại, cho nên không gặp được.

Qua giờ Thân, Lung Nguyệt mới trở về phủ.

Ngày này vừa mới qua Kinh Chập, thời tiết dần ấm lại. Đêm qua mới có một trận mưa xuân, không khí rất mát mẻ.

Xe ngựa vào trong cổng Bùi phủ, sau khi Lung Nguyệt xuống, liền cho kiệu mềm đang đợi nàng lui xuống, bước từng bước theo gạch đá đi về phía Bích Thương viện. Nhìn chồi non mới nhú, cùng nụ hoa ngênh xuân đáng tỏa ra ánh vàng óng ánh, Lung Nguyệt cảm thấy tâm trạng mình cũng theo đó mà càng lúc càng tốt.

Cổng trong vốn cách Bích Thương viện không xa, chuyển qua hai khúc cong không tới mười mấy thước là thấy được cửa viện ngăn nắp, trên tấm biển trúc màu xanh, hai chữ 'Bích Thương' cứng cáp có lực, Lung Nguyệt nghe Bùi Nguyên Tu nói qua, hai chữ này là do tổ phụ của hần Bùi lão nguyên soái tự tay đề.

Suy nghĩ tới mấy ngày chung sống với Bùi Nguyên Tu, Lung Nguyệt chợt cười khẽ, ai biết được đường đường là Phiên Vương Bắc Cương lại có lúc dính người như tiểu hài tử như thế?

Chợt nhớ tới vỏ bọc quạt mấy ngày nay còn chưa thêu xong, nếu không nay còn không làm xong, hần là Bùi Nguyên Tu lại muốn gây có vô rồi rồi. Khóe miệng không nhịn được nâng lên một độ cong đẹp mắt, tăng nhanh bước chân đi về phía Bích Thương viện.

Lại thấy từ xa có một bóng dáng thướt tha đi tới.

Người nọ thấy Lung Nguyệt cách mình còn vài bước chân, tiến lên phúc thân hành lễ: “Tiểu lễ bái kiến công chúa điện hạ.”

“Ừ, miễn lễ đi!” Lung Nguyệt cảm thấy người này có chút quen mặt, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra, hỏi: “Người là người phương nào?”

“Tiểu nữ Trần Liên Bích, là biểu muội của Tĩnh Bắc Vương.” Lúc nói tới ba chữ 'Tĩnh Bắc Vương' kia âm thanh lại mang vài phần tình ý mềm mại.

Lung Nguyệt nhú mày một cái, không muốn nói thêm nữa, vòng qua người nàng ta, đi về phía Bích Thương Viện.

“Công chúa!” Trần Liên Bích thấy Lung Nguyệt không để ý tới nàng ta nữa, muốn rời khỏi, mà vật trong tay muốn đưa cho Đại biểu ca trong tay nàng ta còn chưa đưa ra, trong tình thế cấp bách, liền la lớn: “Công chúa! Đại hôn của Công chúa cùng biểu ca, tiểu nữ có chuẩn bị quà tặng, hôm nay đặc biệt đưa tới.” Dứt lời, bước lên hai bước, lần nữa cản bước Lung Nguyệt, cúi đầu, rất có quy củ đưa hai tay trình bọc y phục gấm vóc lên.

“Ừ!”

Lung Nguyệt đáp nhẹ một tiếng, Hoán Ngọc liền hiểu ý ẩn ý đưa tay ra nhận lấy nói: “Nô tỳ thay công chúa cảm ơn Biểu cô nương.”

“Đây là vinh hạnh của tiểu nữ, không nhận nổi tạ ơn của công chúa!” Trần Liên Bích như có lưu luyến liếc mắt nhìn Hoán Ngọc nhận bọc y phục, mặt lộ vẻ thẹn thùng, nói: “Công chúa có điều không biết, biểu ca tập võ từ nhỏ, có thói quen luyện công buổi sáng, tiểu nữ đặc biệt làm riêng cho biểu ca hai thân áo y...này...tiểu nữ lỡ lời, kính xin công chúa thứ tội!”

Trần Liên Bích chỉ nói một nửa liền vội vàng cáo lỗi, nhưng giữa lời nói cũng hiện rõ quan hệ thân mật giữa nàng ta cùng Bùi Nguyên Tu.

Sau khi Lung Nguyệt nghe xong, mắt phượng híp lại, nhú mày.

Mà bốn người Hoán Ngọc, nóng lòng thay chủ nhân, mắt đẹp càng thêm nâng cao, trong lòng không thoải mái.

Phàm là cô nương đứng đắn, chỉ là người thân mật mới may y phục, thế tử làm cho trượng phu, nữ nhi làm cho phụ thân, tỷ muội làm cho huynh đệ, nếu không thì chính là đại nha hoàn làm cho chủ tử mặc. Tuyệt đối không có nghe nói có vị biểu cô nương nào làm cho biểu ca.

Tuy công chúa nhà nàng có tình nghĩa từ nhỏ cùng nhau lớn lên với Minh Ngũ công tử, cũng chưa từng thêu cho hần một nửa cái hà bao.

Trần gia biểu cô nương này có ý gì? Thị uy, muốn danh phận? Thật sự là quá to gan rồi!

“Ừ, người có lòng rồi!”

Lung Nguyệt chỉ không biến sắc trả lời một câu, liền không để ý tới nàng ta nữa, xoay người vào Bích Thương viện.

Trần Liên Bích thấy mục đích đã thành, đồ tặng ra ngoài, cũng cho Lung Nguyệt thêm buồn phiền, liền không phục thấp làm thấp ngăn cản Lung Nguyệt nữa, trong lòng cười lạnh rồi đi. Người là công chúa thì sao, còn có thể ngăn cản ngu quân nạp người sao? Trước hết ly gián phu thê tân hôn, mới dễ dàng khiến ta làm việc sau đó.

Tất nhiên Lung Nguyệt không biết suy nghĩ trong lòng Trần Liên Bích, lúc nàng trở về trong viện, liền tìm ghế đá dài trong hành lang, dựa vào cạnh hiên

ngồi xuống, trong lòng không ngừng suy nghĩ.

Rốt cuộc Trần Liên Bích và Bùi Nguyên Tu có quan hệ như thế nào? Có nhi nữ thường tình gì đó không?

Nếu nói có, sao mấy ngày qua lại không nhìn ra được chút đầu mối nào.

Nhưng nếu nói không có, tuổi của vị Trần gia cô nương này cũng không còn nhỏ, còn nhớ rõ nhiều năm trước từng thấy nàng ta cùng gà trống Bùi Nguyên Tu bái đường. Khi đó nàng ta mới tới tuổi cập kê, đến tận bây giờ, nếu giữa hai người không có tình nghĩa, tại sao lại mặc cho thời gian tuổi hoa tốt nhất bị phí hoài?

Thật thật giả giả, giả giả thật thật, cùng lắm chỉ là một nữ nhân mà thôi, thu vào trong phòng là được. Nhưng Lung Nguyệt lại phát hiện mình thật sự không thể đại lượng mệnh mạng như mẫu thân của nàng được. Chỉ là vừa nghĩ tới đã cảm thấy như là có vật gì đó chặn ngang ngực, làm nàng khó chịu đến nỗi không ra lời, mà trước mắt cũng một mảnh mê mang...

Lúc Bùi Nguyên Tu từ Tự Hiền Lâu trở lại, vừa vào cửa lớn Bích Thương viện, xa xa nhìn thấy Lung Nguyệt khoác áo choàng sa tanh đỏ thắm cổ lồng thỏ màu trắng, lẳng lặng ngồi dựa vào hành lang đá, bóng lưng thấp thoáng phía sau cột đá, giống như tranh vẽ, lại khiến Bùi Nguyên Tu sinh ra vài phần hoảng hốt.

Hắn thấy ánh mắt Lung Nguyệt hư vô mờ mịt, không có tiêu cự, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn mang theo vẻ đau thương nhàn nhạt không nói rõ được, thật giống như chỉ cần hắn xê dịch ánh mắt, Lung Nguyệt sẽ theo gió trở về vậy.

Khiến Bùi Nguyên Tu nhanh chóng sai bước tới gần, cũng không kịp quán chỗ nào, có người khác hay không, chỉ ôm Lung Nguyệt trong lòng thật chặt, mới cảm thấy an tâm.

Mấy người Hoán Ngọc thấy vậy, tất nhiên là biết chuyện lạng lẽ lui ra, chỉ để lại một đôi tiểu phu thê.

Ngược lại Lung Nguyệt, bị hành động đột ngột này dọa trở về.

Y phục Bùi Nguyên Tu không dùng huân hương, chỉ có mùi nắng còn lưu lại lúc phơi, rất ấm. Mùi vị này tràn ngập vào khoang mũi, khiến lòng Lung Nguyệt vô cùng an ổn.

“Sao Vương gia lại về sớm như vậy?” Lung Nguyệt muốn từ trong ngực hắn thoát ra ngoài, dù sao cũng là ở bên ngoài, dù là viện của mình, nhưng vẫn có hạ nhân.

Bùi Nguyên Tu không có nàng có cơ hội cách xa, còn ôm Lung Nguyệt chặt hơn vài phần, nói: “Ừ, chỉ uống mấy ly trà, tán gẫu một chút, Minh Thúc liền bị người trong nha môn đột nhiên tới gọi đi. Ta cùng Minh Triệt, Minh Hiền nói vài chuyện, xong liền giải tán.”

Hắn không có nói, Minh Hiền vẫn như kiếp trước, trước khi đi dặn dò hắn nhất định phải đối xử thật tốt với nàng.

“Sao Cửu Nhi lại ngồi ở đây?”

“Hôm nay trời rất đẹp, liền ngồi trong viện này ngắm một chút.” Lung Nguyệt cong môi: “Lại nói, từ lúc tới viện này tới giờ, ta còn chưa từng cần thận đi dạo một chút.”

“Vậy hiện tại ta liền phụng bồi Vương phi đi dạo một chút nhé?” Bùi Nguyên Tu ôm Lung Nguyệt đứng dậy.

“Làm phiền Vương gia rồi!” Lung Nguyệt cười xinh đẹp, phúc thân.

Hai người cùng nắm tay, dọc theo hành lang đi tới sâu vào trong viện.

“Ngày đó, sửa chữa viện này vội vàng, chỉ kịp dời tới vài cây mai, khối đá, xây thạch đình, cũng là ủy khuất Cửu Nhi rồi.” Đi quanh viện một vòng, Bùi Nguyên Tu cùng Lung Nguyệt ngồi bên trong thạch đình.

“Làm sao thế được? Theo ta thấy viện từ như vậy mới có phong vị khác, quá mức xứng với Vương!” Lung Nguyệt nhìn Bùi Nguyên Tu cười nhạt, chợt nhớ tới một bài thơ của Lục Huệ Tâm ở Thanh Triều, vô cùng tương xứng với cảnh trí ở đây, cho nên mở miệng ra ngâm: “Sầu thạch hàn mai cộng kết lân, đình đình bất cải tứ thi xuân. Tu tri ngao tuyết lãng sương chất, bất thị phồn hoa đội lý thân. Nghênh hàn mạo thử lập sơn cương, tứ quý thông lung ngao bích thương. Mạn đạo vô hoa tranh tiểu lệ, trường thanh canh thắng nhất thì phương.”

Ngâm xong, Lung Nguyệt cửa đầu, nhìn Bùi Nguyên Tu, mắt phượng khẽ cong, nói: “Cái này chính là nói Vương gia!”

“Ta có tốt như nàng nói sao?” Bùi Nguyên Tu nhìn Lung Nguyệt.

Trước mặt tiểu nữ tử tài tình đầy người này khiến hắn tự mình cảm thấy xấu hổ, như bản, đột nhiên nhớ tới Minh Hiền, chỉ cảm thấy nếu Cửu Nhi gả cho người thi thư tài tình như vậy, mới là một đoạn tài tử giai nhân khiến mọi người ca tụng.

Trong lúc vô tình, liền mở miệng nói: “Gả cho người thô tục như ta là ủy khuất cho Cửu Nhi rồi.” Giọng nói mang theo vẻ áy náy cùng thương cảm. Hai kiếp, nhân duyên này đều là mình giành được. Nếu nói kiếp trước là hành động vô ý, thì kiếp này chính là dụng tâm mưu tìm.

“Vi sao Vương gia lại nói những lời này?” Chớp mắt một cái, lòng Lung Nguyệt chợt thấy mê man, chợt nhớ lại, dù giữa nàng cùng Minh Hiền chưa từng được công khai, nhưng, phàm là người có mắt nhìn đều hiểu rõ ý định của Thuận Khải Đế.

Biết được Bùi Nguyên Tu có thể hiểu lầm, vội vàng nắm lấy bàn tay to lớn của hắn, vừa gãi gãi, vừa nhẹ giọng nói: “Cuộc sống này sao cả đời có thể chỉ theo phong hoa tuyết nguyệt? Ngâm thơ vẽ tranh chỉ là thú tiêu khiển trong ngày thường mà thôi, nếu cả ngày ở chung với người chỉ biết khoe chữ, nghĩ đến cũng cả cảm thấy không thú vị rồi. Cũng không bằng một cương một nhu, tính tình hai người bổ khuyết cho nhau, cuộc sống như vậy mới có tư có vị. Vương gia cảm thấy thế nào?”

Dứt lời, Lung Nguyệt ngẩng đầu lên, mắt phượng nhìn về phía Bùi Nguyên Tu, lại nói: “Có câu, người uống nước tự biết nước lạnh hay nóng!”

Bùi Nguyên Tu sớm bị bàn tay nhỏ bé của Lung Nguyệt gãi đến tâm viên ý mãn, chỉ trong thoáng chốc liền hiểu đại khái lời nói của nàng, nhưng cũng đủ để khiến hắn vui vẻ không dứt, không ngừng gãi đầu trả lời: “Được!”

Giống như đột nhiên nhớ tới chuyện gì, cúi đầu khẽ hỏi bên tai Lung Nguyệt: “Nguyệt sự hết rồi?”

Chỉ câu này, lại khiến Lung Nguyệt vừa rồi còn vô cùng tự tại, trong nháy mắt cả người liền như thiêu như đốt, cả vành tai cũng thốn thốn biến thành hồng ngọc.

“Chàng! Chàng! Sao chàng lại hỏi...”

“Nàng nói xem?” Bùi Nguyên Tu cười hỏi.

Lung Nguyệt đứng dậy, giẫm chân một cái, cũng không thèm nhìn Bùi Nguyên Tu một cái, nâng váy chạy thẳng về phòng. Trong lòng bức mình, sao da mặt của nam nhân này lại có thể dày hơn tường thành như thế.

Bùi Nguyên Tu nhìn bóng dáng thướt tha đi xa, sờ sờ lỗ mũi, cười to hai tiếng, cũng đứng dậy, đuổi theo Lung Nguyệt về phòng.

Cất bước vào noon các, vừa nhìn phòng ngoài cũng không thấy bóng dáng Lung Nguyệt, biểu tiểu cô nương da mặt mỏng, tránh vào phòng trong rồi, mắt Bùi Nguyên Tu chứa đựng ý cười, nâng rèm bước vào bên trong.

Chỉ thấy lúc này Lung Nguyệt đang ngồi trên ghế quý phi, giả bộ như không có chuyện gì cảm vô quạt của hắn châm từng châm, cẩn thận thêu, nhưng mặt nhỏ vẫn hồng một mảng.

Bùi Nguyên Tu cười ngồi bên cạnh nàng, khẽ đặt cảm lên bờ vai nhỏ gầy của Lung Nguyệt, sau đó giữ chặt hông của nàng, nhỏ giọng nói: “Tức giận sao?”

Hơi thở ấm áp thổi qua tai Lung Nguyệt, khiến lông mày trên người nàng dựng lên, khiến mặt vừa mới trở về bình thường một chút trong nháy mắt lại hồng rực.

Thấy vậy, Bùi Nguyên Tu không phúc hậu cười thật lớn.

Lại khiến Lung Nguyệt từ ngượng ngùng biến thành bức mình, rồi sau đó ác tâm trong lòng nảy sinh, ném vật may vá trong tay sang bên cạnh, dùng hai tay chạm vào hông Bùi Nguyên Tu một cái, nhéo một cái.

Tiếc rằng Bùi Nguyên Tu da dày thịt béo, cũng không cảm thấy đau, chỉ ôm Lung Nguyệt cười đến hăng hái hơn nữa.

Lung Nguyệt quyết định không so đo với hắn nữa, nếu không người thua thiệt vẫn là mình. Mặc kệ hắn cười, mình cảm vô quạt tiếp tục thêu.

Mà bọc quần áo trên bàn lại khiến Bùi Nguyên Tu chú ý, hắn thu nụ cười, hỏi: “Cái này là vật gì?”

“Trần biểu cô nương đưa quà.” Nhớ tới Trần Liên Bích, lòng Lung Nguyệt liền cảm thấy không vui.

Bùi Nguyên Tu mở ra xem một cái, rồi sau đó gọi Hoán Ngọc vào, nói: “Đưa bọc y phục này cho Bùi Tiểu, để cho hắn xử lý.”

Hoán Ngọc do dự một chút, đưa hai tay ra nhận lấy, lên tiếng: “Nô tỳ tuân mệnh.” Nhưng người lại đứng ở đó không động đậy. Trong lòng phỏng đoán, Vương gia có ý gì? Đưa cho Bùi Tiểu, giữ lại lúc ở ngoài viện có thể tắm rửa sao?

Mặc dù trong lòng Lung Nguyệt có suy nghĩ, nhưng thấy Hoán Ngọc đứng bất động ở đó, e là sẽ đã thương thể diện của Bùi Nguyên Tu, cảm thấy không sai khiến được tỷ nữ của mình, nói nhỏ: “Hoán Ngọc, Vương gia phân phó em chuyện gì? Còn không đi làm?”

“Nô tỳ thất thần, Vương gia thứ tội!” Hoán Ngọc phúc thân, liền muốn đi ra ngoài, lại nghe Bùi Nguyên Tu nói: “Nói cho Bùi Tiểu vẫn như trước kia, y phục bên trong cho hắn muốn vứt đi, hay là cho người khác, hay là sửa rồi tự mặc, tự xem rồi làm là được!”

“Dạ!”

Nghe Bùi Nguyên Tu nói như vậy, Hoán Ngọc đáp tiếng này vô cùng dứt khoát, lại khiến Bùi Nguyên Tu thâm buồn cười. Kiếp trước hắn liền hiểu được, mấy nha đầu bên cạnh Cừu Nhi rất bảo vệ chủ tử, nếu không phải như thế, Bùi Đại, Bùi Tiểu cũng không vì bản thân, mà cuối cùng bị thể nhi ly tán.

Những lời này Bùi Nguyên Tu chính là cố ý nói cho Lung Nguyệt nghe, nếu dựa vào tính tình bình thường thì hắn sẽ không nói cặn kẽ như thế. Nhưng có day dò của kiếp trước, trong lòng hắn hiểu được, tình nghĩa thế nào cũng không chịu được ly gián, hiểu lắm.

Mặc dù Cửu Nhi hiểu biết đại lượng, nhưng cũng suy nghĩ trước sau chu toàn, kiếp này hai người khó khăn lắm mới có một đoạn khởi đầu tốt, không thể để trong lòng nàng tích lũy chuyện không vui, phá hủy phần thân mật còn chưa chặt chẽ này.

Bùi Nguyên Tu làm như vậy, Lung Nguyệt tự nhiên hiểu được, là hắn nói với mình, hắn vô ý với Trần biểu muội.

Dù chỉ là lời nói một phía của hắn, nhưng Lung Nguyệt lại nguyên ý tin tưởng hắn. Theo tính tình của Bùi Nguyên Tu, một chính là một, hai chính là hai, nếu thật sự có tình với Trần Liên Bích, sẽ không giấu đầu lòi đuôi, che che giấu giấu.

Buổi chiều.

Dùng xong bữa tối, Lung Nguyệt dựa vào cột giường, làm xong vỏ bọc quạt cho Bùi Nguyên Tu.

Còn Bùi Nguyên Tu ngồi trên bàn, tay cầm quyển sách, nhưng đôi mắt lóe sáng lại khóa chặt trên người Lung Nguyệt, thẳng đến mức thấy nàng cảm thấy vô cùng không được tự nhiên.

Lúc Đào Châu mang trà vào, nhìn chòng chọc Bùi Nguyên Tu hồi lâu, đến lúc đi ra không nhận được nói: “Vương gia, ngài cầm ngược sách rồi.”

“Khụ khụ! Ủ! Người ra ngoài đi!” Bùi Nguyên Tu háng giọng một cái, lúng túng nói.

Đội Đào Châu phúc thân ra ngoài, Lung Nguyệt liền bật cười.

Coi như Bùi Nguyên Tu mất hết mặt mũi rồi, nghiêm mặt, nói: “Đây là nha hoàn tốt của nàng!”

“Vương gia tha lỗi, Đào Châu là người tính tình thẳng thắn, sẽ không quanh co lòng vòng, đại nhân ngài đừng chấp tiểu nhân, đừng chấp nhặt với nàng!” Lung Nguyệt thấy Bùi Nguyên Tu đen mặt, cho là hắn thật sự tức giận, dù sao cũng là ở cổ đại, quan trọng nhất với nam nhân chính là thể diện, vội vàng nói đỡ cho Đào Châu.

Bùi Nguyên Tu đặt sách trong tay xuống bàn, thông thả bước tới trước người Lung Nguyệt, sau đó cầm đồ thêu trong tay nàng, đặt xuống. Rồi sau đó nhào tới, đặt Lung Nguyệt nằm xuống giường, hai tay đặt bên hông nàng, cù cù, vừa nói: “Còn dám cười ta? Hả? Dám cười ta?”

Có câu nói: Ngựa thịt có nhiều người thương.

Lung Nguyệt liền ứng với lời này, rất sợ bị cù. Cười khanh khách, lại bị Bùi Nguyên Tu giữ chặt, không có chỗ tránh, không có chỗ trốn, đành phải thở hổn hển xin tha.

Một phen cười đùa, hai người thở hổn hển bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lung Nguyệt đỏ thắm, cùng với đèn lưu ly càng làm nổi bật vẻ kiều diễm ướt át.

Miệng nhỏ nhắn đỏ hồng khẽ nhếch lên, áo quần có chút xốc xếch, ngực phập phồng, khiến Bùi Nguyên Tu nhìn đến tâm viên ý mãn, liềm mạng gạt màn che, cúi người, lần nữa áp tới trên người Lung Nguyệt.

“Vương gia... Còn chưa rửa mặt...”

“Lát nữa cũng phải tắm... còn mặt... không cần...”

Âm thanh đứt quãng bên trong màn uyên ương truyền ra.

Nhưng lúc Bùi Nguyên Tu động tình nhất đột nhiên ngừng lại...

“Vương gia?”

Lần gọi này là Lung Nguyệt không biết làm sao.

“Cửu Nhi...” Bùi Nguyên Tu hít một hơi thật sâu, thờ dốc nói: “Chúng ta không muốn hài tử được không?”

“A? Vương gia...”

Lung Nguyệt bị lời nói điên cuồng của hắn làm cho không hiểu ra sao, chỉ mở to đôi mắt dày sương mù nhìn hắn, giống như thú nhỏ lạc đường.

“Không phải ta không muốn để nàng sinh hài tử của chúng ta...” Bùi Nguyên Tu cho là Lung Nguyệt hiểu lầm: “Chỉ là hôm nay nàng còn nhỏ, chúng ta đợi hai năm nữa, được không?”

Kiếp trước, hài tử thứ nhất của bọn họ chính là trong tháng đầu tân hôn này liền tới không hề báo trước, lúc trở về Bắc Cương, xe ngựa mệt nhọc, một đường lác lác, lúc bọn họ biết được nàng có thai, cũng là lúc bỏ lỡ đứa bé này.

Tuổi Cừu Nhi vẫn còn nhỏ, lại mất một đứa bé, tự nhiên là đã thương thân thể, điều lý một thời gian lâu, mới có thể có lại được, chỉ tiếc đứa bé kia vẫn là không có duyên với bọn họ...

Bùi Nguyên Tu sợ! Sợ ác mộng kiếp trước tái diễn.

Lúc này nhớ tới, cũng khiến động tình đang rục rịch góc đầu của hắn bị dọa lui về.

Lung Nguyệt nghe Bùi Nguyên Tu nói như vậy, nhẹ nhàng gật đầu. Hắn nói rất có lý. Dựa vào nàng là người hiện đại khoa học thông thường mà nói, tuổi như nàng thật sự không nên có thai, với con, hay với mẫu đều không tốt!

Chỉ là, phải ngừa thai như thế nào?

Nói tới canh tránh thai của thời đại này, được tính thuộc hàn, còn chứa một lượng thủy ngân rất nhỏ, dùng lâu dài chính là đoạn tử tuyệt ton, cũng có người ngay cả mạng của mình cũng phải vứt bỏ.

Về phần phương pháp của nam tử?

Nàng thật sự không biết, ở hiện đại từng nghe nói qua ruột dê gì đó, bong bóng cá để bên ngoài, chỉ là Bùi Nguyên Tu chịu không?

Lung Nguyệt đang trầm suy nghĩ, lại nghe Bùi Nguyên Tu nói: “Ta hiểu được, dùng thuốc hại thân, ta sẽ...”

Sẽ như thế nào?

“Ta không nhận được...” Bùi Nguyên Tu có chút ảo não nói.

“Vậy thì thuận theo tự nhiên được không?” Lung Nguyệt sợ đã thương tôn nghiêm đại nam nhân của Bùi Nguyên Tu, dù sao ở cổ đại, hắn có thể vì mình mà nghĩ nhiều như thế đã là không dễ, chỉ thầm cười trong lòng, không ngờ, Bùi đại tướng quân, Tĩnh Bắc Vương còn có lúc đáng yêu như vậy.

“Được! Thuận theo đương nhiên là tốt!” Bùi Nguyên Tu cảm thấy như được đại xá, trong lúc bất thời lại long tinh hổ mãnh, khiến Lung Nguyệt luôn miệng xin tha, cũng không bỏ qua...

Tự nhiên là một màn gió xuân uyên ương vô cùng lấp lánh...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Đòi đồ cưới, Công chúa lại điêu ngoa. Lão phu nhân Trần thị hoảng sợ

Gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý.

Đối với mấy vị thân thích đang lo lắng của Bùi phủ, tất nhiên Lung Nguyệt đã quyết định chủ ý, phô trương dáng vẻ kiêu căng cậy mạnh của công chúa tới cùng.

Bùi lão phu nhân cùng Trần thị thấp thòm từ sáng sớm, ngay cả điểm tâm cũng không yên ổn mà dùng.

Lúc này thấy Lung Nguyệt dẫn một đám người hung hăng hùng hổ vào Vinh Thọ đường, có trận hạ mã uy vài ngày trước, tất nhiên không dám chậm trễ, vội vàng ra đón.

Lung Nguyệt gật đầu với hai người kia một cái, coi như là lễ phép đáp lại.

Sau đó liền vào phòng khách, ngồi lên chủ vị.

“Ta cũng là vô sự bất đắc tam bảo điện(1), chán hẳn hôm qua Định Thụ đã nói rõ với lão phu nhân rồi.” Lung Nguyệt nói ngay vào điểm chính.

(1) Không có chuyện sẽ không tới điện tam bảo.

“Lão ầu Tà công chúa thưởng huyết yến!” Bùi lão phu nhân cũng không nhận chuyện đồ cưới.

“Lão phu nhân đa lễ!” Lung Nguyệt cười cười, nháy mắt với Hoán Ngọc.

Hoán Ngọc ngay lập tức lấy tờ danh sách từ trong tay áo mở ra, trình tới trước mắt lão phu nhân, nói: “Lão phu nhân, đây là danh sách đồ cưới của công chúa nhà chúng ta nhận từ Thuận Thiên phủ đưa tới, phía trên này có đại ấn phủ nha không thể làm giả, lão phu nhân có cần kiểm tra thêm một lần không?”

Bùi lão phu nhân nhìn lướt qua tờ danh sách, vội nói: “Không cần, không cần!”

“Vây thì tốt, tiết kiệm chuyện vụn vặt, vào thẳng vấn đề chính thôi!” Lung Nguyệt nhận trà Tiền Bích đưa lên, nhấp một ngụm.

“Chuyện này...” Bùi lão phu nhân hơi do dự, cho Trần thị bên cạnh một ánh mắt.

Lại nghe Trần thị nói: “Theo tục tập cũ, dâu mới vào cửa một tháng không cần xử lý công việc, công chúa vẫn là tân hôn, không bằng qua một thời gian nữa?”

Đây là kế sách kéo dài hôm qua nàng ta cùng Bùi lão phu nhân vắt hết óc mới nghĩ ra được. Hai người nghĩ, Thụy Mẫn công chúa là người được nuông chiều từ nhỏ mà lớn lên, đối với chuyện gì cũng là nhiệt tình ba ngày, sau đó sẽ vất ra sau gáy. Hôm nay mới vào cửa chưa được một tháng đã đòi đồ cưới, hẳn là do Bùi Nguyên Tu xúi giục. Đợi qua một thời gian thì nàng cũng quên chuyện này vào quá khứ thôi.

“À? Còn có những chuyện này sao?” Lung Nguyệt cười như không cười nhìn Trần Thị, lại híp mắt phượng, trong nháy mắt cả người phát ra sát khí, khiến cả người Trần thị phát lạnh, rụt cổ một cái.

Lại nghe Lung Nguyệt nói: “Sao ta lại không biết Đại Chiêu quốc còn có luật lệ như vậy? Nhì?”

Âm thanh “nhì” cuối cùng kéo thật dài, nếu Bùi Nguyên Tu ở chỗ này, chắc chắn sẽ phát hiện âm thanh này cực kỳ giống dấu hiệu trước lúc tức giận của Thuận Khái Đế.

“Quả...quả thật không có luật lệ này...” Bùi lão phu nhân vội vàng giảng hòa.

“Ừ! Nếu như vậy thì còn chờ gì nữa?” Lung Nguyệt khẽ cong môi, cười nhưng không đạt đáy mắt.

“Làm phiền lão phu nhân phải quản sự ma ma theo nô tỳ tới khó phòng kiểm tra lại đồ cưới!” Hoán Ngọc phúc thân với Bùi lão phu nhân, sau đó đứng thẳng như cây tùng trước mặt bà ta. Giống như người không lên tiếng, ta sẽ tiếp tục đứng như vậy.

“Đồ...đồ cưới để trong khó phòng lâu ngày chưa từng chạm qua, e là bên trong dơ dáy bẩn thỉu, làm bẩn Hoán Ngọc cô nương.” Trần thị kiểm tra kỹ cùng(2).

(2) ý chỉ người có chút năng lực nhưng đã dùng hết.

“Lời này không đúng rồi, ta là nô tỳ phục vụ chủ tử, sợ gì dơ dáy bẩn thỉu đâu!” Nói xong, mấy người Hoán Ngọc khẽ nở nụ cười. Giống như lời nói của Trần Thị là chuyện cười thiên hạ vậy.

“Cái này...” Bùi lão phu nhân do dự.

“Sao? Lão phu nhân có lời nào khó nói sao?” Lung Nguyệt ngược mắt quét bà ta một cái, rồi sau đó nhẹ nhàng vuốt khóa trường mệnh vàng ròng khảm bảo ngọc trước ngực mình, trên mặt giống như không kiên nhẫn chờ bà ta trả lời.

“Không có, không có, vậy để Hoa ma ma theo Hoán Ngọc cô nương đi thôi!” Bùi lão phu nhân thấy dáng vẻ sắp nổi cáu của Lung Nguyệt, tất nhiên biết được, nếu chọc vị tổ tông này nóng mắt, các nàng liên không chịu nổi, vội vàng phái bà tử đặc lực bên ngoài ra ngoài.

“Ừ, như vậy tốt nhất!” Lung Nguyệt khẽ vuốt cằm, chuyển sang dặn dò Hoán Ngọc: “Em cùng Đào Châu dẫn theo 10 tiểu nha đầu, đi theo Hoa ma ma đi.”

Hoán Ngọc, Đào Châu phúc thân, rồi lại nghe Lung Nguyệt nói: “Từng món từng món đồ cưới phác họa trên danh sách, một món không được bỏ sót! Còn có hư hao gì cũng phải tra cẩn thận!”

“Vâng!” Hoán Ngọc, Đào Châu dẫn 10 tiểu nha đầu theo Hoa ma ma tới khó phòng.

Mà lúc này Trần thị điên cuồng ra dấu nháy mắt với Bùi lão phu nhân, trong lòng vô cùng hốt hoảng. Đồ cưới của mẫu thân Bùi Nguyên Tu bị các nàng đưa cho rất nhiều người, có mấy tấm tranh chữ trên quý cũng bị Bùi Viễn mang đi bãi phóng tiên sinh Quốc Tử Giám.

Công chúa dựa vào lần này thẩm tra đôi chiếu không phải là...

Bùi lão phu nhân cùng nàng ta trao đổi ánh mắt, cũng là nóng nảy.

Nhưng gặp phải “nữ phách vương” dầu muối không ăn này thì có thể làm thế nào?

Lúc tâm hai người như có trăm trăm đâm vào, bỗng nghe Lung Nguyệt nói: “Trong khó phòng đều là vật chết, còn sổ sách điền trang cùng cửa hàng hồi môn ở đâu?”

“Ở đây, đều ở đây! Công chúa muốn xem qua?” Nghe nói chuyện sổ sách, Bùi lão phu nhân lại không còn lo lắng như lúc nãy nữa. Bạc lãi từ điển trang cùng cửa hàng hồi môn, các nàng tham ô không ít, có điều ngoài mặt cũng động chút tay chân. Dù có chút vấn đề, nhưng được cung chiều từ nhỏ, không biết công chúa nhìn sổ sách như thế nào? Còn nữa, sổ sách này nói ít cũng đến mười mấy rương, nhìn cũng khiến nàng thấy phiền.

“Dĩ nhiên muốn xem!” Lung Nguyệt khế con môi, đỡ tay Dịch Thúy đứng dậy, nói: “Kể cả sổ cái, sổ nhỏ, hay chuyện nước chảy mỗi ngày cũng phải mang tới trong viện của ta! Ngày hôm nay trước khi thấp đèn đều phải mang tới!”

Nói xong, không nhìn hai người, đi tới cửa.

Đưa Lung Nguyệt đi, Bùi lão phu nhân giống như một lá, đỡ tay Hương Tú ngã lệch trên giường.

Trần thị vội vàng ngồi bên cạnh bà ta, uống mạnh một ngụm trà, nói: “Mẫu thân, đồ vật trong kho phòng?” Đồ vật này nọ trong kho phòng nàng ta động vào không ít đâu!

Bùi lão phu nhân cho người làm lui, nhẹ giọng nói: “Từ lúc nghịch tử lão đại này phong Vương, ta đã liệu được đến ngày này, đầu năm trước liền sai người lên tìm người khác tùy tiện kiểm đồ giống như vậy, quá quý trọng cũng làm già, chỉ là vẫn thiếu một chút.”

Trần thị nghe xong thờ phào một cái, nhưng cũng chỉ trong chớp lát, vội vàng nói: “Thụy Mẫn công chúa thường thấy đồ tốt, hẳn là nhãn lực đại nha hoàn bên người nàng cũng không kém bao nhiêu đâu, không biết có thể che giấu không nữa. Còn có chuyện sổ sách...”

Bùi lão phu nhân khoát tay, nói: “Chuyện sổ sách bản thân ta không lo lắm, nàng ta chỉ là tiểu cô nương, ở trong cung nuông chiều lớn lên, cuộc sống hàng ngày nhất định là phong hoa tuyết nguyệt, sao có thể hiểu được mấy chuyện tục tằn như vậy. Chỉ là vật trong kho phòng, ta thật sự có chút lo lắng!”

Trước bữa tối, mười mấy rương sổ sách mang tới Bích Thương viện.

Lung Nguyệt sai người thu thập gian phòng phía tây, đặt sổ sách vào, chỉ rút trong đó hai bản, nhìn một lúc liền buông tay.

Phương pháp ghi sổ của cô nhân thật kém thông minh, mới nhìn được một lúc, Lung Nguyệt đã choáng đầu hoa mắt, trong lòng tính toán, nếu tới Bắc Cung, nếu tùy nàng quản lý sổ sách, nhất định phải đổi đồng sổ sách này thành kiểu thu chi rõ ràng chi tiết mà mình quen thuộc.

Lúc Bùi Nguyên Tu trở lại Bích Thương viện không tìm được Lung Nguyệt, hỏi thăm hạ nhân mới biết, Lung Nguyệt ở gian phía Tây.

Vén rèm đi vào, liền thấy lông mày lá liễu của nàng đang nhíu lại, tay ngọc thon thon đang cầm quyển sách, lúc có lúc không liếc nhìn.

Môi mông của Bùi Nguyên Tu khẽ nâng lên, kiếp trước Cửu Nhi cũng không thích nhìn đồng sổ sách rồi rắm này.

“Đây là sổ sách của hàng hồi môn của tiên mẫu?” Bùi Nguyên Tu rút sổ từ trong tay Lung Nguyệt, ngồi bên cạnh nàng nói: “Nếu cảm thấy phiền thì không nhìn nữa là được!”

“Vương gia!” Lung Nguyệt thấy Bùi Nguyên Tu liền cong cong mắt phượng: “Thật sự rất phiền, còn nhìn đến ngất.” Cầm lại quyển sổ từ tay Bùi Nguyên Tu, lại cười nói: “Ta cũng chỉ tùy tiện xem một chút thôi, chuyện kiểm tra tự có người đi làm.” Nói xong còn bĩu môi.

Bùi Nguyên Tu theo nàng đi qua xem, thấy ở phòng trong, hai vị ma ma giáo dưỡng từ trong cung theo Lung Nguyệt tới đang cầm bàn tính, cực kỳ nghiêm túc kiểm tra đối chiếu. Chợt nhớ lại, kiếp trước cũng như vậy, lúc ở Vương Phủ Bắc Cung Cửu Nhi quen không để ý tới mấy sổ sách này, cũng là ma ma bên cạnh xử lý, sau Cửu Nhi lại lệnh các nàng chép sổ sách lại thành đáng vẽ kỳ quái rồi mới bắt đầu xử lý. Có điều kiểu sổ sách đó lại có thể khiến người khác vừa mới nhìn cũng có thể hiểu ngay, rất đơn giản. Kiếp này hẳn cũng từng muốn để phòng thu chi Vương phủ làm theo như thế, nhưng lại rất mơ hồ.

Bùi Nguyên Tu cười nhẹ gõ trán Lung Nguyệt, nói: “Thì ra là nàng lười biếng, uống công gia thương nàng!”

“Nào có? Vương gia vẫn phải thương ta, hôm nay Cửu Nhi lại làm công chúa kiêu căng điều ngoa một lần đấy!” Lung Nguyệt bắt tay hắn hoạt bát cười một tiếng.

“Cũng đúng, Cửu Nhi cực khổ, muốn gia thương gì nào?” Dứt lời, Bùi Nguyên Tu mập mờ cúi đầu nói bên tai Lung Nguyệt, một luồng khí ấm áp xông thẳng vào tai nàng, làm Lung Nguyệt rụt cổ lại, sáng giọng: “Vương gia tự trọng!”

“Gia không đủ nặng? Là người nào đem qua nói...” Bùi Nguyên Tu lại cúi bên tai nàng cười nói.

“Ôi! Vương Gia!” Lung Nguyệt vội vàng vờn tay che miệng Bùi Nguyên Tu, mặt nhỏ nhún đỏ bừng, không để hắn nói tiếp.

Bùi Nguyên Tu nén cười.

Lung Nguyệt cũng có thể cảm nhận được lồng ngực của hắn đang chấn động không ngừng.

Lại oán trách hắn một lần, hằm hừ nói: “Không nói với chàng nữa! Không đứng đấy!”

Thấy Lung Nguyệt xấu hổ, giống như nổi cáu, Bùi Nguyên Tu vừa muốn mở miệng dỗ nàng, liền nghe bên ngoài có tiểu nha hoàn nói: “Hoán Ngọc tỷ tỷ, Đào Châu tỷ tỷ đã về rồi!”

Lung Nguyệt vừa nghe, cách rèm gọi các nàng vào, hỏi: “Khố phòng kiểm tra thế nào?”

“Bẩm Vương gia, Vương phi. Khố phòng rất loạn, rất nhiều món đồ là đồ giả, đáng tiếc nhất chính là tranh chữ, có bốn đại tác phẩm danh gia đều bị bọn họ tham ô rồi.” Hàn Ngọc cùng Đào Châu theo Lung Nguyệt từ nhỏ, tất nhiên hiểu được nàng quan tâm vật gì nhất.

Lung Nguyệt cùng Bùi Nguyên Tu nghe xong gần như cùng nhủ một lúc.

Lại nghe Hoán Ngọc nói: “Ngược lại thâm xuân son nguyệt đồ Bùi Nhị gia nói bị trộm ngày đó vẫn ở trong khố phòng.”

“Ừ! Chắc là do lão phu nhân biết chúng ta sẽ tìm bà ta đòi đồ cưới, nói vậy để có lý do tìm đồ đã tham ô trở về. Nếu không tìm được, liền tìm đồ có dáng vẻ tương tự cho vào để thật giả lẫn lộn.”

Lung Nguyệt nghe xong gật đầu, đôi mắt đen láy xoay chuyển, đột nhiên hỏi: “Trừ những thứ này, còn nhìn ra vấn đề gì khác không?”

“Cái này...” Đào Châu suy nghĩ một chút rồi nói: “Còn có mấy món đồ quý giá lớn, ta nhìn cảm thấy có chỗ không hợp lý, nhưng không biết diễn tả thế nào!”

“Đúng vậy!” Hoán Ngọc gật đầu khẳng định.

“À?” Lung Nguyệt liếc mắt nhìn Bùi Nguyên Tu, cười như tiểu hồ ly, nói: “Vương Gia, ngày mai cho Bùi Tiểu tìm một thợ kim hoàn tới được không?”

Bùi Nguyên Tu gật đầu, đương nhiên hẳn hiểu trong lòng Lung Nguyệt đang tính toán gì, nói: “Mấy ngày này, Bùi Tiểu đều do nàng sai khiến!”

“Vậy thì tốt! Cừu Nhi cảm ơn Vương gia!” Lung Nguyệt cười phúc thân, lại quay đầu nói với Hoán Ngọc, Đào Châu nói: “Hai người các em một mối nửa ngày, hôm nay không cần bên cạnh ta hầu hạ nữa, trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt, vất vả rồi!”

Hoán Ngọc, Đào Châu cảm ơn, lui ra ngoài.

Dùng xong bữa tối, phu thê hai người về phòng, Lung Nguyệt ngồi cách xa Bùi Nguyên Tu một chút, hỏi: “Về chuyện đồ cưới, Nhận Chi có tính toán gì không?”

Bùi Nguyên Tu nhìn dáng vẻ tránh né mình của nàng, khẽ cười nói: “Mọi chuyện đều do Cừu Nhi làm chủ.”

Lung Nguyệt nháy nháy mắt nói: “Thật sao?”

“Thật!” Bùi Nguyên Tu dút lời, tiến sát lại, ôm chặt Lung Nguyệt.

“Theo ta thấy, muốn tìm toàn bộ đồ cưới về sẽ rất khó khăn!” Lung Nguyệt từ chối tượng trưng hai cái. Bùi Nguyên Tu này quá dính người rồi, vội lại hấn dựa gần thế này dễ khiến đầu óc mình không có cách nào suy nghĩ bình thường: “Vương gia chỉ muốn thu hồi đồ cưới của mẫu thân, có bao nhiêu thu bấy nhiêu, hay là còn muốn chinh người một phen?”

Nói về tiền mẫu, Bùi Nguyên Tu nghiêm nghị hấn lên: “Đồ cưới của mẫu thân với ta là đề niệm tưởng. Còn về phần đám người kia, toàn bộ đều dựa vào hứng thú của Cừu Nhi thôi!”

Vừa rồi thấy Lung Nguyệt cùng hai nha đầu Hoán Ngọc, Đào Châu nói chuyện đồ cưới đều mang dáng vẻ cười cười cùng hơi giảo hoạt, giống như mèo đang vờn chuột vậy. Bùi Nguyên Tu cảm thấy, có lẽ là khuê phòng tinh mịch, nhóm người ở Bùi phủ này, cũng thành chỗ cho nàng giải buồn mà thôi.

“Ngày nào chúng ta lên đường về Bắc Cương?” Lung Nguyệt đột nhiên hỏi. Mấy ngày nay nàng nhìn Bùi Nguyên Tu vì xử lý chuyện Bắc Cương mà ngày càng bận rộn, nhớ tới hẳn là chúa tể một phương, ở kinh thành lâu như vậy, nhất định là có rất nhiều chuyện đợi hắn về xử lý.

“Cái này...” Bùi Nguyên Tu có hơi do dự, muốn đợi nguyệt sự của Cừu Nhi qua, xác nhận nàng có hi sự hay không mới định ngày lên đường. Chuyện sinh non kiếp trước vẫn là tiếc nuối cùng đau đớn nhất trong lòng hắn: “Đợi qua lễ Phật đản được không? Chúng ta tới Hoàng Giác tự xem lễ xong sẽ lên đường!”

“Toàn bộ đều do Vương gia làm chủ!” Lung Nguyệt gật đầu một cái, bỗng nhiên như nghĩ tới chuyện gì đó, hỏi: “Ta còn chưa tới thăm bên ngoại nữa!” Trước khi nàng xuất giá đã tìm hiểu gia thế của Bùi Nguyên Tu, tự nhiên biết được lúc hắn còn trẻ nhận không ít chiếu cố từ bên ngoại, tình cảm cũng không tầm thường. Nếu không phải như thế, trước lúc phong Bùi Nguyên Tu làm vương, phụ thân sẽ không triệu một nhà bên ngoại vào kinh làm con tin.

“Mấy ngày nữa thôi!” Bùi Nguyên Tu rất cảm động với dụng tâm của Lung Nguyệt. Kiếp trước cũng thế, hết sức tôn trọng người quan trọng bên cạnh hắn. Nghĩ đến, dựa vào thân phận công chúa tôn quý của nàng, nàng hoàn toàn không cần đi gặp bên ngoại hắn. Chỉ là, mấy ngày trước cừu cừu của hắn mới thoát thân từ án muối Giang Nam ra ngoài, dù nói trong đại lao không bị khát khe, khe khát, nhưng cũng đã có tuổi, trải qua chuyện này cũng cần nghỉ ngơi, hồi phục điều dưỡng mấy ngày.

Lung Nguyệt cũng nghĩ tới chuyện cừu cừu hắn bị liên lụy vào án muối, thông cảm nói: “Đã vậy, liền nghe theo sắp xếp của Nhận Chi thôi!”

Chuyển ngày khác, Lung Nguyệt liền lệnh cho Bùi Tiểu ở trong kinh thành tìm bốn năm chương quỹ cửa hàng đồ quý.

Hành động này khiến Bùi lão phu nhân nhận được tin liền choáng đầu hoa mắt ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Lão phu nhân làm việc trái lương tâm trúng gió. Sợ đại lao kẻ trộm Trần thị nhận phạt

Trong lúc nhất thời nha hoàn bà tử Vinh Thọ đường đều nhốn nháo hoảng loạn.

Nhận được tin, lúc Lung Nguyệt cùng Bùi Nguyên Tu chạy tới thì Trần Thị, Bùi Viễn, Trần Liên Bích, còn có một nhà mấy ngày gần đây ở trong phủ tổng tiền thân thích đợi ở thiên sảnh lão phu nhân.

Bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, Lung Nguyệt cũng không giả bộ đáng vẻ đại công chúa, mà, trong nhà trưởng bối bị bệnh, nếu vẫn bối trang điểm lộng lẫy không phải là để người mượn cố sao? Cho nên Lung Nguyệt chỉ mặc một váy tăn hoa nghênh xuân như ý vàng nhạt, áo khoác vàng hơi đỏ thêu hàn mai, giày vải, búi tóc đơn giản, đeo hai cây trâm vàng ròng chạm rồng khảm ngọc hoa nghênh xuân, trên tai đeo khuyên tinh xảo cùng kiểu dáng, trước ngực đeo khóa trường mệnh tơ vàng chuỗi ngọc.

Để lộ ra khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn, không thoa son phấn, mi không vẽ mà xanh, môi không nhuộm mà đỏ, đôi mắt trong lúc không chú ý ngó nhìn xung quanh hiện rõ ràng vẻ thoát trần linh động. Không thấy vẻ đoan trang tôn quý, cao không thể chạm lúc mặc triều phục công chúa.

Được Bùi Nguyên Tu cao đại kiện thạc, chi lan ngọc thụ(1) đứng bên cạnh, cũng nhiều thêm mấy phần như chim nhỏ yếu ớt nép vào người khác.

(1) ý chỉ là cao lớn, ưu tú.

Khiến Bùi Viễn ngồi trong sảnh nhìn đến sững sốt, trong lòng sinh ra cảm xúc chua xót khó tả. Nhìn lại Bùi Nguyên Tu, trong ánh mắt lại thêm mấy phần bén nhọn cùng không cam lòng. Vì cái gì, người tốt đẹp như vậy lại để cho một người nằng phu thô kệch như vậy cưới được!

Từ lúc Lung Nguyệt gả vào Bùi phủ, Bùi Viễn từng mấy lần từ xa bồi hồi ở bên ngoài Bích Thương viện, chỉ muốn một lần có thể gặp mặt lúc nàng ra ngoài. Phần ý định không thể nói rõ được này, chính hắn cũng cảm thấy buồn cười. Nhưng Lung Nguyệt lại rất ít khi ra khỏi viện, dù có mấy lần ra cửa ít ỏi, cũng có Bùi Nguyên Tu đi cùng bên cạnh.

Lung Nguyệt cùng Bùi Nguyên Tu vốn sóng vai mà đi, Bùi Nguyên Tu có ý chậm lại chiều cổ bước đi của nàng. Nhưng lúc mới vào cửa, Lung Nguyệt có ý chậm nửa bước, cùng Bùi Nguyên Tu một trước một sau vào thiên sảnh.

Mọi người đang ngồi thấy Lung Nguyệt cùng Bùi Nguyên Tu đi vào, hoảng hốt vội vàng đứng dậy thi lễ.

Ngày hôm nay mặc dù Lung Nguyệt mặc thanh lệ, nhưng mấy ngày trước đáng vẻ công chúa điều ngoa đã thâm nhập lòng người khiến mọi người không dám làm bậy.

“Miễn lễ!” Bùi Nguyên Tu dẫn theo hạ thủ, rồi sau đó giống như che chở Lun Nguyệt, hai người ngồi lên vị trí cao nhất: “Lão phu nhân thế nào?”

“Bẩm Vương gia, Công chúa, đại phu phủ đang ở trong phòng chẩn bệnh, về phần tình hình của lão phu nhân, vẫn còn chưa biết....” Hoa ma ma phúc thân trả lời.

“Ừ!” Bùi Nguyên Tu buồn bực trả lời một tiếng, thấy ánh mắt Lung Nguyệt nhìn sang, trong mắt đen lúng liếng giật giật. Lòng Bùi Nguyên Tu sáng tỏ, trong lòng tiêu cô nương có nghi vấn, chân trước nàng vừa mới sai người vào kinh thành tìm chương quỹ cửa hàng thuê thợ hoàn kim, chân sau lão phu nhân liền bị bệnh, thật có chút kỳ lạ.

Trong lòng cười thầm nàng quý linh tinh, nhưng cũng nói với Bùi Đại ở bên cạnh: “Cầm danh thiếp của ta đi mời Lưu thái y!”

Lưu thái y là ai? Đó là viện phán Thái y viện, dựa vào quan chức trong lòng Lung Nguyệt, tương đương với phó viện trưởng hiện đại. Không phải là hạ quan thái giám tam phẩm nhà nào cũng có thể mời.

Bùi Đại lĩnh mệnh vội vàng lui ra ngoài. Thời gian không qua nửa ly trà, Lung Nguyệt lại thấy Bùi Tiểu ở phòng bên ngoài ngó lăm la lăm lét, cho nên nháy mắt với Hoán Ngọc ở bên cạnh, có lẽ mấy chương quỹ cửa hàng kim hoàn có chuyện xua.

Hoán Ngọc được lệnh ra ngoài, dẫn Bùi Tiểu đến một nơi yên tĩnh, lờm hẩn một cái nói: “Lăm la lăm lét! Có chuyện gì không thể thoải mái đi vào sao?”

Bùi Tiểu cười: “Trong đây một phòng tắm bồn phối thối rửa, cô nương bảo ta thoải mái tắm bồn như thế nào đây?”

Hoán Ngọc phì phui hần: “Bây giờ có thể nói chưa? Nói mau, nói xong ta còn đi tắm chủ tử nhà ta.”

Bùi Tiểu vẫn cà la phát phờ cười như cũ, nói: “Hà bao Hoán Ngọc cô nương thêu rất đẹp, đáng thương cho ta, vừa rồi mới ra ngoài làm việc cho công chúa, hà bao bị trộm lấy mất rồi!”

Bùi Tiểu cố ý nhấn mạnh hai chữ “Công chúa”, lại được một cái liếc mắt của Hoán Ngọc, nhưng hắn cũng không để ý, nói: “Cô nương thương ta, cho ta mượn hà bao của cô nương dùng một chút thôi!”

“Phi! Mới nghe qua mượn bạc, thực sự đây là lần đầu tiên nghe nói giả bộ mượn hà bao để lấy bạc đấy!” Hoán Ngọc phi nhò hắn, xoay người hằm hừ liền muốn đi. Lại chợt nghĩ đến, còn chưa nói chuyện đứng đắn, đành phải giầy vò quay đầu lại, thấy mặt Bùi Tiểu đầy nụ cười xấu xa, bưng tỉnh đại ngộ, người này đang trêu mình.

Thừa dịp hắn không phòng bị, đưa ngón tay ngọc ra hung hăng bấm trên cánh tay hắn, vận thật hắn mấy cái, vận đến mức Bùi Tiểu nghe răng nhếch miệng mới thôi.

“Mau nói, chủ tử còn đang chờ đấy!”

“Cô nương đừng giận, ta nói, ta nói!” Bùi Tiểu hề hề xoa xoa cánh tay cười nói: “Đúng là đau quá!”

“Ngươi có nói không!” Hoán Ngọc trừng mắt.

Bùi Tiểu cười giòn đủ rồi, nghiêm nghị nói: “Ta tìm thấy chường quỹ cửa hàng kim hoàn Ngũ gia, nói đến đây thật đúng dịp, có lẽ đồ bằng vàng lão phu nhân làm giả là do Tần Ký này làm, cho nên chường quỹ Tần Ký này nhìn một cái liền nhận ra được.”

“Làm giả? Làm như thế nào?” Hoán Ngọc hỏi tới.

“Mai Bình này cao cỡ nửa người, bên trong đúc chì, bên ngoài mạ vàng! Còn có các đồ vàng khác cũng thế!” Bùi Tiểu bĩu môi nói.

“Đúng thật là tìm bản phối thối rửa!” Hoán Ngọc cười giễu cợt nói, rồi sau đó liền muốn trở về bẩm báo, sau đó lại đột nhiên xoay người hỏi Bùi Tiểu: “Hà bao của ngươi thật sự bị mất?”

Bùi Tiểu bị nàng hỏi liền sững sốt, rồi sau đó gật đầu một cái.

“Cái này...ngươi cầm dùng trước đi!” Hoán Ngọc suy nghĩ một chút ném hà bao ngang hông mình cho hắn, dù sao cũng là vì làm việc giúp chủ tử mình mà làm mất, nếu không quan tâm một chút thì trong tâm có chút không đành lòng, nhỏ giọng nói: “Bên trong có năm lượng bạc vụn, có đủ cho ngươi dùng đến lúc nhận tiền tiêu hàng tháng không?”

“Đủ! Quá đủ rồi!” Bùi Tiểu không nghĩ tới mấy câu nói đùa, lại có chuyện kinh ngạc ngoài ý muốn này, vội vàng cất vào trong ngực.

“Bạc...này không cần trả lại, nhưng hà bao ngươi phải trả lại cho ta!” Trước khi đi, Hoán Ngọc dặn dò.

Bùi Tiểu cười nói: “Cô nương yên tâm, Tiểu nhất định bảo quản cẩn thận!” Nhưng trong lòng nói: Vào trong tay mình rồi thì khi nào trả lại thì phải xem mình! Đợi Hoán Ngọc đi xa, Bùi Tiểu lấy hà bao ra ngửi một cái. Ủ! Mùi này thơm hơn mùi huân hương bình thường! Không biết là mùi gì?

Hắn cũng không biết, bốn người Hoán Ngọc đi theo Lung Nguyệt lâu, cũng không thích mùi huân hương, phàm là túi hương hà bao đều là dùng mùi hoa tươi, nước trái cây, mùi thơm cỏ cây.

Tất nhiên Hoán Ngọc không biết bị Bùi Tiểu lừa gạt, trở lại bên trong thiên sảnh Vinh Thọ đường, nhỏ giọng hỏi bẩm chuyện đồ bằng vàng bên tai Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt nhếch nhẹ khóe môi, trong lòng sáng tỏ, e là lần này lão phu nhân thật sự bị bệnh rồi.

Danh sách đồ cưới của bà bà nàng đã nhìn kỹ, đồ bằng vàng trong đó cũng không ít, nếu tất cả đều bị lão phu nhân đổi qua một lần...

Đại Chiêu quốc, cứ tính một lượng vàng tương đương với 160 lượng bạc, lão phu nhân tham ô rất nhiều đồ cưới của con dâu, nhưng mà con dâu đã mất rồi.

Bổng lộc một năm của quan Tứ phẩm cũng chỉ là hai trăm lượng bạc ròng.

Có điều nhà bên ngoại Bùi Nguyên Tu cũng rất thú vị, lại cho hồi môn của nữ nhi rất nhiều đồ vàng, có lẽ nhà bọn họ trước khi xuất thân làm quan nhất định là thổ tài chủ rồi.

Đội Luru Thái y chuẩn bệnh xong, mở phương thuốc, nói: “Lão phu nhân là tức giận công tâm, trúng gió, nhớ rõ không thể lại để cho bà nổi giận, phải nhẹ lòng thì bệnh này mới có thể khỏi sắc được. Thuốc này một ngày sắc ba lần, ba chén thuốc pha thêm một chén nước, phải ăn kiêng những thứ như hải sản sống nguội...”

Đại phu lòng phụ mẫu, Luru Thái y nói liên miên cẩn thận, dặn dò vô cùng cẩn thận một lúc lâu, sau đó mới cáo từ với Lung Nguyệt cùng Bùi Nguyên Tu.

Trở về Bích Thương viện, Hoán Ngọc không cam lòng nói: “Như thế liền có lợi cho bọn họ?”

“Chạy khỏi hòa thượng không chạy khỏi miếu, trốn được mừng một không tránh khỏi rằm!” Lung Nguyệt cười khê, thật giống như trong lòng có tính toán: “Sáng mai em đi tìm Bùi Tiểu, để hắn tới Thuận Thiên Phủ báo án, cứ nói đồ cưới của bà ta bị người khác đánh tráo, lệnh hắn phải người tới phủ tra nghiêm túc cẩn thận!”

“Chủ tử, đây là việc xấu trong nhà thôi!” Dịch Thúy liếc nhìn Bùi Nguyên Tu, do dự nói.

“Toàn bộ nghe chủ tử các người!” Bùi Nguyên Tu không để ý nói. Hắn tin tưởng, dù Cửu Nhi làm việc thế nào cũng sẽ chu toàn mặt mũi của mình.

“Tạ Vương gia tín nhiệm!” Lung Nguyệt cười khê phúc thân một cái, rồi sau đó nói: “Vừa không đánh trống Minh Viễn(2), vừa không trình cáo trạng, chỉ là để Thuận Thiên phủ xiết chặt dọa bọn họ một chút thôi!” Lung Nguyệt nháy mắt mấy cái với Dịch Thúy: “Không phải em biết quan lớn một cấp đề chết người sao? Ta đây có thân phận công chúa không lấy quyền làm việc riêng một chút không phải là lãng phí sao?” Quay đầu cười tinh ranh với Bùi Nguyên Tu một tiếng, nói: “Vương gia cảm thấy thế nào?”

(2) Bình thường bên ngoài phủ Thuận Thiên có một cái trống, người muốn báo án liền đến chỗ cái trống đó đánh. Bọn nào xem Bao Thanh Thiên hoặc là những phim tương tự sẽ biết.

“Ừ!” Bùi Nguyên Tu thành khẩn gật đầu, nói: “Đề ta nhìn xem có chín đuôi không nào!” Dứt lời liền muốn xoay người Lung Nguyệt lại.

Mấy người Hoán Ngọc thấy hai vị chủ tử lại chơi đùa, liền cười trộm, lặng lẽ lui ra ngoài.

Hôm sau, Bùi Tiểu đi Thuận Thiên phủ, cuối cùng mới phủ doãn Thuận Thiên Phủ, tra ra trong mai bình đục chỉ mạ vàng cùng mấy món đồ vàng lớn, ở những chỗ bình thường có bảo lưu dấu gốc của ấn triện(3) của cửa hàng kim hoàn Tần Quý.

(3) Đề phòng giả mạo.

Bắt chương quỹ cùng hạ nhân, thẩm vấn một hồi, tìm ra người xử lý chuyện đó trong phủ, tìm hiểu nguồn gốc liền leo lên người Bùi lão phu nhân cùng Trần Thị.

Bùi lão phu nhân bị trúng gió nằm trên giường bệnh, nhưng Trần Thị vẫn tràn đầy sinh lực mà!

Phủ doãn Thuận Thiên phủ thiết diện vô tư(4), liền dựa vào tội thị thiếp tự ý xê dịch đồ cưới chủ mẫu cảm Trần thị vào đại lao.

(4) Công chính nghiêm minh.

Thắng khiến Trần thị bị dọa sợ quá đến mức nói cũng không nói được, chỉ co quắp trên mặt đất, cả người run rẩy.

Đại lao là nơi như thế nào?

Là nơi còn thối nát hơn sở quán thanh lâu. Bà tử trong lao tù nữ nhân không hề thua kém lão bản trong thanh lâu kia.

Dù là Triều đình thanh minh đi nữa, cũng không thể thanh đôi được trong phòng giam bẩn, phạm là nữ nhân, chỉ cần vào nơi đó, liền không cần nói đến trong sạch nữa.

Trần Thị vừa nghe nói bắt giam mình, đã bị dọa sợ đến hết hồn cũng không có gì lạ.

Ngược lại Bùi Nguyên Tu lại làm người tốt, vì bà ta mà lên tiếng cầu tình: “Mong phủ doãn đại nhân khai ân, dù sao Trần thị cũng là người Bùi phủ, tiện phụ này là thị thiếp, kính xin đại nhân coi người chết là lớn, vì tiên phụ lưu lại mấy phần mặt mũi, chỉ cần bà ta chịu bỏ sung hết đồ cưới của tiên mẫu, liền không bắt giam nữa!”

Bùi Nguyên Tu là khổ chủ, lại là đồ cưới của mẫu thân hắn, lúc này cân nhắc mức hình phạt là bắt giam hay là giải trừ, tự nhiên là phải nhìn ý tứ của hắn. Còn nữa, chỉ cần dựa vào thế tử của hắn, mặt mũi của tổ tông Thụy Mẫn công chúa này, cũng là nói hắn nên làm thế nào thì hắn liền làm thế ấy. Lúc này phủ doãn Thuận Thiên phủ liền hiểu được, hắn chỉ là giúp đỡ hát diễn mà thôi.

“Vâng! Nếu Tĩnh Bắc Vương cầu tình, còn là khổ chủ, tự nhiên có thể khai ân ngoài vòng pháp luật.” Phủ doãn Thuận Thiên phủ một cái, nhìn về phía Trần Thị, trầm giọng hỏi: “Trần Thị, ngươi nhận phạt bổ sung toàn bộ đồ cưới cho tiên phu nhân không?”

“Nhận phạt! Nhận phạt!” Trần thị vừa nghe có thể miễn tai ương lao ngục, toàn bộ những điều nói phía sau đều không nghe, lúc nha dịch đưa tới mấy tờ giấy cùng hộp thủ ấn, liền ngoan ngoãn ký tên đồng ý.

Vụ án tra xét xong rồi, Phủ doãn Thuận Thiên phủ liền cáo từ Lung Nguyệt cùng Bùi Nguyên Tu.

Buổi chiều, sau khi rửa mặt, Bùi Nguyên Tu ôm Lung Nguyệt nghỉ trên giường, nói: “Nhiều sổ sách như vậy, nàng làm thế nào trong hai ngày liền tra xét xong, lại còn tính ra ngân lượng?”

Lung Nguyệt cong khóe mắt, cười giảo hoạt một tiếng, nói: “Ồ đó coi như xong rồi! Chỉ là chọn mùa màng thu hoạch tốt nhất, bằng cách tích lũy vài lần, chính là số tiền của mười mấy năm rồi! Vài mục sổ sách này bọn họ đã động tay chân, tự nhiên chắc là sẽ không hiểu được mười mấy năm qua thực sự thu được bao nhiêu tiền. Còn nữa, còn có ai dám tra sổ sách của ta? Ta nói vài câu, bọn họ chỉ cần đáp lời là được!”

Dứt lời, Lung Nguyệt đắc ý chớp chớp mắt: “Ngược lại Vương Gia cũng giáo hoạt lạ thường, hôm nay lại làm người tốt một lần đấy!”

“Dù là làm người tốt, nhưng người ta sẽ không cảm kích ta đâu!” Bùi Nguyên Tu chà chà mũi nhỏ của Lung Nguyệt.

“Vậy không cần bọn họ cảm kích nữa, chúng cứ làm chủ nợ, thu bạc là được!” Lung Nguyệt cười đắc ý.

Bùi Nguyên Tu cười mắng: “Tiểu hồ ly! Để cho ta nhìn xem cái đuôi vênh lên nào!” Nói xong bàn tay liền luôn xuống phía dưới..

“Vương gia! Chúng ta nói chuyện bình thường một chút!” Lung Nguyệt bắt tay làm loạn của hắn.

“Ừ! Nàng nói chuyện bình thường, gia nghe!” Dứt lời, nghiêng người che trên thân thể mềm mại của Lung Nguyệt, lại nhớ cẩn thận tránh khỏi bụng nàng thật giống như ở trong đó đã mang theo một sinh mạng nhỏ vậy.

“Vương gia, chàng không được giờ trò bắt lương..” Lung Nguyệt hờn dỗi, thầm nghĩ trong lòng: Hai ngày này là giai đoạn nguy hiểm đó!

“Gọi ta là gì?” Bùi Nguyên Tu cào cào dưới nách nàng.

“Nhận...Nhận Chi...” Lung Nguyệt cười muốn né tránh, chỉ là bị hắn đè ép rất chặt.

“Ừ!” Bùi Nguyên Tu hài lòng: “Gọi nữa...”

“Nhận Chi...Nhận Chi...A haha haha...Tha ta thôi...” Lung Nguyệt xin tha.

“Cửu Nhi...” Bùi Nguyên Tu dừng tay, khẽ gọi một tiếng, giống như mang theo tình nghĩa vô hạn.

“Dạ?” Đôi mắt Lung Nguyệt giống như làn nước mùa thu nhìn hắn.

Bùi Nguyên Tu động tình, cúi đầu xuống, môi mỏng khẽ nhậm hai phiến đỏ hồng trước mắt...

Rồi sau đó trướng phù dung chậm rãi rơi xuống, đèn lưu ly cung thấp thoáng, nhẹ nhàng chấp chôn...

Bên trong trướng, âm thanh thờ dốc đứt quãng truyền ra, khiến mặt trăng bên ngoài màn cửa bằng lụa mỏng phía tây đi thò đầu ra lại tránh về trong ngọn cây...

Nguyệt nhi loan loan chiếu cửu châu, hữu nhân hoan hi hữu nhân sầu (5).

(5) Trăng khuyết cong cong chiếu Cửu Châu, có người vui vẻ có người buồn.

Lung Nguyệt và Bùi Nguyên Tu dĩ nhiên là người vui vẻ.

Còn Trần Thị, lúc này tờ danh sách có dấu bản thân tự ấn của Thuận Thiên phủ, để lộ khuôn mặt được bảo dưỡng nhưng vô cùng vụn vặt.

Tất nhiên là bà ta tỉnh táo quá muộn màng, hiểu được mình bị lừa bịp, chỉ hận không nuốt sống được hai người Lung Nguyệt cùng Bùi Nguyên Tu...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Trần Liên Bích vội vàng thúc đẩy gian kế. Thư viện ngoại viện Lung Nguyệt dò xét Nguyên Tu

Dù Trần thị có không cam lòng, hay tức giận đi chăng nữa, thì cũng chỉ có thể chấp nhận, chấp vạ lung tung bận rộn ba ngày, mặt dày đến đòi những đồ trang sức, đồ nữ trang đã cho Trần Liên Bích trước kia lại, mãi mới gom góp được hai vạn lượng, chỗ này với mười mấy vạn lượng thật sự như là muối bỏ biển. Không có biện pháp, trong những đồ đá quý kia thật nhiều thứ đều là dùng đồ cưới của mẫu thân Bùi Nguyên Tu do cửa hàng kim hoàn làm.

Tất nhiên là Trần Liên Bích không vui, trước đó vài ngày đã để cho Bùi lão phu nhân lấy về không ít, lần này lại tiếp tục như vậy nữa thì ngay cả chút đồ đeo trang sức đeo tay giữ thể diện nàng ta cũng không có.

Ngày sau, nếu đi lại với các cô nương giao hảo trong ngày thường kia, thì mặt mũi này của nàng ta cũng đã có thể vớt vạt.

Dĩ nhiên, với gia thế xuất thân như vậy của nàng ta, có thể kết bạn với nàng đều là nữ nhi của gia đình có chút giàu có, mấy năm trước đã xuất giá làm vợ.

Bởi vì sau lưng Trần Liên Bích có Bùi gia, tự xưng là tài trí hơn người, mặc dù trong lòng cô nương nhà người khác không thích, nhưng cũng lo vì Bùi gia mà cho nàng ta ba phần mặt mũi.

Mặc dù bên trong Bùi phủ đã suy tàn đến cùng, nhưng trong mắt người ngoài vẫn vinh quang rộng mở như cũ. Cộng thêm, những năm gần đây Bùi Nguyên Tu kiến công lập nghiệp lại làm Bùi phủ nở mày nở mặt, ở trong mắt tiểu môn tiểu hộ tất nhiên là cao không thể chạm.

Mặc dù Trần Liên Bích đã là gái lỡ thì hai mươi tuổi, nhưng ăn mặc càng ngày càng tinh xảo, lúc ăn mặc về tộc gặp gỡ thì không chỗ nào không quý trọng, thẳng khiến mọi người cho là hôn sự của nàng ta cùng với Bùi Nguyên Tu là vấn đề đã đóng thuyền, trước kia kéo dài là do Bùi Nguyên Tu muốn lập nghiệp trước, hôm nay tấn phong Tĩnh Bắc Vương, đợi chuyện Bắc Cung yên ổn liền sẽ thành hôn.

Nhưng lần này Bùi Nguyên Tu trở lại lại là thành hôn, còn là hoàng thượng tứ hôn, cưới công chúa, đã khiến Trần Liên Bích thành trò cười. Hôm nay còn không còn trang phục gọn gàng, sáng bóng nữa, đây không phải là khiến nàng ta không còn thể diện ra cửa nữa sao?

Hiện tại bản thân đang trong tình cảnh gì, tất nhiên là Trần Liên Bích hiểu được. Phụ thân tham rượu háo sắc, thể diện tạm được, mẫu thân là người không có đầu óc, lại thích ganh đua so sánh với người khác, hai huynh đệ, tính tình cùng một loại với phụ thân, trong nhà tất nhiên là xài tiền như nước. Những năm này nếu không có Bùi gia giúp đỡ, đã sớm đổ nát rồi.

Một ngày trước, lúc nàng ta ra cửa gặp nữ nhi Triệu gia cách vách về nhà mẹ đẻ, hai người chỉ hàn huyên mấy câu, nhưng Trần Liên Bích cảm giác thấy được bản thân mình trong mắt người ta là châm chọc cùng cười nhạo.

Nàng ta cũng hiểu nếu không gả được cho Bùi Nguyên Tu, đợi nàng ta thật sự vĩnh viễn là cười nhạo cùng không ngóc đầu lên được. Âm thầm quyết định chủ ý, phải tính kế trước, chuyện đã thành lửa sém lông mày rồi.

Lại nói tới Trần Thị.

Dựa vào việc bà ta chạy đông chạy tây thu được hai vạn lượng ngân phiếu, cố ý tới Bích Thương viện lúc Bùi Nguyên Tu không có ở đây.

Về phần vì sao?

Trong lòng bà ta không được tự nhiên, không muốn thấy Bùi Nguyên Tu.

Ban đầu lúc Bùi Nguyên Tu còn tầm bé, bà ta cũng không thẳng mặt trách móc nặng nề, làm khó hắn, đó là chưa từng có cơ hội, cộng thêm lên lút cho hắn không ít chương ngại vật. Hôm nay Bùi Nguyên Tu hết khổ, cao cao tại thượng, trong lòng bà ta tất nhiên là bức mình, không muốn phục thấp làm thiếp với hắn.

Nhưng trong lòng bà ta Lung Nguyệt không giống như vậy. Người ta là công chúa, từ khi ra đời đã cao cao tại thượng, dù là đại quan nhất phẩm thấy, cũng phải thấp hơn nàng một cái đầu. Ở trước mặt Lung Nguyệt phục thấp làm thiếp, bà ta cũng không có kỵ.

Lung Nguyệt nhìn lướt qua ngân phiếu Trần thị trình lên, để cho Hoán Ngọc nhận lấy đi cất xong, nói: “Không nghĩ tới người còn rất nhanh chóng, tiền bạc nhà, vốn là vật ngoài thân, Vương gia cùng ta cũng không thiếu...” Híp híp mắt, Lung Nguyệt nâng ly trà lên nhấp một ngụm, cười như không cười nhìn Trần thị.

Trần thị lại oán thầm trong lòng: Các người không thiếu còn vội vàng đòi đồ cưới làm gì, chẳng lẽ là vì tìm khó chịu?

Nghĩ lại, khó chịu này cũng là tìm cho mình, hôm nay Bùi Nguyên Tu này ngược lại đường làm quan rộng mở, cưới công chúa được sủng ái nhất Đại Chiêu quốc, thành rể hiền của Đường Kim Thánh Thượng. Đáng thương cho nhi tử của mình, bụng đầy tài hoa nhưng không được coi trọng. Mấy năm trước muốn nói đến chuyện hôn sự với Viễn Nhi, ai ngờ hắn lại muốn lập nghiệp trước, phí thời gian đến nay.

Hôm nay bạc lại để cho Bùi Nguyên Tu chết tiệt kia đòi về, về sau hôn sự muốn làm náo nhiệt cũng là khó khăn.

Trong lòng Trần thị đang âm thầm không cam lòng, lại nghe Lung Nguyệt nói: “Bạc này từ từ mà trả, không vội! Dù sao nay lão phu nhân đang bệnh, không phải chuyện khám bệnh bốc thuốc, điều dưỡng về sau cũng phải cần đến tiền sao!”

“Đúng vậy, đúng vậy, vẫn là công chúa ngài là bỏ tất chu đáo!” Trần thị vừa nghe không cần trả bạc gấp, trong lòng dĩ nhiên là cao hứng, cũng không biết là trong lòng Lung Nguyệt đang có tính toán gì.

“Ừ! Bạc không vội! Chỉ là tranh chữ trong đồ cưới của bà bà còn thiếu bốn tám! Những thứ này thời gian càng lâu càng khó tìm về! Mặc dù nói không chừng giá trị của tranh chữ này chỉ đáng vài đồng bạc, nhưng không phải cũng là đồ để niệm tưởng sao?” Lung Nguyệt lời nói xoay chuyển, cười như không cười nhìn Trần thị. Trong lòng cười thầm: Mười vạn lượng bạc liền giữ lại, ngày sau các người khiến người khác khó chịu lấy ra chèn ép. Hôm nay chỉ lấy tranh chữ làm khó cho các người, để mấy ngày trước khi rời kinh, tránh việc các người tìm chuyện sinh sự!

“Cái này... kính xin công chúa cho ta thời gian, ta nhất định tìm trở lại!” Trong lòng Trần thị phát khổ, những thứ tranh chữ kia đã để cho nhi tử mang đi lót tiền đồ rồi!

“Ừ! Vậy thì tốt!” Lung Nguyệt bưng trà tiễn khách.

Đuổi Trần thị đi, Lung Nguyệt nhìn canh giờ, mang theo bốn người Hoán Ngọc đi về phía phòng bếp nhỏ của Bích Thương viện. Sáng sớm hôm nay Tiểu ca đã sai người đưa tới hai giò tôm trắng tươi, nàng đã sai phòng bếp lấy ra một chút lột vỏ tôm, nàng muốn hấp mấy lồng bánh chèo tôm để ăn.

Sờ sờ hồi lâu, lấy ra mấy lồng hấp vu vu hơi mờ, dáng vẻ giống như thỏ nhỏ bánh bao tôm pha lê. Mở ra, Lung Nguyệt còn cố ý dùng cao son tra cắt thành viên bi nhỏ tô điểm, lấy làm mắt của con thỏ nhỏ.

Nhìn lại canh giờ đã qua hơn phân nửa giờ thân, lệnh Tiễn Bích lấy hộp đựng thức ăn cho hai đĩa bánh chẻo tôm vào liền vội chạy tới thư phòng ngoại viện.

Lúc này trong thư phòng Bùi Nguyên Tu vừa mới gấp mấy vị phụ tá từ Bắc Cương tới. Những ngày này hắn luôn ở lại trong kinh, dư nghiệt của phản vương ở bắc cương lại rục rịch ngóc đầu, giống như muốn liên hiệp với Minh Kim quốc, tính toán ủng hộ một người cháu của Vương gia Bắc Cương đòi trước đồng sơn tái khởi.

Lúc Lung Nguyệt đi vào, Bùi Tiểu đang đáp lời: “Gia, tàu buôn của ta nửa tháng nữa sẽ tới, nhưng ý của Quận Vương phủ son...”

Bùi Nguyên Tu vừa muốn mở miệng, liền thấy Lung Nguyệt nâng rèm đi vào, Hoán Ngọc đi theo phía sau xách theo hộp đựng thức ăn.

Bùi Tiểu thấy Hoán Ngọc liền dùng vẻ mặt cột nhà chớp mắt với nàng, rồi sau đó nhận được ánh mắt xem thường, ngượng ngùng sờ sờ lỗ mũi.

Lại nghe Lung Nguyệt nói: “Ta tới không phải lúc sao? Vừa rồi thấy các tiên sinh đi ra ngoài, nghe Bùi Đại nói lúc này ngài đang rảnh rồi mà!”

Bùi Nguyên Tu khoát tay đuổi Bùi Tiểu ra ngoài.

Hoán Ngọc cũng vô cùng có nhãn lực nhiệt tình để hộp đựng thức ăn xuống rồi lui ra ngoài.

“Cửu Nhi tới lúc nào thì lúc đó là đúng lúc!” Nói xong, Bùi Nguyên Tu đứng dậy, kéo Lung Nguyệt tới trước mình.

Lung Nguyệt cong mi, nói: “Không quá rầy chính sự của Vương gia là tốt rồi! Sáng sớm hôm nay Tiểu ca sai người đưa tới hai giỏ tôm biển, ta thấy còn tươi, hấp một chút bánh chẻo tôm cho Vương gia làm trà bánh buổi trưa.” Dứt lời mở hộp đựng thức ăn ra, cầm đĩa bạc gấp một miếng chuyển tới khoe miệng Bùi Nguyên Tu, nói: “Vương gia nếm thử một miếng xem thế nào?”

Môi mông Bùi Nguyên Tu không nhịn được nâng lên thành độ cong, ảm áp nhu tình kiếp trước Cửu Nhi mang lại cho mình, cảm giác mình lưu luyến cuối cùng cũng trở lại. Há miệng nuốt xuống, nói: “Chỉ cần là đồ Cửu Nhi làm thì đều rất ngon!”

Lung Nguyệt cười xinh đẹp, đột nhiên hỏi: “Vừa rồi hình như nghe Bùi Tiểu nói cái gì tàu buôn? Quận Vương phủ son? Không biết có thể nói với ta không?”

“Làm gì có gì có thể giấu nàng! Đội tàu buôn kia của ta Cửu Nhi cũng biết, những năm gần đây mụon hải cảng của Quận Vương phủ son. Chỉ là gần đây xuất hiện một ít chuyện, sợ là không dừng lại ở nơi đó nữa.”

“Là vì ta sao?” Lung Nguyệt trừng mắt nhìn, một trong những nguyên nhân Bùi Nguyên Tu cầu hôn mình là do Quận Vương phủ son muốn gả Quận Quân Lý Cảnh Nhan cho hắn, từ đó tránh khiến phụ thân kiêng kỵ.

Bùi Nguyên Tu cười không nói. Đây chỉ là một cái bẫy để hắn có thể cưới được Cửu Nhi.

“Hay là Vương gia dừng tàu ở Bột Hải Quận được không?” Trong lòng Lung Nguyệt có tính toán.

Bột Hải Quận cùng đất phong Quận Vương phủ son tiếp giáp nhau, hai hải cảng cách nhau cũng không xa.

“Ừ! Thực sự ta cũng có ý đó, đang định cầu Anh Vương.” Bùi Nguyên Tu cũng không gạt Lung Nguyệt, nói đúng sự thật. Ban đầu lúc xây dựng đội tàu, hắn đã sớm nghĩ tới đường lui này.

“Trong lòng Vương gia hiểu rõ là được, Cửu Nhi liền không ra mặt nữa!” Người cổ đại tuân theo nam chủ ngoại, nữ chủ nội. Nếu Bùi Nguyên Tu đã có tính toán, Lung Nguyệt liền không cần phải nhiều lời nữa, việc này tức là tôn trọng hắn, cũng là tín nhiệm năng lực của hắn. Cho dù người hắn nhờ vả là huynh trưởng của mình, nhưng Bùi Nguyên Tu chưa từng nói với mình, chính là không cần mình ra mặt. Nếu như cần sự giúp đỡ của Lung Nguyệt, dựa vào tính tình của Bùi Nguyên Tu nhất định sẽ nói với mình, cho dù không nói thẳng, cũng sẽ uyển chuyển trình bày.

Tất nhiên Bùi Nguyên Tu hiểu suy nghĩ trong lòng Lung Nguyệt. Cảm thấy vô cùng đau khổ đối với việc nàng quá mức quan tâm thấu hiểu, hắn đưa tay ngắt vành tai nhỏ của nàng, nói: “Cửu Nhi chỉ cần an tâm vui đùa là được! Mọi việc đều có ta ở đây!”

Lung Nguyệt cong mắt, cười cười, nói: “Có nghĩa là: Vương gia phụ trách tiền nuôi gia đình, Cửu Nhi chỉ cần xinh đẹp như hoa sao?”

Bùi Nguyên Tu nghe xong, ôm Lung Nguyệt vào trong ngực, cười nói: “Ở đâu có giải thích như vậy? Đúng là rất chính xác.”

Lung Nguyệt cười, đây là lúc ở hiện đại, là một câu nói rất nổi tiếng!

“Ba ngày sau tới bên ngoại được không?” Bùi Nguyên Tu ngưng cười, nói.

Bên ngoại? Lung Nguyệt nháy mắt mấy cái, hiểu được, Bùi Nguyên Tu nói bên ngoại của hắn. Gật gật đầu nói: “Toàn bộ do Vương gia an bài! Cửu Nhi chỉ cần xinh đẹp như hoa!”

“Nghịch ngợm!” Bùi Nguyên Tu cúi đầu, khẽ cắn môi anh đào của Lung Nguyệt.

Ba ngày sau, Lung Nguyệt theo Bùi Nguyên Tu vào cửa phủ bên ngoài của hắn.

Bởi vì hiểu được tình cảm của Bùi Nguyên Tu với gia đình bên ngoài, cho nên Lung Nguyệt cũng không chuẩn bị trang phục trịnh trọng, chỉ mặc y phục trang phục thân mật đúng mực thể hiện tôn trọng đối với bên ngoài.

Vào cổng trong, xuống xe ngựa, Lung Nguyệt thấy hai hàng người, có chủ có bộc, rất cung kính đứng ở chỗ này, xác định là cố ý đợi mình.

Đứng đầu là một vị lão nhân gia râu dài đang muốn hạ bái với nàng.

Lung Nguyệt đoán được đây là ngoại tổ phụ của Bùi Nguyên Tu, sao có thể nhận lễ của ông được, liền vội vàng tiến lên lấy hai tay đỡ, để cho lão nhân gia miễn lễ, cũng để mọi người khác đừng đa lễ. Một loạt hành động này lại khiến Bùi Nguyên Tu để ở trong mắt, trong lòng âm áp, cảm thán dụng tâm Cừu Nhi đối với mình. Nhưng cũng càng thêm ảo não hối tiếc kiếp trước mình đã cô phụ nàng. Trong tâm cũng càng thêm muốn cung muốn chiều nàng!

Rồi sau đó, Bùi Nguyên Tu lên trước khom lưng vái chào lão nhân, nói: “Ngoại tổ phụ, cháu ngoại dẫn thê tử đến thăm ngài!”

“Ai! Được! Được!” Rõ ràng lão nhân có chút kích động, nói: “Mau, Tu Nhi, mời công chúa tới phòng khách đi!”

Bùi Nguyên Tu gật đầu đồng ý, rồi sau đó theo lão nhân đi về phái chính đường, lại nghe Lung Nguyệt dùng âm lượng chỉ hai người nghe được nói: “Tu Nhi...hi hi...”

Bùi Nguyên Tu cũng nhỏ giọng trả lời: “Nàng đừng nghịch ngợm, đợi buổi tối thu thập nàng!”

Lung Nguyệt nghe xong, thất thời ừ rừ xuống, mây hồng lại bay lên mặt!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Đến thăm Sài phủ, Lung Nguyệt nhận họ hàng. Trần biểu cô nương tự mình nhận lấy hậu quả

Bên ngoài Bùi Nguyên Tu họ Sài, nguyên quán Giang Nam, nhiều thế hệ toàn gia buôn bán, của cải rất nhiều, chính là gia đình phú quý nổi danh Giang Nam. Sài lão gia từ lúc còn trẻ theo thương đội ra ngoài, cứu một mạng tổ gia Bùi Nguyên Tu, liền có lui tới. Rồi sau đó, thường xuyên qua lại liên định thân gia nhĩ nữ. Mẫu thân Bùi Nguyên Tu Sài thị xuất gia trước, Sài lão gia thương khuê nữ, cũng vì thế diện vẻ vang của con rể nhà tướng quân, tìm bạc mua một chức quan.

Mà cừu cừu Bùi Nguyên Tu cũng là người đang hoàng, là một sách nổi danh, cuối cùng khảo trúng hai giáp tiến sĩ, được phong làm quan nhỏ.

Lung Nguyệt cùng Bùi Nguyên Tu được Sài lão gia từ dẫn tới chính đường, dọc đường thấy cảnh sắc sân viện đều tràn đầy mùi vị Giang Nam, rường cột chạm trổ, hành lang dài vòng quanh, cầu nhỏ nước chảy, núi giả bốn cảnh, không gì không tinh trí.

Đi tới chính đường, Lung Nguyệt tự nhiên được sắp xếp ở thủ vị. Đây là sắp xếp dựa theo thân phận của mình, cho nên nàng cũng không từ chối. Chỉ khẽ cười ngồi xuống, lệnh mấy người Hoán Ngọc trình lễ ra mắt đã chuẩn bị lên. Tặng từng thứ cho mấy người bên ngoài Bùi Nguyên Tu, cũng coi là nhận thân.

Người ta nói: “Tướng tùy tâm sinh(1).”

(1) Cụm từ “tướng tùy tâm sinh” có nghĩa là vẻ bề ngoài của bạn chính là sự phản ánh những cảm xúc của bạn, và cả những suy nghĩ, hành động cũng được thể hiện ra ngoài nét mặt của bạn.

Nói một cách khác, tướng mạo của bạn sẽ cho biết trong tâm bạn có gì.

Sài lão gia từ hơi mập, gò má tròn, lúc cười lên mắt híp lại, thật giống Phật di lạc, không hề nhìn ra công danh lợi lộc của thương nhân, giống như lão viên ngoại ăn chay niệm Phật, không hỏi thế sự, vừa nhìn một cái liền biết là người thiện lương.

Trước lúc gả cho Bùi Nguyên Tu, Lung Nguyệt từng nghe rất nhiều người nói qua. Sài lão gia từ này cũng thật sự là người lương thiện, lều cháo bày bên ngoài Tế Duyên tự hàng năm ở Kinh Giao chính là lão gia từ cho bạc. Nhưng rõ ràng có rất ít người biết được, chỉ cho là Hòa thượng Tế Duyên tự phở phở cứu người.

Cừu cừu Bùi Nguyên Tu trời sinh là một người đang ngoài có thể nhìn thấu, lúc đưa mắt liền lộ ra khí chất thật thà phúc hậu. Ngạc lại cừu mẫu, vừa

nhìn đã biết là người khôn khéo lanh lợi. Chỉ là nhà này cũng cần phải có một chủ mẫu lợi hại, nếu không theo dáng vẻ của hai vị đương gia cùng lão gia này, không để người khác bắt nạt mới là lạ!

Vị cửu mẫu Mạnh thị cũng xuất thân từ gia đình phú thân(giàu có, thân sĩ) Giang Nam, nhà chỉ có một tiểu đệ, kém bà hơn mười tuổi, nghe nói từ nhỏ bà đã giúp đỡ phụ mẫu xử lý gia nghiệp, rất thông minh tháo vát. Đứng bên người Mạnh thị có một phụ nhân búi cao tóc, nhìn tuổi lớn hơn Mạnh thị một chút, Lung Nguyệt nghĩ tới Ứng thị vị con dâu thứ nhà mẹ đẻ An Hoàng thúc kia, nhìn cũng là người đẳng hoàng.

Quan sát nửa ngày, đột nhiên Lung Nguyệt muốn bật cười, Sài gia này thật đúng là nơi tụ tập người đẳng hoàng mà.

Đúng lúc ấy thì, chợt thấy cửa chính đường có hai tiểu phụ nhân trẻ tuổi dịu dàng, thân hình như rắn nước sóng vai đi vào, ăn mặc trang điểm lộng lẫy, đi vào cũng không thấy mọi người, chỉ khẽ phúc thân với Lung Nguyệt và Bùi Nguyên Tu.

Lung Nguyệt không nhìn được cau mày, nhìn Bùi Nguyên Tu.

“Đây là ai?” Bùi Nguyên Tu trầm giọng hỏi.

“Tiểu phụ nhân là thị thiếp của lão gia!” Hai người đồng thanh trả lời.

“Cửu cửu?” Bùi Nguyên Tu cau mày.

Sài đại lão gia vội nói: “Đây là hai ngày trước cấp trên đưa!” Giọng nói có vẻ bất đắc dĩ, nhìn ra được thật sự không thích.

“Vâng!” Bùi Nguyên Tu trầm giọng, không tiện nói gì nữa, thị thiếp của cửu cửu, tự có đương gia chủ mẫu quản, hẳn đường đường là nam nhân, thật sự không tiện nhúng tay.

Lung Nguyệt lên quan sát cửu mẫu Mạnh thị một cái, chỉ thấy giữa hai hàng lông mày của bà thoáng qua chút bối rối, trong bụng hiểu, "cấp trên tặng" vậy liền là e ngại mặt mũi cấp trên của Sài đại lão gia, Mạnh thị muốn trông nom cũng sợ đầu sợ đuôi, sợ đánh thề diện của cấp trên.

“Mấy ngày trước cửu mẫu lo lắng chuyện của cửu cửu, vất vả nên thân thể khó chịu? Ta thấy giữa lông mày cửu mẫu có chút mệt mỏi.” Lung Nguyệt cong mắt phượng nhẹ giọng hỏi, nhưng cũng khiến mọi người bên trong nghe được rõ ràng.

Mạnh Thị là người thông minh, thấy mắt Lung Nguyệt lóe lên, tự biết là nàng còn có câu dưới, theo lời nàng, gật đầu nói: “Cũng không phải, người này ấy mà, tuổi tăng thêm cũng có chút không chịu được sợ hãi, gần đây có lòng nhưng không được việc, lại không có người có khả năng giúp đỡ được một tay.”

“Nếu cửu mẫu không chê, chỗ ta còn có hai ma ma coi như hiểu chuyện, không bằng trước để cho cửu mẫu sai sử?” Lời của Lung Nguyệt rất rõ ràng, đây là muốn giúp Mạnh thị giải ưu.

Tất nhiên Mạnh thị nghe hiểu, trong lòng vui mừng, dù cho cấp trên lớn bao nhiêu, còn có thể lớn hơn công chúa sao, liền vội vàng lên tiếng: “Vậy thì đa tạ công chúa thương cảm!”

“Người một nha, cửu mẫu đừng khách khí với ta!” Lung Nguyệt cười, quét về phía hai vị tiểu giai nhân dịu dàng đang đứng yên lặng cúi đầu ở nội đường.

Lòng hai người này tự nhiên hiểu, ma ma này nói là giúp đỡ Mạnh thị, thực ra là quản giáo hai người các nàng, trong lòng không khỏi kêu khổ, sớm biết thế liền thu liễm một chút.

Ở Sài phủ dùng xong bữa tối, Lung Nguyệt cùng Bùi Nguyên Tu mới trở về phủ.

Ngồi bên trong xe ngựa, Bùi Nguyên Tu vì bị mấy biểu đệ lôi kéo uống không ít rượu, mặt màu đồng thếp lúc này có vẻ hơi hồng đen, chỉ là nhìn ra được tâm trạng rất tốt.

Hắn vươn tay ôm Lung Nguyệt trong ngực, nói: “Hôm nay lại để cho Cửu Nhi phí tâm rồi.”

“Chỉ là chuyện cho người qua, có gì mà nói phí tâm chứ?” Lung Nguyệt cười khẽ, tất nhiên biết được hắn đang chỉ chuyện hai thị thiếp kia: “Sài phủ là bên ngoại Nhận Chi, cũng chính là bên ngoại của Cửu Nhi, bọn họ tốt, lúc chúng ta trở về Bắc Cương mới có thể yên tâm, không phải sao!”

“Ừ!” Bùi Nguyên Tu áp ứng trả lời, chôn mặt ở cổ Lung Nguyệt, hít mùi thơm quả dưa nhàn nhạt tỏa ra trên người nàng.

Lung Nguyệt cảm thấy giống như hắn đang nhớ lại chuyện gì thương tâm, thân thể kiên cố đột nhiên căng thẳng, chỉ nghe hắn nói: “Cửu Nhi, ta nhất định sẽ không phụ nàng!”

“Cửu Nhi hiểu rồi!” Môi đỏ Lung Nguyệt nâng lên, vỗ nhẹ lưng hắn, giống như đang dỗ dành tiểu hài tử.

Xe ngựa lao đảo đi vào cổng trong Bùi phủ, hai người xuống xe đi về Bích Thương viện.

Tiết trời tháng 3 đã ấm lại, trăng rằm trên bầu trời xuyên qua tầng mây. Lung Nguyệt không nhìn đường, chỉ ngược mắt đếm chấm nhỏ, có Bùi Nguyên Tu bên cạnh cũng sẽ không để mình ngã.

Chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân vội vàng, xoay người thấy là Bùi Đại.

“Gia, Bác Cương có văn thư khẩn cấp đến!”

Bùi Nguyên Tu nghe xong nhăn mặt cau mày, nghiêng đầu nhìn về phía Lung Nguyệt, nói: “Ta đi một lát sẽ trở lại!”

Lung Nguyệt gật đầu: “Chính sự quan trọng hơn.”

Đưa mắt nhìn Bùi Nguyên Tu đi xa, Lung Nguyệt dẫn theo mấy người Hoán Ngọc từ từ đi về phía trước: “Đào Châu, em đi bảo phòng bếp chuẩn bị chút điểm tâm với canh giải rượu!”

“Dạ!”

Đào Châu xoay người bước nhanh về phía trước, chợt thấy phía trước có bóng người đứng đờ, cho nên hét lớn: “Người nào!”

“Tại hạ Bùi Viễn, ra mắt công chúa!”

Từ lúc gặp lần trước ở Vinh Thọ đường, lúc Bùi lão phu nhân bị bệnh đó, dù Bùi Viễn làm chuyện gì, trong đầu luôn thoáng hiện bóng dáng dịu dàng, bộ dạng như vẽ đó. Liên càng thường xuyên tìm cơ hội đi qua đi lại ngoài Bích Thương viện, chỉ vì có thể từ xa nhìn một cái.

Vừa rồi hần ta núp trong bóng tối lên nhìn Bùi Nguyên Tu đi, liền từ trong bóng tối bước ra thông thả đi tới, suy nghĩ có thể nói hai câu là tốt rồi.

Lung Nguyệt thấy là Bùi Viễn, chỉ đáp một tiếng, liền đi vòng qua hần.

“Công chúa... Công chúa...” Bùi Viễn thấy Lung Nguyệt đi xa, không cam lòng, nhẹ giọng hô.

“Bùi nhị gia, thời gian không còn sớm!” Dịch Thúy ngăn cản hần, trầm giọng nói.

Bùi Viễn đành ngượng ngùng nhìn người trong lòng đi xa, trong lòng nổi lên cảm xúc nhiễu loạn không nói rõ được.

Phong Hà trai.

“Cô nương! Cô nương!” Một tiểu nha đầu chạy vào cửa viện, vội vàng nói.

“Chuyện gì? Hô to gọi nhỏ!” Trần Liên Bích hỏi.

“Là Vương gia... Lúc này Vương gia đang ở thư phòng ngoại viện... Chưa từng trở lại Bích Thương viện...” Tiểu nha đầu thở hổn hển, trả lời.

“Thật sao?” Hai mắt Trần Liên Bích tỏa sáng.

“Thiên chân vạn xác! Mắt nô tỳ nhìn thấy Vương gia đi vào!” Tiểu nha đầu trả lời.

“Vậy thì tốt!” Trần Liên Bích cong môi, phân phó nói: “Lấy bộ y phục trên người mà ta đã sớm chuẩn bị ra đây...”

Nửa nén hương sau, bóng dáng dịu dàng mặc y phục màu lam, ôm một hộp nhỏ thức ăn tới thư phòng ngoại viện Bùi Nguyên Tu làm việc.

“Ai?” Đúng lúc có thị vệ tuần tra tới đây, hét to hỏi.

“Công chúa lệnh cho ta mang chút đồ ăn tới cho Vương gia!” Giọng nữ mềm mại trả lời.

Thị vệ không ngăn cản nữa.

Trần Liên Bích khẽ cong môi cười, đúng là vào vô cùng dễ dàng như thế. Nàng giờ hộp đựng thức ăn lên, theo đường nhỏ đầy đá, gần như là đi thẳng tới ngoài cửa thư phòng của Bùi Nguyên Tu.

Thấy ánh sáng đèn đầu trong đồ nhỏ như hạt đậu, thỉnh thoảng có bóng người đóng cửa.

Trần Liên Bích siết chặt hộp đựng thức ăn trong tay, hít sâu một cái, thầm nói: Thành bại là ở hành động này!”

Rồi sau đó, khẽ kêu lên: “Đại biểu ca?”

Cũng không đợi người trong phòng đáp lại, liền đẩy cửa bước vào, quay người muốn cài cửa lại, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một trận gió lớn, rồi sau đó, cảm thấy bên hông căng thẳng, cả người cùng cửa phòng liền cùng nhau bay ra ngoài.

Sau khi tỉnh lại lần nữa, đã trở lại Phong Hà trai của mình.

“Cô nương tỉnh rồi sao? Người tỉnh rồi!” Hốc mắt tiểu nha đầu thiếp thân ửng đỏ, thật giống như đã khóc: “Cô nương, ta đi bưng thuốc cho người!” Nói xong liền vội vàng lui ra ngoài.

“Trở lại! Ta có lời muốn hỏi...” Trần Liên Bích vội vàng la lên. Lúc này nàng ta không hiểu ra sao, cũng không biết trong thư phòng đã xảy ra chuyện gì, bây giờ suy nghĩ một chút, liền biết mình bị người khác đá bay, nhưng sau khi ngã xuống đấy nàng ta liền hôn mê bất tỉnh, chuyện sau đó cũng không biết gì nữa.

Nàng ta giùng giàng muốn ngồi dậy, lại phát hiện nửa dưới thân thể không có cảm giác.

“Cái...cái này là sao? Hạnh Nhi, người trở lại cho ta!” Trần Liên Bích dùng sức vỗ giường hẹp.

Tiểu nha đầu nghe tiếng đành nhắm mắt quay lại, nói: “Cô...cô nương, người đã hôn mê một ngày một đêm rồi!”

“Ta không hỏi người những thứ này! Người mau nói cho ta, ta trở về thế nào, còn vì sao chân của ta lại không có cảm giác!” Trần Liên Bích nghiêng người lấy gối ném về phía Hạnh Nhi.

“Cô nương, ngài đừng như thế, cẩn thận thân thể, ngài hãy nghe ta nói...” Hạnh Nhi ngập ngừng nói nguyên nhân.

Thì ra là, đêm qua, trước lúc Trần Liên Bích bước vào, Bùi Nguyên Tu xem xong thư liền trở về Bích Thương viện. Bóng người nàng ta thấy bên trong thư phòng là lão Ngô, thân vệ của Bùi Nguyên Tu.

Vì người Bùi phủ, Bùi Nguyên Tu thật sự không tin được, cộng thêm thư quan trọng bên trong thư phòng của hắn cũng càng ngày càng nhiều, đành phải mỗi ngày sắp xếp một thân vệ bảo vệ, ngay đêm qua vừa đến phiên của lão Ngô.

Lão Ngô vốn tự mình tiễn Vương gia xong, đang định đi về phía giường La Hán nghỉ, liền nghe tiếng cửa vang lên, thấy một bóng dáng gầy nhỏ rón rén sờ soạng đi vào, còn xoay người lặng lẽ đóng cửa phòng.

Lão Ngô là người thô lỗ, trong đầu chỉ thoáng qua một suy nghĩ duy nhất: Gian tế!

Rồi sau đó chân tay còn nhanh hơn đầu óc, vừa nhấc chân liền đá bay người ra ngoài!

Lúc này thư phòng ngoại viện tất nhiên là nhốn nháo hoảng loạn.

Đội mọi người nhận là là Trần gia biểu cô nương, vội vàng chạy tới Bích Thương Viện hồi bẩm.

Mà lúc này Bùi Nguyên Tu đang muốn ôm Lung Nguyệt nghỉ ngơi, bị làm phiền, cảm thấy toàn thân lên không được mà xuống không xong thì khó chịu, mặt đen như đáy nồi. Cũng không có ý định đi liếc mắt nhìn.

Ngược lại Lung Nguyệt nói muốn đi thăm hỏi, sau khi đồ mặt đáp ứng hẳn nguyện vọng "nhục mắt nước", mới cùng hắn cùng nhau ăn mặc chỉnh tề, cùng đi tới ngoại viện.

Sau khi xem xong, sai người đưa về Phong Hà trai, lại cầm danh thiếp Bùi Nguyên cả đêm đi mời thái y.

Có điều, một cước này của lão Ngô thực sự quá nặng, đập gãy đuôi xương sống của Trần Liên Bích, nửa đời sau của nàng ta chỉ có thể nằm trên giường thôi.

Mặc dù lão Ngô là người thô lỗ, dù lòng thấy mình không làm sai, nhưng thấy mình một cước phá hủy cả đời cô nương nhà người ta, liền nói: “Lão Ngô ta đây nuôi nàng!”

Lung Nguyệt nghe xong chỉ cảm thấy lão Ngô này cũng thật xui xẻo.

Trần Liên Bích nghe Hạnh Nhi nói xong, hai mắt tối sầm lại hôn mê bất tỉnh.

Mở mắt ra lần nữa, như là nghĩ tới đời này mình chỉ có thể phải tiếp tục như vậy, nhưng vò đã mẻ lại sứt, chỉ có thể hết sức lực ép buộc Bùi Nguyên Tu, bắt hắn phụ trách, nạp mình làm thiếp. Đành nói: Mình xảy ra chuyện ở trong thư phòng của hắn!

Phu thê Trần gia thấy đáng về nữ nhi như vậy, cũng nghĩ có thể cố gắng hết sức dựa vào người Bùi Nguyên Tu là tốt nhất, cũng la hét ầm ĩ muốn Bùi Nguyên Tu nạp Trần Liên Bích.

Nhưng Bùi Nguyên Tu nghe xong cười nhạo nói: “Ồ thư phòng ngoại viện của ta xảy ra chuyện không phải sai, chỉ là vì sao Trần Liên Bích lại phải tới thư phòng của ta? Lại chọn lúc đêm khuya vắng người? Trước kia ta đã từng nói qua, thư phòng ngoại viện là cơ mật quan trọng không được xông bừa vào! Nếu các người có ý muốn nói chuyện minh bạch, thì kiện lên cấp trên chính đường Đại Lý Tự đi! Miễn là không sợ bị định tội gian tế!”

Dứt lời, Bùi Nguyên Tu tức giận hừ một tiếng, phất tay áo đi.

Bùi Tiểu cùng Bùi Đại sau lưng Bùi Nguyên Tu cũng không vội đi ngay, nói với mấy người Trần gia: “Các người để Thụy Mẫn công chúa ở đâu? Gia nhà ta, tuy nói là Tĩnh Bắc Vương hoàng thượng phong, nhưng cũng là Phò mã Đại Chiêu quốc. Dám giành vị hôn phu của công chúa? Ngài đúng là người thật sự tự treo ngược tuổi của bản thân, ngại mạng dài!” Dứt lời, bĩu môi, đuổi theo Bùi Nguyên Tu.

Những lời này của hắn thực đã thức tỉnh người Trần gia, vội vàng nhét thiếp cho Phò mã, đây không phải là khiến Hoàng thượng khó chịu sao? Không

phải là tìm đường chết thì là cái gì? Suy nghĩ rõ ràng, trong lúc nhất thời mấy người toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Mẫu thân danh đá của Trần Liên Bích cũng không quan tâm nàng ta còn bệnh, vào phòng liền cầm gối từ trên giường đập lên người nàng ta, trong miệng không ngừng chửi mắng: “Ngươi cái đồ tìm đường chết này, một mình tìm đường chết còn không nói, còn muốn liên lụy đến cả nhà chúng ta sao!”

Bùi lão phu nhân liệt nằm trên giường cả ngày ăn ngủ, ngủ lại ăn. Hôm nay lại thêm Trần Liên Bích, Trần thị đã tự lo không xong, ngày thường luôn nghĩ phải làm thế nào mới có thể bù vào đồ cưới của mẫu thân Bùi Nguyên Tu, làm gì có thời gian đi quan tâm nàng ta. Còn nữa, một cháu gái tàn phế, cũng không còn tác dụng, nuôi nàng ta làm gì!

Mà, Trần gia bên kia cũng vì nữ nhi bị phế, gã cũng không ai thêm lấy, nuôi cũng là ăn không ngồi rồi, định nhét nàng ở lại Bùi phủ rồi không thêm quan tâm. Làm sao Trần thị có thể để bọn họ chiếm tiện nghi như thế?

Vì vậy mấy người họp kế lại, liền đưa nàng ta đến nhà trong miếu tộc Trần thị.

Ngày qua ngày, từ lúc đại hôn của Lung Nguyệt và Bùi Nguyên Tu đến nay đã tròn một tháng.

Sáng sớm hôm nay, Lung Nguyệt liền cảm giác bụng dưới đau ê ẩm. Vừa thấy, là nguyệt sự tới.

Sau khi Bùi Nguyên Tu biết được, trên mặt thoáng qua thần sắc không được tự nhiên.

Nhưng cũng bị Lung Nguyệt bắt được, nàng cảm thấy thần sắc này giống như có chút thất vọng, lại giống như trong lòng có tảng đá lớn đè xuống, rất mâu thuẫn.

Mà Bùi Nguyên Tu cũng thật sự nghĩ như thế.

Ban đầu sau khi hai người nói xong sẽ thuận theo tự nhiên, hẳn liền có chờ đợi cũng có lo lắng.

Chờ đợi hải tử kiếp trước không có duyên có thể tới trong kiếp này, để cho hắn có cơ hội đền bù tiếc nuối.

Nhưng cũng lo lắng, tuổi Cửu Nhi còn nhỏ, lại không bao lâu nữa bọn họ liền phải trở về Bắc Cương, một đường lác lư nên bây giờ không nên có thai.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Yến tiệc từ biệt nhiên tử nhi muốn đổi tiểu cô, phu thê khởi hành tới bắc cương

Cuộc sống gia đình tạm ổn rồi, Lung Nguyệt vẫn cho người thu thập lại gian phòng ở phía đông, chuẩn bị cho mấy ngày nay Bùi Nguyên Tu nghỉ ở nơi đó, hoặc là hắn có thể nghỉ ở ngoại viện thư phòng. Lúc trước thời gian nàng chưa gã vào, không phải hắn đều nghỉ ngơi ở trong thư phòng sao!

Bây giờ đã qua một tháng đầu của đại hôn, cũng không có quy củ phu quân nhất định phải ngủ ở trong viện thê tử.

Nhưng mà, đến buổi chiều, Bùi Nguyên Tu xử lý xong chính vụ vẫn lão đảo trở về Bích Thương viện, ý vào bên trong của noãn các Lung Nguyệt, mặc nàng công khai ám chỉ đều không để ý tới, chỉ rửa mặt cởi áo ra ôm lấy nàng nghỉ ngơi.

Điều này làm Lung Nguyệt có chút không biết nói gì, tự nhủ nam tử cổ đại hẳn là cảm kỵ “Cuộc sống gia đình tạm ổn”, nhưng sao Bùi Nguyên Tu lại..

Có lẽ là nhiều năm trong quân trang, quen thuộc không câu nệ tiểu tiết, lại nhìn quen máu tanh giết chóc vì vậy cũng không phải là nam tử kiêng kỵ mấy thứ bình thường.

Lần này vì Lung Nguyệt tìm nguyên nhân hợp lý cho hành vi của Bùi Nguyên Tu, cũng không suy nghĩ nhiều, dựa vào lòng ngực quen thuộc này bình yên ngủ.

Chờ cuộc sống gia đình Lung Nguyệt tạm ổn, đến lễ Phật đàn còn hơn nửa tháng. Thấy thư tín từ Bắc Cương được gửi tới càng ngày càng nhiều, Lung Nguyệt cùng Bùi Nguyên Tu thương lượng, vẫn là mau chóng khởi hành trở về Bắc cương thôi!

Vì vậy hai người đã định sẵn ngày, liền đi vào trong cung chào từ biệt.

Cần Hoàng hậu lôi kéo Lung Nguyệt, hai mẹ con hai người âm thầm nói rất lâu, tất nhiên là dặn dò rất nhiều.

Lung Nguyệt chỉ cười đáp lại, để Hoàng hậu nương yên tâm.

Trên gia yến, huynh trưởng tảo tử cháu trai cháu gái, phàm là người thân cận với Lung Nguyệt đều có mặt ở đó.

Không khí có chút nặng nề, Lung Nguyệt biết được mọi người đây là đều không nở nang, tâm trạng cảm động, chỉ không ngừng cười trừ chọc, làm trò để mọi người nở nụ cười. Nhưng cũng cảm khái trong lòng, không biết lần sau sẽ gặp lại trong hoàn cảnh như thế nào.

Rượu đã quá ba tuần, món ăn đã quá ngũ vị. (Năm vị: ngọt, chua, cay, đắng, mặn)

Lung Nguyệt chợt thấy Nhiên tỷ nhi ôm một oa nhi (búp bê) đến trước mặt Bùi Nguyên Tu. Giơ oa nhi hỏi: “Tiểu cô nương (dượng), tiểu Thập của ta có đẹp không?” Tiểu Thập là tên nàng lấy cho oa nhi.

“Đẹp lắm!” Bùi Nguyên Tu cười gật đầu. Nhiên tỷ nhi mắt to đen láy làm hắn nhớ tới nha đầu ở ngoài thư phòng năm ấy. Trong lòng hơi động, thì ra, bất luận đời này hay là một đời trước, khi đó Cửu nhi trong lòng mình đã đâm căn.

“Là tiểu Thập đẹp hay là tiểu cô cô đẹp?” Nhiên tỷ nhi lại nhanh chóng hỏi.

Bùi Nguyên Tu cũng không biết đáp lại như thế nào, trong lòng hắn tất nhiên Cửu nhi là không gì sánh được, nhưng mà, nhìn tiểu nha đầu trước mặt, mắt đầy mong ngóng, dường như đang hi vọng hắn khích lệ tiểu oa nhi của chính mình. Chỉ nói: “Đều đẹp cả!”

Lung Nguyệt mỉm môi khẽ cười, tên nhóc này là đang đối chiếu bộ dáng của nàng trước khi xuất giá với Nhiên tỷ nhi đây mà.

“Vậy thì, Nhiên tỷ nhi dùng tiểu Thập đối lấy tiểu cô cô có được không dượng?” Lời non nớt của Nhiên tỷ nhi vừa nói ra, chỉ làm mọi người trong bữa tiệc ngẩn ngơ.

“Vi sao?” Bùi Nguyên Tu phục hồi tinh thần lại rất nhanh, hỏi.

“Dượng muốn dẫn tiểu cô cô đi chỗ rất xa, vậy thì Nhiên tỷ nhi sẽ không thấy được tiểu cô cô, cũng không có người kể chuyện xưa cho Nhiên tỷ nhi, không có người vá bố oa (búp bê bằng vải) cho Nhiên tỷ nhia, không có người bồi Nhiên tỷ nhi chơi...” Nhiên tỷ nhi dứt lời, đôi mắt to tròn đã tích tụ đầy nước.

“Nhưng mà nếu ta đối với Nhiên tỷ nhi, chẳng phải là sẽ không có người theo ta?” Bùi Nguyên Tu cười khẽ, vuốt ve song ké của Nhiên tỷ nhi. “Nhiên tỷ nhi cảm thấy thế nào?”

Vừa dứt lời, liền thấy Nhiên tỷ nhi đột nhiên xoay người chạy về phía Tiểu ca ca roi nước mắt, nói: “Tiểu ca ca lừa người, dượng không đối với ta...” Nói xong liền chạy về hướng Lung Nguyệt, đầu đâm vào trong lòng nàng ô ô khóc rống nói: “Tiểu cô cô chó đi... Tiểu cô cô không muốn Nhiên tỷ nhi...”

Bầu không khí đã không vui trong lúc nhất thời càng đông cứng.

Bùi Nguyên Tu liếc mắt nhìn ba nam hài kia một cái, chỉ thấy mấy huynh đệ họ Tiêu đều đã hồng viền mắt, nhìn Lung Nguyệt, mặt đầy không muốn.

Từ Tĩnh nhu vội vàng đứng dậy, ôm Nhiên tỷ nhi, lại kêu lên ba nam hài, quay về xin lỗi Thuận Khải Đế cùng Cẩn Hoàng hậu rồi lùi ra.

Mọi người lại trầm mặc một lát, chợt nghe Lý Long Tả nói: “Nếu người dám không đối tốt với Cửu nhi, ta sẽ đến Bắc Cương giết!”

Bùi Nguyên Tu đứng dậy, hướng về chỗ Đế hậu ngồi thẳng đầu chấp tay với mọi người, thận trọng nói: “Bùi Nguyên Tu tất không phụ công chúa!”...

Xuất cung trong xe ngựa.

Bùi Nguyên Tu cất Lung Nguyệt vào trong ngực, mặt chôn vào trong cổ nàng, trầm giọng nói: “Ta nhất định sẽ tốt với nàng...” Giọng nói có chút nghiêm nghị.

“Hừm, ta hiểu được!” Lung Nguyệt cong khóe môi, ngón tay ngọc nhỏ dài nắm lấy bàn tay to dài của hắn.

Một đời trước, Bùi Nguyên Tu không thông suốt công việc vặt, đối với việc hậu trạch cũng chưa từng dụng tâm quá nhiều, vẫn chưa bồi Lung Nguyệt tiến cung, chỉ chào từ biệt Thuận Khải Đế trong triều đình. Vì vậy, vẫn chưa nhìn thấy trận chiến hôm nay. Bây giờ nghĩ lại, chính mình đoạt bảo vật vô giá của bao người ở nơi này trong tay nhưng chưa từng quý trọng.

Cũng còn tốt...

Cũng còn tốt, ông trời cho hắn làm lại cơ duyên.

Tất nhiên là Lung Nguyệt không biết được suy nghĩ trong lòng hắn.

Đến ngày hôm sau, hai người lại đi đến Minh phủ cùng Sài phủ, tiện cho việc bên trong Bích Thương viện an tâm thu thập đồ để khởi hành.

Trước khi đi một ngày, Bùi Nguyên Tu đang ở thư phòng ngoại viện thương nghị với mấy phụ tá trừ sạch chuyện của mấy tên dư nghiệt phản vua. Vốn giữ lại những người kia dụng ý ở chỗ mê hoặc Thuận Khải Đế, không cho lòng hắn quá mức nghi ngờ mình, mà, Bắc Cương nội loạn cũng là một chuyện hắn không thể có. Bây giờ người tâm tâm niệm niệm đã cưới đến tay, có một quân cờ giữ lại cũng vô dụng, tăng thêm phiền phức.

Bùi Đại đi vào hồi bẩm, “Gia, Thế tử Bình thân vương đến rồi!”

”Xin mời!” Bùi Nguyên Tu phát tay, để mấy phụ tá lui ra, lại dặn dò Bùi Đại nói: “Đi Bích Thương viện mời công chúa tới.”

Bùi Đại lĩnh mệnh đi ra ngoài, không lâu lắm liền thấy Lý Long Triệt vui cười hơn hờ cất bước đi vào, vừa thấy mặt đã nói: “Tỷ phu, nghe nói ngài đắc tội với Thiên tử rồi!”

Vẫn biết ngày ấy rồi cung, Thiên tử nhi liền nói với mọi người nhìn thấy nàng: “Tiểu dưỡng là kẻ xấu nhất!”

Việc này sau khi Bùi Nguyên Tu nghe nói tất nhiên là dở khóc dở cười.

”Đến có chuyện gì? Lại muốn làm của hồi môn của Cửu tỷ tỷ?” Bùi Nguyên Tu không tiếp hấn, cười ngược trở lại.

Nhưng Lý Long Triệt lại thần bí nói: “Ta mang đồ tới cho Cửu tỷ tỷ, thử tốt!” Dứt lời, cầm hai hộp gấm hộp dài trong tay gio gio.

Liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến giọng nữ trong veo, “Đúng là tới thật?” Mà sau khi rèm cửa vén lên, liền thấy một bóng dáng xinh đẹp màu xanh lam đi vào, hướng về Bùi Nguyên Tu cười nhạt. Không phải người khác, chính là Lung Nguyệt.

”Đương nhiên tìm tới, ta là người phương nào, làm việc tự nhiên đáng tin!” Lý Long Triệt cầm hộp gấm hiển vật quý trong tay để xuống trên bàn mở ra.

Trong hai hộp gấm là bức tranh chữ.

Bây ra, Bùi Nguyên Tu cẩn thận quan sát, là hai bức thất lạc trong đồ cưới của mẫu thân hấn.

Một đôi mắt sáng như sao nhìn về phía Lung Nguyệt, “Làm sao có được?”

Lung Nguyệt cười, chỉ chỉ Lý Long Triệt, nói: “Hỏi hấn!”

Lý Long Triệt cười đắc ý.

Thì ra là Lung Nguyệt lên tìm người giúp Bùi Nguyên Tu tìm bốn bức thư họa.

Hấn lợi dụng danh nghĩa của lão tử Bình vương gia lan ra tin tức, nói: Gần đây Bình thân vương không yêu bảo mã, lại mê mẩn tranh chữ của danh nhân, đặc biệt là Vương Dật Thiều cùng Lý Thái Bạch.

Tin tức lan ra, tự nhiên có người nịnh hót.

Chỉ bỏ công sức gần nửa tháng nhưng đã tìm về được hai trong bốn bức họa.

Có điều, tuy là như vậy, Bùi Nguyên Tu cũng cực kỳ thấy đủ.

Một đời trước, đừng nói rất nhiều đồ cưới, sau khi Trần thị Liên Bích qua đời di vật của mẫu thân còn dư lại trong tay mình cũng rất ít.

Thậm chí Bùi Nguyên Tu nghĩ, nếu lúc trước hấn có thể sớm rõ chân tâm của mình, sớm bày tỏ tình cảm với Cửu nhi, như vậy...

Sau đó, hấn lại âm thầm lắc đầu.

Người cả đời này không có “Sớm biết”.

Tuy là một đời trước đã sớm rõ ràng tâm của mình, nhưng cũng không nhất định có thể lý giải “Nhất sinh nhất thế nhất song nhân” của Cửu nhi.

Chỉ có mất đi, nội tâm đã trải qua đau đớn, bây giờ nắm giữ lần thứ hai mới sẽ cảm thấy quý trọng.

Nghĩ đến đây, tất nhiên là Bùi Nguyên Tu vui mừng không ngớt.

Lần này Lý Long Triệt chạy đến cũng không đề cập chuyện cùng đi Bắc Cương với bọn họ, chỉ là trước khi nói lời từ biệt thì nói hấn sẽ nhanh chóng gặp bọn họ.

Bùi Nguyên Tu cười cho qua chuyện, chỉ nói: “Bất cứ lúc nào xin đợi đại giá!”

Thời điểm buổi chiều, phủ nội vụ phái người quản sự đến đây, tất cả những đồ ở bên trong Bích Thương viện mà không mang đi đều đăng ký tạo sổ, kho hàng cũng dán giấy niêm phong. Chỉ đợi Lung Nguyệt cùng Bùi Nguyên Tu đi rồi sẽ lại phái người đến trông nom.

Bất luận là đồ cưới đồ dùng ở nhà của Lung Nguyệt hay là đồ vật Bùi Nguyên Tu đặt mua, phàm là vật nào, nếu là lưu lại không có người quản lý sẽ tiện nghi cho người khác. Vì vậy sau khi Lung Nguyệt cùng Bùi Nguyên Tu thương lượng đã cầu với Hoàng hậu nương nương nhà nàng, để phủ nội vụ tiếp quản.

Sáng sớm hôm sau, Lung Nguyệt leo lên xe ngựa hướng về Bắc Cương. Ra cửa Bắc kinh thành, nhìn tường hồng ngói lục càng đi càng xa, trong lòng

không khỏi bị thương, mũi cùng viền mắt cũng đã bắt đầu chua xót.

Nhìn khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của Lung Nguyệt hơi cô đơn, Bùi Nguyên Tu đưa tay ôm nàng vào lòng, chặt càng thêm chặt.

Lung Nguyệt dựa trong lòng hắn, đẩy màn xe nhìn ra phía ngoài, bỗng nhiên chỉ vào một chỗ ngựa đầu nhìn Bùi Nguyên Tu nói: “Vương gia cũng nhớ tới nơi này? Thế mà ngài đã cứu ta một mạng ở đây!”

Bùi Nguyên Tu nhìn theo ngón tay nàng nhỏ và dài, cách đó không xa chính là sườn núi năm đó con ngựa của nàng kinh sợ lao xuống. Vòng cánh tay ôm nàng lại không khỏi nắm thật chặt, bây giờ nhớ tới bóng người lao đao trên lưng ngựa kia, lòng Bùi Nguyên Tu vẫn còn sợ hãi.

Mở miệng yếu ớt nói: “Sau này không nên cưỡi ngựa!”

“Đó là lần do người khác gây ra mà không phải ngoài ý muốn! Sau này cẩn thận chút, sẽ không sao!” Lung Nguyệt biết được tại sao hắn lại nói ra lời ấy, vội vã giải thích.

Đôi mắt ướt nhẹp như nai con nhìn Bùi Nguyên Tu, làm cho trong lòng hắn ngứa.

Ánh mắt mang theo khẩn cầu này làm hắn không đành lòng từ chối, chỉ thận trọng nói: “Xa ta thì không thể cưỡi ngựa!” Đây là điểm mấu chốt của hắn.

Lung Nguyệt cười gật đầu, nói: “Được!”

Bởi vì mang theo đồ cưỡi của Lung Nguyệt, cũng rất nhiều cung nhân của hồi môn, mười mấy chiếc xe ngựa menh mông cuộn cuộn, làm cho đoàn xe đi rất chậm.

Vào buổi trưa, đoàn xe ngừng lại, mọi người chôn nồi nấu cơm.

Lung Nguyệt xuống xe ngựa, hoạt động gân cốt một chút. ở trên xe ngựa nửa ngày, khắp toàn thân đều bị lác lư đau đớn.

Nàng cũng còn tốt, chỉ thấy Tây Bích ở trên xe ngựa phía sau đáng thương, nàng ấy say xe, lúc này sắc mặt trắng bệch dựa vào một cây đại thụ, cả người ủ rũ.

Lung Nguyệt gọi Dịch Thúy để cầm đến một hộp mai từ cho nàng ấy, để Tây Bích ép lại buồn nôn trong ngực một chút. Nhưng cũng bởi thế mà trong lòng phát sầu, một đường hướng về Bắc Cương này mà đi sợ là phải đi mười ngày nửa tháng, sợ là nha đầu kia sẽ phải nôn rất nhiều ngày. Đột nhiên nhớ tới hiện đại lúc say xe có thuốc có thể ăn, liền gọi y nữ lại đi theo đây, hỏi: “Có thể điều trị say xe bằng thuốc viên?”

Y nữ lắc đầu, nói: “Bẩm công chúa, cũng không được có thể ăn.”

“Ừ!” Lung Nguyệt nghe nói nhăn mày, suy nghĩ một chút bỗng nhiên lại hỏi: “Có thể có thuốc làm người lên xe liền ngủ?”

“Bẩm công chúa, có thì có, nhưng là thuốc ba phần độc, có thể không dùng vẫn là nên không dùng!” Y nữ cho rằng chính Lung Nguyệt muốn dùng, hỏi bầm vô cùng thật lòng.

“Vậy có biện pháp gì trị liệu say xe?” Lung Nguyệt nhìn Tây Bích đang ỉu xiu một chút, hỏi.

“Chuyện này... Đúng là có phương pháp châm cứu, có thể có trợ giúp ngủ.” Y nữ đáp.

“Cái này được!” Lung Nguyệt nghe nói mắt phượng sáng ngời, nói: “Người sẽ làm?”

Y nữ gật đầu, “Nô tỳ sinh ở trong y thế gia, từ nhỏ đã theo tổ phụ học được.”

“Như vậy quá tốt rồi! Một lúc nữa khởi hành các người hãy đi cùng xe với mấy người Hoán Ngọc, chăm cứu cho Tây Bích một lúc, làm cho nàng ấy ngủ cố gắng việc say xe có thể tốt hơn một chút.” Dừng một chút lại nói: “Nếu mà phương pháp này có thể được, sau này lại có thêm người say xe cũng không cần khổ sở như vậy.”

Y nữ lĩnh mệnh lui ra, đến xem Tây Bích.

Lúc này ngọc thiện đã chuẩn bị xong, Hoán Ngọc đến mời Lung Nguyệt.

Người đang rời nhà ở ngoài, Lung Nguyệt đã sớm dặn dò hạ nhân, tất cả gián lược, đến đồ ăn cũng không cần tinh xảo. Vì vậy, ngọc thiện ngày đầu tiên là ngân ti quỳên còn có hạt dẻ rang đường đỏ, hai đĩa rau xanh xào, một đĩa thịt bò kho tương lớn, lại có thêm ngạnh chè hạt sen xanh. Một đĩa thịt bò kho tương lớn kia tất nhiên là đặc biệt làm cho Bùi Nguyên Tu.

(Đừng hỏi editor là món ăn gì =_=)

Lúc nàng tới đây, liền thấy Bùi Nguyên Tu đã thị sát binh sĩ xong, ngồi ở chỗ này chờ nàng.

Lung Nguyệt tiến lên dịu dàng cúi đầu, cười nói: “Làm phiền Vương gia đói bụng chờ lâu!”

Bùi Nguyên Tu vậy tay, sáng giọng với nàng: “Bướng bỉnh! Mau tới ăn!”

Dùng xong ngọc thiện, lại nghỉ ngơi một lúc sau uống cạn tuần trà, đoàn người lại lần nữa thu thập đồ đạc khởi hành, đi về phía Bắc Cương.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Tẩy Bích bệnh bị dọa sợ ở chỗ đóng quân, Đào Châu thay chủ đánh lão Ngô

Editor: Linh Đang

Trên đường lớn không bằng phẳng lắm, mấy ngàn người ngựa đi qua, dẫn đến một màn bụi bặm. Ánh sáng chiều rơi trên mầm non ở ngọn cây, len ra thứ ánh sáng đỏ.

"Gia! Phía trước là một mảnh đất rừng, có cắm trại hay không?" Bùi Đại giục ngựa đến bên chiếc xe ngựa xa hoa nhất trong đoàn xe, hỏi.

Chỉ thấy màn xe vén lên, lộ ra tuấn nhan cương nghị, nhìn kỹ chỉ thấy trên đó mang theo sự lo lắng, người này chính là Bùi Nguyên Tu. Hắn kêu dừng đoàn xe, cầm một cái gối lớn để người trong lòng dựa vào, xuống xe ngựa đi về phía cánh rừng mà Bùi Đại nói xem qua một phen, sau đó gật gật đầu, hạ lệnh cho binh sĩ dựng trại đóng quân, chôn nồi nấu cơm.

Chờ chủ trưởng đáp được, mới ôm người còn đang buồn ngủ trong xe ngựa ra.

Bùi Nguyên Tu nghĩ tới hàng ngàn tình huống sẽ xuất hiện trên đường, một mực không nghĩ tới Lung Nguyệt sẽ bị bệnh.

Hai ngày trước, đoàn đi qua một khu rừng đào, kéo dài toàn bộ sườn núi, phấn hồng đầy mắt, trông rất đẹp mắt. Bùi Nguyên Tu thấy nàng yêu thích, lại đã nhá nhem tối, liền mệnh binh sĩ cắm trại tại nơi đây.

Dùng xong bữa tối, Lung Nguyệt liền lôi kéo Bùi Nguyên Tu tiến vào rừng đào chơi hơn một canh giờ, cho đến mặt trời lặn về tây không thấy chút ánh chiều tà nào nữa, hai người mới trở về lều trại.

Có lẽ là giữa núi rừng gió đêm thổi mạnh, sáng sớm ngày thứ hai, Lung Nguyệt liền cảm thấy choáng váng đầu, nghẹt mũi, thâm thương bị bệnh.

Bùi Nguyên Tu muốn tìm khách điểm chờ Lung Nguyệt hết bệnh mới khởi hành, nhưng Lung Nguyệt tìm có gây rối sống chết không cho phép. Nàng vốn bị bệnh, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn làm người ta thương tiếc, lại nhìn hắn bằng đôi mắt ướt nhẹp, làm Bùi Nguyên Tu như đắm chìm trong nước, vứt hết nguyên tắc, lý trí lên chín tầng mây, hễ Lung Nguyệt nói cái gì đều theo cái đó.

Lung Nguyệt vẫn cảm thấy thân thể mình quá cứng, quanh năm suốt tháng hiếm thấy sinh bệnh một lần, bây giờ mới bị chút gió thổi đã bị bệnh, có chút quá mức không được việc. Thấy Bùi Nguyên Tu muốn cả đoàn người xe dừng lại chờ nàng dưỡng bệnh, Lung Nguyệt tham tài, tuy nói bạc trong tay của nàng hai đời cũng không xài hết, nhưng mà hiện thể lương mẫu không đều là cần kiệm mới nắm được gia đình sao? Nơi này hơn một ngàn người, dừng lại thêm một ngày lại tốn thêm chi phí! Mà, nhiều người như thế này phải thu xếp như thế nào? Nơi nào tìm được khách điểm lớn như vậy! Đây lại cũng không phải là hành quân đánh trận, cũng không thể dừng lại đóng quân ở đất hoang để chờ nàng khỏi bệnh được!

Nhưng Lung Nguyệt đã quên, hơn một ngàn người này bất luận là ở trong quân, hay là cắm trại ở bên ngoài đều là bạc của phu quân nhà nàng nuôi.

Cũng còn tốt, có vị y nữ kia sẽ châm cứu, kết hợp giữa thuốc viên cùng châm cứu, qua hai ngày Lung Nguyệt đã tốt hơn hơn nửa, chỉ là mỗi khi châm cứu sau sẽ mệt mỏi.

Trại đã an ổn, Trầm Tam Nhi cùng Bùi Đại nói chuyện với nhau, liền lôi kéo lão Ngô cùng Lưu Hải vào rừng kiếm thức ăn hoang dã.

Chỉ nghe Trầm Tam Nhi vừa đi vừa nói: "Suốt ngày bánh màn thầu, thịt khô, cháo loãng trong miệng đã nhạt lắm rồi."

Lão Ngô liếc mắt nhìn hắn một cái, "Không phải những tháng ngày đánh trận đều ăn cái này sao?"

"Nhưng bây giờ chưa đánh trận..." Lời của Trầm Tam Nhi còn chưa nói hết, đã làm ra dấu im lặng.

Mấy người nhìn về phía trước, chỉ thấy cách đó không xa có con lọn rừng đang hung tợn đâm vào thân cây.

Lão Ngô lấy cung tên từ sau lưng bắn "Vèo" một tiếng, một mũi tên bay ra, ở giữa đôi mắt của lọn rừng.

Lọn rừng nổi cơn điên, gào gào kêu xông lại phía bọn họ.

Chỉ thấy Lưu Hải cùng Trầm Tam Nhi quay lại bắn về phía nó hai mũi tên. Da lợn rừng dày, vô cùng, ba mũi tên cũng không lấy được tính mạng của nó, vọt tới hướng của ba người.

Lưu Hải thấy lợn rừng đã tới gần, rút ra đao bên hông ra, tung người một cái nhảy vọt đến trên lưng lợn rừng, giơ tay chém xuống đâm thẳng vào sau cổ nó, chỉ nghe lợn rừng kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Chờ Lưu Hải bò lên người con lợn rừng, trên khuôn mặt đã nhuộm đầy máu, lúc này có một giọt chảy xuống cằm. Trầm Tam Nhi vui vẻ, "Lưu Hải à, đừng nhìn người bình thường nhả nhặn kì quái, như thư sinh văn nhã, lần này ra tay thật tàn nhẫn! Thật ác độc!"

Lưu Hải cười cười, ba người gánh lợn rừng trở về nơi đóng quân. Nhưng vừa vặn gặp phải Tây Bích đứng ven rừng thông khí, mấy ngày nay may mà có y nữ châm cứu, nâng lên xe ngựa hầu như chính là ngủ, ngược lại cũng không cảm thấy có bao nhiêu khó chịu. Chỉ là trên xe ngủ hơn nhiều, đến buổi chiều lúc cắm trại liền không ngủ được, sau đó lại ăn cơm, đi ra để thông khí.

Thấy ba người trước mặt, phía trước lại có một người mặt đầy máu, như ác quỷ từ địa ngục. Tây Bích theo ở bên người Lung Nguyệt tất nhiên là chưa từng chịu khổ, so với mấy cô nương nhà bình thường còn được nuông chiều hơn mấy phần, chưa từng thấy qua trận chiến như này, chỉ kinh hô một tiếng: "Quý a!" Liền nhắm hai mắt lại, ngã xuống đất ngất đi.

Lưu Hải thấy thế vội vã tiến lên nâng người dậy, nhưng mà không ngờ người ta sẽ té xỉu.

Khẽ gọi hai tiếng âm: "Cô nương? Cô nương?"

Tây Bích chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy trước mặt là gương mặt nhuộm máu gần trong gang tấc, con mắt đảo một vòng, lần thứ hai hôn mê bất tỉnh.

Lão Ngô tới gần vỗ vỗ Lưu Hải, nói: "Là người dọa nàng ngất!"

Lúc này Lưu Hải mới chợt hiểu ra, ngược ngừng gãi đầu một cái.

Nam nữ khác biệt, mấy người bọn hắn đại nam nhân tất nhiên là không nên tới gần nơi nữ quyến hạ trại, cuối cùng phải kêu Bùi Tiểu đến, hắn đi tìm Hoán Ngọc, Đào Châu mới đưa Tây Bích trở về lều trại.

Lưu Hải rửa mặt, đổi y phục, lão Ngô cùng Trầm Tam Nhi đã chia lợn rừng thành mấy miếng, chia ra cho các huynh đệ cùng vào sinh ra tử.

Chợt nghe Trầm Tam Nhi gác thịt trên lửa, vừa nói: "Nha đầu bên cạnh công chúa cũng thật xinh đẹp! Giống như làm ra từ nước vậy!"

"Xinh đẹp thì làm sao, mới thấy máu mà đã ngất đi, vô dụng!" Lão Ngô nói.

Lưu Hải nghe xong sờ sờ mũi, "Đây cũng là do ta mà!" Vừa nói xong, liền thấy Bùi Tiểu đi bộ đến bên cạnh hắn ngồi xuống, một đôi mắt gian xảo nhìn chằm chằm thịt nướng. Hỏi: "Cô nương kia không bị dọa sợ chứ?"

Bùi Tiểu cười, "Vẫn còn tốt! Vẫn còn tốt!"

"Ai! Ta nói này tiểu quân gia, mấy nha đầu bên người công chúa thật đáng khen đúng không?" Trầm Tam Nhi nói chen vào.

"Quá đáng, "Tiểu quân gia" có thể nói không sao?" Bùi Tiểu vui sướng, đáp Trầm Tam Nhi một cước, sau đó nói: "Sao? Người coi trọng người nào? Đừng nhớ thương bốn đại nha hoàn kia, đều là bảo bối của Vương phi nhà ta, quý giá lắm!"

"Hắc hắc! Trầm Tam Nhi ta cũng vừa hỏi như vậy."

Mất thấy thịt nướng xong rồi, Bùi Tiểu cũng không khách khí, rút dao găm từ trong giày ra, gọt một đường, cắn một cái, đường thẳng: "Ăn ngon! Ăn ngon!"

Sau đó mấy người vừa ăn vừa tán gẫu chuyện tào lao.

Trầm Tam Nhi nói: "Nếu ta nói, điểm phúc của Vương gia thật không cạn, cưới được quý nữ của Đại Chiêu Quốc ta, còn là một đại mỹ nhân!"

"Đó là, người không thấy mỗi ngày Vương gia đều tự che chở cho bảo bối của mình đâu!" Bùi Tiểu nói đùa, thầm nghĩ: Theo gia mười mấy năm qua, lần đầu gặp lại gia nhà hắn giống như thuốc cao bôi trên da chó tự dính ở bên người Vương phi, hận không thể bỏ nàng vào áo mà mang theo. Hắn nghĩ nếu không là suốt ngày bên trong ngoại viện trong thư phòng nghị sự đều là nam nhân, đến thời gian làm chính sự thì gia nhà hắn cũng trông coi bên người mất!

Lão Ngô xì một tiếng, nói: "Hơn một tháng này, gia đều không phải gia!"

Trong miệng Trầm Tam Nhi cũng hâm mộ, nói: "Nếu ta thú được một tức phụ (nàng dâu) như vậy, ngày nào cũng sẽ che chở trong lòng!"

"Mê muội mất cả ý chí!" Lão Ngô từ không diễn ý vút ra một câu.

Bỗng nhiên liền cảm thấy sau gáy tê rần, giống như bị cái gì đánh tới. Quay đầu lại liền thấy một nha đầu mặc váy xanh nhạt xinh đẹp một tay chống eo đứng thẳng phía sau hắn, trong một tay khác còn mang theo cành cây, một đôi mắt tròn lên tròn xoe, cả giận nói: "Nói quá gì đây? Người coi công chúa

nhà ta là cái gì? Không thông thạo viết văn thì không nên khoe khoang!"

Nha đầu dữ dằn này chính là Đào Châu.

Nàng phụng mệnh Bùi Nguyên Tu đến tìm Bùi Tiểu, vừa vặn nghe được mấy người này nói về gia và công chúa, hai tai nghe xong thì trong lòng dâng lên lửa giận, đây là coi công chúa nhà nàng thành Tô Đất Kỳ à!

(Tô Đất Kỳ: vợ vua Trụ thời nhà Thương ở Trung Quốc, ý chỉ hồ ly tinh mê muội lòng người)

Đào Châu bảo vệ chủ trong lòng bốc lửa, lập tức lượm cành cây để đốt lửa đánh vào sau gáy lão Ngô đang nói hươu nói vượn.

Bùi Tiểu quay đầu thấy là Đào Châu, cười đứng dậy, nói: "Đào Châu cô nương tới đây có chuyện gì?"

"Vương gia tìm người đấy! Không nghĩ người đang ngồi ở chỗ này ung dung ăn thịt!" Đào Châu trừng mắt.

Bùi Tiểu sờ sờ mũi, cười mỉa một hồi, đi theo nàng.

Lão Ngô vò vò sau gáy, chỗ vừa bị gõ nổi lên một cục u, bỗng nhiên nói: "Nha đầu này nhìn nhu nhược mà cũng khỏe nhì!"

Lại nghe Lưu Hải buồn bã nói: "Ôn nhu hương, mộ anh hùng..."

Nếu mà Bùi Nguyên Tu nghe được, nhất định sẽ cười, người trong lòng ôn nhu nhỏ bé kia, hẳn rất đồng ý xem là nơi chôn xương chính mình.

Đoàn người ngựa lại đi tiếp hai ngày, bệnh Lung Nguyệt đã khỏi hẳn.

Chỉ là càng gần Bắc Cương, dân cư càng thêm thưa thớt cảnh càng thêm hoang vu.

Bùi Nguyên Tu vuốt ve đầu nàng đang nhìn về phía cửa sổ, "Khí hậu phương Bắc khắc nghiệt, tự nhiên hoang vắng, có điều, thành trấn tuy không so được với trong kinh, nhưng còn được cho là phồn hoa, lúc qua biên giới dẫn nàng đi một vòng cho thoải mái được không?"

Câu cuối cùng này làm cho tinh thần Lung Nguyệt tỉnh táo, ngửa đầu nhìn phía Bùi Nguyên Tu nở nụ cười sáng lạn.

Ngày hôm đó lúc hoàng hôn, Bùi Nguyên Tu lại dặn dò dựng trại đóng quân.

Binh sĩ vừa muốn chôn nồi thổi cơm, liền thấy một đoàn người từ xa đến, ba chiếc xe lớn vội vàng. Người cầm đầu bọn họ nhận ra, là chủ của Vệ thống lĩnh Chu Thông. Mà ba chiếc xe lớn kia chất đầy thịt dê đã được cắt giết sạch sẽ.

Những ngày qua, Lung Nguyệt thấy mỗi bữa cơm của binh sĩ đều là bánh mỳ thau, thịt khô, cháo loãng, lúc đi ngang qua thôn trấn hoặc thôn xóm sẽ phai ra tên lính đi chọn mua một ít cây cải củ, cải trắng, liền động tâm tư.

Nghĩ càng ngày càng gần Bắc Cương, thỉnh thoảng ven đường sẽ thấy dê đứng thành đàn, liền để Chu Thông lĩnh ra tay đi mua của người chăn, cho bọn binh sĩ ăn cải thiện.

Thứ nhất là khao bọn họ một đường khổ cực, lại nữa là, cũng là vì muốn được lòng người. Ngày ấy nàng nghe Đào Châu lải nhải bên tai, bọn binh sĩ thủ hạ của Vương gia lại có người so nàng với "Yêu nữ" mê hoặc Bùi Nguyên Tu. Tuy thấy buồn cười, nhưng cũng động tâm tư, không muốn cầu những người lính này nghĩ mình tốt, tuy nhiên không thể để cho bọn họ có ác cảm với mình!

Buổi tối đó, có thịt dê, tự nhiên đốt lửa trại, Lung Nguyệt lôi kéo Bùi Nguyên Tu cùng đi vào bên trong binh sĩ, xem như là "Cùng dân cùng vui"!

Những người lính này tuy là người thô, nhưng cũng trắng trắng đáng yêu.

Lung Nguyệt ngồi xuống đất bên người Bùi Nguyên Tu, nhận lấy một xâu thịt dê mà Đào Châu đưa tới, chính mình gác lên lửa nướng. Ánh lửa dập dờn làm khuôn mặt nàng ửng đỏ, nhưng có một thần thái đặc biệt.

Bùi Nguyên Tu phát hiện từ trong ánh mắt rạng rỡ của Lung Nguyệt, nàng không giống với quý nữ tầm thường, tựa hồ đối với này vì hỏa mà ngồi, thịt nướng làm thức ăn, quá nhanh cắn ăn vô cùng yêu thích. Hai đời, đã thấy rất nhiều nữ nhi gia đối với này diễn xuất xem thường, đương nhiên, cái này cũng là cùng các nàng chịu đựng trại cải tạo hạn chế. Ấn tượng sâu nhất chính là một đời trước bên trong, trắc phi Lý Cảnh Nhan cùng vú em nữ nhi Tú Nhi cũng từng theo quân lộ doanh ở bên ngoài, nhưng mà hưng tay đầu đủ nhưng là nhẩn nhố phi thường.

Đứng là Cừu nhi, nhìn nàng tinh thần phấn chấn khuôn mặt nhỏ chiếu vào trong ánh lửa, không chút làm bộ cần một miếng thịt lớn, không chút dung tục nào, mà càng làm nổi bật sự hoạt bát của nàng, là một đời trước hẳn chưa từng thấy.

Có điều, có lẽ là khi đó chính mình quá mức đoan chính nghiêm túc, vì vậy làm cho Cừu nhi thu tính nết của chính mình lại, chỉ lộ ra một mặt đoan trang hiền đức thôi.

Mà đời này, chính vì mình dung túng mới cho nàng lộ tính tình thật ra.

Ngay lúc Bùi Nguyên Tu ngẩng người nhìn tiểu thê tử, Lung Nguyệt đã đưa một xâu thịt dê được nướng sẵn đến tay hắn, dưới con mắt của mọi người,

đưa vào trong miệng là không nên nghĩ đến, da mặt Lung Nguyệt mỏng.

Đào Châu thấy chủ tử nhà mình ăn rất cao hứng, trong tay vừa không có thịt, xoay người lùi đến mặt sau, quay lại nhìn bàn thịt dê, cuối cùng quyết định gỡ đùi dê xuống để cho Lung Nguyệt nướng ăn, một bên nhấc dao lên, đang chờ ra tay, lại nghe phía sau có người nói: "Đưa dao cho ta, để lão Ngô ta làm!"

Đào Châu quay đầu, liền thấy là tên to lớn mà đen ngày đó nói công chúa của mình "Gieo vạ", con mắt ngang ngược nguyền hấn một cái, nói: "Không dám làm phiền!"

Sau đó liền thấy hai tay nặng tinh tế, một cái tay mang theo đùi dê, một cái tay rất phối hợp cầm dao chặt đùi dê thành những miếng nhỏ.

Chỉ để lão lại Ngô nhìn thấy há hốc mồm, thâm nghĩ: Là lạ, sao nha đầu nhu nhược này lại có sức mạnh như thế!

Chờ Đào Châu ôm đùi dê đi rửa, hấn lắc lư đi lên trước, cầm lấy dao lớn ước lượng, nói: "Là dao phá núi nặng năm cân (2,5 kg)..." Làm sao cô nương kia cảm như cầm trang giấy vậy? Lão Ngô không rõ...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Chủ viện Phiên Vương phủ tên Bích Thương, Ngân An điện công chúa thành Vương phi

Đội nhân mã hơn ngàn người sau khi lắc lư hơn nửa tháng cũng đến Bắc cương.

Lúc này Bùi Nguyên Tu cười trên bảo mã ô chuy, một thân trang phục xanh đen thêu ám văn, áo khoác trên người dùng tơ bạc thêu măng xà, kim quan vấn tóc. Cả người nhìn qua có vẻ nghiêm cẩn mà thần thái sáng láng. Đương nhiên, thân quần áo này là Lung Nguyệt giúp hấn chuẩn bị.

Hấn đi đằng trước nhất của đội ngũ, dẫn đoàn xe đến trước cửa thành đây

Nơi cửa thành, một đám người đã chờ sẵn, đều là đạt được tin tức Tĩnh Bắc Vương về thành mà ra cung nghênh. Cũng có thật nhiều người nghĩ đến nhìn xem Thụy Mẫn công chúa trong lời đồn là đoan trang nữ mạo thế nào.

Thấy Bùi Nguyên Tu đến gần, dồn dập quỳ gối.

Bùi Nguyên Tu nhảy xuống ngựa, bước nhanh về phía trước diu vị quan lớn tuổi nhất, nói: "Chư vị đại nhân mau mau đứng lên!"

Mọi người đứng dậy, sau đó nhìn lên phía sau Bùi Nguyên Tu, nhìn chiếc xe ngựa bắt mắt nhất trong đoàn xe.

Nhưng mà cửa xe đóng chặt, người bên trong tựa như vẫn chưa có ra gặp một lần. Tuy rằng hiểu được nội quyền không nên xuất hiện trong trường hợp như vậy, huống chi là công chúa tôn quá, há là người muốn gặp thì có thể gặp? Nhưng mà, cũng khó tránh khỏi tiếc nuối trong lòng.

Chợt nghe Bùi Nguyên Tu nói: "Ngày mai chư vị đại nhân yết kiến Vương phi tại Ngân An điện!"

Mọi người vừa nghe bận bịu chấp tay nói "Vâng!"

Từ biệt mọi người nơi cửa thành, Bùi Nguyên Tu dẫn xe ngựa Lung Nguyệt tiến lên dọc theo một con đường cái rộng rãi.

Lung Nguyệt xuyên qua rèm cửa sổ xe nhìn ra ngoài, hai bên đường cây xanh đứng sừng sững thành hàng, cách một đoạn càng còn có bồn hoa, lúc này giữa xuân nên hoa đang nở xán lạn, nhìn từ xa là một mảnh vàng óng. Lung Nguyệt cảm thấy thật giống đường xuyên rừng ở hiện đại. Cũng không biết, đây là Bùi Nguyên Tu dựa theo suy nghĩ của Lung Nguyệt đời trước thì mà sửa.

Đường nói thẳng tới Vương phủ. Tiến vào cổng trong Bùi Nguyên Tu tự mình diu Lung Nguyệt xuống xe ngựa, cũng không để ý ánh mắt mọi người, nắm tay nâng một đường đi về chủ viện.

"Nơi này là phủ đệ của tiền Phiên Vương Bắc cương, lúc trước để bớt việc nên ta vẫn chưa xây phủ đệ mới, nay phải oan ức Cửu nhi!" Bùi Nguyên Tu và Lung Nguyệt sóng vai tiến lên, chỉ cảnh vật chung quanh, "Nếu Cửu nhi thấy không thích nơi nào thì dặn dò người đi xây lại là được, những việc này sau này do Cửu nhi làm chủ."

Lung Nguyệt nở nụ cười với hấn, nói: "Phủ này đã phi thường tinh xảo, nơi nào có oan ức, Vương gia ở được, sao ta không ở được?"

Lại đi qua hai Nguyệt môn chạm trổ, Bùi Nguyên Tu chỉ một chỗ sân bên tay trái nói: "Nơi đó là một vườn mai, hồng mai, bạch mai, hoàng mai đều có, ngày đông có một phen mùi vị, hấn Cửu nhi sẽ thích."

Lung Nguyệt nhìn tới, chỉ cửa vào mai viên có hai chữ "Tuế Hàn", nói: "Đề ta ta đến nhìn thử xem." Dứt lời bỗng tiếc nuối, "Chi tiếc lúc này đã là tháng ba mùa xuân, như muốn thấy cả vườn hoa mai nở hoa đến phải đợi thêm một năm."

Bùi Nguyên Tu nghe nói nhú nhú mày, nói: "Lúc này hoa đào đang độ nở rực rỡ nhất, nếu Cửu nhi không thích, rút cây mai lên, chuyển một vườn đào đến đây không?"

Lung Nguyệt trừng mắt nhìn Bùi Nguyên Tu, cười nói: "Vậy nếu là đợi đến ngày đông ta nói phải chờ cây đào này nở hoa còn thêm rất nhiều ngày, Vương gia làm sao?"

"Tất nhiên là rút cây đào..."

"Lại chuyển hoa mai tới?" Chưa chờ Bùi Nguyên Tu nói, Lung Nguyệt cười cười nói tiếp.

"Chuyện này..." Bùi Nguyên Tu cũng thấy không thích hợp, ho nhẹ một tiếng.

Mà Bùi Tiểu đi theo cách mười bước xa vụng trộm bấu mỗi một cái, lấy cùi chò chọc Bùi Đại, nói: "Gia chúng ta cách Phong Hỏa hí chư hầu* không xa rồi!"

*Bao Tự duyên dáng, xinh đẹp tuyệt trần được Chu U vương sủng ái. Để làm nàng cười, nhà vua đã làm mọi cách. Sau nhiều lần cố gắng nhưng không thành, Quốc công Thạch Phủ tâu với vua là mình có cách làm cho nàng cười. Quanh đất nhà Chu cai trị vốn xây nhiều tháp dầu để khi có giặc kéo đến thì đốt các cột lửa báo hiệu cho chư hầu đến cứu. Quốc Công khuyên Chu U vương đốt lửa cho chư hầu đến để cho Bao Tự cười. Chu U vương làm theo.

Quân chư hầu mấy nước lân cận trông thấy các cột lửa cháy, ngỡ là có giặc bên hốt hải mang quân đến cứu. Đến kinh thành, thấy mọi người vẫn đi lại bình thường, không có giặc gì cả. Các chư hầu ngỡ ngàng nhìn nhau. Bao Tự ở trên đài trông thấy bật tiếng cười lớn. U vương vô cùng hoan hỉ vì làm được cho nàng cười. Xong U vương lệnh cho các trấn chư hầu rút quân về vì không có giặc. Đến một thời gian sau, vua Chu lại sai đốt lửa lần nữa và các chư hầu lại bị lừa để Bao Tự có được tiếng cười.

Sau chư hầu nước Thân liên hệ với quân Khuyển Nhung bên ngoài kéo vào đánh úp Cảo Kinh. Chu U vương vội cho đốt lửa hiệu triệu chư hầu tới cứu, nhưng các chư hầu bị lừa vài lần nên tưởng vua đùa, không tới nữa.

Nhưng thấy mấy người bên cạnh khinh thường, chỉ nghe Hoán Ngọc nói: "Người ngựa da rồi hả?"

Bùi Tiểu cười mĩa sò sò mũi, thành thật một bên chờ đợi.

Chờ Bùi Nguyên Tu chỉ vào một viện hùng vĩ đại khí nói: "Sau này chúng ta ở đây."

Lung Nguyệt một chút đã nhìn ra, viện này mới xây dựng không lâu, cả tám biển và câu đối cũng trống.

Theo Bùi Nguyên Tu đi vào trong viện, chỉ cảm thấy từng cọng cây ngọn cỏ trong viện này tựa như dựa theo tâm ý của mình mà bày bố. Ngửa đầu nhìn Bùi Nguyên Tu bên người, nói: "Viện này chưa từng có người ở?"

Bùi Nguyên Tu gật đầu, "Vừa gặp Cửu nhi ta lập tức dâng sổ con thính hôn lên, sau đó thì vào kinh, nơi này cũng không kịp dọn dẹp, phiền Cửu nhi nhọc lòng."

"Nên mà!" Lung Nguyệt cười đáp lại.

Vào chính sảnh, dặn dò hạ nhân đi dọn xếp, sau này sẽ vật gì bày nơi nào, chỉnh lý làm sao buông tay để bốn người Hoán Ngọc nhìn chăm chăm, Lung Nguyệt ngồi trong nôan các đã thu thập thỏa đáng hỏi Bùi Nguyên Tu nói: "Viện của Vương gia ở nơi nào?"

Bùi Nguyên Tu làm người đoan chính, mà nàng là công chúa, sắp xếp nàng ở chủ viện còn mình ở viện khác đúng là việc hán có khả năng làm.

"Cũng ở nơi này!" Bùi Nguyên Tu vô cùng tự nhiên trả lời.

Lung Nguyệt nghe hán nói trừng mắt nhìn, trong lòng kinh ngạc. Với cổ đại này, gia đình giàu có hai vợ chồng đều có viện độc lập, nhưng Bùi Nguyên Tu này làm sao...

Lúc nàng hoảng thần, lại nghe Bùi Nguyên Tu nói: "Tên viện và câu đối còn cần nhờ cậy Cửu nhi."

"Chuyện này..." Lung Nguyệt hơi trầm ngâm nói: "Vương gia thấy gọi "Bích Thương" được không?"

Lung Nguyệt nghĩ đến, nếu đây là viện chung của Bùi Nguyên Tu và mình, quá mức nữ nhi khí thì không được!

"Vì sao không gọi "Nhiêu sương" lại hoặc "Thanh Ngọc"?" Bùi Nguyên Tu hỏi. Trong lòng hán những tên này càng hợp với Cửu nhi.

" "Nhiêu Sương" vịnh mai, "Thanh Ngọc" tán trúc, đều cùng không xứng với khí tiết Vương gia!" Lung Nguyệt cười đáp, "Cửu nhi cũng vui vẻ!"

Bùi Nguyên Tu nhéo nhéo mũi của nàng, dòng nước ấm trong lồng ngực dâng lên, cô nàng này chỉ đề tám biển, lấy tên cũng cân nhắc vì mình rất nhiều,

"Câu đối không bằng dùng hai câu thơ của Cửu nhi thôi: "Ngheh hàn mạo thử lập Sơn Cương, tứ quý thông lung ngạo Bích Thương. Mạn đạo vô hoa tranh tiểu lệ, Trường Thanh canh thắng nhất thi phượng."?"

Lung Nguyệt nói: "Bài thơ này không phải ta làm, thấy trong một quyển sách, yêu thích nên nhớ rồi." Nàng vốn muốn nói, đây là Vịnh tụng của Lục Huệ Tâm Thanh triều, vừa nghĩ tới vị trí Đại Chiêu Quốc mình ở bây giờ là quẹo ngang Tống triều, Thanh triều còn không biết có xuất hiện không, huống chi là mỗ Lục. Chỉ dòi đi đề tài, nói: "Cây thông sáu thạch trong viện ở kinh ta thực yêu thích, trong viện này cũng cũng dòi một ít được không?"

Bùi Nguyên Tu tất nhiên là không chỗ nào không theo Lung Nguyệt, kêu Bùi Tiểu đi vào, để hắn đi làm việc này.

Buổi chiều, sau khi nghỉ ngơi, Lung Nguyệt làm ô trong lòng Bùi Nguyên Tu chợt nhớ tới một chuyện, hỏi: "Mấy ngày nay phải sắp xếp một ngày gặp gỡ quan quyền một lần?"

"Qua một thời gian lại nói đi, luôn có lúc gặp bọn họ, những ngày qua tàu xe mệt nhọc, nàng tỉnh đường mấy ngày trước." Bùi Nguyên Tu vuốt mái tóc của Lung Nguyệt.

"Được! Nghe theo Vương gia an bài!" Lung Nguyệt chui vào lồng ngực của hắn, tìm một vị trí thoải mái, nhắm mắt lại đi.

Sáng sớm hôm sau, tiền đình Tĩnh Bắc Vương Phủ, Ngân An điện.

Bùi Nguyên Tu một thân triều phục Phiến Vương màu chàm thêu đám mây như ý, bọt nước năm màu viền, ngồi trong vương tọa trên thềm ngọc.

Bên dưới thềm ngọc, chúng đại thần chia thành hai ban cung cung kính khom người cúi đầu, chỉ thấy một gấu quần màu lam đập lên thảm đỏ chậm rãi đi về phía trước, theo bước chân chuyển động tinh cơ hơi lộ ra một góc giày thêu do gấm Tứ Xuyên màu xanh ngọc có đính Minh Châu chế thành.

Chủ nhân đôi giày thêu là Lung Nguyệt.

Nhìn Lung Nguyệt từ từ đi đến, môi mông Bùi Nguyên Tu nhẹ nhàng giương lên, đứng dậy, đi xuống thềm ngọc. Lúc Lung Nguyệt muốn phúc thân thi lễ với hắn, cầm tay nàng, hai người sóng vai bước lên thềm ngọc.

Hai tay Bùi Nguyên Tu đỡ Lung Nguyệt ngồi trên ghế Phượng cạnh vương tọa của hắn.

Trong lòng Các đại thần vẫn lên quan sát cả kinh.

Kinh sợ cũng không phải vì Bùi Nguyên Tu tự ngheh đón Lung Nguyệt.

Kinh sợ là vì lúc Lung Nguyệt muốn thi lễ với Bùi Nguyên Tu, tuy nói này lễ chưa thành, nhưng nhìn dáng người nàng đúng là muốn phúc thân. Nếu nói Vương phi thi lễ với Vương gia là bình thường. Nhưng mà, Lung Nguyệt chính là công chúa Đại Chiêu Quốc đó!

Càng làm cho quần thần giật mình chính là, công chúa Thụy Mẫn hôm nay cũng không mặc đại trang công chúa, mà là triều phục Vương phi. Đây là vị công chúa đầu tiên của Đại Chiêu Quốc mặc triều phục Vương phi đó!

Chuyện này... không phải tự hạ thân phận sao!

Các đại thần trong Ngân An điện không khỏi thâm nhủ trong lòng.

Chờ Lung Nguyệt ngồi vững vàng, chúng đại thần bước lên trước, ba quỳ chín lạy với Lung Nguyệt, hô: "Công chúa thiên tuế, thiên thiên tuế!"

"Miễn lễ bình thân!" Giọng nữ dễ nghe từ phía trên bay tới. Tuy Lung Nguyệt cố ý đè thấp tiếng nói, vẫn như cũ che lấp không được nàng còn trẻ.

Cũng làm cho quần thần trên điện chợt nhớ tới, tuổi vị Cửu công chúa này vừa mới cập kê.

Tạ ân, đứng lên, khẽ nâng đầu.

Mọi người chỉ thấy lúc này ngồi bên cạnh uy vũ tuấn dật Tĩnh Bắc Vương là một vị giai nhân đôi mắt sang, môi anh đào, mặt như hoa đào vô cùng xinh đẹp. Tuy chỉ nhìn một chút đã vội vã cúi đầu, nhưng trong lòng cũng kinh động như gặp người nhà trời, thâm nghĩ: Nghe nói dung mạo Cửu công chúa có được như tiên như vẽ, hôm nay gặp mặt thực là không uổng.

Bỗng nhiên nghe giọng nữ thanh linh phía trên chậm rãi nói: "Những ngày Vương gia trong kinh, chư vị đại nhân cực khổ rồi."

"Đây là việc nằm trong phận sự của vi thần không dám đương nổi hai chữ "Khô cực" của công chúa, thần kinh hoảng!" Chư vị đại thần vội vã khom người đáp lại.

"Các vị đại nhân quá khiêm tốn. Hôm nay trên Ngân An điện này, Bồn cung có việc muốn giải thích." Mỉm cười nhìn Bùi Nguyên Tu một cái, Lung Nguyệt nói tiếp: "Từ hôm nay trở đi, nếu ta đã gả cho Tĩnh Bắc Vương, vậy chính là Tĩnh Bắc Vương phi, danh xưng công chúa này là thân phận nữ nhi gia trong khuê phòng, sau này các vị đại nhân gọi Vương phi là được! Chư vị có rõ ràng?"

"Chúng thần cần tuân khẩu dụ Vương phi!" Chúng đại thần dồn dập cúi đầu dưới bái, son hô: "Vương phi thiên tuế, thiên thiên tuế!"

"Như vậy rất tốt! Các vị đại nhân bình thân đi!" Lung Nguyệt nói. Nhưng cảm thấy tay Bùi Nguyên Tu nắm tay của mình bỗng nhiên chặt hơn, nghiêng đầu nhìn hần khẽ mỉm cười.

Sau đó, yên lặng ngồi, xem Bùi Nguyên Tu xử lý chính vụ, tình cờ hần nhìn sang thì nở nụ cười xinh đẹp.

Ước chừng qua một canh giờ, công vụ dài dòng rườm rà kia mới xong xuôi, mà Lung Nguyệt cảm thấy dường như qua một thế kỷ, Đại Phụng quan bấy đuôi trên đầu, hầu như ép gãy cái cổ mong manh của nàng rồi.

Trở về Bích Thương Viện Lung Nguyệt không nói hai lời, chỉ nói mấy người Hoán Ngọc, nói: "Mau mau, loại trừ thứ đồ bỏ này cho ta! Cái này sao lại là phụng quan, rõ ràng là hình giáp mã!"

Địch Thúy bước nhanh về phía trước, giúp Lung Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm, cẩn thận lấy phụng quan xuống cho nàng, cười nói: "Mỗi lần Công chúa mặc đại trang xong đều nói như thế!"

"Ai kêu thứ đồ bỏ này mỗi mặc một lần cũng như bị hành hình vậy!" Lấy phụng quan xuống, Lung Nguyệt lắc lắc đầu nhỏ, lần này cuối cùng thoải mái. Nhưng bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, nhìn Địch Thúy nói: "Người vừa mới xưng hô ta như thế nào?"

"Công chúa!" Địch Thúy đang hoảng nói, đột nhiên đổi giọng, "Sai rồi sai rồi, nô tỳ nói sai, là Vương phi! Vương phi!"

"Hừm, người nói ta phạt người sao đây?" Lung Nguyệt nhún mày nói: "Nói bao nhiêu lần rồi, vẫn sửa miệng không được, thực là không có trí nhớ!" Dứt lời, chuyển động con người tròn đen lay lắt, lại nói: "Hầu bao chuẩn bị khen thưởng của ta còn thiếu chừng mười cái, giao tất cả cho người!"

"Công... Nga, không, Vương phi, ngài tha nô tỳ thôi! Chép kinh cũng tốt, đừng để nô tỳ bện túi!" Khuôn mặt nhỏ nhắn Địch Thúy đau khổ, từ nhỏ đến lớn nàng sợ bện túi nhất, dù là tương thảo kết dễ dàng nhất cũng có thể làm cho nàng bện thành nút chết, phương diện này nàng thực không có năng khiếu!

Lung Nguyệt nhướn mày, "Bện túi đi, không đời!"

Mặt Địch Thúy khổ sở, ba người Hoán Ngọc thì ở một bên cười trộm không thôi.

Sau khi ra khỏi Ngân An điện, Bùi Nguyên Tu vẫn chưa bồi Lung Nguyệt về hậu trạch, mà là đi thư phòng của hần.

Chính vụ chồng chất mấy tháng thực là không ít, không cho phép hần lưu luyến ôn nhu hương.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Tĩnh Bắc Vương không muốn xa rời nữ nhi hương, tiểu Vương phi xử lý chuyện trong Vương phủ

Tĩnh Bắc Vương Phủ, ngoại viện thư phòng.

Nhóm phụ tá mới vừa lui ra sau khi nghị sự với Bùi Nguyên Tu, thì Bùi Đại bước nhanh đi vào, dâng một phong thư lên.

Bùi Nguyên Tu mở ra, xem qua, nói: "Mời Lục tiên sinh Mã tiên sinh vào."

Hai vị phụ tá Lục, Mã tiên sinh xem thư, vỗ tay cười nói: "Vương gia, cơ hội tốt đây!"

"Hừm, là một cơ hội tốt!" Bùi Nguyên Tu cười nhạt, vứt thư tìn vào chậu than đốt đi, sau đó nói: "Việc này giao cho hai vị tiên sinh, tính tế mưu tính, cần phải một lưới bắt hết."

Hai vị tiên sinh đã định liệu trước, cười trả lời: "Được chuyện, Vương gia có thưởng gì không?"

"Thưởng! Có thưởng! Thưởng một cô vợ, làm sao?" Bùi Nguyên Tu sang sảng nói, bây giờ cưới được Lung Nguyệt, trong lòng Bùi Nguyên Tu, vợ tốt hơn mọi thứ!

"Chuyện này... Nhà có sư tử Hà Đông, vợ này thì một người là được rồi, còn Tiểu Mã đã đến tuổi, nên muốn kết hôn cưới vợ thôi! Ha ha ha!" Lục tiên sinh cười.

Đã thấy Tiểu Mã này trở nên mất tự nhiên, khuôn mặt trắng nõn ửng đỏ một mảnh, ánh mắt trong lúc vô tình đảo qua bức thư bị Bùi Nguyên Tu thiêu hủy kia.

"Được rồi! Hai vị tiên sinh đi làm thôi!" Bùi Nguyên Tu thấy mặt Tiểu Mã có lúng túng, phất tay thả hai người xuống.

Trước khi ra cửa thì còn nghe Lục tiên sinh trêu chọc: "Tiểu Mã không tự nhiên như vậy, trong lòng đang nghĩ đến ai?"

"Lục tiên sinh như vậy thật là cực kỳ xứng đôi với phu nhân..." Tiểu Mã bắt đắc dĩ, true chọc ngược trở lại.

Đề cập trong nhà sư tử Hà Đông, Lục tiên sinh giận Tiểu Mã một chút, sau đó rung đùi đắc ý nói: "Nhà có hân thiếp cũng là một loại may mắn, lưu manh không hiểu, không hiểu..."

Chờ hai vị tiên sinh đi ra ngoài, Bùi Nguyên Tu nhìn đồng hồ báo giờ, phủ tay áo đứng dậy, về đi Bích Thương Viện.

Lúc này trong Bích Thương Viện, Lung Nguyệt đang dặn dò Tây Bích: "Người ra thư phòng ngoài viện nhìn, Vương gia dùng ngọc thiện nơi nào?"

"Dạ!" Tây Bích nghe lời vén rèm đi ra, thì thấy xa xa có góc áo màu chàm đang đưa, đó là Bùi Nguyên Tu quẹo qua hành lang uốn khúc mà đến, nên quay đầu lại đi vào phòng.

"Không phải cho người đi ngoại viện? Làm sao lại trở về?" Lung Nguyệt thấy Tây Bích đi vào, hỏi.

"Vương gia đã về!" Tây Bích cười đáp, "Nô tỳ thấy Vương gia, một chốc lát cũng không thể rời bỏ chủ nhân, lúc này mới không tới hai canh giờ, đã chạy về đến rồi!"

"Không phải vậy sao!" Mấy người Hoán Ngọc thuận miệng phụ họa.

"Các người da ngựa rồi? Hôm qua phạt Dịch Thúy, các người từng cái từng cái nhìn mà thèm, muốn có nạn cùng chịu?" Lung Nguyệt nhũ mày.

"Nô tỳ lẩm miệng, chủ nhân tha mạng..." Mấy người Tây Bích xin khoan dung.

Nhưng vào lúc này, rèm cửa được vén lên, Bùi Nguyên Tu cất bước đi vào.

Mấy người Tây Bích đạt được cơ hội, bận bịu thi lễ, sau đó như chạy trốn chạy ra ngoài.

"Vương gia trở về!" Lung Nguyệt thả đồ may vá cầm trong tay xuống, đứng dậy thay y phục giúp hắn.

"Hừm, chuyện trong tay xử lý một chút, sợ nàng một mình đợi tẻ nhạt nên về xem một chút. Mà, cũng đến lúc dùng bữa." Bùi Nguyên Tu giơ cánh tay lên lại, cúi đầu nhìn đỉnh đầu Lung Nguyệt, nhìn nàng dịu dàng cẩn thận buộc chặt đai lưng cho mình, bỗng nhiên cười hỏi: "Gia rất đáng sợ hả?"

"Vi lễ gì Vương gia nói vậy?" Lung Nguyệt kinh ngạc.

"Mới vừa mấy nha đầu của nàng thấy ta sao chạy trốn còn nhanh hơn thỏ?" Bùi Nguyên Tu cười.

"Vương gia ngọc thụ lâm phong, có gì đáng sợ? Các nàng sợ ta phạt các nàng, nhìn ngài thành cứu tinh của các nàng!" Lung Nguyệt cười khẽ hai tiếng, trả lời.

Sau đó, gọi Đào Châu đi vào, nói: "Vương gia trở về thì chuẩn bị dùng bữa thôi!"

Hai người ngồi bên bàn tròn bằng gỗ đàn được điêu khắc chạm trổ tinh mỹ dùng bữa, Lung Nguyệt khẽ hỏi: "Bùi Đại, Bùi Tiểu và các tiên sinh phụ tá dùng bữa thế nào?" Lúc ở Bùi phủ kinh thành, đồ ăn của những người này đều là do đầu bếp nữ nàng mang ra từ trong cung quản lý.

"Trong phủ có phòng bếp, Cứu nhi không cần lao tâm." Bùi Nguyên Tu lột một con tôm thả vào trong chén nàng, hơi trầm ngâm nói: "Nghỉ qua giờ Ngọ, gặp một lần quán sự và hạ nhân trong phủ được không?"

"Ta cũng đang muốn nói việc này với Vương gia đây!" Lung Nguyệt vì Bùi Nguyên Tu đổ đầy ly rượu.

Dùng xong ngọc thiện, Bùi Nguyên Tu ôm lấy Lung Nguyệt ngủ trên giường một canh giờ. Sau đó nhẹ nhàng đứng lên, dịch dịch chăn mỏng cho Lung Nguyệt, ra khỏi noãn các, đi ra thư phòng ngoài viện.

Bùi Tiểu hầu ở bên ngoài thấy Bùi Nguyên Tu đi ra, đi theo.

Bùi Nguyên Tu bảo: "Sau một canh giờ, đề quán sự và hạ nhân trên dưới trong phủ đi phòng khách tây, Vương phi muốn gặp."

"Dạ, tiểu nhân đi dặn dò luôn." Bùi Tiểu lĩnh mệnh xoay người đi.

Ngồi trong thư phòng ngoại viện, Bùi Nguyên Tu liếc đồng hồ báo giờ cách đó không xa lắc đầu cười khổ.

Từ lúc nghỉ ngơi buổi trưa trở lại thư phòng, đã qua một canh giờ hắn chỉ mất tập trung xem xong hai phần công văn. Trong lòng trong mắt tràn đầy hình ảnh Cửu nhi, trong đầu sẽ thỉnh thoảng lướt đáng dấp xinh đẹp yêu kiều kia.

Vò vò mi tâm, trầm nghĩ trong lòng: Tiểu nữ tử này chính là kiếp của mình!

Nếu không có tâm trạng xử lý chính vụ, vậy đi bồi tiểu nha đầu gặp người trong phủ thôi!

Đứng dậy đi về Bích Thương Viện.

Tiến vào oán các thì thấy Lung Nguyệt đã sớm thức dậy, lúc này đang ngồi trước bàn trang điểm, để Hoán Ngọc giúp nàng chải tóc.

"Cài cây trâm này thôi!" Lung Nguyệt tự lấy trong tráp ra một cây trâm phượng miêng ngậm đông châu tua rua sợi vàng đi ra.

Chỉ nghe Hoán Ngọc cười nói: "Sao hôm nay chủ nhân nhớ tới phải trang phục trang trọng một phen?"

"Nơi nào trang trọng chứ, chỉ có điều là phải mặc đeo lão thành kim quý, mới có chút kính sợ, đỡ phải xem ta tuổi trẻ dễ gạ gẫm, sau đó nói chuyện không có trọng lượng, sau này từng người từng người đều học các người." Dứt lời, vừa chỉ chỉ son trên đài trang điểm, "Môi lại đồ một chút."

"Chủ nhân nói lời này giảng, sao còn tiện thể nêu lên nhóm nô tỳ, chúng ta nghe lời của ngài như khuôn vàng thước ngọc đó." Tây Bích cười, lấy son lại thoa một tầng trên môi anh đào của Lung Nguyệt.

Sau đó nghe Lung Nguyệt cười nói: "Được, lần này thành hát hí khúc rồi!"

"Để ta nhìn nhìn là đáng đáp ra sao?" Bùi Nguyên Tu nghe chủ tớ các nàng trêu ghẹo, vén rèm che đi vào.

"Vương gia mạnh khỏe!" Mấy người Hoán Ngọc phúc thân.

Lung Nguyệt cũng đứng lên, xoay người lại, nhìn Bùi Nguyên Tu cười, "Vương gia thấy thế nào? Có hiện ra lớn tuổi một tí không?"

Bùi Nguyên Tu trên dưới đánh giá, chỉ thấy Lung Nguyệt mặc một váy nguyệt màu hạnh thùa vân thỏ cúc như ý, áo ngoài màu đỏ sẫm, ba ngàn tóc đen vấn trên đỉnh đầu. Trang dung đậm hơn thường ngày rất nhiều, làm cho hắn nhớ tới một câu thơ: Nàng trang nhạt mặt tổng tương nghi*!

*Ý cả câu là dù trang điểm đậm nhạt hay đã lau xuống vẫn thích hợp.

Bùi Nguyên Tu cười nói: "Hiện ra lão luyện rồi!"

"Như vậy là được, không uổng công ta phí tâm tư." Lung Nguyệt cười hồi, sau đó lại hỏi: "Sao Vương gia trở về?"

"Phía trước không có chuyện, trái phải cũng là nhàn rồi, đến cùng nàng gặp người trong phủ." Nói xong vuốt vuốt tóc mai của Lung Nguyệt. "Trang phục vậy là được rồi?"

"Được rồi!" Lung Nguyệt hỏi.

"Như vậy chúng ta đi thôi!" Bùi Nguyên Tu cũng không tị hiềm, nắm tay Lung Nguyệt mang nàng đi phòng khách tây.

Đi vào trong viện, thì thấy bên trong đứng hai mươi mấy người, có năm người trang phục bà tử, còn lại đều là nam tử.

Lúc đầu Lung Nguyệt còn tưởng rằng hai mươi mấy người này là quân sự trong to nhỏ phủ, nhưng mà hỏi một vòng mới hiểu được, trên dưới Tỉnh Bắc Vương Phủ này tính cả đầu bếp, rồi quân sự, dĩ nhiên chỉ có hai mươi mấy hạ nhân này, còn chưa nhiều bằng người hồi môn của nàng.

Lén nhìn nhìn Bùi Nguyên Tu, nhìn khuôn mặt kiên nghị của hắn, trong lòng ngực bỗng nhiên bay lên một vết đau lòng, người này mười mấy năm qua sống kiểu thẳng ngày gì vậy!

Cho hạ nhân đi, Lung Nguyệt và Bùi Nguyên Tu trở về Bích Thương Viện.

"Sau này trên dưới trong phủ đều giao cho Vương phi." Bùi Nguyên Tu nắm bàn tay nhỏ xinh của Lung Nguyệt, dịu dàng nói, "Những người này đều là lão nhân năm đó tùy tùng gia phụ, yên tâm mà dùng. Trong phủ thiếu hụt nhân thủ, Cứu nhi cho Bùi Tiểu đi tìm người môi giới, thấy thành thật hợp mắt thì cho ở lại. Những việc vặt này sau này làm phiền Vương phi."

"Vương gia nói gì vậy, đây vốn là việc nằm trong phận sự của ta!" Lung Nguyệt cười đáp lại.

Chuyển qua ngày hôm sau, Bùi Tiểu đi tìm người môi giới.

Lung Nguyệt cảm thấy mình cũng coi như sống hai đời, nhưng người môi giới này cũng chỉ là nghe nói, hôm nay thật là lần đầu tiên nhìn thấy.

Ngồi trong khách sảnh tây, Lung Nguyệt thấy Bùi Tiểu dẫn nhất một bà tử rất mập đi vào.

Bà tử kia thấy Lung Nguyệt ngồi đằng hoàng ở chủ vị, ân cần tiến lên thi lễ, nói: "Thỉnh an Vương phi! Vương phi cát tường!"

Giọng nói sáng sủa, mồm miệng rõ ràng, cũng không gập câu nệ. Vừa nhìn thì biết là thường thường cát bước ở gia đình giàu có.

"Bình thân!" Lung Nguyệt thân nhiên nói, "Đưa người người mang vào đi!"

Bà tử vội vàng đáp lại, xoay người đi gọi chừng mười Tiểu Nha đầu đi vào, quỳ củ đứng hai hàng trong sảnh. Sau đó mới được cơ hội nhìn lên đánh giá. Chỉ thấy Vương phi ngồi ở chủ vị vô cùng trẻ tuổi, nhìn qua như tiểu cô nương mười ba, mười bốn tuổi, nghe nói vị Vương phi này vừa mới cập kê, xem ra nửa điểm không giả, có được dung mạo như thơ như họa.

Nếu nói bà tử những năm này trong địa giới Bắc cương, phủ đại nhân tôn quý cỡ nào chưa từng đi, phu nhân, tiểu thư các phủ cũng thấy không ít, nhưng mà, có được dung mạo tinh xảo như vậy thì lần đầu tiên thấy, quả thực giống như tiên tử. Lại thấy Vương phi này tuy tuổi nhỏ, trong lúc vung tay nhấc chân lộ ra một cỗ cao quý, lúc mình vào cửa chỉ nghe nàng nói một câu, nhưng mà khí tràng cả người làm người không dám khinh thường, chỉ đứng trong sảnh như vậy, đã cảm thấy áp lực như có như không làm mình không dám thở mạnh.

Trong lòng bà tử nghĩ, chả trách là công chúa hoàng gia, càng cô nương quý trọng hơn tiểu thư nhà quan lớn. Chỉ ngồi ở chỗ này, việc gì cũng không làm, đã miễn cưỡng ép người một đầu. Nhưng mà, trong lòng cũng cảm thán, Tĩnh Bắc Vương gia này phúc khí thật lớn, tuổi trưởng thành, mà còn cưới được người cao quý giống như tiên tử vậy.

Lung Nguyệt nhìn lướt qua hai hàng nha đầu trong sảnh, nhìn cũng coi như sạch sẽ, liếc mắt ra hiệu với Anh Lạc cô cô.

Từ lúc Cẩn Hoàng Hậu giao Anh Lạc cô cô cho Lung Nguyệt, bà chính là quản sự cô cô nắm toàn bộ sự vụ bên người nàng.

Anh Lạc cô cô đi ra từ bên người Lung Nguyệt, phúc thân với nàng, đi hai vòng giữa hai hàng tiểu nha đầu kia, chọn mấy tiểu nha đầu hỏi hai câu.

Sau đó trở lại bên người Lung Nguyệt, nói bên tai nói chút gì.

Lung Nguyệt khẽ cười, hơi gật đầu một cái.

Chỉ thấy Anh Lạc cô cô chỉ năm, sáu cái tiểu nha đầu đi ra.

Mấy tiểu nha đầu này mười hai, mười ba tuổi, không có gì xuất sắc, cũng nhỏ gầy hơn, nhưng mà vừa nhìn thì biết là hài tử thành thật. Bị Anh Lạc cô cô kêu lên, đứng một bên, chỉ dang hoàng củ đầu mà đứng, ngẩng đầu nhìn một chút cũng không dám.

Lung Nguyệt xem xét, thoả mãn gật gù. Cũng nhờ Anh Lạc cô cô, đi theo bên người Hoàng hậu mười mấy năm, các nhìn người quả thực không bình thường. Nếu để Lung Nguyệt tự mình chọn, nàng đúng là không nắm chắc.

"Hừm, mấy người này thôi!" Lung Nguyệt không muốn nhiều lời, những việc sau này, cho bạc cũng được, định giấy bán thân cũng được, đều do Bùi Tiểu thu xếp. Trước đó nàng đã nói với Anh Lạc cô cô rồi, tuyên ra tiểu nha đầu do bà quản giáo.

Lung Nguyệt đứng dậy, đang định rời khỏi, bỗng nhiên từ hai hàng nha đầu còn lại lao ra một người, lao thẳng tới trước người Lung Nguyệt. Bùi Tiểu đứng ở cửa phòng khách thấy thế khẩn cấp tiến lên, nhưng không nghĩ, người kia bị một cước nhanh nhẹn của Đào Châu đạp ngã trên mặt đất.

"Người là người phương nào, dám to gan xông tới Vương phi?" Đào Châu bảo vệ Lung Nguyệt ở phía sau, lớn tiếng quát lên.

"Nô... Tỳ, nô tỳ chỉ muốn hỏi... Hòì, Vương phi vì sao không chọn nô tỳ..." Nha đầu kia cũng cảm thấy việc vừa mới làm rất không thích hợp, lúc này cũng sợ sệt vội vàng quỳ xuống, vừa dập đầu, vừa run giọng nói.

Lung Nguyệt vừa nghe nàng hỏi như thế, nhướng lông mày, lại ngồi trở lại chủ vị, cong khóe môi nhìn nha đầu quỳ phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Phòng khách tây nha đầu sinh thị phi, hà bao lạ khiến lòng Lung Nguyệt sinh nghi ngờ

Lung Nguyệt ngồi xuống, không cần nàng mở miệng, đã nghe Tây Bích cười gằn hỏi: "Người có thể làm gì, để Vương phi cho người ở lại?"

"Ta... Ta cũng từng là... Cô nương gia đình giàu có, chỉ... trong nhà... Biến cố mới rơi vào như vậy..." Nữ tử này nhìn lên Lung Nguyệt một chút, thấy nàng cao cao tại thượng ngồi đằng hoàng trong ghế dựa mềm, trên khóe môi cong, mắt phượng híp lại, rõ ràng là đang cười, nhưng càng làm mình cảm thấy cả người rét run. Nhưng mà, vì tương lai của mình, nàng ta nuốt nước miếng một cái, nhắm mắt nói tiếp: "Lúc ta còn ở khuê phòng, cũng được danh sư chỉ điểm, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông."

Nói lời này xong, nàng ta thờ dãi một hơi sau khi, còn có từng tia từng tia kiêu ngạo đảo qua mấy tiểu nha đầu bị lưu lại kia, dường như khoe khoang cũng giống như xem thường.

"A!" Lung Nguyệt thấy nàng ta gấp gheh trặc trở nói xong, dĩ nhiên có sức lực như vậy, vui vẻ, hỏi: "Người biết ta chọn người làm gì không?"

"... Là nha đầu..." Nữ tử quý xuống kia do dự trả lời.

"Hừm, vẫn không tính là quá hồ đồ." Lung Nguyệt hít mắt phượng gập gù, "Bỏn cung hỏi lại ngươi, nha đầu biết cảm kỳ thư họa, ngâm thơ đối câu có tác dụng gì?"

"Ta... Ta sẽ đọc viết... Có thể... Trong thư phòng hầu hạ Vương gia..." Nha đầu kia trả lời.

Mấy người Hoán Ngọc nghe nói, lửa giận bốc lên, thậm chí nói: Tốt! Thế này sao lại là làm nha đầu, rõ ràng là tự tiến cử lên giường mà!

Mới vừa muốn tiến lên quở trách, đã thấy chủ tử nhà mình quét các nàng, trong nháy mắt lui xuống, chỉ đứng một chỗ sinh hồn đổi.

Chỉ nghe Lung Nguyệt hỏi: "Làm đại nha hoàn thư phòng? Ngẩng đầu lên để ta nhìn nhìn!"

Nha đầu kia nghe lời hơi ngẩng đầu.

"Hừm, trang dung thật là chinh tề, cũng có ý vị thư hương..." Lung Nguyệt dường như thỏa mãn khẽ gật đầu một cái.

Nha đầu kia cho là có cửa, vừa muốn tạ ân, lại nghe Lung Nguyệt chuyển đề tài, giọng nói mang theo lạnh lẽo, hỏi: "Ngươi biết thư phòng Vương gia là nơi trọng địa, không phải người bình thường có thể vào. Một tiểu nha đầu mới đến như ngươi đã vọng tưởng muốn tiến vào thư phòng, là có ý gì?"

Lời Lung Nguyệt tuy mật mờ nhưng cũng chụp lên đỉnh đầu nàng ta cái mũ "Gian tế".

Mà lời ấy khiến bà tử một bên nghe xong cũng cả kinh trong lòng, mồ hôi lạnh chảy xuống cổ, thậm chí trong lòng: Chuyện này... Đây nếu phải... Mình chẳng phải là sẽ bị tội liên đới...

"Ta... Ta không có... Ta, không phải..." Nha đầu kia vội vàng lắc đầu biện giải, nói: "Ta... Ta chỉ là ái mộ vương gia hồi lâu... Chỉ là muốn làm nô tỳ... Phụng dưỡng Vương gia, cũng... Cũng không phải là có mưu đồ..." Dứt lời, chỉ cần khỏe mỗi, rơi lệ.

Đào Châu nghe nói, cuối cùng không thể nhịn xuống lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói: "Muốn làm nô tỳ, nhưng luôn mồm luôn miệng tự xưng 'Ta' với Vương phi, là quy củ nhà ai?"

"Ta... Nga, không, là nô tỳ nhất thời tình thế cấp bách nói lỡ..." Nha đầu kia vội vã trả lời.

Đã thấy Lung Nguyệt nhìn cũng không nhìn nàng ta nữa, đứng dậy, nhìn bà tử nói: "Mang về thôi! Nhớ giáo dục, ngày sau gặp chuyện sợ là ngươi cũng không thể thoát tội!"

"Dạ! Dạ! Lão nô nhất định quản giáo lại, mong Vương phi đại nhân đại lượng đừng nổi giận..." Bà tử có lẽ là bị tình cảnh trước mắt này làm sợ, càng nói càng không biết lựa lời tự xưng "Lão nô".

"Ân!" Lung Nguyệt nhẹ đáp một tiếng, xem như động viên, Hoán Ngọc đỡ lấy tay nàng xoay người ra khỏi phòng khách tây.

Lại nghe phía sau có giọng nữ bi thương thê thảm truyền đến, "Vương phi ngươi chỉ một tỳ nữ hầu hạ Vương gia cũng không chịu cho sao? Ngươi nên biết ghen tị là thất xuất chi điều!"

Lung Nguyệt nghe nói, ngừng bước, chậm rãi xoay người, khẽ hỏi: "Ngươi vừa mới xưng hô ta như thế nào?"

"Vương... Vương phi..." Nha đầu kia chỉ cảm thấy giống như tiên tử người lúc trước, đôi mắt dường như ngàn năm hàn băng, khiến nàng không ngừng run lên.

"Ngươi có biết lúc ta trong khuê phòng xưng hô thế nào không?" Dứt lời, Lung Nguyệt cũng không dừng lại.

Chỉ để lại nha đầu kia co quắp trên đất, trong miệng nói: "Công chúa... Công chúa..." Nàng ta đã quên Tĩnh Bắc Vương phi là công chúa tôn quý nhất Đại Chiêu Quốc. Khai quốc tới nay có vị Phò mã nào nạp thiếp? Tuy có nha đầu thông phòng, cũng đuổi trước kết hôn rồi, "Thất xuất chi điều" đối với công chúa chỉ là trò cười.

Nhớ lúc đầu mình là tiểu thư con vợ cả nhà đại quan tam phẩm, dùng thủ đoạn thế nào cũng không thể vào mắt Tĩnh Bắc Vương gia. Bây giờ chán nản thành tội nhân chỉ nữ, chỉ làm bung trà dâng nước nha đầu cho hán cũng là hy vọng xa vời.

Nhìn bóng người thướt tha của Tĩnh Bắc Vương phi dần dần đi xa, trong lòng có tâm trạng không nói ra được, là ước ao? Là đổ kỵ?

Mà những tâm trạng này của nàng ta nhưng không ở trong phạm vi cân nhắc của Lung Nguyệt.

Trong lòng Lung Nguyệt oán thầm: Đây tất nhiên là hoa đào nát không biết rước lấy từ nơi nào của Bùi Nguyên Tu.

Lúc ngẩng đầu, đã thấy Bùi Nguyên Tu đứng cách mình vài bước xa, đang nhìn nàng cười. Đi tới hai bước, phúc thân cười hỏi: "Vương gia tới khi nào vậy?"

"Đến một thời gian đủ uống nửa chén trà!" Bùi Nguyên Tu vẫn mỉm cười, trong mắt toát ra một tia trời tức.

"Ha ha!" Lung Nguyệt nghe nói thì không biết nói thế nào cho phải, chỉ thầm nghĩ trong lòng: Trong kinh làm công chúa điều ngoa một hồi bị Bùi Nguyên Tu nhìn thấy vừng vàng, bây giờ lại làm "Đồ phụ" một hồi lại bị bắt tại trận, đây đúng là xuất môn bất lợi mà! Nàng muốn làm thế tử đoan trang rộng lượng hiền lương như Hoàng hậu vậy, có còn cơ hội cứu vãn không?

Nhưng mà, trong lòng Bùi Nguyên Tu rất là vui mừng. Hắn vừa mới với nghị sự xong xuôi với các phụ tá tiên sinh ở thư phòng ngoại viện, nhớ tới hôm nay nàng để Bùi Tiểu tìm người môi giới đến, muốn chọn nha đầu thô sử. Chỉ nghĩ đến xem tiểu nữ tử này chọn làm sao một lần, có thể có biện pháp mới mẻ. Dưới chân dường như bị Lung Nguyệt cột dây thừng, chạy đến phòng khách tây.

Vừa vặn nghe thấy Lung Nguyệt đối thoại với nha đầu không biết toát ra từ đâu kia. Lung Nguyệt lạnh nhạt nhưng không * giọng điệu, lại để hắn nghe ra mấy phần ghen tuông. Trong lúc nhất thời, trong lòng Bùi Nguyên Tu vui mừng không ngớt, cảm giác bị tiểu nữ hài "Chiếm lấy" thực là không tệ.

Cũng không để ý trường hợp, chỉ kéo Lung Nguyệt nhẹ nhàng nói: "Ta đến xem Vương phi có hết bận chưa, tới đón Vương phi về!"

Mặt Lung Nguyệt ửng đỏ, nói "Làm phiền Vương gia!"

Hai vợ chồng trở lại Bích Thương Viện, chỉ ngồi chốc lát, thì thấy Bùi Tiểu tìm đến, nói thầm mấy câu bên tai Bùi Nguyên Tu.

Mày kiếm Bùi Nguyên Tu nhú lại, nói với Lung Nguyệt: "Cứu nhi đừng chờ ta dùng bữa." Lại liếc mắt nhìn đồng hồ báo giờ, lại nói: "Cũng đừng chờ ta nghỉ ngơi, hôm nay cái ta sẽ về trễ!"

"Vương gia phải ra ngoài?" Lung Nguyệt đứng dậy hỏi.

"Ừ!" Bùi Nguyên Tu khẽ gật đầu.

Lung Nguyệt bận bịu bảo Hoán Ngọc đi lấy áo khoác, áo choàng giao cho Bùi Tiểu. Lại dặn hai câu, đưa Bùi Nguyên Tu đến cửa viện mới trở lại.

Cười trên ngựa ô chuy, Bùi Nguyên Tu nhớ tới chuyện trong phòng khách tây, nói với Bùi Tiểu: "Tra nha đầu môi giới mang đến hôm nay."

"Ách..." Bùi Tiểu rút cổ một cái, nói: "Gia, nha đầu kia là cháu ruột của tiền phản vương dư nghiệt Phạm Lương."

"Hả?" Bùi Nguyên Tu nhú mày, nghe lời này của Bùi Tiểu, hình như mình từng thấy? Nhưng trong đầu cũng không có ấn tượng.

"Cái kia... Chính là lúc gia mới đến đất phiên không lâu, người bị ngựa dọa sợ trước mặt gia..." Bùi Tiểu hạ thấp giọng trả lời.

Bùi Nguyên Tu nghe nói hoảng hốt, trợn mắt nói: "Nếu người nhận ra còn đưa nàng tới trước mặt Vương phi?"

"Gia! Gia! Tiểu nhân oan uống lắm! Nha đầu kia biến hóa quá lớn, tiểu nhân cũng chỉ là lúc nàng ta nháo lên mới nhận ra." Trong lòng Bùi Tiểu âm ỉu, ai có thể nghĩ tới mua mấy tiểu nha đầu, có thể triệu ra một vị "Tổ tông" chứ! Mà, nàng ta là nhất con gái phạm quan không phải nên đi đây sao? Sao lại xuất hiện ở cương thành, còn muốn làm nha hoàn? Thật là khả nghi!

Hắn có thể nghĩ đến, tự nhiên Bùi Nguyên Tu cũng có thể nghĩ đến, "Người đi thăm dò một chút, vì sao nàng ta không sung quân đi đây, người phương nào cho thân phận bây giờ của nàng ta!"

"Là!" Nói đến chuyện đứng đắn, Bùi Tiểu thay đổi khuôn mặt tươi cười, nghiêm túc đáp.

Lúc Bùi Nguyên Tu trở lại Bích Thương Viện, đã qua giờ hội.

Cửa trong của Noãn các, còn một ngọn đèn mờ nhạt, một bóng người tinh tế chiếu ra từ màn cửa bằng lụa mỏng. Bùi Nguyên Tu chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, bước nhanh đi vào.

Lung Nguyệt thấy hắn đi vào, đứng dậy cười nghênh đón, "Vương gia đã về!"

"Không phải dặn nàng không nên chờ ta, nghỉ ngơi sớm một chút?" Trong lòng Bùi Nguyên Tu tuy vui mừng, nhưng trong giọng điệu vẫn có trách cứ sùng nịnh.

Lung Nguyệt cười khê, không đáp lời, chỉ gọi mấy người Hoán Ngọc rót nước ấm trong phòng tắm, cho Bùi Nguyên Tu rửa mặt. Minh thì tìm bộ trung y sạch sẽ, đưa cho hắn. Lúc đến trước người hắn thì, bỗng nhiên phát hiện có một luồng nữ nhi hương cực kỳ thanh đậm như ẩn như hiện phát tán ra từ trên người Bùi Nguyên Tu.

Nếu như không phải Lung Nguyệt không thích dùng huân hương, đối với hương vị kia cực kỳ miễn cảm, mà, nha đầu bên người cũng bị nàng ảnh hưởng không dùng huân hương, Lung Nguyệt cũng sẽ không nhạy cảm phát hiện.

Có lẽ là xã giao bên ngoài khó tránh khỏi sẽ nhiễm một ít. Trong ý thức của Lung Nguyệt, thời gian nam tử cổ đại đi xã giao, không thể thiếu đi chỗ ăn chơi chè chén đó. Lấy hiểu rõ của nàng với Bùi Nguyên Tu từ trước tới nay, cùng với hỏi thăm trước lúc xuất giá, vẫn tín nhiệm hắn.

Bùi Nguyên Tu rất là Đoan chính, đồng thời tự hạn chế, chưa bao giờ đi thanh lâu sở quán. Nhưng thân là Vương gia, ra ngoài xã giao không thiếu được

được hạ quan thính đi những nơi này. Thời cổ nam tử đều coi trọng mặt mũi, bây giờ hần đã cưới vợ, nếu trước kia không đi, có thể xưng là "Giữ mình trong sạch", hiện tại nếu không đi, vậy thì là sợ vợ.

Thế nhưng, Lung Nguyệt tin tưởng Bùi Nguyên Tu sẽ không chơi gái, sợ là người bên ngoài nhiễm mùi lên người hần.

Lung Nguyệt tự kiến thiết tâm lý như vậy cho mình một phen, nàng sắp đề xuống mặt khò sờ bay lên từ trong lồng ngực kia. Nhưng mà, lúc nàng thu dọn quần áo Bùi Nguyên Tu thay ra, một cái hầu bao màu xanh nhạt rơi ra từ trong quần áo. Mùi huân hương hoa nhài nhàn nhạt, chính là từ trong này bay ra.

Thân thể Lung Nguyệt cứng ngắc trong nháy mắt, nhưng khôi phục như cũ rất nhanh, không chút biến sắc đem hầu bao thả lại trong quần áo kia của Bùi Nguyên Tu.

Cái kia rõ ràng là hầu bao nữ tử, Lung Nguyệt chăm chú quần áo của Bùi Nguyên Tu, dường như nắm tâm mình...

Bỗng nhiên, từ sau người một đôi cánh tay trắng kiêu ôm eo nàng, mùi vị ánh mặt trời quen thuộc, ấm áp tràn ngập hơi thở, nhưng khiến Lung Nguyệt cảm thấy cả người run lên, hình như có ý lạnh bay lên trong lồng ngực.

"Sao hoảng thần vậy? Có phải bị ta dọa đến?" Bùi Nguyên Tu như động viên hôn đỉnh đầu nàng một cái.

Lung Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp với hần, "Không sao, thời gian không còn sớm, Vương gia mệt mỏi một ngày, nghỉ ngơi thôi!"

"Được!" Bùi Nguyên Tu ôm lấy Lung Nguyệt cùng nằm trên giường.

Nhưng mà, Lung Nguyệt cảm thấy, nàng rất khó từ tìm được vị trí thoải mái nhất lồng ngực quen thuộc này.

Lúc hô hấp của Lung Nguyệt dần trầm, hoảng hốt cảm thấy Bùi Nguyên Tu đứng lên khỏi giường, mở mắt ra, thì thấy hần từ trong quần áo đã thay kia lấy ra vật gì, cẩn thận kiểm tra một phen rồi cẩn thận để vào trong quần áo ngày mai phải mặc.

Lung Nguyệt trước khi hần xoay người lại hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại tự nhủ của Hoàng hậu trước khi xuất giá...

Nhưng vào lúc này, một chỗ trong trạch viện, một vệt bóng đen leo tường mò vào.

Lúc bóng đen kia lách vào một gian phòng chứa củi, cũng không biết, bộ ngựa bắt ve chim sẽ đằng sau. Có một bóng người màu đen khác cũng theo tới, đưa lỗ tai ngoài cửa phòng.

Chỉ nghe trong phòng chứa củi có một giọng nam vang lên: "Phụ thân vô cùng thất vọng với chuyện lần này, biểu muội tự xưng thông tuệ, ngay cả Vương phủ cũng hỗn không vào? Phụ thân bỏ ra sức lực lớn mới đưa trộm long trảo phượng biểu muội đi ra, biểu muội chớ có thành người vô ích đó!"

Dứt lời, hắc y nhân cũng không đợi "Biểu muội" kia đáp lời, lách mình đi ra phòng chứa củi, lại leo tường đi rồi. Một vệt bóng đen khác hần không xa không gần lén lút đi phía sau hần...

Sáng sớm hôm sau, ngoại viện thư phòng Tĩnh Bắc Vương Phủ.

Bùi Tiểu hứng thú bưng bưng đến gần Bùi Nguyên Tu nói: "Gia, tra được! Là con trai thứ muội Phạm Lương, từng dõng tội nữ Phạm gia đi ra, muốn phải đến quý phủ ta làm gian tế..."

"Được! Tìm hiểu nguồn gốc, làm cho gọn gàng!" Bùi Nguyên Tu khoát tay áo một cái, dặn Bùi Tiểu làm việc làm sao, để hần đi xuống.

Lúc này, hần không có tâm trạng xử lý chính sự. Chẳng biết vì sao, hoảng hốt cảm thấy lúc dậy hôm nay, dường như Cửu nhi có gì lạ.

Nhưng là, ngẫm nghĩ lại, vẫn là nụ cười như vậy, vẫn là giọng điệu như vậy, vẫn là suy nghĩ chu đáo mọi chuyện cho mình...

Nhưng mà, hần cảm thấy có chỗ nào khác biệt, nhưng lại nói không ra...

Chờ các tiên sinh phụ tá tiến vào thư phòng, Bùi Nguyên Tu ngưng thất thần, lấy ra một tờ giấy, nói: "Các tiên sinh nhìn một chút, đây là tin tức truyền tới từ Diêm phủ tối hôm qua..."

"Lấy tin tức này, Minh Kim Quốc còn chưa quyết định hợp tác với dư nghiệt phản vương!" Lục tiên sinh vuốt vuốt râu cá trê.

"Ừ! Minh Kim kiến quốc chưa ổn, cũng không dám dẫn lửa thiêu thân, nhưng mà, ta muốn trong một tháng nhỏ tận gốc dư nghiệt này, các tiên sinh có cao kiến gì?"

"Không cần một tháng, nửa tháng là đủ!" Tiểu Mã, lấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt quá tờ giấy, nói nhỏ.

"Vậy chư vị tiên sinh thấy thế nào?" Bùi Nguyên Tu hỏi.

"Tiểu Mã nói có chút khả năng!" Có phụ tá hỏi.

"Như vậy lợi dụng thời hạn nửa tháng, các tiên sinh đi mưu tính thôi!" Bùi Nguyên Tu mời các tiên sinh đi ra ngoài, đã thấy Tiểu Mã nhìn mĩchút hầubao xanh nhạt trên bàn hân.

Bùi Nguyên Tu cười nhạt, vớttờ giấy vào trong chậu than, tay cầm hầubao lên cũng muốn thiêu hủy, lại nghe Tiểu Mã nói: "Vương gia, hầubao này có thể thưởng cho tậihạ không?"

"Hả? Tiểu Mã yêu thích?" Bùi Nguyên Tu cười hỏi. Thấy Tiểu Mã gậthead, tiện tay ném hầubao vào trong lòng ngực củahân.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Một khi tàn dư củaphản vương bị diệt trừ, Công chúa - Vương phi lại suy nghĩ

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Bùi Nguyên Tu không nuôi thuộc hạ rảnh rỗi, chẳng có mấy kẻ phụ tá, nhưng trí óc củabọn họ lại rất tốt, một người có thể đối chọi được với ba người.

Lại nói đến việc diệt trừ tận gốc tàn dư củaphản vương trong vòng nửa tháng, không quá 15 ngày, người củatĩnh Bắc vương đã vây chặt từng nhà củamấy quan viên cầm đầu các phủ, vây chặt như nêm cối, ngay cả một con chim cũng không bay ra được.

Sự tình xảy ra đột ngột, ngay cả một tiếng gió mạnh mẽ lúc trước cũng không thể nghe thấy. Lúc đám người hầukích động, chạy qua chạy lại để bẩm báo, Phương tướng quân đã dẫn binh vào tới cổng trong, tịch biên cả nhà. Xảy ra chuyện không thể ngờ, gà bay chó sủa ồm ồm cả lên, nữ nhân các phủ khóc lóc âm ỉ.

Trong lúc cuồng quýt, Tăng Kính hí hoáy viết vội một tờ giấy, sai bồ câu bay đi để đưa tin.

Một con bồ câu trắng như tuyết vừa bay qua bờ tường, mũi tên đã bứt gió mà bắn thẳng vào người nó. Chim bồ câu đáng thương ngã xuống từ trên không.

Một bàn tay to màu đồng nhặt con chim lên, suy nghĩ một hồi rồi nói, "Gây quá, không đủ để nhét kẻ răng!"

Chỉ nghe thấy tiếng người áp ứng ở phía sau hân, "Mạnh Thạch Đầu, người đứng là hóa khò mất rồi! Gia bảo chúng ta cướp lấy tin tức, vậy mà người lại đi cướp đồ ăn!"

"Hắc hắc! Người cũng không phải không biết, lão bà nhà ta làm đồ ăn rất ngon..." Mạnh Thạch Đầu cười ngây ngô, bỗng nhiên im lặng, không nói nữa, nuốt câu sắp ra khỏi miệng vào bụng. Ánh mắt củamắt mờ to, nhìn qua Lưu Hải ở bên cạnh, trong lòng không khỏi thở dài. Hân và Lưu Hải từng kể cho nhau nghe về nương tử củadoi bên, các nàng đều từng rơi xuống nước, làm ngựa hoảng sợ, muốn dựa vào Vương gia. Nương tử củamạnh Thạch Đầu là Đại tiểu thư củatiêu cục Thành Phong, ngày thường vốn đã tốt, tính tình mau lẹ, tuy rằng theo hân, nhưng nàng ta lại rất toàn tâm toàn ý, sống cùng hân qua ngày.

Mà nương tử củalưu Hải là một cô nương thuộc nhà phú thương, từ khi vào cửa nhà hân liền không có ngày nào yên tĩnh. Các huynh đệ chẳng biết đã nói hân bao nhiêu lần, nữ nhân không nghe lời phải bị đánh, đánh không được thì bỏ vợ cho rồi. Nào ai biết rằng, trong hai trận trước, Lưu Hải này chém người đến mức tàn nhẫn, có thể thấy nữ nhân giống như một thứ sinh vật trắng hiện lạnh, khác hân nam nhân rất nhiều. Tiểu Mã tiên sinh nói rất dễ nghe, thậm chí còn gọi là: Lịch sự tao nhã!

"Lịch sự tao nhã" cái rắm!

Cùng gia đi một chuyến đến kinh thành, đến khi trở về, thê tử đã chạy theo người khác!

Phải nói rằng, trong đám huynh đệ, Lưu Hải có vẻ ngoài gọn gàng nhất, chỉ cần đứng ngoài phố cũng đã hấp dẫn không ít cô nương, chẳng hiểu sao số mệnh lại khiến hân gặp phải một nữ nhân sốt ruột như vậy nữa!

Lưu Hải thấy ánh mắt củamạnh Thạch Đầu nhìn qua, hân chỉ biết cười, "Mau xem là tin tức gì đi, còn phải bẩm báo với Vương gia đấy!"

"Hắc hắc!" Mạnh Thạch Đầu vỗ vai Lưu Hải, nói, "Huynh đệ à, trên đời này có vô số nữ nhân, người còn lo không có thê tử sao? Người xem bốn cô nương ở bên cạnh Vương phi kia, người nào người nấy đều xinh đẹp mỹ miều, xin Vương gia ban một người cho người."

Lưu Hải cười khò, "Bốn cô nương ấy đều là nữ quan ngũ phẩm, người thô kệch như ta làm sao dám vọng tưởng?"

Tờ giấy trên chân củacon bồ câu bị bắn chết đã được đưa tới tay Bùi Nguyên Tu.

"Hóa ra là có liên quan tới bên kia..." Bùi Nguyên Tu đọc tờ giấy, nhắc đi nhắc lại mấy lần, người liên quan đến kiếp trước đều có, sao hắn lại không phát hiện ra chứ? Cho dù hắn sống lại ở đời này, biến cố vẫn xảy ra ư?

Trong đầu hắn đột nhiên hiện lên cảnh Cửu Nhi mặc áo màu đỏ thẫm, gieo mình từ trên tường cao.

Bùi Nguyên Tu tỉnh mộng trong nháy mắt, hóa ra kiếp trước là như thế, chỉ là khi đó hắn quá tự tin, xem nhẹ chi tiết nhỏ, mới khiến cho Cửu Nhi...

Bùi Nguyên Tu nắm chặt tay thành nắm.

Nhớ tới Cửu Nhi...

Bùi Nguyên Tu cười khỏ, nàng là số kiếp cả đời của hắn.

Vài ngày trước, không biết vì sao, hắn chợt cảm thấy giữa mình và nàng có cái gì đó ngăn cách, không giống như đêm tân hôn... như keo như sơn.

Nhưng mà hắn lại không tìm được, rốt cuộc là nơi nào đã xảy ra chuyện, cuối cùng chỉ có thể quy kết bản thân rằng mình lo lắng quá mức, lo được lo mất.

Trong lúc Bùi Nguyên Tu trầm tư, tấm màn ngoài cửa thư phòng được nhắc lên, Bùi Tiểu bước tới, "Gia, mọi chuyện đã làm xong, nữ nhân của Phạm gia và tàn dư của phản vương đều đã gom lại một chỗ." Vừa nói, Bùi Tiểu vừa thăm oán: Đạo này, gia nhà hắn lòng dạ hẹp hòi, ngay cả một nữ nhân tay trái gã không chặt mà cũng dặn phải xử lý nghiêm khắc. Mấy người hay lui tới nữ quyến của quan phạm tội, cho dù lọt lưới một hai người, gia nhà hắn lại chẳng hề truy cứu. Nhưng mà dù sao đi nữa, tất cả đều do nữ nhân Phạm gia kia tìm tới, chạy đi chạy về liên tục, khiến cho Vương phi ngót ngạt. Bùi Tiểu cảm thấy mình đã thông suốt, Vương phi chính là đôi mắt của gia nhà hắn.

"Tốt!" Nghe Bùi Tiểu bẩm lại xong, Bùi Nguyên Tu gõ ngón trỏ lên bàn, nói, "Ngươi kiểm tra lại số tài sản và vật dụng đã bị tịch biên, bảo Vương phi chọn món nào vừa mắt... Khoan, kiểm tra xong thì quay lại chỗ ta!"

Bùi Nguyên Tu cảm thấy mình nên đi cùng Cửu Nhi mới là điều tốt nhất!

"Dạ!" Bùi Tiểu nhận lệnh ra ngoài, đúng lúc thấy huynh trưởng Bùi Đại bước vào, hắn liền nháy mắt với đại ca, sau đó bước đi.

Tuy rằng cả hai là huynh đệ song song, nhưng tính tình của Bùi Đại trầm tĩnh, cẩn thận hơn Bùi Tiểu rất nhiều. Vừa vào cửa, hắn liền hành lễ với Bùi Nguyên Tu, sau đó nói, "Vương gia, tất cả tàn dư của phản vương và gia quyến đã bị bắt giam."

Tuy rằng Bùi Đại và Bùi Tiểu là tùy tùng quân sự của Bùi Nguyên Tu, nhưng hơn mười năm qua, chinh chiến sa trường với Vương gia, làm tùy tùng của người, cả hai cũng lập không ít quân công, bây giờ đều là quan ngũ phẩm. Bọn họ lại đi theo bên cạnh Bùi Nguyên Tu nhiều năm, trong lòng mọi người, lời nói của họ còn có sức nặng hơn vài vị tướng quân, dù gì thì cả hai cũng đại diện cho Tĩnh Bắc vương. Và lại, Bùi Nguyên Tu cũng giao một số việc quan trọng cho hai huynh đệ này.

"Biết rồi!" Bùi Nguyên Tu nghe xong liền đáp lại, vẫn chưa ngẩng đầu, cảm quyền sở trong tay, lật xem.

"Thưa gia, Trầm Mạt Nương thì sao..." Bùi Đại lại nói, hắn vốn định xoay người ra ngoài, nhưng lại hỏi vói về do dự.

Bùi Nguyên Tu vừa nghe liền trở nên trầm ngâm, nói, "Đưa nàng ta ra khỏi đám nữ nhân phạm tội, ừm... cho nàng ta một thân phận, sắp xếp một chỗ ở sẵn trước đi."

"Dạ, tiểu nhân đi làm ngay!" Bùi Đại khom người, chợt ngừng lại, hơi do dự rồi hỏi, "Gia, việc này có phải báo cho Vương phi biết không?"

"Không cần!" Bùi Nguyên Tu không chút nghĩ ngợi, đáp lại rất quyết đoán. Trong tiềm thức, hắn không muốn Cửu Nhi biết mình có dính dáng đến nữ nhân khác, cho dù hắn chẳng có quan hệ tình cảm gì cả.

Bùi Đại khẽ nhìn Vương gia nhà mình một cái, muốn nói lại thôi, hắn cảm thấy Vương phi sớm muộn cũng biết được, nhưng vậy thì sao? Hắn cũng chẳng nói được gì, chỉ có cảm giác vậy thôi!

Thấy Vương gia không muốn nhiều lời nữa, hắn liền nhận lệnh, rời khỏi thư phòng, bước ra ngoài.

Bùi Nguyên Tu xem sách xong, vừa đứng dậy vươn vai, vừa muốn nhắc chân, chạy tới Bích Thương viện để thăm Lung Nguyệt. Đúng lúc đó, tiếng nói của gã sai vặt bên ngoài vang lên, "Thỉnh an Vương phi!"

"Đứng lên đi! Gia đang có khách ư?" Một giọng nữ vô cùng trong trẻo thốt lên.

"Thưa Vương phi, không có khách!" Gã sai vặt đáp lại.

"Được rồi!" Tiếng nói vừa dứt, tấm màn ngoài phòng của Bùi Nguyên Tu lại được vén lên. Dáng người thông thả, mặc y phục màu vàng nhạt bước vào, chẳng phải ai khác ngoài Lung Nguyệt, theo sau nàng là Tây Bích đang cầm hộp thức ăn trên tay.

Bùi Nguyên Tu nhìn thoáng qua đồng hồ điểm giờ, gần giờ Thân rồi, cũng là giờ mà mỗi ngày, Lung Nguyệt sẽ tự mình mang trà bánh tới cho hắn.

"Có quấy nhiễu Vương gia không?" Lung Nguyệt nhún người một cái, cười hỏi.

Bùi Nguyên Tu đáp, "Đang định đến chỗ Vương phi đấy!"

Lung Nguyệt nghe vậy liền cười, mở hộp đựng thức ăn, bung một cái đĩa bạch ngọc ra, bên trong là năm chiếc bánh hình xoáy ốc, năm màu khác biệt: đỏ, vàng, tím, xanh, trắng.

"Năm màu năm vị, không cái nào giống cái nào, Vương gia nếm thử xem, ăn rồi đoán thử nhân bánh là gì?" Lung Nguyệt nhoẻn miệng cười, đặt đĩa xuống trước mặt Bùi Nguyên Tu.

Bùi Nguyên Tu thấy Lung Nguyệt nói, trong lòng hần vô cùng bình tĩnh, nhưng vừa mở miệng một cái đã ăn sạch đồ trên tay nàng, sau đó nói, "Tím chắc chắn là khoai sọ, vàng có mùi thơm của quả dứa, đỏ có mùi chua chua ngọt ngọt, ắt hẳn là quả hồng núi (táo gai), còn trắng và xanh thì ta chưa từng được ăn..."

Hần còn chưa dứt lời đã nghe lời nói áp úng của Thẩm Tam ở trong viện, "Mạnh Thạch Đầu, cái tên tham ăn này, đồ trong đĩa ngựoi, ngựoi chưa ăn mà đã muốn cướp của ta hả?!"

"Ta muốn mang về cho lão bà nhà ta nếm thử, nàng ấy học làm theo!" Mạnh Thạch Đầu đáp lại rất hợp tình hợp lý, một câu đã khiến mấy người trong viện được phen cười to.

Bùi Nguyên Tu nhú mày, "Không phải chỉ có một mình ta có ư?" Hắn nói cứ như mình là đứa nhỏ bị giành ăn!

Lung Nguyệt cười, "Thời gian qua, mọi người đều vất vả, ta đã bảo phòng bếp làm nhiều hơn một chút, chỉ có Vương gia là ta tự tay làm."

Bùi Nguyên Tu nghe vậy thì rất vừa lòng, gật đầu, nhưng lại khiến trong lòng Lung Nguyệt cười trộm không ngừng.

Nửa tháng qua, Bùi Nguyên Tu bận bịu nhiều việc, mà đêm hôm đó, trên người hắn lại có mùi hương lạ, chưa từng xuất hiện. Đồ của nữ nhân, nói thật ra, Lung Nguyệt chỉ mới gặp chiếc túi thơm đó lần đầu.

Lung Nguyệt đoán rằng, nếu không phải mấy ngày nay hắn quá bận rộn, không rảnh để lo việc khác, nàng nhất định sẽ hiểu lầm. Dù sao thì từ khi thành thân tới nay, dường như ngày nào, hắn cũng canh giữ ở bên cạnh nàng, tuy có ra ngoài nhưng cũng gấp gấp trở về, mùi hương và đồ vật của nữ nhân lạ, quả thật là lần đầu tiên xuất hiện ở trên người hắn.

Chuyện như vậy chỉ có hai khả năng: Một là Bùi Nguyên Tu che giấu quá tốt! Hai là vốn dĩ chưa từng có chuyện gì xảy ra!

Nhưng mà cho dù là thật hay giả, Lung Nguyệt cũng sẽ làm theo những gì mà nương nàng – Hoàng hậu đã dặn, giữ cho bản thân và tinh thần mình thật tốt.

Mấy ngày nay, Lung Nguyệt cũng suy nghĩ cẩn thận. Ở chốn cổ đại này, đối với nam nhân mà nói, nữ nhân là dễ thương, dễ sủng, nhưng cũng phải dựa vào bọn hắn. Nếu như thật sự phải trả giá bằng cả tấm chân tình, quả thật là làm khó đôi bên phải yêu hận tình thù.

So với việc phải thống khổ về sau, không bằng ngay từ đầu, giữ tâm bình lặng như nước chảy qua đời.

Vì thế, Lung Nguyệt xác định mối quan hệ giữa mình và Bùi Nguyên Tu một lần nữa, không cầu thổ lộ tình cảm, chỉ cần tương kính như tân* là được rồi.

*Kính nhau như khách

Mà sự quan tâm giữa hai phu thê, nàng vẫn cẩn thận làm được, dù gì thì ở cổ đại, nam nữ không có bối phận ngang hàng. Coi phụ quân là trời là truyền thống đạo đức, cũng là gông xiềng đối với nữ nhân.

Nói đùa với Bùi Nguyên Tu ở thư phòng một lát, Lung Nguyệt chợt nghe gã sai vặt bên ngoài bấm báo, "Tiểu Mã tiên sinh tới rồi!"

Lung Nguyệt mỉm cười dịu dàng với Bùi Nguyên Tu, sau đó rời khỏi thư phòng.

Bùi Nguyên Tu nhìn Tiểu Mã tiên sinh, hôm nay hắn rất có quy củ, khác hẳn ngày thường, "Tìm ta có chuyện gì?"

"Chuyện này..." Khuôn mặt Tiểu Mã tiên sinh trở nên đỏ ửng, "Vương gia, ta... tại hạ..."

"Khéo ăn khéo nói như Tiểu Mã tiên sinh mà cũng có lúc áp úng thế này sao? A? Khả khả..." Bùi Nguyên Tu trêu chọc, "Hay là mời đám người Liễu Lục tiên sinh tới xem, cảnh này chân thật đến mức khó gặp..."

"Thôi mà, Vương gia! Trong lòng tại hạ luôn nghĩ rằng, Vương gia lòng sáng như gương, vậy mà vẫn cứ thích trêu chọc ta!" Tiểu Mã tiên sinh sờ sờ cái mũi.

"Là chuyện lúc trước ngựoi nói ở viện à? Vương gia sẽ thay ngựoi nhớ kỹ, ngựoi thả lỏng người, chờ đi!" Bùi Nguyên Tu uống một ngụm trà, đây là trà pha cùng hoa cúc trên núi Hoàng Sơn vừa được cống nạp, Cửu Nhi đưa đến cùng với đĩa bánh xoắn ốc kia. Nước trà vào miệng liền ngọt, nhất định đã

bỏ thêm mặt. Nghĩ đến Cửu Nhi xinh đẹp yêu kiều, tim gan của hắn liền mềm cả đi, ngọt ngào vô cùng.

Tiểu Mã tiên sinh thấy Bùi Nguyên Tu uống trà đến mức tâm hồn bay bổng, nghĩ đến tất cả đều là công của Vương phi, hắn liền chấp tay, nói, “Vậy thì chuyện chung thân đại sự của tại hạ đều trông cậy vào Vương gia!”

Bùi Nguyên Tu cười, gật đầu, nhìn bóng dáng Tiểu Mã tiên sinh lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125-1: Nguyên Tu thật thà đi sai một bước, hương thơm lan tỏa khiến Cửu Nhi tổn thương

Bùi Tiểu và đám người ở phòng thu chi kiểm kê ba ngày ba đêm, rốt cuộc cũng viết hết toàn bộ tài sản bị tịch biên thành một quyển sách, trình lên trước mặt Bùi Nguyên Tu.

“Tốt lắm! Thương!” Bùi Nguyên Tu cầm quyển sách lên, lật đi lật lại, sau đó đứng dậy, bước về phía Bích Thương viện.

Vừa ra cửa, hắn liền thấy Tiểu Mã tiên sinh đang cầm một tờ giấy, liên tục vãi chào mình. Khóe miệng nhẹ nhàng héch lên, Bùi Nguyên Tu nhắc đi nhắc lại một câu, “Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân!”

Bùi Tiểu cười trộm ở phía sau lưng hắn. Gia à, ngài đang nói chính bản thân mình đấy!

Bước vào>Noãn các* trong Bích Thương viện, không thấy Lung Nguyệt đâu cả, hỏi nha hoàn mới biết nàng đang ở “Hận Thiếu trai*”.

*Buồng lò sưởi, ấm áp

*Trai ở đây có nghĩa là phòng học, phòng đọc sách

“Hận Thiếu trai” là thư phòng thuộc Bích Thương viện, cái tên giống hệt như tên thư phòng của Lung Nguyệt từ hồi nàng còn chưa xuất giá. Hơn nữa, Bùi Nguyên Tu còn sai người chuyển một gốc đàn quế đến bên ngoài hành lang để trồng, dĩ nhiên là gốc quế ấy không cao lớn, tươi tốt như cây cối được trồng mười mấy năm ở trong điện.

Thế nhưng, Lung Nguyệt vẫn rất vui mừng, cười nói, “Đợi gốc đàn quế ấy nở hoa, ta sẽ hái xuống làm bánh hoa quế, là bánh hoa quế làm từ gạo nếp trộn bột củ sen!”

Điều đó càng khiến Bùi Nguyên Tu nhớ tới cung yến vào đêm Trung thu năm đó, Lý Long Tá từng nhắc đến gốc đàn quế “thăng ngọc”, sau đó chỉ ôm Lung Nguyệt mà cười không ngừng. Lật ngược thế cờ, Lung Nguyệt nở một nụ cười bí hiểm, Bùi Nguyên Tu cũng không rõ vì sao bản thân chợt cảm thấy buồn cười.

Hắn vén rèm, bước vào Hận Thiếu trai, chỉ thấy Lung Nguyệt đang chuyên tâm sao chép, “Nàng làm gì mà chăm chú vậy?”

“Vương gia?” Lung Nguyệt vừa nghe tiếng liền ngẩng đầu, nói, “Sao người lại tới vào canh giờ này?”

Còn chưa tới giờ Thân, lẽ ra Bùi Nguyên Tu nên lo việc công mới đúng.

“Ừ, việc kiểm kê tài sản bị tịch biên đã xong, ta muốn đưa nàng tới xem xem có cái nào vừa mắt không.” Bùi Nguyên Tu thông thả bước tới sau lưng Lung Nguyệt, vén mấy sợi tóc mai đang lòa xòa ở bên má nàng. Ánh mắt hắn nhìn qua phía chiếc bàn, chỉ thấy một quyển sổ gạch ngang gạch dọc, bên cạnh còn có ba quyển sổ đang mở: Bạc mua hàng, bạc thu chi, bạc thăm viếng. Lung Nguyệt đang viết toàn bộ sổ bạc trong ba quyển kia vào quyển sổ vẽ ngang dọc chỉ chít của nàng. Nhớ tới phương pháp thu chi, trong kiếp trước, Bùi Nguyên Tu đã từng thấy Lung Nguyệt sử dụng.

Hắn hỏi nàng, “Hà có gì nàng phải nghĩ cách thu chi?”

Lung Nguyệt cười, “Vương gia không biết đấy thôi, ta thấy cách thu chi cũ quá rườm rà, vừa xem đã đau đầu, do đó mới sửa lại, giản lược một ít.” Nói xong, nàng giăng giải cho Bùi Nguyên Tu hiểu từng chút một.

“Người xem, ta đã sửa ba quyển sổ ấy lại thành một trang để tính toán, trên mép trang là tổng số ngân lượng. Cột thứ nhất có ngày, tháng, năm nào, trong cột đó cũng nói rõ vì sao có bạc thu vào; cột phía sau dĩ nhiên là lý do bạc được chi ra, cột kế tiếp là số bạc đã thu hoặc chi, cột cuối cùng là tổng số bạc sau khi thu chi, có thể thấy sự chênh lệch đến mức nào. Một tờ giấy là đủ rồi, ở góc trang có ghi tổng số bạc. Quan trọng nhất là ngân lượng ra vào phải dùng bút son đỏ để ghi, như vậy chẳng phải là vừa xem đã hiểu ngay ư? Nếu như có một ngày, tờ nào đấy trong ba quyển sổ kia xảy ra vấn đề, tuy rằng có tra ra, nhưng sẽ chẳng hề dễ dàng, đúng không?”

Lung Nguyệt lắc đầu, “Nếu là như thế, chẳng phải lúc so sánh thu chi, đối chiếu với cách chia của ta sẽ dễ dàng hơn nhiều à? Ta gọi nó là “Thu chi ngân lượng rõ ràng”, Vương gia thấy thế nào?”

Bùi Nguyên Tu khẽ cười, vuốt đầu nàng, “Đúng là nha đầu nghịch ngợm, cách này rất tốt, nếu nàng có thời gian rảnh thì hãy chỉ cho mấy vị tiên sinh kia đi!”

“Thiếp thân tuân mệnh!” Lung Nguyệt cười, nhún người.

“Lại bước bình rồi!” Bùi Nguyên Tu dùng tay vỗ nhẹ hông nàng, khiến khuôn mặt Lung Nguyệt ửng đỏ như ráng chiều. Ngay sau đó, hắn cười, nói, “Thay quần áo đi, chúng ta qua khỏi phòng*.”

*Nhà kho

Lung Nguyệt nở nụ cười đáp lại, xoay người, bước về phía Noãn các...

Đợi đến khi đôi phu thê son trẻ bước ra khỏi khỏi phòng, Lung Nguyệt đã cười thỏa mãn, hết như một con mèo nhỏ vậy, trong tay nàng còn cầm hai bản “Nhân văn quảng ký*”.

*Bản ghi chép đại cương về con người.

Chỉ thấy Bùi Nguyên Tu lệnh cho Bùi Tiểu như thế này, “Những vật mà Vương phi đã lấy, sách thì đưa vào Hận Thiếu trai, còn lại đều cất vào kho phòng chứa của hồi môn của nàng. Ngoài ra, mấy bức họa mà ta vẽ thì cất vào kho riêng, chia vài phần của cải cho các tướng quân, những gì còn thừa đều cất vào kho phòng chung cho ta.”

Bùi Nguyên Tu chỉ vào sổ sách, sau đó rút một quyển có cái tên khác biệt, ném vào tay của Bùi Tiểu rồi cầm lấy tay Lung Nguyệt, mong muốn lên xe ngựa để trở về phủ Tĩnh Bắc vương. Bất thành lĩnh, Tiểu Mã tiên sinh cười ngựa chạy tới, hoang mang cực độ, “Vương gia! Vương gia, xin hãy dừng bước!”

“Hả? Tiểu Mã tiên sinh gặp ta có chuyện gì?” Bùi Nguyên Tu đỡ Lung Nguyệt lên xe rồi mới hỏi.

“Vương gia, có thể tìm một chỗ khác để nói chuyện không?” Tiểu Mã tiên sinh nhìn đám người bên cạnh.

Bùi Nguyên Tu khẽ vuốt cằm, sau đó bước về phía một hướng, Tiểu Mã tiên sinh theo sát sau lưng hắn.

Lung Nguyệt vén màn xe, liếc mắt nhìn qua, không biết hai người họ nói gì, chỉ thấy Bùi Nguyên Tu chạy nhanh về phía mình, dựa vào cửa sổ xe rồi nói, “Cửu Nhi về vương phủ trước đi, ta có việc cần phải xử lý cùng Tiểu Mã tiên sinh.”

“Được! Việc công của Vương gia quan trọng hơn, đừng quá lo lắng vì ta!” Lung Nguyệt đáp lời, sau đó từ biệt Bùi Nguyên Tu, trở về phủ Tĩnh Bắc vương...

Nửa đêm hôm đó, Bùi Nguyên Tu trở về Bích Thương viện trong tình trạng say khướt, cả người nồng nặc mùi rượu.

Lung Nguyệt vừa thấy hắn vào cửa liền đón tiếp, sau đó ra lệnh cho nha hoàn, “Đào Châu, sai người ở phòng tắm đun nước ấm; Hoán Ngọc, người tới phòng bếp, nấu một bát canh giải rượu rồi mang tới đây; Dịch Thúy, người đi pha cho ta một ly nước mật ong, ấm ấm vừa phải là được rồi!” Nói xong, nàng đỡ Bùi Nguyên Tu ngồi xuống đệm, xoay người, lấy áo quần sạch sẽ cho hắn. Nào ngờ, Bùi Nguyên Tu lại theo nàng vào trong, ôm lấy chiếc eo nhỏ của nàng, nhắc đi nhắc lại một câu, “Cửu Nhi thật tốt...”

“Ta cũng cảm thấy ta rất tốt!” Lung Nguyệt nở nụ cười, xoay người. Chợt ngửi thấy mùi hương nữ nhân ẩn sau mùi rượu nồng nặc, thân thể nàng bỗng chốc cứng đờ. Nàng đẩy Bùi Nguyên Tu ra, “Vương gia ngồi tạm một lát, ta đi xem nước đã ấm chưa.”

“Để bọn nha hoàn làm đi, nàng ở lại với ta...” Trong cơn say, cái nhìn của Bùi Nguyên Tu trở nên sâu sắc hơn ngày thường.

“Được! Vương gia ngồi đó, ta đi gọi nha hoàn.” Lung Nguyệt để Bùi Nguyên Tu ngồi xuống ghế quý phi, xoay người, bước ra cửa, hít sâu một hơi để áp chế cơn ghen tận đáy lòng. Hóa ra nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác, nàng đúng là tham lam quá rồi...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125-2: Nguyên Tu thật thà đi sai một bước, hương thơm lan tỏa khiến Lung Nguyệt tổn thương (2)

Editor: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Đợi đến khi Bùi Nguyên Tu đi rửa mặt, Lung Nguyệt mới lục một cuốn binh thư của hấn ra xem. Nàng nghiêng người, ngồi dựa vào chiếc giường khắc hoa, lật xem từng trang một. Lúc này, nàng chợt hiểu ra, vì sao mỗi khi tâm trạng không vui, nương nàng – Hoàng hậu lại hay đọc binh pháp, sử ký. Bởi vì nói một cách khách quan, phương pháp này khiến người ta không kích động, ngược lại còn giúp bản thân tránh khỏi việc xử trí mọi thứ theo cảm tính.

Rửa mặt xong, Bùi Nguyên Tu chỉ mặc một chiếc quần và một chiếc áo khoác ngoài màu xanh nhạt. Hấn bước tới cạnh Lung Nguyệt trong tư thế lão đạo, trên người vẫn còn chưa hết mùi rượu. Bùi Nguyên Tu khẽ cười với nàng, nụ cười ấy có hơi ngây ngốc. Thế nhưng, nàng lại chẳng hề nở một nụ cười, chỉ nhếch nhẹ đôi môi, “Vương gia, ngày mai còn có việc công phải xử lý, sắc trời không còn sớm nữa, tạm nghỉ...”

Lời còn chưa dứt, Bùi Nguyên Tu đã giống như một con hổ dữ nhào về phía nàng, đè nàng xuống giường...

Ánh đèn chớp nháy, màn sa khẽ lay.

Bùi Nguyên Tu thở dốc, phát ra tiếng ồ ồ.

Thế nhưng, mặc kệ hấn gây rối thế nào, triều miên đến đâu, thân thể của Lung Nguyệt vẫn cứng ngắt như cũ, không hề bị kích tỉnh.

"Cửu Nhi... Cửu Nhi..." Bùi Nguyên Tu khẽ cắn vành tai ngọc ngà của Lung Nguyệt, khiến nàng hơi giật mình, nhưng lại nhin không được mà muốn tránh hấn. Bùi Nguyên Tu đang say, phát hiện nàng không bình thường, hấn liền nói nhỏ, “Nàng ngủ thấy mùi rượu... không vui ư?” Nói xong, hấn ngả người xuống bên cạnh Lung Nguyệt, ôm chặt lấy nàng, “Ngủ trước đi, sau này ta sẽ không như vậy nữa...”

Lung Nguyệt chẳng hề nói gì. Nàng nhắm mắt, để mặc hấn ôm mình vào ngực. Cho đến khi hơi thở của hấn đã đều đều, nàng mới mở mắt ra, nhìn lên đỉnh màn sa, đột nhiên phát hiện bản thân mình thích tình cảm sạch sẽ, có lẽ đó cũng là nỗi bi ai của những người hiện đại xuyên không đến thời cổ đại này!

Ngày hôm sau, Bùi Nguyên Tu nhìn mấy tờ công văn, tin tức, hấn đột nhiên ngồi xuống bàn trong trạng thái hoảng sợ.

Không biết vì sao, hấn cảm nhận được một ảo giác mơ hồ. Nửa tháng trước, Cửu Nhi và hấn tựa như cách nhau một màn lụa mỏng, nhưng không hiểu sao từ sáng ngày hôm nay, cả hai lại như cách nhau cả bức tường chắn. Cảm giác ấy khiến hấn vô cùng hoảng sợ, nhưng lại chẳng biết chỗ nào không thích hợp.

Bên ngoài cửa là tiếng chế nhạo của Lục tiên sinh, “Tiểu Mã tiên sinh à, sao sáng nay lại giống như gà trống bị đánh bại vậy? Ha ha ha ha...”

Bùi Nguyên Tu nghe vậy thì âm thầm cười khỏ, người ta cũng giống như hấn: Khốn khổ vì tình.

Nhìn đi, Tiểu Mã tiên sinh yêu mà không được, còn bản thân mình thì sao? Cứ lo sợ không đầu?

Bùi Nguyên Tu suy nghĩ mất hai ngày, sau đó chợt cảm thấy, nếu như không phải hấn cứ lo được lo mất, có lẽ Cửu Nhi ở nhà cao cửa rộng, quá mức cô đơn, nàng nhớ nhà rồi.

Vì vậy, ngày hôm nay, khi đến Bích Thương viện để dùng bữa trưa, Bùi Nguyên Tu đã mặt dày mà ôm chặt Lung Nguyệt, ngả người xuống ghế quý phi, nói, “Mấy bữa nữa là tới ngày mừng năm tháng năm – tiết Đoan Ngọ, chúng ta tổ chức tiệc Tổng Tử* ở phủ, Cửu Nhi nghĩ thế nào?”

*Tổng Tử có nghĩa là bánh chưng, bánh tét, bánh ú

“Đúng là sắp tới tiết Đoan Ngọ rồi, thảo nào mấy ngày nay, khí trời mỗi lúc một nóng.” Lung Nguyệt là kiểu người sợ nóng. Nàng thoát khỏi cánh tay của Bùi Nguyên Tu, khẽ phẩy chiếc quạt tròn, “Không biết tiết Đoan Ngọ ở Bắc Cung thể nào nhỉ? Có thi đấu thuyền rồng không?”

“Không có, trong thành không có sông hồ lớn, không tiện đi thuyền.” Bên người không có giai nhân, Bùi Nguyên Tu đành phải ngồi dậy, nói, “Nếu Cửu Nhi muốn xem, ta sẽ sai người đào một hồ nước, thiết nghĩ một năm là được rồi, qua năm sau có thể thi đấu thuyền rồng.”

Nghe hấn nói vậy, Lung Nguyệt liền nhăn mày, “Chẳng lẽ nếu bây giờ ta nói muốn hái sao trên trời, Vương gia cũng liền sai người xây lầu ngắm sao? Như thế thì ta sẽ trở thành yêu nghiệt gây họa cho đất nước ư?”

“Chỉ cần có nàng, cho dù bảo ta đánh bại Bắc Cung, ta cũng cam lòng!” Bùi Nguyên Tu bỗng nhiên hiểu ra, tại sao Hạ Kiệt lại vì Muội Hi mà “xé vải”*, tại sao Chu U Vương vì nụ cười của Bao Tự mà “phóng hỏa gọi chư hầu”*. Nếu như có thể khiến Cửu Nhi được vui, việc hấn làm cả Bắc Cung trở nên nghiêng ngả thì có là gì?

*Xé vải - Muội Hi (triều Hạ) Truyền thuyết kể rằng nàng là phi tử của thiên tử cuối cùng triều Hạ. Sau khi lấy vua Kiệt, hưởng thụ xa xỉ, suốt ngày chìm đắm trong ca múa khóa thân, rượu thịt tràn lan. Tương truyền, nàng thích nghe tiếng “xé vải” nên vua Kiệt đã hạ lệnh hàng ngày phải tiến cung 100 súc vải lụa để xé mua vui, đòi lấy tiếng cười của nàng. Cũng vì hoàng đế mãi mê chìm đắm trong tửu sắc, bỏ bê triều chính, nên muôn dân sống cảnh lầm than, ai oán thấu tận thanh thiên. Cuối cùng, vua Kiệt đã bị bộ lạc Thương tiêu diệt.

*Phóng hỏa gọi chư hầu - Bao Tự (triều Chu) được mệnh danh là mỹ nhân không biết cười. Thân thể nàng được miêu tả vô cùng thần kỳ trong “Đồng Chu liệt quốc chí”, nhưng trên thực tế cũng chỉ là một tiểu mỹ nhân của bộ lạc “Bao” tiến cống cho Chu U Vương. Vì nàng ít cười nên Chu U Vương tìm mọi cách để đòi lấy tiếng cười của nàng, kể cả việc thường xuyên đốt cột lửa báo hiệu cho chư hầu đến cứu. Đến khi quân Khuyển Nhung đánh úp Cáo Kinh, U vương vội cho đốt lửa hiệu triệu chư hầu tới cứu, nhưng đã không ai tới. U vương mang Bao Tự và con nhỏ bỏ chạy, bị quân Khuyển Nhung đuổi theo giết chết. Riêng Bao Tự bị vua Khuyển Nhung bắt về cung để mua vui.

"Vương gia nói vậy sẽ làm Cửu Nhi mang tiếng bất nghĩa đấy!" Lung Nguyệt trầm ngâm, đột nhiên thốt lời, "Nếu có thể, chi bằng Vương gia hãy dùng số ngân lượng mở sông hồ ấy mà tu sửa kênh mương, đập chứa nước, tưới tiêu ruộng đất, trồng trọt cây ăn quả? Bắc Cương hoang vắng, và lại còn có không ít nô dịch được sung quân đến đây, nếu như có thể dùng thì rất tốt..."

Không thể không nói rằng, kiến thức về nông nghiệp mà Lung Nguyệt học trong kiếp trước đã không vô ích. Nghe nàng nói từng lời chậm rãi, đôi mắt của Bùi Nguyên Tu trở nên sáng ngời. Hắn gọi Hoán Ngọc vào giúp nàng thay y phục, dẫn nàng đến thư phòng ở ngoài viện, gọi hết phụ tá và mấy tiên sinh kia tới, nhờ nàng giảng giải để bọn họ hiểu một chút.

Lung Nguyệt cũng không ngại ngừng, thoải mái giảng giải về những gì mà mình đã học trong kiếp trước, chọn ra những chỗ thích hợp để áp dụng cho Bắc Cương, phương pháp đều mới mẻ hơn thời đại này. Nàng giảng giải những tri thức về nông nghiệp cho mọi người, đám phụ tá và mấy tiên sinh được một phen mở rộng đầu óc.

Bắc Cương vốn là vùng đất của dân du mục*, ruộng đất ít nhất, nhưng người ta lại cần lương thực nhiều nhất. Hằng năm, người dân sẽ tự khắc tới đất phong khác, dùng một lượng bạc thích hợp để mua lương thực, nhưng chủ yếu là mua của đất Trần. Bọn họ phải ăn để sống qua ngày, nếu như có thể giải quyết vấn đề lương thực, Bắc Cương sẽ không còn phải chịu sự quản chế của người khác.

*Du mục: chăn thả gia súc lưu động từ nơi này qua nơi khác

Bùi Nguyên Tu và đám phụ tá, tiên sinh vừa nghe vừa cao hứng, Lung Nguyệt cũng vừa giảng giải vừa vui mừng. Nàng phân vân, nàng khó chịu khi người thấy mùi hương nữ nhi trên người Bùi Nguyên Tu, chưa hẳn vì nàng không yêu hẳn đủ sâu, rất có khả năng là từ khi thành thân, nàng luôn xem hắn là trung tâm mà quan tâm, suy nghĩ, đắn đo, không có lúc nào mà không vây quanh hắn. Nếu như có một vài chuyện khiến nàng phân tán sự chú ý, có lẽ sẽ không như thế.

Do đó, Lung Nguyệt định bụng dùng cơ hội này để kiểm tra việc cho mình làm, nói theo ngôn ngữ của người hiện đại thì chính là: Tự mình tạo ra giá trị của bản thân!

Giảng giải cho các tiên sinh xong, nàng trở về Bích Thương viện, nhốt mình trong Hận Thiếu trai hai ngày để viết ra một quyển sách về tất tần tật những gì liên quan đến nông nghiệp, thủy lợi cho Bắc Cương.

Lung Nguyệt đã khiến đám người phụ tá và mấy tiên sinh hoàn toàn bội phục, thậm chí còn giật nảy mình. Bọn họ nói rất thẳng thắn, "Quả là trăm nghe không bằng một thấy, trong kinh thành từng có lời đồn, khi Vương phi còn ở khuê phòng thì đã thông tuệ hơn người. Giờ đây, chúng tại hạ may mắn được thấy, quả nhiên không sai, lời đồn lại nói chẳng đủ. Quyển sách này thể hiện sự hiểu biết chính xác, đúng đắn, câu luận rất có chí khí mà chẳng hề phô trương. Hơn nữa, Bắc Cương chúng ta có thể thực hiện phương pháp này..."

Bùi Nguyên Tu vẫn về chiếc quạt thêu mà Lung Nguyệt đưa cho, khoe miệng hân hê nhếch lên, trong lòng đắc ý vô cùng, cười nói, "Các ngươi không biết đó thôi, năm Vương phi mười tuổi, nàng ấy từng cải nam trang để đi thi Hương, đứng đầu trong ba người đỗ cao nhất! Nàng ấy còn là đệ tử được sư phụ Minh Lý của Thái tử hài lòng nhất!" Bùi Nguyên Tu nói với vẻ kiêu ngạo vô cùng, tình cảm đến mức không lời nào có thể nói hết được, giống như người đứng đầu trong ba người đỗ cao nhất không phải là nàng mà là hắn vậy.

Nhưng điều đó cũng khiến đám người phụ tá, tiên sinh được một phen thốn thức. Năm lên mười tuổi, bọn họ đã làm gì? Chỉ mới bắt đầu tập làm văn thôi! Vậy mà một tiểu cô nương mới chừng ấy đã biết cải nam trang để đi thi, tuy rằng không đúng với đạo lý cho lắm, nhưng cũng khiến người ta kính nể.

Mà Minh Lý kia là ai? Là một nhà nho thông thái của đương triều, biết bao văn sĩ trong thiên hạ tôn kính người. Cho dù trước kia, Vương phi dùng thân phận Công chúa để được Minh Lý dạy bảo, nhưng bản thân nàng cũng có tài năng độc đáo.

Mấy tiên sinh dùng sách của Lung Nguyệt để làm gương, Bùi Nguyên Tu nào có để bọn họ xem bản vẽ bảo bối của thế tử? Do đó, hắn tự tay sao chép một phần cho đám tiên sinh.

Mà Lung Nguyệt vốn tưởng rằng bản thân đã không còn quán lấy Bùi Nguyên Tu qua ngày nữa, nàng bắt đầu làm việc của riêng mình.

Ngày hôm nay, Lung Nguyệt gọi Bùi Tiểu tới rồi hỏi, "Ngươi có biết chỗ nào in ấn không?"

"Thưa Vương phi, ở con phố phía Nam có thư cục* Hằng Xương, in từng bản rất cẩn thận, Vương phi thấy có ổn không?" Bùi Tiểu cung kính đáp lời, "Nếu Vương phi có việc cần sai bảo, tiểu nhân nhất định hết lòng hết sức!"

*Thư cục = nhà in

"Ta biết rồi, nếu ngươi đã thấy ổn thì không cần phải khách khí như vậy!"

Nàng bảo Bùi Tiểu ra ngoài.

Lung Nguyệt bước vào trong phòng, lấy một bộ y phục của nam nhân ra, sau đó dặn dò Hoán Ngọc báo với Chu Thống lĩnh một tiếng, dặn hắn ta và mười hai hộ vệ đừng mặc y phục của quan viên, chuẩn bị xe ngựa thật tốt, nàng muốn ra khỏi phủ một lát.

Đội Hoán Ngọc và Kỳ Nhân thay y phục nam nhân xong, Lung Nguyệt cất một tờ giấy vào trong tay áo, bước lên xe ngựa ở cửa phụ, đi về phía thư cục Hằng Xương.

Lung Nguyệt tới thư cục để nhờ họ in sổ sách thu chi tiền bạc. Cứ vẽ từng bức bằng tay thì mệt quá, không bằng in hết thành sách cho bớt việc.

Nói rõ hình thức cùng chương quỳ của thư cục, xem trước mấy bản vẽ được in thử, bàn luận về giá cả xong xuôi, hẹn ngày đến lấy, Lung Nguyệt mới vừa lòng, bước ra khỏi thư cục Hằng Xương. Nàng không vội lên xe ngựa, khó lắm mới có thể ra ngoài một chuyến thế này, nàng định đi dạo phố phường, do đó bắt đầu lên đường.

Chủ tớ mấy người đi dạo trên phố, Chu Thống lĩnh và mười hai hộ vệ ở cách họ không gần cũng không xa để bảo vệ sự an toàn.

Mãi đến khi các nàng bước tới một ngã rẽ ở góc đường, cả ba liền nhìn thấy cách đó không xa, cửa của một nhà đột nhiên mở toang. Lung Nguyệt cảm thấy bóng dáng vừa bước ra khỏi nơi ấy vô cùng quen thuộc. Theo sau người đó, có một nữ tử nói cười ríu rít, dịu dàng đáng yêu, nàng ta mặc một chiếc váy rù màu xanh nhạt, chân váy kiểu Như Ý, bên trên có những chùm hoa thủy tiên rời rạc...

Trong nháy mắt, Lung Nguyệt cảm thấy lạnh như băng. Ngay sau đó, nàng cùng Hoán Ngọc và Kỳ Nhân quay lại, không hề nói một câu nào, bước thẳng lên xe ngựa, trở về vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Lòng nghi ngờ Lung Nguyệt lạnh nhạt, tình cảm hiềm khích Bùi Nguyên Tu sâu khổ

Trở lại Bích Thương Viện, Lung Nguyệt đổi quần áo, tiến vào Hận Thiếu Trai, dặn dò mấy người Hoán Ngọc, nếu nàng không gọi thì không cần đi vào hầu hạ.

Nhìn chủ tử nhà mình tiến vào Hận Thiếu Trai, bốn người Hoán Ngọc hai mặt nhìn nhau, từ nhỏ với hầu hạ bên người Lung Nguyệt, nói là chủ tớ, nhưng cũng là bạn bè, các nàng hẳn cảm phát hiện, hôm nay tâm trạng chủ tử nhà mình rất không thích hợp, nói không được là ưu thương, là đau khổ, hay là thất vọng, nói chung, vô cùng không tốt.

Nhưng là, từ lúc đi ra khỏi nhà in, chủ tử nhà mình còn tràn đầy phấn khởi muốn đi dạo phố thị, nhưng đi không được một con đường đã đổi ý. Nghĩ đến hẳn là đột nhiên xảy ra chuyện gì khiến nàng không vui vẻ, còn chuyện gì, các nàng không biết.

Nhưng mà, chủ tử nhà mình từ nhỏ đến lớn, xưa nay đều là thiên chi kiêu nữ, chuyện có thể làm cho nàng thương tâm khổ sở đúng là chưa bao giờ xảy ra, bây giờ là lần đầu tiên. Mấy người Hoán Ngọc nghĩ đến việc này, không khỏi lo lắng.

Lung Nguyệt một mình tiến vào Hận Thiếu Trai, chậm rãi ngồi trước án thư, tựa trên ghế dựa mềm nhắm mắt lại.

Hình ảnh nhìn thấy nơi góc đường như chiếu lại xuất hiện trong đầu của nàng.

Bóng người xanh nhạt kia lộ ra vẻ là lướt nhu nhược, lại mang theo một cổ văn nhã, tuy chỉ giống như cô con gái rượu, cũng không rực rỡ chói người, nhưng cũng có một phen phong tình gây yếu đặc biệt, giỏi nhất là kích phát long muốn bảo vệ của nam nhi, chải búi tóc phụ nhân. Lấy ánh nhìn của Lung Nguyệt, tuổi hẳn là tương đương Bùi Nguyên Tu.

Nhớ lại Bùi Nguyên Tu ngay lúc đó, tuy vẫn là thời gian gặp người tầm thường, khuôn mặt đoan chính không có vẻ mặt gì đặc biệt, nhưng mà, ánh mắt kia tuy không ân tình đưa tình như nhìn mình, nhưng cũng toát ra dịu dàng, Lung Nguyệt chưa từng thấy Bùi Nguyên Tu nhìn người khác như thế.

Lung Nguyệt thầm cười khổ. Lúc ở hiện đại từng đọc dã sử, trong đó ghi chép, bất luận công chúa triều đại nào, cuộc sống hôn nhân ít có hạnh phúc. Bây giờ bản thân mình lại tiến vào trong vòng lẩn quẩn này.

Cô gái áo xanh kia, chính là cái gọi là ngoại thất*?

*tình nhân bao nuôi bên ngoài

Nếu như là thật, theo tuổi kia, sợ là thanh mai trúc mã của Bùi Nguyên Tu.

Mà Bùi Nguyên Tu cũng bảo vệ nàng ta rất nghiêm mật, trước kết hôn mình cũng từng nhiều mặt tìm hiểu tình huống của hắn, nhưng nửa điểm cũng không phát hiện. Mà hai vị huynh trưởng của mình và biểu ca Minh Thức cũng từng sinh hoạt trong quân nhiều năm như vậy với hắn, cũng không biết nửa điểm tin tức.

Thường nói: Không có tường nào gió không lọt qua được!

Nhiều người như vậy không phát hiện, mà một chút lời đồn cũng không có, thực là quá mức kỳ lạ.

Đó là hiểu lầm sao?

Nghĩ đến Bùi Nguyên Tu dung túng không lý do, sùng ái không nguyên tắc, hai người ở chung ầm áp, còn có đêm động phòng hoa chúc hần từng nói...

Bỗng nhiên, lông mày Lung Nguyệt khẽ nhú, khom người trên ghế dựa mềm, đêm động phòng đó Bùi Nguyên Tu tuy biểu hiện dường như tiểu tử chưa hiểu chuyện, nhưng mà động tác của hần thông thạo, thực không giống đáng về chưa bao giờ có nữ nhân.

Như vậy, những thứ hần bày ra với trước mặt mình đều là giả?

Lung Nguyệt không khỏi rung mình một cái, nếu thật sự là như thế, hần ẩn giấu đến quá mức thâm trầm, quá mức đáng sợ.

Nàng không nhìn được xem hôn nhân của mình thành một âm mưu, chủ mưu của tất cả những thứ này là Bùi Nguyên Tu. Mà mục đích hần cưới mình là muốn lấy mình làm lợi thế, áp chế Hoàng Đế cha Thái Tử Ca Ca.

Nhưng áp chế làm gì? Cắt đất tự trị? Tự lập làm vương? Không bị triều đình quản thúc?

Bỗng nhiên Lung Nguyệt cảm thấy hơi buồn cười, không nói Hoàng Đế cha có thể đồng ý không, dù đồng ý rồi, mình cũng sẽ không cho hần cơ hội này. Tính ra, mình cũng sống hai đời, đời trước tuy cũng có cốt khí, đời này đầu thai thành công chúa, kiêu ngạo trong xương sẽ chỉ làm mình liều mạng cá chết lười rách với hần. Lung Nguyệt cảm thất mình rất cực đoan, nhưng mà cũng là thiên tính thôi, nói chung, nàng sẽ không cho phép mình bị người không chế.

Mà lúc này, đầu của nàng loạn thành một đoàn, không biết phải đối mặt Bùi Nguyên Tu như thế nào.

Tỉnh Bắc Vương Phủ, thư phòng ngoại viện.

Bùi Nguyên Tu ngồi trước án thư, trong tay cầm công báo, nhưng một chút cũng xem không vào, đôi mắt sáng nhìn chăm chăm đồng hồ báo giờ Đa Bảo Các.

Đã qua giờ Thân ba khắc, mà Cử nhi của hần chưa từng đưa trà bánh đến cho mình như mỗi ngày. Buổi sáng ra ngoài làm việc, sau đó lại cùng các tiên sinh đi nô doanh một chuyến, không có hồi phủ dùng bữa, cũng không hiểu tiểu nữ hài kia bận bịu gì, xem tình hình này là đã quên mình rồi?

Bùi Nguyên Tu đặt công báo trong tay xuống án thư, làm như bình thường đi về Bích Thương Viện.

Trong viện, hành lang từ đằng uốn khúc, bốn người Hoán Ngọc đang ngồi, trong tay thất tút, thiếu khăn, không ngừng đổi mắt nhìn cửa Hận Thiếu Trai. Thấy Bùi Nguyên Tu đi vào, gấp gấp vội vàng đứng dậy thi lễ.

"Sao đều ở trong sân, không hầu hạ trước mặt Vương phi?" Bùi Nguyên Tu cau mày, hỏi.

Hoán Ngọc phúc thân, trả lời: "Bẩm Vương gia, Vương phi ở trong Hận Thiếu Trai, không cho chúng nô tỳ quấy rối."

"Ừ!" Bùi Nguyên Tu gật đầu nhẹ, "Ta đi nhìn một cái!" Dứt lời, nhắc chân hướng về Hận Thiếu Trai.

Nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Ánh mắt Bùi Nguyên Tu nhìn về chỗ án thư.

Vừa vận đổi mắt với Lung Nguyệt nhìn theo tiếng mà đến, nhìn thẳng trông mắt của hần.

"Vương gia trở về!" Lung Nguyệt đứng lên hơi phúc thân.

"Hừm, hết bận tới thăm xem nàng đang làm gì." Bùi Nguyên Tu đến gần nàng, giờ tay muốn ôm Lung Nguyệt như thường ngày.

"Còn có thể làm gì, chỉ là đọc sách giải trí, xem sổ sách thôi." Lung Nguyệt nghiêng người dựa vào án thư đi lấy sổ sách, không dấu vết lách mình tránh ra, sau đó, nhìn Bùi Nguyên Tu nói: "Buổi sáng thì ra ngoài phủ."

"Ừ? Đi làm gì vậy?" Bùi Nguyên Tu hỏi.

"Đi nhà in Hằng Xương ở phố nam, nghe Bùi Tiểu nói xưởng in đó là tốt nhất, muốn in sổ sách ta vẽ ra, bớt việc." Lung Nguyệt chuyển mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt của Bùi Nguyên Tu, giọng điệu cô ý đề nặng hai chữ "phố Nam", lại nói tiếp: "Sau đó còn đi dạo một chút trên phố nam..." Lung Nguyệt mỉm cười nhẹ nhàng mở miệng, mà đôi mắt đẹp thì sâu sắc khóa lấy con ngươi Bùi Nguyên Tu, muốn từ trong mắt của hần nhìn ra đầu mối.

Dù là người trấn định, gặp phải kinh hoàng sợ, khuôn mặt vẻ mặt có thể che giấu, nhưng mà, ánh mắt không giả bộ được.

Nhưng là, Bùi Nguyên Tu chỉ hơi dừng lại, liền nói: "Sau này nếu muốn ra ngoài đi dạo, vẫn là chờ ta bồi nhé?"

Ngữ khí không nóng không lạnh, lộ ra dung túng và lo lắng.

Nhưng mà, Lung Nguyệt nghe nói chỉ cảm thấy sau lưng cứng đờ, cả người rét run. Hạt giống hoài nghi đã cắm rễ trong lòng nàng, lúc này, Bùi Nguyên Tu nói chỉ làm cho lòng nghi ngờ của nàng càng sâu.

Nàng khẽ nâng vầng trán, nhàn nhạt đáp: "Được!"

"Buổi sáng đi ra ngoài mệt rồi sao?" Bùi Nguyên Tu thấy đáy mắt trong suốt của Lung Nguyệt mang theo vẻ uể oải, "Những sổ sách này hôm nay đừng xử lý." Nói xong, ôm eo Lung Nguyệt, từ từ đi về nơi cửa.

"Xem sổ sách vài lần thì mệt rồi, ta muốn tìm hiểu một chút cự lệ trong phủ, lại sao chép ra kiểu sổ mới, có hàng mẫu rồi thì giao cho Dịch Thúy xử lý, nàng là người cẩn thận." Ngoài miệng nói như vậy, nhưng cũng theo Bùi Nguyên Tu đi ra khỏi Hận Thiều Trai.

Trở về noon các, Hoán Ngọc dâng chè thơm rất nhanh, Bùi Nguyên Tu xoa tay cho các nàng ra bên ngoài hầu hạ, cười hỏi Lung Nguyệt: "Cửu nhi hôm nay đã quên việc gì?"

"Hả?" Lung Nguyệt chớp chớp mắt phượng, Bùi Nguyên Tu hỏi quá đột nhiên, nàng nhất thời không phản ứng kịp.

"Trà chiều điểm tâm của ta ở nơi nào?"

"Chuyện này... Thiếp thân nhất thời xem sổ sách nhập thần, quên, Vương gia chờ một chút, ta lập tức đi chuẩn bị." Lung Nguyệt dứt lời, phúc thân, muốn đi ra ngoài, lại bị hai tay Bùi Nguyên Tu bóp lấy eo nhỏ nhắn, kéo vào trong lòng.

"Gia không kém chút điểm tâm này, hôm nay Cửu nhi mệt mỏi, nên nghỉ ngơi một chút thôi!"

Lung Nguyệt ở trong lồng ngực của hắn giật giật, muốn thoát thân ra, nhưng cánh tay Bùi Nguyên Tu giống như sắt vậy. Nàng quét mắt nhìn bát, điều chỉnh tư thế một hồi, bung lên đưa cho Bùi Nguyên Tu, nói: "Vương gia uống trà lạnh đi, trời càng ngày càng nóng cần thận trùng cảm nắng."

"Làm phiền Cửu nhi!" Bùi Nguyên Tu cười đang giờ tay muốn nhận, nhưng vào lúc này, nắp bát nghiêng qua, cả chén trà lạnh đều ngã vào trên người hắn.

"Ai nha!" Lung Nguyệt mượn cơ thoát ra khỏi lồng ngực của Bùi Nguyên Tu, cả kinh nói: "Đều là thiếp thân sai, không cảm chắc, liên lụy Vương gia, mau mau đổi lại thôi!"

Sau đó, cũng không đợi Bùi Nguyên Tu nói gì, xoay người đi vào.

Thờ dãi một hồi, đi lấy quần áo mới ra cho hắn.

Nhưng cũng thầm cười khổ, hóa ra nàng thật sự không cách nào làm được như mẹ Hoàng hậu, coi rất nhiều nữ nhân của cha Hoàng Đế như không. Minh nhận được giáo dục hai mươi năm ở hiện đại, nam nữ bình đẳng một chồng một vợ đã thấm vào tận xương tủy, tuy trùng sinh ở cổ đại, cũng không chịu nhận một chồng nhiều vợ như cũ.

Cầm hạ sam của Bùi Nguyên Tu, xoay người đã thấy Bùi Nguyên Tu thoát hết xiêm y, lúc này đang cong môi mỉm cười, giờ tay đợi chờ mình thay y phục vì hắn.

Tung ra áo đuôi ngắn màu xanh nhạt, Lung Nguyệt vòng tới phía sau Bùi Nguyên Tu...

Chờ đổi quần áo xong, Bùi Nguyên Tu lại ôm Lung Nguyệt ngồi trên ghế quý phi, nói nhỏ: "Ngủ cùng ta một lát!"

Người mùi vị ánh mặt trời nhàn nhạt trên quần áo của Bùi Nguyên Tu, cảm giác khó chịu của Lung Nguyệt ít đi một chút. Buổi sáng thì hắn mặc thân quần áo kia đi gặp nữ tử kia, cho dù trên người hắn vẫn chưa vương mùi hương nữ nhi thăm thẳm, nhưng lòng mình vẫn có khúc mắc.

Lúc hô hấp Lung Nguyệt trở nên lâu dài, Bùi Nguyên Tu chậm rãi mở mắt ra, sâu sắc nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ tinh xảo của Lung Nguyệt.

Nếu nói là mình đã từng lo được lo mất là ảo giác, như vậy, hôm nay hắn chân thực cảm nhận được biến hóa của Cửu nhi, đôi mắt phượng Thu Thủy kia, quả không giống thường ngày. Nếu như bình thường là một dòng suối vui vẻ, mà ngay lúc này, Bùi Nguyên Tu cảm thấy dòng suối uốn cong kia đã biến thành một cái hồ sâu kín, không có sóng lớn. Cái này khiến hắn hoảng hốt nhớ lại, một đời trước con mắt Cửu nhi bình tĩnh không lay động như vậy, nhìn như dịu dàng lại quá vắng lặng.

Lòng Bùi Nguyên Tu không khỏi sinh bất an, ôm chặt Lung Nguyệt vào trong ngực.

Có lẽ là ngủ say cảm thấy không khỏe, Lung Nguyệt mẫn mẫn mỗi anh đào hừ hừ hai tiếng. Chờ Bùi Nguyên Tu buông lỏng cánh tay, nàng như con mèo nhỏ nhẹ nhàng cọ xát trong lồng ngực của hắn, an ổn ngủ tiếp.

Cửu nhi ngoan ngoãn, tín nhiệm, không đề phòng như vậy khiến Bùi Nguyên Tu chỉ cảm thấy trong lòng bình tĩnh lại. Hắn nhẹ nhàng niệm bên tai Lung Nguyệt, "Cửu nhi, không nên thay đổi, không nên rời khỏi ta mãi..."

Nhưng mà, lời cầu nguyện của hắn Lung Nguyệt không nghe thấy, Phật tổ cũng không hiển linh.

Mấy ngày liên tiếp, Bùi Nguyên Tu cảm thấy Lung Nguyệt càng cách mình càng xa, không phải người, mà là lòng.

Cái này khiến lòng hần giống như bị ngàn vạn con kiến cắn phải, không biết làm sao.

Nàng luôn sẽ tìm biện pháp không dấu vết trốn tránh mình, nếu mình cuốn lấy nàng, nàng cũng không từ chối rõ ràng, nhưng mà, thân thể đã từng tỉnh té mềm mại nồng nàn mùi hương trở nên cứng ngắt, cũng không còn mị nhãn xấu hổ đã từng có, muốn nghênh còn cự, dịu dàng mềm giọng.

"Vương gia!" Chẳng biết lúc nào Tiểu Mã đứng trước mặt Bùi Nguyên Tu, "Vương gia, tại hạ..."

Bùi Nguyên Tu khoát tay áo một cái, nói: "Nếu là công sự thì cứ nói, nếu là việc tư sau này lại nói..."

Tiểu Mã sững sờ trong chốc lát, hần cũng nhìn ra được, mấy ngày gần đây tâm trạng Vương gia tựa như có phần buồn bực. Lùi tới ngoài cửa, nhìn thấy Vương phi đi tới.

"Xin chào Vương phi!"

"Tiểu Mã miễn lễ!" Lung Nguyệt mỉm cười gật đầu. Vén màn trúc lên đi vào trong thư phòng, thấy Bùi Nguyên Tu từ lúc xốc mình đã nhìn nàng mỉm cười.

"Vương gia!" Lung Nguyệt mỉm cười phúc thân, lễ nghi chu đáo.

Nhưng Bùi Nguyên Tu nhìn thấy trong lòng thâm cau mày, làm sao không thể quay về chứ. Nhưng mà, vẫn dất nàng tiến vào trong thư phòng như cũ.

"Đây là danh sách khách nhân thiệp thân định mời trong tiết Đoan Dương, mời Vương gia xem qua, xem có sai lầm không!" Lung Nguyệt cầm danh sách trong tay đưa cho Bùi Nguyên Tu.

Bùi Nguyên Tu cũng không mở ra, giọng nói mang theo sùng nịch, nói: "Tiệc trong tiết Đoan Dương vốn vì giải buồn cho Cửu nhi mới làm, Cửu nhi chỉ cần mời người mình hợp mắt là được."

"Vương gia nói lời này, quan chức gia quyền Bắc cương thiệp thân có gặp qua mấy vị đâu, sao nói chuyện thuận mắt không thuận mắt? Vẫn là mời Vương gia xem qua thôi!" Nói, Lung Nguyệt mở danh sách ra đặt trước mặt Bùi Nguyên Tu.

Mà Bùi Nguyên Tu vẫn chưa dời mắt, mày kiếm nhíu lại, một đôi tinh mục nhìn vào trong con người Lung Nguyệt, bị hai chữ "Thiệp thân" của nàng làm khổ sở trong lòng, khoảng cách giữa hai người bị hai chữ này xa ra xa.

Ngày mùng 5 tháng 5, tiết Đoan Dương.

Cửa lớn Tỉnh Bắc Vương Phủ, xe ngựa lui tới vô cùng náo nhiệt.

Bữa tiệc mở tại hậu hoa viên Vương phủ.

Đồng đảo nữ quyền nhìn nữ tử trẻ tuổi ngồi ở chủ vị, trong lòng thấp thòm.

Nữ tử một thân đại hồng Mầu Đơn Như Ý sáng rực rỡ, chính là công chúa tôn quý nhất hiện nay. Một thân ý vị không giận tự uy, khuôn mặt tinh xảo như tiên như họa tuy mang theo cười nhạt, nhưng mơ hồ lộ ra uy nghiêm hoàng gia. Cứ việc tuổi mới vừa cập kê, vẫn làm người không dám khinh thị.

Thấy chúng quan và gia quyền quy củ hành lễ, ngồi xuống, Lung Nguyệt và Bùi Nguyên Tu theo hình thức hàn huyên vài câu, dặn dò khai tiệc.

Chờ xong tiệc, mấy vị phu nhân vây quanh bên người Lung Nguyệt, nói là nói chuyện phiếm, nhưng những câu khen tặng, Lung Nguyệt nghe vậy trong lòng âm thâm cau mày, tuy thiếu kiên nhẫn, nhưng trên mặt vẫn chưa lộ nửa điểm.

"... Vạn thọ yến năm ấy, nô tì còn là khuê nữ trong kinh, cũng từng có may mắn đi tới linh hữu, đảo mừng thọ của Vương phi lúc trước thực sự mới mẻ độc đáo rất khác biệt..." Một vị phu nhân tuổi trẻ, hạ thấp người ngồi, mặt mày sáng sủa sỡ nịnh nọt Lung Nguyệt.

Chợt nghe xa xa có người la lên: "Roi xuống nước, có người rơi xuống nước..."

"Đi xem xem." Lung Nguyệt liếc mắt ra hiệu với Tây Bích bên người.

Không lâu lắm, Tây Bích trở về, cúi người bên tai Lung Nguyệt, nhẹ giọng nói vài câu.

Thấy Lung Nguyệt nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng, "Chúng ta đi nhìn một cái thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Có nữ rơi xuống nước ý trên người Vương gia, Lung Nguyệt phần lộ hiện uy phong

Thấy Lung Nguyệt đứng dậy, các phu nhân bồi tọa tự nhiên cũng đứng thẳng lên theo, đồng thời chen chúc Lung Nguyệt, đi đến nơi có chuyện.

Vòng qua hòn giả sơn, một mặt hồ phẳng lặng như gương hiện ra trước mắt. Vành hồ uốn cong, đình đài, thủy tiên liên miên, chợt có cảnh Uyển Ương giao triển, lúc này một chút cũng không hấp dẫn được mọi người nghỉ chân.

Ánh mắt của mọi người tập trung vào Tĩnh Bắc Vương Bùi Nguyên Tu, và một bóng người màu xanh cả người ướt đầm.

Từ sau ngày kia, Lung Nguyệt cực kỳ miễn cảm với vẻ xanh nhạt này. Nàng hít mũi phượng lại, nhìn nữ tử kia, chỉ thấy nàng ta đang ân tình nhìn Bùi Nguyên Tu, trong đôi con ngươi mệnh mang sóng nước hiện ra bất tận oan ức và ngượng ngùng, nhìn quanh toát ra phong tình sạch sẽ, khiến chúng nam tử ở đây nhìn sinh ra cảm giác đau lòng.

Nhưng mà, Lung Nguyệt âm thầm cười gằn, lại một cô con gái rượu!

"Vương phi!" Mây kiếm Bùi Nguyên Tu vốn nhú chặt, tuần nhan luôn luôn nghiêm túc mà mang theo sát khí có hòa lẫn một chút thiếu kiên nhẫn, thấy Lung Nguyệt đi tới, khẽ gọi nàng một tiếng, sai bước tiến lên đón.

"Vương gia!" Lung Nguyệt phúc thân, mỉm cười nhẹ giọng đáp lại, sau đó nhìn nha đầu phía sau, nói: "Cô nương này quần áo xốc xếch như vậy, không đi xuống nghỉ, còn thể thống gì?"

Lung Nguyệt vừa dứt lời, hai bà tử đang chờ đợi lập tức bước nhanh về phía trước, muốn kéo nữ tử rơi xuống nước đi xuống.

"Vương phi! Xin Vương phi thương hại ta..."

Nữ tử kia thấy Lung Nguyệt, nâng đầu gối muốn bò lên trước, lại bị Tây Bích bước lên vài bước ngăn lại.

"Nữ tử lớn mật, không có quy củ, trước mặt Vương phi cũng dám tự xưng 'Ta'!" Tây Bích lớn tiếng quát lên. Vừa nãy nàng nhìn đã hiểu, đây lại là một kẻ muốn làm tiểu thiếp cho Vương gia.

"Ta... Ách, không, dân nữ, dân nữ xin Vương phi tác thành!" Nữ tử kia cuống quýt đổi giọng.

"Ngươi họ gì tên gì, cô nương nhà ai, vì sao muốn Bồn cung tác thành?" Lung Nguyệt nheo lại con mắt nhìn nhạt hỏi.

"Chuyện này... Vừa nãy Dân nữ rơi xuống nước, bị Vương gia nhìn thấy, đã xem như là mất... Mất..." Giọng nữ tử kia dần nhỏ, cuối cùng nhỏ đến không thể nghe thấy, trên mặt mang theo ngượng ngùng, ánh mắt chuyển sang nhìn Bùi Nguyên Tu.

"Ừ?" Lung Nguyệt khẽ cười thành tiếng, nhìn Bùi Nguyên Tu, hỏi: "Vương gia nghĩ thế nào?"

Bùi Nguyên Tu bước nhanh đến bên người Lung Nguyệt, sóng vai đứng cùng nàng, nghiêm túc nói: "Việc này Vương phi xử trí!" Ngữ khí kiên định, bàn tay to dưới ống tay áo không dấu vết nắm tay Lung Nguyệt, nhẹ nhàng xoa nắn.

Đời trước chuyện "Con của" khiến Bùi Nguyên Tu trước sau canh cánh trong lòng, tiếc nuối lúc trước không có đứng bên người Lung Nguyệt chống đỡ cho nàng. Bây giờ gặp việc này, phản ứng đầu tiên của Bùi Nguyên Tu là sóng vai cùng nàng, đứng bên cạnh nàng, vô điều kiện chống đỡ cho Lung Nguyệt xử trí.

Tất nhiên Lung Nguyệt là rõ ràng ý của hắn, cười nhạt.

Ngược lại hỏi nữ tử nửa cúi người trên mặt đất, "Lúc rơi xuống nước còn có ai ở đây? Là người nào cứu ngươi lên?"

"Là dân nữ tự mình trượt chân rơi xuống nước, cũng không có người hãm hại!" Nữ tử kia cho rằng Lung Nguyệt muốn tra hỏi nguyên nhân nàng rơi xuống nước, vội vàng trả lời.

"Vương phi đang hỏi ngươi có ai nhìn thấy ngươi rơi xuống nước, còn có, là ai cứu ngươi lên bờ!" Định Thụy lên tiếng quát lên: "Không nên hỏi một đằng trả lời một nẻo!"

"Chuyện này... Lúc dân nữ rơi xuống nước hoang mang đến cực điểm, chỉ nhìn thấy Vương gia... Chẳng lẽ người cứu dân nữ, không phải Vương gia sao?" Nữ tử kia do dự nói.

"Quần áo của Vương gia một chút cũng không ẩm ướt, làm sao xuống nước cứu ngươi?" Định Thụy vừa dứt lời, có người cười khẽ lên.

Trong đám người có nữ tử khe khẽ bàn luận:

"Đây là rơi xuống nước bị dọa sợ hay sao?"

"Nói nào, rõ ràng muốn thừa cơ leo lên Vương gia thôi!"

"A! Mơ hồ..."

Tuy tiếng nghị luận không lớn, nhưng cũng đủ người ta nghe rõ ràng.

Nữ tử rơi xuống nước kia trong nháy mắt đỏ mặt, "Ta... Dân nữ không phải, dân nữ chưa từng nghĩ như vậy..."

"Ừ? Vậy người nghĩ làm sao?" Lung Nguyệt gạt gạt lông mày.

"Nam nữ thụ thụ bất thân, dân nữ chỉ là... Chỉ là..."

"Chỉ là muốn lấy thân báo đáp?" Lung Nguyệt nói ra lời nàng ta chưa nói hết, "Bổn cung nói đúng suy nghĩ của người?"

Nữ tử kia xấu hổ, lén lút nhìn Bùi Nguyên Tu, khe khẽ gật đầu.

"Hừm, cái này cũng là nhân chi thường tình." Đường như Lung Nguyệt tán thành nhẹ nhàng gật đầu.

"Dân nữ Tạ vương phi tác thành!" Nữ tử bái lạy Lung Nguyệt ba cái, sau đó thẹn thùng nhìn Bùi Nguyên Tu duyên dáng gọi: "Vương gia..."

"Cửu nhi..." Bùi Nguyên Tu khẽ gọi Lung Nguyệt, tay nắm nàng bên dưới váy dài không khỏi nắm thật chặt. Những ngày qua, dường như giữa Cửu nhi và hắn nổi lên một bức tường vô hình. Bây giờ thấy nàng làm việc như vậy, Bùi Nguyên Tu không chắc nàng muốn làm gì. Trong lòng hơi sợ hãi, e sợ Cửu nhi đẩy hắn cho người khác.

Nhưng mà, lại nghe Lung Nguyệt hỏi: "Mới vừa rồi là người nào cứu người rơi xuống nước?"

"Hồi Vương phi, là Trương Xuyên Tử phụ trách quản lý Kinh Hồ này, hắn đã lui xuống thay quần áo." Một ma ma quy củ trả lời.

"Ừ! Vậy gọi người kia mau mau lên thôi!"

Lung Nguyệt dứt tiếng, ma ma kia trả lời: "Lão nô lập tức đi gọi!" Cáo lui mà đi.

"Như vậy chúng ta đợi thêm một lát thôi! Chờ anh hùng cứu người đến rồi hỏi một xem hắn nghĩ làm sao! Vị cô nương này người thấy thế nào?" Lung Nguyệt cong môi, ý cười không đạt đáy mắt nhìn nữ tử kia.

"Vương phi ngài không phải muốn ta... muốn ta..." Mắt nữ tử rơi xuống nước lộ kinh hoàng.

"Muốn người làm sao?" Lung Nguyệt nhíu mày, "Không phải người nói nam nữ thụ thụ bất thân, muốn lấy thân báo đáp? Bổn cung có thể có nghe làm? Há?" Lung Nguyệt tăng thêm giọng mỉa, trong giọng nói lộ ra uy nghiêm không cùng tuổi. Ngược lại nhìn mọi người xung quanh, hỏi: "Chư vị đại nhân, phu nhân, có nghe rõ cô nương này vừa mới nói gì, Bổn cung hiểu sai ý sao?"

"Không!"

"Thần nghe cũng là ý này!"

"Đúng mà!"

"Đúng vậy!"

Mọi người dồn dập đáp.

"Như vậy là được!" Lung Nguyệt cười nhạt, nhưng khiến mọi người xung quanh cảm thấy áp lực rất nặng. Chỉ có Bùi Nguyên Tu nghe nói, lồng ngực thờ phào nhẹ nhõm, thầm nói: Cũng còn may, cũng còn may!

Chỉ là nữ tử rơi xuống nước kia lúc này hơi hoảng thần, yên tĩnh ngồi trên đất, hoàn toàn không có hình tượng.

Một tiểu nha đầu ôm kiện áo choàng trong lồng ngực, từ xa xa đi đến, phúc thân với Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt nói: "Mang tới phủ thêm cho nàng đi! Dáng vẻ ướt sũng này quá mức khó coi, cũng mất thể thống!"

Tiểu nha đầu trả lời một câu, giao áo choàng cho nha hoàn theo hầu nữ tử kia, che đi đường cong lộ ra trên thân thể mềm mại kia.

Không bao lâu sau, một gã sai vặt mặc áo đuôi ngắn màu xanh đến trước mặt mọi người, thi lễ với Lung Nguyệt và Bùi Nguyên Tu.

"Là người cứu vị cô nương rơi xuống nước kia?" Lung Nguyệt quét mắt nhìn búi tóc còn ướt nhẹp của hắn, hỏi.

"Hồi Vương phi, chính là tiểu nhân!" Trương Xuyên Tử thành thật đáp lời.

"Ừ! Nhìn người cũng như người đàn ông, có cưới vợ chưa?" Lung Nguyệt hỏi lại.

"Hồi Vương phi còn... Chưa." Trương Xuyên Từ bị Lung Nguyệt hỏi đến sững sờ, sao vị công chúa Vương phi cao quý này quan tâm tới chuyện chung thân của mình rồi?

"Cũng được, vậy người cưới cô nương kia đi!"

Tiếng nói Lung Nguyệt vừa dứt, chỉ nghe hai giọng nói đồng thời vang lên:

"A?"

"Vương phi không thể!"

Kính ngạc là Trương Xuyên Từ.

Không đồng ý là nữ tử rơi xuống nước kia.

"Có gì không thể?" Lung Nguyệt nhún mày hỏi.

"Ta... Dân nữ... Không muốn gả hán..." Nữ tử kia run giọng trả lời.

"Ha?" Lung Nguyệt dờ khóc dờ cười, hỏi: "Nhưng là tự người nói muốn lấy thân báo đáp, sao bây giờ lại đổi ý?"

"Dân nữ không muốn gả hán, dân nữ muốn gả... Muốn gả..... cho... Vương gia..." Cuối cùng "Vương gia" hai chữ nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

"A! Muốn gả cho Vương gia..." Lung Nguyệt lời nói âm cuối tha đến mức rất trường, "Người cũng biết nam nữ thụ thụ bất thân, bây giờ người rơi xuống nước đã có tiếp xúc da thịt với gã sai vặt Vương phủ ta, luôn miệng nói muốn gả Vương gia? Người đặt mặt mũi Vương gia nơi nào, hả?"

Lung Nguyệt nhìn phía nữ tử kia mỉa mai phượng, lúc chợt cười lạnh nói: "Nữ tử không trinh cũng vọng tưởng gả cho Vương gia? Người đâu, lấy lụa trắng đến, lại lấy dây kéo đến!"

Lời này vừa nói ra, mọi người xung quanh hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ nghe Lung Nguyệt lại lạnh lùng nói: "Là tự mình kết thúc, hay là cắt tóc đi làm ni cô, tự người chọn đi!"

"Vương... Vương phi, người đường đường là công chúa tôn sư, sao có thể không nhìn vương pháp, lấy mạng người..." Nữ tử kia hoảng hốt, đưa tới Lung Nguyệt một tiếng cười nhạo, "Người cũng biết ta là công chúa tôn sư, cũng biết từ lúc Đại Chiêu lập quốc từ trước tới nay, kẻ mơ ước vị hôn phu của công chúa có kết cục gì? Bỏ cung lấy mạng người oan uổng? Người có thể hỏi chư vị đại nhân, các phu nhân, nếu như nữ tử thất trinh không gả nam tử cầu kết phải xử lý thế nào!"

Lung Nguyệt dứt lời, cảm khéo léo hơi nhọn khẽ nâng lên, mắt phượng nửa híp lóe ra ý lạnh.

Xung quanh yên lặng như tờ, mọi người cúi đầu đứng thẳng, không dám thở mạnh. Trong lòng thầm than: Đây chính là uy nghi hoàng gia? Một tiểu cô nương vừa cập kê có thể khiến người ta cảm thấy ngọt ngào như vậy.

Bùi Nguyên Tu vô cùng quen thuộc với khí tràng cực kỳ tương tự Thuận Khải Đế này.

Nữ tử rơi xuống nước kia nghe Lung Nguyệt nói thì sững sờ một lát, đột nhiên khóc rưng rức nói: "Vương phi tha mạng, Vương phi tha mạng..."

Thấy Lung Nguyệt thờ ơ không động lòng, nàng ngược bỏ tới chân Bùi Nguyên Tu, ngưỡng mặt lên. Đôi mắt sáng rưng rưng, đầm đìa đáng yêu nói với Bùi Nguyên Tu: "Cầu Vương gia tha ta... Cầu Vương gia..." Nói, muốn ôm bắp đùi Bùi Nguyên Tu.

Ai ngờ Bùi Nguyên Tu không có nửa điểm thương hương tiếc ngọc, vừa nhấc chân, đá nàng ta ra xa hai bước có hơn. Giống như trốn dịch bệnh, lùi về sau hai bước, càng là vọt đến phía sau Lung Nguyệt, còn giống như lấy lòng, kêu một tiếng nhỏ đến mức không thể nghe thấy: "Cửu nhi..."

Người khác cách Bùi Nguyên Tu và Lung Nguyệt một đoạn, nhưng mà, Bùi Tiểu theo sát bên người Bùi Nguyên Tu. Thấy cử chỉ Vương gia nhà mình thế này, nhất thời choáng váng, đây nơi nào còn có nửa điểm uy nghi thường ngày, đúng là như con chó ngoan nôn nóng lấy lòng chủ nhân.

Nữ tử kia ăn một cước của Bùi Nguyên Tu, tuy cũng không nặng, nhưng nàng ta nằm rạp trên mặt đất, như khóc như oán nhìn Bùi Nguyên Tu, dường như nhìn kẻ bạc tình bỏ vợ bỏ con, mọi người xung quanh nhìn mà thôn thức một trận, đầu óc dù chậm chạp lúc này cũng rõ ràng, nữ tử này tính toán Vương gia!

Đúng vào lúc này, đã thấy Lung Nguyệt đột nhiên lập mục, quát lên: "Nói! Người họ gì tên chi, là nữ quyến nhà ai, giả vờ trượt chân rơi xuống nước, tính toán Vương gia, nên xử lý thế nào!"

"Dân nữ... Chưa từng tính toán Vương gia... Dân nữ chỉ là, chỉ là khuynh... mộ... Vương gia..." Nữ tử kia đột nhiên bị Lung Nguyệt làm khó dễ, sợ đến nói năng lộn xộn.

Mà lúc này trong đám người đi ra một thiếu phụ trẻ tuổi, cúi người quỳ trên mặt đất, giọng nói nhu mì, nói: "Vương phi thứ tội, Vương phi thứ tội, gia

muội tuổi trẻ, mong Vương phi nhìn nàng tuổi trẻ chưa trải sự đời, bỏ qua cho nàng thôi!"

"Tuổi trẻ? Chưa trải sự đời?" Lung Nguyệt cười nhạt, cũng dẫn tới mọi người xung quanh xì xào bàn tán, với mặt Vương phi mới vừa cập kê nói trẻ tuổi, chưa trải sự đời, thực quá mức buồn cười!

Lung Nguyệt quét mắt nhìn phụ nhân đang quỳ, hỏi: "Ngươi là người phương nào?"

"Nô tì là gia quyến Tuyên Uy khiến ty thiêm sự Ngô Chính Lương." Tiểu phụ nhân kia trả lời, giọng nói nhu mì đến cả người Lung Nguyệt nổi lên một lớp da gà.

"Ừ? Vậy là là Ngô phu nhân!"

Giọng Lung Nguyệt chưa dứt, nghe thấy phía sau có người nói nhỏ: "Chỉ là một con tiểu thiếp không ra gì thôi..."

Lung Nguyệt vừa muốn lên tiếng, lại nghe Bùi Nguyên Tu im lặng nãy giờ bỗng nhiên lên tiếng, nói: "Ngô Chính Lương ở nơi nào?" Giọng nói mang theo giận tãi đi.

"Có hạ quan! Có hạ quan!" Một người thân thể phát tướng, chừng năm mươi tuổi khom người hành lễ.

"Vương phi bày tiệc, ngươi mang tỳ thiếp đến, là đạo lý gì? Ngươi xem Cô và Vương phi là người phương nào?" Bùi Nguyên Tu trầm giọng cả giận nói.

"Thê tử của hạ quan ốm đau trên giường, không thể đến đây, sợ khiến Vương phi xúi quẩy, nhưng lại sợ làm mất mặt mũi Vương phi, hạ quan mới mang theo thiếp thị đến tiếp Vương phi nói chuyện, hạ quan cũng không dám có ý khinh rẻ Vương gia cùng Vương phi..."

"Được lắm không khinh rẻ, được lắm bồi Vương phi nói chuyện!" Bùi Nguyên Tu cười gằn, "Vương phi là người có thân phận cỡ nào mà cần một con thiếp thị bồi tọa chuyện phiếm? Thực là buồn cười! Ngươi không chỉ dẫn theo thiếp thị, còn dung túng muội muội thiếp thị gây sự, phải bị tội gì?" Bùi Nguyên Tu cả giận nói.

"Vương gia thứ tội! Vương phi thứ tội! Hạ quan thật là vô tâm quá, hạ quan..."

Không đợi hắn nói xong, trong đám người có người nói: "Vương phi! Xin Vương phi làm chủ đề gia tỷ và Ngô Chính Lương hợp ly!" Một vị phu nhân hơn bốn mươi tuổi đứng dậy, chậm rãi lễ bái.

"Đây lại là hát màn kịch nào?" Lung Nguyệt nhìn phu nhân kia, liếc mắt ra hiệu với Hoán Ngọc.

Hoán Ngọc có nhãn lực tiến lên dịu dàng ta lên.

"Vương phi, Ngô Chính Lương này ái thiếp diệt thê! Đáng thương gia tỷ làm phu thê nghèo cùng hãn, hiếu kính mẹ già, sinh con dưỡng cái, nhưng mà Ngô Chính Lương vừa phát tài, thì đưa nàng vào trong từ đường, cho thiếp thị đương gia!" Phu nhân kia rung rung nói tới.

"Còn có việc này?" Lúc này trong lòng Lung Nguyệt chân chính nóng lên, được lắm "Trần Thế Mỹ"!

Ái thiếp diệt thê ở Đại Chiêu Quốc là trọng tội, chỉ vì lúc trước lúc Thế Tông Hoàng Đế tuổi nhỏ và mẹ Hoàng hậu của hãn, bị không ít sủng phi của cha Hoàng Đế bắt nạt, vì vậy, sau khi lên ngôi định ra một luật lệ, phạm là kẻ ái thiếp diệt thê, không kể là quan, thương, nam tử đều đi đầy sung quân, mà thiếp thị thì lại sung vào giáo phường ty làm quan kỹ, bởi vậy có thể thấy được cỡ nào phần hận với chuyện này.

"Oan uống! Vương phi, oan uống! Tuyệt không có việc này!" Ngô Chính Lương kêu thảm.

Lung Nguyệt không để ý tới hãn, chỉ nhìn Bùi Nguyên Tu.

"Hầu tri phủ!" Bùi Nguyên Tu xoa xoa tay Lung Nguyệt, cao giọng nói.

"Có Hạ quan!" Một nam tử gầy gò, tướng mạo như con khỉ theo tiếng đứng ra khỏi đoàn người, khom người thi lễ.

Lung Nguyệt chỉ cảm thấy: Người như họ mà!

"Việc này giao do ngươi xử lý!" Bùi Nguyên Tu nói.

"Hạ quan tuân mệnh!" Hầu tri phủ cung kính trả lời.

"Như vậy thì lui đi!"

Trò khôi hài buồn cười, câu ra một quan chức ái thiếp diệt thê, thật là mất hứng. Bùi Nguyên Tu vẫy lui chúng quan chức và gia quyến, chăm chú theo sau lưng Lung Nguyệt trở về Bích Thương Viện.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Nghề nông là một trong mười nghề cũ, ngẫu nhiên gặp hồng nhan ở nhà in phố nam

Bùi Nguyên Tu hầu như là từng bước đi theo Lung Nguyệt tiến vào Noãn các Bích Thương Viện.

Lung Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm chờ đỡ xuống đại trang, Hoán Ngọc và Dịch Thúy tự nhiên muốn tiến lên hầu hạ.

Nhưng mà, Bùi Nguyên Tu phát tay bảo các nàng lui ra, tự mình đứng sau Lung Nguyệt. Đôi tay dày rộng vô cùng ngốc, vô cùng cẩn thận giúp Lung Nguyệt nhẹ nhàng lấy xuống trâm hoa có từng sợi vàng lay động.

"Cửu nhi..."

Giờ hết toàn bộ vật trang sức của Lung Nguyệt xuống, Bùi Nguyên Tu vỗ về tóc dài mềm mại mà nàng chưa bao giờ bôi dầu lên, nhẹ nhàng gọi, trong giọng nói dường như ẩn giấu thiên ngôn vạn ngữ.

Hành động hôm nay của Cửu nhi hiển lộ hết "Bá đạo" đối với mình! Nhưng cũng khiến hắn nhìn thấy nhất chút hy vọng, hắn có thể cảm thấy, trong lòng Cửu nhi có mình, chỉ là mình vô ý nên đã xảy ra thay đổi gì, khiến cho bọn họ đến mức độ bây giờ.

Bùi Nguyên Tu muốn hỏi, mình có gì chỗ không ổn khiến Lung Nguyệt khổ sở? Nhưng mà, hắn lại sợ hỏi xong, quan hệ giữa hai người càng ngày càng xa, cũng sợ Lung Nguyệt nói ra chuyện gì làm hắn khó có thể tiếp thu. Vì vậy, Tĩnh Bắc Vương quyết đoán mãnh liệt trên chiến trường, lùi bước trước mặt tiểu thê tử của mình.

Lung Nguyệt thấy Bùi Nguyên Tu chỉ khẽ gọi mình một tiếng thì không nói nữa, thăm thăm hỏi: "Vương gia, vừa nãy thiếp thân làm vậy khiến Vương gia khó xử? Hay là khiến Vương gia..."

"Không, không có! Vừa nãy Cửu nhi rất tốt..." Bùi Nguyên Tu cúi người, ôm lấy bờ vai mảnh khảnh của Lung Nguyệt, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu nàng trong lòng bỏ thêm một câu: Cửu nhi như vậy, ta rất yêu thích, Cửu nhi thế nào, ta cũng yêu thích...

Được không? Trong lòng Lung Nguyệt than nhẹ, ở thời đại này, nữ tử ghen tị là không được nhất rồi!

May mà mình chiếm "Công chúa tôn sư" mới có thể niệm phong lại miệng lưỡi thế gian...

Tháng ngày cứ thế trôi đi, Lung Nguyệt đã sớm giao chuyện sổ sách cho Dịch Thúy quản lý, mà Bùi Nguyên Tu thì lại cho Bùi Đại bá Dịch Thúy thận trọng cẩn thận làm thầy.

Qua mấy ngày kiến thiết trong lòng, rốt cục Lung Nguyệt có thể dùng trái tim bình thản đối mặt Bùi Nguyên Tu, việc này khiến nàng thoải mái rất nhiều.

Dù sao Bùi Nguyên Tu cũng là một nam tử cầu thả, lúc cảm thấy Lung Nguyệt nói cười xinh đẹp với mình như thường, cũng qua loa đại khái, tự mình vui vẻ lên, tâm trạng cũng thả lỏng, cho rằng như vậy thì vạn sự đại cát.

Đã là tháng sáu, đã phi thường nóng bức.

Lung Nguyệt mặc quần tơ tằm màu hồng nhạt, ngồi dưới giàn Hoa Tử Đằng của Bích Thương Viện, xung quanh có chậu băng, ăn dưa hấu ướp đá.

Bây giờ Lung Nguyệt đối với xanh nhạt, hồ lam, xanh nhạt, phàm là loại màu sắc này đều miễn cảm, vì vậy mấy bộ quần áo màu sắc như vậy không nhiều cũng để mấy người Hoán Ngọc cầm mất rồi, chỉ khiến đầu óc mấy người Hoán Ngọc mơ hồ, nhưng cũng rất có nhãn lực không mặc quần áo màu sắc này trước mặt chủ tử nhà mình.

"Chủ nhân, ngài kiểm chế một chút đi, quá lạnh thân thể không chịu nổi, cẩn thận bị bệnh, ngày sau sẽ khó chịu đó!" Dịch Thúy ôm sổ sách đi tới từ cửa viện, thấy Lung Nguyệt quá ham thích mát lạnh, không nhận được niệm tụng.

"Hiểu mà, bà quân gia!" Lung Nguyệt nhắc văng trán nhìn mặt trời một chút, cũng qua giờ Thân rồi, vẫn độc như vậy, trong lòng hoài niệm mấy điều hòa ở hiện đại.

Ai! Vừa đến mùa hè thì nàng đã muốn có điều hòa, muốn có hơn mười năm, nhưng là muốn cũng chỉ là suy nghĩ, Lung Nguyệt nhận mệnh đặt băng trong chậu, nóng lạnh luân khiến nàng không nhận được giặt mình.

Bỗng nhiên nhớ lại, tham mát mẻ, còn chưa cân nhắc trà chiều Bùi Nguyên Tu ăn gì. Từ lúc lại là hầu bao, lại là nữ nhi hương, lại là "Ngoại trạch" để Lung Nguyệt gặp được, nàng càng ngày càng không chú ý Bùi Nguyên Tu nói.

Mọi chuyện vòng quanh hắn chỉ có thể làm mình thương tâm thôi, vẫn là bình thường, coi hắn là người sẽ sống cùng mình thôi! Có điều, gần đây Bùi Nguyên Tu đúng là yên tĩnh, lại chưa xuất hiện chuyện nữ nhi hương gì. Lại như đáng về một tháng tân hôn kia, dù ra ngoài ăn tiệc, cũng đều trở về rất

sớm, mà trên người hầu như không ngửi thấy mùi rượu. Dù cho là uống tửu, cũng sẽ dọn dẹp nhẹ nhàng khoan khoái mới tiến đến.

Lung Nguyệt không nghĩ ra hẳn đang hát màn kịch nào, "Ngoại trạch" kia cứ yên tĩnh như vậy?

Làm nghĩ, những này nghĩ thì nghĩ, nhưng Lung Nguyệt không hiển lộ ra nửa phần.

"Đào Châu, người đi phòng bếp tìm một khối băng nhỏ làm đồ ăn, nghiền thành vụn băng, lại lấy mật hoa quế hồi sáng ta dùng làm nhân bánh đậu đỏ phủ lên trên, đúng rồi, dùng bát lưu ly kia mà đựng!"

Lung Nguyệt dặn dò, tự mình xoay người đi vào thay quần áo. Ngoại viện đều là nam tử, tuy khí trời nóng bức, nàng cũng không thể ăn mặc mỏng manh.

Ai! Nàng lại nhớ tới một điểm không tốt của cổ đại, nếu còn ở hiện đại, mặc áo ngắn váy ngắn là có thể ra ngoài.

Lung Nguyệt tiến vào ngoại viện, thì thấy ngoài thư phòng, bên dưới cây hoè già, Bùi Nguyên Tu và mấy vị tiên sinh phụ tá đang nghị sự. Các tiên sinh thấy Lung Nguyệt đi vào, dường như nhìn thấy cứu tinh, dồn dập đứng dậy, quay về phía nàng làm lễ.

Hóa ra là đang thảo luận chuyện khẩn điền.

Đang thảo luận trông trọt trước hay cày cấy trước.

Lung Nguyệt nghe xong trong lòng âm thầm buồn cười, hóa ra câu "Vô dụng nhất là thư sinh" kia không phải giả. Bày mưu nghĩ kế, các tiên sinh giỏi về quý tính đến chuyện nông nghiệp này trở thành con ruồi mất đầu.

"Đương nhiên phải trồng cây trước rồi!" Lung Nguyệt khẽ cười nói: "Bây giờ đã qua vụ mùa, khẩn điền không cần nóng lòng nhất thời, gió của vùng Bắc cương ta quá mạnh, bất luận là cây gì, chỉ cần gieo vào, vậy chính là một bức tường chắn gió."

Các tiên sinh nghe xong vỗ tay, khen ngợi: "Có lý có lý! Gió ở Bắc cương này có thể bay trẻ con! Đến lúc đó chỉ sợ hoa màu gieo vào cũng bị thổi chết."

Bùi Nguyên Tu cười tự nhiên đuổi các tiên sinh đi ra, kéo Lung Nguyệt tiến vào thư phòng.

"Sao này lại biết rất nhiều chuyện nhà nông này?" Bùi Nguyên Tu ăn bát băng Lung Nguyệt mang đến, hỏi ra chuyện trong lòng hiếu kỳ hồi lâu.

"Xem nhiều tạp thư, ít nhiều gì cũng hiểu được một ít, nhưng cũng là lý luận suông thôi, nếu thật sự nếu có thể dùng, sợ là còn cần tận mắt thấy." Lung Nguyệt cười nhạt trả lời. Những thứ nàng nói tới cũng xác thực chỉ giới hạn ở trên giấy, nếu có thể nàng vẫn muốn đến đồng ruộng, đi đi đã ngoại nhìn xem.

"Không bằng ngày mai chúng ta kêu các tiên sinh ra bên ngoài xem một chút?" Bùi Nguyên Tu tất nhiên là đoán ra suy nghĩ của Lung Nguyệt. Hắn vẫn luôn hiểu được, lấy kiến thức Cửu nhi, bị nhốt trong hậu trạch thực là oan ức, chỉ tiếc sinh thân nữ nhi. Có điều, nếu không là thân nữ nhi, làm sao hắn có thể cưới được kiều thê!

Sáng sớm hôm sau, thừa dịp khí trời vẫn còn mát mẻ, Bùi Nguyên Tu mang theo Lung Nguyệt lên xe ngựa, cùng các tiên sinh chạy ra ngoài thành.

"Nếu như có thể, xây dựng một cái bể chứa nước ở kia!" Lung Nguyệt chỉ vào một gò núi cách đó không xa.

"Xây dựng bể chứa nước? Có diệu dụng gì?" Một tiên sinh hỏi.

"Tiên sinh có nghe qua Đập nước Giang Yên?" Lung Nguyệt lấy dụ mạo xuống.

"Tất nhiên là từng nghe nói, nhưng việc này này và xây dựng một cái bể chứa nước có liên quan gì?" Cái kia tiên sinh và Lung Nguyệt hai mắt nhìn nhau, trong nháy mắt sắc mặt đỏ ửng.

"Tác dụng của đập nước ở chỗ tưới, thoát lũ, xây dựng một cái bể chứa nước cùng nó có chút tương tự thôi, nhưng mà công dụng không mạnh mẽ như thế." Lung Nguyệt chỉ chỉ gò núi kia, nói: "Xây dựng một cái bể chứa nước ở đó, dẫn mương và vào ruộng, mùa mưa thì bịt kín giữ nước, ngày hạn thì mở cho thông, có thể hóa giải tai ương hạn hán. Còn trên gò núi này, đương nhiên phải trồng cây, không thể trọc lốc, nếu thật sự xảy ra lũ, đất đá trên núi chẳng phải sẽ chôn hết đất ruộng? Không riêng nơi này, có mấy chỗ chúng ta vừa mới đi qua cũng có thể xây dựng một cái bể chứa nước ở thế đất cao, đào bới mương ruộng."

"Nhưng nơi này cách sông hồ rất xa, nếu muốn có nước thì phải đào thông." Lục tiên sinh vuốt râu, lắc đầu, "Không thể hi vọng nước không có nguồn!"

Lung Nguyệt nghe nói, nhẹ nhàng nở nụ cười, "Nếu đào bới thủy cừ, vì sao không dẫn nước từ sông tới?"

"Nhưng, nếu là như vậy, là một công trình lớn." Có tiên sinh trả lời.

"Tiên sinh muốn dùng nhất thời hay là một đời? Hoặc là mấy đời?" Lung Nguyệt hỏi.

"Chuyện này..."

"Công trình tuy lớn, nhưng sẽ tạo phúc cho hậu nhân..."

"Vương phi nói có lý, tất nhiên đừng đòi đòi là tốt nhất..."

Các tiên sinh dồn dập đáp lại.

Đọc theo con đường này, tâm trạng Lung Nguyệt rất tốt, không chỉ vì có cảm giác chỉ điểm giang sơn, còn vì học cuối cùng cũng có dùng.

Trên đường về, Lung Nguyệt nằm trên gối, một hồi một hồi ngủ gà ngủ gật. Xe ngựa xóc nảy, đầu nhỏ của nàng lão đạo chung quy chạm vào thành xe.

Bùi Viễn tu nhìn lo lắng, muốn ôm nàng vào trong ngực, nhưng mà, ngày nắng to bốn ba nửa ngày, một thân mồ hôi, lại sợ nàng không thích. Không thể làm gì khác hơn là lót khăn lên tay, nâng đỡ đầu nhỏ của Lung Nguyệt.

Xe ngựa đi ngang qua phố nam, chợt nghe có người gõ song cửa sổ, Bùi Nguyên Tu vén màn lên, thấy sắc mặt Tiểu Mã ứng đỏ cúi đầu nói: "Vương gia... Hôm nay là sinh nhật Mạt Nương, tại hạ nghĩ..."

Bùi Nguyên Tu nhìn hẩn một chút, cười thả hẩn đi.

"Đã tới chưa?" Cảm thấy xe ngựa dừng lại, Lung Nguyệt mơ hồ tỉnh lại, hỏi.

"Chưa tới, nơi này là phố nam." Bùi Nguyên Tu mím mím sợi tóc bên tai Lung Nguyệt.

"Phố Nam? Vậy Vương gia có thể đi vòng qua nhà in Hằng Xương hay không?" Lung Nguyệt nói.

"Chuyện sổ sách há? Để hạ nhân đi là được." Bùi Nguyên Tu tuy nói như thế, vẫn như cũ mệnh phu xe chạy tới nhà in Hằng Xương.

"Nơi nào, ông chủ nhà kia có một người bạn du lịch với thương đội, viết bản ghi chú, muốn in ấn cứng nhắc, ngày ấy vừa vặn ta thấy, nghĩ có in ra hay không." Lung Nguyệt hí mắt phượng lại, dường như một con mèo nhỏ, nói đến du ký, ghi chú, tâm trạng của nàng vô cùng tốt.

Tiến vào nhà in Hằng Xương vừa hỏi, quả nhiên, hai ngày trước, ghi chú kia đã được in ra, tất nhiên là Lung Nguyệt mua một quyển.

Ôm thư, cùng Bùi Nguyên Tu đi ra nhà in khỏi, đã thấy trước mặt một người đi tới.

Chính là ngày ấy người Lung Nguyệt nhìn thấy, nữ tử áo lục đưa Bùi Nguyên Tu ra cửa.

Nữ tử kia thấy Bùi Nguyên Tu hơi sững sờ, sau đó vội vã tiến lên phúc thân, nói: "Xin chào Vương gia!" Lại nhìn Lung Nguyệt, thoáng dừng lại một hồi, do dự nói: "Vị này là Vương phi?"

"Ừ!" Bùi Nguyên Tu trầm giọng, cau mày.

Nữ tử kia được tin chính xác, mới dịu dàng phúc thân, nói: "Xin chào Vương phi!"

Lung Nguyệt chỉ nhát quét nàng một chút, cũng không lên tiếng, giương mắt nhìn Bùi Nguyên Tu, đã thấy hẩn cũng đang nhìn mình.

"Trở về thôi, bốn ba nửa ngày, thời tiết còn nóng nữa." Bùi Nguyên Tu vẫn chưa phản ứng nữ tử kia, mà là dưới váy dài không dấu vết nắm tay Lung Nguyệt, đi đến xe ngựa.

"Vương phi, dân nữ Trầm Mạt Nương ngưỡng mộ Vương phi đã lâu, có thể hay không..." Nữ tử kia thấy Lung Nguyệt tức tiến vào xe ngựa, đi lên phía trước, giọng nói dịu dàng, nhưng mà, lời chưa nói hết, đã bị Chu Thống lĩnh ngăn lại.

Ngồi trên xe ngựa, tâm trạng tốt của Lung Nguyệt đã không còn. Câu được câu không lật sách mới.

Tất nhiên Bùi Nguyên Tu cảm thấy biến hóa của Lung Nguyệt, từ trong tay nàng nắm sách qua, nói nhỏ: "Trong xe ngựa không nên đọc sách, cẩn thận tổn thương con mắt."

Bị đoạt sách, Lung Nguyệt giơ lên mắt phượng ngâm nước, cái gì cũng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn vào đôi mắt của Bùi Nguyên Tu. Nàng không hiểu, chính thể và "Ngoại trạch" ngẫu nhiên gặp ở rìa đường, còn ngay trước mặt hẩn, mà Bùi Nguyên Tu này lại biểu hiện bình tĩnh như thế.

"Cửu nhi, nữ tử vừa nãy gọi Trầm Mạt Nương, nàng là..." Bùi Nguyên Tu muốn giải thích, nữ tử đột nhiên nhô ra giữa đường này vì sao quen biết mình, cũng không biết tìm từ làm sao, do dự một chút, nói: "Cũng coi như lập công lớn trong việc can quét dư nghiệt phản vương."

Nhưng lúc hẩn do dự kia, khiến Lung Nguyệt càng thêm nhận định, Trầm Mạt Nương này là hồng nhan tri kỷ của hẩn, còn là hồng nhan tri kỷ "Rất giúp ích" hẩn, đã lập công lớn!

Lung Nguyệt nhẹ nhàng gạt đầu, xem như đã biết, nhắm mắt, dựa vào trên gối, không nói nữa.

Mà phản ứng này lại khiến Bùi Nguyên Tu hoảng hốt.

Hiểu được nàng nhất định là hiểu lắm, mau mau giải thích: "Cửu nhi, nàng đúng là... Ai nha! Nàng ta và Tiểu Mã thanh mai trúc mã, nhưng không nghĩ bị

con trai phản vương coi trọng mang vào trong phủ, sau đó lại làm đồ chơi đưa cho người khác. Tiểu Mã làm phụ tá cho ta, nàng lén lút mang tin tức trong phủ đệ đi ra, Tiểu Mã đến nay không cưới là đang chờ nàng, nhưng nàng nhưng nói mình đã là không khiết, không xứng với Tiểu Mã, nàng..."

"Vương gia, chúng ta đang trên xe ngựa." Lung Nguyệt cong cong môi anh đào, mở mắt phượng, trong mắt đã có ý cười, lúc này, bất luận Bùi Nguyên Tu nói là thật hay giả, thế nhưng khẩu khí ngốc mà nóng lòng nói rõ của hắn, nghe vào trong tai nàng, trong lòng thoải mái chút.

Bùi Nguyên Tu nghe ra lời ngoài lời của nàng: Có chuyện gì chờ về trong phủ, đóng kín cánh cửa xong tiểu phu thê nói. Lại thấy trong mắt Lung Nguyệt có ý cười, trái tim an ổn xuống, chỉ bắt lấy tay nàng, nắm giữ đề trên đùi, nói nhỏ: "Chúng ta trở về nói!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Nguyên Tu lỗ miệng mà hóa giải nghi ngờ, phu thê Công chúa thổ lộ tình cảm triền miên

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Trở về Bích Thương viện, lau sạch sẽ mồ hôi trên người rồi, Lung Nguyệt bảo đám người Hoán Ngọc lui xuống, sau đó ngâm tay vào chậu nước đá, nghe những lời êm ái của Bùi Nguyên Tu rót vào tai, trong lòng nàng không ngừng phân vân, có nên hỏi rõ ràng về những gì mà mình đang nghi ngờ không?

Mà Bùi Nguyên Tu lại đường hoàng từ tể, đi tới Bắc Cung làm phiên vương, cho đến bây giờ, không có gì mà nàng không rõ cả, ngay cả chuyện của Phủ Sơn Quận quân Lý Cảnh Nhan, thê muội của con trai trưởng Thừa Quận vương, nàng đều nắm rõ trong lòng bàn tay như một cuốn sổ thu chi.

Hắn vừa nói xong, Lung Nguyệt liền cảm thấy kỳ lạ, hỏi, "Có nghĩa là... Vương gia đã diệt sạch tàn dư của phản vương vào một năm trước đó sao?"

Bùi Nguyên Tu gật đầu thật thà, hắn cố gắng nhớ lại xem còn có chuyện gì chưa nói ra với nàng.

"Việc của Phủ Sơn Quận quân và thê muội của con trai trưởng Thừa Quận vương cũng là do Vương gia có ý?" Lung Nguyệt tiếp tục hỏi về những điểm đáng ngờ. Nghe khẩu khí của thằng nhóc này, xem ra hắn vốn không định cưới người ta, thậm chí còn trả lời chẳng thuyết phục mấy, nhưng nàng lại cảm thấy có hy vọng, như vậy có phải là quá mức...

"Ta thật sự không có ý nghĩ tới việc cưới các nàng ấy, tuy là một mình ở chung cũng chưa từng nghĩ tới, ặc... Chỉ gặp bọn họ có hai lần ít ỏi, cũng không phải, từng vào kinh cùng Phủ Sơn Quận quân..." Bùi Nguyên Tu nóng lòng giải thích, bắt đầu nói năng lộn xộn, không hề có vẻ mặt lạnh tanh giết người, quyết đoán sát phạt khi xử lý việc công hay cầm binh đánh giặc.

"Nếu chưa từng nghĩ tới, tại sao còn muốn nghênh đón? Với tâm tư của Vương gia, hành động lần này sẽ dẫn tới sự nghi kỵ của đương kim Thánh thượng. Tuy rằng nghi kỵ chỉ khác một chữ so với kiêng kỵ, nhưng hàm ý trong đó lại cách nhau rất xa. Hành động lần này của Vương gia là muốn mê hoặc phụ thân Hoàng đế hay là mê hoặc hai vị Quận vương?" Lung Nguyệt híp đôi mắt phượng, đáp án trong đó tựa như đang được miêu tả một cách sinh động tận đáy lòng nàng, nhưng nàng lại không dám khẳng định, ngược lại còn do dự, nói, "Khả năng mê hoặc Quận vương không lớn, chẳng lẽ Vương gia dùng họ để... mê hoặc phụ thân?" Lung Nguyệt vừa mở miệng vừa chần chờ, hỏi mà không dám chắc.

Bùi Nguyên Tu một lòng hy vọng có thể giải trừ hiểu lầm trong lòng nàng, bây giờ lại bị lời của nàng dẫn vào kênh rạch không lối thoát. Hắn không kịp dùng đầu óc, chỉ biết nói lời thật thà, "Tất nhiên là để mê hoặc Hoàng thượng, như vậy mới có thể cưới..." Nói tới nửa chừng, hắn chợt cảm thấy sai sai, nhưng đã không còn kịp để sửa miệng nữa rồi.

"Cưới ta? Vương gia suy tính lâu ngày, bày nhiều kế như vậy chỉ để cưới ta sao?" Lung Nguyệt vô cùng kinh ngạc vì đáp án này, đôi mắt như nước hồ thu của nàng tròn to, đôi môi anh đào nho nho hơi mở ra.

Việc đã đến nước này, Bùi Nguyên Tu quyết định thành thật khai báo, còn hơn là khiến thê tử hiểu lầm. Đương nhiên là hắn không thể nói ra chuyện mình sống lại một kiếp, nói rồi chỉ sợ không có ai tin.

Nghe được lời cam đoan của Bùi Nguyên Tu, Lung Nguyệt bỗng cảm thấy việc này huyền ảo lắm sao.

Lại nói, trước khi thành thân, nàng và hắn chỉ gặp gỡ ở kinh thành vài lần, làm sao hắn có thể có tình cảm với nàng?

Chẳng lẽ là vừa gặp đã yêu ư?

Dựa theo sự hiểu biết của Lung Nguyệt về Bùi Nguyên Tu, hắn là kiểu người sống thực tế. Những chuyện trên hoa gheo nguyệt linh tình gì ấy, hắn đều vô can. Tuy rằng sau khi thành thân, ở cùng với nhau, nói trắng ra là hắn bám người, nhưng hắn lại chẳng hiểu lãng mạn là gì. Và lại, tính cách của hắn cũng không hợp với đám người quyền quý. Ở chung mấy tháng, Lung Nguyệt phát hiện, Bùi Nguyên Tu xem trọng công lao của đám binh lính thô lỗ, thích lui tới với bọn họ hơn.

Như vậy...

Lung Nguyệt không nhận được mà hỏi, “Vương gia quả thật đã dồn hết tâm trí để tạo mối quan hệ thân thiết với Thái tử ca ca và Tiểu ca?”

Bùi Nguyên Tu thành thật gật đầu. Trước mặt Lung Nguyệt, nàng hỏi gì, hắn đáp nấy.

"Chẳng lẽ khi đó Vương gia liền... Phải, nhưng mà... khi đó là vẫn còn là đứa nhỏ..." Tuy Lung Nguyệt biết mình đã đáng yêu như tuyết như ngọc từ ngày còn nhỏ, hết như một cục bột tròn vậy, người ta không thể không yêu, nhưng mà...

Không lẽ tên này... yêu trẻ con* sao?!

*Ở đây mang hàm ý không được tốt

Bùi Nguyên Tu chỉ cười mà không đáp, không phải hắn không nghĩ ra, mà là chẳng thể trả lời, bằng không sẽ phải khai ra việc mình đã sống lại một kiếp.

"Cửu Nhi..." Bùi nguyên Tu không để ý trời nóng, hắn ôm Lung Nguyệt, tự mình “dính” lấy nàng.

"Vương gia..." Lung Nguyệt cảm thấy xúc động, tất cả mọi chuyện đều chứng tỏ Bùi Nguyên Tu có tình cảm sâu đậm với nàng..

Tình cảm của nữ nhân rất dễ lay động.

Lúc này, trong đầu Lung Nguyệt chỉ toàn là chân tình của Bùi Nguyên Tu, bất chấp cả việc “ban ngày động phòng”, chỉ cần hắn muốn, nàng đều phối hợp.

Bùi Nguyên Tu ôm giai nhân ở trong lòng, nàng lại nửa ngheh đón nửa cự tuyệt, quyến rũ lạ thường, đôi môi anh đào nhỏ xinh cứ phả ra từng hơi thở nhẹ nhàng, mon tron vành tai của hắn, khiến người hắn ngứa ngáy không thôi.

Rất nhiều lần trước đó, trong lòng Lung Nguyệt luôn có nhiều điều khó hiểu. Cho dù cố gắng che giấu, trong những trường hợp như thế này, đôi phu thê vẫn chẳng thể nào hài hòa, thân mật như đêm tân hôn.

Mà ngày hôm nay...

Lung Nguyệt giống như một hồ nước nhỏ, khiến hắn sa vào, trầm mê.

Sau một hồi say sưa trần trụi, Bùi Nguyên Tu gọi người ở bên ngoài phòng chuẩn bị nước.

Lung Nguyệt vui đùa giữa hai đầu gối. Cả thân thể nàng, từ ngón chân hồng đến tai đều chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào cho xong, nàng âm thầm rên rỉ: Hu hu hu, không còn mặt mũi để nhìn ai nữa...

Vậy mà sắc mặt của Bùi Nguyên Tu lại vô cùng thỏa mãn, tựa như vừa được uống một ly rượu ngon. Da mặt của hắn rất dày, hắn làm như chẳng hề có việc gì xảy ra, ôm Lung Nguyệt vào trong phòng tắm..

Cho đến khi Lung Nguyệt trở lại giường một lần nữa, ngón chân nàng đã mết đến mức muốn cong queo.

Là uyên ương nghịch nước đó!

Nghĩ đến những thứ sau đó còn nằm lại trong nước ở bồn tắm, Lung Nguyệt cảm thấy một đời anh minh của mình đã bị hủy hết cả rồi.

Thay nàng dọn dẹp sạch sẽ, Bùi Nguyên Tu sai người đổi một chậu nước đá khác, chậu nước đá trước đó đã tan thành nước rồi. Kể đó, hắn lại nằm lên giường, nhìn thê tử, cười đến mức cực kỳ thỏa mãn.

Nào ngờ lại gặp phải ánh mắt mệt mỏi nhưng tràn đầy lửa giận của nàng.

Bùi Nguyên Tu đã thổ lộ tình cảm trước, Lung Nguyệt cũng không định giấu giếm thêm nữa. Nàng nói ra hết tất cả những nghi ngờ của mình về Trầm Mạt Nương.

"Vương gia, có một đêm chàng không về, trong y phục lại có một hủ bao màu xanh nhạt, có phải của Trầm Mạt Nương không?"

Bùi Nguyên Tu gật đầu, "Đêm đó, tin tức vô cùng khẩn cấp, cho nên nàng ta mới tự mình bỏ vào tay ta." Khó trách ngày ấy, hắn phát hiện Cửu Nhi có gì đó khác lạ, hóa ra không phải là ảo giác.

"Lại có một ngày nọ, Vương gia say rượu trở về, trên người có mùi hương của nữ nhân, không lẽ là Trầm Mạt Nương? Ta ngửi ra mùi ấy rất giống với mùi ở trên hủ bao." Lng Nguyệt nắm lấy một lọn tóc mai của Bùi Nguyên Tu, quần từng vòng một trên đầu ngón tay.

"Hồi nào?" Bùi Nguyên Tu cảm thấy mịt mờ, khó nhớ.

"Ngày ấy ở trước cửa kho lớn, Tiểu Mã tiên sinh tới tìm Vương gia!" Lung Nguyệt trả lời.

"Ặc... Ngày ấy à? Tiểu Mã tiên sinh cầu hôn không được, cho nên mới nhờ ta đi thuyết phục, nào ngờ Trầm Mạt Nương lại cự tuyệt ngoài cửa, trong lòng khó chịu, do đó liền tìm mấy vị tướng quân để cùng uống rượu, có lẽ mùi hương ấy lan ra từ chỗ của Tiểu Mã tiên sinh." Bùi Nguyên Tu nhớ lại một cách cẩn thận. Ngày hôm đó, trên người Tiểu Mã tiên sinh tràn đầy mùi thơm ngào ngạt của Trầm Mạt Nương, có thể là từ chỗ hân ta mà lan sang mình.

Lung Nguyệt nghe vậy liền khẽ cười, nói, "Dám để Tĩnh Bắc vương ở ngoài cửa, Trầm Mạt Nương này cũng can đảm lắm!"

Bùi Nguyên Tu cắn vào môi nàng, nói, "Cười nhạo ta? Há?"

"Cửu Nhi không dám!" Lung Nguyệt cong môi, mỉm cười, hỏi ra điều nghi ngờ cuối cùng ở trong lòng, "Ngày ấy ở phố Nam, tại sao Vương gia lại bước ra từ nhà mẹ ruột của Trầm Mạt Nương?"

Nghe câu hỏi cuối cùng của nàng, Bùi Nguyên Tu chợt hiểu ra, vì sao Lung Nguyệt luôn bình tĩnh, đối xử nhân nhật với mình. Tất cả mọi nghi ngờ trong lòng đều đã được giải quyết sáng tỏ.

Hóa ra là vậy! Hóa ra...

Bùi Nguyên Tu chợt giống như hung ác, hân xoay người lại, đè lên thê tử, nói rất hung tợn, "Vì sao nàng cứ âm thầm tự đoán như vậy?" Dứt lời, hân liền cắn chóp mũi Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt hơi nghiêng đầu để cứu cái mũi, sau đó giận dữ, liếc hân một cái, nói, "Ngày hôm đó, ta đã cố ý bầm với Vương gia rằng mình muốn tới phố Nam rồi mà..."

"Ặc..." Bùi Nguyên Tu chợt nhớ lại, hôm đó Lung Nguyệt có nói qua, bây giờ nghĩ tới mới phát hiện nàng đã nói bóng nói gió, mà chính hân cũng không để tâm cho lắm!

Thế nhưng, chủ nghĩa của đại nam tử vốn đã ăn sâu vào xương cốt của người cổ đại đột nhiên trở dậy, Bùi Nguyên Tu chợt cảm thấy lúng túng, "Vì sao không hỏi thẳng, xưa nay gia đâu có cong cong queo queo?"

"Hỏi thẳng? Vương gia có từng nghĩ sẽ nói rõ mọi chuyện với ta hay chưa?" Lung Nguyệt liếc hân, sau đó lại nói, "Vương gia sẽ không cong cong queo queo ư? Sao ta lại có thể giả cho..."

"Ha ha... khả khả..." Bùi Nguyên Tu bị nàng nhìn một hồi mà chợt dạ. Hân cười gượng hai tiếng, sau đó liền không buông tha cho cái miệng nhỏ của nàng, cứ hung hăng hôn tới, bàn tay to bắt đầu trở nên không đành lòng.

"Vương... Vương gia... Một..."

Lung Nguyệt âm thầm rên rỉ, chẳng lẽ vì mấy ngày trước như con cá chết mà hôm nay hân bực tức, ác độc đến thế này sao?

Hân luôn luôn khắc chế bản thân, sợ làm thân thể nhỏ của Lung Nguyệt bị đau, khó mà có được cơ hội buông thả như thế này.

Lại ăn thê tử thêm một lần nữa, hân cười sung sướng, thỏa mãn vô vàn, ôm lấy Lung Nguyệt đang đỏ mặt hân đầm đìa.

Lại khiến Lung Nguyệt cảm thấy mình đang gây chú ý quá!

Âm thầm nghiêng răng, nàng đẩy Bùi Nguyên Tu ra, giọng nói hơi khàn khàn, "Đồ thói tha! Nóng quá!"

Bùi Nguyên Tu nghe mà chẳng để bụng. Hân cười, gọi người ở bên ngoài chuẩn bị nước, nào ngờ lại bị ngón tay ngọc của Lung Nguyệt che ngang miệng. Dư âm hân còn chưa tan, đôi mắt phượng của nàng trở nên giận dữ, mắng hân, "Đừng bảo họ mang nước vào, xấu hổ chết đi được..." Dứt lời, nàng chui đầu vào giữa đồng gối mềm, cảm thấy bản thân muốn chết cho xong.

Ngón tay đầy vết chai trên bàn tay thô ráp của Bùi Nguyên Tu vuốt nhẹ lỗ tai đang ửng đỏ của nàng. Hân nở nụ cười. Không lâu sau, hân tự mình đứng dậy, mang chậu nước nóng tới, lau người cho Lung Nguyệt.

"Vương gia... Nước này..." Lung Nguyệt chu miệng, hỏi.

"Trong bình trà có nước ấm, không ai biết đâu!" Bùi Nguyên Tu cười.

Lung Nguyệt rướn cổ nhìn xem, quả thật là trong chiếc chậu đồng có mấy lá trà đang nổi lơ lửng. Nàng an tâm, nở nụ cười ngại ngùng với Bùi Nguyên Tu.

Tốt xấu gì cũng phải lau người một chút, mặc quần áo vào. Đúng lúc đó, Hoán Ngọc ở ngoài cất tiếng hỏi, "Vương gia, Vương phi, mang bữa tối lên được chưa ạ?"

"Mang lên đi!" Bùi Nguyên Tu trả lời.

Ngay sau đó, hân bế Lung Nguyệt đang bần rùn cả người, đặt nàng ngồi lên ghế ở gian phòng phía ngoài.

Dọn com xong, không cần đám người Hoán Ngọc hầu hạ nữa, Lung Nguyệt đuổi các nàng xuống để họ tự dùng com, Bùi Nguyên Tu tiếp tục nói đến vấn đề còn dở dang của đề tài ban nãy, “Ngày hôm đó, lúc Cửu Nhi đến phố Nam, nhìn thấy ta, thật ra lúc đó ta đang đi thuyết phục.” Gặp một khối thịt cá ngon lành vào chén của Lung Nguyệt, hần lại nói, “Hôm đó, ta cùng các vị tiên sinh và phụ tá ra ngoài thành, xem xét việc khai khẩn đất hoang để làm ruộng như thế nào rồi, sau đó lại tới doanh trại nô dịch để tìm người có thể dùng được. Lúc trở về, Tiểu Mã tiên sinh kéo ta đi thuyết phục người khác, lúc đó cũng có Tiểu Mã ở đấy, sao nàng lại không thấy nhỉ?”

Lung Nguyệt nghe Bùi Nguyên Tu nói xong, đôi mắt phượng của nàng khẽ chớp một cái. Lúc đó, nàng chỉ lo để ý đến hần và nữ nhân mặc áo màu lục kia đang bước ra khỏi viện, đầu óc tựa như trống rỗng, không nhìn thấy thêm một cái gì nữa, đáy mắt và cõi lòng đều tràn ngập hai chữ “Ngoại trạch”*.

*Nhà ở bên ngoài – Nhà để nuôi tình nhân

Quan tâm quá nhiều sẽ bị rối, có lẽ là như thế!

Nếu như lúc đó, nàng nhìn rõ bằng hai mắt, có lẽ sẽ chẳng khiến bản thân khó chịu qua nhiều tháng ngày như vậy.

"Sau này, nếu có nghi ngờ cái gì, nàng đừng tự mình suy nghĩ lung tung, nhất định phải hỏi thẳng ta, được không?" Bùi Nguyên Tu nâng cằm Lung Nguyệt lên, nhìn đôi mắt long lanh như hồ thu của nàng, câu nói tựa như lời hứa mà lại giống như một câu thề, hần nói với vẻ cực kỳ thận trọng, “Ta chỉ có nàng, cũng chỉ muốn nàng...”

Sau đó, hần lại than nhẹ một tiếng, nói, “Sau này, chỉ cần là việc liên quan đến nữ nhân khác, ta sẽ không giấu diếm bất cứ chi tiết nào, nói rõ hết cho Cửu Nhi biết, được chứ?” Nghĩ sai thì hồng hêt, vốn dĩ hần không nghĩ sẽ bị nàng hiểu lầm, nào ngờ lại vì một sai sót ngẫu nhiên mà gần mặt - cách lòng với Cửu Nhi.

Lung Nguyệt gạt đầu, cầm ly nước hoa hồng trong tay lên, nói, “Cửu Nhi tự nhận là mình đã oan uổng gia, xin dùng thứ này để tạ tội!” Dứt lời, nàng lấy tay áo che miệng, uống một hơi cạn sạch.

"Hừ!" Bùi Nguyên Tu giống như không vui, nói, "Nếu hiểu lầm ta một lần nữa, ta sẽ phạt nàng giống như chiều hôm nay!"

Nghe hần nói lời ấy, trong nháy mắt, từ tai đến đầu ngón chân của Lung Nguyệt đều hồng cả lên. Nàng kêu mấy chữ, “Đồ dê xồm!”

Thế nhưng, trong lòng nàng lại cảm thấy ngọt ngào, “Một đời một kiếp một đôi người”, đối với nam nhân ở trước mặt, nàng có nên chờ mong hay không?

Giải trừ hiểu lầm, đôi phu thê trẻ tuổi lại tựa keo sơn như lúc ban đầu.

Một ngày nọ, Lung Nguyệt lại cầm hộp thức ăn, bước đến thư phòng ở ngoại viện như thường lệ để tìm Bùi Nguyên Tu. Tiểu Mã tiên sinh đang ở ngoài cửa, ló đầu ra nhìn. Vừa thấy nàng, hần ta liền bước vội mấy bước tới bên cạnh rồi khom người, vái chào, nói, “Tại hạ bái kiến Vương phi!”

"Tiểu Mã tiên sinh!" Lung Nguyệt khẽ vuốt cằm, bước lên phía trước.

"Vương phi đừng bước!" Tiểu Mã tiên sinh ở phía sau nàng vội la lên.

"Tiểu Mã tiên sinh, có chuyện gì?" Lung Nguyệt dừng lại, xoay người rồi hỏi.

"Tại hạ có một chuyện muốn nhờ!" Tiểu Mã tiên sinh trả lời do dự.

Lung Nguyệt vừa nghe liền cười nhẹ, “Tiểu Mã tiên sinh, nếu có việc thì nên đi cầu Vương gia mới phải, ta chỉ là một phụ nhân ở hậu trạch, sao có thể giúp được?”

"Chuyện này..." Về mặt của Tiểu Mã tiên sinh rất ảm ức. Vì Trầm Mạt Nương, mấy ngày qua, hần đã quấy rầy Vương gia không ít lần, lại không hiểu vì sao ban đầu Vương gia muốn giúp, nhưng bây giờ chỉ cần nghe đến ba chữ “Trầm Mạt Nương” thì liền nhú mảy thật chặt, tựa như có thể giết chết một con ruồi luôn vậy.

Tiểu Mã tiên sinh không rõ tại sao Vương gia lại đột nhiên phiền chán Trầm Mạt Nương. Hần ta không biết một điều, bây giờ, đối với Trầm Mạt Nương, Bùi Nguyên Tu không những phiền chán mà còn muốn cách xa.

Trong lòng Bùi Nguyên Tu, hần sớm đã quy hết tội danh lên đầu Trầm Mạt Nương về việc khiến mình và Lung Nguyệt không thoải mái. Hần chỉ biết một điều: Nếu không phải do nàng ta, sao hần và Cửu Nhi lại suýt xa cách!

Cho nên, bây giờ, chỉ cần là việc có liên quan đến Trầm Mạt Nương, hần đều không muốn đề cập tới, ngay cả nhìn Tiểu Mã tiên sinh mà hần còn nhú mảy, hần nào còn lòng dạ để quản mấy cái chuyện đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130-1: Phu thê ngọt ngào trong thư phòng, Lung Nguyệt ra mặt giúp Tiểu Mã (1)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Lung Nguyệt thấy Tiểu Mã tiên sinh nhú mày, không rõ hắn ta đang suy nghĩ chuyện gì, nàng cũng chẳng hề để ý, chỉ cười nhẹ một cái rồi bước vào thư phòng.

Ở phía đối diện, Lưu Hải dẫn binh lính tuần tra đi ngang qua, chấp tay chào nàng.

Lung Nguyệt vuốt cằm. Tây Bích đứng sát bên chốt giống như trứng gà, vội vàng trốn ra sau lưng nàng. Nàng cảm thấy khó hiểu vô cùng, vừa nhướn mắt nhìn lên đã thấy Lưu Hải vuốt mũi, đây vẻ xấu hổ.

Ặc...

Hai người này... chẳng lẽ có gì đó mờ ám?

Nàng bước vào trong thư phòng. Bùi Nguyên Tu đang ngồi ở bàn, viết chữ.

Lung Nguyệt xoay người, cầm lấy hộp thức ăn, bảo Tây Bích đi ra ngoài, còn mình thì bước tới ghé đệm bên cửa sổ, ngồi xuống, đôi môi anh đào khẽ cong lên, ánh mắt nhìn về phía trượng phu.

Lúc này, Bùi Nguyên Tu vô cùng trầm tĩnh, nghiêm túc, già dặn, dùng một câu ở thời hiện đại của Lung Nguyệt, phải gọi là: Quá soái! Điều đó khiến nàng cảm thấy an toàn hơn hẳn.

"Đang nhìn gì đó?" Bùi Nguyên Tu viết xong liền nhắc bút, ngẩng đầu, trông thấy Lung Nguyệt đang mở to đôi mắt như nước hồ thu, chăm chú nhìn mình.

"Đang nhìn Vương gia bây giờ, so với vị Vương gia vô lại ở Bích Thương viện kia, không biết có phải là cùng một người chăng?" Lung Nguyệt chớp mắt.

"Dám chế nhạo gia, phải đánh!" Bùi Nguyên Tu giả vờ giận dữ, đưa tay lên với nàng.

Lung Nguyệt lắc đầu. Nàng chỉ cười, nói, "Vương gia đánh ta sao?"

"Ta nào dám!" Bùi Nguyên Tu đứng dậy, đặt nàng ngồi lên đùi, tựa vào giữa ghế, "Hôm nay, chúng ta ăn món ngon gì?"

"Cháo hạt sen nấu cùng lá sen xanh biếc." Lung Nguyệt mở hộp thức ăn, lấy ra một chiếc bát được tạo hình cánh sen bằng bạch ngọc, "Trời nóng, dĩ nhiên là ăn điểm tâm không ngon, chẳng bằng ăn ít cháo nóng này trước để khai vị." Nói xong, nàng múc một muỗng, đưa tới bên miệng Bùi Nguyên Tu.

Bùi Nguyên Tu gặp Lung Nguyệt liền lập tức biến thành một Vương gia vô lại. Hai cánh tay của hắn chỉ biết ôm thê tử vào lòng, để mặc nàng đút cho mình ăn.

"Vừa rồi, ta có gặp Tiểu Mã tiên sinh." Lung Nguyệt nhìn Bùi Nguyên Tu ăn một ngụm cháo, nói.

"Rồi sao?" Bùi Nguyên Tu hỏi.

"Hắn nói có việc cần ta giúp!" Lung Nguyệt cười khê.

"Đừng để ý tới hắn!" Bùi Nguyên Tu trả lời áp úng.

"Vì sao?" Lung Nguyệt chớp mắt, nói, "Ta nghĩ, việc mà Tiểu Mã tiên sinh muốn ta giúp, chỉ sợ rằng có liên quan tới Trảm Mạt Nương!"

Nàng vừa dứt lời, Bùi Nguyên Tu đã sặc cháo.

Lung Nguyệt nhanh chóng vỗ ngực cho hắn, giúp hắn điều hòa lại hơi thở.

Bùi Nguyên Tu ho hai tiếng, mãi tới khi thở đều lại được, hắn mới nói với Lung Nguyệt, "Nhắc chuyện của hai người đó làm gì?"

Lung Nguyệt cười nhẹ thành tiếng. Lúc này, vẻ mặt của Bùi Nguyên Tu cực kỳ giống một đứa trẻ không ăn được quả ngon, vô cùng mất hứng. Lung Nguyệt hiểu hắn đang nghĩ cái gì, liền nói, "Vương gia không cần phải như thế, chuyện hiểu lầm lúc trước là do phu thê chúng ta không chịu thổ lộ tình cảm với đối phương, cho dù không có Trảm Mạt Nương thì cũng sẽ có Triệu Mạt Nương, Tiền Mạt Nương mà thôi. Bây giờ, trái lại, ta còn muốn cảm tạ nàng ta. Nếu không nhờ nàng ta, ta sẽ không biết rằng vì câu hôn Cữu Nhi, Vương gia đã phải dụng tâm lương khổ, hao tổn tâm tư đến mức nào!"

"Ừ!" Bùi Nguyên Tu rên rỉ một tiếng, "Vương phi biết là tốt rồi, sau này đừng có nghĩ oan cho ta đó!"

"Sẽ không đâu!" Lung Nguyệt nói xong liền hôn lên đôi môi mỏng của Bùi Nguyên Tu.

Khó mà được dịp nàng chủ động như vậy, hẳn nào có bỏ qua cơ hội này, bàn tay lập tức ôm lấy sau gáy nàng, đôi môi đè lên đôi môi anh đào nhỏ nhắn.

"Ừm... Vương gia... ừm... cháo..."

Tiếng bẻ nát vang lên

Chiếc chén bạch ngọc trong tay Lung Nguyệt bị rơi xuống đất, vỡ nát hết cả.

"Vương phi..."

"Vương gia..."

Hai giọng nói đồng thanh vang lên ở bên ngoài cửa. Ngay sau đó, một nam một nữ chen nhau lách cửa để vào, nào ngờ lại mắc kẹt ngay ngoài khung cửa.

Hai người đó là Tây Bích đang canh giữ bên ngoài và Lư Hải đang đi tuần tra xung quanh.

Nghe tiếng vỡ nát phát ra từ bên trong phòng, cả hai lập tức chạy vào, lo sợ chủ tử bị thương, tuy cửa phòng chỉ mở nửa cánh, nhưng không hề gây khó khăn cho hai người.

Kết quả, cả hai bị kẹt vào cùng một chỗ, lại vấp vào cạnh cửa, Tây Bích ngã đè lên người Lư Hải, hai người cùng nhau nhào vào thư phòng.

Thấy có người xông tới, Lung Nguyệt vốn dĩ có hơi hoảng sợ, vội vàng đứng dậy khỏi Bùi Nguyên Tu, nhưng khi xoay người lại, nhìn thấy hai người kia chập vạt cùng nhau như vậy, nàng liền bật cười thành tiếng.

Tây Bích bò ra khỏi người Lư Hải, chạy khỏi hần thật xa, giống như đang trốn bệnh dịch vậy.

Lư Hải cũng vô cùng xấu hổ. Hắn lập tức chấp tay, cúi đầu Tây Bích, lễ phép mà nói, "Xin Tây Bích cô nương thứ lỗi, là tại hạ lỗ mãng. Mời cô nương vào trước."

Tây Bích đỏ mặt, cúi đầu, gật liên tục.

Cô nương ở những nhà khác, cho dù là ai gặp phải việc như vậy cũng không thể bình tĩnh, xem như nó chưa từng xảy ra được.

Bùi Nguyên Tu hắng giọng, nói, "Gọi gã sai vặt vào đây, thu dọn chỗ này đi!"

Tây Bích vâng dạ, xoay người, định đi ra ngoài, nào ngờ lại thấy Lư Hải cũng có ý muốn đi, nàng ta đành dừng bước, để đối phương đi trước.

Nào ai biết được, Lư Hải lại nói, "Mời cô nương đi trước!"

Khuôn mặt của Tây Bích càng ửng đỏ. Nàng ta cúi đầu, chạy ra ngoài thật nhanh, trong lúc đi còn rất vội vã, lảo đảo mấy cái. May mà có Lư Hải giúp đỡ, bằng không thì nàng ta sẽ ngã lăn ra đất.

Tây Bích đứng vững, sau đó nhún người, nói lời cảm tạ với Lư Hải rồi đi tìm gã sai vặt. Trong lòng nàng ta vô cùng ảm ức, tại sao cứ gặp hần là mình gặp phải chuyện không tốt, không bị dọa ngất thì cũng suýt té ngã! Trời ơi, xấu hổ chết đi được!

Lung Nguyệt thấy bọn họ rời khỏi rồi mới xoay người, hỏi Bùi Nguyên Tu, "Hai người đó có khúc mắc gì với nhau không?"

Bùi Nguyên Tu lắc đầu, nói, "Không biết!"

"Vậy thì lát nữa trở về, ta đi hỏi đám người Hoán Ngọc thử." Lung Nguyệt chớp chớp đôi mắt đen, lại nói, "Chuyện của Trầm Mạt Nương, Vương gia chỉ cần dặn Tiểu Mã tiên sinh không nên quá niềm nở. Cứ để mặc nàng ta trong khoảng mười ngày nửa tháng, nhất định sẽ có trò hay để xem!"

"Vì sao?" Bùi Nguyên Tu thắc mắc.

"Vương gia hẳn cũng biết một câu tục ngữ: Trước cửa quả phụ, nhiều thị phi?" Lung Nguyệt hí híp mắt, hệt như một con hồ ly gian xảo, "Trầm Mạt Nương là một nữ nhân, lại là phụ nhân biết điểm trang, mở cửa lập nhà, trong nhà lại chẳng có nam nhân hay con cái, sớm muộn cũng có kẻ háo sắc, không đứng đắn tới phá cửa nhà, trêu ghẹo, muốn sinh sự." Lung Nguyệt dứt lời, nháy mắt mấy cái với Bùi Nguyên Tu, "Cho dù là nữ nhân mạnh mẽ, cứng cỏi thì cũng cần có ai đó để dựa vào. Bị người ta làm phiền nhiều quá, nàng ta sẽ tự nhớ tới Tiểu Mã tiên sinh thôi."

"Ừ!" Bùi Nguyên Tu từ chối cho ý kiến, chỉ đồng ý một tiếng, vẫy tay với Lung Nguyệt, "Lại đây."

Lung Nguyệt thành thật bước tới bên cạnh hần, bị hần ôm chặt vào lòng, hừ hừ mấy cái, "Quả phụ? Không đứng đắn, trêu ghẹo? Còn phá cửa nhà quả phụ? Cừu Nhi của ta đúng là biết không có ít đầu nha! Há?!" Hần cố ý cao giọng, nhấn mạnh chữ cuối, giống như cho nàng một cái tát vậy.

"Dạ!" Lung Nguyệt thở nhẹ một hơi, che miệng, nhìn Bùi Nguyên Tu mà bĩu môi, không dám nói thêm câu nào nữa. Mấy câu vừa rồi nàng nói, so với thân phận của nàng... đúng là không được tao nhã cho lắm.

"Ta chỉ nhìn thôi mà nàng cũng đau à?" Bùi Nguyên Tu cười, định giơ tay vỗ vào miệng Lung Nguyệt, nhưng lại bật cười khi trông thấy khuôn mặt đỏ ửng của nàng. "Ha ha ha!" Hắn cười to mấy tiếng, sau đó đặt nàng ngồi lên đùi mình, thấp giọng hỏi, "Gia cai trị thế nào mà trong lòng Cửu Nhi lại bối rối như thế?"

"Như thế nào à? Trên đầu của hồ còn có vài con rắn đấy! Huống hồ, lòng người khó lường, cho dù đang trong thời thái bình thịnh thế vẫn có chuyện phi pháp xảy ra. Nếu như Bắc Cung không có người xấu, mấy quan viên dưới quyền Vương gia đều phải ăn không ngồi rồi cả sao?" Lung Nguyệt gấp díp khoe mẽ.

Vốn là vui đùa, Bùi Nguyên Tu cũng thuận theo nàng, nhún mày, nói, "Ừ, gia thích nghe mấy lời này!"

Lung Nguyệt cười thầm: Đúng là quá kiêu ngạo.

Trong lòng chợt động, nàng đột nhiên hỏi, "Trầm Mạt Nương này và Tiểu Mã tiên sinh quả thực là thanh mai trúc mã, nhưng chưa hẳn là tình yêu nam nữ, có phải Tiểu Mã tiên sinh đã hiểu sai rồi không? Đừng để cuối cùng tính kế nửa ngày, rốt cuộc lại thành náo loạn, ép mua ép bán sẽ không hay lắm!"

"Chuyện này... chắc là không đâu! Tiểu Mã tiên sinh cũng là người thông minh lanh lợi mà." Bùi Nguyên Tu có hơi do dự. Trong tình yêu nam nữ, hắn tự biết bản thân mình là tay gà mờ.

"Ai nói người khôn khéo sẽ không làm ra chuyện hồ đồ? Vương gia là người khôn khéo nhất trong số những người khôn khéo đấy!" Lung Nguyệt trêu chọc hắn.

"Dám chế nhạo gia? Buổi tối, ta nhất định phải trừng trị nàng!" Bùi Nguyên Tu cá giận, nói.

Lung Nguyệt vội vàng xin tha.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130-2: Phu thê ngọt ngào trong thư phòng, Lung Nguyệt ra mặt giúp Tiểu Mã (2)

Chợt nghe tiếng thông báo của gã sai vặt ở ngoài cửa, có quan viên cầu kiến.

Biết Bùi Nguyên Tu còn phải bàn chính sự, Lung Nguyệt nhún người một cái, bước ra ngoài từ cánh cửa bên hông, trở về Bích Thương viện.

Vào tới chái hiên rồi, nàng bảo Tẩy Bích đi nghỉ, sau đó gọi đám người Hoán Ngọc tới, hỏi bọn họ xem giữa nàng ta và Lưu Hải có gì đó kỳ lạ hay không, tại sao nàng ta vừa gặp hắn mà đã tránh như tránh tà vậy.

Hoán Ngọc cười nói một hồi, kể lại chuyện trên đường trở về Bắc Cung, Tẩy Bích bị dọa ngất. Lung Nguyệt nghe xong liền nở nụ cười, nói, "Hóa ra là oan gia, nhưng mà sao ta lại không biết có chuyện này?"

Hoán Ngọc đáp, "Mấy hôm đó, chủ tử bị ốm, Vương gia coi người như bảo bối, bọn nô tỳ nào có cơ hội để kể cho người nghe chứ!"

Lung Nguyệt gật đầu, kể cho đám người Hoán Ngọc nghe về chuyện xảy ra ngày hôm nay ở bên ngoài thư phòng. Bọn họ cười tới mức chảy cả nước mắt, suýt nữa là bật ngửa xuống đất, "Quả thực là một đôi oan gia mà!"

Trong một ngày này, đám người Hoán Ngọc vừa thấy Tẩy Bích liền nhin không được mà muốn cười một trận.

Rốt cuộc thì Tẩy Bích cũng chịu không nổi, bĩu môi với Lung Nguyệt. Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là chủ tử đã kể chuyện xấu ngày hôm nay của nàng ta cho đám nha đầu kia nghe, được dịp chê cười rồi.

Lại nói tới chuyện ở bên ngoài thư phòng.

Bùi Nguyên Tu đuổi khéo viên quan kia đi, sau đó gọi Tiểu Mã tiên sinh và Bùi Tiểu vào trong, nói, "Bùi Tiểu, nói với binh sĩ đang đi tuần rằng không cần để ý tới sân viện ở góc phố Nam nữa!"

"Dạ!" Bùi Tiểu hiếm khi trả lời dứt khoát thế này.

"Khoan đã... Vương gia..." Tiểu Mã tiên sinh nghe xong, do dự đứng lên, "Vương gia, Mạt Nương chỉ là một nữ tử, lại sống một mình ở trong viện... Chuyện này, sợ là không được ổn lắm!"

"Có gì không ổn?" Bùi Nguyên Tu nhíu mày.

"Tàn dư của phản vương vừa được diệt trừ, sợ rằng còn có những con cá chưa sa lưới..."

Không đợi Tiểu Mã tiên sinh nói xong, Bùi Nguyên Tu đã xua tay, "Nàng ta cùng lắm chỉ là thiếp trong phủ quan lúc trước, bây giờ lại thay đổi thân phận, có mấy ai sẽ chú ý?"

"Nhưng nàng ấy mở cửa lập nhà..." Tiểu Mã tiên sinh lại nói.

"Ngay cả bản thân nàng ta cũng chẳng thấy không ổn, ngại gì cái gì?" Thấy Bùi Nguyên Tu nhíu mày căng thẳng, Bùi Tiểu biết gia của mình sắp nổi giận. Gia đã hạ quyết định, không muốn nhiều lời thêm. Bùi Tiểu lên tiếng, "Nếu như nàng ta tự thấy mình là nữ nhân, mở cửa lập nhà sẽ không ổn, tại sao nàng ta lại cự tuyệt lời cầu hôn của Tiểu Mã tiên sinh?"

"Có thể là vì..."

Tiểu Mã tiên sinh còn định nói thêm, Bùi Nguyên Tu đã cắt ngang, "Đây là chủ ý của Vương phi, không phải hôm nay ngại tới trước mặt Vương phi cầu xin à?"

"Đúng vậy!" Tiểu Mã tiên sinh nghe vậy, ánh mắt liền trở nên sáng ngời. Vương gia nói thế, xem ra cũng không phải là phải tay mặc kệ.

"Ừ! Vậy là ngại hiểu rồi đây, đừng tìm gặp Trầm Mạt Nương nữa, qua một thời gian, nàng ta sẽ tự khắc tới tìm ngại." "

"Khoan đã... Ý của Vương phi là..." Dù sao thì Tiểu Mã tiên sinh cũng là người chuyên hiến kế, bày mưu, Bùi Nguyên Tu không nói rõ ra hết, hẳn cũng tự hiểu được bảy tám phần.

"Được rồi, các ngại lui xuống đi!"

Bùi Nguyên Tu giao việc xong xuôi, định bảo bọn họ lui, nào ngờ Bùi Tiểu lại nói, "Nếu đã như thế, không bằng chúng ta thêm một trận lửa, tìm vài người, bảo họ giả dạng lưu manh đi gây sự? Như thế thì chẳng phải Tiểu Mã tiên sinh sẽ sớm ngày ôm được mỹ nhân về tay sao?"

"Con khi con nhà ngại!" Bùi Nguyên Tu nghe xong, vừa mắng vừa cười.

Tiểu Mã tiên sinh vội vàng xua tay, nói, "Không ổn, không ổn! Mạt Nương là người thông tuệ, như vậy giả lắm, nàng ấy sẽ nhìn ra, vẫn là thuận theo tự nhiên đi! Chỉ là... nếu như vậy sẽ khiến nàng ấy búi tóc, chuyển tới am ni cô mất!"

"Nàng ta sẽ làm vậy sao?" Bùi Nguyên Tu hỏi lại.

"Chuyện này...", Tiểu Mã tiên sinh có hơi dao động. Với trí tuệ của Trầm Mạt Nương, nàng ta tuyệt đối sẽ không.

Bảo Tiểu Mã tiên sinh và Bùi Tiểu lui xuống, xử lý thêm mấy phần công văn, đọc tin tức được đưa tới một hồi, Bùi Nguyên Tu mới thông thả, ung dung trở về Bích Thương viện.

Hắn chỉ thấy Lung Nguyệt đang cắt cái gì đó ở dưới chái hiên, bước lại gần mới nhìn rõ, hóa ra nàng đang cắt may y phục.

Ngó qua kích cỡ, thì ra là y phục may cho mình.

Bùi Nguyên Tu vui vẻ trong lòng, nhắc đi nhắc lại, "Trời nóng quá, cử động một cái liền đổ mồ hôi đầy người, đợi mấy tháng nữa, thời tiết mát mẻ hãy làm cũng không muộn, đâu phải không mặc?"

"Có đâu mà mặc!" Lung Nguyệt nhìn Bùi Nguyên Tu, ánh mắt lộ vẻ đau lòng.

Trước khi thành thân, dựa theo phong tục của Đại Chiêu, tân nương sẽ dựa theo kích cỡ mà may cho phu quân của mình hai bộ y phục. Lung Nguyệt may theo bốn mùa, mỗi quý (ba tháng) sẽ may hai bộ cho Bùi Nguyên Tu.

Từ khi thành thân tới mấy tháng nay, nội y và trung y của Bùi Nguyên Tu đều do Lung Nguyệt may cho.

Ba ngày mưa mùa hạ đã qua, hôm nay trời quang đãng, sợ đồ bằng tơ lụa bị ẩm ướt, sẫm màu, Hoán Ngọc và Dịch Thúy liền lấy y phục trong rương ra hong khô.

Khi phơi y phục lên, Lung Nguyệt mới hiểu. Trước khi thành thân, phần lớn nội y, trung y của Bùi Nguyên Tu đều là vải bông, nhưng lại không phải là thứ vải mịn. Loại vải bông này thấm hút mồ hôi, rất bền, mặc vào lúc hành quân đánh giặc sẽ rất tiện. Thế nhưng, số lượng y phục nhiều như vậy, chỉ sợ ngày thường, phu quân của nàng cũng mặc đồ may bằng thứ vải ấy.

Chất liệu may áo của người cổ đại, dựa theo thân phận sẽ chia thành Tam Lục Cửu Đẳng. Do đó, "Tuân Từ Đại lược" có câu, "Người tài đức xưa, bản tiện vì áo vải, nghèo túng vì vô học."

Mà lúc trước, Bùi Nguyên Tu là đích công tử của Bùi gia – Bùi Tướng quân, bây giờ đã thành Tỉnh Bắc vương...

Ngẫm lại, lúc nàng tới vương phủ, người hầu bên trong ít đến đáng thương, ngay cả một nha hoàn cẩn thận cũng không có. Việc ăn, mặc, ở, đi lại của phu quân nàng hoàn toàn dựa vào sự sắp xếp, quản lý của hai huynh đệ Bùi Đại, Bùi Tiểu...

Lung Nguyệt nhin không được, sống mũi cay cay.

Bùi Nguyên Tu không có cha mẹ, mười mấy năm qua đã sống thế nào!

Đau lòng, khô sở.

Lung Nguyệt lệnh cho Hoán Ngọc lấy hai cuộn lụa tơ tằm trong của hồi môn của mình, sau đó, nàng ngồi dưới chái hiên, cắt may một bộ trung y cho Bùi Nguyên Tu.

Thấy thê tử ngẩng đầu nhìn mình, hai mắt ửng đỏ, Bùi Nguyên Tu mới nhìn qua hai bộ trung y làm bằng vải bông ở bên cạnh, cười gượng hai tiếng, nói, "Tơ lụa trong rấn chắc như vải bông, lúc hành quân đánh giặc, giao đấu sẽ rất phiền toái. Hơn nữa, ta da dày thịt béo, mặc không khéo sẽ khiến chúng bị hồng mắt..."

Nói xong, hắn vuốt ve mái tóc Lung Nguyệt. Thê tử đau lòng vì hắn, trong lòng hắn lại cực kỳ bình tĩnh, không nói câu nào, chỉ ngồi yên tĩnh ở một bên, vừa uống trà, vừa nhìn thê tử vì mình mà bận rộn

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Lung Nguyệt phân tích tâm tư Trầm Mạt Nương, tham tướng nỗ chết nguyên nhân không rõ

Bữa tối, Lung Nguyệt thấy Bùi Nguyên Tu tựa như có điều muốn nói lại thôi, cong mắt, nói: "Vương gia có việc muốn nói?"

"Ừ!" Bùi Nguyên Tu gật gù, vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên trầm mặt nói: "Nói bao nhiêu lần rồi, gọi ta 'Nhật Chi' sao nàng không nhớ kỹ?"

"Hắc hắc!" Lung Nguyệt cười cười, nói: "Trong phòng ngoài phòng nên rõ ràng, vạn nhất thành quen, ở bên ngoài gọi sai thì làm thế nào cho phải?"

"Sai thì sai, gia không để ý!" Bùi Nguyên Tu nói rất hào sảng.

Lung Nguyệt nhìn hắn nhũn mảy, thầm nghĩ: Chẳng không để ý, ta quan tâm! Gọi thẳng tên tự của phu quân, là không hiền đấy!

Nhưng cũng không có ý định tranh cãi với hắn, cười hỏi: "Việc Vương gia muốn nói lại thôi là việc này?"

"Ách..." Bùi Nguyên Tu dừng một chút, nói: "Ta chỉ hỏi giúp Tiểu Mã, Cừu nhi chớ có ngờ vực!"

"Được! Vương gia cứ hỏi!" Lung Nguyệt giương mắt.

Bùi Nguyên Tu nói việc hắn dặn dò buổi chiều với Lung Nguyệt, sau đó hỏi: "Như vậy như vậy, sẽ không để cho Trầm Mạt Nương kia xuất gia chứ!"

Lúc đó Tiểu Mã vừa hỏi, Bùi Nguyên Tu dùng lời làm đáp, nhưng mà, trong lòng cũng không xác định.

Nghe nói lời ấy, Lung Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp, nói: "Vương gia cho rằng Hồng Trần thật sự dễ nhìn thấu như vậy? Theo ta thấy, coi như Trầm Mạt Nương thật sự có lòng kia, sợ là khuấy đục Tăng gia, xong tâm nguyện thì sẽ cắt tóc làm ni cô đi tới. Bây giờ, lấy thân phận quả phụ vong phu sống một mình trong khu nhà nhỏ, chỉ sợ là không nở rời khỏi chốn phồn hoa này thôi!"

Theo phân tích của Lung Nguyệt, Trầm Mạt Nương này là người tâm tư cứng cỏi, rất có tâm cơ. Không phải vậy, nàng trải qua như vậy, không bằng cô nương thuần khiết nhà người ta, tuy là xuất thân như vậy, nhưng chỉ bằng việc bị bắt đi làm tiểu thiếp, lại bị xem là đồ chơi đùa người. Lễ giáo nữ tử cổ đại, nặng nhất chữ "Trinh", gọi là hảo nữ không lấy hai chồng.

Nghĩ đến, nếu là tâm trí kém một chút, sợ thật sự đập đầu chết, hoặc là đi làm ni cô. Nhưng Trầm Mạt Nương còn có thể độ sức với từng trong phủ, ra bên ngoài đưa tin tức cho Bùi Nguyên Tu, chỉ riêng việc này thì có thể thấy được tâm cơ của nàng.

Bây giờ, nghe Bùi Nguyên Tu nói, nàng nói chết cũng không gả Tiểu Mã, có lẽ là có một phen trải qua này, nội tâm trở nên hờ hững, thật lòng cảm thấy mình không xứng với Tiểu Mã, muốn cứ một người như vậy qua một đời.

Nhưng mà, nếu nàng thực sự là nữ tử chú trọng trinh tiết cương cường như vậy, lại sao...

E sợ, nàng ta lùi một bước để tiến hai bước, có mưu đồ thôi!

Cũng không thể trách Lung Nguyệt đa tâm, nàng sinh ra trong hoàng gia, người trong hoàng tộc không bao giờ thiếu lòng nghi ngờ, tuy nàng được bảo vệ vô cùng tốt, nhưng mà, rất nhiều chuyện âm u, Cần Hoàng Hậu cũng nói không ít với nàng, không phải để nàng dùng hại người, chỉ mong nàng có thể không bị hại, vì vậy, gặp chuyện phải nhìn sâu ba phần, từ lâu đã thâm nhập cốt tủy Lung Nguyệt.

Huống hồ, ngày ấy ngẫu nhiên gặp trước nhà in phố Nam, nếu Trầm Mạt Nương thật là người coi nhẹ thế sự, thấy Bùi Nguyên Tu sợ là sẽ phải đi theo đường vòng, lại sao lại tiến lên hành lễ?

Còn nữa, Trầm Mạt Nương biết mình là Thụy Mẫn công chúa, Tĩnh Bắc Vương phi, lấy thân phận như nàng ta, sẽ không dám nói ra: Ngưỡng mộ đã lâu, muốn làm quen.

Lung Nguyệt nhìn Bùi Nguyên Tu, ở trong lòng than nhẹ một tiếng, mặc cho trong lòng hắn có chí khí, thống lĩnh thiên quân vạn mã, suốt ngày bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm, nhưng là, gặp gỡ tâm tư của nữ nhân, vẫn là tìm hiểu không ra. Đây là vì sao, chủ nhân vũ đài lịch sử là nam tử, lại không thiếu được biểu diễn đặc sắc của nữ tử.

"Vương gia, Trầm Mạt Nương này thật có tình với Tiểu Mã, hay là, Tiểu Mã hiểu sai ý?"

"Ừ..." Bùi Nguyên Tu hơi trầm ngâm, sau đó nói: "Hai người bọn họ dính việc hôn nhân từ thuở nhỏ, thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, sợ là không sẽ vô tình!"

"Như vậy thì tốt! Ta còn sợ cuối cùng ghép thành thành một đôi oan gia, thì không tốt!" Lung Nguyệt cười đáp.

"Cửu nhi không cần lo lắng, chúng ta cũng có chỉ là chỉ một con đường cho Tiểu Mã, còn có thể làm được hay không, phải xem bản thân hắn. Chút chăm sóc Trầm Mạt Nương này, sớm muộn ta cũng thu lại, lúc trước chỉ lo dư nghiệt phản vương chưa trừ sạch, nàng ta có nguy hiểm đến tính mạng, dù sao cũng từng làm việc cho ta. Nhưng mà, ta không thể che chở nàng ta cả đời!"

Lung Nguyệt thấy Bùi Nguyên Tu lại giải thích, khẽ cười nói: "Cửu nhi đã biết! Vương gia phải biết, có câu nói nói: Giấu đầu lòi đuôi, còn có một câu nói: Càng bôi càng đen..."

Nhưng mà, lời còn chưa dứt, đã bị Bùi Nguyên Tu ôm vào trong lòng, gãi nàng, cả giận nói: "To gan quá rồi! Dám tính kế gia, hả?"

Lung Nguyệt sợ ngửa mặt, tất nhiên là khó nhịn, liên tục xin tha.

Cuối cùng Bùi Nguyên Tu ngừng tay, hắng giọng một cái nói: "Ngồi yên dùng cơm, đừng nói mấy chuyện khiến người ta phát ngán kia nữa." Sau đó, cũng không buông Lung Nguyệt, chỉ ôm nàng trong ngực, như đối với đứa bé hai tuổi vậy, dứt từng miếng từng miếng.

Ngày hôm đó, sau giờ Ngọ, Lung Nguyệt còn nằm ỏ trong lòng Bùi Nguyên Tu ngủ, nghe sấm bên ngoài đánh "Ầm ầm ầm".

Có lẽ là lúc trước Lung Nguyệt đầu thai đến đây chịu qua Lôi Điện, vì vậy, đối với tiếng sấm, nàng có sợ hãi bản năng. Lúc này sấm nổ vang lên, nàng không tự chủ được đâm vào trong lòng Bùi Nguyên Tu.

Tất nhiên Bùi Nguyên Tu biết nàng e ngại tiếng sấm, chăm chú ôm Lung Nguyệt vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, cười giòn nói: "Đề ta sờ một cái xem sinh ra mấy cái đuôi rồi!" Nhờ vào đó đến phân tán sự chú ý của nàng.

"Ồ đâu có đuôi!" Lung Nguyệt che cái miệng.

"Cáo nhỏ thành tinh mới e ngại Lôi Điện!" Bùi Nguyên Tu nheo chớp mắt nhỏ xinh của Lung Nguyệt.

"Nếu là yêu tinh, sẽ mê hoặc Vương gia đầu tiên!" Lung Nguyệt nhe hàm răng trắng ra.

Bùi Nguyên Tu cười, "Không phải ta đã sớm bị nàng mê hoặc sao!"

"Hừ hừ!" Lung Nguyệt giả vờ giả vịt hừ nhẹ hai tiếng, chợt nghe ngoài cửa có người nói chuyện, tiếng nói kia giống như Bùi Đại.

Bùi Nguyên Tu cao giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Bùi Đại với ngoài cửa hỏi: "Gia, vừa nãy hạ nhân Trình gia đến báo, Trình tham tướng nỗ chết trong thư phòng..."

"Hả?" Bùi Nguyên Tu ngồi dậy.

Lung Nguyệt cũng đứng dậy, giúp hắn mặc quần áo.

Sau đó nhìn theo hắn và Bùi Đại ra cửa.

Mưa vẫn rơi đến buổi chiều, cũng không thấy ngừng. Qua bữa tối Bùi Nguyên Tu mới về, trong thời gian này còn cho Bùi Tiểu trở về, dặn Lung Nguyệt

đừng chờ hán, nghỉ ngơi sớm chút, nếu sợ tiếng sấm thì để mấy nha đầu trông chừng. Điều này khiến trong lòng Lung Nguyệt vô cùng cảm động, biết trong lòng Bùi Nguyên Tu nhớ mình.

"Vương gia có dùng cơm chưa?" Lung Nguyệt thấy cả người Bùi Nguyên Tu ẩm ướt đi vào, bận bịu dặn dò Hoán Ngọc đi nấu trà gừng, để Đào Châu đi chuẩn bị nước, lại đi vào lấy quần áo sạch sẽ cho hán.

Bùi Nguyên Tu để Lung Nguyệt giúp hán thay y phục, lòng mảy mui lại, nói: "Còn chưa từng dùng qua!"

"Sao khó khăn như vậy." Lung Nguyệt sau khi nghe xong, lại xoay người dặn dò Dịch Thúy đi về nhà bếp, mang bánh hải sản đến.

Bùi Nguyên Tu rõ ràng tâm sự nặng nề, ngồi ở chỗ đó có ngủ có ngủ không ăn, cau mày, không biết đang suy tư điều gì, một câu cũng không nói.

Lung Nguyệt suy đoán, hán là có quan hệ với tham tướng bị nổ chết lúc chiều. Nếu là công sự, Bùi Nguyên Tu không nói, nàng cũng không hỏi nhiều.

Chỉ yên tĩnh ngồi ở đó, vừa may vá, vừa bồi hán.

Hôm sau, buổi chiều Lung Nguyệt như bình thường, đi tới thư phòng ngoài viện đưa trà bánh cho Bùi Nguyên Tu. Đã thấy Bùi Nguyên Tu cũng không giống mọi ngày, thấy mình lập tức đứng dậy, trái lại lách mình tránh ra, có chút kỳ lạ trông mắt nhìn hán.

"Cái kia, ta mới vừa về từ nghĩa trang còn chưa đổi quần áo, không nên chiêu xúi quẩy." Bùi Nguyên Tu đưa tay áo lên mũi ngửi một cái, nói: "Có mùi vị."

Sau đó nghe Bùi Tiểu qua lại: "Gia, nước xong rồi, thả lá bưởi, ngài đi tắm mau!"

"Chờ ta!" Bùi Nguyên Tu dặn Lung Nguyệt một câu, cất bước đi về tịnh phòng.

Lung Nguyệt cười yếu ớt, gật gù, trong lòng âm áp, nàng biết Bùi Nguyên Tu giết người vô số trên chiến trường, tất nhiên là không kiêng kỵ những này, bây giờ như vậy tất cả đều là vì mình.

Bùi Nguyên Tu rửa mặt thay y phục đi về, thấy trong tay Lung Nguyệt cầm quyển sách, ngồi bên bàn nhỏ, lẳng lặng nhìn. Ánh mặt trời xuyên qua song cửa sổ, từng sợi từng sợi chiếu trên người nàng, như thật như ảo, đặc biệt an lành yên tĩnh. Trong lòng Bùi Nguyên Tu bỗng nhiên nảy ra một câu nói: Nhân tĩnh nhược giáo hoa chiếu thủy, hành động như nhược liễu phù phong, linh động tự giáo hiệt tiểu hồ.

Lung Nguyệt ngẩng đầu, thấy Bùi Nguyên Tu đang nhìn mình, hơi cong môi, buông sách trong tay, đi lên, tung lung dùng mũi ngửi: "Để ta ngửi xem, còn thối hay không?"

"Bướng bỉnh!" Bùi Nguyên Tu cười ôm nàng vào trong lòng, ngồi trước án thư.

"Đâu có bướng bỉnh, Cứu nhi đây là chọc Vương gia vui về!" Lung Nguyệt nhếch mũi.

"Muốn cho gia vui về?" Bùi Nguyên Tu nhíu mày.

Lung Nguyệt thành thật gật đầu.

"Phải làm như vậy..." Nói, cái tay dày rộng xoa trước ngực Lung Nguyệt.

"Ai nha!" Lung Nguyệt kinh hô, né tránh, sau đó nhỏ giọng nói: "Vương gia, thư phòng trọng địa, ban ngày tuyên dâm, không hợp lý!"

Bùi Nguyên Tu nắm một cái trước ngực nàng, sau đó vòng qua sau lưng Lung Nguyệt, ôm vào ngực mình, nói nhỏ: "Vậy thì chờ đến tối muộn!"

"Xấu xa!" Lung Nguyệt đỏ mặt, nhỏ giọng chu mỏ nói, kết quả bị Bùi Nguyên Tu nắm hai mánh môi anh đào.

Vừa bị Lung Nguyệt nháo, Bùi Nguyên Tu xác thực cảm thấy trong lòng tốt hơn rất nhiều. Nói nhỏ bên tai nàng: "Không hiểu kỳ?"

Tự nhiên Lung Nguyệt biết rõ hán hỏi là vụ án Trình tham tướng, thành thật gật đầu.

"Vì sao không hỏi?" Bùi Nguyên Tu nói.

"Hậu trách không hỏi chính sự, nếu Vương gia cho rằng Cứu nhi có thể biết, tự nhiên sẽ nói." Lung Nguyệt tìm vị trí thư thích trong lòng ngực Bùi Nguyên Tu, ôm cổ hán. Lấy hiểu biết của nàng, Bùi Nguyên Tu nói như vậy, chính là muốn nói cho mình nghe.

Bùi Nguyên Tu trầm giọng nói.

Hóa ra, cái chết của Trình tham tướng kia rất kỳ lạ, trên người không có vết thương, cũng không có dấu hiệu trúng độc, càng không có dấu vết tranh đấu với người khác, cứ yên tĩnh ngồi trên ghế dựa mềm, mặc danh kỳ diệu chết trong thư phòng, mà trong thư phòng của hán cũng không có dấu hiện bị tìm kiếm qua. Mà, căn cứ người nhà hán nói, trước khi chết Trình tham tướng tiến vào thư phòng, vẫn chưa có gì không thích hợp. Mà Bùi Nguyên Tu cũng thăm vấn người từng tới thư phòng Trình tham tướng, cũng không có gì khả nghi.

Nếu là quan chức bình thường, Bùi Nguyên Tu cũng không vội vã như thế.

Chức Tham tướng, theo sự hiểu biết của Lung Nguyệt, tương tự với tham mưu quân đội ở hiện đại.

Mà Trình tham tướng này còn là tham mưu được Bùi Nguyên Tu coi trọng, biết được không ít việc cơ mật trong quân. Vì vậy, hấn mạo danh kỳ diệu chết, mà nguyên nhân cái chết không rõ, khiến Bùi Nguyên Tu bất an.

Lung Nguyệt nghe xong, phản ứng đầu tiên chính là: Nhồi máu cơ tim.

Nhưng, nghe như lời Bùi Nguyên Tu, Trình tham tướng kia chết cũng không thông khổ, còn rất an tường, vậy nguyên nhân cái chết này thật sự kỳ lạ. Nhưng mà, tuy Lung Nguyệt xuyên qua, cũng không vạn năng, đối với vụ án này, năng là thật sự không thể ra sức. Cũng chỉ có thể làm đối tượng cho Bùi Nguyên Tu giải bày.

Trời đang nóng, mặc kệ tra không ra nguyên nhân cái chết, sau ba ngày thi thể trình tham tướng cũng đặt vào quan tài, chờ đặt linh cửu bảy ngày sẽ an táng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Được dẫn dắt hung án thấy đầu mối, nguyên nhân cái chết chỉ vì nam

Ngày hôm đó, Bùi Nguyên Tu nằm trên đùi Lung Nguyệt, khép hờ đôi mắt sáng, Đẻ Lung Nguyệt giúp hấn nhẹ nhàng xoa huyết Thái Dương.

"Vương gia, đau đầu hai ngày liền, sợ là suy nghĩ quá nhiều, lại nghỉ ngơi không tốt đến, không bằng triệu y nữ mẫu thân cho ta đến châm cứu một phen?"

"Châm cứu?" Bỗng nhiên Bùi Nguyên Tu ngồi dậy, suýt nữa va vào đầu Lung Nguyệt, nói: "Nhanh truyền đến, ta có lời hỏi!"

Lung Nguyệt không hiểu, nhưng cũng nghe lời gọi y nữ đến.

Bùi Nguyên Tu hỏi y nữ việc liên quan tới châm cứu huyết vị, sau đó đuổi y nữ đi, ôm Lung Nguyệt hôn một cái, nói: "Nàng đúng là tiểu phúc tinh của ta!" Sau đó cái gì cũng không nói nữa, để lại Lung Nguyệt đầu óc mơ hồ dẫn Bùi Đại ra cửa.

Lại trở về thì, mặt đầy vẻ vui mừng, ôm Lung Nguyệt hôn một trận.

Lung Nguyệt nhăn mũi, hỏi: "Trên người Vương gia có mùi gì vậy?"

"A!" Bùi Nguyên Tu cuống quýt buông Lung Nguyệt ra, tránh ra xa một trượng, mới nói: "Nhất thời vui vẻ, đã quên rửa sạch một thân xúi quẩy này!"

Lung Nguyệt vừa nghe, thì biết Bùi Nguyên Tu đi mở quan nghiệm thi. Trời đang nóng, thi thể sắp đặt bảy ngày rồi, dù cho có khối băng, cũng đã * ra mùi thối. Nghỉ ngơi, mau mau dọn đồ Đào Châu đi tịnh phòng chuẩn bị là buổi, lại đi tìm quần áo sạch cho Bùi Nguyên Tu.

Sau đó bị Bùi Nguyên Tu lấy có nàng cũng dính xúi quẩy, ôm vào tịnh phòng.

Có điều, lần này Bùi Nguyên Tu đúng là thành thật, nói là tắm rửa thì thật sự chỉ tắm rửa.

"Trình tham tướng kia làm sao bị người hại mất mạng? Hóa ra là bị người ta lấy châm đâm vào huyết Bách Hội trên đỉnh đầu! Thủ pháp này quá mức bí ẩn, nếu không hết sức tìm kiếm, ai có thể phát hiện lỗ kim bé nhỏ trên đỉnh đầu kia chứ?" Ngồi trong thùng nước tắm, Bùi Nguyên Tu nhìn Lung Nguyệt chậm rãi nói.

"Vậy hung đồ này là?" Lung Nguyệt hỏi.

"Người hành hung sợ là người Trình tham tướng quen thuộc tín nhiệm, còn hơi thông y thuật, huyết vị này không thể sai. Chỉ là, mục đích giết người..." Bùi Nguyên Tu trở nên trầm tư.

"Vương gia, theo ta thấy, hung đồ này vừa giết người, vậy tất sẽ để lại kẻ hở, bây giờ chưa phát hiện đầu mối, sợ là có người ẩn giấu điều gì." Lung Nguyệt nghĩ tới câu nhóm trình thám hiện đại thường nói nhất, cũng là nhất ngữ bưng tình người trong mộng.

Bùi Nguyên Tu ôm Lung Nguyệt hôn lấy hôn để.

Ngày hôm sau, hấn tự mình gặp những người Trình tham tướng gặp trước khi chết điều tra lại một lần, hạ nhân Trình phủ cũng hỏi qua, chỉ là, vẫn là chưa phát hiện chỗ nào không ổn.

Đang lúc kiểm tra đồ vật trong thư phòng Trình tham tướng, phát hiện Bắc cương bỏ phòng đồ* đã bị người đánh tráo.

*bản đồ bố trí binh lực phòng thủ của Bắc cương

Việc này khiến Bùi Nguyên Tu tức giận không ngớt.

Trình tham tướng không phải chết vì báo thù, mà là có người đánh chủ ý tới Bắc cương của hắn.

Nhưng, Bùi Nguyên Tu giận thì giận, cũng không sốt ruột khi mất đi bỏ phòng đồ, còn điều binh khiển tướng, bỏ phòng một lần nữa cũng không làm

Lung Nguyệt thấy rất lạ, mấy ngày trước còn lửa lan đến nhà, những ngày qua lại không đề cập tới.

Không phải Bùi Nguyên Tu không vội, mà là, nóng lòng cũng không được, vụ án này giờ ngoại trừ biết bỏ phòng đồ bị đổi, cũng không có đầu mối.

Có điều, nói đến bỏ phòng đồ bị đánh tráo kia, nó là giả!

Bùi Nguyên Tu là ai cơ chứ, ngoại trừ ngu dốt trong tình cảm, thẳng thắn, mọi việc còn lại đều cực kì gian xảo, bằng không cũng sẽ không thành công tính toán Thuận Khai Đế gả khuê nữ bảo bối cho hắn!

Bỏ phòng đồ chân chính đương nhiên ở trong tay Bùi Nguyên Tu, còn bị hắn không dấu vết cất trong ngăn kéo của hộp đồ trang sức của Lung Nguyệt. Việc này, bản thân Lung Nguyệt cũng không biết.

Mà bỏ phòng đồ Trình tham cầm trong tay chỉ là che dấu tai mắt thôi, loại bỏ phòng đồ này còn có hai vị phó tướng cũng có một phần, thế nhưng, bỏ cục lại là ba tám ba kiêu.

Nửa tháng sau khi chôn cất Trình tham tướng, Vương phó tướng cũng chết trong thư phòng của mình giống hắn. Cũng là huyết Bách Hội bị đâm mà chết, cũng là bỏ phòng đồ đã bị đánh tráo.

Mà người Vương phó tướng này gặp trước khi chết không giống Trình tham tướng. Có điều, người cuối cùng trước khi chết hắn gặp là một tiểu quan của Nam Phong quán.

Vương phó tướng thích nam phong, Bùi Nguyên Tu cũng có nghe nói, ham mê này tuy không ra gì, nhưng cũng là dung hậu trong thế đạo, chỉ có điều, đại tộc thế gia phong nghiêm cần coi là cử chỉ đồi phong bại tục.

Thuở nhỏ Bùi Nguyên Tu cũng coi như là lớn lên trong quân, xưa nay không câu nệ tiểu tiết, đối với phân đảo chỉ phích, Long Dương chi hảo cũng không có cảm giác căm ghét. Vương phó tướng kia cũng thật là tài năng có thể dùng, rất có bản lĩnh, mới đạt được hắn coi trọng.

Xem ra, tặc nhân này cũng rất gian xảo, lo bỏ phòng đồ có trò lừa, hoặc là không hoặc là trộm hai phần. Có điều, như vậy, bọn họ đúng là càng xem càng hồ đồ, hai phần đều không giống nhau.

Suy tư xong, Bùi Nguyên Tu triệu Hứa phó tướng đến, mệnh hắn cẩn thận nhiều hơn. Minh vì bỏ phòng đồ mà mất hai viên đại tướng, bây giờ biết được mục đích tặc nhân, không thể để cho Hứa phó tướng lại bởi vậy mất tính mạng.

Hai ngày này, Bùi Nguyên Tu chuyên tâm khám tra nguyên nhân cái chết Vương phó tướng, lại bận bịu lên.

Lung Nguyệt trong lúc rảnh rỗi, viết thư cho Hoàng hậu nương nói việc nhà.

Chợt có hạ nhân qua lại, "Phu nhân Tiền Tuyên Úy khiến ty thêm sự Ngô Chính Lương cầu kiến!"

"Ừ?" Người này dù Lung Nguyệt chưa từng gặp, nhưng cũng có chút ấn tượng, Ngô Chính Lương không phải là Đoan Dương tiết ngày ấy, người mang theo tiểu thiếp đến dự tiệc, muội muội tiểu thiếp hắn còn coi trọng Bùi Nguyên Tu, ý đồ leo lên, sau đó bị thê muội kiện ái thiếp diệt thê. Bùi Nguyên Tu hạ lệnh Tri Phủ Hầu đại nhân nghiêm túc tra xét.

Hôm nay Ngô phu nhân này sao lại đến đây?

Nghĩ thì nghĩ, Lung Nguyệt vẫn là thật tò mò vị phu nhân này, hạng người gì có thể chịu thán ngày trải qua oan ức như vậy, để một tiểu thiếp đè đầu.

Sai người mời nàng đến phòng khách tây.

Lung Nguyệt tiến vào phòng khách Tây thì, chỉ thấy trong sảnh có ba nữ tử, một người trong đó nàng nhìn nhìn quen mắt, ngẫm nghĩ kỹ, là "em vợ" tiệc Đoan Dương ngày ấy cáo Ngô Chính Lương ái thiếp diệt thê!

Hai người khác, cũng không thể nói là nữ tử, một cô bé chừng mười tuổi, còn có một người nhìn qua không phân cao thấp về số tuổi với bà nội Thái Hậu của mình. Lung Nguyệt suy đoán, tuổi tác lớn hẳn là phu nhân Ngô Chính Lương thôi! Ngô Chính Lương kia nhìn không đủ năm mươi tuổi, chính thê này nhìn không khỏi lớn hơn hẳn rất nhiều, chẳng lẽ là con dâu nuôi từ bé?

Thấy Lung Nguyệt đi vào, ba người đang chờ đợi đứng dậy đón dập thi lễ.

Tán gẫu vài câu, Lung Nguyệt mới biết, cô bé kia là con gái của Ngô Chính Lương và vợ cả. Mà vợ cả hán Chu thị dĩ nhiên nhỏ hơn hán tới ba tuổi, đầy mặt tang thương này đều là do vất vả mà có.

Sau khi nghe xong, Lung Nguyệt không khỏi thôn thức.

Một nữ nhân vì vị hôn phu dốc hết tất cả, cuối cùng gặp nguy hiểm vứt bỏ.

Có điều, bây giờ tốt rồi.

Ngô Chính Lương bị đầy đi sung quân mười năm, thiếp thị kia cũng đưa vào giáo phường.

Nói ra, Tri Phủ Hầu đại nhân cũng có chút ý tứ khi phán vụ án này, nghĩ đến cũng biết, một nữ nhân coi như chiếm lý, nhưng mà hòa ly với phu gia, tháng ngày cũng không dễ chịu. Vì vậy, không có để hai người hòa ly, chỉ giao Ngô phủ cho trưởng tử Chu thị kế thừa. Ngô gia hiện tại cũng coi như có chút của cải, trưởng tử từ nhỏ thấy mẫu thân chịu khổ, là đứa bé hiếu thuận, sau này Chu thị cũng khổ tận cam lai, vất vả nửa đời không phải công đã trảng.

Muốn nói lấy tuổi Lung Nguyệt không kém con của tỷ muội Chu thị nhiều lắm. Nhưng mà, hai người này rất có phước khoáng nữ tử Bắc quốc, nói trắng ra chính là thẳng tính, có gì nói đó, không kiêng kị. Chuyện ngồi lê đôi mách nói nửa ngày, đúng là để Lung Nguyệt biết một chút về hậu trạch môn đệ có máu mặt của Bắc cương.

Nói nói, kéo tới nhà Trình tham tướng.

Hóa ra, nhà mẹ đẻ của phu nhân Trình tham tướng, đã từng coi như vọng tộc Bắc cương, Triệu thị kia từ lúc còn trong khuê phòng đã là người kiêu căng tự mãn, vô cùng có mặt mũi. Sau đó gia cảnh sa sút, mới gả cho vũ phu như Trình tham tướng. Ở bên ngoài, phu thê cũng coi như tương kính như tân, nhưng Chu thị từng trong lúc vô tình nghe Ngô Chính Lương say rượu nói, Trình tham tướng yêu thích nam phong, là kẻ nam nữ thông ăn.

Nghe lời ấy, trong lòng Lung Nguyệt hơi động.

Nàng nhớ tới Bùi Nguyên Tu từng nói, vị Vương phó tướng chết sau này là người thích nam phong, mà, người cuối cùng gặp trước khi chết là một tên tiểu quan, hai người này trước đây hình như...

Tiền tỷ muội Chu thị, Lung Nguyệt sai người đi thư phòng ngoại viện truyền lời, Vương gia trở về tới báo cho mình ngay.

Ai biết, Bùi Nguyên Tu hồi phủ, biết được Lung Nguyệt tìm hán, tự mình trở về Bích Thương Viện.

Nghe Lung Nguyệt nói xong, Bùi Nguyên Tu nhủ mảy.

Mang chủ nhân Trình phủ đến, có mục đích thăm vấn qua, quả nhiên, trên dưới toàn phủ này mệnh che giấu sự thật. Bùi Nguyên Tu tức giận, nhốt Triệu thị vào đại lao.

Triệu thị này tự nhiên không phải gian tế, bằng không, trộm bỏ phòng đồ cũng không đến nỗi giết người. Theo như Lung Nguyệt xem, nàng cũng chỉ muốn bảo vệ hạnh phúc giả tạo hôn nhân của mình, bảo vệ mặt mũi của mình, nữ nhân hồ đồ không nhận rõ nặng nhẹ thôi!

Cho tới bây giờ, vụ án rốt cục lại có một chút tiến triển, mục tiêu là nam phong quán duy nhất của thành.

Ngày hôm đó, Lung Nguyệt mân mê dây bầu hồ lô do nàng trồng trong sân.

Hoán Ngọc từ bên ngoài đi vào, sắc mặt không dễ nhìn.

"Sao, ở bên ngoài bị tức?" Lung Nguyệt cười hỏi, "Vật ta muốn đã lấy lại chưa?"

"Lấy lại! Cho ngài!" Hoán Ngọc để hộp gấm cầm trong tay xuống bàn trúc dưới dây bầu, mở ra.

Lung Nguyệt từ bên trong lấy ra một khuôn hình hồ lô, trong ngoài cẩn thận tỉ mỉ, nói: "Thợ thủ công này không tệ, vẫn tính cẩn thận." Sau đó, nói: "Tỷ Bích à, cát thứ này đi, đợi đến khi kết ra hồ lô nhỏ, thì mặc khô giáp này vào cho chúng nó!"

Tỷ Bích ôm hộp gấm vào nhà, Lung Nguyệt dùng bông Địch Thụ đưa tới lau tay, ngồi trên ghế tre, cười hỏi: "Là ai trêu chọc Hoán Ngọc cô nương của chúng ta không vui? Nói ra, chủ nhân làm chủ cho người!"

Hoán Ngọc lắc đầu, sau đó nhìn Lung Nguyệt chớp chớp mắt, tức giận nói: "Bùi Tiểu tên này không phải gương tốt, dĩ nhiên đi về nam phong quán kia. Hôm kia nghe gã sai vặt ngoại viện nói chuyện phiếm, ta vốn còn không tin, hôm nay thì tận mắt thấy."

"Hán không tốt, vì sao người giận như vậy?" Lung Nguyệt loan mầu.

"Hán... Hán như vậy, sẽ bại hoại danh tiếng Vương gia, mà... Mà, nô tỳ sợ hán làm hư... Vương gia..." Giọng Hoán Ngọc dần nhỏ, trên mặt cũng mang màu hồng nhợt nhạt.

Lung Nguyệt lóe lóe con mắt, gật đầu nói: "Ừ! Người nói cũng có mấy phần đạo lý, buổi tối ta bẩm Vương gia, giáo dục hán đằng hoàng!"

Thấy Lung Nguyệt khăng định, Hoán Ngọc dường như thở phào nhẹ nhõm.

Lung Nguyệt nhìn ra trong lòng cười thầm, chắc là tiểu nữ tử này đối với Bùi Tiểu...

Buổi chiều, Bùi Nguyên Tu trở về, lúc dùng bữa ian bỗng nhiên nói: "Cửu nhi có muốn đi ra ngoài một chút?"

"Hả?" Nghe Bùi Nguyên Tu nói như thế, hẳn là sẽ không chỉ là ra khỏi cửa đi dạo đơn giản như vậy.

Bùi Nguyên Tu nói: "Cửu nhi cũng biết, mấy năm gần đây bộ tộc thảo nguyên biên cảnh Bắc cương quy thuận Đại Chiêu ta. Hàng năm bộ tộc bọn họ có thịnh hội, có thêm nửa tháng là tới. Hôm nay nhận được thiệp mời của thủ lĩnh Ba Sơn, không biết Vương phi muốn nhìn qua?"

Lung Nguyệt nghe nói sáng mắt lên. Nghĩ đến, thịnh hội thảo nguyên hẳn là tương tự hiện đại!

Thật muốn đi xem thử một chút!

Nhưng mà, nghĩ đến những này qua Bùi Nguyên Tu vẫn vì là bố phòng đồ bị trộm, vụ án hai vị Tướng quân chết bận bịu tứ phía...

Hiền lành nói: "Không thiếu nhất thời này, năm sau cũng được mà, lúc này tất nhiên Vương gia là không thoát thân được."

"Vụ án chậm rãi thu vồng, sẽ không lọt cá lớn!" Bùi Nguyên Tu nói.

"Vậy..." Lung Nguyệt nghe ra ý ngoài lời của Bùi Nguyên Tu.

"Vậy thì thế nào?" Bùi Nguyên Tu cười hỏi.

"Cái kia xin Vương gia làm chủ!" Lung Nguyệt hài lòng nở nụ cười.

Bàn giao lại mọi việc trong phủ.

Mấy ngày sau, Lung Nguyệt được Bùi Nguyên Tu ôm lên xe ngựa, đi về biên cảnh.

"Thỏ Nhì của ta có dẫn theo không?" Lung Nguyệt dựa vào trong lòng ngực Bùi Nguyên Tu, cách màn cửa sổ bằng lụa mỏng nhìn ra bên ngoài.

Thảo nguyên bao la bát ngát, trời xanh, mây trắng, còn có cô nương hát vang đuôi bầy dê.

Lung Nguyệt tựa như ngửi thấy mùi vị tự do, dù cho chịu chịu mười mấy năm giáo dục của thời đại này, nàng cũng vẫn có một trái tim nữ tính hiện đại như cũ.

"Dẫn theo!" Bùi Nguyên Tu chỉ chỉ ngoài xe, bên cạnh bảo mã ô chuy của hắn, một con tuần mã toàn thân trắng như tuyết, lông bờm dài mà nhẹ đi song song. Chính là "Thỏ Nhì" của Lung Nguyệt, ngựa hoa ngọc tuyết sư tử.

Lung Nguyệt chớp mắt phượng mấy lần, nhìn Bùi Nguyên Tu cười khế, vuốt vuốt lòng bàn tay của hắn, nói: "Chúng ta đi cưỡi ngựa được không?"

"Chỉ cho chạy chậm chậm theo ta, không thể phi nhanh!" Bùi Nguyên Tu ngưng mắt nhìn thu đồng của Lung Nguyệt bên trong, chờ nàng hứa hẹn.

Lung Nguyệt tự nhiên vội vội vãi vãi gặt đầu.

Bùi Nguyên Tu kêu đoàn xe dừng, cùng Lung Nguyệt xuống xe lên ngựa.

Thảo nguyên rộng lớn, Lung Nguyệt cười trên lưng ngựa làm sao chịu cho Bùi Nguyên Tu nắm dây cương của nàng, như lão phu nhân đi chậm tản bộ.

Khuyên can đủ đường, mới chạy đi dưới ánh mắt cực kỳ lo lắng của Bùi Nguyên Tu.

Mà Bùi Nguyên Tu thì lại rạp khuôn đi theo, trong lòng âm thầm hối hận, không nên lỗ tai như nhũn ra, nàng làm nũng một trận thì gặt đầu. Nếu rút xuống ngựa thì làm thế nào cho phải!

Bùi Nguyên Tu để lại di chứng nghiêm trọng sau lần Lung Nguyệt đi Bắc Giao.

Khi nhóm ngàn người bọn họ đến thịnh hội thì, từ rất xa đã nhìn thấy, sớm có thật nhiều lều vải năm màu dựng lên.

Có lẽ là thấy đại kỳ của Bùi Nguyên Tu, Lung Nguyệt ngồi trên xe ngựa, xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn một đám người tới đón.

Dần dần có hai người, Lung Nguyệt suy đoán, hẳn là hai vị thủ lĩnh Ba Sơn và Đức Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Thịnh hội thảo nguyên phi thường nhiệt tình, Nguyên Tu cưới ngựa Lung Nguyệt cất cao giọng hát

Người tới gần trung tâm thịnh hội thảo nguyên, Lung Nguyệt đã sớm được Bùi Nguyên Tu ôm về trong xe ngựa, thay đại trang Vương phi. Lúc này nàng đoan trang ngồi trong xe ngựa.

Chờ Bùi Nguyên Tu hàn huyên với người tới đón, hành lễ xong. Rèm xe ngựa nhoáng lên, Lung Nguyệt nghe giọng nói hùng hậu của Bùi Nguyên Tu truyền đến, “Vương phi, chúng ta đến rồi, hai vị thủ lĩnh Ba Sơn và Đức Lăng tới đón tiếp!” Sau đó, một đôi đại chường đưa vào trong xe.

Lung Nguyệt đỡ lấy tay Bùi Nguyên Tu, xuống xe ngựa. Khẽ nâng đầu, thấy cả một bộ tộc nam tử kia, lấy hai vị thủ lĩnh dẫn đầu, hình như cũng có sừng sừng trong nháy mắt.

Sau đó, mới lấy lễ tiết bộ tộc thảo nguyên hành lễ với nàng.

Lung Nguyệt mỉm cười đáp lễ, không dấu vết đánh giá hai vị thủ lĩnh này.

Thủ lĩnh Ba Sơn lớn tuổi, chừng hơn năm mươi tuổi, mà thủ lĩnh Đức Lăng trẻ trung hơn rất nhiều, nhìn qua cũng chỉ hai mươi mấy tuổi. Thân thể hai người vô cùng cao to tráng kiện, màu da hơi ngăm đen, rất có đặc điểm của nam tử vùng thảo nguyên.

Lung Nguyệt chỉ chào hỏi bọn họ, đã bị Bùi Nguyên Tu không dấu vết che phía sau, mang theo nàng đi tới lều vải sớm chuẩn bị cho bọn họ.

Buổi tối, Lung Nguyệt nhập gia tùy tục thay quần áo của dân tộc du mục, ngồi vây quanh đồng lửa, nhìn từng cô nương trẻ tuổi của bộ tộc vây quanh lửa trại vừa hát vừa nhảy.

Tình cờ các nàng sẽ nghỉ chân với trước người một vị nam tử, đưa lên một ly rượu sữa ngựa.

Bùi Nguyên Tu nghiêng người, nói cho Lung Nguyệt, như vậy chính là vị cô nương kia coi trọng tên tiểu tử này.

Lung Nguyệt hiếu kỳ, “Tiểu tử kia uống rượu của cô nương có phải biểu thị hắn cũng thích cô nương kia hay không?”

Bùi Nguyên Tu nhẹ lắc đầu, nói: “Không phải, nếu tiểu tử này có ý định, chờ giải thi đấu đấu đầu dương, hắn sẽ đưa con mồi của mình đưa cho cô nương, lúc này mới tính định thân!”

“Ừ!” Lung Nguyệt kéo dài giọng, trả lời, “Thảo nguyên thịnh hội này cũng là đại hội tương thân* sao?”

*ý giống như xem mắt.

Bùi Nguyên Tu lắc đầu lần thứ hai, “Cũng không hoàn toàn phải, việc tương thân cũng chỉ là kèm theo thôi! Bộ tộc của thảo nguyên sẽ phái ra nam tử khỏe mạnh nhất trong bộ lạc tham gia giải thi đấu, thắng mùa xuân năm sau, bộ tộc đó có quyền chọn đồng cỏ sớm màu mỡ trên thảo nguyên.”

“Thì ra là như vậy!” Lung Nguyệt bỗng nhiên tỉnh ngộ, thầm nghĩ: Biện pháp này thật khoa học, lấy thi đấu ngừng chiến!

Cẩn thận dè dưng Bùi Nguyên Tu đưa qua một cái, nhìn ly rượu trong tay của hắn, nói: “Đây là rượu sữa ngựa?”

Lung Nguyệt không uống rượu được, mọi người đều là ngàn chén không say, nàng thì một chén liền ngủ, vì vậy, bên tay nàng đặt là rượu trái cây mang đến từ vương phủ, cũng là nước trái cây lên men nhẹ.

Lúc này nhìn mọi người, bất luận nam nữ đều ngoạm miếng thịt lớn, uống chén lớn rượu, đột nhiên hiếu kỳ. Quay đầu đi, cầm bát rượu của Bùi Nguyên Tu uống một ngụm, trong vị sữa nồng đậm lộ ra vị chua thuần, mùi vị rất là mê người, Lung Nguyệt không nhịn được uống hơn nửa bát.

Bùi Nguyên Tu thấy nàng yêu thích cũng không ngăn cản.

Nhưng mà, chưa được nửa khắc đồng hồ, thì thấy sắc mặt Lung Nguyệt ửng đỏ, cái miệng nhỏ khẽ nhếch dựa vào cánh tay Bùi Nguyên Tu, mơ mơ hồ hồ.

Rượu sữa ngựa uống ngon, nhưng độ rượu rất lớn.

Bùi Nguyên Tu sừng nịch cong cong khoe miệng, ôm lấy Lung Nguyệt, trở về lều vải của bọn họ.

Cho Bùi Đại đi tìm người nấu nước đến, tự mình lau cho Lung Nguyệt.

Ai biết tiểu nữ tử này lại nháo lên, dùng cả tay chân quán quít lấy Bùi Nguyên Tu không tha, mặt say mê ly, mặt nhiễm hoa đào, miệng nhỏ anh hồng nhẹ

nhàng đóng mở, dường như một mỹ nhân ngư rời khỏi nước. Vì say rượu, cả người đều như đắm lên một tầng màu hồng nhạt, mê người đến cực điểm, Bùi Nguyên Tu vốn cũng uống rượu, cả người khô nóng, lúc này bị năng huyền ảo thay lòng đổi dạ, nhưng còn phải khô sở nhẫn nại.

Lều vải cách âm không tốt, Lung Nguyệt say rượu e rằng không có ý thức, nếu là coi là thật tùy theo tính mình...

Bùi Nguyên Tu hít sâu một cái, than nhỏ một hồi. Phàm là nam nhân, không có ý muốn sở hữu là không thể, đặc biệt đối với nữ tử mình đặt ở trong lòng như châu như bảo. Ngấm lại, giọng nói tế nhu mềm mại mà lại quyến rũ câu nhân của Cửu nhi nếu truyền vào trong tai người khác...

Bùi Nguyên Tu ai oán nhìn lều vải trên đỉnh đầu, thấp đầu dõi mắt nhìn “Lều vải” dưới thân, lần thứ hai hít một hơi thật sâu, ôm sát Lung Nguyệt quần quít lấy hân như mỹ nữ xà trong lòng, đánh một cái vào mũi nhỏ của nàng, trầm giọng nói: “Thành thật ngủ, sau này gia sẽ cẩn thận trừng trị nàng!”

Tiếc rằng Lung Nguyệt một chút cũng không nghe vào, lúc này nàng chỉ cảm thấy cả người khô nóng, mà trên người Bùi Nguyên Tu truyền đến cảm giác mát mẻ làm nàng vô cùng thư thái. Vì vậy, không ý thức dùng cả tay chân quần hân lung tung làm phiền.

Đáng thương Bùi Nguyên Tu nằm trong lều lớn, chống đỡ “Lều trại nhỏ”, mỹ nhân trong ngực, nhưng trong lòng chỉ có thể đọc thầm một chữ, viết “Nhân”, mở mắt đến bình minh.

Mấy ngày kế tiếp, Lung Nguyệt có thể nói chơi đến thật là hài lòng. Do thể tử trẻ trung nhất của thủ lĩnh Ba Sơn và thủ lĩnh Đức Lăng bồi đi dạo chung quanh, còn trải nghiệm một lần vắt sữa dê.

Thủ lĩnh Ba Sơn có bảy vị thể tử, mà Đức Lăng thủ lĩnh có hai vị. Ở trong bộ tộc, bao nhiêu thể tử cũng tượng trưng chung thân phận và của cải của nam tử, càng được người sùng kính, càng giàu có, thể tử càng nhiều, đương nhiên, cũng phải là người nuôi nổi. Theo Lung Nguyệt xem, thủ lĩnh Đức Lăng này thể tử ít, sợ là bởi vì còn trẻ, nếu là theo thời gian, đến tuổi của Ba Sơn, sợ là cũng phải sáu, bảy vị thể tử.

Lúc mấy bộ tộc lớn trên thảo nguyên tập hợp, giải thi đấu chính thức kéo ra màn che.

Đấu vật, điều dê*, cưỡi ngựa...

*xin lỗi, mình đã ráng rà soát mà cũng ko hiểu là thi cái gì

Hán tử thô lỗ mạnh mẽ của thảo nguyên giương roi ngựa lên, rong ruổi trên thảo nguyên, cô nương thảo nguyên ngay thẳng kiêu mỹ cao giọng ca xướng với tình lang của mình.

Trong lòng Lung Nguyệt khuấy động, đầy mắt hưng phấn.

“Tình Bắc Vương là anh hùng Đại Chiêu, sao không đi thi một chút?” Thủ lĩnh Ba Sơn nhìn Bùi Nguyên Tu cười nói: “Chờ chút thủ lĩnh Đức Lăng cũng phải đích thân lên sân khấu, nếu không phải ta già rồi, cũng muốn đi giành giật một hồi!”

Đây chính là dân tộc du mục, thân phận tôn ti cũng không coi trọng, chỉ tôn trọng “Anh hùng”.

“Làm sao, Tình Bắc Vương, có thể đấu với ta tái một lần không?” Thủ lĩnh Đức Lăng lên tiếng mời.

Bùi Nguyên Tu nhìn về phía Lung Nguyệt đầy mắt mong ngóng, nói: “Vậy thi thi một trận?”

“Thi đấu một trận!”

“Thi đấu một trận!”

Theo Bùi Nguyên Tu cười hỏi, thân vệ Vương gia bị thảo nguyên ngay thẳng hào hùng cảm hoá cao giọng hô to.

“Được! Vậy thi Thi đấu một trận!” Bùi Nguyên Tu cười ha ha, “Đức Lăng thủ lĩnh, mời!”

Hai người song song bước xuống khán đài, hai vị thể tử của Đức Lăng cũng theo xuống khán đài. Lung Nguyệt thấy vậy, tự nhiên cũng theo sau lưng Bùi Nguyên Tu.

Bùi Nguyên Tu mặc một bộ trang phục màu đen ám vân, chỉ bạc thêu măng xà, cười trên ô chuy, một tay nắm cương ngựa, một tay nắm roi, đứng sừng sững với Đức Lăng.

Chờ một tiếng hô thật dài, hai người phóng ngựa như mũi tên rời cung chạy vội hướng về phía bầy ngựa.

Đó là một đám ngựa hoang chưa bị thuần hóa.

Hai vị thể tử của Đức Lăng, trong đó vị tuổi trẻ hơn, ruổi ngựa chậm rãi theo Đức Lăng mà đi, đồng thời xướng lên tình ca thảo nguyên du dương.

Nam nữ trẻ tuổi trong bộ tộc lại phát ra tiếng la nhiệt tình, tự ồn ào, cũng tự cổ vũ.

Dân phong nhiệt như vậy tình cảm hoá Lung Nguyệt, nàng khẽ vuốt cằm với thể tử lớn tuổi của Đức Lăng, cũng phóng ngựa đuổi theo Bùi Nguyên Tu. Chỉ thấy thân thể mạnh mẽ của hân cười trên lưng ngựa, cánh tay mạnh mẽ vung vẩy roi ngựa, Lung Nguyệt chợt nhớ tới khúc tình ca thảo nguyên một

thời đình đám ở hiện đại, càng cũng thích làm gì thì làm xa xôi hát lên ——

“Cho ta một bầu trời xanh, một vòng mặt trời mới lên. Cho ta một mảnh cỏ xanh, kéo dài về phương xa... Tuấn mã chạy như bay giống như gió xa, vùng quê mệnh mông vô bờ theo chàng đi lang thang, tâm hải của chàng rộng rãi như đất mẹ**...”

** tạm dịch, hán việt là: Cấp ngã nhất phiến lam thiên, nhất luân sơ thăng đích thái dương. Cấp ngã nhất phiến lục thảo, miên diên hướng viễn phương... Phi tri đích tuấn mã tượng tạt phong nhất dạng, nhất vọng vô tể đích nguyên dã tùy nhĩ khứ lưu lãng, nhĩ đích tâm hải hòa đại địa nhất dạng khoan quảng..

Trên tuấn mã màu trắng thượng, một bóng người xinh đẹp màu đỏ, hòa vào trong trời xanh, cỏ xanh, tựa một bức tranh mỹ lệ. Tiếng hát vui tươi du dương vang lên, thẳng tắp che lại tiếng của vị thê tử Đức Lăng, cũng xa xôi truyền vào tất cả người đang quan sát.

Một ngàn tinh vệ của Bùi Nguyên Tu trong nháy mắt sôi trào lên, hô lên, tiếng khen hay nổ lớn.

Vị công chúa Vương phi này triệt để lật đổ bọn họ, xưa nay bọn họ cho rằng quý nữ tuyệt nhiên không giống. Bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng, công chúa tôn quý nhất Đại Chiêu Quốc có thể hào phóng như vậy, nhập gia tùy tục chống đỡ mặt mũi vì Vương gia nhà mình.

Phong tục bộ tộc thảo nguyên, nam tử trên đầu trường, nếu có nữ tử vì hán ca khuyến khích, là vinh quang vô thượng.

Mà Bùi Nguyên Tu cũng rung một cái vì tiếng ca truyền đến từ nơi xa xôi đó, trên lưng ngựa hơi nghiêng nhìn Lung Nguyệt hiểu ý nở nụ cười, trong lúc nhất thời, roi trong tay càng cũng vung vẩy mạnh mẽ...

Cuối cùng, con ngựa đầu đàn của đàn ngựa hoang kia bị Bùi Nguyên Tu vây lại, chế phục.

Trong tiếng hoan hô của một ngàn Tinh Vệ, Bùi Nguyên Tu phóng ngựa nhắm phía Lung Nguyệt, vèo một cái mang nàng từ “Thỏ Nhĩ” sang ngựa mình, trên lưng ngựa giờ nàng lên thật cao, cũng học dáng vẻ đắc thắng của người bộ tộc thảo nguyên, cao giọng gào thét.

Mà trên khuôn mặt tinh xảo của Lung Nguyệt che kín màu hồng, có hưng phấn, cũng có ngượng ngùng, nhưng đầy mắt yêu thích, cười ràn rở với Bùi Nguyên Tu.

Buổi tối, mọi người ngồi quanh lửa trại, ăn thịt, uống rượu, nói cười.

Thê tử tuổi trẻ của Đức Lăng lôi kéo Lung Nguyệt lẫn vào cô nương khiêu vũ vây quanh lửa trại.

Ca...

Múa...

Lung Nguyệt đã rất lâu không có không bị ràng buộc như vậy.

Nàng học dáng vẻ nữ nhi thảo nguyên, đập lên vũ bộ đến gần Bùi Nguyên Tu, đưa rượu sữa ngựa đến bên môi hán, cong mắt khẽ cười, lửa trại nhảy lên ánh sáng, chiếu lên người nàng đặc biệt xán lạn mỹ lệ, Bùi Nguyên Tu nhìn ngây dại. Hai đời, lần đầu tiên hán nhìn thấy Cửu nhi mỹ lệ như vậy. Hán chỉ muốn giấu nàng đi, không để cho người khác nhìn thấy.

Một khúc ca hết, các cô nương trở về vị trí cũ.

Các tiểu tử tuổi trẻ chạy lên, bọn họ cũng vừa hát vừa nhảy, cũng đưa da dê khô đến trước mặt cô nương mình vừa ý.

Lung Nguyệt ngồi trong vòng nữ tử, vẫn còn có hai tiểu tử đến trước mặt nàng, tặng da dê khô cho nàng.

Cái này khiến Bùi Nguyên Tu đen mặt trong nháy mắt.

Mà Ba son thì lại cười lớn nói: “Vương phi là cô nương tốt, rất được lòng nam tử thảo nguyên! Ha ha ha, Đại Chiêu có câu nói gọi: Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, a? Ha ha ha... Nếu ta Ba son là trẻ hai mươi tuổi, cũng phải theo đuổi đó!”

Sau khi Đức Lăng nghe xong, cũng gật đầu cười to theo.

Thịnh hội thảo nguyên sắp sửa kết thúc, ngày hôm đó, Lung Nguyệt ở trong lều nhìn Đào Châu và Dịch Thúy thu thập mọi thứ. Tây Bích say xe, mà mấy ngày đó Hoán Ngọc vừa vận đến ngày, vì vậy, Lung Nguyệt để hai người bọn họ ở lại trong phủ.

Chợt thấy Bùi Nguyên Tu vén màn đi vào.

Ngày nắng to, trên cánh tay của hán mang lên một đôi găng tay dày đặc, trên đó có một con chim.

“Chuyện này... Đây là...” Lung Nguyệt vừa thấy chim nhỏ kia, lập tức sáng mắt.

“Hải Đông Thanh!” Bùi Nguyên Tu cười đáp, “Tặng cho nàng!”

Đó là một con chim non lông tơ còn chưa đủ, cánh mỏ còn có màu vàng nhạt.

“Ta?” Nghe lời ấy, mắt Lung Nguyệt càng sáng hơn, muốn đi lên sờ một cái, lại bị đôi mắt Hải Đông Thanh nhìn chăm chú đến mức không dám tiến về phía trước. “Từ đâu đến?”

“Lão Ngô đi đào đến.” Bùi Nguyên Tu nhìn dáng dấp Lung Nguyệt vui mừng thì cười nói: “Đặc biệt đào vì nàng.”

“Ừ? Vậy hần cũng sẽ huấn luyện sao?”

Thấy Bùi Nguyên Tu gật đầu, Lung Nguyệt hài lòng, “Như vậy thì được, bằng không bị ta nuôi phế bỏ mất.” Nói đến đây, Lung Nguyệt nhớ tới con mèo Hồ Phách của nàng, bây giờ sắp thành mập quả bóng nhỏ, nhìn thấy chuột, nó bị dọa chạy trước tiên.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Nữ nhi của nãi nương tìm đến Bắc Cương – Nguyên Tu, Lung Nguyệt giả hiềm khích

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Cáo biệt trời thăm thẳm, đất mệnh mông, gió thổi thảm cỏ xanh và những đàn trâu bò trên thảo nguyên rộng lớn, Lung Nguyệt ngồi trên xe ngựa với tâm trạng vô cùng tốt, đồng thời mắt to trừng mắt nhỏ với chú chim Hải Đông Thanh vừa có được.

Bùi Nguyên Tu vỗ đầu nàng, vô cùng sùng nịch, cười nói, “Con trai của thủ lĩnh Ba Sơn là Đông Nguyệt cưới thê tử, họ mời chúng ta đến dự lễ, nàng đi không?”

“Đông Nguyệt cưới thê tử?” Lung Nguyệt tò mò, những ngày lạnh lẽo của tháng chạp không phải là khoảng thời gian khó khăn nhất của bộ tộc du mục sao? Bằng không thì họ sẽ chẳng tập kích, quấy rối biên giới Đại Chiêu, cướp lương thực, bắt bớ người khác.

Dường như Bùi Nguyên Tu nhìn ra sự nghi hoặc của nàng, hần nói, “Nương nhờ Đại Chiêu, dĩ nhiên là tháng ngày mùa đông sẽ tốt hơn rất nhiều.”

“Nào có nương nhờ Đại Chiêu? Rõ ràng là nương nhờ Vương gia!” Lung Nguyệt hí hóp.

“Gia là phò mã của Đại Chiêu!” Bùi Nguyên Tu bóp nhẹ mũi nàng.

“Phò mã lừa gạt!” Lung Nguyệt cười hần.

Bùi Nguyên Tu sờ mũi, bí mật lớn nhất đã bị nàng hiểu thấu nhưng câu trả lời của hần cũng giúp cho nàng có một cái cớ hợp lý về sự sắp đặt của mình. Có điều như vậy, hần cũng cam lòng, kéo nàng qua mà nói, “Trái hay phải đều bị lừa cả!” Ý nói rằng: Sao nàng có thể gây khó dễ cho ta được?

Xe ngựa đi chậm chậm, mất năm ngày để về tới nơi. Bùi Nguyên Tu lại dẫn Lung Nguyệt đi dạo ở biên thành*, sau đó mới trở về Tỉnh Bắc vương phủ ở biên cương.

*Đô thành sát biên giới

Xe ngựa đi thẳng vào cổng trong. Bùi Nguyên Tu đi trước, xuống xe rồi xoay người, không hề để ý đến ánh mắt của mọi người mà bế Lung Nguyệt xuống.

Hạ nhân sớm đã đứng ở bên trong, khom người vắn an.

“Vương gia, người đã trở lại...” Tiếng nói nhu nhược của nữ nhân cất lên.

Bùi Nguyên Tu nhàn mày ngay tức khắc.

Giọng nói này hết sức quen thuộc, dù sao nàng ta cũng từng sinh con cho hần ở kiếp trước. Nhưng mà không phải hần đã sắp xếp cho nàng ta và nãi nương*, nãi huynh được ở thôn trang trong kinh thành sao? Tuổi tác của nàng ta lẽ ra phải sớm gả cho người, tại sao lại chạy tới Bắc Cương?

*Bà vú

Không sai, người vừa mở miệng chính là con gái của nãi nương Bùi Nguyên Tu – Tú Nhi.

Lung Nguyệt tự mình thoát ra khỏi bàn tay to cứng ngắc của Bùi Nguyên Tu. Nàng nhìn nữ nhân kia, trông qua thì rất bình thường, nhưng hàng chân mày của nàng ta lại lộ rõ sự xấu hổ, muốn mà không dám nói.

Nàng lại nhìn Bùi Nguyên Tu, chỉ thấy sắc mặt hắn bình thường, nhưng mới vừa rồi, sự nhạy cảm lại cho nàng thấy có gì đó bất thường.

Hắn và nữ nhân có gì ràng buộc ư?

"Nha đầu trong sân kia còn không mau lui xuống?! Không có quy củ, ma ma quản sự đâu rồi?" Đào Châu cầm Hải Đông Thanh trong tay, quát lớn.

"Vương gia..." Tú Nhi không thêm đề ý tới Đào Châu, chỉ biết nhìn Bùi Nguyên Tu bằng vẻ mặt đáng thương.

"Người là người trong sân viện? Ma ma quản người là ai?" Bàu không khí trầm thấp vì câu hỏi của Lung Nguyệt.

Có hạ nhân trả lời, "Cô nương này được quản sự Bùi Tiểu giữ lại, nói nàng ta là Vương gia..." Hạ nhân do dự, cố gắng nhớ lại xem quản sự đã nói thế nào, nhưng mà ngày đó Bùi Tiểu uống rượu say, giọng nói chần chừ khiến hắn không nghe rõ lắm.

"Thế à?" Tiếng nói của Lung Nguyệt có hơi cất cao.

"Cửu Nhi!"

Thấy nàng không vui, Bùi Nguyên Tu lập tức khẩn trương. Hắn nắm lấy tay nàng, ôm ấp trong lòng bàn tay mình, nhủ mảy mò, "Bùi Tiểu đâu?"

"Thưa Vương gia, quản sự Bùi Tiểu ra ngoài làm việc, không có ở trong phủ." Ma ma quản cửa cung kính trả lời.

"Khi nào hắn về, bảo hắn lập tức tới gặp ta!"

Dặn dò xong, Bùi Nguyên Tu không nói thêm nữa, chỉ cẩn thận nắm lấy bàn tay của Lung Nguyệt, tự mình đỡ nàng lên kiệu mềm, sau đó giúp đỡ kiệu lên, cùng nàng đi tới Bích Thương viện.

Vào trong phòng rồi, không kịp rửa mặt lần thay y phục, Bùi Nguyên Tu vội đuổi hết nha đầu ra ngoài, ôm lấy Lung Nguyệt mà nói, "Lúc này, nha đầu kia là nữ nhi của nãi nương, ta đã sắp xếp cho nãi nương và huynh muội nàng ta ở thôn trang trong kinh thành, bây giờ nàng ta lại tìm tới Bắc Cung, ta thật sự không hề biết..."

Bùi Nguyên Tu nói với tốc độ dồn dập, đôi mắt lộ rõ vẻ lo âu, sợ rằng Lung Nguyệt không tin.

Như đã nói, trong một cái chớp mắt vừa rồi, hắn đã khiến trong lòng Lung Nguyệt cảm thấy kỳ quái, nhưng hiện giờ, thấy hắn như vậy, lòng nàng cũng thư thái một chút.

Nàng bước tới ngồi trên chiếc giường quý phi ở phía xa, nhủ mảy mò, nói, "Nếu đã là nữ nhi của nãi nương, Vương gia khẩn trương làm gì, sắp xếp cho nàng ta ở lại trong phủ là được rồi."

"Ta sợ nàng hiểu lầm..." Bùi Nguyên Tu ngồi lên giường nhỏ cùng nàng, buồn bã nói.

Bị Cửu Nhi ngăn cách tâm tư sẽ rất khổ sở.

"Ta tin Vương gia!" Lung Nguyệt cũng không ngẩng đầu, ngón tay ngọc hơi cong lại một chút trong lòng bàn tay Bùi Nguyên Tu.

Bùi Nguyên Tu vừa nghe liền cất tiếng cười, thấy nàng nói vậy thì cực kỳ thỏa mãn.

Chỉ là.... nên tin hay không tin...

Bản thân Lung Nguyệt cũng không biết.

Dựa vào tri giác, Lung Nguyệt cảm thấy nên tin.

Nhưng nàng đã sống trong cung hơn mười năm, không thể không nghi ngờ một chút.

Thay đổi thường phục, Lung Nguyệt nằm trên giường đọc sách. Bùi Nguyên Tu bảo Bùi Đại đưa sổ công văn chồng chất đến Hận Thiều Trai. Hắn muốn ở bên cạnh thê tử, vừa đọc công báo vừa xem công văn.

Lung Nguyệt cầm sách đọc một chút đã buồn ngủ, nàng chợt nghe tiếng Hoán Ngọc trách mắng vang lên ở bên ngoài phòng.

Ngay sau đó, chỉ nghe Tẩy Bích lên tiếng, "Quản sự Bùi Tiểu đang cầu kiến Vương gia ở bên ngoài."

"Cho hắn vào!" Bùi Nguyên Tu giương mắt, nói.

Lung Nguyệt nghe thấy thế liền đứng dậy, định tránh sang một bên, nhưng Bùi Nguyên Tu đã ngăn nàng lại. Nàng cười, nói, "Vương gia muốn bàn việc công, ta ở lại đây để tính xem khi nào quay về à?!"

"Không sao cả!"

Bùi Nguyên Tu nói xong, Bùi Tiểu đã vén màn bước vào, hành lễ với hai người.

"Chuyện của Tú Nhi là sao?" Bùi Nguyên Tu đi thẳng vào vấn đề.

Bùi Tiểu thấy gia nói mà không vui, hần liền nhìn trộm Lung Nguyệt, thấy thần sắc của Vương phi bình thường mới dám trả lời, "Ngài và Vương phi mới đi hai ngày, Tú Nhi cô nương đã tự mình tìm tới phủ, cầu xin Vương gia cứu giúp, huynh trưởng của nàng ta muốn bán nàng ta để trả nợ!"

"Nàng ta có mẫu thân, cầu ta làm gì chứ? Ngày đó đã để họ ở lại thôn trang, ngay cả khế ước bán thân ta cũng hoàn trả rồi." Bùi Nguyên Tu nhún mày.

"Tiểu nhân không biết chuyện này, nhưng nàng ta tìm tới cửa, vì nể mặt mũi của Lư ma ma nên không thể đuổi nàng ta đi, tiểu nhân mới cả gan giữ người lại." Bùi Tiểu vừa nói vừa nhìn trộm thần sắc của Lung Nguyệt. Đại cô nương tìm tới cửa, báo tên để cầu giúp đỡ, dù sao cũng là khuê nữ của nãi nương đã ở cùng mình từ nhỏ tới lớn, Đại Chiêu quốc này có không ít phú hào công tử thường hay nạp khuê nữ của nãi nương làm thiếp! Việc này sợ là bất kỳ ai cũng sẽ ngẫm lại.

Thế nhưng, Bùi Tiểu lại nhìn thấy Vương phi đứng bất động, chỉ hơi cong môi, chờ nghe câu kế tiếp, giống hệt như đang xem nhà người ta ẩm ỉ, náo nhiệt thế nào. Hần nhin không được mà thầm nghĩ: Nếu như Vương phi không quan tâm Vương gia nhà mình thì ắt hẳn lòng dạ nàng quá sâu, bất luận thế nào đi nữa, Vương gia nhà mình đã hoàn toàn bị nắm gọn trong bàn tay của tiểu công chúa – vương phi này rồi.

Nhìn xem, khuê nữ của nãi nương vừa xuất hiện, Vương gia đã đỏ mặt tía tai, chạy nhanh gấp rút để thanh minh cho bản thân mình.

"Có điều, tiểu nhân đã gửi thư cho Lư ma ma và Lư Đức rồi, chắc là vài ngày nữa sẽ có lời hồi âm." Bùi Tiểu thành thật đáp lời.

"Ừ!" Bùi Nguyên Tu hừ hừ, coi như tán thành việc làm của Bùi Tiểu. Ngay sau đó, hần liền nhìn trộm Lung Nguyệt, thấy tiểu nữ nhân chỉ cong môi nhìn mình, sắc mặt bình thường, xem ra hiểu lầm này được trừ bỏ rồi. Hần không khỏi âm thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Việc chính ta giao cho người đi làm sao rồi?" Bùi Nguyên Tu hỏi tiếp, cũng không kiêng dè Lung Nguyệt.

"Gia, tiểu nhân dành chút ít thời gian để dạo quanh Nam Phong quán, quả thật đã thăm dò ra một vài manh mối..." Bùi Tiểu cẩn thận nói.

Lung Nguyệt thấy bọn họ không tránh mình, nàng cảm thấy chẳng có hứng thú, tiếp tục cúi đầu đọc sách, chỉ có lỗ tai giương lên để nghe xem có gì thú vị.

Bấm bao xong xuôi, Bùi Tiểu lui ra ngoài.

Bùi Nguyên Tu nhìn Lung Nguyệt, nghiêm mặt nói, "Cửu Nhi, nếu ta dạo Nam Phong quán, nàng có tức giận không?"

"Vương gia lo chính sự, sao Cửu Nhi lại giận chứ?" Lung Nguyệt cười, "Chỉ là Vương gia đi chuyến này, có lẽ phải chịu bía miệng cắn nuốt*?"

*Ý nói bị người ta mượn cớ đồn đãi

Bùi Nguyên Tu cười nhạt không nói, mấy năm nay không gần nữ sắc, chỉ chờ nữ nhân của mình lớn lên, không phải là chưa từng bị người đồn đãi ở trên phố. Hần dịu giọng nói, "Cửu Nhi đề ý sao?"

"Cũng không phải là thật, đề ý làm gì?" Lung nguyệt khẽ cười.

Mấy ngày sau, trên phố nổi lên lời đồn, có người nhìn thấy Tĩnh Bắc vương cải trang tới Nam Phong quán.

Chiều hôm nọ, Bùi Nguyên Tu nồng nặc mùi rượu được Bùi Tiểu đỡ vào trong Bích Thương viện.

Lung Nguyệt cảm thấy mùi rượu quá nồng, nàng vội ra lệnh cho đám người Hoán Ngọc chuẩn bị nước ấm, nước mật ong và canh giải rượu, sau đó mới quay sang Bùi Nguyên Tu. Thấy hần để lộ sự tỉnh táo trong giây lát mà nháy mắt với mình một cái, nàng hơi ngừng lại rồi nhún mày, lớn tiếng hỏi Bùi Tiểu, "Vương gia đã đi đâu? Sao lại uống nhiều rượu đến thế?"

"Thưa... là Nam Phong quán..." Bùi Tiểu dĩ nhiên nhìn thấy cái nháy mắt riêng tư giữa Vương gia nhà mình và Vương phi, trong lòng hần nín cười nhưng khuôn miệng vẫn ập a ập ứng.

Lung Nguyệt làm ra vẻ sinh khí. Nàng còn chưa mở miệng đã nghe thấy tiếng động phát ra từ việc đặt mạnh khay trà đựng nước mật ong xuống bàn của Hoán Ngọc. Ngay sau đó, Hoán Ngọc liền véo tai của Bùi Tiểu rồi nói với Lung Nguyệt, "Chủ tử, người xem, ngày ấy nô tỳ đã nói dẫn Vương gia đi lệch đường, bây giờ đúng là ứng nghiệm!"

Kế tiếp, nàng ta dùng sức mà véo khiến Bùi Tiểu rên lên.

Hoán Ngọc nói, "Nếu như Vương phi so đo với người, chỉ sợ người không những mất mặt mà còn bị hạ thấp thân phận, vậy thì để cho kẻ nô tỳ như ta giáo huấn, dạy người một bài học ra trò! Người cũng lớn rồi mà không biết nghĩ tới việc lấy vợ sinh con, kéo dài hương khói, lại còn cố tình chạy tới nơi ô uế, không biết xấu hổ kia..." Nàng ta giáo huấn Bùi Tiểu một tràng, khiến cho Lung Nguyệt và Bùi Nguyên Tu đang giả say, nằm sấp trên giường sững sờ một phen.

Lung Nguyệt tỉnh táo lại, âm thầm cười trộm, từ từ ngồi xuống bên cạnh Bùi Nguyên Tu để xem náo nhiệt.

Bùi Nguyên Tu cũng gục yên tại chỗ, không rên một tiếng.

Chỉ khổ cho Bùi Tiểu bị Hoán Ngọc dạy dỗ thông suốt, thiếu điều muốn véo đứt tai trái của hắn. Hắn nghĩ: Sau khi vụ án này kết thúc, nhất định phải buộc Vương gia bồi thường thê tử cho ta, tẩy sạch nỗi hổ thẹn từ “chứng bệnh Nam Phong” mới được!

Bùi Nguyên Tu khẽ kéo tay áo Lung Nguyệt, nói nhỏ, “Còn phải nhờ Cửu Nhi diễn một vở kịch cùng với ta!”

Lung Nguyệt thông tuệ, nàng đợi phu quân nháy mắt liền biết ý, phát tay một cái, hất đổ chén nước mật ong xuống đất.

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại.

Hoán Ngọc và Bùi Tiểu không dám náo loạn, cúi đầu nhỏ xuống.

Chỉ thấy Lung Nguyệt vuốt ve làn váy, nói, “Ta nghĩ Nam Phong quán hẳn là một nơi khiến người ta mất hồn. Ngươi đỡ Vương gia nhà ngươi, say chỗ nào thì ngủ chỗ đó luôn đi!”

"Chủ tử..." Hoán Ngọc ngây ngốc, đây chẳng phải là muốn đuổi Vương gia ra ngoài sao?! “Chủ tử, trời tối rồi, Vương gia lại say đến mức này, hay là nên để người nghỉ tạm ở đây đi.” Hoán Ngọc nháy mắt với Lung Nguyệt, ý bảo nàng nên giữ phu quân bên người là tốt nhất, đừng đuổi ra ngoài.

Chén nước trong phòng bị đẩy ngã, ba người Tây Bích nghe động tĩnh cũng vội chạy vào, đồng thời khuyên nhủ.

"Sao hả?! Bây giờ các ngươi vào Tỉnh Bắc vương phủ, trở thành nô tài của Bùi Nguyên Tu nên không nghe lời của ta phải không?!" Lung Nguyệt sa sầm nét mặt, nhũn mày.

"Không dám, không dám!" Đám người Hoán Ngọc thấy Lung Nguyệt giận thật, vội vàng trả lời.

"Được! Ta nói gì thì làm đó đi!" Nói xong, nàng phát tay áo, bước qua cửa ngăn.

Để lại một đám người mắt to trừng mắt nhỏ ở đằng sau.

Hoán Ngọc đá một cước vào tên đầu sỏ Bùi Tiểu, “Mau đỡ Vương gia đến gian phòng phía Tây! Đợi Vương phi bớt giận rồi, chúng ta sẽ khuyên nhủ người một phen.”

Bùi Tiểu cúi đầu, khẽ gọi Bùi Nguyên Tu, "Vương gia, chỗ này ngủ không thoải mái, chúng ta đổi chỗ khác nha!" Dứt lời, hắn liền đỡ một nửa người của Nguyên Tu, sau đó cùng Hoán Ngọc qua gian phòng phía Tây.

Đêm hôm khuya khoắt, ngàn đóa hoa chìm vào giấc ngủ, vầng trăng hình bán nguyệt treo lơ lửng giữa những đám mây trời.

Có một bóng người leo qua cửa sổ được che màn sa màu đỏ để vào phòng Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt đang cực kỳ buồn ngủ, bóng người kia đã vén màn che, leo lên giường nàng.

Giọng nói trầm thấp, mạnh mẽ vang lên, mang theo một chút hung tợn, “Nha đầu hư, nàng đúng là độc ác!” Ngay sau đó, bóng người phủ xuống.

"Ừm..." Lung Nguyệt bừng tỉnh, nàng định giãy dụa thì chợt nhận ra hương vị quen thuộc của nam nhân này nên dần dần yên tĩnh trở lại.

Nhìn kỹ một hồi, nhận ra đôi mắt sáng của người đang phủ trên thân mình, nàng khẽ gọi một tiếng, “Vương gia!”

"Ừ!" Bùi Nguyên Tu cất tiếng, cúi đầu, cắn lấy cái miệng hồng nhô nhún của nàng, sau đó dời về phía chiếc cổ bạch ngọc, dán mặt vào tai nàng, rầu rĩ nói, “Gan nàng lớn thật đấy, dám để gia ngủ ở gian phía Tây hả?” Dứt lời, hắn liền cắn vào càn cổ non mịn và vành tai mượt mà của nàng.

Lung Nguyệt đẩy ngực hắn ra, dịu dàng nói, “Diễn kịch dĩ nhiên phải diễn giống thật...”

"Làm gia tức giận!" Giọng nói của Bùi Nguyên Tu trở nên vô lại, “Nàng phải khiến gia nguôi giận!”

Lung Nguyệt cười, "Người ở trong Nam Phong quán đẹp lắm..." Nói được một nửa, nàng liền bị Bùi Nguyên Tu ngậm chặt miệng, ngay cả bàn tay to thô ráp của hắn cũng không nắm yên...

Lung Nguyệt nhin không được liền la lên.

"Gia chỉ hợp với nàng!" Bùi Nguyên Tu ngẩng đầu, hung tợn nói, "Vừa nãy, nàng gọi gia là gì?"

"Vương gia..." Lung Nguyệt đáp.

"Không đúng!" Bùi Nguyên Tu cắn nàng.

"Nhận Chi?" Lung Nguyệt không chắc lắm (Nhận Chi là tên tự của Nguyên Tu)

Bùi Nguyên Tu lại cắn nài, vẫn không đứng.

...

Bị hấn cắn đi cắn lại, ép buộc một hồi, Lung Nguyệt sớm muộn cũng khó chịu, nàng cắn răng nói, “Bùi Nguyên Tu! Chàng...”

"Gọi ta như vậy, gọi lần nữa!" Bùi Nguyên Tu cất tiếng khàn khàn.

"A! Bùi Nguyên Tu..." Lung Nguyệt la lên.

"Gọi lần nữa!" Bùi Nguyên Tu dùng sức.

"Bùi Nguyên Tu... Ư ư... Bùi Nguyên Tu... Dừng tay..." Lung Nguyệt cắn răng, vầng trán nâng cao, gáy ngọc duỗi thẳng, tóc đen dài xõa ra gối, thấm ướt mồ hôi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Bùi Nguyên Tu đã biến mất. Nghỉ đến đêm hôm qua, hấn “báo thù” rồi lại cút về gian phòng phía Tây, Lung Nguyệt âm thầm chửi nằng hấn một trận, sau đó ngồi trên giường, xoa bóp cái eo.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Đồn đãi Vương gia vui vẻ ở Nam Phong quán - Đạt thành hỷ sự, Tiểu Mã lấy Trầm Mạt Nương

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Tục ngữ có nói: Việc tốt không tới cửa, chuyện xấu lan ngàn dặm.

Tĩnh Bắc vương say rượu ở Nam Phong quán, bị Vương phi – công chúa đuổi ra khỏi phòng ngủ, không tới mấy ngày mà chuyện này đã truyền khắp phố.

Có người bưng tình hiểu ra, thầm nghĩ: Đã nói không có nam nhân nào trong thiên hạ mà không dính phải thịt sống tanh hôi, biết bao nữ tử trẻ tuổi, xinh đẹp ngã vào người vẫn chẳng động lòng, hóa ra là không thích thiếu nữ tuyệt đẹp, ngược lại còn yêu Nam Phong. Thì ra lúc trước giữ cho thanh danh trong sạch, bây giờ, ngay cả quý nữ đứng đầu của Đại Chiêu quốc cũng đã cười về tay, chỉ sợ không còn đắn đo mà hiện nguyên hình, để lộ bản tính vốn có.

Lại có người nói rằng: Tiếc thay cho công chúa Thụy Mẫn xinh đẹp tuyệt trần. Nghe người ta nói, con người của nàng tựa như tiên nữ giáng trần, bây giờ lại gả cho một kẻ không hiểu phong tình của nữ nhi, duyên phận quả là không thể thoát được. Việc này so ra còn không bằng trâu ăn hoa mẫu đơn, thật sự quá tệ rồi! Có điều, nếu như đương kim thánh thượng biết bản tính của rê hiền như vậy, liệu rằng có trực tiếp hạ chỉ hòa ly* hay không? Hay là chém Tĩnh Bắc vương trong con giận dữ?

*Ly hôn

Bùi Nguyên Tu và Vương phi này sinh hiềm khích. Việc này truyền mau như vậy, sở dĩ là do Bùi Nguyên Tu tận lực làm, đồng thời cũng có công phu mồm mép của hạ nhân trong phủ.

Mà Lung Nguyệt lại chú ý đến “công phu mồm mép” của đám người đó.

Nàng ở trong Hoàng thành đã lâu, căm thù việc hạ nhân bàn tán chủ tử đến tận xương tủy. Mượn cơ hội này, nàng nhất định phải cảnh cáo người trong phủ mới được. Quy củ nghiêm ngặt về “khẩu phong”* chắc chắn phải được lập, bằng không, lỡ như một ngày nào đó, hạ nhân vô tâm vô tư bán chủ tử đi mà còn chẳng biết; đương nhiên cũng không loại trừ loại người có ý bán đứng chủ tử.

*Khẩu phong – ý chỉ lời nói bao hàm ý tứ được che giấu – lời nói mập mờ

Quy củ được lập dựa theo lệ thường trong cung, cực kỳ nghiêm ngặt, hình phạt cũng rất ngoan độc, chỉ nghe hạ nhân trong phủ vô cùng sợ hãi, nhưng họ chỉ đành tặc lưỡi không ngừng. Nói thẳng ra: Bây giờ tâm trạng của Vương phi không tốt, đừng phạm vào kéo gập rủi ro.

Để phòng tránh tai vách mạch rừng, Lung Nguyệt cũng bố trí canh phòng cẩn mật, lo sợ sẽ có kẻ trộm cái nội gián xung quanh mình. Nàng muốn câu được cá, dĩ nhiên càng phải diễn cho giống thật.

Kể từ hôm bị Lung Nguyệt “đuổi” ra, buộc phải tới gian phòng phía Tây, mấy ngày gần đây, Bùi Nguyên Tu không dám đắc tội Vương phi, cực kỳ thu mình lại, không đi tới Nam Phong quán nữa, đồng thời an phận, nghỉ tạm trong thư phòng ở bên ngoài viện, giống như bị Lung Nguyệt đuổi ra ngoài thật vậy.

Chỉ là... mỗi khi vào thời khắc nửa đêm, hẳn lại treo tường vào Bích Thương viện, “gặp riêng” Lung Nguyệt.

Bùi Nguyên Tu “mỹ kỳ danh viết”: Trăng treo cành liễu, người ước hẹn sau buổi hoàng hôn.

* Câu gốc là “美其名曰” (mỹ kỳ danh viết): xuất xứ từ tác phẩm “Đằng Dã tiên sinh” của Lỗ Tấn, đại ý khi một người đặt tên cho một vật, một việc nào đó một cái tên hay thì người ta sẽ dùng câu này để chỉ về cái việc đặt tên đó. Tùy tình huống mà nó sẽ có nghĩa tốt hay xấu.

Hắn khiến Lung Nguyệt dở khóc dở cười, cả hai là phu thê thật sự mà cứ lén lút lút.

Phu thê bọn họ hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng bốn nha hoàn lớn (trong đó có Hoán Ngọc) lại không biết chuyện. Vì vậy, mấy người đó liền giận chó đánh mèo với hai huynh đệ Bùi Đại, Bùi Tiểu.

Bùi Tiểu thì không cần phải nói, ai nấy đều nghĩ trong đầu rằng hắn là “Đầu sỏ gây chuyện”, nhưng Bùi Đại cũng bị vạ lây thành cá trong chậu, chẳng hay ho gì. Ai bảo hắn và Bùi Tiểu là song sinh làm chi, đáng về giống nhau như đúc, bị người ta giận chó đánh mèo cũng đúng.

Một ngày cuối tháng, Bùi Đại ôm sổ sách tính bạc trong tháng đến giao cho Dịch Thúy.

Từ lúc Vương phi vào cửa, Vương gia nhà hắn liền giao toàn bộ sản nghiệp trong tay và việc bếp núc cho Vương phi quản lý, cho dù là các khoản do người bên ngoài lui tới cũng được Vương phi lo liệu.

Lúc trước, Bùi Tiểu còn vừa cười vừa nói rằng Vương gia tính quái, cứ như vậy thì sau này tất nhiên không phải lo tiền thu chi, tuy rằng ngày sau chi được dùng ít bạc, Vương phi cũng sẽ trợ cấp cho gia từ mấy ấp phong* của mình. Kết quả, Vương gia nghe xong, hắn liền bị kéo tới đầu trường luyện võ để Vương gia hung hăng luyện quyền cước cho thông suốt.

*Ấp phong – vùng đất/thị trấn/huyện... của công chúa/hoàng tử được vua ban cho

Bùi Đại ôm sổ sách tính bạc vào trong Bích Thương viện, bái kiến Vương phi trước.

Lung Nguyệt nhìn hắn, mỉm cười, nói, "Bây giờ Dịch Thúy không có ở đây, người giao sổ sách cho Tây Bích trước đi! Đợi nàng ấy trở lại, thấy không có sẽ tới tìm người!"

Bùi Đại khom người, đáp, "Dạ!"

Rồi sau đó, hắn vừa chịu cái nhìn khinh bỉ của mấy nha hoàn, vừa bước qua Hận Thiếu Trai để giao sổ sách cho Tây Bích. Xong việc, Bùi Đại chào tạm biệt Vương phi rồi bước ra ngoài, tiếp tục đi làm chuyện “xấu” mà Vương gia giao cho.

Lúc đi ngang qua cổng, hắn chợt thấy một bóng dáng màu vàng nhạt đang đứng ở Nguyệt Lượng Môn (cửa Nguyệt)*, trông quen mắt lắm sao, nhìn gần một chút liền thấy rõ đó là Dịch Thúy.

*Nguyệt môn hay cửa nguyệt môn (tiếng Trung: Nguyệt Lượng môn) là một loại hình cửa đi lại đặc trưng của kiến trúc Trung Hoa và được phổ biến đến các nước xung quanh như Việt Nam, Hàn Quốc, Nhật Bản... đây là một bức tường trong khu vườn hoặc trong nhà mà có một lối đi hình tròn (giống như hình Mặt Trăng tròn) dành cho người đi bộ, phía trên bức tường này có lợp ngói, loại cửa này không có chức năng đóng mở, sử dụng chủ yếu vào mục đích trang trí.

Đây một yếu tố kiến trúc truyền thống trong khu vườn Trung Quốc. Nguyệt môn theo quan điểm của người Trung Quốc có nhiều ý nghĩa tinh thần, để nhìn ra thế giới bên ngoài và để đón các cơ hội tương lai. Cửa này kết hợp với các mảnh ngói trên cổng và trên hình dạng của cửa đại diện cho hình Mặt Trăng cùng với những lá bùa (thường màu đỏ có ghi chữ tàu) dán trên cửa. Vườn cây theo kiểu Trung Quốc thường được sử dụng như khung cảnh làm nền cho cửa nguyệt môn. Mục đích của nguyệt môn là để phục vụ như một lối vào khu vườn của tầng lớp thượng lưu giàu có ở Trung Quốc nhằm tăng vẻ thường lãm của khu vườn cũng như nội thất trong nhà. Loại cửa này ban đầu chỉ được tìm thấy trong khu vườn của giới quý tộc giàu có Trung Quốc.*

Lúc này, Dịch Thúy đang cười nói ríu rít với một nam tử trẻ tuổi. Nàng giao gói đồ cho nam tử, nam tử đáp lại bằng một nụ cười, vừa nhìn đã biết quan hệ giữa hai người không hề bình thường.

Bùi Đại nhủ mảy. Có điều, hắn nghĩ nàng đã bẩm báo với Vương phi rồi mới ra ngoài, cho dù quan hệ giữa nàng và nam tử kia là như thế nào thì ở đây cũng quá rõ ràng, quang minh chính đại. Vì vậy, hắn quay đầu đi, làm như chưa từng nhìn thấy, vòng qua một đường khác, nhưng trong lòng lại có một nỗi khó chịu không thể nói nên lời.

Rốt cuộc, Bùi Đại vẫn không nhận được mà âm thầm hỏi thăm một chút, vậy mà chẳng có mấy ai biết quan hệ giữa Dịch Thúy và nam tử trẻ tuổi kia là như thế nào, chỉ biết mỗi tháng, hai người họ sẽ đứng ở chỗ đấy để chuyển đồ qua lại một hai lần, nhưng người ta lại biết nam tử kia là người hầu bên cạnh Vương phi, thậm chí còn giống như một thủ lĩnh nhỏ.

Hỏi thăm xong rồi, Bùi Đại cũng không biết vì sao tâm trạng của mình lại nặng nề thêm vài phần.

Vương gia này sinh hiềm khích với Vương phi, mỗi ngày đều phải ngủ trong thư phòng ở phía ngoài viện, những lời này dĩ nhiên truyền tới tai khuê nữ của

nãi nương – Lư Tú Nhi.

Bùi Nguyên Tu sớm đã hoàn trả khế ước bán thân của nàng ta, đồng thời bảo nha môn xóa tên trong nô tịch, người trong vương phủ dĩ nhiên sẽ không còn xem nàng ta là hạ nhân nữa. Nhiều hạ nhân không biết chuyện còn tưởng rằng nàng ta là thân thích, tìm đến Vương gia để có chỗ nương tựa.

Lư Tú Nhi sốt ruột vô cùng. Nàng ta vốn là vụng trộm chạy đến. Huynh trưởng định ra hôn sự cho nàng ta với con trai độc nhất của nhà bên cạnh trong thôn trang. Mặc dù nhà đối phương không đại phú đại quý nhưng cũng được coi là giàu có, nhiều mẫu ruộng màu mỡ, có cả tá điền, con trai người ta cũng rất thành thật. Đối với một nha đầu được phủ thế gia thả ra ngoài cũng coi như có kết cục tốt, nhưng nàng ta lại không quên được Vương gia. Nghe nói hôn sự đã được định ngày, sinh lễ đã nhận, nàng ta liền nhịn không được mà bỏ chạy.

Phải nói rằng lá gan của Lư Tú Nhi cũng đủ lớn, đi ngàn dặm xa xôi mà chẳng sợ gặp điều ngoài ý muốn. Chẳng qua là số mệnh của nàng ta tốt, tình cờ gặp gỡ một vị cô nương muốn tới phương Bắc để thăm người thân ở phủ Tướng quân, thấy nàng ta đáng thương liền cho theo cùng. Cứ như thế, Lư Tú Nhi bình an tới thẳng Bắc Cung.

Đã đến được mấy ngày, hôm ấy, nàng ta gặp được Vương gia và Vương phi đi xa, vừa mới về phủ. Sau đó, đợi mãi mấy ngày ở trong viện mà nàng ta chẳng thấy động tĩnh nào.

Áo cơm, bạc tiền không thiếu, duy chỉ có một điều chính là Vương phi chưa từng nói muốn gặp nàng ta một lần. Tuy nhiên, Lư Tú Nhi cũng biết thân biết phận, Vương phi cao cao tại thượng như vậy, đâu phải là người mà nàng ta muốn gặp tùy tiện là được.

Đã nhiều ngày qua, nghe nói Vương gia phải chạy tới thư phòng ở ngoài viện, trong lòng Lư Tú Nhi rất vui vẻ, nàng ta thầm nghĩ: Đây chính là cơ hội của mình.

Thấy mặt trời đã lặn về phía Tây, ánh sáng mờ mờ dần biến mất, nàng ta liền nhấc nhẹ gót sen, chạy vội tới để hỏi thăm nhà bếp, mượn lò từ một nữ đầu bếp.

Chủ tử trong vương phủ chỉ có Vương gia và Vương phi, không giống như những phủ khác có đầy những kẻ ngấm ngầm, xấu xa, thị phi. Vì thế, nữ đầu bếp cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng có lẽ thân thích của Vương gia ăn đồ ăn ở đây không quen, muốn tự mình làm ăn cho ngon miệng.

Lư Tú Nhi dựa vào hình ảnh trong ký ức để làm vài món mà Bùi Nguyên Tu thích ăn. Xong xuôi đâu đó, nàng ta trở về phòng, sửa soạn một phen, xoay trái xoay phải trước chiếc gương đồng hình hoa củ ấu* cho đến khi hài lòng rồi mới cầm hộp đựng thức ăn ra ngoài, bước về phía thư phòng bên ngoài viện.

*Hình minh họa có ở bài sau

Nàng ta cũng không ngờ bản thân mình còn chưa tới gần cửa viện đã bị thị vệ tuần tra cản lại.

Lúc ở trong kinh thành đã từng xảy ra chuyện Trần Liên Bích lén đột nhập vào thư phòng của Vương gia. Hiện giờ, tất cả binh sĩ đều để ý đến từng chi tiết. Bọn họ cẩn thận ghi nhớ dáng vẻ của bốn đại nha hoàn bên cạnh Vương phi. Ngoại trừ Vương phi và bốn cô nương đó, cho dù là một con mèo cái cũng không được phép bước vào thư phòng.

Lư Tú Nhi “bị cho ăn chè bẻ môn”*. Về mặt nàng ta uất ức, sau khi trở về viện của mình còn cầm kéo cắt nát chiếc khăn cho hủi giặt.

*Từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách “ăn chè bẻ môn”

Sang giờ Tý, Bùi Nguyên Tu lại vụng trộm treo tường, leo qua cửa sổ, lặn lên giường Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt chưa đi vào giấc ngủ. Lúc này, hai mắt nàng đang mở to, đợi hấn.

Bùi Nguyên Tu vừa gặp nàng liền cười “ha ha”, sau đó bỏ nhào lên giường.

Lung Nguyệt trốn tránh, nói, "Vương Gia, chúng ta trò chuyện với nhau đi."

"Được, Cừ Nhi cứ nói, ta nghe..."

Ngay sau đó, vành tai của Lung Nguyệt liền bị hấn cắn một cái.

Lung Nguyệt ảm ức, quyết định làm một nữ nhân đánh đá. Nàng nâng mặt hấn lên, dùng ngón tay ngọc nhéo lỗ tai hấn, đôi mắt đẹp của nàng hiện lên trong đôi mắt sáng rõ, tinh anh của hấn. Nàng nói nhỏ, “Vương gia, chuyện xảy ra hôm đó hình như có hơi không ổn thì phải? Ngài không cần thanh danh chi để cầu con cá lớn, nhưng ngài chắc chắn là cá sẽ cắn câu chứ?”

Bùi Nguyên Tu nhìn đôi mắt như nước hồ thu của Lung Nguyệt, nở nụ cười đầy tự tin, nói, “Nếu như kẻ địch chạy tới bỏ phòng* của ta, hấn nhất định sẽ mắc câu!”

*Nơi được bố trí canh phòng cẩn mật

Lung Nguyệt chớp mắt một cái, nàng quả thực không hiểu.

Bùi Nguyên Tu giải thích nỗi nghi ngờ trong lòng nàng, “Bọn họ đã trộm hai bức tranh từ bố phòng, nhưng hai bức ấy lại khác hoàn toàn với hai bức ở viện ngoài. Ngắm lại cho kỹ, hai bức tranh đó đều là giả, đồ thật tất nhiên ở trong tay chúng ta...”

"Nhưng mà... ngài đưa tôi cửa như vậy, có phải là quá rõ ràng rồi không?" Lung Nguyệt hỏi, “Chỗ hai vị tướng quân đã chết và cả chứng bệnh Nam Phong của ngài...”

Bùi Nguyên Tu lắc đầu, "Gia đã giấu diếm cái chết của hai vị tướng quân với người nhà họ. Trừ Bùi Đại, Bùi Tiểu, không ai biết hai người ấy đã bị hại bằng cách nào, ngay cả đồ trong bố phòng, không một ai biết chúng đã bị đánh tráo.”

"Vậy còn việc giam giữ Tham tướng phu nhân?" Lung Nguyệt coi như đã hiểu ra đôi chút.

"Người ngoài chỉ cho là gia đang giận chó đánh mèo." Bùi Nguyên Tu nở nụ cười thâm thúy...

Qua mấy ngày sau, án tử vẫn không tiến triển chút nào nhưng sắc mặt của Tiểu Mã tiên sinh lại tràn đầy vui mừng, hẳn ta cảm tạ Bùi Nguyên Tu.

Quả nhiên đúng như lời Lung Nguyệt đã nói, Trầm Mạt Nương đồng ý hôn sự này.

Bùi Nguyên Tu nghe xong chỉ hừ, “Coi như biết điều!"

Tiểu Mã tiên sinh lo lắng. Chỉ cần Trầm Mạt Nương chịu gả cho hắn ta thì cái gì cũng tốt!

Tân nương tử rốt cuộc cũng chịu xuất giá, Lung Nguyệt liền gọi một ma ma quản sự trong phủ tới đó thu xếp. Với thân phận tôn quý, nàng tất nhiên không đòi nào đến quán.

Tiểu Mã tiên sinh là phụ tá đắc lực nhất của Bùi Nguyên Tu. Tuy Lung Nguyệt không vui vì chuyện của Trầm Mạt Nương, nhưng nàng cũng phải giúp phu quân làm nên chuyện.

Lung Nguyệt nể mặt mới mang mấy rương châu báu, trang sức ra, chọn mấy bộ đã lâu không dùng rồi hỏi Hoán Ngọc, “Thường bộ kia cho nàng ta được không?”

Hoán Ngọc cười nói, "Bộ kia cũng không đẹp!"

"Vậy à?" Lung Nguyệt nhìn kỹ nàng ta.

Chỉ thấy Dịch Thúy cũng cười theo, nói, “Sao chủ tử hồ đồ thế? Trang sức hồi môn của người đều được ngự chế*.”

*Vua sai người làm ra

"Phải đó, người mà thưởng cho Trầm Mạt Nương là hại nàng ta đó, ánh sáng chói mắt của nó đủ để biến hôn sự thành tang ma đấy!" Tây Bích cũng cười.

"Nô tỳ có ý thế này, hay là người đến tiệm vàng, làm cho nàng ta hai bộ sao cho hợp với thân phận!" Đào Châu ra chủ ý.

Lung Nguyệt nghe xong liền bưng tỉnh. Hóa ra khi nàng ở trong cung, tuy được thưởng trang sức dành cho quý nữ nhưng những thứ đó cũng được làm ra sao cho hợp với thân phận của nàng. Bây giờ, xem lại mấy rương trang sức, cho dù có là ngự chế hay không, chỉ tính kiểu dáng thôi thì cũng chẳng phải thứ mà một nữ nhân cải trang giả bình thường như Trầm Mạt Nương có thể dùng.

Vì vậy, nàng mở hộp phi thủy ra, chọn mấy khối rồi nói với Dịch Thúy, “Người cầm thứ này, kèm theo một ít vàng, làm cho nàng ta hai bộ trang sức vừa người đi!”

Dịch Thúy vâng lệnh, chợt thấy Lung Nguyệt chưa dọn đồ mà đã đứng dậy, tìm kiếm trong những chiếc rương lẫn hộp còn lại, sau đó mới nói, “Mấy người các người đến đây nhìn xem, có thích mấy viên đá này không, hồng, lục, lam? Ta sẽ giữ lại, sau này cho các người làm trang sức hồi môn.”

Lời nàng vừa dứt, bốn đại nha hoàn đều đỏ bừng mặt, trở nên ngượng ngùng.

Lung Nguyệt cười nói, "Ngượng chín cả mặt cơ à? Các người còn có người lớn hơn ta vài tuổi, tới lúc phải tìm phu quân rồi.”

Bốn người đồng thanh, "Nô tỳ không gả, nô tỳ chỉ muốn ở cùng chủ tử cả đời!"

"Nói bậy!" Lung Nguyệt trừng mắt, sau đó mỉm cười, nói, "Tuy gả cho người khác, nhưng các người có thể làm ma ma quản sự ở bên cạnh ta! Do đó, nếu các người coi trọng ai thì phải nói cho ta biết, hiểu chưa?"

Khuôn mặt của bốn nha đầu lại đỏ lên.

Lung Nguyệt thờ dài. Nàng nhớ tới Anh Lạc cô cô, vốn dĩ bà đã được định ra hôn sự, phu quân tương lai chính là thị vệ bên cạnh phụ thân Hoàng đế khi ông còn là Thái tử, chỉ cần đợi đến ngày hai mươi tuổi, bà được ra cung là thành chuyện tốt rồi. Nào ngờ tiên hoàng băng hà, Khang vương đoạt đích, hôn phu của bà chết trong loạn quân. Anh Lạc cô cô là người chung tình mãnh liệt, trong lúc nhất thời đã lược bỏ tên mình, không bao giờ chịu xuất giá nữa.

Lung Nguyệt có thể xem như được Anh Lạc cô cô bế bồng từ nhỏ, cô cô coi nàng như con ruột do mình sinh ra, nàng cũng xem cô cô là một nửa mẫu thân, tất nhiên muốn phụng dưỡng bà lúc về già, nhưng trong lòng cũng âm thầm cảm thán cuộc đời cô tịch của bà.

Phòng tân hôn của Tiểu Mã tiên sinh và Trầm Mạt Nương nằm ở sân sau của phủ Tĩnh Bắc vương. Đó là căn phòng mà Bùi Nguyên Tu chuẩn bị cho các tiên sinh phụ tá mình, mỗi người một viện nhỏ. Lúc trước, Lưu Hải và Mạnh Thạch Đầu thay Vương gia căn hoa đào nên cũng có một ngôi nhà an ổn ở đây. Chỉ là bây giờ, cuộc sống của Mạnh Thạch Đầu rất náo nhiệt, còn Lưu Hải thì vô cùng âm đạm, cô tịch.

Thê tử của Mạnh Thạch Đầu – Giang thị và sư tử Hà Đông của Lục tiên sinh phụ tá đều có lòng nhiệt tình. Nghe nói Tiểu Mã tiên sinh rốt cuộc cũng cưới thê tử, bọn họ liền giúp hắn thu xếp trong ngoài, sửa soạn cả viện ngay ngắn chỉnh tề, lại nghe theo Lung Nguyệt mà bỏ đi một số lượng lớn hoa cỏ, nhưng nhìn qua vẫn có vài phần thích thú.

Rốt cuộc thì Tiểu Mã tiên sinh cũng đưa được người trong lòng về nhà.

Trong tiệc rượu, Bùi Tiểu nhìn chăm chú vào tân lang Tiểu Mã đang mặc cát phục đỏ thẫm, vẻ mặt không giấu được niềm vui sướng, khoe miệng cười tươi, hạnh phúc đến tận mang tai mà không kiềm được lòng hâm mộ. Hắn cân nhắc một chút, đợi khi án tử kết thúc, nhất định phải đi tìm Vương gia để đòi thê tử. Vừa nghĩ, trong đầu hắn vừa hiện ra hình ảnh một nha đầu nhanh nhẹn mềm mại.

Quay đầu lại, hắn chợt phát hiện huynh trưởng nhà mình không thêm mở miệng nói câu nào, chỉ uống rượu buồn bã, dường như đang có tâm sự. Hắn định hỏi một câu, Tiểu Mã tiên sinh đã uống tới mức đi cũng vấp, bước tới chỗ hai huynh đệ hắn để kính rượu.

Bùi Tiểu nâng ly rượu, cười nói, “Tiểu Mã tiên sinh rốt cuộc cầu được ‘ngươi’ được ‘ngươi’. Khả khả, chúc mừng chúc mừng!”

Mọi người cũng ồn ào theo, nói, “Rốt cuộc cũng cầu được mỹ nhân, Tiểu Mã tiên sinh, ha ha ha ha ha...”

Người đến chúc mừng đều là người làm việc cùng ở dưới trướng Vương gia, có tiên sinh phụ tá, Mạnh Thạch Đầu, nam nhân Thẩm Tam ngay thẳng.

Bọn họ bắt Tiểu Mã liên tục rót rượu, buộc hắn uống đến khi không còn biết bây giờ hay ngày mai, Lục phu nhân Hà Đông mới rống lên. Đám người chợt nhớ ra, bọn họ chúc rượu quá nhiều, sợ là đêm nay Tiểu Mã tiên sinh khó mà động phòng.

Ngày hôm sau, đôi phu thê mới cưới thức dậy, rửa mặt chải đầu rồi đến Tĩnh Bắc vương phủ để bái tạ Vương gia, Vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Kể gian sa lưới khó hỏi khẩu cung, Lung Nguyệt hiến kế giải sầu cho phu quân

Trên đường về Tĩnh Bắc Vương Phủ, Tiểu Mã hết sức cẩn thận, mà sắc mặt Trầm Mạt Nương thì không được tốt. Có điều, điều này cũng có thể thông cảm được, Bất kì tân nương từ nào, trong ngày đại hỉ, lễ ra nên động phòng hoa chúc, lại phải hầu hạ con ma men một đêm, thì sắc mặt cũng đẹp để không được.

Tiến vào phòng khách tây Vương phủ, Trầm Mạt Nương cũng biết nặng nhẹ, trên mặt treo lên nụ cười.

Bùi Nguyên Tu vốn là không phải người nói nhiều, mà Lung Nguyệt thì lại bởi vì chuyện trước đây, tuy nói là chuyện hiểu lầm, nhưng nàng cũng chẳng biết vì sao, làm sao cũng không yêu thích nổi Trầm Mạt Nương này. Vì vậy, thường cho hai người một đôi ngọc bội hoa sen uyên ương, Lung Nguyệt lại ban cho Trầm Mạt Nương một bộ điều sợi vàng nạm thúy, rồi cho bọn họ rời khỏi.

Lúc rời đi, Trầm Mạt Nương không dấu vết đánh giá người trên chủ tọa, quả là giống như tiên nữ...

Tháng ngày cứ trôi, gần tám tháng, trong Bích Thương Viện có thêm một giá ung, Hải Đông Thanh lông trắng đốm đen đã rút lông tơ đi, như một thú vể nhỏ mở to đôi mắt đen lấp lánh có thần, nhìn đồng ngó tây.

Lung Nguyệt cảm thịt dê tươi, cắt thành khối thịt không lớn không nhỏ, ném cho nó, khẽ gọi nói: "Uych, đến ăn thịt!"

Nghe thấy danh tự này, Đào Châu không nhịn được kéo kéo khoe miệng. Đối với khả năng chủ tử nhà mình đặt tên thực không dám khen tặng, trước đây ngọc tuyết sư tử khỏe mạnh gọi "Ông già thỏ" thì cũng thôi, khi đó tuổi còn nhỏ, nhưng hôm nay, một thần khí thật tốt, Hải Đông Thanh uy vũ, dĩ nhiên gọi là "Uych". Hơn nữa, y theo điệu bộ chủ nhân nàng, không chừng nuôi ung cũng như nuôi chó, Đào Châu liếc nhìn giường ngà voi, nàng thấy hơi đau răng.

Lại nhìn uych, còn cực hợp tác bay lên đến chỗ Lung Nguyệt tung khối thịt. Ăn xong còn vây quanh nàng kêu hai tiếng.

Nhìn dáng vẻ uyech hết sức phối hợp cũng coi mình là chó con, Đào Châu từ bỏ ý nghĩ bảo chủ nhân xem uyech là chim ưng, thầm nói: Đây chính là Chu Du đánh Hoàng Cái mã.

Chỉ là chẳng biết vì sao, uyech vốn còn chó con xoay quanh giữa trời chờ đợi Lung Nguyệt đột nhiên yên tĩnh lại, sau đó bay đi một hướng.

Lung Nguyệt mau chóng lấy sáo ưng, thổi lên, gọi nó quay về. Sau đó dặn dò Đào Châu, "Người đi xem xem, ngoài Tiễn viện xảy ra chuyện gì?"

Lỗ tai Hải Đông Thanh rất thính, lại còn bay giữa không trung, chắc nhìn thấy cái gì rồi. Lung Nguyệt thấy hướng nó muốn đi giống như ngoại viện, nên cho Đào Châu đi hỏi thăm.

Không bao lâu sau, Đào Châu đã quay về, nói: "Chủ nhân, là Vương gia bắt giữ một tên thích khách."

"Hả?"

Lung Nguyệt nhíu mày, những ngày qua giả bộ không hòa thuận với Bùi Nguyên Tu, để càng chân thực nên đã lâu nàng chưa đặt chân tới thư phòng ngoại viện. Đêm hôm qua, lúc Bùi Nguyên Tu trộm hương xông leo tường trở về, đã nói với mình, vụ án sắp có kết quả. Sau đó còn cảm thán không biết lần bò song cửa sổ tiếp theo sẽ là lúc nào, đáng đáp hấn có vẻ như nghiến rồi.

Lung Nguyệt tức giận đến nhéo thịt bên eo hấn, nói: "Nếu Vương gia yêu thích, mỗi ngày đều có thể!"

Không nghĩ tới, hôm nay đã có động tĩnh?

Trong lòng Lung Nguyệt hiếu kỳ, rồi lại sợ làm hỏng mưu kế Bùi Nguyên Tu bày bố hồi lâu, chỉ có thể nhẫn nhịn chờ ban đêm Bùi Nguyên Tu bò song cửa sổ đi vào lại cẩn thận hỏi lại.

Không ngờ, vừa qua giờ Thân, Bùi Nguyên Tu đã khoan thai tàn bộ về.

Lung Nguyệt nhìn hấn chớp chớp mắt to, hấn đây là lại tìm mình phối hợp diễn kịch hả? Trong lúc hoảng thần, bị Bùi Nguyên Tu kéo vào ngăn cửa, một cái đã áp người lên ghế quý phi, nói: "Cuối cùng không cần lên lên lút lút nữa!"

"Không biết là ai, đêm qua còn cảm thán nữa!" Lung Nguyệt liếc hấn, sau đó hỏi: "Vụ án chấm dứt rồi?"

"Xong rồi, giam giữ bốn người." Bùi Nguyên Tu ngồi dậy, nắm ngón trỏ Lung Nguyệt khẽ cắn.

Khỏe mắt Lung Nguyệt co rút, cứu vớt ngón tay của mình, thầm nói: khi nào thì kẻ này có tật xấu này vậy, mỗi ngày không để lại hai dấu răng trên người mình thì chưa xong.

Thôi thôi, căn cứ nguyên tắc không chịu thiệt, kéo bàn tay của hấn cắn xuống một cái.

Lại thấy Bùi Nguyên Tu cười nói: "Bần! Đợi ta rửa sạch lại cho nàng cắn!"

Người đã bắt được, chỉ còn việc tra hỏi xem ai là người giết đây.

Nhưng phạm nhân này đại khái là tử sĩ, miệng ngậm rất chặt, mặc cho dụ dỗ cũng được, cực hình cũng xong, cứ không nói ra.

Bùi Tiểu cúi đầu ủ rũ đứng trước mặt Bùi Nguyên Tu, chuẩn bị chịu mắng.

Sáng sớm hôm nay, một phạm nhân bị tra tấn quá nặng chết rồi.

Nhưng vào lúc này, Lung Nguyệt vén màn trúc đi vào.

Bùi Nguyên Tu nhanh chóng xua tay, để Bùi Tiểu cảm nói, chuyện dụng hình, thẩm vấn phạm nhân với một cô gái như nàng quá mức máu tanh. Bùi Nguyên Tu không muốn để cho nàng biết, lo làm nàng sợ, cũng khiến nàng cảm thấy mình quá mức tàn nhẫn, hung ác.

"Ta đến không phải lúc sao?" Lung Nguyệt cười hỏi.

"Lúc nào cũng đúng cả!" Bùi Nguyên Tu chăm chú đáp.

Trong lòng Bùi Tiểu cũng nói: Quá là thời điểm luôn, tới chậm chút xíu nữa thì chắc mình lại bị mình Vương gia ném vào trong quân thao luyện rồi.

"Ta dặn nhà bếp làm chút điểm tâm, để bọn Hoán Ngọc đặt bên ngoài, nếu người đi ra ngoài chậm sẽ không còn." Lung Nguyệt nói với Bùi Tiểu.

"Ai! Ai! Tiểu nhân nhỏ bé tạ vương phi!" Dứt lời, cũng không đợi Bùi Nguyên Tu lên tiếng, Bùi Tiểu lướt người chạy ra ngoài. Bây giờ hấn rất rõ ràng, Vương phi đã thu phục gia nhà hấn sít sao.

Ra cửa thư phòng, Bùi Tiểu thấy Trầm Tam Nhi và mấy thân vệ Vương gia đều có mặt, lúc này đang ôm hộp thức ăn chia điểm tâm.

Cách đó không xa là lão Ngô không biết bởi vì chuyện gì lại tranh luận với nha đầu Đào Châu.

Lưu Hải thì đang vuốt mũi, cười khỏ nhìn Tây Bích như con chuột tránh mèo mà trốn sau lưng Dịch Thúy.

Bùi Tiểu vui cười hơn hờ chen đến bên cạnh Hoán Ngọc nói: "Hoán Ngọc cô nương, bây giờ chân tướng rõ ràng rồi nhé, nàng nhưng oan uổng ta nữa."

Hoán Ngọc nhìn hẩn một chút, cúi đầu xuống, hơi lúng túng hắng giọng một cái, nhưng không nói lời nào, nhét một đĩa điểm tâm vào trong lòng Bùi Tiểu, rồi đi đến cạnh cửa chờ chủ nhân mình.

Bùi Tiểu nâng đĩa tìm ghế đá, ngồi nhìn Mạnh Thạch Đầu và Trầm Tam Nhi cướp điểm tâm.

Trong thư phòng, Lung Nguyệt chậm rãi ngồi bên người Bùi Nguyên Tu, cười cười nói chuyện phiếm với Bùi Nguyên Tu.

Giống như vô ý kéo tới Hải Đông Thanh.

"Vương gia, Hải Đông Thanh kia, Ngô Hùng là làm sao dạy nó nghe lời như vậy?" Ngô Hùng là tên cúng cơm của thân vệ lão Ngô của Bùi Nguyên Tu.

"Có một từ là "Ngao ung", Cửu nhi có từng nghe qua chứ? Không cho nó ngủ, thì dù sức sinh ngộ nghịch cỡ nào cũng thành ngoan ngoãn..." Bùi Nguyên Tu cười trả lời cho nàng, chợt im lặng, nhìn Lung Nguyệt chăm chú trong chốc lát, hỏi: "Vừa nãy Bùi Tiểu nói, nàng nghe thấy rồi?"

Lung Nguyệt cười gật đầu. Vừa mới với cửa thư phòng, nàng nghe xong rõ rõ ràng ràng. Đối với ở hiện đại Lung Nguyệt đã bị "thập đại cực hình Mãn Thanh" gột rửa rồi, những hình phạt Bùi Tiểu nói tới còn ở bên trong phạm vi nàng có thể tiếp nhận.

Nhưng mà, nhìn sắc mặt Bùi Nguyên Tu lúc này, dường như chỉ lo mình xem hẩn là kẻ bại hoại tội ác tày trời. Vì vậy, kéo bàn tay của hẩn, vừa xoa ngón tay của hẩn, vừa nói: "Vương gia làm việc tự có đạo lý của Vương gia."

"Cửu nhi không chê ta? Ta không..."

Lời Bùi Nguyên Tu nói chưa hết, đã bị ngón tay thon dài của Lung Nguyệt che miệng, nhẹ giọng trả lời: "Không ngờ."

Đôi lần thủy thu rơi vào mắt Bùi Nguyên Tu. Rạng rỡ long lánh điểm chút ánh nước, dường như ủng hộ và tin tưởng không nói thành lời.

Bùi Nguyên Tu nhất thời yên lòng, bây giờ hẩn thật sự cũng không chịu nổi Cửu nhi căm ghét, dù cho một chút không thích, cũng sẽ khiến hẩn bất an, lo sợ nàng sẽ rời xa mình.

"Cửu nhi cho rằng có thể dùng biện pháp ngao ung?"

Lung Nguyệt gật đầu, nàng nhớ tới ở hiện đại đã từng xem qua một bộ tiểu thuyết liên quan tới việc quân Mỹ tra tấn, ấn tượng sâu sắc rằng trong đó đã từng đề cập tới, một người có thể bảy mươi hai giờ không ăn, nhưng chịu không nổi bảy mươi hai giờ không ngủ, đó là một loại đồng thời hủy hoại tinh thần và thân thể. Hơn nữa, con người trong lúc tinh thần hết sức mệt mỏi, tính cách sẽ hạ thấp, thường thường mất đi sự không chế ý thức.

Có điều, những việc này quá mức thâm ảo đối với cổ nhân, Lung Nguyệt chỉ khẽ cười nói: "Ta cũng không biết có được dùng hay không, nếu cực hình cũng vô dụng, không bằng chỉ có thể thử khi tuyệt vọng một lần thôi!"

"Được! Vậy thì nghe Cửu nhi, thử một lần!" Bùi Nguyên Tu cung chiêu nở nụ cười, gọi Bùi Tiểu đi vào. Giao cho hẩn không nên tra tấn ba tù phạm sống sót nữa, trước tiên nuôi dưỡng đi, chờ thương tích tốt rồi tra hỏi tiếp.

Bùi Tiểu lĩnh mệnh đi xuống, trong lòng suy đoán, nhất định là Vương phi mềm lòng cầu xin.

Buổi chiều, Bùi Nguyên Tu về Bích Thương Viện dùng bữa tối với Lung Nguyệt, đã thấy trên bàn dài trong phòng xếp đặt một chiếc đèn cung đình bằng Lưu Ly Cung, mà Lung Nguyệt đang cầm nâng gương lưu ly cao bằng nửa người mình, quay về đèn lồng lúc ẩn lúc hiện, bỗng nhiên, cảm thấy một vết sáng bắn lại mình, đâm vào mắt vô cùng đau đớn.

"Ai nha!" Lung Nguyệt thấy lắc trúng Bùi Nguyên Tu, vội vàng thả tấm gương xuống, nói: "Vương gia nhắm mắt lại, đừng có mở!"

Sau đó lại dặn dò Hoán Ngọc đi tìm thuốc mỡ Trân Châu minh mục, cẩn thận bôi lên cho Bùi Nguyên Tu.

Bùi Nguyên Tu nhắm mắt dựa vào giường nhỏ, cầm lấy bàn tay mềm mại của Lung Nguyệt, hỏi: "Nàng đây là đang làm gì?"

"Giúp Vương gia tạo ra cực hình chứ gì nữa!" Lung Nguyệt cười đáp.

"Dùng tấm gương lắc vào mắt người ta là cực hình của Cửu nhi?" Bùi Nguyên Tu dờ khóc dờ cười, chỉ cảm thấy Cửu nhi quá mức thiện lương, không chịu nổi mẩu tanh.

"Cực hình này không ảnh hưởng da thịt bên ngoài mà!" Lung Nguyệt gãi Bùi Nguyên Tu lòng bàn tay nói: "Lúc người ta buồn ngủ nhất, gọi nước lạnh thì không tốt bằng dùng ánh sáng chói mắt, không tin thì ngày khác Vương gia có thể thử một lần!" Lung Nguyệt nhớ tới những điều nàng từng thấy, quân Mỹ đúng là làm như vậy, không cho phạm nhân ngủ, dùng ánh sáng mạnh kích thích, khiến phạm nhân suy nhược tinh thần.

"Được! Nghe lời Cửu nhi!" Bùi Nguyên Tu cười khẽ, sau đó chỉ vào mắt của mình nói: "Có thể mở mắt chưa?"

Lung Nguyệt dùng khăn bông thấm nước ấm nhẹ nhàng xoa xoa mắt Bùi Nguyên Tu, nói: "Được rồi!"

Sau, dọn dồ Hoán Ngọc mấy người bày bàn ăn.

Bùi Nguyên Tu đi quanh gương lưu ly của Lung Nguyệt, nói: "Vật này khiến mắt người ta đau đớn, không biết lúc hai quân đối chọi có thể dùng không?"

"Vương gia có thể thử một lần mà!" Lung Nguyệt cười đáp, nàng nhớ tới thần thoại Hy Lạp Archimedes dùng tấm gương đánh thắng trận.

"Chỉ này kính lưu ly không dễ có!" Bùi Nguyên Tu thở dài. Kính lưu ly là công phẩm thiên bang, tuy thương đội có thể mang về, nhưng số lượng có hạn.

"Không hẳn chỉ có kính lưu ly mới có thể mà, sao Vương gia không thử gương đồng? Lại làm tấm khiên, lại mượn ánh mặt trời làm chói mắt."

Lời ấy của Lung Nguyệt khiến ánh mắt Bùi Nguyên Tu sáng lên. Thằng thần nói: "Cửu nhi diệu kế!"

Mấy ngày sau, chờ ba tên phạm nhân kia dường như khỏi bảy tám phần, Bùi Tiểu ôm kính lưu ly của Lung Nguyệt, cùng lão Ngô đến ở trong đại lao. Vương gia nhà hắn nói rồi, lão Ngô ngao ung giỏi nhất.

Không nói Bùi Tiểu và lão Ngô "Ngao ung" ra làm sao.

Chỉ nói riêng Lung Nguyệt, mắt thấy sắp đến tiết Trọng Thu, nên hỏi Bùi Nguyên Tu, "Vương gia, ngày hội Trọng Thu này ngài định làm gì? Có cần mở tiệc mời quan chức Bắc cương không?"

Bùi Nguyên Tu không chút nghĩ ngợi, trả lời: "Không mời!" Hắn muốn có thời gian riêng tư tiểu thê tử của mình.

"Được! Đề do Vương gia làm chủ!" Lung Nguyệt cười đồng ý, trong lòng cân nhắc, ở trong cung, bất luận ngày lễ nào Hoàng hậu mẫu thân cũng sẽ ban đồ ăn, ban thưởng đến nhà quan tam phẩm trở lên, có vẻ như nàng cũng nên làm như vậy.

Nàng lập tức dọn dồ xuống phòng bếp, chuẩn bị lượng lớn thực phẩm, đường, sữa bò, trứng gà, dầu.

Lại thêm hạt sen, đậu đỏ, bí đỏ, khoai sọ, mật hoa quế, làm thành nhân bánh.

Lại sai người điêu khắc các khuôn mẫu các loại hoa văn cát tường đưa đến.

Làm mấy xe ngựa bánh Trung thu.

Ba ngày đầu tiết Trọng Thu, Bùi Nguyên Tu ngồi trong Ngân An điện, thôi xử lý chính sự, bắt đầu khôi xướng việc tặng bánh Trung thu.

Không chỉ có các tiên sinh, là thân vệ Lung Nguyệt và Bùi Nguyên Tu cũng đều có phần.

Chạng vạng, Tiểu Mã làm xong việc, ôm tráp bánh Trung thu, trở về tiểu viện của hắn.

Vào cửa thì, thấy Trầm Mạt Nương ngồi trên ghế tre trong viện, dựa vào ánh nắng chiều đang đọc sách. Cười nói: "Mạt Nương ta đã về! Buổi tối có đồ ăn ngon chứ?"

"Nha!" Trầm Mạt Nương thờ nhẹ, "Xem ta, đọc sách đến ngây dại, đã quên làm cơm."

"Không sao cả! Vừa vặn buổi tối chúng ta ăn bánh Trung thu đi!" Tiểu Mã đem bánh Trung thu tráp giao cho Trầm Mạt Nương, nói: "Vương gia thường cho, là Vương phi tự phối nhân bánh, nhất định ăn rất ngon."

Tiểu Mã vừa nói vừa cười, "Mạt Nương có chỗ không biết, Vương phi làm điểm tâm vô cùng ngon miệng, buổi trà chiều của Vương gia đều là Vương phi tự tay làm, hạ lệnh cho nhà bếp dựa theo cách cầu nàng mà làm, Mạnh Thạch Đầu và Trầm Tam Nhi cướp đến suýt đánh nhau."

Vừa nói xong, đã thấy lông mày Trầm Mạt Nương khẽ nhíu, bỗng nhiên nghĩ đến, từ nhỏ bên người nàng đã có người hầu hạ, tuy sau đó thành tiểu thiếp cũng không ít người theo hầu, bây giờ theo mình chịu khổ. Nhẹ giọng nói xin lỗi: "Mạt Nương theo ta chịu khổ rồi!"

"Sao nói như vậy?" Trầm Mạt Nương nhíu chặt lông mày, hỏi: "Vương phi thường đưa trà bánh cho Vương gia ăn?"

"Ồ đâu là thường thường, là mỗi ngày đó!" Tiểu Mã cười hồi, trong giọng nói có chút ước ao, lúc này cái bụng ừng ực ừng ực kêu lên.

Trầm Mạt Nương vội hỏi: "Phu quân chờ thêm một chút, ta đi hâm bánh lại!"

Tiểu Mã gật gù, "Làm phiền Mạt Nương!" Sau đó nhìn bóng lưng nàng tiến vào nhà bếp, trong lòng tính toán đi mua một nha đầu về, đỡ cho Mạt Nương phải làm những việc nặng này.

Xoay người, đã thấy quần áo hai ngày nay chồng chất trong chậu gỗ lớn đặt ở góc tường, khẽ thở dài, vào nhà đổi trường sam thành áo đuôi ngắn đi ra, bụng bồn đỉ tới bên cạnh giếng múc nước.

Chương 137: Muốn vào Vương phủ Mạt Nương thử phu quân, Lung Nguyệt say rượu mơ chuyện xưa

Lúc Trầm Mạt Nương hâm bánh xong, bùng ra từ trong phòng bếp, thì thấy Tiểu Mã ở đó giặt quần áo. Nhất thời đỏ mặt, lúng túng nói: "Sao phu quân lại động tay vào? Ta vốn nghĩ sáng sớm ngày mai mới giặt."

"Khôn sao cả, dù sao ta cũng nhân rồi, còn nữa lúc trước ta cũng tự mình giặt quần áo." Tiểu Mã nói dối, người chưa có gia đình, tất nhiên Vương gia sắp xếp người chuyên môn trông nom.

Đương nhiên, cũng không phải hấn chưa từng làm những chuyện này. Lúc trước Tiểu Mã dựa vào một ngụm khí phách thư sinh, vì muốn đòi một câu trả lời hợp lý cho Trầm Mạt Nương, nhưng lúc đó Bắc cương này là thiên hạ của phân vương, kết quả chịu cảnh cửa nát nhà tan, ngay cả thân phận cử nhân cũng bị tước. Vì thế công tử thư hương chịu khổ không ít, cuối cùng đi theo làm phụ tá cho Bùi Nguyên Tu tháng ngày mới dễ chịu hơn chút.

"Mấy ngày nữa ta tìm môi giới, chọn cái thô sử nha đầu cho nàng! Mới mấy tháng đâu, tay cầm bút đánh đàn của nàng cũng thô rồi." Giọng nói của Tiểu Mã mang đau lòng.

Trầm Mạt Nương cười cợt, nói: "Ngày mai ta cũng đưa trà bánh cho phu quân nhé!"

"Không nên phiền phức, ngoại viện thư phòng của Vương gia không cho nữ quyến ra vào." Tiểu Mã xoa xoa tay, ngồi vào trước bàn, chuẩn bị dùng bữa tối.

"Vi sao? Vương phi kia không phải ngày ngày đều đi sao?" Trầm Mạt Nương nhướn mày.

Tiểu Mã cười nói: "Nàng cũng nói, đó là Vương phi mà!"

Trầm Mạt Nương âm thầm không phục, ngày mai ta đi tới, còn có thể bị cản ở bên ngoài hay sao? Tuy là phu nhân trong phủ trước kia đồ kị thành tính như vậy, thư phòng không phải mình có thể ra ra vào vào không người ngăn cản sao, bằng không tin tức kia cũng không ra ngoài được.

Chiều hôm sau, quả nhiên nàng mua mấy thứ điểm tâm của Nhất Phẩm cư, đựng vào trong hộp com, mang theo đi về Tỉnh Bắc Vương Phủ mà. Chỉ là tới cửa hồng thì cũng không vào được nữa, bị gã sai vặt trông cửa ngăn lại.

Gã sai vặt cũng biết lễ, cười hỏi: "Vị nương tử này có chuyện gì vậy? Nơi này là Vương phủ cũng những người không liên quan không thể vào! Nếu như ngài kêu oan cáo trạng thì đi nha môn..."

"Vị tiểu ca này, ta cũng không phải là dạo vườn, cũng không phải kêu oan, ta đến tìm phu quân ta, hấn là tiên sinh của Vương gia, họ Mã, mọi người đều gọi hấn Tiểu Mã." Trầm Mạt Nương nhũ nhũ mày, nhưng vẫn miễn cưỡng cười đáp.

Gã sai vặt nghe nói, nói: "Vậy còn mời nương tử Mã gia chờ một chút, ta đi tìm tới giúp ngươi!" Dứt lời, vẫn không để nàng đi vào, chỉ nói thảm hai câu với một gã sai vặt khác thì chạy vào trong như một lần khói.

Trong ngoại viện thư phòng, Tiểu Mã nghe nói nương tử mình đến, vội vàng đặt bút xuống đi ra ngoài.

Mấy vị tiên sinh phụ tá cười nói: "Thành thân quả nhiên khác nhau, có người yêu thương kia!"

Tiểu Mã quay đầu lại cười cười, lòng tràn đầy ngọt ngào.

Đến ở cửa hồng, thấy Trầm Mạt Nương đang ôm hộp thức ăn, cau mày nhìn vào trong.

"Sao Mạt Nương đến rồi?"

"Đến cho ngươi đưa chút đồ ăn." Trầm Mạt Nương thấy hấn, khẽ mỉm cười, bước nhẹ nhàng muốn cùng Tiểu Mã đi vào Vương phủ.

Đã thấy Tiểu Mã nhận hộp com, cũng chẳng không cho nàng đi vào, trên mặt không vui, giọng điệu lại như mang theo chuyện cười, nhẹ giọng nói: "Sao, ta còn không thể đi vào hay sao?"

Tiểu Mã thật thà gật đầu, "Nếu như Mạt Nương muốn bái kiến Vương phi, đợi ta đi hỏi bẩm Vương gia rồi đi nói cho nàng, Vương phủ này không phải là dễ dàng có thể đi vào."

Sắc mặt Trầm Mạt Nương hơi trầm, nhưng bị vướng ngay trước mặt người ngoài, chỉ cười giong nói: "Nhìn chàng kia, ta cũng chỉ nói giong thôi, chỉ là đến đưa chút trà bánh buổi chiều cho chàng, nhanh cầm đi vào đi, ta cũng trở về, không nên bởi vì ta làm lỡ chính sự của Vương gia."

Dứt lời, trong nháy mắt xoay người sắc mặt lập tức trở nên khó nhìn. Dù cho nàng ta làm thiếp nhiều năm như vậy, nàng ta cũng chưa bị người ta làm mất mặt như vậy.

Tiểu Mã ôm hộp thức ăn đi về thư phòng, ở thùy hoa môn thấy Vương phi đi tới, vội vàng khom người thi lễ.

Lung Nguyệt nhàn nhạt nở nụ cười chào, rồi đi tới thư phòng Bùi Nguyên Tu.

Tiểu Mã hơi há miệng, muốn nói nương tử nhà hần muốn bái kiến Vương phi, nhưng bỏ qua cơ hội.

Khi hần ôm hộp cơm đi vào, Lục tiên sinh là người thứ nhất cười nói: "Quả nhiên là có người thương yêu, mau mau mở ra để chúng ta nhìn xem ăn ngon cỡ nào, cũng nhìn đỡ thèm!"

"Tiểu Mã có phúc lớn, cưới một nương tử hiền lành giống như Vương phi." Lại một vị tiên sinh phụ tá nói.

"Đến đến, để chúng ta nhìn!" Một vị phụ tá tiên sinh thấy Tiểu Mã mở nắp nhìn, nói: "Điểm tâm tuy không kịp Vương phi, nhưng cũng không tệ."

"Ai! Ta nhìn sao giống Nhất Phẩm cư vậy!"

"Đây chính là điểm tâm Nhất Phẩm cư, nương tử biết ta thích ăn, cố ý chạy đi mua." Tiểu Mã nhanh chóng bỏ sung, hần biết được Trầm Mạt Nương từ nhỏ đã không thích nấu ăn, chỉ yêu mến cảm kỳ thư họa. Nghĩ đến điều này, trong lòng Tiểu Mã không khỏi ai oán, nếu không phải lúc trước Mạt Nương có tài học hơn người, sao lại đầu tư với nữ nhi nhà khác trong tiết thanh minh ấy, cuối cùng rơi vào mắt phản vương, rồi rơi xuống như bây giờ.

Tháng ngày trôi qua rất nhanh, đào mất đã đến tiết Trọng Thu.

Bùi Nguyên Tu nói chỉ hần hai vợ chồng ở cùng nhau.

Lung Nguyệt sai người bày xuống một bàn bên cạnh Tử Kính Hồ trong hoa viên Vương phủ, bày trái cây và mấy món thức ăn nàng tự mình làm.

Sau đó cho hạ nhân lui hết, để bọn họ tự qua tiết, không cần hầu hạ bên người. Chỉ chừa mấy người đang làm nhiệm vụ, chờ đợi xa xa.

Chỉ vợ chồng hai người từ từ đối ẩm.

Một vòng trăng tròn cao cao treo trên tấm màn đen, Lung Nguyệt trước tiên đốt hương án. Nàng là nữ nhi xa gả, khó tránh khỏi nhớ người nhà, bây giờ chỉ theo tục lệ Đại Chiêu Quốc——cầu phúc dưới trăng, chúc cho cha mẹ ngoài huynh trưởng ngàn dặm tất cả trôi chảy.

Lung Nguyệt lên hương, chậm rãi tế bái, trong miệng nhỏ nhẹ: "Chỉ mong người lâu dài, ngàn dặm cộng thiên duyên!"

Bùi Nguyên Tu đứng yên ở một bên, ngưng mắt chăm chú nhìn nữ tử khoác lên một thân ánh trăng dịu dàng, đây là thê tử của hần, hần sống lần thứ hai, người vợ hần coi như sinh mệnh.

Cầu khẩn xong, Lung Nguyệt chậm rãi mở mắt phượng, nhìn Bùi Nguyên Tu nở nụ cười xinh đẹp.

Hai người tay trong tay đi trở về bàn tròn ngồi xuống, bỗng nhiên Lung Nguyệt chỉ một chỗ nói nhỏ: "Nơi đó là người phương nào thả đèn Không Minh *?"

*chắc mọi người đều biết nhỉ, Không Minh đăng (đèn Không Minh) là đèn trời.

Nghe nói, Bùi Nguyên Tu nhìn theo ngón tay ngọc xanh miết của nàng, mắt sáng căng thẳng, hồi ức không muốn nhớ lại của kiếp trước nổi lên tâm đến, khiến trong lòng ngực hần đau xót. Trong tai lại hoảng hốt vang lên giọng nói cô tịch thâm thiết của Cửu nhi đời trước: "... Tới nay Trung thu bái trăng tròn, ngày mai ai quản ngày rằm cong..."

Bỗng nhiên trong lòng tức giận, lớn tiếng quát: "Người đâu, đi xem xem ai đang thả đèn Không Minh, bắt giam cho ta!"

Hạ nhân hầu ở phía xa vội vã chạy lên.

Lung Nguyệt bôn chồn, chẳng biết vì sao Bùi Nguyên Tu lại đột nhiên tức giận, chỉ nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của hần, nói: "Vương gia, tiết Trọng Thu thả đèn Không Minh vốn là cầu phúc, ngụ ý tốt đẹp, bỏ qua lần này đi mà!"

Bùi Nguyên Tu than nhẹ, xua tay đuổi người xuống.

Bên này, Bùi Nguyên Tu vì một câu nói này của Lung Nguyệt không muốn truy cứu nữa, nhưng chưa nghĩ xong, người thả đèn Không Minh kia tự mình tìm tới cửa.

Chỉ thấy một bóng người thân mặc áo đào hồng sam, trong tay cầm một chiếc đèn Không Minh chưa thả, yếu điệu thướt tha đi tới.

Không phải người khác, là con gái vú em Bùi Nguyên Tu, Lưu Tú.

Bùi Nguyên Tu thấy là nàng, chỉ cảm thấy đầu đau đớn lên.

"Bái kiến Vương gia, Vương phi, dân nữ không biết Vương gia và Vương phi ăn tiệc ở đây, kính động vương giá, kính xin Vương gia thứ tội!" Lưu Tú nhi chân thành bái.

"Đèn Không Minh kia là người thả?" Lung Nguyệt nhíu mày nói, chẳng biết vì sao, thấy nàng ta thì trong lòng không thoải mái lắm.

"Đạ, dân nữ ở Bắc cương xa xôi, nhớ nhưng mẫu thân và huynh trưởng, vì vậy làm hai chiếc đèn Không Minh cầu phúc cho bọn họ." Lưu Tú nhi dù sao sống ở Bùi phủ, tất cả quy củ không có chút sai lầm, hết sức cố lễ. Trả lời câu hỏi của Lung Nguyệt, nàng khẽ nâng đầu lên, nhìn Bùi Nguyên Tu, làm như hồi ức lại tốt đẹp ngày trước, nói: "Dân nữ còn nhớ khi còn bé, Vương gia và huynh trưởng mang theo ta làm nha đầu của phu nhân thả đèn Không Minh cầu phúc, khiến tiên phu người vui vẻ, tiên phu nhân dịu dàng đoan trang, đối với dân nữ cũng rất tốt, chỉ tiếc..."

"Được rồi! Xuống! Người đâu, dẫn nàng ta đi, không có mệnh lệnh của ta không cho phép rời khỏi thiên viện nửa bước!" Bùi Nguyên Tu cả giận nói. Đòi trước nàng ta cũng như thế, thường xuyên nói bản thân nhớ nhưng vong mẫu, Trọng Thu ngày ấy cũng là như thế, nàng chặn mình lại, cùng thả đèn Không Minh cầu phúc cho vong mẫu...

Bùi Nguyên Tu không muốn oán trách việc hấn và Cửu nhi cách lòng đòi trước lên người nào, nhưng là mỗi khi nhớ tới, vẫn là khó tránh khỏi tức giận.

Lung Nguyệt thấy nổi lòng Bùi Nguyên Tu bất ổn, tức giận, biết là Lưu Tú Nhi này nói đến chuyện đau lòng của hấn, vội vã xoa tay, ra hiệu hạ nhân dẫn Lưu Tú Nhi xuống.

Lại giương mắt thì đã thấy Bùi Nguyên Tu đỏ mắt, một đôi mắt sáng nhìn mình chằm chằm, dường như không coi trọng, thì nàng sẽ biến mất.

Kéo tay nàng vội vàng nói: "Cửu nhi, ta sẽ tốt với nàng!"

"Ta biết!" Lung Nguyệt cười đáp, sau đó đổi chủ đề, nói nhỏ: "Cua biển này có mai hình thoi, lạnh ăn không ngon nữa..."

Lời còn chưa dứt, Bùi Nguyên Tu vội vàng gọi người lại đây, nói: "Mang đi hâm nóng lên!" Sau đó lại nói: "Bánh bách hoa này cũng lạnh, mang đi hâm nóng cả đi."

Dứt lời, ánh mắt lại khóa lên người Lung Nguyệt, chỉ khiến nàng cảm thấy trong lòng sợ hãi, ánh mắt này sao rất giống không nhìn thì mình sẽ biến mất vậy?

Nàng đành bụng ly rượu trước mặt Bùi Nguyên Tu lên, mời hấn: "Rượu này là rượu sữa ngựa Vương gia mang về từ trên thảo nguyên, ngày ấy trên thảo nguyên đã thử qua, mùi vị cực đẹp, chính là hơi mạnh giống như lương câu bảo mã vậy."

Nói tới ngày ấy, sắc mặt Bùi Nguyên Tu cũng hòa hoãn rất nhiều, nhớ lại lúc đó đáng đáp Lung Nguyệt say rượu thì xinh đẹp quyến rũ, Bùi Nguyên Tu chợt cảm thấy trong lòng rất ngứa, hoảng hốt nói: "Đây là ở trong phủ, nếu Cửu nhi muốn uống không cần gò bó." Dứt lời, cầm bầu rượu đỏ đầy một chén cho nàng.

Lung Nguyệt uống một ngụm, sau đó nói: "Sao không có mùi vị trên thảo nguyên ngày ấy rồi? Rượu ngon trên thảo nguyên hấn là dùng chén lớn, ăn thịt nướng mới thơm ngọt?"

"Cửu nhi nói có lý, người đến, đổi chén lớn ra!" Bùi Nguyên Tu kêu. Hấn dự định quá chén Lung Nguyệt, bù đắp một hồi muốn tìm bất mãn trong lều vải ngày đó.

Dưới ý định Bùi Nguyên Tu, Lung Nguyệt tự nhiên chịu không nổi rượu.

Mất say mộng lung, vung hết chén đĩa xuống đất, mình thì bò lên trên bàn, bắt đầu nhảy múa, sắc váy đỏ tươi bay múa theo gió, hát vang (Trương Tiến Từ*) đến: "... Dữ quân ca nhất khúc,

Thinh quân vị ngã khuynh nhĩ thính:

"Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,

Đản nguyệt trường tụy bất nguyệt tỉnh!..."

Vừa giơ tay vừa nhấc chân, tuy là vẻ say rượu nhưng cũng không thô bỉ, vòng eo mềm mại không xương, bước liên tục bước bước như hoa nở, uyển chuyển ngoái đầu nhìn lại, mị nhân như tơ, hồi phong vũ tuyết, xinh đẹp cực điểm.

Hơi gió thu thổi tới, quần sam đỏ tươi phiêu diêu nâng lên.

Chỉ trong phút chốc, Bùi Nguyên Tu cảm thấy Lung Nguyệt dường như muốn bay theo gió. Trong đôi mắt si mê lộ ra sợ hãi, một cái ôm Lung Nguyệt như ôm trẻ con, khóa nàng vào trong lòng, nói nhỏ: "Cửu nhi, say rồi!"

Lung Nguyệt bỗng nhiên bị hấn ôm vào trong ngực cũng không hoảng sợ, ôm cổ Bùi Nguyên Tu, cười duyên dáng, phóng khoáng nói: "Cả đời có thể cười to mấy lần, tương phùng đầu tử cần say khướt!"

Thấy lúc này Lung Nguyệt nửa tỉnh nửa say, tâm trạng rất tốt, Bùi Nguyên Tu cũng chiều nỡ nụ cười, quét đi chua xót và ảo não Lưu Tú nhi vừa mới mang tới, một tay nâng mũi nhỏ của Lung Nguyệt, một tay ôm lấy eo nàng, như ôm trẻ con trở về Bích Thương Viện. Sai người chuẩn bị dưới nước nóng, tự tay lau người cho nàng.

Về say rượu nhu mì của Lung Nguyệt tự nhiên còn như trong lều vải thảo nguyên ngày ấy, dụng cả tay chân quần lấy Bùi Nguyên Tu, tìm kiếm mát mẻ như có như không trên người hắn.

Ở địa bàn của mình, Bùi Nguyên Tu đương nhiên sẽ không nhẫn nại thêm, ôm Lung Nguyệt ít khi chủ động đáp lại phiên vân phúc vũ một trận. Chỉ cảm thấy rượu sữa ngựa này đúng là đồ tốt, tình cờ đề Cửu nhi suy một hồi, thực là quuyến rũ tận xương, cực kì tận hưởng.

Bị lăn qua lộn lại như bánh nướng, ăn sạch vào bụng, cuối cùng Lung Nguyệt mệt mỏi giống như mèo con, cọ cọ trong lòng Bùi Nguyên Tu, tìm vị trí thoải mái, ngủ say...

Mơ mơ hồ hồ, Lung Nguyệt có cảm giác mình bị một đám mây bao vây bồng bềnh, sau đó rơi vào một chỗ trong đình viện. Viện này hơi quen mắt, giống như Tĩnh Bắc Vương Phủ, lại có sự khác nhau rất rõ.

Bỗng nhiên, cách đó không xa truyền đến nói cười, có nữ tử dịu dàng lời nói nhỏ nhẹ, lại có tiếng trẻ con lanh lảnh sang sảng. Lung Nguyệt tìm theo tiếng nói, trong ánh trăng朦胧 lung rất xa, một nhà ba người, phu quân, thê tử, còn có con nhỏ, đang thả đèn Không Minh. Thân hình nam tử kia Lung Nguyệt cảm thấy đặc biệt quen thuộc, tên cũng vô cùng quen, nhưng làm sao cũng không gọi ra nổi. Nàng muốn tiến lên thấy rõ, nhưng hình như có thứ gì ràng buộc mình không cách nào tiến lên. Bỗng nhiên nữ tử kia chậm rãi xoay người, Lung Nguyệt chỉ cảm thấy ánh mắt căng thẳng, người nhắc Không Minh đang, nữ tử một thân quần áo hồng nhạt, không phải là Lưu Tú nhi thì là ai?

Nam tử kia...

Lung Nguyệt muốn nhìn rõ.

Trong thời khắc nam tử đang muốn xoay người, một tiếng thờ dài kéo nàng tới một viện khác.

"Chủ nhân, một lúc nữa Vương gia sẽ tới, hôm nay cái là Trọng Thu..."

"Hoán Ngọc, các người đều xuống đi..." Một nữ tử quần sam đỏ tươi trẻ tuổi nhẹ nhàng phát phát tay.

Chủ nhân? Hoán Ngọc?

Lung Nguyệt ngưng mắt, bóng dáng đỏ rực đó là mình!

Chỉ là, tại sao có thể có hai mình? Mà này đây là nơi nào?

"Chủ nhân, vậy những thức ăn này?"

"Đặt vào trong vườn đi!"

Lung Nguyệt nhìn 'mình' kia ưu sầu nhân nhạ mở miệng: "Đưa tôm giải kia cho trác phi và Tú di nương thôi, như vậy rất nhiều, mình ta ăn không hết, đặt cũng sẽ hỏng."

"Dạ! Nô tỳ sẽ đi làm!"

Nhìn Hoán Ngọc lui xuống, Lung Nguyệt bắt tri bắt giác theo "mình" khác rung rinh tới hàn viện.

Hoa mai cửa tròn, một loạt chữ "Lão Mai cư".

Lung Nguyệt xác định, đây là Tĩnh Bắc Vương Phủ Bắc cương.

Chỉ là, vì sao có thật nhiều chỗ không giống phủ đệ của mình?

Tiết Trung thu, trên cây không hoa, tuy khắp cây lá xanh nhưng cũng đã thấy chằng chịt khô vàng, chột có vài miếng xoay quanh rơi xuống.

"Tương tư ký dư nguyệt, nhất học thanh tửu độc chúc. Dạ thâm hoa thụ khứ, chích ảnh cô ý lan sách. Nhất khúc chung, thu phong lương, lệ ngân san. Kim dạ trung thu tế nguyệt viên, minh nhạ thủy quân nguyệt bán loan. Nguyệt minh nguyệt ám nguyệt hình đan, thủy cộng vũ biên tiên*!"

*Tạm dịch: Tương tư gửi vào trăng, một mình uống rượu trong. Đêm dài hoa say ngủ, một mình dựa vào hàng rào. Xong một khúc, gió thu lạnh, lệ bạc rơi. Trung thu tối nay bãi trăng tròn, ngai mai ai quần trăng tròn khuyết. Trăng sáng trăng tối trăng thì thầm, biết ai cùng múa đây!

Tiếng vang thăm thẳm thiết, Lung Nguyệt nhìn "mình" khác, trong lòng bỗng nhiên chua xót và thê lương, tựa như cảm động lây, trong miệng nhẹ nhàng nói theo: "... Nguyệt minh nguyệt ám nguyệt hình đan, thủy cộng vũ biên tiên..." Nước mắt lã chã.

Chính vào lúc này, Lung Nguyệt cảm thấy mình lại bị sương trắng bao lấy, lại mờ mắt thì, chỉ thấy một nam tử cao lớn xuyên qua mình, phẩy tay áo bỏ đi.

Mà người kia là Bùi Nguyên Tu.

Đây là?

Lung Nguyệt không rảnh bận tâm vì sao mình giống như không khí giống vậy, chỉ nhìn chăm chú bóng lưng Bùi Nguyên Tu đi xa, đầu óc mơ hồ.

Người kia là Bùi Nguyên Tu, nàng có thể xác định, nhưng là chẳng biết vì sao lại có không giống mơ hồ.

"Vương gia! Vương gia! Ngài dừng chân, ngài nên làm chủ cho Bình nhi, là Vương phi tâm tư độc ác không tha cho con thứ, muốn độc hại dòng dõi duy nhất của ngài! Vương gia..."

Người khóc lóc muốn đuổi theo kia là Lưu Tú nhi!

Đây là chuyện gì vậy?

Lung Nguyệt muốn xem rõ ngọn ngành, lại nghe có người gấp gáp gọi tên mình bên tai, "Cửu nhi! Cửu nhi..."

Ý thức chậm rãi trở lại, Lung Nguyệt mở mắt ra, nhìn vào một đôi mắt trong trẻo, nơi đó tràn đầy thân thiết, rồi lại hon mấy phần kinh hoàng.

"Vương gia?" Lung Nguyệt khom người, chỉ cảm thấy cả người bủn rủn, cổ họng cũng khàn khàn, còn hơi đau, đau nhất là đầu, huyết Thái Dương nhảy một cái nhảy một cái. Lẽ nào này đây là hậu quả miệt mài thêm say rượu?

Đưa tay lên muốn xoa mặt, nhưng lại thấy tay mình thấm ướt...

Mình khóc sao?

Mộng cảnh vừa nảy hiện lên trong đầu.

Như thật như ảo, lại cảm thấy chân thực, thật giống mình đã từng trải qua.

"Cửu nhi..."

Bùi Nguyên Tu thấy Lung Nguyệt nhủu mày, trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn trong bóng tối treo đầy nước mắt, hình như có chốc lát mờ mịt và chua xót, trong lòng hơi động.

Quanh năm trong quân, xưa nay giấc ngủ hắn rất nhẹ, vừa nảy mơ hồ chợt nghe đến Cửu nhi ngâm khẽ, khởi đầu cho rằng nàng khát, gọi nước uống, muốn đứng lên lấy nước trà đến cho nàng, đã thấy đầy mặt nàng là nước mắt, lại cẩn thận vừa nghe, ở đâu là muốn nước, rõ ràng là đang niệm lại bài thơ kiếp trước.

Trong lòng đột nhiên sợ hãi.

Hắn có thể trở về, như vậy Cửu nhi trở về hay không?

Nếu như vậy, hắn làm sao đối mặt nàng?

Cửu nhi lại sẽ đối xử mình thế nào?

"Cửu nhi?" Bùi Nguyên Tu thăm dò khẽ gọi.

Lung Nguyệt nhủu mày, trên người không khỏe làm cho nàng không chút nghĩ ngợi bắt lấy bàn tay to của kẻ cầm đầu, nhất khẩu cắn xuống, sau đó nói: "Ta muốn uống nước!"

Thấy động tác không hề khúc mắc của nàng, lại nghe nàng nói giống như làm nũng, Bùi Nguyên Tu chợt thấy tảng đá lớn trong lòng bỗng nhiên thả xuống, vội nói: "À! Được! Được! Ta đi châm trà đến cho Vương phi!"

Bùi Nguyên Tu mặc quần áo xuống giường, Lung Nguyệt nhìn bóng lưng của hắn, lần thứ hai nhủu mày, nỗ lực tách hắn ra khỏi người trong mộng kia, nhưng mà, lại phát hiện, hình như bọn họ cũng không giống nhau. Trước tiên không nói Bùi Nguyên Tu cũng không có trắc phi tiểu thiếp, tuy là có, y tính nét hần nhất định sẽ không phất tay áo mà đi.

Lung Nguyệt rất tự tin cảm thấy, Bùi Nguyên Tu chắc chắn bồi ở bên cạnh mình làm chuyện cháy nhà ra mặt chuột.

Mơ chính là mơ, không thành thật được, chắc là mình bị Bùi Nguyên Tu dẫn vật tàn nhẫn, nên trong tiềm thức mơ một giấc mơ như thế bản thủ hắn.

Bùi Nguyên Tu bừng ầm trà lạnh, Lung Nguyệt nằm về giường, chờ Bùi Nguyên Tu trở về trên giường, chui vào trong lòng hắn, tay nhỏ bé tìm thịt non bên hông hắn, bấm một cái, nhắc nhở: "Không bao giờ uống rượu sữa ngựa kia nữa!"

"Được!" Bùi Nguyên Tu cười đáp, lại bị Lung Nguyệt giận một chút.

"Ngủ thôi! Một môi!" Bùi Nguyên Tu ôm bảo bối mắt mà được lại nhắm mắt lại, nói nhỏ: "Ta sẽ tốt với nàng, tin ta!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 138: Bùi Tiểu cầu thê Vương gia làm mai, Hoán Ngọc gặt đầu Uyên Ương thành đôi

Hôm sau tỉnh lại, Lung Nguyệt mở mắt phượng thì thấy đôi mắt Bùi Nguyên Tu hơi có tơ máu, hiển nhiên là hơn nửa đêm không ngủ, lúc này hắn đang nhủu mày nhìn mình không chớp mắt. Sờ sờ hai gò má, khẽ gọi một tiếng: "Vương gia?"

"Tỉnh rồi?" Bùi Nguyên Tu thăm dò hỏi.

Quan sát kỹ thay đổi trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Lung Nguyệt.

Từ lúc nửa đêm qua hết Lung Nguyệt dùng trà, Bùi Nguyên Tu vẫn không ngủ. Minh sống lại từ kiếp trước, cũng chưa lập tức có cảm giác, chỉ là trí nhớ của kiếp trước chậm rãi thức tỉnh, hắn e sợ Cửu nhi cũng như vậy, lúc này còn chưa ý thức được mình trùng sinh lại một đời.

Tuy nói ban đêm, Cửu nhi vẫn biểu hiện như thường, nhưng Bùi Nguyên Tu vẫn là không dám xác định.

Nhưng mà, với việc Cửu nhi có sống lại không, hắn vừa mong vừa sợ.

Mong, vì nếu Cửu nhi thật sự trở về, như vậy hắn có thể bù đắp tiếc nuối, nói cho nàng lúc trước là mình ngu, là mình dốt, không hiểu chân tâm, không biết quý trọng.

Sợ, là sợ Cửu nhi nhớ tới kiếp trước sẽ đau lòng, sợ nhìn thấy ánh mắt Cửu nhi hờ hững, bình tĩnh không lay động. Bây giờ hai người đang như keo như sơn, đột nhiên Cửu nhi lạnh nhạt lần thứ hai, hắn e khó có thể chịu đựng được, tuy rằng cũng hiểu đây là tự làm tự chịu.

"Sao hôm nay Vương gia chưa đi diễn võ đường?"

Lung Nguyệt nhìn thấy hắn còn mặc áo đuôi ngắn.

Thường ngày Bùi Nguyên Tu đều sẽ rời giường vào giờ mao, đi diễn võ trường luyện mấy bộ quyền cước, mới lại sau đó về nằm đợi mình tỉnh lại. Mà hôm nay, chẳng lẽ tối hôm qua mệt, dậy trễ?

Nói đến "mệt", Lung Nguyệt muốn lý sự.

Nhưng nhìn mắt của hắn có tơ máu, rõ ràng là nửa đêm không ngủ.

Thấy Lung Nguyệt một lúc ngờ vực, một lúc nhủu mày, Bùi Nguyên Tu chỉ cảm thấy hải hùng khiếp vía, chỉ lo nàng trở về như lúc trước, bỗng nhiên nói ra hai câu có tri thức hiểu lễ nghĩa nhưng lại lạnh như băng.

Giờ tay nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu nàng, cẩn thận hỏi: "Có đau đầu không?"

Lung Nguyệt nhẹ gật đầu, quả thật có chút.

"Xoa một chút là được rồi." Bàn tay lớn thô ráp của Bùi Nguyên Tu nhẹ nhàng kim xoa huyệt Thái Dương của Lung Nguyệt.

Chợt nghe Hoán Ngọc kêu bên ngoài: "Vương gia, Vương phi, đã là giờ Thìn ba khắc!"

"Biết rồi, chuẩn bị nước, chuẩn bị bày bữa sáng đi!" Lung Nguyệt đáp lời.

Trời vừa sáng đã quan sát kỹ, Bùi Nguyên Tu nửa điểm cũng không thấy Lung Nguyệt lạnh nhạt xa cách với hắn, yên lòng, đi ra thư phòng ngoại viện.

Mới nhìn hai phần công văn, thì thấy Bùi Tiểu vui cười hớn hở đi vào hồi bẩm, nói: "Vương gia, ba phạm nhân kia nhận tội! Quả thực chiêu "Ngao ưng" của Vương phi dùng rất tốt!"

Sau đó, mồm miệng lạnh lợi nói một phen. Cuối cùng trình khẩu cung lên cho Bùi Nguyên Tu.

Cầm khẩu cung, nhìn kỹ, Bùi Nguyên Tu gọi môi mỏng lên cười lạnh.

Được lắm Lý Thọ, còn muốn mượn đao giết người, ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Hóa ra, trộm bố phòng đồ chỉ là một cái bẫy, một con thú của Thừa Quận Vương Lý Thọ, là cấp dưới của huynh trưởng Lý lộc.

Ba phần khẩu cung, hai phần có nội dung tương đồng, chỉ có một phần khác biệt rất lớn, hóa ra, hai tên tiểu quan kia đúng là thám tử của con trai Lý Lộc của tiên vương phi Thừa Quận Vương, ở Bắc cung của Bùi Nguyên Tu chỉ vì mưu tập tin tức, nắm giữ động thái của hắn. Ai ngờ tiểu quan bị con trai thứ Lý Lộc của Thừa Quận Vương thu mua, bày xuống một cục diện trăm ngàn chỗ hở nhưng cũng khiến Bùi Nguyên Tu trở nên đau đầu hết sức.

Thấy Bùi Nguyên Tu cầm khẩu cung xem xong, chỉ cười gằn không lên tiếng, Bùi Tiểu hỏi: "Gia, việc này xử trí thế nào?"

"Hừm, để qua một bên."

Bùi Nguyên Tu nhẹ gõ gõ bàn, trong lòng cười gằn, người ngồi làm ngư ông đắc lợi còn không biết là ai mà! Muốn dùng ta làm vũ khí sao, nằm mơ!

Có điều, nhìn cách Lý Thọ làm âm ỉ như vậy, xem ra Thừa Quận Vương không còn nhiều thời gian. Lấy một ngọc bội đến ra từ một cái hộp trong Đa Bảo Các, vứt cho Bùi Tiểu, nói: "Nghĩ cách đưa đến trong tay Thừa Quận Vương! thêm một cây đuốc cho bọn họ!"

Ngọc bội kia là của con trai cùng Thừa Quận Vương - Lý Kiến Xương, bị Bùi Nguyên Tu trộm trường trị, ném vào trong ngọn núi nuôi sói.

"Tiểu nhân lĩnh mệnh!" Bùi Tiểu ôm ngọc bội trong ngực muốn lui ra, chợt vui cười hớn hờ nhỏ giọng hỏi: "Gia, Hoán Ngọc cô nương bên người Vương phi đã có chỗ chưa?"

Bùi Nguyên Tu giương mắt nhìn hắn, cười hỏi: "Muốn cưới vợ rồi?"

"Hắc hắc!" Bùi Tiểu vò đầu.

"Làm việc đi thôi, làm tốt thì có vợ!"

Nghe ý của gia nhà mình chuyện này có khả năng, Bùi Tiểu thoải mái đáp một tiếng, chạy ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Bùi Tiểu, Bùi Nguyên Tu cười nhạt, xem ra đây nhất định là duyên phận trời định. Đời trước, cũng là Bùi Tiểu xin cưới Hoán Ngọc, chỉ tiếc...

Là mình phá hủy bọn họ.

Hắn còn nhớ kiếp trước, Hoán Ngọc hộ linh đường cho Lung Nguyệt, quyết tuyệt hồi kinh, một tiếng ai thán nhạt đến không thể lại nhạt của Bùi Tiểu.

Đời này, bọn họ cũng sẽ tốt!

Buổi chiều, Bùi Nguyên Tu trở về Bích Thương Viện, tìm được Lung Nguyệt ở hặn thiếu trai, đã thấy nàng đang cầm sách nhú mày, khẽ hỏi: "Chuyện gì làm Cửu nhi buồn phiền như vậy?"

"Vương gia trở về rồi!" Lung Nguyệt ngẩng đầu nhìn Bùi Nguyên Tu, đổi thành một khuôn mặt tươi cười, sau đó rồi nhẹ giọng tỏ cáo vớ: "Mẫu thân gởi thư, nhắc tới Triệt ca ca, nói hắn càng ngày càng coi trời bằng vung, cũng không biết kết giao những ai, không chỉ đi thanh lâu sỗ quán, lại còn học người ta bao đường đào kép, đi nam phong quán, bà nội Thái Hậu và Bình hoàng thúc, Bình hoàng thẩm sâu chết. Thái Tử Ca Ca và tiểu ca trời hấn ở bên người cũng khó, bây giờ bị cha ném cho cậu cả quần giảo rồi."

Lung Nguyệt than nhẹ, quả thực là học tốt như leo núi, học cái xấu chỉ trong nháy mắt a!

Bùi Nguyên Tu vuốt ve đỉnh đầu Lung Nguyệt, an ủi: "Không nên gấp, tiểu tử nào cũng có một trận nghịch ngợm gây sự, qua là được rồi!"

"Vương gia cũng từng có?" Lung Nguyệt hỏi.

Bùi Nguyên Tu nhẹ nhàng lắc đầu, hắn ở đâu có công phu như vậy chứ!

Lời Lung Nguyệt vừa ra khỏi miệng, thì nhớ lại tuổi thơ của Bùi Nguyên Tu, biết nói dối, vội vàng không dấu vết bù lại, nói: "Đúng vậy! Thái Tử Ca Ca cùng tiểu ca cũng không có đây! Được rồi, không nói hắn, ta đi dọn đồ Hoán Ngọc bày tiệc rồi! Hôm nay ta tự mình xuống bếp làm vài món ăn, Vương gia nếm thử xem có vừa miệng không!"

"Hôm nay là ngày tốt gì?" Bùi Nguyên Tu cười hỏi.

"Mười lăm trăng sáng mười sáu trăng tròn!" Lung Nguyệt ngoái đầu nhìn lại cười đáp, "Chúng ta bày bàn ở dưới cây quế bên ngoài, ngắm trăng thưởng hương thu!"

"Phải! Hôm nay cái không thưởng, ngày mai sẽ không còn hương thu!" Bùi Nguyên Tu theo Lung Nguyệt đi ra khỏi hặn thiếu trai.

"Vì sao?" Lung Nguyệt không rõ.

"Sợ là phải đổi hoa quế thành gạo nếp ngô sen!" Bùi Nguyên Tu cười.

"Ai nha!" Mặt Lung Nguyệt ửng hồng, "Vương gia nghe tới từ chỗ nào? Hừ! Chắc chắn là tiểu ca nói nhảm!"

Bùi Nguyên Tu cười nói: "Đừng giận, đừng giận, ngày mai hai ta cùng hái hoa quế xuống, làm đồ ăn!"

"Vương gia cười ta!" Lung Nguyệt oán trách.

Bữa tối mang lên, Bùi Nguyên Tu nhìn Hoán Ngọc lui xuống, nói: "Bùi Tiểu muốn cưới vợ, Hoán Ngọc có người trong lòng chưa?"

"A?" Lung Nguyệt kinh ngạc, Bùi Nguyên Tu hỏi quá mức trắng ra.

Có điều, trắng ra như vậy là tốt nhất, nếu là hấn hỏi quanh co lòng vòng, không chừng mình sẽ cho rằng hấn có ý đồ khác.

Lung Nguyệt thừa nhận mình là người lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa, dưới sự dung túng vô tình hay cố ý của Bùi Nguyên Tu, lòng dạ nàng càng ngày càng hẹp hòi. Nếu lúc này Bùi Nguyên Tu nạp một trái phi tiêu thiếp, Lung Nguyệt hiểu được, nàng là cũng không có cách nào như mím cười hờ hững đối mặt như Hoàng hậu mẫu thân vậy. Có thể lúc mới gã hấn thì có thể, nhưng thời gian dài ra, lòng cũng không còn bình tĩnh.

"Bùi Tiểu có ý định xin cưới Hoán Ngọc."

Thấy miệng anh đào nhỏ của Lung Nguyệt khê nứt, Bùi Nguyên Tu lật trứng tôm để vào trong miệng nàng.

"Àn..." Lung Nguyệt nuốt xuống xong, nói nhỏ: "Cái này ta phải hỏi ý tứ Hoán Ngọc một chút. Tuy ta là chủ nhân của nàng, nhưng mà chuyện đại sự cả đời liên quan đến cả đời, cần nàng tự mình đồng ý!" Lung Nguyệt nháy mắt mấy cái, mím cười nói: "Không thể để cho nàng giống như ta vậy, bị người ta mưu hại?"

"Bướng bỉnh!" Bùi Nguyên Tu bị nàng trêu chọc cũng không để ý, chỉ cười ngầm thừa nhận, Cứu nhi đúng là mình tính toán, một chút cũng không giả.

Dùng xong bữa tối, Bùi Nguyên Tu tiến vào hặn thiếu trai, để Lung Nguyệt gọi Hoán Ngọc đi vào noãn các.

Lung Nguyệt vừa nãy còn ghét bỏ Bùi Nguyên Tu trắng ra, mình cũng không kém bao nhiêu, mở miệng lập tức hỏi: "Ngươi cảm thấy Bùi Tiểu làm sao?"

"A?" Hoán Ngọc bị hỏi đến sững sờ.

"Bùi Tiểu chọn trúng ngươi, muốn cưới ngươi làm vợ, nhờ Vương gia tới nói lời mối mai!" Lung Nguyệt cười.

"Ai nha! Chủ nhân, ngài..." Hoán Ngọc nghe nói, mặt trong nháy mắt đỏ bừng, dậm chân.

"Ý của ngươi thế nào a?" Lung Nguyệt hiệp xúc đạo, "Nếu là không muốn, thì nói thẳng, ta cũng dễ làm chủ thay ngươi!"

"Ta... Ta..." Hoán Ngọc cắn cắn môi, nhẩn nhó nói: "Ta chỉ cần bảo vệ chủ nhân là được!" Dứt lời, xoay người chạy ra ngoài.

Lung Nguyệt cười, thầm nghĩ: Cây ốt này cũng ngượng.

Lại nghĩ lời nàng vừa nói, cười mắng: "Tiểu nữ hài có nội tâm, cũng học được quanh co lòng vòng!"

Sau đó, cười nhặt đi về hặn thiếu trai tìm Bùi Nguyên Tu, nói cho hấn việc này xong rồi!

Ngày mai, Bùi Tiểu từ chỗ gia nhà hấn được tin, mừng rỡ một ngày không khép miệng lại, Lục tiên sinh thấy, ngón tay vòng chuyển hai vòng quanh hấn, sau đó nói: "Chuyện xấu, bay vào mắt rồi!"

"Cái gì? Cái gì bay vào đi rất: grôi?" Tiểu Mã nói tiếp.

"Con ruồi bay vào trong miệng quân sự tiểu Bùi rồi!" Lục tiên sinh tiếc hận.

Mọi người cười.

Bùi Tiểu thì diễn ra vẻ mặt chán ghét, nhưng cũng biết bị Lục tiên sinh trêu chọc, còn là "Phi! Phi!" Hai tiếng, trong lòng vẫn vui mừng như thường.

Buổi tối, xong xuôi mọi việc việc, trở lại tiểu viện hai huynh đệ, nói với Bùi Đại: "Ca ca, đệ đệ ta đây sắp cưới vợ rồi!"

Bùi Đại thể huynh đệ vui vẻ, luôn mồm nói: "Được! Được! Đệ cũng nên Thành gia!"

"Ca ca à, hai ta cùng tuổi, huynh có ai hợp ý không? Không thì, huynh nhìn nhìn ta mấy đại nha đầu bên người Vương phi, có vào được mắt hay không, chúng ta lại đến chỗ Vương gia nhờ vả!" Bùi Tiểu có chuyện vui, giúp huynh trưởng bàn tính.

Bùi Đại nghe nói hơi dừng một chút, lắc đầu nói: "Còn không, lại nhìn, lại nhìn thôi!"

"Lại nhìn cái gì chứ! Quay lại thì tốt mấy cũng bị người chọn đi, ta nghe nói con trai lão Tiền phòng thu chi đánh lên Địch Thúy cô nương rồi." Bùi Tiểu sốt ruột.

"Hắn vọng tưởng!" Bùi Đại nghe xong như có như không cười khổ một tiếng. Nhớ tới ngày ấy ở cổng trong nhìn thấy Địch Thúy và tên nam tử kia...

"Quản hắn vọng tưởng không vọng tưởng, người ta dám muốn là tốt rồi, ca ca ai, huynh cũng ngấm lại đi, ngấm lại đi! Tương lai huynh đệ của huynh lão bà hài tử sưởi ấm đầu giường, huynh còn là người cô đơn, ta không đành lòng đâu!" Bùi Tiểu chỉ tiếc mài sắt không thành thép.

hết chương 138

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Cử Nhi sắp xếp các cặp uyên ương - Nhũ nương tới, Tú Nhi lộ dã tâm

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Bởi vì chuyện cưới thê tử, Bùi Tiểu có nhắc tới Bùi Đại.

Trong Bích Thương viện, Lung Nguyệt gọi bốn nha hoàn đến cùng một lúc, nói: "Các người và ta có cảm tình từ khi còn nhỏ, bây giờ Hoán Ngọc đã được định chung thân, ba người các người thì sao? Có gặp được người tâm đầu ý hợp hay chưa?"

Hoán Ngọc nghe xong liền đỏ mặt, cúi đầu xuống.

Ba người Địch Thúy cũng không hé răng, chỉ biết cúi đầu, đỏ mặt.

"Ôi trời ạ! Ta nói này, các người đừng có giống như hồ lô bị cưa miệng như vậy chứ!" Lung Nguyệt nhìn mấy người bọn họ, nàng chợt nổi hứng trêu đùa, nói: "Ta thấy các người đã trưởng thành rồi, thậm chí còn lớn hơn ta vài tuổi, không thể cứ ở lại bên cạnh ta cả đời nhỉ? Bằng không thì người ta sẽ bảo chủ tử ta đây không chăm sóc tốt cho hạ nhân mất."

Nàng nói xong một tràng, thấy bọn họ vẫn cứ cúi đầu như trước, đành phải nói tiếp: "Các người đã không hé răng thì ta sẽ sắp xếp các cặp uyên ương nhé! Tẩy Bích này, ta thấy Lưu Hải khá được, ý của người thế nào? Tuy rằng hắn từng lấy thê tử, nhưng nàng ta lại bỏ chạy cùng người khác, người gả cho hắn, hắn sẽ biết quý trọng." Dứt lời, nàng còn gật đầu, giống như hải long lắm vậy.

Tẩy Bích vừa nghe chủ tử nói, một khuôn mặt la sát đầy máu chợt hiện ra trong đầu nàng ta, nàng ta lập tức xua tay, đáp: "Đừng mà, đừng mà! Nô tỳ sẽ tự mình chọn, sẽ tự mình chọn!"

"Ừ!" Lung Nguyệt cũng coi như vui mừng, nàng gật đầu, liếc mắt về phía Địch Thúy và Đào Châu: "Hai người các người thì sao?"

"Chúng nô tỳ... nô tỳ chỉ muốn ở bên cạnh để bảo vệ chủ tử..."

Hai người còn chưa dứt, tấm màn che cửa đã bị xốc lên. Bùi Nguyên Tu cất bước tiến vào, ngắt lời bọn họ: "Chủ tử của các người đã có ta bảo vệ, mau mau gả cho người khác, đừng làm ta chướng mắt!"

"Á! Há?" Bốn người kêu lên cùng một lúc.

Lung Nguyệt chợt cảm thấy vô cùng khó xử, chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, vĩnh viễn không bước ra nữa, thật sự là xấu hổ đến chết mất!

Nàng không trêu chọc mấy nha đầu này nữa, vội vàng đuổi họ ra ngoài, sau đó trợn mắt nhìn Bùi Nguyên Tu, âm thầm nghĩ rằng, rất muốn hung hăng mà cắn cho hắn một phát.

Dường như Bùi Nguyên Tu cũng thấy không ổn, hắn sờ mũi mình, cười gượng gạo, nhưng Lung Nguyệt cũng hiểu, hắn ở trong quân lâu rồi, cả người đã hơn nửa phần thô kệch, lúc nói chuyện thường chẳng câu nệ tiểu tiết, không có quy tắc gì cả.

"À há! Cử Nhi!" Bùi Nguyên Tu cười lạnh, sau đó mới nói: "Thủ lĩnh Ba Sơn truyền tin tới, hắn muốn sửa hôn sự của trưởng tử thành sang năm, ngày 26 tháng Giêng ấy."

Lung Nguyệt chớp mắt: "Thành thân là việc lớn, đã chọn ngày rồi sao còn sửa? Bộ tộc ở thảo nguyên quả là không giống chúng ta!"

Bùi Nguyên Tu nở nụ cười: “Bọn họ vốn không câu nệ tiểu tiết, ngay cả hôn sự cũng chẳng làm, chỉ cần đưa họ vào cùng một cái lều là đã thành phu thê của nhau rồi. Đến bây giờ, trưởng tử của thủ lĩnh Ba Sơn đã cưới ba vị phu nhân, sợ đi họ làm lớn như vậy, chỉ sợ là đang đổi cách đòi hỏi lương thực mà thôi!”

"Vậy Vương gia có cấp cho họ hay không?" Hầu hết dân chúng ở Bắc Cương đều là dân du mục (chăn thả tự do) chuyển đến, không biết canh tác, làm nông, rất thiếu lương thực, phần lớn phải dựa vào trợ cấp từ triều đình và bạc được dành ra từ đất phong của Bùi Nguyên Tu để mua hàng.

"Cấp chứ! Sao lại không? Nuôi chó săn mà không cho ăn, chẳng lẽ lại để bọn họ tìm chủ khác ư? Gia còn cần bọn họ kim chế lẫn nhau, giúp gia nữa đây!" Bùi Nguyên Tu véo nhẹ chóp mũi của Lung Nguyệt: "Đừng lo lắng cho phu quân, chúng ta không hề thiếu lương thực và bạc!"

Kiếp trước, Bùi Nguyên Tu phải chịu thua kém ở mặt ấy. Kiếp này, sau khi sống lại, ngoại trừ việc bày mưu tính kế để cưới Lung Nguyệt, hắn còn trù tính lương thảo, bạc tiền, nhất định không để bản thân chịu sự khong chế của người khác.

Ngày thành thân của Bùi Tiểu và Hoán Ngọc được định vào đầu xuân năm sau.

Dù sao cũng là người lớn lên bên mình từ khi còn nhỏ, cảm tình còn đó, Lung Nguyệt lựa chọn vài món đồ trong sổ trang sức hồi môn của mình một hồi. Không thể tặng Đông Châu (ngọc trai phía đông), bởi vì đó là đồ mà chỉ có người trong hoàng tộc được đeo, nếu Hoán Ngọc đeo vào sẽ vượt quá quy củ, do đó, Lung Nguyệt chọn ra phỉ thúy tốt nhất, đá quý để làm vài bộ trang sức bằng vàng. Vì sao phải dùng bạc phủ lên vàng ở bên trong? Đương nhiên vì đó là trang sức cài đầu. Tuy rằng Hoán Ngọc cũng coi như là một nữ quan ngũ phẩm, nhưng có nô tỳ nào lại đội trang sức bằng vàng lộng lẫy đầy đầu chứ? Cho dù ở trong hoàng thành, ma ma có thể diện nhất ở bên cạnh Thái hậu cũng không dám.

Nhưng nếu như tặng đồ bằng bạc, Lung Nguyệt lại sợ Hoán Ngọc thiệt thòi. Do đó, nàng mới dùng bạc phủ lấy lớp vàng bên trong, như vậy thì không phải vạn sự đều đại cát cả sao?

Đồ trang sức của Lung Nguyệt đã được tiệm vàng nhận lấy để làm, nàng tự mình phân ra bốn cái hộp, sau đó gọi bốn nha hoàn đến trước mặt, nói: "Hoán Ngọc sắp thành thân rồi. Một hộp trang sức này và hai rương đồ kia xem như là đồ cưới ta tặng cho ngươi!" Dứt lời, nàng lại chỉ vào ba chiếc hộp còn lại, nói với ba người Dịch Thúy: "Các ngươi cũng sớm muộn được gả đi, ta đã chuẩn bị cả rồi. Để công bằng, ba người cũng nhận lấy hộp của mình đi."

"Chủ tử..." Bốn nha đầu đỏ hoe cả mắt.

"Khóc gì chứ? Lại không khá hơn nữa kia! Không phải thành thân rồi vẫn có thể ở bên cạnh ta sao?" Lung Nguyệt cười mỉa.

Ở bên này, Lung Nguyệt chuẩn bị đồ cưới cho Hoán Ngọc; còn bên kia, Bùi Nguyên Tu cũng không để Bùi Tiểu chịu thua kém.

Hắn gọi hắn ta tới, đưa cho hai tờ ngân phiếu.

Bùi Tiểu nhìn kỹ tờ ngân phiếu mà tròn to cả mắt. Quái lạ, gia nhà mình ra tay thật là hào phóng!

Bùi Nguyên Tu chợt cất tiếng nói: "Bây giờ ngươi sắp thành thân, dĩ nhiên cũng không thể ở chung viện với Bùi Đại nữa. Ngươi cầm mấy tờ ngân phiếu này đi mua một căn nhà, sắm sửa đồ đạc, tự xem mà làm đi! Đừng có keo kiệt quá đấy!"

"Ôi! Tiểu nhân tạ ơn gia!" Bùi Tiểu vô cùng cảm động.

Ngày tháng trôi qua thật nhanh, đảo mắt một cái đã tới mùa đông.

"Dịch Thúy, ngươi phát y phục mùa đông cho mọi người trong phủ cả chưa? Đã chuẩn bị than đủ hết rồi chứ? Trong phủ chúng ta, cho dù là chủ tử hay hạ nhân cũng không được để một người phải chịu lạnh." Lung Nguyệt đang may bao tay bằng lông cho Bùi Nguyên Tu, nàng hỏi.

"Đã đủ cả rồi ạ! Nô tì làm việc, chủ tử còn lo lắng sao?" Dịch Thúy cười, đáp lại.

"Ừ, yên tâm đi, ta biết ngươi là người có tâm tư tinh tế, nhưng sao lại chưa bện được cái lưới nào tốt vậy hả?" Lung Nguyệt không quên chế nhạo. (ý nàng ấy là bện lưới tốt để bắt cá, bắt cá là bắt lấy nam nhân nào làm phu quân ấy, hehe)

"Nô tì biết người chỉ chờ nói ra câu này thôi mà!" Dịch Thúy sắc giọng.

Chủ tử đang vui đùa với nhau, bỗng nhiên có hạ nhân đến bẩm báo: "Có một lão phụ nhân nói mình là nữ nương của Vương gia, muốn gặp Vương gia ạ."

"Vậy Vương gia về chưa?" Lung Nguyệt hỏi.

"Ngày hôm nay, sáng sớm Vương gia đã rời phủ, hiện giờ còn chưa về ạ!"

"Ừ, ta hiểu rồi, trước tiên cứ dẫn bà ta đến phòng khách phía Tây đi!" Lung Nguyệt nghĩ ngợi, lại nói: "Quản sự Bùi Đại và Bùi Tiểu có ở phủ không?"

"Thưa Vương phi, quản sự Bùi Đại đang ở trong phủ."

"Được, bảo hắn đến phòng khách phía Tây gặp bà ta đi!"

Trong lòng Lung Nguyệt rất đắn đo, nhất là khi nàng chưa từng gặp nữ nương của Bùi Nguyên Tu, không biết bà ta có phẩm tính ra sao (nhân phẩm và tính cách). Có rất nhiều nữ nương ở các phủ đã dựa vào bầu sữa mà vượt quyền chủ tử, tự cho mình là tôn quý. Hơn nữa, Bùi Nguyên Tu là người niệm tình cũ, nàng từng nghe hắn đề cập đến nữ nương, giọng điệu của hắn rất tôn kính, xem ra nàng phải tìm cách đối đãi, ứng xử thận trọng để tránh gây thương tổn hòa khí giữa phu thê với nhau.

Xem ra, nên tìm một người biết rõ nguồn căn gốc rễ theo bên cạnh mình mới được.

Nghĩ ngợi một hồi, Lung Nguyệt cũng ngắm được một chút. Nàng thay y phục, sau đó đi tới phòng khách phía Tây.

Vừa vào cửa, nàng chỉ thấy Bùi Đại bước tới chào mình.

Lung Nguyệt gật đầu, lướt qua hắn. Nàng nhìn vào trong, nhất thời nhú mày: "Sao ở đây lại có ngoại nam?"

Extraj nam Nam nhân ở ngoài, xa lạ, không phải ở phủ

Bùi Đại vội chạy tới, bẩm: "Vương phi thứ lỗi, nam tử này là nãi huynh của Vương gia - Lư Đức."

"Lão nô bái kiến Vương phi!"

"Tiểu nhân bái kiến Vương phi!"

Hai người này vốn cùng Bùi Đại đến chào Lung Nguyệt theo quy củ, chỉ là chủ tử chưa hỏi thì không được nói chuyện, bọn họ vẫn luôn thành thật mà đứng ở một bên, sau khi Lung Nguyệt hỏi tới mới vội vàng hành lễ, vãn an.

Người mà Vương gia lấy là Công chúa, mẫu tử bọn họ tất nhiên hiểu được, trong lòng chợt nghĩ thầm, Công chúa có nhiều quy củ, ngàn vạn lần không thể để nàng bất tội.

"Miễn lễ!" Lung Nguyệt ngồi xuống ở vị trí cao nhất, nàng nhìn lướt qua hai mẫu tử đang đứng khom người ở bên dưới. Bọn họ trông rất trung hậu, thật thà, chỉ là không biết tính người thế nào, khuôn mặt thế ấy hay là biết người biết mặt chẳng biết lòng.

Lung Nguyệt hỏi: "Đây hẳn là Lư ma ma phải không?"

"Công chúa gọi như vậy, lão nô không dám!"

"Ừ, vậy thì gọi ta là Vương phi đi. Mặc dù ta là nữ nhi của hoàng gia, nhưng bây giờ đã gả đi, dĩ nhiên phải theo Vương gia." Lung Nguyệt ngừng một lát rồi nói: "Vương gia kể rằng đã trả khế ước bán thân cho Lư ma ma rồi, trừ bỏ nô tịch ở nha môn, Lư ma ma không cần phải tự xưng mình là "nô" nữa."

"Dạ! Dạ!" Lư ma ma vội đáp.

"Bây giờ Vương gia không ở trong phủ, ma ma lại là nữ nương của Vương gia, lại trừ bỏ nô tịch, tính ra chính là khách, nhưng ta lại không biết phải tiếp đón thế nào, do đó tạm thời sắp xếp trước vậy!" Dứt lời, Lung Nguyệt quay đầu nhìn về phía Bùi Đại, nói: "Sắp xếp cho họ ở cùng viện với Tú Nhi cô nương."

Giọng nói của nàng rất rõ ràng, bởi vì nàng nể mặt Vương gia nên mới tự mình ra mặt một lần như vậy.

Bùi Đại đáp "dạ", Lung Nguyệt mới cùng Dịch Thúy và Đào Châu trở về Bích Thương viện.

Bây giờ Hoán Ngọc đã được định chung thân, tuy rằng nàng ấy không để ý thân phận nô tì của mình, Lung Nguyệt vẫn chỉ để nàng ấy ở lại Bích Thương viện, không tùy ý sai bảo nàng ấy ra ngoài làm việc nữa.

Về phần Tây Bích, sau lần nọ bị Lư Hải làm cho sợ một hồi, nàng ta vừa gặp đã sợ hãi, lúc có thể không ra khỏi viện thì sẽ không ra, Lung Nguyệt sớm đã quen tự lập nên cũng để nàng ta tùy ý.

Dùng bữa trưa xong, Bùi Nguyên Tu mới từ bên ngoài trở về. Nghe Bùi Đại bẩm báo rằng nữ nương và nhi tử của bà ta đã vào phủ, hắn lập tức chạy tới Bích Thương viện.

Vừa thấy Lung Nguyệt, hắn liền không nghĩ ngợi gì cả, đi thẳng vào vấn đề: "Ta nghe nói nữ nương tới đây, phải không?"

Lời ra khỏi miệng, hắn chợt cảm thấy không ổn, nói trắng ra như thế, chẳng hỏi nguồn hỏi gốc gì cả, giống y như chất vấn vậy. Hắn lập tức sửa lại lời: "Cửu Nhi, chuyện đó... ta..."

Lung Nguyệt cười nhẹ: "Ta đã gặp rồi, cũng đã sắp xếp cho bà ta ở cùng một viện với Tú Nhi cô nương, Vương gia đến thăm họ một chút đi!"

Nàng thăm than, xem ra trong lòng Bùi Nguyên Tu, nữ nương kia có vị trí không nhẹ!

"Nếu Vương gia cảm thấy viện bên đó không ổn, thiếp thân lại đổi."

Hai từ "thiếp thân" rơi vào tai Bùi Nguyên Tu khiến hắn cứng đờ. Làm sao hắn có thể quên được, Cửu Nhi tôn kính hắn, tâm tư nàng tinh tế, từ nhỏ đã được sủng ái, tuy rằng đương kim thánh thượng chưa từng nói nặng nàng nửa lời, nhưng hắn vừa vào cửa đã hoang mang rối loạn, hỏi nàng như vậy, khó tránh khỏi khiến nàng hiểu lầm, giống như hắn vừa nghe được cái gì rồi chạy về hỏi tội nàng vậy.

"Viện này rất tốt, không cần đổi đâu, trước mắt ta còn có việc phải xử trí, ta đi trước..." Bùi Nguyên Tu muốn trốn, hắn chợt nhớ lại kiếp trước, hắn cũng từng trốn nàng nhiều lần như vậy, khiến bản thân mình và Cửu Nhi ngày càng xa cách.

Vì thế, hắn hạ quyết tâm, bằng bất cứ giá nào, cho dù thê tử có xem thường, hắn cũng mặt dày sửa lại lời nói: "Cửu Nhi, ta còn chưa ăn cơm trưa."

"Kẻ nào ra ngoài xử lý việc cùng Vương gia mà lại dám chậm trễ như vậy?!" Lung Nguyệt vừa nghe liền khế nhủ mây.

"Đừng trách hắn, ta muốn về để ăn món mì hải sản nàng làm." Bùi Nguyên Tu ôm lấy thê tử vào lòng, giọng nói khá nhỏ, có chút vô lại.

"Vậy thì xin Vương gia chờ một chút, thiếp thân đi ngay..."

Lung Nguyệt thoát ra khỏi người Bùi Nguyên Tu. Vẫn chưa nói xong, nàng đã bị hắn kéo trở về, khẽ sát vào tai, nói nhỏ: "Cửu Nhi giận ta rồi hả?"

"Chưa từng!" Lung Nguyệt gương ép, nhưng ngay cả nàng cũng cảm thấy mình có hơi quái lạ. Vừa nãy, trong đầu nàng chợt hiện ra cảnh tượng Bùi Nguyên Tu phẩy tay áo bỏ đi, để nàng ở lại, khiến nàng khó có thể bình tĩnh được.

"Cửu Nhi, ta đường đột quá, nương tử đại nhân đại lượng đừng so đo với người thô kệch nha!" Nói xong, hắn mới buông nàng ra, chấp tay vái chào.

Thấy Bùi Nguyên Tu hạ thấp người xuống, Lung Nguyệt càng cảm thấy mình quái lạ. Nàng ngưng ngưng, đỏ hết cả mặt, nói: "Miệng lưỡi trơn tru!" Kể đó, nàng đẩy nhẹ hắn một cái, xoay người đi ra ngoài.

Bùi Nguyên Tu đuổi theo sau lưng nàng: "Nương tử định đi đâu vậy?"

"Nấu mì cho Vương gia ăn!" Lung Nguyệt quay đầu, giận dữ với hắn.

Ai mà ngờ được Bùi Nguyên Tu cứ liên tục bám theo sau nàng, ung dung đi tới nhà bếp nhỏ của Bích Thương viện.

"Quân tử ở xa nhà bếp mà! Vương gia!" Lung Nguyệt muốn gầm lên, đuổi hắn ra ngoài.

Hắn cười, đáp lại: "Ta là kẻ thô kệch, chẳng phải quân tử gì!" Ngay sau đó, hắn liếc mắt hờn dỗi với nàng.

Thấy nàng nhìn mình bằng nửa con mắt, tâm tình của Bùi Nguyên Tu cũng buông lỏng, hắn trầm nghĩ: Hóa ra thê tử của mình dễ dụ quá đi mất, vậy mà kiếp trước, hắn lại ngu dốt đến mức hối hận như thế, nhưng không sao, hắn còn nhiều may mắn, may là hắn có thể sống lại ở kiếp này.

Thấy Bùi Nguyên Tu vừa ăn mì, vừa nhìn mình rồi cười khế, Lung Nguyệt đột nhiên không hiểu vì sao trong lòng mình có một niềm chua xót đang dâng trào, dường như hắn quá để ý đến mình, để ý đến mức cúi thấp đầu, ẩn thân vào chốn trần ai.

Chỉ cần nàng có một chút "gió thổi cỏ lay", hắn đều sẽ "thảo mộc giai bình."

*Thảo mộc giai bình - Có cây đều là bình lính. Trích từ điển tích: Phù Kiên thời tiền Trần dẫn binh tấn công Đông Tấn, tiến đến lưu vực sông Phi Hà, leo lên thành Thọ Xuân nhìn ra xa, thấy quân Tấn đội hình chỉnh tề, lại nhìn ra núi Bát Công xa xa, thấy cỏ cây trên núi mà tưởng toàn là quân Tấn, cảm thấy sợ hãi. Sau này dùng thành ngữ này chỉ lúc hoang mang, trông gà hoá cuốc.

Đối với chuyện của Trầm Mạt Nương, hắn cũng thế.

Ngày ấy ở yến tiệc Đoan Ngọ cũng vậy.

Lưu Tú Nhi tìm tới vương phủ, hắn càng vội vàng thanh minh với nàng.

Thấy Bùi Nguyên Tu ăn xong, đặt bát đĩa xuống, Lung Nguyệt mới đứng dậy, cầm khăn lau miệng cho hắn, nói nhỏ: "Ta theo Vương gia đến gặp nữ nương nha."

"Nghỉ trưa trước đi, nghỉ trưa trước đi!" Bùi Nguyên Tu để Hoán Ngọc dọn bát đĩa trên bàn, hắn súc miệng bằng hai ngụm nước trà, sau đó ôm lấy Lung Nguyệt, đi qua cửa ngăn, nghiêng nghiêng ngả ngả, ngồi xuống sập quý phi.

Lại nói đến Lưu Mạ mà, bà ta và nhi tử Lưu Đức cùng nhau đi đến sân viện mà Lưu Tú Nhi đang ở.

Vừa gặp khuê nữ, bà ta không nói hai lời, lập tức bước tới phía trước, tát cho nàng ta hai cái liên tiếp. Bà ta vừa mắng vừa khóc, mắt đỏ hoe cả lên: "Đồ nha đầu không khiến ta bớt lo! Sao con dám tự ý như vậy hả? Vượt ngàn dặm xa xôi đến đây, lỡ như dọc đường xảy ra chuyện, ta còn mặt mũi nào để gặp phụ thân đã mất của con?!"

"Nương, nương đừng tức giận, muội muội vẫn bình an mà!" Lưu Đức khuyên nhủ.

"Con bảo ta làm sao mà không giận cho được!" Luru ma ma nói xong với bước vào phòng cùng Luru Đức và Luru Tú Nhi.

Bùi Đại sai một nha đầu thô sử đến hầu hạ bọn họ, cộng thêm mấy hạ nhân đã hầu hạ Luru Tú Nhi trong thời gian qua cũng đủ dùng. Sắp xếp xong, Bùi Đại mới đi lo chuyện của mình.

Luru ma ma lau nước mắt, nói: "Nha đầu kia, tại sao con không nghe lời ta mà chạy tới gây phiền toái cho Vương gia, hả?"

"Nương!" Luru Tú Nhi cắn môi, hạ quyết tâm, nói: "Nữ nhi một lòng với Vương gia, từ nhỏ đã vậy rồi."

"Con! Con đúng là... oan gia!" Luru ma ma vỗ nhẹ lên chiếc bàn trà: "Con có thân phận gì? Vương gia là người thế nào? Đừng có mơ mộng hão huyền nữa!"

"Nữ nhi không dám vọng tưởng vị trí trắc phi, phu nhân, chỉ cầu có thể hầu hạ bên cạnh Vương gia mỗi ngày là tốt rồi!" Luru Tú Nhi đáp.

"Ta phải đánh con nha đầu không biết xấu hổ, muốn nghiệp chướng này! Chuyện mất mặt như vậy, con đường đường là nữ nhi chưa xuất giá mà cũng dám nói ra ngoài miệng! Con... con!!! Con không cần mạng nữa hả? Vương phi có thân phận gì? Người ta là công chúa đó!" Luru ma ma bị khêu nữ làm cho tức giận đến mức đỏ bừng cả mặt, bà ta vừa mắng vừa vỗ ngực.

"Nương, người uống một ngụm trà cho thông cổ." Luru Đức vội đỡ lưng cho lão nương, sau đó oán giận mà nói: "Muội muội hồ đồ rồi!"

Luru Tú Nhi không cho là đúng: "Nương, nàng ta là công chúa thì đã sao? "Giá kè tùy kè, giá cầu tùy cầu"*, nàng ta gả cho Vương gia, Vương gia là ông trời của nàng ta. Vương gia niệm tình cũ, nữ nhi muốn theo, ngài ấy nhất định sẽ chu toàn!"

*Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó

"Con... con..." Luru ma ma bị Luru Tú Nhi chọc tức đến mức nói không ra hơi.

"Ôi trời! Nương ơi là nương, người đừng có lo, nữ nhi tự biết chừng mực." Luru Tú Nhi đảo mắt một cái, nói nhỏ: "Thời gian qua, nữ nhi có hỏi thăm, Vương phi là người hiền lành, suốt ngày chỉ biết tìm cách lấy lòng Vương gia. Nàng ta đường đường là một công chúa, vậy mà bây giờ còn tự mình rửa tay cho Vương gia, nấu canh cho ngài ấy ăn." Ý của Luru Tú Nhi là công chúa yếu đuối, chỉ biết tận tâm tận lực để lấy lòng Vương gia.

"Hơn nữa, nữ nhi còn hỏi thăm được, Vương gia vẫn chưa có nha hoàn thông phòng. Nếu một ngày nào đó, Vương phi có thai, nàng ta dĩ nhiên sẽ không thể hầu hạ Vương gia, đến lúc đó, nữ nhi sẽ..."

Nói đến đây, Luru Tú Nhi im lặng, chỉ nhếch môi, khẽ cười.

Lúc này, Luru ma ma quả thực tức giận nữ nhi tới mức không nói nổi nữa, bà ta hung hăng liếc Luru Tú Nhi, sau đó ngả người vào sập quý phi, nhắm nghiền mắt, không thấy nàng ta thì lòng sẽ không phiền.

"Muội muội, nếu muội nói vậy..." Luru Đức thấy nàng ta nói cả buổi, hần cũng có hơi động lòng: "Nhưng mà hôn sự ở thôn trang phải làm sao?" Hần đã nhận sính lễ, định ra ngày cả rồi.

"Có Vương gia ở đây, sợ gì chứ? Đến lúc đó, ca ca cũng coi như là huynh của Vương gia, ai còn dám nói?" Luru Tú Nhi nghĩ mà thấy tốt đẹp.

Luru Đức nghe xong cũng gật gù.

Luru ma ma nghe không vô, bà ta cầm gói đầu trong tay, ném vào mặt nhi tử và nữ nhi xấu xa.

Lại nói đến Bích Thương viện ở bên này. Bùi Nguyên Tu ôm thê tử, nghỉ ngơi cả trưa. Hần đứng dậy sửa soạn để đi cùng Lung Nguyệt: "Vương gia có muốn đi gặp nhũ nương một lần không?"

Bùi Nguyên Tu nhấp một ngụm trà, đưa mắt nhìn Lung Nguyệt.

"Cửu Nhi đi cùng với Vương gia nha, xem họ còn thiếu gì để bổ sung kịp thời. Dù sao bà ấy cũng là nhũ nương của Vương gia, không thể khinh thường." Nàng nhìn sắc mặt, xem tư thế của hần, quả thật có hơi đáng thương, đau lòng. Bản thân nàng hơi quá, khiến đáng về hần thành như vậy. Nàng mở miệng nói, ý cười tràn đầy đôi mắt: "Ý của Vương gia thế nào?"

"Vậy thì đành phải làm phiền Cửu Nhi." Bùi Nguyên Tu cười.

Đôi phu thê sửa soạn một hồi, sau đó đi tới sân viện mà Luru ma ma đang ở.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Vì Lung Nguyệt, Nguyên Tu giữ nãi nương ở lại - Ngày mồng tám tháng chạp, ai nấy đều có tâm tư

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

"Vương gia, Vương phi đến!"

Nghe tiếng truyền báo, ba người ở trong phòng vội vàng đứng dậy.

Nãi nương – Lư ma ma hít thở một hơi, vùng thái dương khẽ nhấp nháy. Lư Đức kéo vạt áo dài, tiến tới đỡ lão nương nhà mình nhưng lại bị bà hất tay ra.

Lư Tú Nhi cũng vội cúi đầu xuống, sửa sang lại váy áo, sờ lên gò má mà thầm oán: Nếu ở đây có gương đồng thì tốt quá rồi, chẳng biết bản thân mình có chỗ nào thất lễ hay không.

Bùi Nguyên Tu bước vào cùng Lung Nguyệt, chỉ thấy ba mẫu tử cúi đầu rất có quy củ, đứng ở cạnh cửa.

"Vương gia, Vương phi an hảo*!"

*An hảo tức là bình an, mạnh khỏe - ở đây là một câu chào, giống như mấy câu “Hoàng thượng vạn an, hoàng thượng cát tường” nên mình vẫn giữ nguyên văn.

Ba người hành lễ.

"Miễn lễ!" Bùi Nguyên Tu đỡ Lung Nguyệt ngồi xuống trước, còn mình thì vẫn đứng. “Nãi nương và nãi huynh đã vất vả cả đoạn đường rồi.”

"Không vất vả! Không vất vả!" Lư Đức vừa nghe xong đã trả lời ngay.

Bùi Nguyên Tu khẽ gật đầu, sau đó mới nói: “Nãi nương ngồi đi!”

"Ồi! Ồi! Đa tạ Vương gia!"

Lư ma ma là người an phận lại thành thật. Bà thật sự có tình cảm chân thành với Bùi Nguyên Tu được nuôi lớn từ sữa của mình, hơn nữa tình cảm ấy cũng không ít hơn con ruột của bà. Trong thoáng chốc, mắt bà đỏ hoe, thầm nghĩ trong lòng rằng: Lão gia, phu nhân, hai người có thấy không? Tu nhi đã thành Vương gia, cưới được Công chúa rồi!

Nãi nương tạ ơn Bùi Nguyên Tu nhưng vẫn chưa ngồi xuống, trong lòng bà hiểu rất rõ một điều rằng người lớn nhất ở nơi này không phải Vương gia mà là người luôn ngồi bên cạnh hần, khuôn mặt luôn nở nụ cười nhàn nhạt – Vương phi.

"Nãi nương, mời ngồi!" Lung Nguyệt thấy Lư ma ma cứ nhìn trộm mình, nàng mới nói nhỏ một tiếng.

"Tạ ơn Vương phi!"

Lung Nguyệt đã nói vậy rồi, bà không đứng nữa mà ngồi xuống túi đôn.*

*Túi đôn – hay còn gọi tọa đôn, là một loại ghế truyền thống của Trung Quốc thường thấy trong những nhà giàu có. Mặt ghế tròn, bụng to, độ cao thấp tùy ý, được tạo hình giống như cái trống nên trước đó còn được gọi là “trống đôn”.

"Ta nghe Vương gia nói rằng hiện giờ nãi nương đang ở thôn trang, không biết mùa màng năm nay có thu hoạch thế nào? Nãi nương ở nơi ấy có thoải mái không? Người lặn lội đường xa đến Bắc Cương, thân mình vẫn ổn chứ?"

Lung Nguyệt hỏi rất nhiều chuyện, tất cả đều là hỏi thay Bùi Nguyên Tu

Nàng tất nhiên biết Bùi Nguyên Tu vốn rất ít nói, chỉ khi ở cùng mình thì mới nói nhiều hơn một chút mà thôi. Đối với những người khác, cho dù trong lòng rất nhớ thương nhưng hần cũng chỉ âm thầm buồn bã. Huống hồ, hần đường đường là một đại nam nhân, không tiện hỏi chuyện quá nhiều, nếu không sẽ thành nói nhảm nhí.

Bùi Nguyên Tu nhìn về phía Lung Nguyệt rồi cười nhẹ với nàng, trông hai người hệt như không cần nói ra đối phương cũng hiểu.

Mặc dù là người thành thật nhưng Lư ma ma cũng rất hiểu chuyện, thấy rõ lời nói và hành động giữa Vương gia với Vương phi chẳng hề giống như mấy câu ngu xuẩn mà khuê nữ nhà mình thốt ra chút nào, hai người họ rõ ràng là kính nhau yêu nhau (nguyên văn là tương kính tương ái), cử án tề mi* đấy chứ!

*Cử án tề mi: Nâng khay ngang mày; Vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

Bà đáp lại một cách có quy củ, sau đó nói tiếp: “Vốn dĩ nhận được thư của Vương gia, biết được Tú Nhi chạy đến Bắc Cung quấy rầy người, lão đã định tới đón nó về, nhưng trong hai ngày kế tiếp lại đến vụ mùa nên đành phải đợi lương thực trong thôn trang được thu hoạch hết, xử lý mọi việc thỏa đáng rồi mới chạy đến đây. Tiếc thay, lão đã già rồi, xương cốt không còn sức lực nên đi đường chậm trễ, bây giờ mới tới được quý phủ.”

Lưu ma ma nói xong rồi đứng dậy khỏi tú đôn, nhún người và nói: “Lão bà này xin được thay nữ nhi bắt hiếu bồi tội với Vương gia, Vương phi, qua mấy ngày nữa, lão nhất định sẽ dẫn nó về kinh thành!”

"Nương, con không..." Lưu Tú Nhi vừa nghe đã vội nói.

"Con cảm niệm, ở đây không có chỗ cho con xen vào!" Lưu ma ma khẽ quát và cắt ngang lời nàng ta.

"Ừ..." Bùi Nguyên Tu nghe nãi nương nói vậy thì nhìn về phía Lung Nguyệt.

Lung Nguyệt hiểu ý và nói: "Bây giờ tiết trời giá lạnh, đất cũng đóng băng, thân thể người có tuổi không tốt, chẳng bằng đợi đến đầu xuân, tiết trời ấm áp đã rồi hãy khởi hành! Dù gì nãi nương cũng ở trong vương phủ vài năm, Vương gia từng uống sữa của người, tất nhiên sẽ coi người như người thân mà đối đãi!"

Nói xong, Lung Nguyệt chợt cảm thấy bàn tay giấu trong áo hơi căng thẳng, mắt phượng của nàng kịp thời nhìn thấy ánh mắt cảm kích của Bùi Nguyên Tu, nàng cười lại với hắn.

Đợi đến khi Bùi Nguyên Tu và Lung Nguyệt rời khỏi, Lưu ma ma mới chọc tay vào trán khuê nữ một cái và nói: “Nha đầu vụng về này, con mắt nào của con nhìn thấy Vương phi yếu đuối, e ngại Vương gia?” Bà rõ ràng đã trông thấy Vương gia hoàn toàn dựa theo ánh mắt của Vương phi để hành xử! Chỉ là Công chúa – Vương phi khéo hiểu lòng người, cho Vương gia mặt mũi mà thôi!

Nghĩ đến đây, Lưu ma ma bỗng cảm thấy hơi đau lòng. Cuối một Vương phi có thân phận tôn quý như vậy, hẳn là ngày tháng của Vương gia chẳng dễ chịu chút nào.

Nếu đã giữ cả nhà Lưu ma ma lại trong vương phủ để ăn Tết thì cũng phải tìm người cắt may vài bộ quần áo mùa đông mới cho họ. Lưu Tú Nhi vốn đã được tặng đồ trước đó, nhưng giờ đây nhờ dính chút ánh sáng của lão nương nhà mình nên được tặng thêm hai bộ nữa.

Bắc Cung lạnh hơn trong kinh thành rất nhiều. Lung Nguyệt vốn bị chứng sợ lạnh nên sớm sao khô Địa Long*.

*Sao trong sao trà để pha nước uống – Địa Long là một vị thuốc (nói thẳng ra là con giun đất ấy) – Tìm mãi mà chẳng thấy bài thuốc nào bảo Địa Long trị chứng bệnh này nên mấy nàng cứ xem như chỉ tiết hư cấu nha ~.~ chứng thực đề sau.

Gió rét căm căm, Bùi Nguyên Tu yêu thương nên cũng không gọi nàng đến thư phòng để đưa trà bánh nữa, Lung Nguyệt vui vẻ làm tổ trong buồng sưởi ấm, xử lý vài việc của vương phủ, sau đó sẽ trêu đùa đám người Hoán Ngọc, tán gẫu mấy chuyện đời thường, thêu khăn và thêu cả hầu bao, ngày tháng cũng nhờ thế mà trôi qua rất nhanh.

Lúc trước, Lung Nguyệt thường tới thư phòng ở ngoài viện để đưa trà bánh; đến bữa trưa, Bùi Nguyên Tu sẽ dùng bữa cùng các vị tiên sinh. Bây giờ, mỗi buổi trưa hắn phải trở về Bích Thương viện để ăn cơm.

Các vị tiên sinh cười sau lưng rằng Vương gia không thể rời tức phụ, nhưng cũng chẳng ai dám nói rõ.

Mới đó mà đã đến mùng tám tháng Chạp.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Đêm ba mươi, đón giao thừa, làm sủi cảo – Tuế Hàn viện, khói hoa bay, điệu múa xoay vòng của đom đóm

Bùi Nguyên Tu biết Lung Nguyệt thích náo nhiệt. Đêm ba mươi năm nay, hắn mời toàn bộ gia quyến của các tiên sinh và thân vệ vào vương phủ, không thêm câu nệ tiểu tiết, tương đối thân thiết với quan viên và tướng quân Bắc Cung. Mười hai thân vệ ấy từng vào sinh ra tử với hắn, dĩ nhiên quan hệ càng sâu thêm một phần.

Bùi Nguyên Tu xử lý chính sự. Lúc tìm tới sảnh Tây Hoa, hắn trông thấy Lung Nguyệt đang vừa làm sủi cảo vừa nói đùa với tức phụ của Mạnh Thạch Đầu. Bùi Nguyên Tu ngắm nhìn một viên sủi cảo béo núc nịch như hòn ngọc sáng trong tròn trịa được nặn thành từ những ngón tay ngọc tựa búp măng của Lung Nguyệt, trông rất giống hình một con heo nhỏ, khiến người ta vừa nhìn đã thích.

Trong khi Lung Nguyệt còn chưa về nặn và túm miếng miếng bột lại, Dịch Thúy đã tự mở hầu bao, lấy một con heo vàng ra rồi nhét vào đó.

Tức phụ của Mạnh Thạch Đầu cười nói: “Mâm sủi cảo này của Vương phi đúng là bảo bối, một lát nữa ta sẽ đánh dấu, khi ăn phải để trước mặt mình mới được.”

Lục phu nhân cũng cười nói theo: “Sao trước đó ta không nhận ra tỷ tham tiền như vậy nhỉ? Nghĩ lại, hẳn là đũa nhỏ trong bụng tỷ cũng rất tham tiền đấy!”

"Phải, vừa vặn làm sao, năm nay là năm Hợi, ‘phi trư cùng môn, chiêu tài tiến bảo’*, nghĩ lại thì đũa nhỏ này quả là có phúc!” Nhiều người náo nhiệt, Lung Nguyệt vui mừng trong lòng: “Đợi đến ngày đầy tháng, ta sẽ làm một bộ khóa Trường Mệnh hình mấy con heo vàng nho nhỏ, chỉ là không biết nam hay nữ đây!”

*Phi trư cùng môn: Một kiểu hình dán cửa sổ để trang trí. Thiên Tân dán giấy hình "Phi trư cùng môn" (Heo mập khom lưng) vào ngày Tết, người ta dùng giấy nền (giấy sếp) màu đen cắt thành hình con heo mang chậu châu báu ở trên lưng, ngụ ý "chiêu tài tiến bảo" (vẫy gọi tiền tài, của báu tiến đến)

"Cho dù là nam hay nữ, có được lời chúc của Vương phi thì đó là phúc rồi!" Tức phụ của Mạnh Thạch Đầu vui mừng.

Mặc dù nhóm nữ quyến tán gẫu việc nhà, thuộc hạ cũng không chậm trễ. Một mớ sủi cảo béo tròn trắng trong được mở nắp vung và bày ra rất nhanh.

Đương nhiên không phải nữ quyến, tức phụ nào trong phòng này cũng cao hứng, chẳng hạn như Trầm Mạt Nương.

Trước đó, nghe Tiểu Mã tiên sinh bảo rằng Vương gia thấy người lớn ở trong phủ thừa thốt, sợ năm nay vô vị, Vương phi tịch mịch nên mới gọi nữ quyến, tức phụ của mọi người cùng đến cho náo nhiệt, nàng ta liền nghĩ: Thế gia có nhà cao cửa rộng để đón Tết, nữ tử bọn họ đón Tết thì đơn giản sẽ là ngâm thơ, đối câu, đoán chữ. Vương phi xuất thân từ trong cung, hơn nữa, Trầm Mạt Nương từng nghe Tiểu Mã vô ý nói rằng Vương phi là môn sinh mà sư phụ của Thái tử hải lòng nhất, thậm chí Vương phi còn từng lên đi thi tú tài. Lúc đó, nàng ta nghe mà cảm thấy kỳ quái, tự cho mình mới là người không thua một ai, chỉ vì không đầu thai vào nhà tốt mà thôi, nếu hoàn cảnh của nàng ta bằng được một phần ba như Công chúa, chỉ sợ Trạng nguyên cười ngửa đạo phổ cũng chỉ là vật bị nàng ta nắm trong tay.

Bây giờ nghĩ lại, nếu đã muốn ngày Tết được náo nhiệt một chút, dĩ nhiên sẽ không thiếu mấy trò học đòi văn vẻ. Ban đầu khi ở Phấn vương phủ và Tăng phủ, nàng ta cũng từng trông thấy mấy cảnh như thế. Trời vừa sẩm tối, Trầm Mạt Nương đã mở mấy tập thơ, nhạc phủ ra đọc một lượt một hồi thật cẩn thận, lòng mong trở thành đệ nhất tài nữ của cung thành**.

*Nhạc phủ: quan đời Hán chuyên sưu tập thơ ca dân gian và âm nhạc, đời sau gọi những thể thơ và tác phẩm làm theo loại này cũng là nhạc phủ

**Cung thành: Ý nói thành ở biên cương

Để tránh bị người ta xem thường, ngày hôm nay trước khi ra cửa, Trầm Mạt Nương đã trang điểm sao cho thật xinh đẹp và hoàn hảo.

Cửa cửa miệng mà người ta hay dùng: Nữ nhân muốn thanh tú, hãy mặc lụa trắng vào.

Nhưng bây giờ là đầu năm mới, tất nhiên không thể mặc lụa trắng khắp người. Trầm Mạt Nương chọn một chiếc váy màu lam có những bông hoa thủy tiên tím tím, phối với chiếc áo khoác ngoài màu thiên thanh “mưa tạnh trời trong” bằng gấm có hoa văn hình trúc sẫm màu.

Búi tóc theo kiểu Linh Hư, cài hai nhánh trâm hoa thủy tiên, kết hợp với một đóa hoa màu lam bằng lụa đính châu ngọc, kẻ mày nhàn nhạt, thoa chút son môi, trông rất mát mẻ và thanh nhã, thoạt nhìn giống như không nhiễm một chút khói lửa nhân gian.

Xoay bốn phía trước gương đồng hình hoa củ ấu, Trầm Mạt Nương cực kỳ hài lòng. Nhớ lại lúc còn ở trong Tăng phủ, hàng năm đều trang điểm như vậy, nàng ta đã khiến chính thất phu nhân mặc y phục đồ thẩm giống hệt như một kẻ dung chi tục phấn (phần son dung tục).

Nhưng mãi đến khi tới Vương phủ rồi, trông thấy Công chúa – Vương phi mặc chiếc váy Lư Tiên* theo hoa mẫu đơn màu đỏ thắm, áo ngoài bằng gấm màu đỏ son có những đường viền kết lông thỏ trắng, tóc búi theo kiểu Nguyên Bảo, cài Đông châu* rủ tơ vàng và hoa mẫu đơn, Trầm Mạt Nương chợt tái mặt, so ra nàng ta còn không bằng đại nha hoàn bên cạnh Vương phi.

*Váy Lư Tiên: kiểu váy có nhiều nếp gấp, cùng một loại với váy dài; váy Lư Tiên là vật báu trong cung đình thời cổ, kiểu dáng vô cùng hoa lệ (baike).

Trong sảnh Tây Hoa, nữ quyến đến từ mấy nhà kia ăn mặc tươi sáng và vui mừng, càng không thèm để mắt đến nàng ta. Mọi người vây quanh Vương phi cười đùa một hồi, khi Trầm Mạt Nương nghĩ rằng chắc chắn đã đến lúc ngâm thơ thì chợt thấy mấy bà tử mang bột mì và chậu vào.

Wang phi cười hề hề và nói: "Hôm nay là đêm ba mươi, phiền các vị phu nhân, các cô nương giúp ta bọc sủi cảo ăn Tết nha! Ta thích náo nhiệt, nhiều người làm sủi cảo với nhau thì năm nay mới có ý nghĩa chứ!"

Nữ quyến các nhà gặt đầu, chỉ có Trầm Mạt Nương là xụ mặt. Thuở nhỏ, gia cảnh nàng ta giàu có, bên cạnh không thiếu người hầu kẻ hạ, phụ mẫu nuông chiều, chưa từng để nàng ta phải đụng tay vào việc nhà bếp, cho phép nàng ta được theo ý mình. Nàng ta thích đọc sách vẽ tranh, bọn họ mới tiên sinh đến dạy, do đó bây giờ nàng ta cũng chỉ biết nấu mì mà thôi.

Nhìn Vương phi “thiên chi kiều nữ”* (con cung của trời) nhồi bột mì đầy tay với những phụ nhân tầm thường khác, cười nói với nữ quyến các nhà, chỉ có một mình nàng ta rảnh rỗi đứng ở một góc, không góp một tay, có xấu hổ, có khinh thường. Trầm Mạt Nương thầm nghĩ: Đường đường là công chúa chí tôn mà lại tự hạ thấp thân phận như vậy.

Lung Nguyệt làm sủi cảo chung với các nữ quyến, thật ra nàng cũng có tâm tư của riêng mình.

Phụ huynh và phu quân của những người này, không phải phụ tá thì cũng là thân vệ của Bùi Nguyên Tu - đều là mấy người mà hắn cực kỳ nể trọng. Nói đến thân sơ, mặc dù bọn họ không có thân phận cao quý như những quan viên Bắc Cung, nhưng nếu như mượn sức một cách thỏa đáng, bọn họ cũng có nhiều chỗ hữu dụng hơn đám quan viên Bắc Cung giỏi tính toán.

Hành động lần này của nàng coi như là thay Bùi Nguyên Tu mua chuộc lòng người.

Bọc thêm một viên sủi cào béo tròn trắng ngần, bên trong là con heo vàng nho nhỏ, Lung Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy Bùi Nguyên Tu dẫn mấy tiên sinh phụ tá và đám thân vệ vào sảnh Tây Hoa, đôi mắt phượng của hắn khẽ cong lên.

Nữ quyền cả phòng vội vàng đứng dậy hành lễ.

Bùi Nguyên Tu vẫy tay, nói: "Hôm nay đón Tết, không cần phân biệt tôn ti, chỉ cần thoải mái thôi là được!" Dứt lời, hắn bước tới bên cạnh Lung Nguyệt và hỏi: "Sao lại xếp sủi cào của Vương phi ra riêng vậy?"

Không đợi Lung Nguyệt mở miệng, người ta đã nghe tiếng của tức phụ Mạnh Thạch Đầu: "Sủi cào của Vương phi rất quý giá, bên trong có heo vàng nhỏ a..."

Nhưng nàng ta còn chưa nói xong đã bị Mạnh Thạch Đầu ngắt lời: "Tranh Nương, đừng lộn xộn, không có quy củ gì cả!"

"Không sao đâu. Vương gia nói rồi, ngày hôm nay không phân tôn ti!" Lung Nguyệt khẽ cười, sau đó nói với phu quân: "Ta sẽ thả mấy viên sủi cào này vào, trong lúc luộc thì thả vài viên vào từng nồi, xem như phần thưởng, ai ăn được một con heo vàng thì cả năm vạn sự trôi chảy." Mặc dù nói vậy, Lung Nguyệt vốn định sẽ thả một viên vào mỗi chén của mọi người, ai nấy đều có phần thưởng.

"Vậy thì Vương phi tốn kém lắm đấy!"

"Thiếp thân còn tưởng rằng Vương gia sẽ trợ cấp một chút!" Lung Nguyệt nhìn Bùi Nguyên Tu, cười đùa.

"Tham tiền!" Bùi Nguyên Tu véo nhẹ cái mũi nhỏ của nàng: "Được! Gia trợ cấp!"

Mọi người nghe nói đều cười rộ lên.

Buổi chiều, bữa cơm tất niên được bày biện ở điện Ngân An.

Đám thân vệ đều là kẻ thô kệch, trong số nữ quyền cũng có rất ít người đầy bụng thi thơ như Trầm Mạt Nương. Do đó, cho dù là kể chuyện cười hay trêu đùa nhau, bọn họ cũng nói bằng những từ ngữ hết sức "thông tục dễ hiểu".

Mới đầu, Bùi Nguyên Tu còn sợ Lung Nguyệt nghe xong sẽ không vui, nào ngờ phát hiện tiểu nương tử nhà mình nghe xong còn cười thích thú hơn cả người ta.

Chỉ có Trầm Mạt Nương ngồi bên cạnh Tiểu Mã tiên sinh không ngừng cau mày, nghĩ thầm: Đúng là một đám hoàn toàn thô kệch, nói mấy câu, dăm ba câu đã thốt ra từ ngữ thô tục.

Qua giờ Tý, ăn sủi cào xong là đến lúc đón giao thừa. Yến hội được giải tán, mọi người đều được ăn sủi cào bọc heo vàng, vui tươi hơn hờ mà trở về nhà mình, họ đều bảo: Lấy được phần thưởng tốt rồi.

Tiến bước mọi người, Bùi Nguyên Tu nắm lấy tay Lung Nguyệt, khẽ hỏi: "Nàng mệt không?"

Lung Nguyệt lắc đầu, cười rục rờ như hoa nở, qua năm mới thật sự rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 142: Nghe tin có thai, Nguyên Tu vừa mừng vừa sợ - Tra hỏi gian tế - Biên thành gặp chuyện nguy hiểm (Full)

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Qua Mười lăm tháng Giêng, Lung Nguyệt bắt đầu hứng trí bưng bưng, thu dọn hành trang, mong muốn nhìn thấy hôn lễ trên thảo nguyên.

Từ thời hiện đại, đầu thai vào hoàng cung Đại Chiêu, nàng thu lại tính tình ngang bướng như trẻ con, bây giờ dưới sự dung túng của Bùi Nguyên Tu, tính khí ấy đang dần trở lại.

Lần này, Lung Nguyệt nghĩ sẽ giống như lần trước vậy, để Hoán Ngọc và Tẩy Bích ở lại, giúp đỡ cô cô Anh Lạc quản lý việc vặt trong vương phủ, chỉ dẫn theo Dịch Thủy và Đào Châu đi trước.

Nhưng hai người kia nói, lần trước họ ở lại vì mới vào phủ, không rõ mọi việc nên mới giúp chủ tử trông coi, bây giờ mọi thứ đã đi vào nề nếp, có cô cô Anh Lạc – một người thất khiếu linh lung tâm* đã quá đủ rồi. Tiết trời giá lạnh, đất đóng băng, nếu là người khác thì họ đã chẳng yên lòng như thế.

*Thất khiếu linh lung tâm (Trái tim có 7 lỗ): Trích từ truyện Phong Thần, nói về nhân vật Tỳ Can thừa tướng là hoàng thúc của Trụ Vương nhà Ân, Tỳ Can là người có lòng trung trinh, chính trực, nhiều lần can gián vua Trụ, sau Đắc Kỷ muốn hại ông, lập kế giả bệnh, bảo cần phải có thất khiếu linh lung tâm ăn mới khỏi bệnh, Trụ vương lại có thể đồng ý, yêu cầu Tỳ Can giao trái tim ra. Kết quả Tỳ Can nhờ có pháp thuật Khương Tử Nha bảo hộ, sau khi moi tim ra vẫn không chết. Nhưng trên đường trở về, Tỳ Can gặp một phụ nhân rao bán cái vô tâm, Tỳ Can ghim ngựa hỏi nàng một câu: “Người nếu là Vô Tâm thì thế nào?” phụ nhân kia đáp: “người Vô Tâm sẽ chết.” kết quả Tỳ Can nhất thời hô một tiếng, máu chảy đầm đìa, rồi chết. (phụ nhân này có thể do Đắc Kỷ hoặc Thân Công báo hóa thành). Về sau chỉ người rất thông minh tài ba, nói chung người nhân tài về cả nhân cách lẫn khả năng làm việc. (tham khảo từ hitsujiinonamida.wordpress.com)

Lung Nguyệt nghe xong dở khóc dở cười, họ cứ xem nàng như đứa nhỏ ba tuổi ấy! Chẳng qua nàng cũng gật đầu đồng ý rồi. Hàng năm bầu bạn, rồi xa người nào cũng cảm thấy khó chịu.

Hơn nữa lần này, Bùi Nguyên Tu bảo Bùi Đại ở lại phủ để quản lý mấy việc vặt, dẫn theo Bùi Tiểu, hai đứa nhóc sai vặt mà Lung Nguyệt mới chọn cho hấn - Bùi Đa và Bùi Thiệu - đi trước.

Hai tên tiểu tử này là cô nhi được Bùi Đại cứu từ chiến loạn Bắc Cương mấy năm trước, bây giờ mới có mười hai, mười ba tuổi, làm người cơ trí, tâm tư cũng ngay thẳng. Lung Nguyệt nghĩ Bùi Nguyên Tu đường đường là phiên* vương của một vùng đất, không thể chỉ có hai người sai vặt là Bùi Đại và Bùi Tiểu ở bên cạnh mãi. Hơn nữa, bây giờ Bùi Đại Bùi Tiểu đã là quân sự trong phủ, Bùi Nguyên Tu cũng rất nể họ trong vài việc quan trọng, tóm lại không thể để hai huynh đệ ấy vừa xử lý mọi việc vừa làm kẻ sai vặt được. Không bằng tìm mầm non tốt bồi dưỡng, giúp hai huynh đệ kia chia sẻ công việc cũng tốt, để họ an tâm xử lý mọi chuyện.

*Phiên có nghĩa là thuộc địa

Lúc Lung Nguyệt nhắc chuyện ấy với Bùi Nguyên Tu, hấn cười nói: “Thì ra lấy nha hoàn của nàng là thành người một nhà nhỉ, nàng vội suy nghĩ thay hai huynh đệ nhà hấn, sao hà, sợ thiệt thòi cho mấy nha đầu nhà nàng à?”

Lung Nguyệt giận dữ với hấn: “Vương gia nói quá lời, nếu không suy nghĩ cho gia, ta cần gì uống phí phần tâm tư này!”

Bùi Nguyên Tu nhanh chóng cười lấy lòng nàng.

Cách ngày bọn họ xa phủ khoảng một đêm, Lư ma ma bỗng chạy tới nói lời từ biệt. Bùi Nguyên Tu nhú mày: “Nếu đã ở lại thì không cần nóng lòng ngay như vậy, đợi trời ấm hơn, ma ma hãy về nhà!”

Lư ma ma muốn nói lại thôi, nhưng vẫn nghe lời và ở lại.

Ngày hôm sau, Bùi Nguyên Tu và Lung Nguyệt ngồi lên xe ngựa, dẫn theo những người liên quan, rời khỏi Cương thành*, đi đến nơi cư trú của thủ lĩnh bộ tộc Ba Sơn.

* Tân Cương hiện nay.

Lung Nguyệt ngồi trên xe ngựa, dựa người vào lòng Bùi Nguyên Tu, tay ôm ống nhỏ bằng đồng, thỉnh thoảng nôn ra một ít. Đôi mắt nàng đỏ hoe như con thỏ nhỏ đáng thương tội nghiệp, Bùi Nguyên Tu trông thấy mà đau lòng.

Lung Nguyệt cũng ầm ức.

Ngồi xe ngựa ra ngoài, chưa được nửa ngày, nàng đã nôn ra một trận ghê tởm, hơn nữa còn đi theo chiều hướng càng lúc càng nghiêm trọng. Kỳ lạ, ngày thường nàng đâu có say xe, hôm nay nàng bị sao vậy nhỉ?

Thật vất vả mới tới sát biên thành.

Tri phủ biên thành sớm đã chờ ngay tại cửa thành, Bùi Nguyên Tu không cũng chẳng hỏi han gì hấn ta, chỉ tự mình bế Lung Nguyệt đã nôn đến mức trời đấtมืด mù trên xe ngựa vào trong quán (tương tự như dịch quán – nơi ở của sứ thần vậy).

Ngay sau đó, hấn vội vã gọi đại phu trong thành đến chẩn mạch.

Thấy sắc mặt Lung Nguyệt trắng bệch, trong lòng Bùi Nguyên Tu rất phiền muộn, nếu mình dẫn theo y nữ (nữ làm nghề y) ra ngoài thì tốt rồi.

Hấn cởi giày, ngồi lên giường ôm Lung Nguyệt vào lòng, khẽ vuốt tấm lưng gầy yếu của nàng từng chút một, muốn nàng khỏe hơn một chút.

Không bao lâu sau, hạ nhân của hành quán đã về, đại phu đến.

"Mời vào đây!" Bùi Nguyên Tu dứt lời, buông màn che xuống, chỉ để một bàn tay của Lung Nguyệt lộ ra.

Có lẽ vì đây là lần đầu xem bệnh cho người có thân phận cao quý nên đại phu rất căng thẳng.

Đội Hoán Ngọc lót gối nhỏ để Lung Nguyệt đặt tay lên, đồng thời che khăn trên cổ tay nàng, đại phu mới run run rẩy rẩy, đặt ba ngón tay lên đây.

Động tác này của ông ta khiến Bùi Nguyên Tu vừa trông thấy đã nhủ mảy. Tay chân không vững vàng, sao có thể chẩn mạch chính xác? Hắn hạ thấp giọng, nói với tri phủ đang đợi ở bên ngoài: “Cả biên thành này chỉ có một đại phu à?”

"Còn nữa, còn nữa, đã phái người đi tìm rồi... còn người này, người này tới, vì người này là đại phu ở gần đây nhất." Tri phủ thăm dò mò hỏi. Người đang nằm trong chính là công chúa đó, công chúa bảo bối cao quý nhất của đương kim Thánh thượng. Nếu như nàng xảy ra chuyện ở chỗ này của hắn ta, cho dù hắn ta có mười cái đầu cũng không đủ để chém, nhưng hắn ta cũng nghe nói ít nhiều rằng Tĩnh Bắc vương – vị thần mặt đen ở trước mặt – xem Vương phi Công chúa như bảo bối. Chỉ thấy mới vừa rồi Vương gia vội vã ôm nàng vào phòng, vẻ lo lắng trên mặt không hề giả một chút nào. Nếu vương phi có chuyện gì không ổn, hẳn là không cần Hoàng thượng hạ chỉ, Tĩnh Bắc vương đã xử hắn ta rồi.

Tri phủ thăm oán, Vương phi bị ốm rồi mới đến biên thành này mà, không liên quan một chút nào đến hắn ta cả!

Nhìn từng đại phu trong thành được mời đến, từng người đi vào chẩn mạch rồi lại lần lượt bước ra lắc đầu, Tri phủ cảm thấy hơi thở của mình dần dập đến nơi rồi. Vương phi bị bệnh gì vậy trời?! Mắc bệnh kỳ quái, rốt cuộc vẫn không có ai chẩn ra được ư?

Mãi đến cuối cùng, khi một lão đại phu gần tám mươi tuổi bước ra, Tri phủ đã gửi gắm toàn bộ hy vọng của mình cho lão.

Chỉ nghe lão đại phu nói: “Thân thể của Vương phi không quá lo ngại, thật sự mạnh khỏe. Đã tìm ra mạch tượng này có thể là hoạt mạch (mạch tron), thế nhưng mới có ít ngày, hẳn là chưa đủ tháng ấy! Cho nên rất khó tìm được.”

"Thật ư?" Bùi Nguyên Tu nghe xong thì vẻ mặt cũng trở nên kích động, hắn không quan tâm đến thân phận nữa, nắm chặt lấy cổ tay lão đại phu, tròn mắt và hỏi.

Chỉ khiến lão đại phu sợ tới mức run hết cả cõi lòng.

Mãi một hồi sau, lão mới nói: “Mới có ít ngày, nếu muốn chắc chắn phải đợi khoảng hai tháng.”

"Tốt! Tốt! Thương! Thương hết!" Bùi Nguyên Tu không biết làm sao để nói lên tâm tình của mình vào lúc này, hắn nói năng có hơi lộn xộn, ra lệnh cho Bùi Tiểu.

Ngay sau đó, hắn cũng không ngoảnh đầu lại, đi thẳng vào phòng trong và không trở ra nữa.

Đáng thương cho Tri phủ ở ngoài phòng khách, đứng không được ngồi cũng chẳng xong.

Sau đó Bùi Tiểu thấy không ổn, cười cười dẫn hắn ta ra khỏi quán.

Lung Nguyệt ngủ một giấc, vừa mở mắt đã bắt gặp cặp mắt tinh anh sáng ngời của Bùi Nguyên Tu đang nhìn chăm chăm vào mình. Hơn nữa, khuôn mặt hắn còn có vẻ rối rắm, không rõ vui sướng hay lo lắng.

"Vương gia?"

"Cửu Nhi..." Bùi Nguyên Tu đáp lại: "Khát không? Đói không? Muốn ăn chút gì không? Trong phòng bếp có chuẩn bị huyết yến, luôn luôn vừa ấm vừa nóng, ta sai người bưng lên, nàng..."

Thấy Bùi Nguyên Tu chân tay luống cuống, Lung Nguyệt tròn mắt nhìn, cảm thấy kỳ lạ làm sao, nàng vừa ngủ một giấc tỉnh lại, hắn đã thay đổi thành nói nhiều rồi.

"Có hơi khát ấy!" Lung Nguyệt háng giọng, muốn ngồi dậy.

Bỗng nhiên thấy Bùi Nguyên Tu cực kỳ vội vã, hai bàn tay sờ khắp người nàng, nói: “Từ từ đã, ta đỡ nàng.”

"Vương gia, chẳng qua ta chỉ bị say xe, sao chàng lại chiều chuộng ta như vậy?" Lung Nguyệt cảm thấy dở khóc dở cười.

Bùi Nguyên Tu ôm Lung Nguyệt, giúp nàng uống nửa chén nước mật ong rồi nói nhỏ: “Không đơn giản như say xe đâu.”

"Hả?" Vậy là nàng bị bệnh rất nguy kịch nên mới khiến Bùi Nguyên Tu cẩn thận như vậy.

"Cửu Nhi, nàng có rồi!" Đặt chén xuống, hai bàn tay to của Bùi Nguyên Tu khẽ vuốt cái bụng bằng phẳng của Lung Nguyệt.

"Có? Có bị làm sao hả?" Lung Nguyệt bị lời nói không đầu không đuôi của hắn làm cho chẳng hiểu ra sao.

"Ở đây, ở đây có con của chúng ta rồi." Giọng nói của Bùi Nguyên Tu rất nhẹ nhàng, giống như sợ dọa phải cái gì đó.

"Ủi!" Lung Nguyệt gạt đầu, hóa ra là có tiểu bảo bảo: “Gì cơ? Vương gia nói gì cơ?” Mới vừa nãy nàng còn bình tĩnh, sau khi “tiêu hóa” mấy lời của Bùi

Nguyên Tu, nàng bật dậy mạnh mẽ.

"Cửu Nhi, nàng nhẹ một chút, cẩn thận thai nhi." Bùi Nguyên Tu vội vỗ về nàng, lại đặt bàn tay to lên bụng nàng và nói: "Cửu Nhi có thai, chúng ta sắp có con rồi."

Lung Nguyệt nhìn Bùi Nguyên Tu, mắt phượng chớp chớp mấy cái: "Thật ư?"

"Thật!" Bùi Nguyên Tu cực kỳ nghiêm túc, đáp lời nàng.

"A..." Lung Nguyệt cảm thấy không được chân thật cho lắm, nàng vuốt bụng mình nhẹ nhàng, ở đây có một sinh mệnh nhỏ sao? Tiểu sinh mệnh dung hòa máu thịt của nàng và Bùi Nguyên Tu ư? Thế nhưng, nàng nhớ nguyệt sự tháng trước đã tới rồi, tháng này còn vài ngày nữa mới tới, tại sao lại đột nhiên mang thai tiểu bảo bảo như vậy?

Nghĩ đến việc bị say xe một cách khó hiểu, xem ra không tránh khỏi việc mình mang thai rồi.

Đối với một sinh mệnh nhỏ đang thai nghén trong bụng mình, Lung Nguyệt vừa thấy mới mẻ vừa trông ngóng, thế nhưng khi vui sướng qua đi, nàng tỉnh táo lại, hoài nghi bây giờ mình còn trẻ tuổi, thân thể non nớt, liệu có thể thai nghén được một bảo bảo khỏe mạnh không? Dựa theo tuổi tác của nàng, nếu như ở thời hiện đại thì vẫn là trái cây ngây ngô chưa trưởng thành.

Hình như cảm thấy Lung Nguyệt không an lòng, Bùi Nguyên Tu ôm nàng, để nàng ngồi trên đùi mình, giọng nói trầm thấp giống như tiếng của đàn ngọc vang lên ở nơi thong dong yên tĩnh, lắng đọng lại khiến người ta an lòng.

"Có ta đây, Cửu Nhi đừng sợ, chỉ lo tinh dưỡng thân thể là được."

Lung Nguyệt cười đáp lại, cánh tay nhỏ bé vòng qua ôm lấy phần eo cường tráng của hắn. Nàng cọ vào cổ Bùi Nguyên Tu, gật đầu.

Sau đó, bọn họ ở lại hành quán nơi biên thành khoảng hai ngày.

Lung Nguyệt nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh ngày thường với việc mang thai, hơn nữa đại phu cũng nói mới có ít ngày, phải đợi hai tháng nữa mới chẩn mạch chính xác được.

Nhưng Bùi Nguyên Tu, tuy rằng ngày ấy hắn nói mấy lời làm Lung Nguyệt an lòng, nói được lời thề sắt son, nhưng sau cùng người căng thẳng nhất lại là hắn.

Bây giờ, Lung Nguyệt ngồi cũng từ từ mà đi cũng từ từ, bước qua bậc cửa, bước lên bậc thềm cũng phải có người đỡ người vịn, ngay cả xoay người mang giày cũng không được. Nàng cảm thấy bây giờ trong mắt Bùi Nguyên Tu nàng chính là nhân sĩ tàn phế bị ngăn trở không thể tự gánh vác cuộc sống của mình. Đường như có thể nói là một tắc hần cũng không rời tay.

Hai ngày gần đây, Bùi Nguyên Tu đang rầu rĩ, không phải buồn vì nuôi con thế nào mà là buồn vì không biết cách nào để Lung Nguyệt về vương phủ bình an. Kiếp trước, Lung Nguyệt ngồi xe ngựa dẫn đến xảy thai tổn thương thân thể, chuyện đó vẫn luôn là cây gai, là bóng ma trong lòng Bùi Nguyên Tu. Lúc này, hắn chỉ hận không thể để Lung Nguyệt dừng đi, cứ ở lại biên thành chờ đến ngày sinh con mới là cách tốt nhất.

"Vương gia, khi nào chúng ta lên đường đến nơi cư trú của thủ lĩnh Ba Sơn?" Lung Nguyệt cầm chén cháo tổ yến nắm tuyết, khuôn miệng nhỏ đang húp.

"Không đi nữa!" Bùi Nguyên Tu gấp một miếng sủi cảo tôm trong suốt như nước rồi đút cho Lung Nguyệt.

"Hả?" Lung Nguyệt cắn một miếng sủi cảo tôm trên đĩa của hắn, nàng kinh ngạc. Chuyện này đã được quyết định rồi, sao lại thay đổi đột ngột như vậy? Đi được nửa đường rồi đấy!

"Cửu Nhi có thai, không tiện đi đường xóc nảy." Bùi Nguyên Tu giải thích.

"Vương gia, không giữ chữ tín thì không đứng vững được, nếu đã đồng ý với thủ lĩnh Ba Sơn, cuối cùng không đi thì không tốt đâu!" Dựa theo cảm giác của Lung Nguyệt, phần lớn người ở bộ tộc thảo nguyên là nam tử nhiệt huyết, ngay thẳng nhưng cũng ương bướng, nếu như chuyện đã đồng ý mà lại không làm, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch dài lâu.

Lung Nguyệt không cần nói rõ mấy lời đó, trong lòng Bùi Nguyên Tu cũng tự nhiên hiểu rõ, nhưng hắn rất không yên lòng, không muốn mình vô ý rồi lại khiến chuyện tiếc nuôi đến mức chẳng thể bù đắp ở kiếp trước xảy ra nữa.

Đã từng mất đi một lần mới biết tất cả mọi thứ sụp đổ cũng không đòi được nỗi đau đớn, do đó càng thêm quý trọng gấp bội. Mất đi quá một lần, mới biết nói khuy nh sở hữu cũng đòi không trở lại thống khô, do đó mới có thể bội cảm quý trọng. Hai bên tướng quyền, Bùi Nguyên Tu lựa chọn thế nhi (vợ con)

Lung Nguyệt cảm thấy mình có thể hiểu rõ bấy nhiêu tâm tư của Bùi Nguyên Tu. Dựa theo tiêu chuẩn tảo hôn sinh sớm của người cổ đại mà nói, Bùi Nguyên Tu hai mươi sáu tuổi, "cao tuổi" nhưng không có con cháu hậu hạ dưới gối, bây giờ biết nàng mang thai, tất nhiên coi trọng.

Đuôi mắt cong cong, nàng nhìn về phía Bùi Nguyên Tu và nói: "Hay là thế này, Vương gia đến chỗ của thủ lĩnh Ba Sơn, Cửu Nhi ở biên thành chờ chàng trở về được không?"

Bùi Nguyên Tu nhíu mày.

"Vương gia, ta cam đoan tuyệt đối không bướng bỉnh, ăn được ngủ được thật tốt, không ra cổng trước cổng trong không ra ngoài, chỉ tản bộ trong viện này, hơn nữa còn dẫn người ta đỡ, tuyệt đối không đẻ thai nhi trong bụng xảy ra sai lầm nào. Còn nữa, hôm đó ta mới có mấy ngày, vẫn chưa chân ra chính xác đúng không?"

Lung Nguyệt dứ dứ, chỉ thấy Bùi Nguyên Tu vẫn cứ nhíu mày, chẳng qua vẻ mặt cũng không kiên quyết như ban nãy, giống như đang cân nhắc lời của Lung Nguyệt.

"Vương gia đi cùng lắm là sáu bảy ngày đã có thể trở về rồi, cho dù nhiều ngày, nhưng nơi này lại ở trên địa bàn của nhà chúng ta, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Hơn nữa, không phải Vương gia đã gọi y nữ trong phủ đến đây sao, từ Cung thành đến biên thành này cũng chỉ mất nửa ngày là cùng, đến rất nhanh thôi. Thân thể của ta do nàng ấy chữa trị, có nàng ấy ở đây, Vương gia còn lo lắng nữa sao?"

Lung Nguyệt tiếp tục du thuyết*, hai ngày gần đây Bùi Nguyên Tu quá mức miễn cảm, thảo mộc giai bình**, để hần đi cũng đúng lúc giúp hần thay đổi tâm tình, hần có thể ổn hơn một chút, mình cũng thoải mái hơn một chút. Bằng không, sớm muộn gì thần kinh (nàng là người ở hiện đại nên dùng thần kinh) của nàng cũng căng thẳng như Bùi Nguyên Tu mất.

* Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình.

**Thảo mộc giai bình – cỏ cây đều là bình lính, nghĩa tương tự như trông gà hóa cuốc.

Với "ba tác miệng lưỡi không nát"* của Lung Nguyệt, cuối cùng nàng cũng thuyết phục được Bùi Nguyên Tu đi một mình tới chỗ của thủ lĩnh Ba Sơn.

*Ý nói người giỏi về tài ứng đối, khéo ăn nói.

Trước khi đi, hần muốn chia một ngàn tinh vệ ra, chia năm trăm người ở lại với Lung Nguyệt.

Làm sao mà Lung Nguyệt đồng ý được? Dù gì Bùi Nguyên Tu cũng ra khỏi biên giới nước nhà, đi tới ngoại tộc đó! Hơn nữa, nàng vốn theo nghi thức dành cho Công chúa, có hần một ngàn tinh vệ che chở rồi!

Cuối cùng, Bùi Nguyên Tu vẫn không lay chuyển được Lung Nguyệt. Hần dẫn một ngàn tinh vệ đi cùng, bảo Bùi Tiểu ở lại và nói: "Mặc dù Bùi Tiểu ngoài miệng lấu cá, nhưng xử lý mọi việc cũng thỏa đáng, có hần ở lại, ta còn có thể yên tâm hơn một chút."

Lung Nguyệt gật đầu cười, dặn dò Bùi Đa và Bùi Thiếu cẩn thận hầu hạ Vương gia cho tốt.

Vì Lung Nguyệt ở lại biên thành, Bùi Nguyên Tu không dẫn theo nữ quyến nên cố tình không ngồi xe ngựa, chỉ cưỡi ngựa ô, dẫn tinh vệ cưỡi ngựa rồi đi. Hần rời đi vào lúc sáng sớm, trong số những hạ nhân ở lại để hầu hạ Lung Nguyệt, có một người dùng xong cơm trưa thì bắt đầu đứng ngồi không yên.

Người này chính là kẻ cải trang, xen lẫn vào trong đám tỷ nữ thô sử - Lư Tú Nhi.

Biết được Vương gia, Vương phi muốn tới bộ lạc ngoại tộc để uống rượu mừng, Lư Tú Nhi bắt đầu nảy sinh tâm tư, nghĩ rằng nếu nàng ta có thể đi theo, không chừng thừa dịp loạn là có thể ra tay.

Đợi đến biên thành rồi, nàng ta lại nghe thấy chuyện Vương phi có thai, trong lòng càng thêm vui mừng, nghĩ rằng Vương gia sẽ không thể ngày ngày ở cùng Vương phi, đây chẳng phải là cơ hội lớn của nàng ta sao?

Nàng ta quả là mộng tưởng hảo huyền, không biết sáng sớm Bùi Nguyên Tu chẳng dẫn theo tỷ nữ nào cả, ruổi ngựa chạy lấy người rồi.

Đợi đến khi nàng ta biết được thì đã trôi qua nửa ngày.

Nhắc tới Lư Tú Nhi, nàng ta cũng là một kẻ ngốc to gan, dám lên thu dọn đồ đạc, một mình đuổi theo Bùi Nguyên Tu, không có ai biết được chuyện của nàng ta cả.

Lại nói ở trong vương phủ, Lư ma ma phát hiện không thấy khuê nữ đâu cả, bà biết nàng chắc chắn lên đi theo Vương gia, trong lòng sốt ruột nhưng cũng không còn cách nào, chỉ trông mong khuê nữ đừng gây chuyện, bình an quay về.

Sau này, biết được Vương gia gửi thư tới nói Vương phi có thai, gọi y nữ đến chăm sóc Vương phi. Vương gia có người nối dõi, trong lòng Lư ma ma rất vui, nhưng bà càng lo lắng cho khuê nữ của mình, do đó vội tìm Bùi Đại nhờ vả, nói mình muốn chăm sóc Vương phi thật tốt.

Bùi Đại nghĩ Lư ma ma là người từng trải có kinh nghiệm, nếu chăm sóc người thai phụ thì nhất định tốt hơn hẳn những người khác, hần liền đồng ý, tự mình đưa y nữ và Lư ma ma tới biên thành.

Lư ma ma đến biên thành, báo kiến Vương phi rồi vội đi tìm khuê nữ, nhưng khi bà hỏi mọi người, không một ai biết Lư Tú Nhi đã đến đây. Câu hỏi của bà kinh động đến Lung Nguyệt, Bùi Đại tìm kiếm khắp thành, bảo Bùi Tiểu đuổi theo Vương gia, xem xem Lư Tú Nhi có lên đi theo tinh vệ bên cạnh Vương gia hay không.

Cả một ngày này, tinh vệ được phái ra ngoài thành tìm Lư Tú Nhi đã bám lại, nói rằng ngoài thành có những người khả nghi, không giống dân chúng

biên thành, nhưng lại giống người dị tộc.

Lung Nguyệt nghe vậy thì nhìn qua phía Bùi Đại, thuở nhỏ hắn đã ở trong quân qua ngày với Bùi Nguyên Tu, nghĩ đến loại chuyện này, không có người nào hiểu rõ hơn hắn.

Bùi Đại cũng không phụ sự kỳ vọng của Lung Nguyệt, hắn dẫn mấy người ra ngoài, thật sự không lên tiếng không quở trách, bắt trói được hai kẻ mang về.

Hai kẻ này rất có khí phách, lập tức nhận mình là người ngoại tộc, nhưng đến biên thành làm gì thì bọn chúng lại không nói thẳng. Muốn xét hỏi phạm nhân cần phải tra tấn, chỉ là hai tên kẻ ngoại tộc này rất mạnh mẽ, đánh do da tróc thịt bong cũng không tiết lộ nửa câu.

Lung Nguyệt biết được, nằng đưa cho Bùi Đại một lọ mật ong, lệnh cho hắn đi tìm một con dê đầu đàn đến.

Bùi Đại không rõ chân tướng, Lung Nguyệt cười nói: "Cho bọn chúng nhận hình phạt cười, ta không tin bọn chúng không kêu lên!"

"Hình phạt cười?" Bùi Đại chưa từng nghe qua.

"Hình phạt cười" này được Lung Nguyệt tìm thấy trên mạng Internet ở thời hiện đại. Thế kỷ thứ mười bảy, nó được phát minh sau ba mươi năm chiến tranh ở châu Âu, dùng thấy mới nghe đến "cười" mà nghĩ là chuyện tốt, thật ra cười nhiều quá cũng có thể mất mạng, so với đau đớn còn khiến người ta khó chịu hơn, kẻ bị nhẹ thì nôn mửa, mất ý thức, kẻ bị nặng thì mất khả năng thở, hít thở không thông mà chết.

"Người chỉ đề ý tới việc dùng nó là được, bảo quản cho tốt!" Lung Nguyệt dạy hắn cách sử dụng, Bùi Đại nửa tin nửa ngờ, nhận lọ mật rồi đi xuống dưới.

Trói phạm nhân lại thật chặt, lột vớ lẫn giày của bọn họ, xoa mật lên gan bàn chân, sau đó bảo dê đến liếm.

Bùi Đại không ngừng cảm thấy chiêu này của Vương phi nhà hắn quá mới mẻ, tuy rằng đàm nhả dịch ở nha môn Tri phủ cũng mới thấy lần đầu nhưng đều chạy tới xem cảnh nào nhiệt. Ai mà tin được hình phạt cười này có thể khiến người cười phải sợ, vội vã thốt ra lời nói thật chứ?

Nhưng các người khoan hãy nói, chiêu này được dùng rất tuyệt, không đến một canh giờ, hai kẻ ngoại tộc to lớn vốn mạnh mẽ không sợ đau, nhưng lại bị "hình phạt cười" này buộc phải nói thật.

Bọn chúng là thân vệ của công chúa Trác Nhã bên Kim quốc. Công chúa Trác Nhã đang dẫn hai nghìn nhân mã (người và ngựa) chạy đến biên thành, muốn bắt giữ Tĩnh Bắc Vương phi, báo thù nhục nhã ngày trước, còn hai người bọn chúng là mật thám.

Lung Nguyệt vừa nghe đã nhăn mày lại, nằng còn nhớ rõ công chúa Trác Nhã, nhưng lại không ngờ lòng dạ nằng ta hẹp hòi như thế, ghi thù đến tận bảy giờ. Thế nhưng đây không phải điểm quan trọng, mấu chốt là nằng ta dẫn theo hai nghìn nhân mã, không phải một con số nhỏ, phải làm sao để tránh và thoát khỏi biên cảnh đầy quân sĩ chiếm đóng, qua sông một cách vụng trộm* đây?

*Gần nghĩa với "nhập cư trái phép", "vượt biên".

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Băng bùn xây thành - Lung Nguyệt cố sống chết để giữ nguyên điệu kế đối địch - Trác Nhã lại thất bại

Edit: tuyền xù

Nhận được tin tức Công chúa Trác Nhã của Kim Quốc dẫn người cưỡi ngựa tới đây, Lung Nguyệt đã không còn tâm tư suy nghĩ quá nhiều, việc khẩn cấp trước mắt là làm sao bảo đảm cho mình có thể bình an vô sự.

Bỏ thành chạy sao?

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Lung Nguyệt hiểu được đây là biện pháp tốt nhất.

Nhưng vì sao nằng lại không hạ được quyết định này?

Trong đầu luôn có một giọng nói không ngừng nhắc đi nhắc lại: Người là Công chúa dòng chính của Đại Chiêu Quốc, là Tĩnh Bắc Vương phi, phiên bang xâm phạm, sao có thể bỏ thành mà chạy?

Lung Nguyệt tự nhận nàng là một tiểu nữ nhân tư tâm rất nặng. Lúc ở thời hiện đại, bắt luận xem tiểu thuyết hay là xem tivi, đối với những anh hùng quên mình hy sinh kia, nàng sẽ bội phục, lại tự nhận sẽ không làm như thế.

Nhưng hiện giờ...

Lung Nguyệt phát hiện ra, trong nội tâm nàng cũng cất giấu một mầm móng nho nhỏ của chủ nghĩa anh hùng. Cũng phát hiện ra, "Anh hùng" có khi là bởi vì bất đắc dĩ mới làm.

Lúc này mình chính là như vậy đó, thân phận, trách nhiệm, không cho phép nàng bỏ thành mà chạy.

Đường đường là Địch Công chúa vinh quang nhất của Đại Chiêu Quốc, lúc vạn tộc tiến đến xâm chiếm, nghe tiếng liền chạy, quá mức mất mặt, nếu nàng làm ra hành động này, toàn bộ thể diện của Hoàng tộc Đại Chiêu sợ là đều phải bị đập ở dưới chân. Lành thổ của nhà mình, chính mình đều không thể giữ lấy giùm phụ thân Hoàng đế, còn có thể trông cậy vào người khác vì người mà quên mình bỏ mạng sao?

Và lại, Kim Quốc có thể mang binh đến đây, nhất định là vùng biên cảnh xảy ra vấn đề. Lúc này Bùi Nguyên Tu thế nào rồi? Lung Nguyệt khẽ vuốt ve bụng nhỏ, có chút không yên tâm!

"Vương phi, xin ngài mau chóng rời khỏi Biên Thành!" Bùi Đại thủ ở cửa phòng, đã đứng trong gió lạnh khẩn cầu một canh giờ.

"Chủ tử, Bùi Đại quân sự nói có lý, ngài hiện giờ mang thai, vẫn là rời đi tốt hơn!" Bốn người Hoán Ngọc cũng ở bên người nàng, biểu tình nôn nóng khuyên nhủ.

Lung Nguyệt vẫy vẫy tay, nói: "Ý ta đã quyết!" Dứt lời, cẩn thận che chở bụng, chậm rãi đứng dậy, trầm nghĩ trong lòng: Bảo bảo, cha con sẽ không có việc gì, Kim Quốc chưa chắc là qua được chỗ Ba Sơn đó mà tới đây.

Lung Nguyệt an ủi chính mình.

Lúc này nàng có chút hối hận, không nên khuyên Bùi Nguyên Tu đi dự tiệc.

"Đi lấy áo choàng lông của ta tới đây, lại chuẩn bị xe ngựa, ta muốn xuất phủ." Lung Nguyệt phân phó.

"Vương phi, ngài quyết định rồi đi?" Bùi Đại ngoài cửa nghe thấy liền mừng rỡ.

"Không rời đi!" Lung Nguyệt sai Địch Thúy đi mở cửa, dẫn Bùi Đại tiến vào, nói: "Người đi tìm Tri Phủ Biên Thành tới đây, chỉ nói ta có chuyện quan trọng!"

Bùi Đại nghe vậy thì ngẩn ra, vừa định mở miệng, lại nghe Lung Nguyệt nói: "Tìm hân xong thì đồng thời đến cửa thành tìm ta!"

"Này..." Bùi Đại khó xử. Lúc này hân lại vô cùng nhớ thương người huynh đệ ba hoa kia, cũng thầm hận mình ngốc miệng lưỡi vụng về. Lúc này, nếu Vương phi xảy ra chuyện gì, hân thế nào giao phó với Vương gia đây. Chẳng qua là, cũng không biết tình cảnh hiện tại của Vương gia như thế nào.

Địch Thúy đưa mắt ra hiệu với Bùi Đại dằn dặt đang đứng tại chỗ, tính tình chủ tử nhà nàng ra sao bọn họ là hiểu rõ nhất, chủ ý định rồi, Thiên Vương lão tử có tới cũng không có tác dụng. Nhớ trước đây lúc ở trong Hoàng thành, ngay cả Đương Kim Thánh Thượng cũng không xoay chuyển được tính tình của chủ tử, trên mặt lộ ra biểu tình vừa yêu vừa hận, chẳng qua điều này cũng chẳng trách được người khác, tính tình bướng bỉnh của khuê nữ nhà mình đều do y dung túng mà ra.

Bùi Đại thấy vậy, cũng biết nhiều lời vô ích, hiện giờ chỉ có thể tận lực bảo vệ Vương phi thật tốt mới là việc khẩn cấp trước mắt.

Linh mệnh, đang định lui ra ngoài, bỗng nghe Lung Nguyệt hỏi: "Vương gia có truyền đến tin tức không?"

Bùi Đại lắc đầu, nói: "Không!"

"Vậy được phải đi tìm hiểu tin tức có thư hồi âm không?" Lung Nguyệt hỏi tiếp.

"Vẫn không thấy!" Bùi Đại đáp lại lần nữa.

"Ừ!" Lung Nguyệt trầm ngâm suy nghĩ, tin Trắc Nhã Kim Quốc xâm phạm đến hiện giờ cũng mới qua một canh giờ, không vội, chờ thêm một chút. Nghĩ xong, lại hỏi: "Chỗ quân đội đóng quân cách nơi đây gần nhất thì nhanh nhất là khi nào đến?" Được tin tức, Lung Nguyệt liền sai người tới chỗ quân đội đóng quân tìm quân cứu viện.

"Cười khoái mã nửa ngày liền có thể đưa tin tức đến nơi." Bùi Đại hồi đáp. Nhưng trong lòng cũng có chút khâm phục đối với vị Vương phi Công chúa này, thiên chi kiêu nữ được sủng ái mà lớn lên, đối mặt trận chiến như thế mà chưa bị dọa đến bể mật, trong khoảnh khắc khi nhận được tin tức liền làm ra rất nhiều an bài, thật là khó được.

"Biết rồi, người đi tìm Tri Phủ đi!" Lung Nguyệt khoát tay để Bùi Đại lui ra, sau đó mặc y phục mùa đông thật dày, ngồi trên xe ngựa đi về phía cửa thành.

Nhìn tường thành Biên Thành, Lung Nguyệt khẽ nhủ thầm, nói là tường thành, kỳ thật chẳng qua là đất vàng được nung lên rồi xếp chồng lên nhau. Lúc trước khi nhìn thấy, nàng còn cảm thấy mới lạ, rất có chút hương vị phong tình của sa mạc lớn trong điện ảnh hiện đại. Nhưng hiện giờ xem ra, cũng chỉ là "Công trình đấu hủ" mà thôi.

Lung Nguyệt suy tư, đã phái người đi tìm viện binh, hiện tại nàng phải làm đó là chờ cứu binh đến, và tin tức của Bùi Nguyên Tu. Nghĩ đến Bùi Nguyên Tu, trong lòng Lung Nguyệt vô cùng lo lắng, than nhẹ một tiếng, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!

Tay ngọc thon dài xoa xoa cái bụng nhỏ...

Lung Nguyệt đứng trên tường thành đất vàng nung không bao lâu, Bùi Đại liền dẫn Tri Phủ tới.

Lúc này, khi Bùi Đại tìm được phủ nha, Tri Phủ đại nhân Biên Thành đang chân tay luống cuống đi qua đi lại trong phòng, nghe nói Vương phi cho mời, vội vàng liền đi theo Bùi Đại chạy đến đây.

Trời giá rét, đợi tới lúc đến cửa thành, vậy mà lại xuất ra một đầu mồ hôi.

"Trịnh đại nhân!" Lung Nguyệt liếc mắt nhìn ông ta một cái.

"Có hạ quan!" Trong lòng Tri Phủ đầy mồ hôi.

"Ừ, người nói một chút xem, vì sao tường thành Biên Thành lại đổ nát không chịu nổi như thế hả? Mỗi năm Triều phát ngân sách chạy đi đâu rồi hả? Bạc thu từ thuế tại Biên Thành, trừ nộp lên triều đình, lại dùng vào chỗ nào hả?" Lung Nguyệt trầm giọng, nàng quá biết, Biên Thành này cũng không nghèo, tuy không thích hợp với nghề nông, lại bởi vì giao với chỗ Man tộc, thương nhân buôn bán đa rất nhiều. Lại không phải là chỗ quá gần biên cảnh, gần như chưa từng có Man tộc tập kích quấy rối.

"Này... Này..." Trịnh Tri Phủ liền tiếp đỡ mồ hôi lạnh, sao ông ta dám nói hơn phân nửa bạc thu từ thuế ông ta dùng để cưới tiểu lão bà, sinh nhi tử chứ? Trịnh Tri Phủ len lén liếc nhìn đánh giá vị tiểu Vương phi này, ý vị toàn thân sạch sẽ, lại lộ ra một cổ trầm ổn, sinh đến yêu kiều xinh đẹp, cũng không ngây ngô như tiểu nữ nhi mới cập kê kia, lời nói ra đều không khỏi lộ ra uy nghi của hoàng gia.

"Người cũng đừng trả lời vội, ta cũng không vội trị tội người, hiện giờ, ta muốn gia cố tường thành." Lung Nguyệt quét mắt nhìn ông ta một cái, lại nói: "Có lẽ người đã biết được, có đội quân Man tộc sắp tới xâm phạm, cứu binh đến đây chậm thì cũng cần một ngày, mà chỉ sợ sáng sớm ngày mai đội quân Man tộc liền đến dưới thành, người muốn chết hay là muốn sống?" Lung Nguyệt cũng không phải là nói lời đe dọa.

"Sống... Sống... Muốn sống..." Trịnh Tri Phủ run giọng hồi bẩm.

"Muốn sống thì liền nghe ta, đi tập hợp tất cả mọi người bất luận là nam hay nữ, là già hay trẻ mà có thể làm việc ở Biên Thành, tu sửa tường thành!" Lung Nguyệt phân phó.

"Dạ!" Trịnh Tri Phủ đáp, rồi lại do dự hỏi: "Vương phi, chỉ... này... tường thành này cũng không phải là trong khoảng thời gian ngắn có thể tu sửa, chỉ sợ..."

"Làm theo phân phó của ta!" Lung Nguyệt trừng mắt nhìn.

"Dạ! Dạ! Hạ quan đi làm liền, đi làm liền!"

Trịnh Tri Phủ hạ lệnh sai nha dịch đi triệu tập dân chúng.

Thế nhưng, qua nửa canh giờ, số người tới lác đác không có mấy người.

Lung Nguyệt nhìn Trịnh Tri Phủ, cười lạnh nói: "Đây chính là năng lực của Trịnh đại nhân sao?"

"Không... Không phải, Vương phi, đám dân chúng này đều là không có lợi thì không có ý thức dậy sớm..."

Trịnh Tri Phủ chưa nói xong, liền nghe Lung Nguyệt quát: "Câm miệng! Nếu nói không có lợi thì không dậy sớm nổi, sợ là Trịnh đại nhân việc nhân đức không nhường ai thôi!"

Lung Nguyệt quét mắt nhìn ông ta một cái, nhàn nhạt nói: "Nếu muốn lợi dụ, vậy Trịnh đại nhân là người hiểu rõ, cho là hiểu được làm như thế nào?"

"Dạ! Dạ! Hiểu được hiểu được!" Trịnh Tri Phủ minh bạch, Vương phi đây là buộc mình xuất tiền túi.

"Có tiền có thể sai sử ma quỷ!" Lời này thật thật không giả.

Đe dọa lại lợi dụ, cuối cùng cũng tập hợp được không ít người.

Lúc Lung Nguyệt đứng trên tường thành, khi phân phó mọi người đào đất tu sửa tường, mọi người đều cho rằng vị tiểu Vương phi này, nếu không phải là việc Man tộc mang binh tới xâm phạm bị dọa sợ choáng váng, chính là mình đang đùa giỡn với mọi nhà. Lầy đất xây tường, chẳng phải là còn không rắn chắc như đất vàng nung ban đầu sao?

Nhưng mà, lúc mọi người xây một tầng đất vàng tưới một tầng nước, xây tường thành lên cao thì lại đều bội phục vị tiểu Vương phi này rồi.

Thời tiết ở Bắc Cương giá rét, tuy nói lúc này đã lập xuân, nhưng nước vẫn đóng thành băng.

Những trai tráng toàn thành bận việc cả một đêm, đợi đến lúc bình minh, đã tu sửa được một tường thành hỗn hợp đất – băng cao mấy mét. Ngoài tường thành đào đất làm ra đường hầm, Lung Nguyệt sai người chôn những cành cây đã được tước nhọn xuống đó, lại phủ một lớp đất lên, làm hồ bẫy.

Mọi người bận việc một đêm, Lung Nguyệt cũng chưa từng chợp mắt cả đêm. Nhìn tường thành tu sửa xong xuôi, thở dài nhẹ nhõm một hơi, thân thể cũng đã mệt mỏi. Đang định muốn nghỉ ngơi một chút, liền nghe có người đi qua đi lại, đội quân Man tộc tới rồi, đang dựng trại đóng quân ở ngoài năm dặm.

Lung Nguyệt nghe nói, lập tức không còn buồn ngủ, triệu Bùi Đại tới, lại phân phó hẳn một hồi.

Sau đó, hiếm thấy Bùi Đại cười đi ra cửa.

Mua mấy đầu trâu trong tay dân chúng, lại chuẩn bị rất nhiều pháo đốt, cột lưỡi dao sắc bén chung với sừng trâu, mang theo vài thị vệ tinh anh của Vương phi giả dạng làm thương nhân buôn trâu, lên đến chỗ gần đóng quân của Man tộc...

Sau đó, bên trong Biên Thành, rất xa liền nghe được tiếng pháo nổ vang..

Không lâu, nơi đóng quân của binh lính Man tộc liền bốc lên làn khói dày đặc.

Lung Nguyệt đứng trên tường thành, lộ ra nụ cười nhạt.

Hóa ra là, Bùi Đại mang theo sáu, bảy người, cột pháo vào trên đuôi con trâu rồi đốt, đánh đuổi vào nơi đóng quân của binh lính Man tộc, trong lúc bọn họ hỗn loạn tìm được chỗ lương thảo, cho một cây đuốc.

Đội quân Man tộc ngàn tính vạn tính cũng không ngờ tới, có người dám tập kích doanh trại vào ban ngày.

Còn dùng chính là trâu...

Con trâu bị pháo trúc dọa cho kinh hãi điên cuồng, trên sừng cột lưỡi dao sắc bén đầu đầu lung tung ở trong quân Man tộc, mặc dù cuối cùng bị loạn đao chém chết, lại mê hoặc tâm mắt của đám loạn quân, làm tranh thủ thời gian cho đám người Bùi Đại đốt lương thảo.

Lúc binh lính quân Kim hiểu được, đám người Bùi Đại đã chạy về tới Biên Thành.

"Lương thảo tổn thất như thế nào?"

Chờ hỗn loạn bình ổn lại, Công chúa Trác Nhã nổi giận đùng đùng ngồi trong quân trưởng, hỏi.

"Hỏi Công chúa, lương thảo bị thiêu hủy một nửa, dư lại chỉ đủ dùng năm ngày." Có một Tướng quân trả lời.

"Đã biết!" Trác Nh phát phát tay ra hiệu cho mọi người lui ra. Thầm nghĩ trong lòng: Không tồi, nghe theo lời của Quốc sư Hàn Khôn, chia lương thảo làm hai phần tồn trữ, nếu không thật sự liền chưa chiến mà đã thua trước.

Trác Nhã là một người thiếu kiên nhẫn, hiện giờ bị Lung Nguyệt phá vỡ Bùi Đại náo loạn một hồi như thế, cơn tức càng tăng lên. Sau khi đóng doanh trại xong, liền mang theo một ngàn binh sĩ chạy đến dưới thành mang một trận.

"Thụy Mẫn công chúa thật nhiệt tình, ta quân mới tới liền phái người tới tặng thịt trâu!" Công chúa Trác Nhã dùng tiếng Hán sứt sẹo nói.

"Ha ha ha! Đa tạ Thụy Mẫn công chúa của Đại Chiêu!"

"Đa tạ Thụy Mẫn công chúa của Đại Chiêu!"

Tướng sĩ Kim Quốc cũng dùng tiếng Hán sứt sẹo hô ứng.

Trong hành quán Biên Thành.

Lung Nguyệt vừa mới nghỉ ngơi tỉnh lại, liền nghe Hoán Ngọc nói, "Chủ tử, kim Quốc man di ở ngoài thành khiêu khích!"

"Không để ý tới bọn họ!" Lung Nguyệt uống một hớp sữa bò, nói: "Nói cho Bùi Đại, bắt luận bọn họ mắng chửi như thế nào, cũng không cần để ý tới, nếu có người dám can đảm mở cửa thành thì theo luật xử trí gian tế." Hiện tại nàng làm hết thấy đều là vì kéo dài thời gian chờ đợi cứu binh. Tường thành đóng băng kia cũng không biết rắn chắc không, có thể chịu đựng đến khi nào. Nhưng nghĩ đến Bùi Đại đã đốt lương thảo của Kim Quốc, tuy là chưa đốt rụi, cũng đã đủ chọc giận bọn họ.

Tuy Lung Nguyệt chưa từng mang binh đi đánh giặc, nhưng binh thư cũng là đi theo mẫu thân Hoàng Hậu mà đọc qua không ít.

Ở thời đại vũ khí hiếm thấy này, những binh sĩ này toàn thân cường tráng sức lực lớn, mà trong đạo dùng binh, ở nguy, ở hiểm, ở đúng dịp, lại kỳ nhất gấp

gấp.

Lúc này, ở lúc bọn họ mới đến chưa ổn định là lúc tập kích doanh trại đốt lương thực, chỉ là vì làm rối loạn tâm tư của thống soái, mà Trác Nhã này thật đúng là không có tiến bộ, vẫn dễ giận giống như lúc trước. Nếu như đổi lại là một vị Thống soái đã chinh chiến nhiều năm, sợ là sẽ không trúng kế của mình, mọi việc chưa yên ổn liền tới khiêu chiến!

"Chủ tử, mau đi Kim Quốc chuẩn bị công thành!" Dịch Thúy nghe người Bùi Đại phái tới truyền tin, hồi bẩm lại.

"Thay y phục cho ta!" Lung Nguyệt ngồi dậy.

"Chủ tử, ngài..." Mấy người Hoán Ngọc muốn ngăn cản.

Lung Nguyệt phất tay nói: "Bình đã đến dưới thành, ta lại có thể nào sống yên ổn ở trong hành quán? Thay vì để người qua lại truyền tin tức, không bằng ta tới trước trận cho thuận tiện."

"Nhưng..."

"Được rồi, đừng nói nữa!"

Lúc Lung Nguyệt tới trên tường thành, Bùi Đại chính chỉ huy binh sĩ và dân chúng chống cự. Bắn tên giết ở chỗ xa, ném cục đá để đập dưới tường thành.

"Đừng có dùng hòa!" Lúc Lung Nguyệt thấy có người lấy cây đuốc định thiêu hủy thang công thành của Kim Quốc thì hô to một tiếng, vội vàng ngăn cản. Nàng dùng chính là băng để xây tường thành này, chẳng phải gặp lửa là sụp đổ rồi sao?

"Đi tìm pháo đốt, pháo hoa, có bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, chuẩn bị nước, không dùng lửa đốt, dùng nước gội!"

"Vương phi!" Bùi Đại thấy Lung Nguyệt leo lên tường thành thì lòng tràn đầy lo lắng, nhưng nghe được phân phó của ngài thì hai mắt sáng ngời. Lửa sẽ thiêu cháy băng, làm tường thành tan ra, nhưng mà pháo đốt sẽ không. Nước thì càng hay, lúc này trời giá rét, nước gội vào người thì không đến một lát liền sẽ kết băng...

Bùi Đại an trí Lung Nguyệt ở một chỗ tương đối an toàn, mới lại đi chỉ huy trận chiến. Qua hai ngày quan sát, hắn cũng hiểu được tính tình của tiểu Vương phi nhà mình, chủ ý đã định, mười con trâu cũng đừng nghĩ kéo trở về, chỉ có thể để cho Vương gia nhà mình khiêng về thôi.

Hiệp thứ nhất, với Kim Quốc đại bại chấm dứt.

Một đám binh sĩ Kim Quốc ướt đầm như chuột lột lạnh rừng mình, chật vật trở về doanh trại.

Lung Nguyệt đứng trên tường thành, đưa mắt nhìn theo bọn họ rồi đi, cao giọng hô to: "Trác Nhã công chúa, đã lâu không gặp! Ngày đó từ biệt ở bãi săn Đông Lĩnh, Trác Nhã công chúa vẫn như lúc trước! Đi thông thả không tiền!"

"Đi thông thả không tiền!"

"Đi thông thả không tiền!"

Binh sĩ Đại Chiêu hô ứng.

Thẳng cho đến lúc Công chúa Trác Nhã hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn bóng người hồng y trên tường thành một cái, quay ngựa rồi đi. Ý trong lời Lung Nguyệt nói, người khác nghe không rõ, nhưng chính tâm tư nàng ta lại hiểu rõ như gương, đây là cười nàng ta không có tiến bộ, như cũ vẫn là bại tướng dưới tay.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Minh Kim tập kích ban đêm, hỏa thiêu tường thành - Nghìn cân treo sợi tóc, Nguyên Tu trở về

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Tuy quân Minh Kim đại bại, nhưng phía Lung Nguyệt cũng có thương vong.

Trận đánh vừa rồi rất kịch liệt, mọi sự chú ý của Lung Nguyệt đều bị tình hình chiến đấu quán lấy. Lúc này nàng mới có thể thả lỏng, trông thấy toàn là binh sĩ bị thương, từ trong ra ngoài tường thành còn có mấy binh sĩ Minh Kim, Đại Chiêu bị mất chân tay và cả xác chết. Tang thương ngay trước mắt,

mũi máu tươi xộc vào mũi, Lung Nguyệt vịn lấy Đào Châu rồi nôn ra một bãi.

Bùi Đại thấy thế thì vội vàng chạy tới: "Vương phi, vất vả nửa ngày, người mau quay lại Hành Quán đi ạ!" Hắn triệu tập tất cả tinh vệ và binh sĩ chưa bị thương để hộ tống Lung Nguyệt trở về.

Mười hai tinh vệ đã nghe lệnh nàng đề Chu Thống lĩnh dẫn họ tham chiến, hiện giờ người thì bị thương, người phải thu dọn chiến trường, bốn đại nha hoàn bên cạnh nàng là Hoán Ngọc, Dịch Thúy, Đào Châu, Tây Bích lập tức cầm đao cầm gậy bảo vệ chủ.

"Người bị thương sao?" Lung Nguyệt thấy máu chảy xuống từ cánh tay áo của hắn: "Mau gọi đại phu tới xem thử."

"Đa tạ Vương phi quan tâm. Tiểu nhân không sao. Thương vong không ít, hiện giờ đại phu đang có quá nhiều việc phải lo." Bùi Đại thành thật bẩm báo. Từ nhỏ hắn đã đi theo bên cạnh Bùi Nguyên Tu, đánh vô số trận lớn trận nhỏ, đương nhiên nhìn thấy không ít thương vong. Trước lúc khai chiến, hắn đã gọi tập hợp toàn bộ đại phu trong thành lại, bây giờ đám người đó đang bận tới mất tới mũi. Chút thương tổn trên da thịt hắn làm sao quan trọng bằng mạng người.

"Dịch Thúy, người vốn cẩn thận, trước tiên hãy giúp Bùi Đại băng vết thương." Lúc cần dùng người mà trong tay lại không có một ai, dù là y nữ, Lung Nguyệt cũng phải đi cứu người.

"Dạ!"

Dịch Thúy tiến lên, định vén tay áo giúp Bùi Đại nhưng hắn lại vội lắc mình, né tránh.

"Người..." Dịch Thúy khó hiểu, chớp mắt nhìn hắn.

Bùi Đại vội giải thích: "Miệng vết thương rất dữ tợn, sẽ dọa cô nương sợ." Dứt lời, hắn liếc qua Tây Bích với sắc mặt trắng bệch đang đứng ngay bên cạnh. Kể từ hôm bị khuôn mặt đầy máu heo của Lưu Hải dọa sợ, dường như Tây Bích đã mắc phải chứng bệnh thấy máu là choáng, nhìn máu tanh là mặt mũi tay chân nàng ta mềm hết cả đi, lúc này cũng vậy; nhưng bởi vì lo lắng cho Lung Nguyệt nên nàng ta mới cứng rắn đứng ở đằng trước như vậy.

Dịch Thúy cười cười: "Không sao, lá gan của ta lớn hơn nha đầu kia nhiều."

Ngay sau đó, nàng ta liền đưa tay vén ống tay áo của Bùi Đại lên, nào ngờ tay áo và vết thương đã dính lại với nhau.

"Người cố chịu đựng một chút." Dứt lời, Dịch Thúy lấy một chiếc kéo nhỏ trong người ra, cẩn thận cắt mở cổ tay áo Bùi Đại. Đây là thứ mà nàng ta chuẩn bị, nếu như phá thành sẽ liều mạng với man di, nếu như thua cuộc lập tức kết liễu bản thân mình.

Nhìn lướt qua thì miệng vết thương của Bùi Đại cũng không lớn, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy rất sâu.

Dịch Thúy cầm khăn tay của mình rồi nhẹ nhàng băng vết thương lại cho hắn: "Trước khi băng buộc phải cầm máu, nhưng đám đại phu kia lại chưa xem kỹ, vết thương này không hề nặng..."

Bùi Đại nhìn chăm chú vào Dịch Thúy đang cúi đầu tỉ mỉ băng bó cho mình, hàng mi dài như chiếc quạt nhỏ che đi cặp mắt sáng ngời, cái miệng nhỏ nhỏ đỏ như son nửa khép nửa hở, trong lòng hắn bỗng cảm thấy ấm áp.

Khóe môi không kìm được mà hơi vênh lên.

Thế nhưng khi nhớ tới ngày ấy tại công trong, Dịch Thúy cũng đối đãi dịu dàng với một nam tử trẻ tuổi như vậy, lòng hắn lại trở nên khó chịu. Bùi Đại thở than một tiếng rồi quay đầu đi.

Trong lúc Dịch Thúy còn đang giúp Bùi Đại băng bó vết thương, Lung Nguyệt đã về Hành Quán trước.

Có lẽ vì đang có thai nên rất dễ mệt. Vào phòng ngủ, chưa kịp rửa mặt chải đầu nàng đã nằm xuống ngủ rồi.

Trước khi ngủ nàng đã căn dặn rằng nếu có tin của Vương gia thì lập tức gọi mình dậy.

"Bùi Nguyên Tu, bây giờ chàng có khỏe không?" Lung Nguyệt nằm trên giường, hai tay ôm lấy bờ vai đơn bạc của mình, rất nhớ một người ôm nàng vào lòng hằng đêm "Bùi Nguyên Tu, chàng không thể gặp chuyện!" Lung Nguyệt phát hiện trong lúc vô tình, Bùi Nguyên Tu đã chiếm phần lượng rất nặng trong lòng nàng. Nỗi lo lắng và nhớ nhung tựa như một tấm lưới bao trùm lên trái tim nàng.

Khi nàng được Hoán Ngọc đánh thức thì trời đã nhá nhem tối.

"Chủ tử, người dậy rồi ăn một chút đi!"

"Ừ." Lung Nguyệt khẽ đáp lại. Đầu nàng hơi đau, thân mình thật sự mệt mỏi, nhưng trái tim nàng còn nặng nề hơn: "Có tin gì của Vương gia chưa?"

"Vẫn chưa..." Hoán Ngọc do dự trả lời. Thấy sắc mặt Lung Nguyệt không tốt, nàng ta liền hiểu chủ tử vừa lo lắng cho Vương gia vừa nhọc lòng đôn đốc, hơn nữa lại đang có mang, quả là "nhà dột còn gặp mưa suốt đêm". Hoán Ngọc an ủi: "Chủ tử đừng lo lắng, Vương gia cát thân thiên tướng (người hiền khác được ông trời phù hộ), hẳn là lúc này đang truyền tin về đây!"

An ủi Lung Nguyệt rồi, bản thân Hoán Ngọc cũng trở nên sầu bi, không biết Bùi Tiểu ra sao rồi.

Tuy Lung Nguyệt không muốn ăn nhưng vì hải tử trong bụng, nàng buộc mình phải uống một chén cháo tổ yến nhỏ.

Bùi Đại tới báo rằng những binh sĩ bị thương đều được bố trí thỏa đáng, chiến trường cũng được thu dọn xong. Một ngàn tinh vệ chết hơn hai trăm người, thi thể binh sĩ Minh Kim khoảng hơn ba trăm, tính ra thì bọn họ (Đại Chiêu) thắng.

Nghe xong, Lung Nguyệt không vui mừng nổi, nàng nói nhỏ: "Viết danh sách tên của những binh sĩ đã mất rồi bảo Dịch Thúy sao chép một bản, áp phong của mình nhiều thì dành ra trợ cấp cho người nhà của họ đi!"

"Đại!" Bùi Đại đáp lại rồi suy tư một chút, dò hỏi: "Tiểu nhân đã sắp xếp xong việc thay phiên nhau canh giữ cửa thành, không biết Vương phi có dặn dò gì không. Ngoài ra, tối nay chúng ta vẫn tập kích bất ngờ chứ ạ?"

Bùi Đại suy nghĩ không sai, tập kích bất ngờ là phương pháp tốt nhất để kéo dài chiến sự, hơn nữa ban ngày vừa mới tập kích một trận, hai bên đều phải chịu một phen loạn chiến, thừa dịp bên kia mệt mỏi mình lại đánh úp một hồi, quả là kế hay.

Lung Nguyệt gật đầu, nói: "Người sắp xếp đi, nhưng phải hành sự cẩn thận, tất cả đều lấy an toàn làm trọng." Ban ngày trải qua trận chiến máu tanh, Lung Nguyệt càng cảm thấy sinh mạng yếu ớt.

Bùi Đại đáp dạ rồi lui ra ngoài.

Đôi khi không thể không nói, người xưa có câu: Đam lung tung đánh chết kẻ làm thầy, câu ấy không hề giả dối.

Ban ngày, Lung Nguyệt là người chưa từng thống lĩnh binh sĩ, tiểu nữ tử đánh giặc chỉ dựa vào mấy quyển binh thư từng đọc và một chút lạnh lợi mà đã làm đại quân Minh Kim lộn xộn tới mức gà bay chó sủa.

Ban đêm, khi sắp đến canh ba, Bùi Đại dẫn theo vài người cầm rất nhiều pháo tre, định bụng tập kích về đêm, gây xáo trộn một phen.

Nào ngờ binh lính tuân thành bỗng tới báo: Quân Minh Kim tập kích vào ban đêm!

Bùi Đại nghe vậy lập tức ngẩn ra.

Kể đó lại âm thầm thờ dài, đây là trận chiến của nữ nhân. Ngẫm lại Vương phi nhà mình dụng binh không theo lẽ thường, lại thấy công chúa Trác Nhã của Minh Kim quốc dùng cách thức chưa từng nghe ai nói đến, hần chột nhận ra trận chiến này quả là trò đùa!

Bùi Đại tập hợp tất cả binh sĩ rồi đứng ngay đầu tường thành, chỉ thấy quân Minh Kim vác đuốc sáng choang chạy tới tập kích ban đêm! Trong khoảng thời gian ngắn, hần không biết nên khóc hay cười.

Bùi Đại cười khổ rồi chỉ huy binh sĩ chuẩn bị nghênh chiến. Ngẫm lại ban ngày Vương phi nhà mình vẩy nước lạnh, dùng chiêu kỳ lạ đốt pháo, vội vàng phái một toán lính nhỏ tới gõ cửa từng nhà để mua.

Thế nhưng, dù thế nào đi chăng nữa Bùi Đại cũng không ngờ những gì hần phòng bị lại không dùng được, quân Minh Kim chưa tới gần, chỉ dùng nỏ mạnh bắn hỏa tiễn vào thành.

Tường thành được xây từ băng bùn làm sao có thể chịu được lửa đốt? Bùi Đại bất đắc dĩ chia binh sĩ thành hai đội, một đội giữ thành, ngăn ngừa quân Minh Kim đánh bất ngờ, một đội đi dập tắt lửa.

Cũng may trên tường thành có rất ít vật dễ cháy.

Không biết quân Minh Kim có nhận ra tường thành này kỳ quặc hay không, bọn chúng dần dần chém nhánh cây, rút cỏ dại bên dưới tường thành, đốt lửa bùng lên.

Dụng thang mây*, đốt tường thành, quân Minh Kim giống như đánh máu gà**, dường như càng đánh chúng càng hăng, mà Bùi Đại ở bên này vốn đã có số binh sĩ thua một nửa Minh Kim, trận chiến ban ngày lại nhiều thương vong, hiện giờ càng hiện rõ sự khó chống đỡ.

*Thang mây: thang dài dùng để công thành hay chữa cháy

**Đánh máu gà ('đá kê huyết' hay còn gọi là 'liệu pháp máu gà'): Đại khái là bắt đầu năm 1959, Trung Quốc có không ít người cao tuổi sức khỏe rất kém, nhà ai mà có người như vậy đều có nuôi một con gà trống mập mạp, nhưng không nuôi để ăn mà để lấy máu bồ nhân. Người già ốm yếu mỗi ngày sẽ ôm con gà trống đó tới bệnh viện để người ta rút máu gà tiêm vào cơ thể mình để bổ sung dinh dưỡng. Đương nhiên mấy nhà này phải chú ý bồi bổ cho gà mới có nguồn máu dồi dào, nhưng do mỗi tuần có hai lần rút máu cho nên gà trống đương nhiên không tốt rồi, nghe nói gà bị còi xương, nấu ăn không có hương vị gì hết. Nói đơn giản là

Theo như "Phương pháp chăm sóc sức khỏe" có ghi thì tiêm 100cc máu gà sẽ giúp thân thể có thể tăng hệ miễn dịch, tiêm vào dưới da chứ không tiêm vào tĩnh mạch. Người tiêm máu gà cả người khô nóng, sắc mặt hồng nhuận (như gà trống chọi ý). Máu gà có tác dụng trong rất nhiều bệnh như bệnh ngoài da, vẩy nến, viêm nhiễm âm đạo, bệnh phụ khoa, bệnh trĩ, phù chân, sung thũng, ho khan cảm mạo... chỉ cần là bệnh mà người nghĩ ra được nó đều có thể trị hết, so với thuốc y còn hiệu quả hơn. Mặc kệ đúng hay sai nhưng người dân Trung Hoa lại rất tin tưởng và sùng bái nó.

“Mau đi bẩm báo chiến sự một cách chi tiết cho Vương phi!” Bùi Đại lệnh cho một tên lính chỉ bị thương nhẹ.

Chiến sự hiện giờ e rằng không ổn. Vương phi ở nơi đó cũng không rõ tình hình, bây giờ cho dù liều chết một trận cũng phải bảo vệ Vương phi toàn thân mà lui. Bùi Đại âm thầm nhẩm tính, chỉ mong viện binh tới nhanh một chút. Dựa theo thời gian mà nói, nếu như không ngoài ý muốn, hẳn là sẽ tới vào lúc bình minh, nhưng chẳng biết có thể chống cự tới khi trời sáng được hay không.

Bởi vì trong lòng phiền muộn, Lung Nguyệt ngủ không ngon lắm. Ngoài phòng có động tĩnh, nàng lập tức ngồi dậy, khẽ hỏi: "Vương gia có tin tức rồi chứ?"

Hoán Ngọc vội vàng tiến vào, vẻ mặt lo lắng trả lời: "Không phải Vương gia mà là quân Minh Kim tập kích vào ban đêm, muốn lấy lửa đốt tường thành. Bùi Đại sợ chiến sự không ổn, xin Vương phi sớm quyết định."

“Thảo nào ta cứ nghe thấy giống như có tiếng chạy loạn bên tai, hóa ra...” Lung Nguyệt xúc chấn găm trên người, nói: "Mau thay y phục giúp ta, ta phải lên tường thành xem thử."

“Chủ tử...” Đám người Hoán Ngọc vội khuyên, nhưng Lung Nguyệt đã xua tay, nói: "Đừng nói nữa, hẳn là các người đều hiểu bản tính của ta."

Bọn họ không hề nhiều lời nữa, người âm thầm giấu kéo vào trong ngực, người tiện tay tìm gậy gộc, cùng Lung Nguyệt đi lên tường thành.

“Vương phi!”

Trong lúc hỗn loạn, Bùi Đại bỗng nhìn thấy một bóng dáng mặc áo choàng lông màu tuyết trắng xuất hiện trên thành lầu, trong lòng hẳn cảm thấy bất đắc dĩ.

“Truyền lời của ta, Minh Kim xâm phạm, chiến sự khẩn cấp, kêu gọi bá tánh toàn thành kháng địch, bắt luận già trẻ, người nào tham chiến đều được thưởng một trăm lượng bạc!” Lung Nguyệt đã sớm quyết định từ thủ.*

*Từ thủ: Có sống có chết để giữ thành

Một trăm lượng bạc nghĩa là khái niệm gì chứ?

Gần nửa năm bổng lộc của quan tứ phẩm thuộc Đại Chiêu quốc.

Nhưng lúc này, Bùi Đại không rảnh để than thở Vương phi nhà mình tài đại khí thô*, hẳn sai binh sĩ đi xuống truyền lời.

Vì ủng hộ sĩ khí, Lung Nguyệt bảo đám người Đào Châu thấp đuốc chiếu nàng sáng rực rồi đứng trên thành lầu, tự mình đốc chiến. Dù là quân địch hay binh sĩ phe ta đều thấy nàng rất rõ. Thình thoảng có âm tiễn bắn về phía nàng, Bùi Đại thấy mà kinh hồn bạt vía, nhưng hẳn cũng hiểu dụng ý của Vương phi nhà mình, trong lòng không khỏi khâm phục. Người gan dạ sáng suốt như vậy, tuyệt đối không thể bại bởi Vương gia.

Không biết làm sao mà hai tên lính Minh Kim đã chạm được vào Lung Nguyệt ở đầu tường thành.

“Vương phi cẩn thận!” Khoảng cách quá xa, Bùi Đại chỉ hận mình không mọc ra đôi cánh từ hai bên sườn.

Thế nhưng, hẳn còn chưa kịp sầu não, chỉ trong nháy mắt, một tên lính đã bị Đào Châu ném khỏi tường thành, tên còn lại cũng không tốt hơn bao nhiêu. Có lẽ vì quá khinh địch, không thêm đề một cô nương trẻ tuổi vào trong mắt nên hẳn ta đã bị Lung Nguyệt đập một phát vào mặt, kẻ đó bị đánh lung tung bằng gậy tới mức nửa sống nửa chết. Cuối cùng Đào Châu trói hẳn ta lại, treo ngay trên thành lầu.

Chiến sự càng ngày càng loạn, đã có tường thành sập xuống vì bị đốt cháy.

Khi phe Lung Nguyệt đã có xu hướng tan tác, bỗng dung quân Minh Kim ở phía sau trở nên đại loạn.

“Là viện binh!” Ánh mắt Đào Châu lóe sáng, nàng ta hô to.

Đại đội nhân mã với khí phách to lớn vây lấy quân Minh Kim từ đằng sau rồi đánh, giữa đại đội có một cột cờ được dựng thẳng đứng, trên có thêu một chữ "Tù" rất to!

Lung nguyệt cười khẽ, thở dài một hơi. Vừa rồi trong đầu nàng nổi lên ý niệm, nếu như thành bị phá, nàng thà hi sinh vì Tổ quốc chứ không làm tù binh. Chỉ tiếc đứa con trong bụng chưa thành hình, còn Bùi Nguyên Tu nữa, nếu nàng đi rồi, hẳn sẽ rất khổ sở! Trong lúc hoảng hốt, nàng chợt nhớ tới ác mộng ngày trước.

Mình mặc áo đỏ ngã xuống khỏi tường cao, tiếng kêu "Cửu Nhi" tê tâm liệt phế kia, đôi mắt cực kỳ bi thương ấy, tướng mạo mơ hồ, cảm giác quen thuộc...

Là...Bùi Nguyên Tu ư?

Ý niệm này bỗng lóe lên trong đầu Lung Nguyệt...

“Cửu Nhi! Cửu Nhi!” Tiếng kêu to quen thuộc truyền từ dưới thành tới.

Là Bùi Nguyên Tu cả người chặt vật.

“Mở cửa thành... Mau mở cửa thành!” Lung Nguyệt vừa thấy Bùi Nguyên Tu đến, đầu óc nàng lập tức trở nên hỗn loạn, rốt cuộc không thể bình tĩnh như vừa rồi.

“Vương phi, quân Minh Kim chưa được quét sạch, không thể mở cửa thành!” Không biết từ lúc nào Bùi Đại đã đến bên cạnh ngăn cản Lung Nguyệt.

“Nhưng mà...” Lung Nguyệt cúi người vịn tường thành nhìn xuống dưới, Bùi Nguyên Tu xoay người, cảm thương thương hất một tên tướng quân Minh Kim khỏi ngựa, cầm cương ngựa, nâng vó ngựa đạp lên người hắn ta.

Sau đó lại tham gia vào trận hỗn chiến.

Khi thấy Bùi Nguyên Tu cũng là lúc Lung Nguyệt bình ổn cõi lòng mình, nhưng bây giờ lòng nàng lại dấy lên vì hắn chui vào đám loạn quân.

Bùi Đại thấy Vương gia nhà mình như thấy người đáng tin cậy, lại có viện binh nên hắn càng yên lòng, chỉ canh giữ bên cạnh Lung Nguyệt để phòng ngừa vạn nhất.

“Vương phi, Vương gia và viện binh tới rồi, người về Hành Quán nghỉ tạm trước đi ạ!” Dứt lời, hắn liền nháy mắt với bốn đại nha hoàn, ra hiệu cho các nàng tìm cách đưa Vương phi về.

“Ta chờ Vương gia!” Lung Nguyệt cũng không ngẩng đầu lên, cặp mắt long lanh nhìn chăm chú vào Bùi Nguyên Tu trong đám loạn quân.

“VẬY...” Bùi Đại có thể tưởng tượng được, sau khi đánh trận này xong, chắc chắn mình sẽ bị Vương gia xử lý, nhưng hắn vẫn làm hết phận sự khuyên nhủ chủ tử: “VẬY Vương phi hãy đi ra giữa thành lâu, đứng trên tường thành quá nguy hiểm ạ.”

Mới vừa rồi còn cần Vương phi tự mình đốc chiến ủng hộ sĩ khí, hiện giờ có Vương gia đấu tranh anh dũng, Vương phi không cần dùng thân mình mạo hiểm nữa.

Thế nhưng Lung Nguyệt vẫn vịn chắc tay trên đầu tường thành, cho dù người nói thế nào nàng cũng không phản ứng.

Mãi đến khi Minh Kim hoàn toàn thất bại, Bùi Nguyên Tu cả người đầm máu đứng trước mặt Lung Nguyệt, khẽ nói: “Cửu Nhi, ta về rồi!”

“Vương gia...” Lung Nguyệt nhìn hắn, nước mắt rơi tí tách tựa như chuỗi ngọc bị đứt, ngay sau đó nàng tiến lên mấy bước, bắt lấy ống tay áo Bùi Nguyên Tu rồi xoay hắn hai vòng, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Có vết thương nào không?”

“Không có, một vết cũng không có, đây đều là máu của man di đấy!” Bùi Nguyên Tu muốn vươn tay ôm nàng vào lòng, nhưng nhìn lại cả người mình đầy máu, nếu ôm chỉ sợ chiếc áo choàng lông cáo màu trắng kia xong đời. Thôi, bây giờ nàng đang mang thai, hắn là không chịu nổi mùi máu tươi đâu.

Vì thế, hắn chỉ do dự dùng tay vuốt tóc nàng, an ủi nàng, cũng như an ủi chính mình.

Có trời mới biết, vừa rồi khi tới dưới chân thành, dáng vẻ Lung Nguyệt đứng trên tường thành khiến Bùi Nguyên Tu nhớ lại kiếp trước, chỉ sợ mình vừa chuyển tâm mất, nàng đã tung người nhảy khỏi tường thành.

Đó là con ác mộng thống khổ của hắn.

“Không có việc gì, rốt cuộc không có việc gì, ta về rồi...” Bùi Nguyên Tu vỗ về đỉnh đầu Lung Nguyệt, không ngừng nhắc đi nhắc lại.

“Vương gia... Bùi Nguyên Tu...” Ngoài dự đoán, Lung Nguyệt thấy hắn không hề bị thương, nàng liền sà vào lòng ngực hắn, khóc đến mức không màng hình tượng.

“Không có việc gì... Không có việc gì...” Bùi Nguyên Tu nửa ôm lấy nàng, không ngừng nhắc đi nhắc lại ba chữ ấy. (Một sự liều: Không có việc gì)

Sau đó, hắn ra hiệu cho Bùi Tiểu giúp Bùi Đại thu dọn chiến trường rồi bế Lung Nguyệt trở về Hành Quán.

Có lẽ vì Bùi Nguyên Tu trở về, Lung Nguyệt có người đáng tin cậy, tuy người hắn đầy mùi máu tươi, nhưng nàng vẫn được hưởng vị an tâm từ hắn.

Đã lo lắng một ngày hai đêm như vậy, Lung Nguyệt lười biếng thiếp đi trong lòng hắn, đôi bàn tay kia vẫn nắm chặt lấy vạt áo hắn không buông.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.